

Петър Дънов
УЧИТЕЛЯ

*Всеки ден
по една добра мисъл*

*Общ окултен клас
година двадесета*

Петър Дънов
Учителя

*Всеки ден по една
добра мисъл*

Издателство
„БЯЛО БРАТСТВО“

Петър Дънов
Учителя

*Всеки ден по една
добра мисъл*

Година XX
(1940-1941)

*Общ окулатен клас
година двадесета*

*Словото в Школата
на Учителя Петър Дънов
е записано и съхранено
за съвременния читател
от стенографите:*

*Паша Теодорова
Елена Андреева
Савка Керемидчиева*

Лекциите, изнасяни от Учителя пред Общия окултен клас до 1933 година, са преиздавани от издателство „Бяло Братство“ по подготовените за печат от Паша Теодорова текстове, одобрени от Учителя. Останалите годишници на Общия окултен клас, непубликувани по времето на Учителя, се издават за първи път от издателство „Бяло Братство“ по запазените стенографски записки.

© Издателство „Бяло Братство“
ISBN 978-954-744-368-6

Съдържание

1. Всеки ден по една добра мисъл, 25.09.1940.....	7
2. Божествената врата, 2.10.1940	22
3. Една седмица в рая, 9.10.1940.....	35
4. Планетни влияния, 16.10.1940.....	52
5. По пътя на Любовта, 23.10.1940	69
6. Дете, възрастен и стар, 30.10.1940.....	87
7. Три седмици, 6.11.1940	107
8. Усилвайте връзката, 20.11.1940	123
9. Живот, сила, здраве, 4.12.1940.....	140
10. Единствената свобода, 11.12.1940.....	159
11. Отворени и затворени фигури, 18.12.1940.....	180
12. Врата на доброто и на любовта, 25.12.1940.....	203
13. Съработници, 1.01.1941.....	219
14. Ще ви бъде, 8.01.1941.....	244
15. Трите единици, 15.01.1941	267
16. Мощната сила, 22.01.1941	286
17. Закон за обновата, 29.01.1941	305
18. Учение и служение, 5.02.1941.....	322
19. Прав път, 12.02.1941.....	341
20. Слушайте съвета, 19.02.1941.....	358
21. Трите връзки, 26.02.1941.....	376
22. Музикални тактове, 12.03.1941	396
23. Божествени закони, 19.03.1941	413
24. Законът за Божествената хармония, 26.03.1941.....	428
25. Музика и здраве, 2.04.1941	444
26. Не разваляйте пакта, 9.04.1941.....	456
27. Добре ще бъде, 16.04.1941.....	468
28. Самовъзпитание, 23.04.1941	480
29. Основен тон, 30.04.1941.....	493

30. Ще направим жилище, 5.05.1941	509
31. Приятно занимание, 14.05.1941	523
32. Правата посока, 21.05.1941	535
33. Две състояния, 28.05.1941.....	549
34. Качване и слизане, 4.06.1941	560
35. Най-разумните отношения, 11.06.1941	573
36. Три основни тона, 18.06.1941	588
37. Ново воюване, 25.06.1941.....	602
38. Самообладание, 2.07.1941.....	620
39. Невидимите погрешки, 9 .07.1941.....	635

ВСЕКИ ДЕН ПО ЕДНА ДОБРА МИСЪЛ

Добрата молитва
Махар Бену Аба

Пишете върху една свободна тема, която ви интересува.

Ако ви попитат: „Защо човек трябва да яде?“, какъв отговор бихте дали? Когато човек трябва да яде, дава ли си някакъв отговор за яденето? Не, той не му мисли много, не философства. Щом дойде вкъщи, яде каквото е сготвено. Малките птички и малките насекоми също си търсят храна. Една лястовичка трябва да направи най-малко 200–300 обиколки из въздуха. И за нея казват: „Колко си играе“, а пък всичката тази игра е за яденето. Щом се понаяде, тя кацне някъде и почне да разсъждава тогава, почива си. Вземете една пчела. Тя ходи от едно дърво на друго: влиза, излиза, сондира дали има медец. И този мед ще вземе и ще го занесе в кошера, след като се наяде. Пита се: кога пчелата е научила това изкуство, да ходи от цвят на цвят на посещение?

Вземете и един паяк. Качи се той някъде, знае изкуството да измерва. Направи си паяжината, седне и чака нещо. Той си прави паяжината с цел: хване се някоя муха в нея. Паякът отива да види какво се е хванало на паяжината. Той може да ѝ каже: „Добре дошла. Приятно ми е, че кацна“. Но на мухата приятно ли ѝ е, че е кацнала на паяжината? Тя съжالياва за това.

В съвременния живот някога вие попадате в едно течение, в песимистично течение, и сте неразположени. Казваш: не съм разположен, но не знаеш причината за неразположението. Неразположението може да произлиза от яденето – ял си някоя мъчносмилаема храна. Стомахът ти не е разположен и неразположението на твоя стомах се отразява върху умствения процес и върху цялото ти тяло.

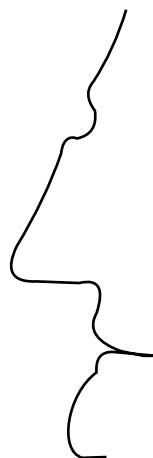
Религиозните хора казват: „Както Бог е наредил света“. Всички хора казват: „Както природата е наредила света“, но в тази наредба трябва да се спазват правилата. Например ти говориш, но всяка една дума, която изкажеш, ще произведе

известен резултат вътре в твоя мозък. Аз говоря сега за съзнателното говорене. Някои хора говорят на подбив, всички хора не говорят еднакво. Онзи, у когото чувството на страх е развито, говори със страх да не би да каже нещо. Ще видиш, че онзи, който е користолюбив, който обича да яде хубаво, като говори, ще каже: „Да има малко баница, хлябът да е добър, да има круши, ябълки“. Той ще говори за тях: как се садят, какво е предназначението им. Този човек говори това, защото обича да ги похапва.

Физическият живот има известни черти, които го очертават; а също и духовният и умственият живот. Вие сега живеете на физическото поле. Как човек трябва да използва живота си? Правете научни изследвания. Например вие седите някъде, държите краката си разтворени или си хванете ръцете една с друга, или пък ги турите отстрани. Всеки един от вас има нещо, което го е заставило да седи така. Например казваме, че човек трябва да постъпва добре. Като седне, човек как трябва да седи? Той може да разправа на другите хора как трябва да седят, а сам да не знае как да седи. Вие във вашата стая как седите? Защото както мислиш, както чувстваш и както постъпваш, така се строи лицето и тялото ти.

Имате едно дете, което плаче. Може да си турите ръката на меката част на ухото му или да хванете с пръст върха на носа му – и ще видите какво впечатление ще произведе това. Срещнеш някой човек и той ти направи впечатление. Има някои хора, които ти правят впечатление със своите уши – и веднага ушите му ти дават известно настроение. У някой човек ще ти обърне внимание неговият нос, у друг – веждите, у трети – строежът на неговата уста, у друг – ръцете му или цялата негова стойка, както върви. И ние, съвременните хора, страдаме, понеже ред поколения не са живели и мислили както трябва. Не че не са искали да живеят добре, но са живели както те са разбирали.

Някой казва: аз зная как да мисля. (*Учителя посочва рисунката.*) Това изкуство ли е? Най-първо тази уста не е естествена. Този човек има притиснати чувства, той е сприхав.

Най-първо при човек с такава уста има нещо, което липсва в симпатичната му нервна система. На него чувствата му не са развити добре, но волята му може да е добре развита. Друг, като даде дума, не отстоява на думата си. Не че не иска това... Някой иска да вдигне един товар, но няма сила в мускулите си: този товар е 50–60 килограма. Често и вие дадете известно обещание, но то е толкова тежко, че не можете да го носите. Тогава не давай такава обещание. Ти обещаващ да направиш нещо... За онова, което обещаващ, обещавай малко, но го направи, понеже то ще се отрази върху тебе.

Има неща, които ще обещаеш и те ще дадат своите последиствия върху теб, върху тялото ти. Ако мислиш хубаво, тази мисъл ще удари своя отпечатък върху строежа на главата ти. Ако обичаш хубавото и красивото, ти ще станеш красив; но ако наблюдаваш красотата отвън и се терзаеш, че не си красив, ще погрознееш. Всеки един от вас, когато нещо не стане, както иска, добива черен цвят. Някой път има религиозно съревнование, че единият е по-религиозен, а другият не е толкова религиозен; или че единият е по-музикален, а другият не е толкова музикален. Има едно съревнование, което е добро, но има съревнование, при което човек почернява и казва: „Защо и аз да не бъда такъв?“.

Правата мисъл има отношение към здравето. Ти не можеш да бъдеш човек с хубаво разположение, не може да ти върви в живота, ако нямаш права мисъл. Щастието почива върху правата мисъл. Някои хора искат да бъдат щастливи. Те могат да бъдат такива само ако са работили. Астрологически и хиромантически щом сте работили правилно, на дланта на ръката се образува Сатурновата линия. Някои я имат, а някои – не. Който я няма, трябва да се впрегне да работи. Ако отидеш в училище, трябва да учиш – никой няма да ти помага. И материално няма да ти помогне – трябва да работиш. Ако не работиш, така ще си останеш.

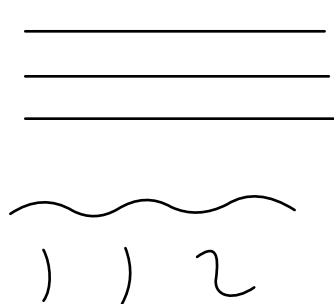
Някой казва: „Да съм късметлия“. Как се придобива късметът? Да допуснем, че някой от вас изучава френски. За да бъдеш късметлия, трябва да знаеш как да говориш един език, а не само да имаш дикция на езика. Да кажем, че вие отидете някъде и трябва да кажете думата *моля*. Искате нещо – как

ще започнете: грубо, със силен акцент, или тихо? Кое е правилното сега? Човек трябва да е господар на всички подбуждения, които се явяват в него. За да бъде господар, той трябва да знае следното: има хиляди влияния, които се натрупват в неговия ум – и той трябва да прави избор.

Аз съм наблюдавал, когато край едно дете минават хора. Те го сграбчат и го целунат. Някой го целуне от дясната страна, някой – от лявата, някой – по брадата, някой – по челото, някой – по очите, а някой път – по ръчичката или крачката. Онази сестра, която целува ръцете, аз зная вече какво желае; ако целува краката или едната страна, или очите, или челото – също зная. Тя без да знае изказва едно желание, което е скрито в нея. Ако дойде един човек и ти целуне слепите очи, какво иска той от тебе? Или да допуснем, че се занимава с палеца ти, гледа го и ти казва: „Много добър палец имаш“. Или пък гледа показалеца ти... Като погледнеш ръката на един човек, ще видиш дали е религиозен, или не, дали е умен, или не, ще видиш как той се проявява.

Понеже се намериха много учени хора, които познават характера по ръцете, светските хора започнаха да носят ръкавици; те сложиха на мода ръкавиците, за да не изучават ръцете им. И понеже се намериха много физиогномисти да изучават характера по физиономията, жените почнаха да си слагат була като турчините. Българинът от дълго време, ако не иска да знаят как мисли, си туря калпака ниско, за да не виждат какво има под него. Като отидеш в онзи свят и влезеш там, като те погледнат, ще те изучат. Човек там представлява предметно учение. Това не можеш да го избегнеш: ще ти гледат задната част на главата, ръцете, краката, навсякъде – представляваш предметно учение за тях. Когато отивате на планината, защо я разглеждате? Планинският терен някъде те интересува повече, а някъде – по-малко. Той те интересува, защото в този терен има вложена някаква мисъл. Онези, които са строили планините, са имали известни мисли; и ти като погледнеш планината, искаш да откриеш какъв е бил замисълът им.

Та казвам: при сегашните условия на живота на вас ви трябва да изучавате най-първо себе си. Има една страна, която е приятна. Има неща атавистични, които трябва да отпаднат от вас, както отпадат черупките на орехите, та остава

същинският орех. Ако човек е минал през големи страдания и терзания, на челото му се образуват неправилни черти; на лицето му също се образуват черти. И у такъв човек, който не знае да контролира своите мисли, те могат да се изсекат. Това става като там, където са изсечени горите – образуват се трапища и пороища. А хубавите мисли, желания и чувства са сили,

които пазят човека от външни нападения в природата. В нея има една страна, която е разположена към човека.

Ти не си разположен, но това неразположение не го създаваш сам – то съществува вече в природата. Когато ще се разваля времето, най-първо се появява едно електрическо течение. То иде винаги от полюсите. Има и едно магнетическо течение, което иде от Екватора. И когато се срещнат тези две течения – едното топло, а другото студено, се образуват дъждовните капки. Щом има такова течение, вие ще почнете да усещате студ и неразположение. Когато попаднете в тези електрически течения, стават свивания на тялото ви.

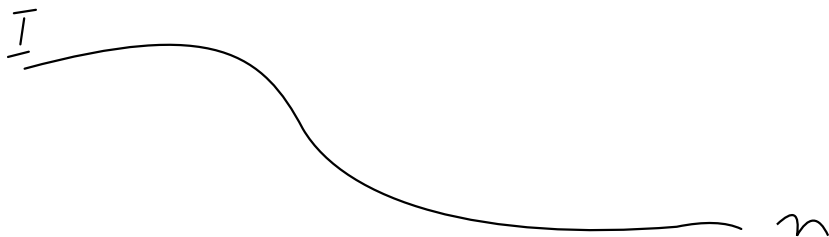
Електричеството винаги изстудява човека. За някого казват, че е хладнокръвен – той има повече електричество. Хората на чувствата имат повече магнетизъм, а пък тези на мисълта имат повече електричество. Но това отчасти е вярно. В правата мисъл електричеството и магнетизмът са правилно разпределени, понеже мисълта не може да се изяви правилно, ако няма едно магнетично поле. Например ти искаш да покажеш своята религиозност към Бога, но трябва да имаш поле. Къде ще проявиш своята религиозност? Искаш да бъдеш духовен – в какво ще проявиш своята духовност? Или ако искаш да проявиш своя умствен живот, в какво ще го проявиш?

Съвременните хора са натрупани с един мисловен свят, който е неорганизиран, с един духовен свят – също неорганизиран, и с един неорганизиран физически свят. Тепърва човек има да организира физическия свят. Колко противоречия има във физическия свят? Той трябва да се организира. И духовният свят, и умственият свят на човека не са организи-

рани, но сега се организират. Та казвам: трябва да работите, за да организирате света. Някой път направете опит; когато дойдете тук, на събрание, направете следния опит: концентрирайте се така, че за нищо друго да не мислите. Кой е влязъл в салона – да не те интересува. Така да си погълнат в мисълта си, та да мислиш за нещо много отвлечено. А пък сега често нищо не е останало в главата на някого от това, което съм говорил, защото се е интересувал каква е шапката на някой човек, който влиза – той това е запомнил. От всяка беседа ще занесете нещо.

В онзи свят разумните хора се ориентират веднага. Щом дойдат силни хора, те си намират мястото. Най-силните хора вземат първото място; после силата на тези, които заемат последните места, постепенно намалява – и най-слабият заема последното място. И в духовно отношение най-добрите завземат първото място, а всички други се нареждат след него според степента на доброто. И в умствения свят е същият закон. Някои от вас сте много нервни и нетърпеливи, но можете да се самовъзпитавате. Вземете една книга и молив и напишете няколко линии. Ако пишете така, това е лошо писане. Каквото пишеш тук, на Земята, е важно – някой път възвишените същества ще надникнат да видят какво си написал.

Да кажем, че на някой ваш приятел пишете така: *мили*. Буквата *м* в тази дума хубаво ли е написана? Първият ѝ връх е по-висок. Този, който е писал тази дума, казва:

„На първо място съм аз, а ти си последен“. Ако си готов да вземеш последното място, ще му бъдеш приятел, но ако не се съобразиш с това, да не стъпваш в къщата му. Когато този човек пише думата *мили* и напише първия връх на буквата *м*

по-висок, той даже не съзнава тези неща, но така се изявяват най-скритите чувства в него. Графолозите са открили това. Друг пише така: отгоре започва тънко, а отдолу го надебелява. Значи започва го много добре, по братски, а долу го свършва по физически. Един шофьор може да ти каже: „Накрая ще се пазарим“, но накрая ще ти тури двойна сметка, защото бензинът бил скъп и пр.

Сега трябва да се изучава животът. Някой път седиш и почваш да критикуваш хората. Най-първо започни със себе си. Не да се критикуваш, но да видиш в себе си онези черти, които не са естествени. Всяка черта, която не е естествена, донася на човека тревога.

Някой път аз като говоря, казвам, че Господ е в нас и във всичко. И как е възможно това същество, съвършеното, което е създало света, да пребъдва в нас и в Неговото присъствие ние да правим най-големите глупости? Двама души религиозни се скарват; често е ставало спор. Караницата не е нещо лошо. Горе, в духовния свят, не знаят какво нещо е караница. Там няма караница, тя е само тук, на Земята. В духовния свят и да искаш да се скараш с някого, не можеш – всички хора там са доволни. Ако искаш да ти направят услуга, там 10–20 души ще се явят да ти услужат. Те ще ти услужат по всички правила – и кому ще се сърдиш? Ще ти направят услугата по всички правила, та да не можеш да се сърдиш никому. Средната е тук. Например тука, в салона, столовете са много сгъстени. Трябва да има най-малко половин метър разстояние от стол до стол, затова хората не могат да стоят мирно и мърдат столовете.

Та казвам: трябва самообладание – седнете на стола, без да се мърдате. Някой път си сложи мисълта 5 минути да не се мръднеш. Или накарай някой да ти пее, но такъв, който не знае да пее – и да ти кряска, а пък ти слушай преспокойно, без да се възбуждаш. Мисли, че той е гениален певец и трябва да го изслушаш с търпение. Когато ти дойде тягост и неразположение – отстрани ги. Когато обичаме един човек, макар и лошо да пее, ние му харесваме пеенето, но когато не го обичаме, макар и хубаво да пее, не го харесваме.

Любовта поглъща несъответните груби вълни. Като отиде пеенето ви горе, в невидимия свят, съществата там веднага

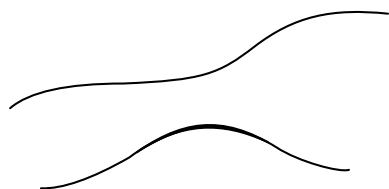
го поправят и го връщат назад. Даже и най-лошото пеене го изпратете горе – и като стигне там, те ще го поправят и ще го върнат. Макар и твоето пеене да не е било по правилата на музиката, те го поправят да стане по правилата – и го пращат тук. Вие казвате сега: „Когато се научим да пеем, тогава ще пеем“. Е, как ще се научи човек да пее? Ти си религиозен и някой път си неразположен. Започни да пееш така: „Колко аз, религиозният, днес съм неразположен“. Изгорил си яденето – попей си за изгореното ядене така: „Изгоря ми яденето днес“; или пей така: „Днес пресолих яденето“. Хлябът е прегорял – попей за прегорелия хляб. Вие погледнете хляба, почвате да се тюхкате и казвате: „Защо го прегорих?“. Кога прегорява хлябът? Щом си прегорил хляба, значи ти си бил невнимателен и не знаеш как да манипулираш с огъня. Онзи, вещият, който пече хляб, още като погледне пещта и огъня, ще знае дали ще прегори хляба, или не.

В сегашния живот, понеже не мислим правилно, влизаме в стълкновение и в смущение. Смущават ни малките неща, от които малките деца се смущават. Някой казва: „Защо съм беден?“. Ще му отговоря така: защото не си богат. Някой пита: „Защо съм богат?“. Защото не си беден. Ти си богат или защото си разумен човек, или защото ред поколения преди тебе са били умни хора. Питаш: „Защо съм сиромаш?“. Защото не си от умните хора; защото не си се съобразил със законите, ти не си от умните хора, не мислиш правилно. Вие не сте използвали разумно условията, през които минавате. Много пари са минали през вас, но вие сте мислили, че всякога ще бъдете богати. Не е така. Пчелите берат мед, когато цъфтят цветята. После, когато цветята прецъфтят, и да искат, не могат да берат. Когато имаш добри условия за учене, тогава работи, учи. Щом се изменят тези условия, какво ще учиш?

Та питам: колко неща има, които ви интересуват? Аз бих желал да ми кажете някои от вашите съществени желания. Може ли да ми каже някой от вас едно съществено желание? Някои казват: „Искам да стана богат“. Аз да ви кажа по кой начин можете да станете богати. Някои искате да станете богати, но по пътищата, по които искате да го направите, не можете да станете богати. Някои от вас имате чувствителност и се учите да работите с лескова пръчка. С нея можете да по-

знаете къде има скрито злато; и както сега намирате водите, така ще намерите и златото. Това е за онези, които искат само богатство. Някои искате да станете религиозни, но за религиозността трябва да изучаваш духовната любов. За да бъдеш религиозен, горе на главата, в средата, тя трябва да бъде изпъкнала. Ако там има трапчинка или ако главата ти там е равна, тогава не си толкова религиозен. Първият чертеж показва нерелигиозен човек.

У религиозния човек главата е като във втория чертеж. Онзи, който е религиозен, има обхода. Един човек, който е

религиозен, като се срещне с някого, има обхода, никога няма да се отнася грубо. Религиозното чувство на всички хора, които се отнасят грубо, е слабо.

Религиозното чувство предава една хубава черта на характера. Някои котки обичат да крадат. Като влезе въщи – задигне нещо. Аз казвам: в реда на нещата е това. Не е виновата тя: аз съм оставил яденето и тя си взема; не съм затворил работите. После пушам пак котката, но затварям всичко. Тя се мъчи да отвори, но не може. Ако може да отвори яденето, няма да ме пита, но щом не може, ще дойде при мене, ще примячи и ще каже: „Не можах да отворя“. Най-първо като дойде, аз ѝ хвърля нещо; тя изведнъж го взима и бяга. След като ме е посещавала 4–5 месеца, аз като хвърля яденето, тя ще ме погледне и ще ме попита: „За мене ли го даваш?“. И ако кажа, че е за нея, тогава ще го вземе. Поглежда ме в лицето – възпитана котка е вече. Тя казва: „Искам да бъда като тебе“. Тези трептения влизат в котката и събуждат в нея нещо човешко. Но тя като отиде при други хора, пак проявява старите си навици. Като влезеш в една къща, по котките ще познаеш какви са хората.

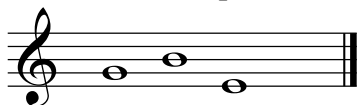
Ние се влияем от външния свят. В политическо отношение някои са англофили, а някои – германофили. Първите искат Англия да победи, а вторите – Германия. Не е въпрос за Англия и Германия – в света съществува право. Кой професор трябва да се проявява? Онзи, който знае най-много и кой-

то знае да преподава най-добре. Кои хора трябва да дойдат в света да работят? Разумните и силните хора. Кои трябва да дойдат? Здравите. Болните хора – в болницата. Някои от вас са станали учени, но повечето не сте. Така, както ви говоря, виждам, че много работи не ги прилагате.

Някой път аз се занимавам с наблюдения: като видя някой камък, интересува ме неговият строеж. Като видя един човек, интересува ме неговият строеж. Виждам, че дедите на някой човек преди 4–5 поколения са живели много добре, но след това условията са се изменили. И виждам това по лицето му – цялата му история виждам. И същевременно виждам по лицето му какво има човекът от себе си, кое трябва да развива. Най-първото нещо – аз трябва да бъда справедлив спрямо себе си; да не потисна своите мисли, своите чувства и своя подтик да направя нещо, да не отлагам нещата.

Някой казва за един човек, че бил нервен. Нервните хора харчат безразборно своята енергия. Ти си нервен и с това правиш на себе си пакости. Ще се въздържаш: един ден тази енергия ще ти трябва. Не е лошо, че си нервен: ако няма нерви, е още по-лошо. Ти си станал неврастеник. Много добре – по нервите минава всичката енергия. Тогава как става научно пестенето на енергията? Никога не туряй в ума си две противоречиви мисли; никога не туряй в сърцето си две противоречиви желания и никога не туряй във волята си две противоречиви действия. Сега като говоря, някой може да каже: „Ние от кои сме?“. Вие носите съдбата си в себе си. Когато четете един роман или една научна книга, някой даже запомня на коя страница какво е писано, а пък друг е чел и не знае на коя страница е писана една важна мисъл. Някой е чел Библията и знае Евангелието; знае в кой стих, в коя глава какво е писано. Да допуснем, че знаете в коя глава е казано: „Аз съм Пътят, Истината и Животът“. Един го чете и го знае, а пък друг го чете и иска да го приложи: иска да влезе в този Път, в тази Истина, в този Живот.

Да допуснем, че вие знаете къде седи някой тон. Това е сол. Той е на втората линия. На третата линия е си, а на първата

та линия е ми. До е тон, който се явява всякога, когато започваш една работа, когато излизаш от

едно състояние, в което дълго време си бил ограничен. Дойде ли, когато излизаш от това състояние – разрешил си въпроса. В музиката *до* е път, по който можеш да излезеш от противоречията. В първата октава ти можеш да излезеш от противоречията на физическия свят, при втората октава излизаш от противоречията на духовния свят; в третата октава – от противоречията на умствения свят, а при четвъртата октава ти излизаш от противоречията на причинния свят. *До* е изходен пункт; и ако не можеш да го вземеш правилно, няма да можеш да разрешиш въпроса. Имаш известна мъчнотия, не можеш да я разрешиш правилно. Ти не можеш да излезеш от нея, ако не изпееш *до* правилно. (*Учителя пее „до“.*) Правилно ли е това *до*?

Ти не можеш да вървиш правилно, ако не вземеш правилно *ре*. Каквата работа започнеш – ще имаш мъчнотии. Ако не вземеш *ми* правилно, няма да имаш форма и начин как да постъпиш правилно. Тези неща са отвлечени. Като влезете в Божествения свят, вие трябва да разбирате музиката и тоновете като методи, за да можете да наредите хармонично вашия живот. Когато имаш една мъчнотия, ще пееш *до*. Ще изпееш тия думи: „*До* е освобождение“ – то те освобождава. Ти седиш и си неразположен: попей си. И умствено можеш да пееш; някой път можеш да пееш умствено, мислено. А някой път сърцето ти може да пее, пък някой път волята ти може да пее. Някой път се потруди да пееш на физическото поле.

Толкова време сте слушали за музиката. Ако не можеш да приложиш музиката като начин за разрешение на мъчнотията, тогава какъв смисъл има тя за тебе? И когато човек пее, трябва да пее за себе си. Имаш да учиш един мъчен предмет. Попей така: „Днес имам да уча един мъчен предмет. Не зная дали ще го науча. Може би ще сполуча, но кой знае какво ще каже учителят“. А може да пееш и така: „Аз искам да бъда добър, аз искам да бъда добър. Аз искам да бъда, аз искам да бъда, да бъда добър“. Всеки ден човек трябва да бъде по-добър от вчера. И като ставаш по-добър, ти с това даваш инициатива и подтик на другите и те да бъдат добри. Така ги подтикваме. Можеш да ги подбуждаш към добрия или към лошия път.

Всички хора трябва да бъдете подбудителни причини за доброто и за себе си, и за другите. Някой път казвате, че не можете да пеете – тогава и друг някой не може да пее. Някой

път ще изпее едно малко пасажче като следното: „Аз искам да бъда добър, аз искам да бъда умен, искам да свържа доброто със своята мисъл“. Трябва да правиш упражнения, хиляди упражнения, докато станеш доволен от това, което правиш. Бих ви дал правила като срещнете някой човек, как да го гледате. Ти имаш право да погледнеш човека, но ако задържиш по-дълго време погледа си върху лицето му, това не е правилно. Ще го погледнеш известно време и ще отстраниш погледа си. Като го погледнеш, той трябва да усети, че имаш всичкото добро разположение към него и виждаш най-хубавото, което той има. Като срещнеш някой човек, да видиш най-доброто в него. Като видиш най-доброто в него, ти помагаш на това добро и така правиш добро и на себе си. Ако виждаш в него най-лошото, това, което виждаш, ще се отрази и върху тебе.

Аз не съм за това, да се крият погрешките, но ако един скъпоценен камък е окалян, това не намалява цената му. Ако пък камъкът е позлатен, той след време ще изгуби своята цена. Когато срещнеш някой човек, трябва да мислиш добре за него. Това значи, че той е скъпоценен камък, макар и да е окалян. Трябва да си кажеш за него така: „Това, което се вижда отвън, зная, че е привидно. Но в тебе има нещо добро“. А пък някой път вие срещнете някого и му виждате погрешките.

Знаете ли колко е мъчно да се говори на един език? И не всички хора са еднакво велики. Някои са много даровити, а някои тегърва трябва да учите езици. Езикът не е лесна работа. Всеки език си има свой строеж; и всеки език си има ударение. Например в българския език къде е ударението? Няма правило, което да важи навсякъде. При едносричните думи ударението пада, разбира се, върху единствената сричка. В двусричните думи ударението може да падне на първата или на втората сричка, а в трисричните думи може да падне върху първата, втората или третата сричка. Но си има смисъл на коя сричка е ударението, то не е произволно.

В музиката има значение дали туряте ударението върху *ми*, върху *ре* или върху *до*. Ако сложа ударението върху *до*, това значи, че е важно туй, дето аз се освобождавам. Ако сложа ударението върху *ре*, това значи, че пътят на движението е важен. Ако туря ударението върху *ми*, това значи, че е важен начинът за изразяване на мисълта. Ако го поставя върху *ла*,

съдържанието е важно. Ако го туря върху *сол* – важно е разрешението, онова, което музиката може да постигне. *Сол* дава разцъфтяване. И най-после ударението при *ла* значи, че мисълта ти е вече организирана. Ти не можеш да вземеш *ла* правилно, ако твоята мисъл не е организирана. *Ла* е, когато един свят започне да се организира. Плодовете зреят в трептенията на *ла*, а цветята цъфтят под трептенията на *сол*. Когато нещо добива своето съдържание, това става под трептенията на *фа*. А когато търсят място къде да си построят къща – това е *ми*. А пък пътят, условията – това е *ре*.

Аз искам да разгледам нещата от чисто музикално гледище и разглеждам музикално ще сполуча ли, или не. И виждам къде е мъчнотията – дали при *фа*, при *сол*, при *ла*, при *си* и пр. Ако вземеш *си* правилно, ти имаш тапия. За да имаш право в света, трябва да знаеш да пееш *си*. Думата *сито* на български е това, с което се сее брашно. Значи след като си изпял всичките ноти, идваш до *си*. Ако можеш да вземеш правилно всички тонове, ти си господар навсякъде. При правилно взето *до* ти си господар над ограниченията. При правилно взето *ре* имаш добри условия на живота си. При *ми* всичко, каквото правиш, правиш го правилно. *Фа* е съдържанието. Градинар си: в градината *фа* е водата. Без тази вода не можеш да бъдеш градинар. Ти си поет: без перо и без мастило какво ще напишеш? Един поет според мене е градинар. Като вземе перото и мастилото, пише.

Вие сега влизате в един свят. Приготовлявайте се, защото ще влезете в едно училище. Ако сега не разбирате това, което ви преподават, как ще разберете онази по-висока наука, която ще ви преподават после? Ще отидете в онзи свят и ще видите, че там всички са най-учени и са на работа. Ако ти не си готов, какво ще правиш в онзи свят? Там има учение и работа, няма празно време за речено-казано. Там всяка минута ще работиш. Ако се съберете двама души и говорите за някое лошо, в онзи свят ще ви кажат: „Това може долу, на Земята, но тук не може“. Пък ако искаш нещо по-възвишено, ако имаш някоя още по-висока идея, ще те пратят в съответните по-горни светове.

Някой от вас казва: „Дотегна ми, искам да отида в другия свят“. Ти ще отидеш в другия свят, но ще седиш в салона на

университета дълго време, докато те приемат. Ще седиш дълго време и ще чакаш благоволение. И дали ще те приемат, или не – то е въпрос. Че ще отидеш – ще отидеш, но дали ще те приемат – това е въпрос. Вие сте дошли в един свят, дето трябва да учите – и никакво манкиране не се допуска. Майката е учила едно дете да бъде честно, да обича; но тя е ходила някъде и в нейно отсъствие детето е пипало ябълките и е взело от тях. Като се върне майка му, то гледа смирено надолу. Майка му го пита: „Пипал ли си нещо?“. Ако е пипало ябълките, то те са вече напечатани по лицето му, по тялото му. И ако бяхте ясновидец, щяхте да видите, че цялото му тяло е покрито с ябълки – ябълка до ябълка.

Та казвам: всяка хубава мисъл, която печелим, е едно богатство. Всеки ден трябва да печелите по една мисъл – тя е богатство. Ако всеки ден можете да спечелите една хубава мисъл, едно хубаво чувство и една хубава постъпка, тогава много нещо сте придобили. Инак нищо не сте придобили и не разбирате. Ние разправяме как едно време са живели пророците. Много добре са живели те. Пророците всеки ден са печелили по една хубава мисъл. Та всеки от вас трябва да спечелва всеки ден по една хубава мисъл. Сега се ражда въпрос, вие казвате: „Толкова години ние се стремим“. Да кажем, че имате кофа от един килограм, друга от два килограма, от три, от четири, от десет. Някой път може да направите нещо с кофата от един килограм, но някога е потребна кофа от десет килограма. С един килограм нищо не можете да направите. И в сегашния живот се изискват много повече знания, отколкото в живота на миналото.

Всеки ден Бог ни дава известно благо, което трябва да използваме. Като влезем в другия свят, като постъпим в Божественото училище, ще видим какво ни липсва. Знанието, което придобиваме, ще послужи за добиване на бъдещото знание, което ще придобиете. Силата седи в знанието. Вземете един богат човек. Сиромасът казва: „Да помогнем на някого, да съберем 10–15 лева“. Богатият слуша и изведнъж разрешава въпроса. Той разполага с всички средства и веднага може да разреши този въпрос. Нуждаеш се от жито за сеене. Хамбарите на богатия са пълни и веднага ти даде 10–20 кила. Онзи, бедният, има всичкото добро желание, но притежава само

2–3 кила. Всички трябва да бъдете богати не в този смисъл; но това богатство, което Бог ви дава, няма да го туряте в хамбара си, но всяка една добродетел трябва да се разработва. Някои от вас имате хубави гласове. По колко часа пеете на ден? Много малко пеете. И казвате някой път: „В следващото прераждане...“.

Някои са способни за учене на езици. Гледам, някои говорят френски, английски и пр. Но те говорят на английски или френски, когато искат да скрият нещо от другите. Не, когато искаш да кажеш най-хубавото, тогава говори английски или френски, а не когато искаш да скриеш нещо. Когато искаш да похвалиш някой човек, кажи го на английски или на френски, ако той не разбира тези езици. А вие ще кажете на френски нещо за недостатъците му. Не, кажете най-хубавото на френски за едно лице, което не разбира този език. А пък вие ще кажете за него на френски, че е шашав.

Аз говорих много, ще ме държат отговорен за енергията. Важното е следното: всеки ден придобивайте по една основна мисъл, по едно основно желание, по една основна постъпка. Годината има 365 дни. За една година придобийте 365 мисли, 365 желаня и 365 постъпки. Ако това не можете да го направите, тогава придобийте 52 мисли, 52 желаня и 52 постъпки. Ако и това не можете, тогава придобийте 12 мисли, 12 желаня и 12 постъпки. Ако и това не можете, придобийте в годината поне една мисъл, едно желание и една постъпка.

Отче наш

Това, което ви говоря, се отнася частно само до вас. То не е метод, общ за всички. Това е метод за самоусъвършенстване.

1. лекция, 25 септември 1940 г., сряда, 5 ч., София, Изгрев

БОЖЕСТВЕНАТА ВРАТА

Добрата молитва
Венир Бенир

(На катедрата пред Учителя има чиния с бяло едро грозде.)

Може някой да запита откъде е дошло това грозде. Това е една особена материя, която е събрана. Някой път ядем гроздето, без да мислим. След като го изядем, понякога чувстваме само вкуса му, без да се ползваме от неговите сили.

Има неща, на които трябва да се обръща внимание. Човек трябва да обръща внимание на тялото, на сърцето и на ума си. Но не в обикновения смисъл да се обръща внимание. Знаете ли на какво прилича свободното разбиране на нещата? Представете си, че ви сложат на трапезата много хубаво ядене и турят трима души с ножове да седят над главите ви отгоре – и след като се наядете, да си почукат с ножовете. Как ще ядеш тогава? Това ядене, колкото и да бъде красиво, как ще го ядеш, като гледаш ножовете? Най-хубавото ядене е когато си сам в стаята, тогава да ядеш такова грозде.

Сега от това грозде всички ще вземете по едно зърно и ще запазите семенцата, които са вътре. Сега искате да знаете защо. Няма какво да ви се обяснява. Когато Слънцето изгрява, трябва ли да ни обяснят защо изгрява? Когато то залязва, трябва ли да ни обяснят защо залязва? Много пъти правим работи, които не трябва да ни се обясняват. Някой път вие си създавате такива мисли, които са безпредметни. Например искате да знаете колко сте се повдигнали, колко сте станали добри, учени, възрастни. Най-първо, като дете на една година, ви интересуват едни неща. Други неща ви интересуват на две години, на три, на четири години. Казват, че на 45-ата година човекът ставал по-умен. Човек продължава да промишлява своя интерес и на 65-ата година, и на 75-ата, на 85-ата, 95-ата, на 100-тната. За стогодишната възраст турците казват: „Юз-дюз“ – значи равна е там земята. Питам: като се движиш по едно равно поле, какво ще се ползваш? Това поле няма никаква растителност: отдето минаваш, има прах.

Има някои неща, от които човек трябва да се освободи. Вие казвате: „Господ да ни освободи“. Господ всяка сутрин ни освобождава и всяка сутрин, след като ни освободи, ние пак се заробваме. Ти имаш едно зрънце грозде. Ще го вземеш и ще го пазиш за спомен, но то ще се развали. Кое е по-хубаво: да го запазиш отвън или да го запазиш вътре в себе си? Най-запазеното място е вътре: изяж го, нищо повече. Може да попитате: къде ще отиде гроздето? Не питай къде ще отиде. Когато ви откъснат като гроздето от Земята, къде ще отидете? Ще се качите на някоя катедра за предметно учение.

Сега искам да ви наведе на някоя практическа мисъл. Много пъти съм говорил, но някои неща ни засягат. Някои мисли засягат нашите лични чувства. Човек като влезе в религиозния живот, трябва да бъде много внимателен. Като се събирате наблизко, не трябва да бъдете един до друг. Хората обикновено трябва да бъдат далеч един от друг. Когато седнат един до друг, тогава има влияния, които се преплитат. Не можеш да се избавиш от това. И на улицата като си, тези влияния проникват през дрехите ти, през мозъка ти, навсякъде. Върнеш се вкъщи и някой път не си разположен, а някой път си разположен.

Сега аз не искам да говоря за отрицателните неща. Отрицателното е сянка на нещата. Хубавото, красивото в света е господар. И човек по естество е повече добър, отколкото лош, но понеже не проявява своето добро, то злото, което е в него, макар и да е малко, понеже човекът го проявява, се вижда, като че е по-голямо.

Представете си, че на всеки един от вас бих дал по 100 английски лири в злато. Въобразете си сега това, което не може да бъде в реалност. Сто лири колко правят? Те тежат, да кажем, по 5 грама. Колко струват? Сега да допуснем, че имате грозде, но ръката ви е толкова слаба, че не може да вземе нито един грозд. И после, като го вземете и го турите в устата си, не можете да го сдъвчете и глътнете.

Че вие ако не можете да разберете една основна мисъл, къде е напредъкът? Толкова години се говори за вярата. Казва се: „Да имате вяра“. Какво нещо е вярата? Какво нещо е надеждата, милосърдието, любовта към Бога? Всички за любовта говорите. Любовта е нещо конкретно, тя има степени

на даване и степени на вземане. Могат от любовта да ви дадат една стотинка, две стотинки, три стотинки... И ти можеш да дадеш от любовта една стотинка, две или три стотинки, милиони. Но някой път, ако дадеш повече от любовта си, има друга опасност. Майките често прехранват децата си от любов и тези деца се разболяват. И в духовния живот има една опасност. Като говорим за любов към Бога, тя може да стане механична – и така си изгубва смисъла, не се разбира любовта.

Когато говорим за любовта, тя винаги трябва да бъде нова. И като слушаш за любовта, да казваш: „Аз никога не съм го слушал това“. Щом едно нещо се повтаря, то не е любов. Щом все се повтаря: „Аз ви обичам, аз ви обичам“, това не е любов. Любов е това, за което не се говори така. „Аз ви обичам, аз ви обичам“ – това не е любов. Ако ви напиша най-хубавото писмо, къде е любовта? Зависи какви са моите подбуждения. Виждам, че във вас личните чувства са развити, обичате хората да говорят за вас. Някой намаже личните ви чувства, спомене някой хубави неща, които имат баща ви, майка ви, спомене какво сте направили вие, и на вас ви стане приятно.

Казвам: напиши някому едно такова писмо, каквото би написал на себе си. Пожелай му едно добро, както би пожелал на себе си. Представете си, че сте по-внимателни към единия си крак, отколкото към другия. Какво би станало тогава? Например всяка вечер миете десния крак повече, отколкото левия. Какво ще стане? Направете един опит да миете само едната страна на лицето си, а пък другата оставете немита. Какво ще стане? Това са ред разсъждения.

Някой път ние мислим за себе си повече, отколкото трябва; а пък някой път не мислим за себе си и толкова, колкото трябва. Сега ако някой ви е поверил известна картина, например един велик художник ви е подарил картина и вие сте я оставили, а мухите са кацнали отгоре ѝ, какво ще стане? Мухите са рисували по очите, по ръцете, по носа, по челото на картината – и те са турили своето рисуване. И ако този художник дойде и погледне картината ти, какво ще каже? Той я е рисувал няколко години и ви я е дал от любов. Какво ще му стане, като види, че мухите са рисували върху картината? Ще го бодне нещо в сърцето.

Представете си, че Бог ви е дал един отличен ум, който никой не може да ви даде, дал ви е едно отлично сърце, което никой не може да ви даде, а също и едно тяло, което никой не може да ви даде. И ако вие сте оцапали тялото, ума си и сърцето си, то като мине, Бог само ще погледне. Какво показва това? Че вие не цените онова, което Бог ви е дал. И питате: „Като умра, аз къде ще отида?“. Щом не си държал тялото си чисто, ще отидеш при нечистите; щом не си държал сърцето и ума си чисти, ще отидеш при нечистите. А ако държиш ума, сърцето и тялото си чисти, ще отидеш при чистите. Ако не сте мислили за никого добре, къде ще отидете, като умрете?

Някой път вие мислите добре само за вашите приятели, за вашите роднини, за баща си, за майка си. Хубаво, вие ги обичате, а за другите хора не сте мислили добре. Тогава като умрете, къде ще отидете? Като умрете, вие ще се държите за майка си и за баща си на Земята – на онзи свят горе не можете да отидете. Там няма да имате никакъв познат, който да ви привлече, вратите навсякъде са ви затворени.

Всеки един човек, когото обичате, е една отворена Божествена врата за вас, за възможностите на вашето развитие. Защо трябва да обичате? Колкото повече хора обичаш, толкова повече врати ще имаш за всичко; толкова повече врати ще имаш и за Божието благословение. Практически така седи въпросът. Ти казваш: „Този ме обича“. Като те обича, той много добре изпълнява своята длъжност. Ако някой ви обича, вие сте вече за него една отворена врата; а пък ако онзи ви обича, той е една отворена врата за вас. Ако обичате Бога, Той е една отворена врата за вас; ако обичате ангелите, те са отворени врати за вас.

Аз говоря за Любовта, а не за поклонението. Христос казва: „Аз съм вратата“. Щом обичате Христа, Той е отворена врата за вас; щом обичате светиите, те са отворена врата за вас. Вие разсъждавате така: „Обича ли ме той?“. Този въпрос така се разрешава наполовина. Ако някой ме обича, аз съм отворена врата за него и той се ползва. Ако аз го обичам, той е отворена врата за мене, аз се ползвам. Ако и двамата се обичаме, тогава и двама сме отворени врати един за друг, и двамата се ползваме. Ако обичаш, ти се ползваш; ако друг обича, той се ползва. Вие може да разсъждавате дали това е така. Опи-

тът показва следното: като се завърти онзи ключ на стената, веднага изгасват свещите. Вие казвате: „Как ще позная, че не обичам?“. Щом изгасват свещите, не обичаш; щом светят свещите, обичаш. Ако твоят ум светне – любов има в тебе; ако твоето сърце е топло – в сърцето ти има любов. Ако тялото ти е здраво, в него има повече любов; ако то не е здраво, в него има малко любов. Ако сърцето ти не е топло, малко любов има в него. И ако умът ти не е светъл и не мислиш – малко любов има в ума ти. Вие смятате, че без да мислите, ще имате любов в ума си. Такъв закон не съществува.

Всички приказват все за новото учение. Новото учение е в следното: да обичаш с ума си, да обичаш със сърцето си, да обичаш и с тялото си. Какво значи да обичаш с тялото си? Дави се една мравка, ти я хващаш и я изваждаш. Това е обич с тялото. Дойде някой гладен човек вкъщи; или дойде една мравка – ти им дадеш да се наядат. Това е обич със сърцето ти. И после изпращаш тази мравка, та каквото ѝ дадеш, никой да не го знае. Това е обич с ума ти. Като приемеш на гости една мравка вкъщи, като ѝ дадеш да яде и я изпратиш така, че никой да не може да ѝ вземе това, което си ѝ дал, това значи да имаш любов с тялото, със сърцето и с ума си. Така разбирам конкретно любовта.

Падне на някой човек кърпата и ти му я подадеш – това е любов с тялото. Дадеш му да яде – това е любов със сърцето. Дадеш му една книга – това е любов с ума. Тази любов може да е микроскопическа, но тя е силна, мощна. Като посадиш семената на това грозде, след 4–5 години ще има не едно зрънце, а с цели паници с по хиляди зрънца за всеки един от вас. Най-първо трябва да се освободите от старите възгледи. Ти казваш: „Хората разсъждават така: човек се ражда, остарява и умира“. Този възглед го оставете настрана. Ако си роден по човешки, ще остарееш по човешки и ще умреш по човешки. Ако си роден по Бога, ще живееш по Бога и ще отидеш в другия свят, при Бога, няма да умреш. Че сте родени по човешки, аз там не споря...

Сега казвам: както сте родени по човешки, трябва да се родите и по Бога. И както сте живели по човешки, така трябва да живеете и по Божественому. И както сте умирали по човешки, така и трябва да отидете в другия свят по Божествено-

му. Кой от вас би бил радостен, че ще отиде в другия свят. Ще му мръдне сърцето, ще забие сърцето му, понеже онзи свят не го знаете къде е. Вие питате: „Къде е той?“. Той е тук и не е тук. В главата е и не е в главата; в сърцето е и не е в сърцето; в тялото е и не е в тялото. При радостта казват, че някой е на Небето. В кое небе е той? Небето е място на абсолютна светлина, на абсолютна топлина, на абсолютна сила и на абсолютен живот. За мене Небето е следното: всички онези велики Божествени блага, които постоянно се изпращат на Земята, идат оттам. Небето е никъде и навсякъде. Като казвам „никъде“, разбирам, че не може да го локализирате на никое място – навсякъде е то. И някой път, като минавате през това място, става ви радостно.

Да ви обясня как ставате радостни. Представете си, че вие сте осъдени на обесване. Присъдата ви ще влезе в изпълнение – искат да ви екзекутират с въже. Вие сте обезсърчени; и всички хора наоколо гледат как ще ви обесят, интересуват се. Вие вървите, погледнете и виждате, че няма нито един любящ човек наоколо. Всички казват: „Нека разбере“. Идва един човек и казва: „Този човек заслужава да живее, той е чист и свят“. Лицата на хората се сменят. Кое е по-хубаво: да отиваме на въжето с присъда или да се връщаме от въжето; да отиваме в смъртта или да се връщаме от смъртта? Да се връщаме. Няма защо човек да умира постоянно, а само веднъж – и оттам насетне да отиде при Бога и да живее. Има доста пророци.

Някои казват: „Така му говорил Духът“. Ти казваш: „Аз вярвам“. Колцина от вас, които сте събрани тук, ако дойде някой и каже: „На мене Духът ми каза това и това да направя“, са готови да го направят? Аз не казвам, че няма да го направите – ще го направите, но все ще дойде някакво колебание. Аз ще попитам този човек: „Ти това нещо правил ли си го?“. Той ми носи грозде. Питам го: „Това грозде ти вкусил ли си го?“. Той казва: „Не съм го вкусил“. Питам го: „Защо ми носиш нещо, което не си вкусил?“. Казва ми някой: „Отлично грозде е това“. Питам го: „Ял ли си го?“. Това, което продаваме на хората, трябва да сме го опитали. Всяко нещо, което пожелавам на друг човек, аз трябва да съм го опитал.

Представете си, че всички сте станали пророци и започвате да се изреждате. Всеки ден идват и ти казват: „Господ

каза така да направиш“. Имате ли време вие да изпълните сто заповеди? Мислите ли тогава, че тия сто пророци са прави? Те не са разбрали Божията воля. Тези сто пророци са за сто дни, а пък те сега са дошли всички при вас, искат да направите всичко, което казват. Те са тщеславни, не са избрали своето време. И когато се намират много мисли в човешкия ум, много пророци, ще им кажеш: „По един пророк на ден“. Аз ето как бих постъпил с тези пророци. Като дойде някой, най-първо ще го нахраня, ще го оставя да постои един ден вкъщи – и тогава нека говори за мисията, с която Господ го е пратил. Ако един пророк дойде и яде от твоето ядене, но не го хареса, не го слушай. Най-първо той ще яде от хляба, от гроздето и ще пие от виното ми. И ако е добър пророк, виното ми ще бъде сладко за него. А ако не е добър пророк, виното ми за него ще бъде опивателно. Щом каже, че виното ми не е хубаво, аз зная какъв пророк е той. Ако каже, че е много хубаво виното, пак зная какъв пророк е.

При мене често са идвали да ми разправят за онзи свят. Аз се чудя на ума им. Рече ми някой: „Снощи сънувах онзи свят“. Казвам му: „Ти си го сънувал, а пък аз живея там и зная законите много по-добре. Ти виждаш само големите грехове на хората, а пък аз виждам и най-малките нарушения, които ти след 1000 години ще видиш. И най-малките им добродетели, които ти след 1000 години ще видиш, аз ги виждам сега“. Той ми казва: „Ти трябва да се разкаеш“. Отговарям му: „Аз направих разкаянието си преди хиляда години. Ти си закъснял. Къде беше досега? Много назад си останал“.

Казано е: „Изпитвайте духовете от Бога ли са“. Ако те идват през вратата на Любовта, Мъдростта и Истината – слушайте ги. А онзи, който не е минал през вратата на Любовта, Мъдростта и Истината, го нагостете и вие му станете пророк. Тогава ще кажете на пророка: „Аз имам заповед от Господа да ти кажа това и това“. Знаете ли колко работи ще му кажете? Ще го попитате: „Ти женен ли си?“. Той ще каже: „Женен съм.“ „Деца имаш ли?“ „Имам.“ „Жена имаш ли?“ „Имам.“ „Ти с жена си не живееш добре, бил си я досега сто пъти. Бог не одобрява това, защото тя е Негова дъщеря. Ти за пръв път я би, защото не ти стотви добре яденето. Втори път я би, защото не е очистила добре обущата ти. Трети път я би, защото риза-

та ти не била опрана. Ти си пророк, който идва сега и който е бил жена си за ядене, за обуца и за риза“.

Сега на въпроса: нека да бъдем конкретни, не отлагайте нещата. Вие отлагате – за в бъдеще, за утре, за друг ден. Никога не отлагай нито за минута, нито за секунда – в момента решавай въпроса. Щом в теб дойде една мисъл в момента – приеми я или я отхвърли. Ти казваш: „Ще помисля“ – и като мислиш, смяташ, че ще разбереш. В момента можеш да знаеш дали тази мисъл е правилна, или не. А ти предполагаш, че като мислиш дълго време, ще разбереш дали е хубава, или не.

Това грозде хубаво ли е, или не? Аз чувствам, че вие си казвате така: „Много е хубаво, да го вкусим“ – и на всинца ви се харесва. Аз не виждам нито един, на когото да не се харесва; всеки гледа само да му се падне някое по-голямо зърно. Отлична идея е тая: ще вземете най-хубавото зрънце, от жълтите. На всинца ще ви дадем от жълтото, няма да лишим никого.

Има мисли, които са старчески. Човек мисли, че е остарял, и не знае в какво седи остаряването. Остарелия човек започва да го мързи. Той казва: „Остарях малко“ – и ходи кекаво. Един човек на новото учение трябва да бъде свеж, бодър. Като дойде Господ, ще станеш като малко дете и няма да му казваш: „Господи, иди вземи това, че ме болят краката и ръцете“. Краката и ръцете ти ще бъдат пъргави като на един подмладен човек, като на малко дете.

Всички хора имат добри желания. Искам да им дам един начин за дишане. При вдишване, като поемаш въздуха, мислено ще кажеш: „Живот, сила, здраве“. След това ще задържиш дишането и мислено пак ще кажеш същите думи; при издишване – също. При вдишване тези три думи ще ги повториш три пъти, при задържане – три пъти, и при издишване – пак три пъти. Умът по време на дишане трябва да е концентриран конкретно върху някои думи.

Думите са предметно учение. Ако ти мислиш, без да имаш някой образ, мисълта ти не е силна. Аз бих ви дал и други някои начини, тези са най-елементарните. Има и други начини за дишане, но на всинца ако ви дам трудните, вие ще се обленявате. Сутрин като станеш, ще почнеш да дишаш и ще кажеш: „Откъде се намери този начин“. Аз ви давам най-еле-

ментария: „Живот, сила, здраве“. Всичко тук е в слога: човек е създаден за 6 дни. Та казвам: по този начин ще се освежи мисълта ви.

По закона на вярата вие още не сте мислили. По закона на вярата разбирам така: ако не турим никакво съмнение в себе си. Като дойде един човек, ще му вярвате 101 %. Мен никой не може да ме излъже по единствената причина, че пред мене има едно сито, едно Божествено сито. И когато той ми каже нещо, всички негови заблуждения като дойдат до ситото, не могат да минат през него. През ситото ще минат само Божествените неща, а в него ще остане само това, което не е Божествено.

Вие се боите да не ви излъже някой. Никой не може да ви излъже. Какво ще ме излъже някой в любовта? Като му премеря любовта – тя остава в ситото. Той има 37 градуса температура. Че при 37 градуса сърцето гори ли? Дървата не горят при 37 градуса, а пък сърцето ли ще гори? Сърцето се измерва не по вашите градуси, а има топлина на живота, която образува няколко милиона градуса. Даже не са няколко милиона, а 250 000 000 градуса. Това е духовна топлина. Тая топлина не гори. Да ви обясня това, то е проста работа. При 2000 волта електричество човек умира, а пък при 50000 волта не умира. Учените го обясняват така: при 2000 волта частиците на електричеството са толкова едри, че като минават през порите, раздират организма и човек умира. А пък при 50000 волта частиците са толкова ситни, че като минават през порите, не разкъсват тялото, но го пречистват.

250 000 000 градуса – това е нещо неразбрано. Тези трептения са толкова бързи, че образуват тази голяма топлина. Като казвам, че се повишава топлината, подразбирам онези, най-хубавите трептения, които духовният свят съдържа в себе си. А пък тези 37 градуса, те са обикновена работа. При тях могат да дойдат обикновените страдания. И ако тези 37 градуса се покачат на 41, човек умира. Не че умира, но се задушаваш. Тогава се прекъсват и онзи Божествен ток, и ритъмът на сърцето, и дишането. Всички същества дишат по един Божествен начин. Ако ти не пристъпваш Божия закон, то дишането ще става естествено. Но щом пристъпваш Божия закон, излизаш от общото течение и тогава дишането ти не е правилно. Онзи,

който диша бързо, ще се простуди. Като дишате бързо, ще приемете студения въздух изведнъж и ще изстудите дробовете си. Не, като приемеш въздуха, ще седиш така дълго време и ще правиш не двадесет, а пет вдишки в една минута. Ако дойдеш до две вдишки в минута, ще се затоплят гърдите ти. И тези, които умират от туберкулоза, умират от изстудяване на гърдите. Хората от студ умират.

Като приемеш въздуха, ще го държиш дълго време. Ти ще кажеш: „Ще се пукна“. Няма да се пукне нищо. И когато се разгневеш, не бързай да кажеш нещо, но поеми въздух и го задръж; после виж колко време ще го задръжиш. Кой от вас, който е говорил отрицателни неща, е успял? Някой е влязъл някъде да си бере круши. Той има право да си откъсне 2–3 круши и да ги тури в стомаха си. Но щом си пълни джобовете, там е престъплението; там никой няма право да слага. Отивам при него и му казвам: „Да ви дам от моите круши – те са още по-хубави“. Ако му кажа: „Кой ти е дал това право?“, този човек вижда, той знае какво ще му кажа. Даже някой отива за круши с кошница. Ако кошницата е от половин килограм, разбирам, но ако е от 10 кила? Ако отидат десет сестри с кошници от по 10 кила, какво ще стане?

Като отида при дървото, ще се помоля и ще откъсна от него плод. Ако отидеш така при дървото, давам ти право. Всички имате право да отидете при дървото, но ще се помолите, ще прочетете три пъти *Отче наш* и тогава ще си откъснете плод. А пък вие отивате и късате плод, без да четете *Отче наш*. Погрешката е там. Прочети три пъти *Отче наш* и откъсни – тогава ще се благослови плодът. Ако берете както си знаете, плодът се огрешава, огрешава се дървото – и идущата година то не ражда, защото сте взели без позволение. А пък като отидете и прочетете *Отче наш*, всички имате право. Това е братско. И цялата земя е братска, ако четете *Отче наш*. Ядем ли – всичко да става с *Отче наш*. Като отида, и аз чета *Отче наш* три пъти. Казвам на Господа: „Това дърво Ти го благослови, Ти му даде този живот. Благодаря за този плод“.

Сега искам да ви коригирам: никой няма да ви язди. Три пъти ще прочетеш *Отче наш* и ще откъснеш плод. Тази молитва я знаете. Ако ви кажа да четете три пъти *Добрата молитва* – много е дълга. Трябва да избегнем един такъв прес-

торен живот. Престореният живот не носи здраве, не носи нито една здрава мисъл, не носи здрави чувства. Някой път те е страх. В едно тъмно място никой не вижда погрешките си, но при една светлина погрешките се виждат. Погрешките на мнозина трябва да се изправят.

У всинца трябва да се зароди чувство на щедрост. Някои от вас не сте много щедри, правите го по закон. Щедростта е едно Божествено чувство. (*Учителя посочи този център на главата на един брат.*) На мнозина от вас центърът на вярата е силен, а на някои е слаб. Има свят на духове, които се занимават само с вярата, развиват тази енергия и я изпращат на Земята, а други развиват енергията на надеждата. Надеждата е особена енергия. Тя е само за днес – от изгрева на Слънцето до залеза, а вярата е за вечни времена, за много години, за векове. Пък когато говорим за Любовта, подразбирам едно чувство, което обхваща цяла вечност.

Вие питате понякога дали някой ви обича, или не? Този човек, който ви обича, само като помисли за вас, ви става приятно, и в кожата си не можете да се съберете от радост. Той и на онзи край на света да е, като изпрати своята любов, тя навсякъде прониква. Стига само един да ви обича на света, и вие бихте станали гении. Но съвременните хора не се обичат. Някои казват: „Аз го обичах едно време, но сега вече – не“. В света има нещо много огърничаво. Никога не правете разлика. Гледайте на себе си така, както Бог ви е създал, не се сравнявайте. Например някой човек се е оцапал. Ако видите един оцапан човек, вие още няма да имате истинско понятие за неговата постъпка. Това ни най-малко не показва, че в него няма нещо ценно. Като си хвърли тази дреха и облече нещо друго, той пак е чист.

Някой път човешкият ум, сърце и тяло могат да се оцапат. Но не се самозаблуждавайте от привидността. А пък някой може да се намаже външно чисто, но не е чист. Аз съм за козметиката, но хубавата миризма да иде от сърцето, от ума, от тялото. А пък и външно да е само това, не е лошо. Да се поръсиш с розова вода или с помада – защо не? Някой казва: „Не обичам да се мажа“. Ако тази помада запушва порите на лицето, значи не е хубава. Някой път препоръчвам да намажеш лицето си със зехтин и то ще стане по-свежо. С ху-

бав зехтин си намазвайте челото, устата, лицето – и мъже, и жени. Външният въздух отнема онези мазнини, които имаме, и ние страдаме от една сухота. Някой път пипаш ръцете си и виждаш, че са сухи, а понякога те са много влажни. Влажните ръце не са много хубави, но и сухите не са хубави. Като почнат да ти стават ръцете сухи, ти си вече стар, няма никаква влага в твоите чувства, мисли и тяло. Значи сърцето ти е пресъхнало и ходиш да се месиш в работите на хората – че този обичал, че онзи обичал. Че хубаво е да се обичат...

Аз бих желал да се поучите от любовта на хората: идете и се учете. Аз съм толкова внимателен. Когато някой обича някого, наблюдавам следното: той ще дойде и ще му остави ядене, трепери за него. Ще му донесе отнякъде една ябълка, някое цвете, някои хубави круши. Внимателен е – и така го прави, че ти е приятно. А пък някой, който не ви обича, не прави така. От всинца ви бих желал да правите така. Някои хора много отблъскват. Те образуват едно такова състояние, че не искам да ги видя. А пък аз зная, че той не е виновен. Вие всички страдате от това. Аз съм забелязал някои от старите сестри, че сърцето им е сухо; и те казват: „Закъсахме. Какво трябва да се прави?“. Дълго време трябва да го мажеш с масло. Някоя от старите сестри ме хване за ръка, държи я и казва: „Остарях“. Тя си казва: „Ако бях млада, щеше да ми обърнеш внимание“. Казвам ѝ: „Ти си млада, както едно време. Хвърли тези стари чувства и се облечи с новите дрехи на Божията любов. Всяка сутрин трябва да мислиш, че си на 33 години, нито една година да не отиваш по-нагоре. Като те питат, кажи, че си на 33 години. А пък 33-ата година е дълга – тя е хиляди години. Когато те питат, кажи, че си на 33 години“.

Сега всички ще минете покрай мене да си вземете по едно зрънце. Ще си вземете най-хубавото зрънце, което си харесате. Един по един ще минавате и ако гроздето не стигне, ще дам още. Понеже времето е напреднало, ще бъда кратък – и следващия път ще продължим. Искам вече да опитвате нещата. Аз съм решил да ви подмладя малко. А пък онзи, който не иска да се подмлади, ще го намажем с масло. Няма да остане нито един, когото да не намажем. И като вървите – да се отличавате с младостта на ума, на сърцето и тялото, та да кажат: „Ето хората на новото учение – те са безсмъртни“, а не да ходите така. *(Учителя ходи криво, наведен неправилно.)*

Сега нека направим едно упражнение. (*Всички станаха прави и повториха с Учителя следното упражнение:*) Двете ръце на известно разстояние пред гърдите. Дясната ръка пред лявата, с длани, поставени хоризонтално. Дясната ръка е върху лявата, пръстите са успоредно на гърдите. Това е изходното положение. След това дясната ръка се движи надясно, като се влачи върху лявата, додето пръстите на двете ръце останат допсени с върховете си. През това време се изговаря думата *живот*. След това лявата ръка се движи надясно, като се влачи върху дясната и си остава върху нея. През това време се изговаря думата *сила*. След това лявата ръка се движи вляво, като се влачи върху дясната, додето пръстите на двете ръце остават допсени с върховете си. През това време се изговаря думата *здраве*. След това пак дясната се влачи върху лявата и застава над нея. През това време се изговаря думата *живот* и т.н. Това продължава няколко пъти.

Винаги при изговаряне на думата *живот* има вдишване. При изговаряне на думата *сила* има задържане на въздуха, а при изговаряне на думата *здраве* има издишване. Тъй че това упражнение с ръцете се придружава с изговаряне на тези три думи и с вдишки.

(*Всеки мина покрай катедрата, за да си вземе по едно зрънце грозде.*)

Отче наш

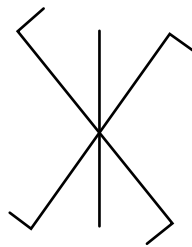
2. лекция, 2 октомври 1940 г., сряда, 5 ч., София, Изгрев

ЕДНА СЕДМИЦА В РАЯ

*Добрата молитва
Всичко в живота е постижимо*

Вие всички се считате за доста възрастни. Мислите за себе си, че сте доста умни. Право е. Количката за малкото дете е намясто, но не и за възрастния. В какво седи противоречието? Възрастният има повече материя – и като дойде в тази количка, тя не може да носи тази материя. Вие живеете с вашите стари възгледи, които са колички. Станали сте възрастни. И тогава все спорите – кой е направил тази количка така, че не е предвидил да я направи малко по-голяма. А защо вие не си направите по-голяма количка?

Сега всички казвате, че трябва да се живее. Като пишете буквата Ж – това е желание да се живее. Линиите, които образуват буквата Ж, са желанията да се живее. Малките линии, които правят Ж-то, като че се движат – това е желанието да се проявиш. В Ж-то имате ръцете и краката в движение. В пречупения кръст човек иска да живее, той пречупва краката и ръцете. Това е един знак.

То не е знак, но е едно движение, което става в природата. Ако вие сега не знаете да се държите, тогава къде ви е самообладанието? Ако не можете да държите главата си правилно, перпендикулярно, къде е вашата воля? Защото имате една голяма тежест на главата, от която всеки момент, ако се изгуби равновесието, можете да паднете.

Човек е една неустойчива величина. Основата, върху която сте построени, е много неустойчива: ти трябва да седиш, да пазиш равновесие. При навеждането какво искате да кажете? Например ти се навеждаш напред, или пък коремът ти излезе напред; може да навеждаш главата си напред или назад. Кой са причините, че навеждате главата си на едната или на другата страна? От мозъка зависи. На някои хора главата е наведена наляво, понеже дясната страна на мозъка е

по-тежка – и за да пази равновесие, човекът навежда главата на другата страна. На някои мозъкът от лявата страна е по-тежък – тогава главата се навежда надясно. На някои задната част на мозъка е по-развита – тогава човек се навежда напред. На някои мозъкът е по-тежък отпред. А на някои главите са изправени нагоре, празни са. Празните класове на нивата все нагоре стърчат. Някой си е вдигнал очите нагоре, към Бога гледа. Той не знае какво е нагоре. Това е някаква човешка мисъл, изразена на физическото поле. Тогава ще помислиш, ще разгледаш Вселената, която Бог е създал. Туй, което гледаш, не мисли, че е она свят. То е само проявление на Бога.

Вие досега мислехте, че Господ още никога не е слизал в някое човешко сърце. Казвате, че Духът е слизал, но то е друг въпрос. На кого досега Слънцето е идвало на гости? Нито на боговете, нито на светиите е идвало. Все някой лъч отгоре, от пространството, ще дойде до някой светия или ще влезе в тебе. Един лъч на светлината се е пречупил някъде – и като влезе в тебе, той ще върви напред. Лъчът не може да влезе в друго. Вие се спирате върху живота му. Този лъч като влезе, той ще внесе живот със себе си, но това ще бъде животът на един лъч. А пък животът не се проявява само в един лъч: безбройни лъчи има, които излизат от слънцето на живота. И вие ще усетите само една малка част от тях.

Сега вие искате да ви говоря на един език и той да бъде в съгласие с вашите колички, с вашите разбирания. Казвате: „За да разберем“. Хубаво, съгласен съм с вас, че трябва да ви говоря на един понятен език. Наскоро ми донесоха пет праскови, много едри. Гледам – едната е много голяма. Искам да зная колко тежи. Пращам една сестра да я претегли в бакалницата. Тя се връща и казва, че тежи 260 грама. Повече от четвърт кило! Четири праскови тежат едно кило и 40 грама. Аз предполагах, че едната е 100–150 грама. Това са предположения, пък аз искам да сравня с една мярка – колко точно тежи. Ще ме попита някой защо я тегля. За да зная вече колко тежи. Щом зная каква е формата, колко е тежестта ѝ, ако се изгуби, ще я намеря. Тя тежи 260 грама, но не е претеглена точно. Плодовете от едно дърво никога не тежат еднакво, във всички има малко различие.

Ако имате точна мярка и теглилка, ще откриете, че всички плодове се различават по тежест; и така ще намерите плода, който се е загубил. Формата им не е една и съща, и цветът не е един и същ. Има едно широко различие, в което ние можем да разпознаваме нещата. Вие сега мислите, че която и да е мисъл и друг може да я мисли, но има едно голямо различие между вашите мисли и вашите схващания и схващанията на някой друг. И старите, и младите мислят за любовта, и възрастният мисли за любовта, но каква грамадна разлика има в понятията им за нея.

Вие може да живеете както искате – това е ваше право. Но никога не налагайте онова ваше право на другите хора като ваше лично право. Когато говоря за правото, което аз имам, него никой не може да го има. Щом вие ми налагате вашето право и аз ви налагам моето, това е вече насилие. Всички искате да налагате вашето право. На себе си може да го налагате, а на другите може само да го представите. Ако харесват вашето право, доброволно може да го вземат. Ще им представите вашата къща – и ако видят как е наредена, може да я вземат за образец. Но вие да идете и да им налагате вашите разбираня – това не е и за ваше добро.

И Божественото, като слезе във вас, ни най-малко не изменя човешкото естество. Духът като слезе в нервния човек, той пак ще се покаже нервен; разположеният ще бъде разположен. Онзи, който обича да си похапва, остава пак такъв; който е сприхав, сприхав си остава. Но като дойде Духът, Той го учи, внася нещо ново в човека, учи го как сам да се справи с тази сприхавост, казва му защо е сприхав. То е, защото той много бърза, няма една права преценка за времето – в малко време иска скоро да свърши работата за цял ден. Той иска за 5–10 минути да я свърши. Духът казва: „Не може тази работа да стане за половин час. Цял ден се изисква“. Като опереш една риза, че я туриш на въжето, ще отнеме 4–5 часа, докато се изсуши. А онзи вдига шум защо да не грее Слънцето, да я нагорещи, та да се оглади с топло желязо отгоре. Виждам, като ги гладят с топлото желязо – някъде е пресилена работата, изгорено е; а после казват: „Извинете“. Няма извинение, какво ще ги извинявам! Изгорили са ризата ми – ще ги извинявам... Онзи казва: „Прости ми“. Какво ще ти простя? Няма какво да ти прощавам.

Сега вие казвате: „Той е много сприхав“. А някой за себе си казва: „Аз съм разположен човек“. Онзи е много сприхав, пък ти си толкова разположен, че работата, която се свършва за пет минути, трябва цял ден да я вършиш. Сприхавият иска работата от цял ден за пет минути да я свърши, пък разположеният – работата, която се свършва за пет минути, да я свърши за цял ден – разменили са си ролите. Ти, който си сприхав, трябва да влезеш да вършиш работата, за която се изисква цял ден; а пък разположеният да иде на неговото място. Разположеният трябва да иде на мястото на сприхавия и сприхавият да иде на мястото на разположения. Търпеливите хора знаеш ли колко са сприхави? Той не се показва: търпи, но е сприхав. В него се е набрала много вода.

Вие още нямате философия. Видиш една погрешка – трябва да се радваш на човека. Паднал е някой на земята – какво лошо има в това? Аз как гледам на нещата? Ние на дребно гледаме сега, не нашироко, много на дребно гледаме. Паднала е някоя ябълка – детето се радва. Клонищата са високи и малкото дете не може да си откъсне. Ябълката е паднала заради детето – да я вземе; услужва му. А ти казваш: „Да беше узряла“ – и ще я вземеш. Тази ябълка е паднала за детето и то минава, взема я. Ако ябълката не пада, пак е за добре: на това дете стомахът му е разстроен, а ябълките не са узрели. Ако тази ябълка падне, то ще я вземе, ще я изяде и ще го боли коремът. Затуй ябълката е останала горе – да не му причини болка. Когато узрее, самата ябълка иска да му услужи; а в другия случай тя не иска да му причини болка.

Вие не гледате така; казвате: „Защо да нямам пари, защо да нямам дрехи, защо да нямам обувца?“. За да не те боли коремът, за да не те боли главата, за да може да спиш добре, за да можеш да се учиш добре. Затова нямаш пари, защото те са един товар, непотребен за ума – ти ще се караш с хората за тях. Вие ще кажете: „Без пари не може“. Това е друг въпрос. Без пари не може – съгласен съм; не може, разбира се. Отивам на трамвая – без пари не ме пускат. Пари ми трябва, за да ме пуснат в трамвая – трябва ми 5 лева. Защо ще искам 5 хиляди лева? Искам да си направя една къща за 25 или за 50 хиляди лева, или пък за 100 хиляди лева. Защо ще искам 100 милиона? 25 хиляди ще поискам – ни стотинка повече, ни

стотинка по-малко. Вие като искате, винаги туряте един лев повече. Това е вашата погрешка. А някой път туряте един лев по-малко – това пак е ваша погрешка. Точно ще туриш – 25 хиляди лева. Една къща ми трябва за 25 хиляди лева: за 50 хиляди аз не искам; и за 100 хиляди не искам. За 25 хиляди лева една къща, която обичам, е много по-голямо благословение, отколкото за 50 хиляди, която не обичам.

Някой момък, висок два метра, обикне една късичка мома – той не иска да бъде като него, такава мотовила. Гледам го – има един контраст. Тя като дете върви с него, но нему е приятно. Дойде някъде, вземе я на ръце, пренесе я през реката като негово дете. Ти намираш едно несъответствие, че не си приличат. В механическо отношение те не си приличат, но в органическия свят си приличат. Момата е по-далече от него, затова се вижда ниска, но и тя е като него висока. Дългият момък и късата мома са отдалечени, те не могат да живеят добре. И поколението ще бъде като тях: които мязат на бащата, ще бъдат високи, които мязат на майката, ще бъдат ниски. Кои са причините за ниските хора? Тези хора, които са високи, са имали голямо притеснение, затова са станали много високи нагоре. Тези, които са ниски, са били нашироко, нямало е никой, който да ги притеснява. Те нависоко не растат, но растат на дебело. Следователно високите хора стават тънки, а късите стават дебели. Сега това аз ви го привеждам само за изяснение, за да мислите.

Имате единица житено зърно, единица царевица, единица риба, една птица, един кон, имате и един човек – всичко имате шест единици. Едни и същи ли са качества на тия единици? Казвате: „Едно, едно“; или казвате: „Аз, аз“. Ако житеното зърно каже „аз“, човек ли е? Ако царевицата каже „аз“, човек ли е? Ако и другите кажат „аз“, хора ли са? Не, те не са „аз“. Човек само като каже така, го разбираме: всички тия единици се събират в него. Всичките единици са 6. На какво е равно това? Равно е на 6 единици.

Сега трябва да се направи вътрешна връзка. Като събирате нещата, как може да ги съберете на едно място? Житените зърна може ли да ги съберете на едно място; в една торба може ли да ги съберете? Как ще ги съберете, те може ли да живеят заедно? Житеното зърно и царевицата не могат да живеят във

вашата къща, те нямат условия. Освен ако ги посеете в една саксия – тогава те може да растат, но трябва вие да вземете грижа за това. Ако живеят във вашата къща, ще бъдат хилави: те трябва да живеят далече от къщи, на нивата. Рибата може ли да живее у вас? Не – вода ѝ трябва, за да живее. Ами птицата? Във въздуха горе трябва да живее. И човекът трябва да живее при своите си. Сега питате: „Защо житото да не може да живее при мене?“ Не, не може да живее.

Сега казваме: „Трябва да живеем заедно“. Чрез Духа Божий можем да живеем заедно. Ние можем ли да живеем един в друг? Това е най-мъчното схващане, да живеем един в друг. То се подразбира така – да работим за доброто на някого. Ти мислиш за него. Ако мислиш, ако чувстваш нещо за някого, той може да живее надалече от теб, но ти може да живееш за него. Вие казвате, че за да обичате някого, той трябва да бъде във вашата количка. Той щом дойде във вашата количка, ще се намери в притеснение. Никога не викайте хората да се качат във вашата малка количка. Там няма място за никого: тя е само за вас. Нека другият да си дойде със своята количка. После, между него и вас трябва да има разстояние.

Питам: в какво именно трябва да се приложи това? Тогава ние говорим за любовта или за живота, говорим за истината или за знанието. Какво трябва да разбираме всъщност? В сегашния живот в какво отношение трябва да разбираме живота? Станеш и искаш да живееш. Какво разбирате под думите: „Искам да живея“? Ти на главата си имаш седем отвърстия. Очите ти искат светлина, ушите ти искат звук и говор, да чуят нещо; носът ти изисква ухание, а устата ти изисква ядене. Вие имате очи, уши, нос, уста – всичко четири отвърстия. На какво съответстват тия отвърстия? Ако възприемаш светлината, ще се научиш хубаво да рисуваш, да пишеш. Ако слушаш хубаво, ще се научиш хубаво да говориш. Ако възприемеш уханието, ще се научиш да преценяваш, преценка да даваш на нещата. Като видиш уханието на един цвят, ще видиш и неговото съдържание.

Та казвам: когато дойде един човек при вас, трябва да го прецените с очите си. За да гледаш един човек с очите си, мозъкът ти трябва да образува светлина. Ако вашият мозък не изпраща светлина, вас хората няма да ви виждат. Ако вие сте

едно тъмно тяло, значи не преpraщате никаква светлина. Тогава вас хората не могат да ви обичат, нито вие можете да обичате сами себе си. За да обичаш самия себе си, трябва да има какво да обичаш в теб. Вие в сегашното състояние кое обичате в себе си? Като се погледнеш в огледалото – приятно ти е. Кое обичаш? Някой път се харесваш: кое харесваш в себе си? Друг път не се харесваш: кое не харесваш? Вие се намирате на изпит сега и казвате: „Това не го знам“. Че не го знаете, не го знаете. Колко безбройни неща има, които не знаете...

Вие пеете тук, но от пеене до пеене има разлика. Може ли, като затворим лампите и вие като запеете, да дойде светлина? Не можете да направите това. И аз ако пея, пак няма да дойде светлината. Понеже вече е направена една инсталация, защо ще ходим да харчим излишни енергии за нова инсталация? Може да направим да светне и без лампи, но защо ще харчим тази енергия, когато има светлина? Какъв ще бъде поводът? Ако аз направя тия лампи да светят, вие ще станете ли по-добри? Няма да станете – само ще се учудвате. Вие ще искате като мене също да го направите. И вие може да го направите, пък светът няма да стане по-добър. Мислите ли, че като влезе електричеството в света, хората станаха по-добри? Удобства имат повече хората, но не са станали по-добри... Сега с лампичката лесно можеш да станеш добър. Много практично е: като натиснеш копчето, може да го видиш.

В съвременния живот окултните науки трябва да се приложат намясто за възпитанието на хората. Сега с тях си служат, за да търсят престъпниците: с тия науки представят какъв е един престъпник. Това не е наука, то е медицина. За да се възпита човек, трябва да се търсят нормалните белези на човешкия живот. Ако вашите очи бяха големи колкото моята лупа, какви щяхте да бъдете? Каква трябваше да бъде главата ви? Ако устата беше широка половин метър или ако ушите ви бяха дълги 75 сантиметра, какво трябва да бъде ухото ви? Хубави са ония уши, които схващат най-тънките и приятни гласове; хубави очи са онези, които виждат най-хубавите цветове. Хубав е нос, който различава най-прекрасните ухания на цветята; хубава е уста, която вкусува различните храни и ги разпознава – тя е добра. Тази уста трябва да знае и добре да говори. Ако устата не знае да говори хубаво и да различава

храните, ако носът не може да различава уханията, ако ухото не може да различава звуковете и ако очите не могат да различават светлината, казваме: слаби са очите, слаби са ушите, слаб е носът, слаба е устата.

Аз имах наскоро един пример. Един ден ще ходим на екскурзия и сме хванали един малък автомобил за пет души, а вътре влязохме девет души. Казвам: „Не става тъй. Други се сърдят, че нямало място за тях“. Втория път хванахме един автомобил, който побира 35–37 души. На двама души, които влязоха, им направих услуга, а те пощуряха. Едната беше възрастна сестра, другата – млада; и двете пощуряха. Едната ми писа такова безобразно писмо – по-безобразно писмо никой не ми е писал. Защо? Аз зная защо. Глупава работа е: тя пише така, но погрешката е моя. Сестрата искаше пеш да си ходи, а аз исках да ѝ служа. Понеже не я турихме в автомобила, дете искаше тя, на първото място, направи цял един въпрос за почетното място. После автомобилът не е мой, аз никакво разпореждане не съм дал кого къде да турят. Сложили ги заедно все такива, които не си съответстват.

Някой път и вие така се събирате, че не се разбирате. Когато не обичате някого, не трябва да седате до него. Които се обичат, да седат един до друг; но които не се обичат, между тях ще турите да седнат други, които се обичат, за да се поляризират. Въпросът не е само за тази сестра – тя се прояви, а другите още не са се проявили.

Тая сутрин си изпращам цигулката. Една млада и една стара сестра се спречкаха за нея: спор е кой да я носи – младата или старата. Ако младата я носи, ще ѝ предаде едни качества, ако старата я носи, ще ѝ приложи други качества. Цигулката се противеше, не искаше старата да я носи. Това е желанието на цигулката: тя иска да се подмлади, млад да я носи. Аз взех страната на цигулката. Отворих прозореца и казах: „Оставете младата да я носи, това е желанието на цигулката“. В реда на нещата е да се подмладява – тя е доста стара, 300 години има, остаряла е. И цигулката иска да се подмлади, модерна да стане – бръчки не иска.

Аз не искам да правя критика върху нещата. Не искам да критикувам, защото ще критикувам себе си. Всичката ми погрешка е, че съм ви събрал толкова разнообразни – и сега ви

занимавам така, че от вас да излезе нещо. Аз ви казвам: от вас ще стане това, което е вложено във вас. Който е царевица – царевица ще стане; който е жито – жито ще стане; който е ябълка – ябълка ще стане. Който е круша, който е риба, който е комар – това и ще стане. Учено същество е комарът, понеже хоботът му показва интелигентност – неговият нос е там. Сло-нът и комарът си приличат; и пеперудите с дългите си хоботи си приличат. Сло-нът, комарът и пеперудите си приличат. Ко-марът мисли, че е учен човек и че като него друг учен няма. Пеперудата мисли, че като нея такава красива няма. И слонът си мисли, че като него няма. Но паякът хване пеперудата – опапа я. Дойде някоя птичка, глътне комара – и ученият вле-зе вътре. Сло-нът и него го впрегнат да носи трупи.

Питам: по какво се отличава този, големият слон, по как-во се отличава комарът? Много харесвам комарите, понеже са много музикални и са доста умни. Преди години, когато бях във Варна, аз бях в един хотел и имах в стаята си един музи-кален комар. Беше се скрил някъде и вечерно време дебнеше: като река да задрема – дойде и запее. Доста музикален тон имаше. Някой път вземе високи тонове и казва: „Кръвчица“. Щом се пробудя – никакъв го няма; но като река да задрема – усеща кога задремвам. Сутрин го гледам – кацнал е, изтеглил е малко кръв. Казва: „Да взема малко от кръвта на този светия – да я опитам, че и аз да стана като него“. Най-после го наме-рих. Казвам му: „Я да си вървиш при комарите“. Три-четири пъти му казах: „Някоя вечер ще те ударя, ще те претрепам, ще ме накараш престъпление да направя. Досега никакво пре-стъпление не съм правил. Сега ще ме държат отговорен, ще ме теглят под съд за един комар, че съм извършил престъп-ление“.

Тъкмо се освободих от този комар, ето иде една госпожи-ца мишка. Седи тя в стаята и гледам – бута хляба. Увия го в кърпа, вдигна го нависоко, тя пак се качи. Намирам – яла е от хляба, пък и стаята се умириса. На езика ми пришки из-лязоха. Казах ѝ няколко пъти, тя не си отива. Една вечер аз се изхитрих. Намерих един голям плик, турих хляба вътре. Притаих се като светия – чакам да влезе в плика. Като влезе – натиснах я. Седи тя насреща и си мърда муцуната. Казвам ѝ: „Защо не ме питаш, защо ходиш да ядеш хляба и стаята ми

умириса?“. Пуснах я сутринта отгоре, дадох ѝ един урок; от третия етаж я пуснах. Щом я пуснах, веднага взе към юг по улицата; освободих се от нея. Какво ще каже тази мишка – че ме обича? Тя обичаше хляба. Ако нямах хляб, тя нямаше да дойде при мене. Ако кръвта ми не беше добра, комарът нямаше да дойде при мене. Не се заблуждавайте. Ние се заблуждаваме и казваме, че някой много ни обича. Обича ни колкото комар... Мишката също толкоз ме обича. Аз бих я търпял, но цялата стая се вмириса. Мишката мирише. Да я пратя на баня да се окъпе – не иска да иде. Трябваше аз да я окъпя, но тя не се съгласява. Мишка къпе ли се?

Казвам сега: другото е морал. Казвате: „Да бъдем добри“. Вие градите върху един живот, дето и доброто, и злото са заедно. Искате да бъдете добри, без да бъдете лоши. Вие живеете в един живот, дето доброто и злото са две сестри – обичат се доброто и злото. Сега искате да турите един клин между доброто и злото – да ги разделите. Казвате: „Ние сме добри“. Ти си в познанието на доброто и злото. Бог казва да не ядеш от дървото, дето живее доброто и злото. Следователно вие искате да бъдете добри, без да правите зло. Това е невъзможно. Вие искате да бъдете лоши, без да правите добро. Невъзможно е. Ако си лош, ще правиш добро; ако си добър, ще правиш зло. Ами ти като изядеш житото, не правиш ли зло, кажи ми? Когато изядеш една кокошка, не правиш ли зло?

Ние сега мислим, че сме много добри хора. Някой път гледам една муха. Като кацне – философства. Някой път ме безпокои. Ударя я, тя падне на земята. Не че искам да я убия, но гледам – мухата е паднала. Казвам: нека си седи, какво има. Гледам я дали ще стане, или не. Като стане – става ми приятно: отворя вратата, изпъдя я навън. Казвам ѝ: „Навън стой, не влизай в стаята, че може да стане инцидент, може да се блъснем“. С моята ръка аз може да я ударя и повече. Има такива мисли в живота, подобни на мухите – те безпокоят. Първото нещо е вредата им.

Та който и да иска да носи цигулката ми – има право. Ако искате да носите моята цигулка, в годината има 365 дни; и ако тук сте 700 души, за две години може всеки да дойде по един път да носи цигулката ми. Понякога някои искат да ме видят повече. От тях зависи. Слънцето изгрява, но то няма

да дойде при мене, а аз трябва да изляза да го видя. То ще прати на всичките от своята енергия, ще ми прати един малък подарък. Някой ден ще ми прати червените лъчи, някой ден – портокаловите, някой ден – жълтите, зелените, сините, яносините, виолетовите. Ако ми прати от червените лъчи, в мене животът ще се увеличи. Ако ми прати от портокаловите лъчи подарък, ще се индивидуализирам, ще се усетя като човек. Ако ми прати зелените лъчи, ще усетя, че организмът ми се развива правилно: стомахът ми функционира намясто, мозъкът функционира, дробовете ми функционират. Ако прати жълтите лъчи, започвам да се чувствам добре. Ако прати сините лъчи, имам разположение да се моля, хубаво да размишлявам. Ако ми прати виолетовите лъчи, волята ми ще стане силна, ще започна малко да заповядвам.

Та казвам: желанието ви да ме видите и да ви видя е нормално. Когато аз видя някого, приятно ми е. Защо? Понеже за мене всички хора са проявление на Бога. Като срещна един човек, гледам какво ще ми даде и какво аз ще му дам. Това е първото нещо – какво той може да ви даде. Всеки, когото обичате, ви дава повече. Който ви дава и комуто вие давате, той ви обича повече. Който ви дава повече, и вие го обичате повече. И комуто вие давате повече, той ви обича повече. Има едно отношение в любовта: всичко е пропорционално на онова, което ти даваш.

Божията Любов е безгранична, понеже Бог безгранично дава. Той е създал света; Нему е приятно да дава от Себе Си. Ние не можем да бъдем като Него, понеже нямаме това безгранично богатство. В Него е всичкото богатство. По някой път и Той ни дава, за да можем и ние да даваме. Ние по-малко ще раздаваме сега. На едно цвете колко вода трябва да му дадеш? 50–100 грама. Много интересно е да обичаш един човек и да знаеш от какво се нуждае той, да знаеш от какво има нужда. Това е обич.

Бих желал да направите един опит за една седмица. Между вас тук, на Изгрева, да стане рай. За една седмица го направете, после пак ще го оставим по-обикновено. За една седмица да направим един рай. Сега вие съгласни ли сте за една седмица да направим рай? Ще си вземете една тетрадка, за да видите всяко отклонение. Като се зароди то, ще го запишете.

Ще си отбележите времето: например че има едно облаче на изток. На изток е справедливостта. Ако на север се зароди облачето, там е истината. Ако на юг се зароди, там е доброто; ако се зароди на запад, там е доволството. Като ти дадат правдата, ти си доволен. Срещу правдата седи доволството; пък срещу истината седи доброто, защото то е нещо материално.

Една седмица тук да живеете като в рая. Като излезете из района на Изгрева, може да правите каквото искате; но щом като влезете тук, да се измените, като че сте в рая. Тогава да забравите света – вземане, даване, обиди; да мислите, че всичко е наредено; да мислите, че сте милиардери и имате всичко на разположение. Съгласни ли сте за една седмица да го направите? И не само един, но всички да се съгласите. Ако сложим това за задача, ще кажете: „Днес каквото казва Учителя, мълком ще го приложим“. Като влезете в него ден – ще размишлявате, цяла седмица ще размишлявате за невидимия свят. Трябва да виждате доброто навсякъде в природата. Като погледнеш Слънцето – да ти е приятно; като видиш дима – да видиш красота в него. Като се бият в един дом – да гледаш така, сякаш че си изтърсват праха. Да оставим другото.

Трябва да си поговорим малко музикално. Ние сме дошли до едно място, където като се пее една песен, тя не се пее ясно. Всякога песента трябва да се пее различно. Вие имате един възглед: Бог е вложил нещо във вашата душа, което в този живот трябва да се развива. Доброто, което е във вас, трябва да се развива в съгласие със злото. И злото, което е във вас, да се развива в съгласие с доброто. Една песен започва от *до*. *До* е освобождение. Искаш да пееш думата *освобождение*. Някой път искаш да се освободиш, усещаш се ограничен – пееш *до*. (*Учителя с цигулката в ръка пее „до“, после пее „живот“.* Той изпя думата „живот“ в различни вариации.)

Каква е разликата между началото на освобождението и неговия край? Ти си неразположен. (*Учителя пее „живот“ много пъти, а после: „В живота аз обичам истината, в живота аз обичам труда, в живота аз обичам истината, в живота аз обичам труда, труда, труда, обичам труда“.*) Какво означава думата *труд*? Като се трудиш, трябва да си превеждаш. Вие живеете в един свят на препятствия. Какво трябва да го правиш този свят; какво ще стане, ако това *Ж* не

се пречупи, ако човек не превива краката си? Защото при свиването на краката става скъсяване – това е пречупване на кръста. Знакът на Хитлер – това е животът в движение. Я изпейте с мене думата *живот*. (*Всички пеят. Учителя пее: „Колко аз те обичам тебе“.*) Какво ви коства да изпеете това? (*Учителя пее: „Обичам те, защо ти не ме обичаш?“.*)

Не че някой не ме обича. „Не ме обича“ – ето за мен какво значи това: разбирам, че той не ми дава възможност аз да се проявя; т.е. ти въздържаш своята любов и аз не мога да се проявя. Ти не можеш да обичаш, без другият да ти дава възможност. Като показва, че не те обича, той замълчава. Как ти ще се проявиш тогава? Той не те обича, оставя ти да го обичаш, оставя ти да се проявиш – и ще ти даде всички блага, ще ти даде хиляди плодове. Аз те обичам, защото ти не ме обичаш; аз те обичам, защото ти си ми дал възможност да се проявя вече. Това е мисълта. Когато ви кажат, че някой не ви обича, вие по някой път мислите, че и Господ не ви обича. Значи той ви дава възможност вие да се проявите. Вие се самозаблуждавате. Проявете се – тогава да видите. Научете се да се проявите, да вярвате, че Бог ви обича.

Сега някои искат да предадем нещо музикално. Във времето ще се загуби този смисъл. Животът се развива в съвсем друга гама. Вие никога не можете да седнете и на вашите заблуждения да им пеете. На живота можете да пеете: „Колко много те обичам“, но на заблужденията не можете да пеете: „Колко много ви обичам“. Ако пеете на живота, нему е приятно. Ако някой ви каже на ухото: „Колко много те обичам“, вие ще се стегнете. Казвате: „Има нещо“. Когато кажете, че много обичате кокошката, тя отговаря: „Малко по-надалече ще стоя от вашата обич“. Като пея, кокошката пита: „Какво добро можеш да ми направиш? Ти може да ми пееш, че ме обичаш“. На онези, които не обичате, попейте им: „Колко те обичам аз“. Поне това направете...

Сега във вашия ум седи мисълта: „Аз може да взема някоя класическа песен от Бетовен“. Но това е голяма работа: тази музика от Бетовен е за бъдещия век, не е засега. Сега се мъчат, мъчат се да разберат какво е искал да каже той, какво е казал Бетовен. Тази класическа музика е взета от светилищата. Някои цигулари като свирят, правят движения. Цигуларят

си вдига главата, но ако не мисли, главата му е празна. Натегне лъка, наведе се надолу. Много цигулари свирят с наведена глава – повече, отколкото трябва. Може да има само един малък наклон на главата напред.

Често някой казва: „Моите почитания“, и прави един лек поклон. Друг прави много голям поклон. Някой леко се прекланя, прави малък реверанс, друг прави голям реверанс. Като направиш голям реверанс, харчиш енергия за сто души. В друг един свят ще те държат отговорен защо си направил някому такъв реверанс. Казвам: учете се, защото като идете в оня свят, само за един реверанс ще ви върнат. Сега тук нямам предвид никого. Когато говоря, аз казвам на себе си: „Причината си ти... Тия хора си бяха в света, защо ги събра?“.

Казвам и на вас: развивайте онова, което Бог е турил във вашия ум; развивайте онова, което Бог е турил във вашето сърце; развивайте и онова, което Бог е вложил във вас. Някои от вас трябва да развивате чувството за време. Някои имате да развивате чувството за красота; някои имате да развивате чувството за милосърдие, за справедливост, за ред, за порядък, за чистота. Някои от вас имате да развивате чувството за достойнство, как да имаш достойнство. Как се проявява достойнството? Ти да се изправиш и да вървиш наперен, а не да тръгнеш като баба. Друг като върви, трябва да има осанка, че като го видите, да ви е приятно.

Гледам, че някои хора се движат много хубаво. Спирам се да ги гледам – като художник, който рисува. В тях има нещо хубаво. Когато умът е зает с хубави работи, човек се движи добре. Щом имате разположение на ума, на сърцето и на волята, винаги ще ходите хубаво. Да мислиш и да чувстваш хубаво – това е здравето на човека, то е благословение. Виждате, че във всички вас има много хубави работи.

Снощи тук беше една сестра, в която са влезли духовете, и те искат да бъдат свободни. Влизам в положението ѝ. Но хората трябва да имат нужда от това, което човек им дава. Ако двама хлебари дойдат на Изгрева да си продават хляба, ще има конкуренция. И други викат: „От мене купете, от мене купете“. Вие дойдете до любовта – и всеки иска повече. Всеки иска да образува кръжок. Това е бакалница, това е хлебарница... Оставете свободни другите! Ако сте бакалин, оставете ги

свободно – който иска, да дойде при вас. Свободна търговия е това. Ако е по любов – оставете хората да ви обичат, както те могат да обичат, както те разбират. И другите трябва да ви оставят свободни – да ги обичате, както вие разбирате.

Аз не искам да ви давам някакво правило за любовта. Ако искам да ви дам правило, ще ви кажа: елате с мен да вървите – и каквото аз правя, ако ви отърва, правете го. Не се спирам да давам наставления. Или се спра при някой, на когото кракът е изкълчен. Това е анормално състояние, когато аз ще му причиня болка на крака. Трябва да му обяснявам защо така постъпвам. Той казва: „Не знаеш ли, че ме боли кракът? Защо го мърдаш?“. Защото ако аз не му мърдам крака, няма да го наместя. Той казва: „Човещина трябва да имаш“. Човещината е в това, като му мърдам крака, да го наместя – и след един ден да бъде здрав. Ако му мърдам крака и след десет дена не е здрав, значи нямам човещина. Аз ще му наместя крака и след един ден ще оздравее. Тогава съм постъпил по човешки. Ако не оздравее след един ден, не съм постъпил по човешки. Казвам: и вие като намествате крака и след един ден той оздравее – това е намясто. Но ако след десет дена не може да оздравее, не е намясто.

Вие имате абсолютно право: всеки може да постъпи, както иска. Тогава и хората ще постъпват спрямо вас, както те искат. Ако всинца постъпваме, както Бог изисква, Той ще ни говори. (*Учителя пее думата „живот“.*) Аз ето как гледам на живота. Мъчно е и вие да имате този възглед. Някой се отнася с вас малко по-зле, отколкото трябва. Това е вятър, и то си има добрата страна. Ако бурята е по-силна, тя разклаща дърветата и подобрява кръвообращението. Ако някой ви е креснал повече – буря е това. Не че е неразположен, но вятърът е духнал някак си и той се е наклонил по-силно, отколкото трябва.

Дръжте онова правило, което от памтивека имате в себе си: както Господ говори на вас, така и вие говорете; слушайте Го. Както Той ви говори отвътре, така и вие говорете. Вие като слушате едно нещо, приятно ви е. После, като излезете отвън, виждате, че мъчно се прави. При Господа като говорите, лесно говорите, но вън от Него мъчно се говори.

Та за случая с тази сестра, която ми писа писмото, си казвам: „Погрешката е в тебе. Ти ако беше на нейното място, щеше да направиш същото“. Така разбира тя – и права е: аз

съм крив, че наех автомобила. Крив е автомобилът, че дойде; криво е времето, че беше хубаво. Криво беше и Слънцето, че гря много добре; криви бяхме ние, че имахме пари да идем. Ако нямахме пари, пеш щяхме да идем. Сега даже аз, както ви говоря, бих ви говорил по-обективно. Обективно се говори, когато този живот, който сега носим, е един чужд товар. Това не е лошо. Ние сме като затворници, които носят затворнически халати. Турят ти халата, препашат те – ти не го обичаш, но трябва да го носиш. Хамалин си, хамалъкът не ти е приятен, но трябва да носиш.

Ако си учител, как ще постъпиш? Деца имаш, но с всички не постъпваш еднакво – към някои си разположен, към други не си разположен. Аз съм гледал някой баща, когато понякога дойде детето: той не е разположен, блъсне го. Друг път е разположен – гали го, поправя погрешката. Пък някой път нежно го гали; или ще донесе ябълка, ще купи нещо – по този начин ще поправи работата. Заглажда той, но само отгоре.

Казвате: „Трябва да сме ясновидци, да предвиждаме нещата“. Вие искате всички да бъдете ясновидци. Предвиждаш нещо, но не можеш да го избегнеш. Изкуството е като ги предвиждаш, да можеш да ги избегнеш. Всички вие попадате все в заблужденията на живота. Има някои същества извън Земята, които само скандали правят. Например някой отвори шишето с масло, остави го отворено и казва: „После ще туря тапата“. Но той така се заглавика, че бутне шишето и разлее маслото. Най-първо, като оставиш шишето, запуши го и го тури надалече; не слушай тия, които ти говорят.

Казват ти някой път: „Каж ми да не мисли, че си будала“. Ти имаш достойнство: покажи, че имаш и човецина. Не го слушай, кажи на себе си: „Аз няма да го правя“. На себе си, като дойде същото, ти не прави това. Погрешките не се повтарят. Една погрешка ти два пъти не можеш да я направиш. Тази сестра, която ми писа това писмо, втори път не може да направи същата погрешка. Това ме радва. Аз държа писмото. Казах, че е безобразно. Като махна „без“ – става „образно“. Това, което е написала, е много „образно“. Турям това, което е направила, и то е много „безобразно“. Като отделя „без“ – това значи „план“. Той не е скроен така, както трябва.

Погрешката е направена – и като влезете в невидимия свят, ще видите вашата бяла дреха, с малки точкици нашарена. Господ като не иска да ни гледа с нацапана дреха, Той е толкоз мъдър, че от всичките наши погрешки прави хубави цветя. На мястото на погрешките Господ туря цветя. И всичките цветя, които съществуват на Земята, се дължат на нашите погрешки, на безобразното ни говорене. Бог е обърнал това и е направил цветя, листа. Реките Той е направил от нашето говорене. Каквото направим, Господ го обръща – и ние се радваме. Благодарение на нашите погрешки Той е направил всичките тия хубави работи, за да се изправят грешките. Като видите хубавите неща, ще кажете: „Това са нашите погрешки. Благодарим на Бога, че от нашите погрешки е направил най-добрите неща“.

Като остане празен, Бог поправя нашите погрешки. Като дойдат облаците, пак е хубаво. Нашите погрешки донесоха облаците... Тогава дъждът ще дойде, вятърът ще духа. Всичко в природата е на своето място, само ние не го оценяваме. Казвам: трябва да благодарим за живота, който Бог ни е дал, за тялото, което ни е дал, за очите, за ушите, за носа, за устата, за ръцете, за пръстите, пък да благодарим и за всеки косъм.

Колко мои косми има, които са изгубени. Аз съжалявам, че един косъм е паднал някъде, на някое нечисто място – той страда. Дреха имаш – тя е пропита с твоя магнетизъм. Не е хубаво да си давате дрехите. Ако даваш дрехата си, трябва да я дадеш на някой добър човек, не на лош. На лош ако я дадеш, ще страдаш. Давайте на онези, които ви любят. Служете на Бога, който ви люби – законът е такъв. Служете на онези, които ви обичат; служете на Бога, Който ни обича. А като ни остане време, ще служим и на онези, които не ни обичат.

Един ден моята реч, която ви говорих днес, ще я намерите в природата. Всичките погрешки ще ги намерите като хубави цветя. Може би идната година ще ги намерите...

Отче наш

3. лекция, 9 октомври 1940 г., сряда, 5 ч., София, Изгрев

ПЛАНЕТНИ ВЛИЯНИЯ

*Добрата молитва
Мисли, право мисли*

Пишете върху една тема, върху която никой не е писал.

Има неща, които не трябва да се обясняват. Безпредметно е да обясняваш какво нещо е зрението, защото след като го обясниш, няма да виждаш по-добре. Някой казва: „Да ми се обясни“. Какво ще ти се обясни? Това, което виждаш, то е зрението. Както и да ти се обяснява, няма да го виждаш по-добре.

Та понякога вие се смущавате от някои работи, искате да ви се обяснят. И да ви се обяснят, пак толкова ще разберете. Да ви се обяснят материалите на зрението – това е друг въпрос, но не искайте да ви се обясни самото зрение. Някой от вас казва: „Я ми кажи какво нещо е човешката мисъл?“. Няма какво да ти се обяснява: ти като ме запитваш – това е. Някой казва: „Я ми кажи какво нещо е яденето?“. И да ти го обяснявам, нима ще ядеш по-добре? И без да ти го обяснявам, ще ядеш сладко. Питат ме: „Какво нещо е религията?“. Няма защо да ви обяснявам. Някой казва: „Обясни ми какво е любовта?“. Тя е понятна, любовта е най-понятното нещо. И да ви го обяснявам, няма да обичате повече, отколкото сега обичате.

Кое трябва да се обясни сега? Това, което не знаеш, трябва да се обяснява. В живота идват контрастите. От кое трябва да даваш – от което имаш или от което нямаш? От кое трябва да даваш – от това, което сега имаш, или от онова, което за в бъдеще ще дойде?

Сега мнозина от вас искат да станат добри, че тогава да идат в света да работят. Искате да станете по-учени. Разбира се, това е някаква идея във вас. Право е, но във всяка идея има едно място, при което човек може да се заблуждава. Не изменяйте плана, който сте приели отгоре. Не изменяйте онзи план, който, като сте слезли от невидимия свят, са ви дали – и вие сте се подписали, че ще го изпълните. Питали са ви: „Можете ли това да изпълните?“. Вие сте подписали, че

всичко това ще го изпълните. Но щом като дойдете на Земята, казвате: „То е мъчно“ – коригирате го, турите го в сандъка, направите си един свой грандиозен план и започвате да го реализирате.

Всичка, които ме слушате, сте от тези, които имате нови планове, ваши планове, които искате да реализирате. Всички спорове стават за плановете. Всички тия планове се цитират. Върнете се към плана, който сте подписали отгоре. Казвате: „Да служим на Бога или да обичаме Бога?“. Това са две думи. Обичай Бога, обичай и ближния си; люби Бога, люби и ближния си. Питате ме: „Как да Го любим?“. Вие ме питате: „Как трябва да ядем?“. Колко лекции е дала майката на детето си как да яде? Тя натисне главата на детето към гърдата си и то вече знае. После натисне другата страна и то вече знае законите на физиката как да изтегля млякото, да дои майка си. Първата наука, която са научили децата, е да смучат. Първото смукало в света, което се е родило, това е детето. Първата помпа за изтегляне на млякото е детето. Сега това е научно.

Има научни работи. Казват: първоначалната субстанция или есенция на нещата, ония велики принципи... Есенциално и субстанциално какво означава? Есенцията значи първото вещество, от което е създаден светът. Есенцията значи ядката на нещата, най-финото. Субстанцията е веществото, което изпълва цялото пространство. Така обясняват философите. Есенцията е нещо като ядка, нещо още по-фино. По какво се отличават те? Ако вземете на български „субстанция“ и „есенция“ – по това се различават. *С* и *Е* – това е геометрически представено. Субстанция значи едно вещество, което постоянно се мени като Месечината, но не може да изчезне; вечна промяна става в него. Есенцията е едно вещество, което обича да се разширява.

Едно малко дете във Варненско си играло на боб; то играло с черен боб. Дошло му наум да си тури в ухото от боба. Слага го и бобът влиза в ухото му. След като бобът влиза в ухото на детето, то започва да реве. Защо? За да ви го дам за пример: заради мене го е направило. Този боб в ухото се овлажнява и започва да се надува. Като влиза, той казва: „Хубаво, топличко, влажничко“; и започва да се надува, да расте. Две, три, четири, пет, шест вечери реве детето, кряка, чудят се

какво да го правят. Хирурзи тогава нямало. Идва тогава един старец, намира дълга тънка игла, прави я като кука, хваща боба с нея и полека-лека го изважда от ухото.

Та ви казвам: и вие всинца имате по един боб. Турили сте го някъде, пък този боб мирен не седи, той е анархист. Като влезе, като намери влага, топлина и светлина, иска да расте. Сега по някой път и вие искате да бъдете добри. Под думата *добри* разбирам да имате едно организиране. Доброто седи в организирането на човешката мисъл, на човешките чувства и на човешките постъпки. Тази велика сила в света, която организира хубавото в човека – това е доброто. А пък онова, което доставя материала, доставчикът на материала, с който трябва да се организира светът – това е злото. Злото е един доставчик, то доставя, но и скъпо взима. Какъвто материал искаш – ще го достави, но много трябва да платиш. Та казвам: злото е доставчик, който взима 3–4 пъти повече, отколкото материалът струва. Като вземеш веднъж от този материал, втори път не помисляш да вземеш.

Сега да оставим тия работи, те са общи, нищо няма да ви ползват. Питате дали сте добри? Че сте добри – добри сте, защото ако не бяхте добри, нямаше да бъдете на Земята. А пък че сте лоши – лоши сте, защото, ако не бяхте лоши, нямаше да имате тази форма. Тъй щото това, че сте на Земята, показва, че сте добри; пък формата, която имате, показва, че сте лоши. Вие ще попитате: „Как така?“. *Л*-то, лошият човек, от Бога е излязъл. Кой от вас ще отрече, че не е излязъл от Бога? *Д* – това е доброто. Разликата между лошото и доброто ето каква е: това е разликата в буквите *Л* и *Д*. Лошото ще го намерите в българската буква *Л*, доброто – в българската буква *Д*. В какво седи разликата? Лошото е отворено, щедро; него като го обърнеш нагоре, става чаша. Като обърнеш чашата, всичко се изсипва навън. Но доброто е станало умно – сложило е дъно на *Л*-то и каквото тури вътре – не го пуска. Доброто каквото хване, не го пуца от себе си.

Сега нали вие в злото сте много щедри. Например кога-то се разсърдите, щедро давате. Казвате: „Той ме наръга“. Че той ти е дал свободно разни трептения от въздуха, после те е направил по-активен. Ти никога не си бил влажен, никога не си плакал; сега идеш вкъщи – плачеш. Никога сърцето не те

е боляло – заболи те сега сърцето. Някой път и стомахът те заболи. Какво лошо има тук, какво лошо има в това? Казвам: щом те заболи, значи този човек ти е намазал стомаха с фино масло – какво лошо има? Пък е и облякъл сърцето ти с една много тънка блуза. Казвате: „Болка имам“. Не е болка, а с масло те е намазал. Ти ще усетиш обонянието на това масло, но то не ти харесва.

Построиш една къща – хареса ти; а друга не ти хареса. Защо едната къща харесваш, а другата не харесваш? Различни са съображенията. Влизаш в единия апартамент – хубав е и по-евтин, веднага го наемаш. Другият е хубав, но скъп – не го харесваш. Ще кажеш, че е скъп и че не можеш да го наемеш, а този е по-удобен, понеже е по-евтин. Влизаш в един апартамент – приятно ти е, понеже има удобства, вода има. Влизаш в друг – няма вода, няма удобства. Вие ще изберете този апартамент, който има вода. Влизаш в един апартамент – има хубаво осветление; влизаш в друг – няма осветление. Харесваш този, който има осветление. Значи за да харесвате един апартамент, той има известни качества.

Та казвам: туй, което събира в човека – то е доброто. Като ви дойде една добра мисъл, вие не я приемате. Като ви дойде някоя хубава мисъл, не знаете как да я възприемете. Сънуваш един много хубав сън с декламация – най-хубавата поезия; и всичко ти е ясно в ума. Събудиш се, всичко помниш. Не го записваш, защото мислиш, че на сутринта като станеш, ще го запишеш. Като станеш сутринта, помен няма от съня, всичко си забравил. Искаш да си спомниш как хубаво бяха наредени думите, но всичко си забравил. Като се събудиш, на момента запиши всичко.

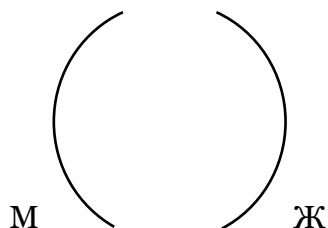
Вие срещате някой човек и го харесвате, че е добър, но в какво седи доброто на човека? Когато срещнеш един добър човек, през деня всичко ще ти се нареди; каквото започнеш, всичко ти върви. Той е добър човек; отворил е път него ден и ти си радостен и весел, защото си срещнал добрия човек. Срещнеш някой човек, когото не харесваш – него ден не ти върви. Питате: кой е лошият и кой е добрият човек? Всеки човек, който, като го срещнеш, ти оправя пътя, е добър. Всеки човек, когото срещнеш и ти обърква пътя, е лош. Аз определям конкретно какво да гледате, като се запознаете. И тогава

какво трябва да правите? Лошите хора в света имат особени тарифи, по които пътуват. Ще ги изучавате, за да не ги срещнете. Като слиза такъв човек от трена, да не го срещнеш. Ще изучавате и тарифите на добрите хора, те също имат разписания; когато слязат, тях да ги срещате. Ето колко лесна работата става това, да си оправим живота. Вие не сте изучавали тарифите на добрите хора, затова не ви върви работата. Ти срещаш тези, които не трябва да срещнеш.

Разправят, че в миналото имало един философ, който се родил сляп. Той изучил философията за Слънцето, всичко знаел за него. Но какво нещо е светлината на Слънцето, той не знаел. Има много хора, които имат очи, но денем, когато Слънцето грее, те спят. А когато Слънцето залезе, стават: цяла нощ ходят като нощните птици. Казвам: толкова сме наблюдавали и така търсим Слънцето, но не сме го видели още. Когато Слънцето изгрява, тези хора спят; когато залязва, те се събуждат.

За тези от вас, които някой път ме питат: „Има ли Господ, или няма?“, аз изведнъж си казвам: „Този е от ония, които денем спят“. Този, който казва, че има Господ, за него казвам: „Този се е пробудил“. Няма какво да се доказва дали Господ съществува. Да питаш: „Съществува ли Господ, или не?“, то е все едно да питаш: „Аз живея ли, или не? Дали това, което съзнавам, съм аз, или е някой друг?“.

Имало един странен американски философ. И той се оплел, защото имал жена – не знаел жена му ли е той, или той е жена му. Объркал се философът...

В какво се е объркал той? Женският принцип е един огънат принцип. В дадения случай злото е мъжки принцип, а доброто – женски. Доброто събира, то е вдлъбнато, а мъжкият принцип е изпъкнал. Но мъжът само на физическото поле е мъж, а в духовния свят е жена. Тогава какво ще правиш? В духовния свят мъжът е жена и жената е мъж. Мъжът от физическото поле в духовното става жена и жената става мъж. Какво ще правите, когато не можете да познаете мъжа си – той е с друг характер, с друго лице? Той познава жена си, но мълчи,

не се изказва – и жената го познава. Вие казвате: „Мъжът като че е станал нова жена. И жената като че е станала нов мъж“. Седят двамата и мълчат. Като дойдат на физическото поле, пак се знаят.

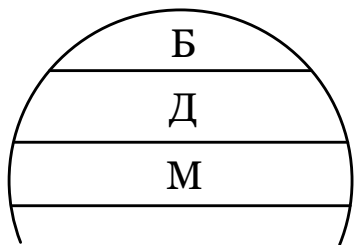
Сега какво ще разберете от това? Вие говорите за жената туй, което не е. Жена е това, което събира; мъж е това, което дава. Значи мъжът, който на Земята е давал, казва: „Аз все давах, сега ти ще даваш“. Като иде в оня свят, той е обърнал изпъкналата част и казва: „Сега аз търся един, който да ми дава. На оня свят давах, сега ще вземам“. Тъй щото това е правото: жена е това, което събира; мъж е това, което дава. Казвате: „Като идем в оня свят, какво ще правим?“. Ако в този свят си давал, в онзи свят ще вземаш; ако в този свят си вземал, в оня ще даваш. Сега това не го знаете. Някои мислите, че тук ще бъдете мъже и в оня свят пак ще бъдете мъже. Туй сега ще го опитате.

Това е факт. Не искам да вярвате, но вие ще го опитате; смяна на принципите ще стане. Неизменно същество в света е само Бог, всички други същества вземат всевъзможни форми. Например вие може да се възмущавате от формата на една пеперуда, но някой път има ангели, които идват във формата на пеперуда и ходят между хората. Пеперудата е едно малко аеропланче: ангелът се качи на него и ходи от цвят на цвят, разхожда се. Ти имаш една идея за пеперудата, че била глупава, но и вие имате един аероплан. Той не е разумен, но онзи, който е в аероплана, е разумен, той мисли. Значи пеперудата е едно аеропланче. Ангелът се качи на аеропланчето и дойде при теб. Ти казваш: „Тази глупава пеперуда“, но има нещо разумно в пеперудата. Като погледнеш очите на пеперудата – доста играят, тя си върти очите като някоя млада мома. После тя е много умна. Че дългият ѝ хобот какво показва? Един такъв нос много разбира. Ако не бъде толкова умна, как ще ѝ дадат такава царска дреха? Една пеперуда носи царска дреха.

Сега вие се намирате в едно подобно положение, понеже сте влезли в гъстата материя. Трябва да работите. Имате известни неудобства, но това е едно временно състояние. От тази материя трябва да извадите някакъв материал. Вие страдате – този материал трябва да се извади. Радвайте се, че този материал може да е научен. Всевъзможни материали има, така че след заминаването си някои от тях ще ги оставите тук,

някои ще ги занесете в оня свят. По-фините материали ще обработите.

Питам: сега какво трябва да се обработва? Най-първо какво разбирате от това, човекът да бъде справедлив? Справедливостта вече спада към Божествения свят. Тя се намира на горната част на главата. Справедливостта е съзнанието, че на всеки човек ще му отдадеш правото, което ти искаш да имаш за себе си. Правото, което ти имаш за себе си, ще го дадеш и на другите. Дишаш въздуха

– оставяш човека и той да диша свободно, както ти. Ти имаш светлина – ще оставиш този човек да възприеме светлината, както той разбира, не както ти разбираш. Няма да заставаш пред неговите очи да му затуляш слънцето. Ще се отдалечиш вляво или вдясно, та и той да възприеме светлината. Не мислете, че този човек няма разбиране. Всичките души, които са дошли на Земята, имат разбиране. Вие мислите, че някой човек е по-невежа, а друг е по-учен. Че има по-учени хора, има.

В какво седи силата? При един кон, който носи 100 килограма, и един, който носи 50 килограма, в какво седи разликата? Единият кон носи 50 килограма жито, другият носи 100 килограма пясък. Единият е по-силен, другият е по-слаб. Но в слабия кон има повече съдържание, а в силния кон има по-малко съдържание. Съвременните хора, които разглеждат учеността на хората, се спират на външните неща. Най-първо те теглиха пясъка. Който пясък повече тежи, по-умен е човекът. После се оказа, че не е така. Не е важен обемът на пясъка, но е важно съдържанието, понеже човекът не мисли с всичкия си мозък, а само с предната част на мозъка, зад челото. Човек е религиозен, но не е религиозен с целия си мозък, а само с горната му част – с една малка част на мозъка. Човек е духовен само с една малка част на мозъка; материалист е също само с малка част от мозъка си, а не с всичкия.

За някой казват: „Той е голям материалист“. Това е повърхностно разбиране. Човек отчасти е материалист, отчасти е духовен, отчасти е Божествен. Между физическия свят, между духовния и Божествения свя има едно съотношение.

Физическият свят е потребен за проверка на нещата. Когато от Божествения свят искат да проверят едно нещо, проверяват го на Земята. Всички вие сте дошли на Земята, за да проверите, да видите какво приложение имате, доколко сте справедливи.

Сега като се върнете, една крива представа ще придобие... Като кажем: „Като се върнете“, вие считате оня свят за материален свят. Живеете в една къща и смятате, че вашата къща е материален свят. Ходите по планините да събирате цветя, изучавате ботаниката. След като сте събрали всичките тия цветя, вие се връщате вкъщи, дето започвате тези цветя да ги сортирате. Считате, че външният свят е материален, а вашата къща, дето сортирате тия цветя, е духовен и Божествен свят. Ще си съставите една теория за цветята, върху която ще пишете.

Сега се явява мъчнотията да намерите връзката. Вие срещате едно червено цвете и питате: „Защо туй цвете е червено?“. Срещнете едно бяло цвете и не знаете защо е бяло. Срещнете друго цвете, което е портокалово, друго е розово, синьо, жълто... Искате да знаете защо природата ги е направила така разнообразни. Те са етикети. Ти си малокръвен. Червеното цвете показва пътя как да имаш изобилна, чиста кръв. Ако разбирате, ако знаете пътя и законите на червения цвят, всички ще имате едно отлично, розово, красиво лице, всички щяхте да бъдете жизнерадостни, а не както сте се сгушили сега. Няма го у вас червения цвят. Ако знаехте законите на жълтия цвят, щяхте да имате един отличен ум, който няма да вижда противоречията, но всичко ще разрешава веднага. Сега на вас ви дойде едно малко противодействие в живота – и някой път за нищо и никакво вие се разсърдите. Един мъж ще се разсърди, че жена му не е турила достатъчно пипер в яденето. Американецът ще се разсърди, че жена му е турила пипер, пък българинът ще се разсърди, ако тя не тури пипер в яденето. Американците, понеже са по-умни, не турят пипер в яденето: правят го без пипер, та мъжът сам да си тури, колкото иска.

Ще ви приведа един малък анекдот. Един от председателите на Съединените щати повикал на гости двама видни водители на индианците – техни главатари. Единият бил

млад, на около 25 години, другият – стар, на 60 години. И двамата председателят ги угощава. Американците имат една горчица като нашия хрян – много люта. Ако вземеш много, ще ти потекат сълзите. Имало сложено на масата от горчицата, младият индиец взел – и изведнъж сълзи потекли от очите му. Но той си мълчи, нищо не казва. Старият се учудил и го попитал защо плаче – от умиление към яденето ли? Онзи казва: „Плача, защото миналата година по това време баща ми се удави в Горановото езеро“. Старият индианец иска да опита горчицата и го пита: „Какво е това?“ „Опитай го“. Понеже той искал да го опита, взел още повече от другия – толкова, че започнал да се задушаваша. Младият го пита: „Защо се задушаваш, защо плачеш?“ „Плача, защото миналата година и ти не се удави с баща си“. Често и вие вземате от горчиците на живота. Има доста горчици, но по някой път ще вземеш по-малко.

Онези, които са изучавали астрологията, знаят, че има една наука, която е синтетична, дава философия на живота. Мнозина казват, че Марс им влияе, че Луната имала влияние върху човека, Венера имала влияние, Юпитер имал влияние, Сатурн, после и Земята... И той ги търси по небето. Юпитер е на средата на темето на човека, Сатурн е отстрани, в горната част на главата. Венера има два аспекта – в задната част на тила и в горната част на челото, в средата. Марс е от двете страни на главата, над ушите – два аспекта има и той. Юпитер дава дължина на главата, мозъкът – активност. Сатурн дава разширение на човешкия ум, на човешкото съзнание. Луната също дава разширение на челото. Разширение дава и Марс.

Та казвам: целият мозък е свързан с тези планети; разните области на мозъка са свързани с планетите. Всички планети влияят на човешкия мозък; и не само планетите, но и Земята, и всички звезди влияят. Мозъкът ви е възприемател на онова, което Бог е създал. Бог дава, ние възприемаме и изучаваме нещата. Всичко онова, което възприемем, трябва да го изучим. Не цялата Вселена, но ще изучим онова, благородното, което Юпитер дава. Достоянство какво е? Да се самоуважавате. Не трябва да унижавате никого в света: да не унижавате себе си и другите да не унижавате. Трябва да уважавате себе си и другите да уважавате. Юпитер е учител, който учи хората да не унижават себе си, да не грешат. Да грешаш, значи да

унижаваш себе си. Да съблазняваш другите, значи да унижаваш другите. Не съблазнявайте себе си, не съблазнявайте и другите. Това е Юпитер.

Като дойдете до Сатурн, той ви учи. В него е страхът, но в него е и справедливостта. Без Сатурн няма да бъдете справедливи. Той ви казва кое е право; казва: „Опитайте ума си. Едно време бях един от големите богове. Смъкнаха ме за една моя малка погрешка, изгубих си първото положение, останах си само с венеца на боговете. Но онова, което аз желяех, не можах да го постигна“. Сега пак няма да го постигнете... Ако ти си един търговец, ако не слушаш Сатурн, ако само два пъти излъжеш своите съдружници или клиенти, те ще се отчаят и предприятието ще фалира. Един учен човек, ако не е внимателен в своите научни изследвания, създава лъжлива теория. Същото е и с един лекар.

Който и да е от вас, ако няма мисъл, която да съответства на Божествената справедливост, сам започва да губи. По някой път вие изгубвате вяра в себе си. Защо? Вие сами се лъжете. Няма какво да се лъжете. Най-първо трябва да вярвате, че Бог всичко ви е дал – и от вас се изисква време да работите. Вие мислите, че като дойдете на Земята, някой философ ще ви даде нещо. Не, този философ може само да ви покаже пътя, по който да се развивате. Някой човек е способен да изучава езиците, но не всички хора са еднакво способни към езиците. Когато човек е способен да изучава езици, очите му са особено построени. На онзи, който е музикален, особено е построено челото му. Има едно особено място, където я има тази музикалност. Това значи, че някои имате повече любов, пък други имате по-малко любов към музиката.

Та казвам: ако вие искате да изучавате музиката, дружете с хора, които са музикални, които са работили в музиката. Те ще ви дадат вдъхновение. Ако искате в себе си да придобие те достойнство, дружете с хора, в които достойнството е развито. Ако искате да развиете религиозното чувство, любовта към Бога, дружете с хора, които са развили тази любов. Това е предметно учение. Любовта трябва да я виждаш не само теоретически, а като един ботаник. Едно цвете, един карамфил ти трябва да го видиш, за да имаш представа за него. Казвам: дружете с хора, които имат развити тия чувства и способности.

Всинца вие сте особени цветя, но добре разберете тази особеност. Особени екземпляри сте. Тук сте като в една ботаническа градина и всеки е на мястото си, всеки един може да бъде предметно учение. Някой от вас не иска да бъде предметно учение. Ами че един цигулар, който свири на сцената, не е ли предметно учение? Всички са концентрирали ума си, че той не може да свири както трябва. Онази публика има особено мнение.

Сега аз ще ви представя най-лесната страна на живота. Най-лесната страна на живота е да бъдеш търговец или на жито, или на дрехи. Житото няма да го садиш ти. Като купуваш, купувай най-хубавото жито. И дрехи като купуваш, купувай най-хубавите, че да продаваш най-добрата стока. Това се изисква от вас: най-първо да продавате това, което е най-хубаво, за да се повдигне вашето реноме. Дойде ли един човек, ще му продадете една такава дреха, че като ви срещне, да ви благодари. Като срещнеш един човек, не да гледаш на лоша-та, но на добрата му страна.

Аз имах един малък пример сега. Мисля, че беше преди два дена, тук дойде една млада гражданка от София със своето дете. Исканякакъв съвет, води със себе си едно малко дете. Влиза майката и виждам, че тя е родена при хубави условия, има хубави черти. Тя води детето и още като влезе, в мен изпъкна едно чувство. Виждам, че това дете е упорито, своенравно. Като го виждам такова своенравно, понеже изпратих тихо своята мисъл, това дете влезе и те ми го препоръчаха, че никога не плачело, било послушно. Като влезе, веднага в детето се събуди страхът при мисълта да не би да взема майка му. То най-първо искаше да излезе навън, теглеше се. Казвам: „Пуснете го да излезе“. След като излезе навън, то помисли, че и майка му ще излезе, и започна да плаче. Те казват, че никога не плачело, а то отвън плаче. Обича майка си и го е страх да не я изгуби. Тази упоритост в детето не може да се смекчи без любов. Казвам на майката: „То не мяза на вас, мяза на бащата“. Бащата е такъв, каквото е детето.

Казвам: човешката упоритост не може да се смекчи без Божията любов. Не е лоша упоритостта, това е твърдост. Твърдостта е едно Божествено чувство в човека. То е онзи стълб, на който всичко е построено, който всичко издързва. Този стълб

може да е толкоз твърд, че да не се мести. Той обаче трябва да бъде и подвижен. Съобразителен човек трябва да има в твърдостта. Ако някои неща са принципни, работете. Но има неща, които не са принципиални. Купете нещо и ще видите, че някой път хората за пет пари работа развалят пазарлъка. Единият купува, другият продава. Сега наскоро ми продадоха яйца – пет лева чифта: по два лева и половина яйцето. Казвам: много е скъпо, бяха по един лев. В Америка, в Клондайк, при онази златна мина, за която се беше зародила цяла мания в Америка, плащали по 5 долара за яйца. На работниците им плащали на ден по 70, 80, 100 долара, но яденето било толкова скъпо, че парите само за него не стигали. Ако човек изяде три яйца по 5 долара – 15 долара. На ден им плащали по 100 долара. По 100 лева доларът – 10 000 лева на ден.

Важно е не какво печели човек, но какво остава в човека – то е ценното. Туй, което остава в човешкия ум, туй, което остава в човешкото сърце, и туй, което остава в човешкото тяло, то е ценното в живота. Не мислете, че вие ще изгубите тялото си. Има известна част от вашето тяло, която не е важна, но има една част, която е важна. Като влезете в Божествения свят, вие тази дреха ще я носите. Нали като отивате на гости, имате дрехи, които сте турили в куфара. Когато заминавате за духовния свят, съблечете се, разопаковайте се от материалния свят. Във вашите куфари туряте хубави дрехи. Като идете в Божествения свят, ще се облечете с вашите добродетели и ще се представите в духовните си дрехи. Нали военните, когато отиват на парад, се обличат с парадни дрехи. Ако имате парадна форма, ще се облечете. Ами ако нямате парадна униформа, с какво ще се облечете?

Когато казваме, че човек трябва да бъде добър, разбираме да има парадна униформа, в която трябва да се облече. Това е добродетелта. Дрехата, в която човек е облечен, е важна. Ако имате един мозък, който е направен от най-fino вещество, това, което възприемате, ще бъде ценно. Но ако мозъкът ви не е построен от тази fina материя, тогава възприятията ви ще бъдат други. Тогава вие не можете да бъдете добър човек. И умен човек не можете да бъдете – няма да може да се проявите. Нали един пианист, на който пръстите са тънки, може да свири хубаво. Друг, който има дебели и къси пръсти, не може

да свири така хубаво. Нека свирят и двамата, но винаги този с тънките и дълги пръсти ще свири по-хубаво от онзи с дебели те и къси пръсти.

Вие не можете да кажете, че за вас е безразлично какви са ви пръстите. Но пръстите на ръката на човека показват какъв е умственият му живот, което може да се определи математически. Първата фаланга на пръстите показва какъв си в Божествения свят; втората – в духовния свят, и третата – във физическия свят. Дланта показва духовния свят, а цялата ръка показва физическия свят. Цялата ръка ни показва трите свята. Пръстите показват Божествения свят, дланта – духовния свят, а ръката представя физическия свят. Има съотношение за това, как физическият свят е свързан с тялото. Като разглеждаме живота, нищо не е безсмислено. Някой казва: „Защо ми е дълга ръка?“. Потребни са и дългите пръсти; широката длан също е необходима. Знаеш какво зависи от дланта.

Та казвам: колко има да работите за в бъдеще! Това е една книга. В този живот каквото и да правите, Божественото ще се отрази върху вашите пръсти, духовното ще се отрази върху вашата длан, а физическото ще се отрази върху цялата ви ръка. Това се предава в ред поколения; ще се предаде и на вашите деца. Като се преродите в децата си, това наследство, което те имат, ще ви го дадат. Често, като правех моите изследвания, на мене са ми се оплаквали. Казва ми някой: „Баща ми е несправедлив. Имам един млад брат, почти всичко на него приписа“. Аз му казвам: „Баща ти ще дойде да се прероди чрез него, затова всичко оставя на него. Той няма вяра в тебе и затова оставя всичко на него. Благодарни за това, че поне няма да дойде да те главоболи“.

Комуто е много дадено, много и се изисква. Вие изисквате Господ да ви даде голямо благословение, но ще имате и голяма отговорност. Днес имате отговорност: какво ще направите сега? Вие мислите, че за онова, което ви е дал, Господ никакъв отчет няма да иска. Не, Той ще ви даде пет таланта – и ако не спечелите още пет, после ще ви даде два; и ако не спечелите още два таланта, после ще ви даде един; ако не спечелите още един, ще ви каже като на онзи, на когото господарят беше дал един талант и той, като не спечели нищо, зарови таланта в земята. Ще ви вземат и този талант и ще ви затворят, после ще дойде смъртта. Ще кажат: „Защо не работихте с таланта?“.

Сега аз мисля, че вие всички, които ме слушате, сте от тези, които имат по пет или по два таланта. Или пък сте от онези, на които са дадени мниси. Имаше два вида ученици: на едни бяха дадени 10 мниси, на други – 9; девет категории имаше. На други ученици бяха дадени таланти. Петте таланта – това е човешкият ум; двата таланта – това е човешкото сърце; единият талант е тялото на човека, или волята му. Та онзи, който не е работил, показва, че неговата воля е слаба. На този човек, който е имал единия талант, неговата воля също е била слаба. Онзи, който е имал два таланта, е имал чувства, работил е. Онзи, който е имал пет таланта, е имал ум и е работил.

Та Христос привежда един пример за този, дето не е работил. Съвременните хора не работят с волята, слабоволни са. Аз не правя предупреждение, за да кажа: „Ти имаш слаба воля“. Човек има достатъчно воля, но тя трябва да се упражнява. Човешката воля може да се усили, ако сърцето ѝ дава подтик. Сърцето е това, което дава подтик на ума да работи; то дава подтик и на волята да работи. При този, в който е имало само един талант, се показва, че сърцето и умът му не са дали подтик на волята и той е заровил таланта. Сега какво е разрешението? Рекох: вземете този талант и го дайте на онзи, който е имал пет. Онези, които не разбират законите, мислят, че е несправедливо. Рекох: на онзи, който има, ще му се придаде. Този с петте таланта ще покаже на онзи с единия талант как трябва да развива волята си. Той ще трябва да учи, а не да го оставим.

Аз искам вие да не се смушавате. Човек трябва да развива своя ум. Има доста богатства, които умът да разработва. Човек трябва да разработва сърцето си – има доста богатства в сърцето. Човек трябва да разработва волята си, защото на този именно са дали единия талант. Едното означава, че този човек е трябвало да започне с Божествения принцип в света. Онзи, който е имал двата таланта, е бил в много неблагоприятни условия. Който е имал пет таланта, и той е бил в неблагоприятни условия. Този с единия талант е бил при благоприятни условия – и затова го съдят, че при благоприятните условия не е работил.

Няма да те съдят за онова, което нямаш, ще те съдят за онова, което имаш. Онзи, който е имал един талант, казва: „Нека работят другите“. Не става тази работа: хората с еди-

ния талант трябва да работят най-много. Всички хора, като дойдат до Божественото, все куцат. Те казват: „Оставете Божественото, то е за бъдещето“. Други казват: „Оставете Божественото за най-последно – като остареем, тогава ще работим“. Почти всичките хора отлагат Божественото за времето, като остаряват.

Хранете ума си само с мисли, хранете сърцето си с чувства, хранете тялото си със сила. Като станеш сутрин, започни най-първо с волята, с единия талант започни. Да кажем, заемаш високо положение, гледаш отвисоко на хората. За да калиш волята си, направи така. Ти минаваш по пътя, виждаш една книжка на земята и казваш: „Кой ли я е хвърлил там?“ – и си заминаваш. Не, за да се калиш, наведи се, вземи тази книжка. Това е каляване на волята. Значи имаш някъде някой човек, който е изгубил някоя работа. Наведи се, вземи я. Ти казваш: „Не е моя работа. Други да я вземат“. Всякога и във всички малки работи калявайте волята си.

Някой път искаш да кипнеш, да се разсърдиш. Ще си кажеш: „Днес искам да бъда малко по-спокоен“. Освен че не се гневиш, но се радвай, че е имало случай да се разгневиш. Да допуснем, вървите двама души – единият прост, а другият учен. Сблъскайте се. Вие казвате: „Не виждаш ли, какъв си невежа?“. Ти кажи: „Извинете, господине, че ви блъснах, но много бях замислен“. Пък вие се разгневите и вдигнете юмрук. Това е упражнение за волята. Ти губиш волята си: чакаш той да иска извинение от тебе. Винаги умният човек е този, който разрешава въпросите. Не оставяйте глупавите да разрешават въпросите. Един въпрос, който можеш да разрешиш, разреши го! Какво ви коства да кажете: „Извинете ме“. Малко ще размърдате въздуха. А вие ще нахокате човека и като се върнете къщи, ще кажете: „Представете си това говедо, блъсна се“.

В какво седи сегашната култура? Сега, като представям тия работи, вие казвате: „Прекали го Учителя“. Че го прекалих, прекалих го: можех да го кажа в съвсем друга форма. Може ли да знаете кои са подбудителните причини, че аз съм го представил така? Ще ви наведе на мисълта: на едно дете майка му му е казала „гъш“, но то не се е пазило. Тя му казва „гъш“, то пак си туря ръката на свещта. Майката нека остави

детето да си тури ръката на свещта, че като се опари, тогава да му каже „гъш“. Сега и аз турям свещта наблизко, да се опарите хубаво, че докато не се опари човек, не може да разбере.

Както ние постъпваме на Земята, така ще постъпят и тези над нас в света. Хората са на степени. На Земята има много учени и много силни хора. Щом ни видят, те веднага ни оценяват. Не се изисква много... Аз съм виждал някои деца: като дойдат, като те погледнат от главата до долу, изведнъж вземат една поза. Детето не обича да го похвалиш, да го погалиш. Та и това дете излезе навън. Рекох: „Оставете го свободно, нека си излезе навън, нека да е свободно“. То не иска много да го погалия, нито да го похвана. Веднъж едно дете влезе вкъщи, ходи, ходи, дойде при мен и ми каза: „Откъде си, бе? Ами ти такива деца като мене имаш ли?“. Рекох: „Нямам деца, за пръв път виждам дете като тебе.“ „Тъй ли?“

Ако имаш една хубава и красива мисъл, това е едно дете. Един художник, който рисува хубава картина, един музикант, който може да изсвири нещо хубаво – това е хубавото в света. Онази мисъл, която всякога може да ни помогне при всичките условия – тя е важна. И в здравословно отношение е потребно вие да не се дразните. Като се сърдиш, е хубаво – Марс е това. Да се разсърдиш не е лошо, но събраната енергия не я изпращай навън, а я акумулирай – нека се разшири главата ти. Ако главата ти е тясна, ще бъдеш предприемчив, но много работа няма да свършиш. Като е широка главата, ще свършиш. Ако не се подчинявате на Сатурн, справедливостта във вас няма да се развие. Ако не се подчинявате на Юпитер, ако не слушате лекциите му, а той дава дължина на главата, няма да имате това достойнство в себе си. Човек трябва да цени достойнството, което Бог му е дал. Няма да бъдеш парцал: навсякъде, където ходиш, ще имаш една опора.

Та казвам: научете се да благодарите на Бога. Като станеш сутрин, благодари на Бога за добрия ум, който ти е дал; благодари Му за доброто сърце, което ти е дал; благодари и за доброто тяло, което Бог ти е дал. Всичко е добро. Лошото седи в това, че ние не оценяваме онова, което имаме. Оттук следва, че трябва да се пазим, да не говорим повече, отколкото трябва. Светлината е за цветята, топлината е за скърбите. Скърбта не се лекува без топлина. Когато човек настине, нали го изпо-

тявате, чрез топлина го лекувате. Никаква работа в света не може да се свърши без сила. Топлината е потребна, за да се лекуват скърбите; тя е потребна да цъфтят цветята. Силата е потребна, за да се прояви човешката воля.

Значи когато обичаме някого, можем да ядем с него. Когато обичаме някого, можем да слушаме, когато той свири. Когато обичаме някого, можем да го слушаме да ни чете нещо. Казвам: ако имаме Любовта, ние сме свободни; ако обичаме Бога, тогава ще изучаваме света. Пък без любов светът не може да се изучава.

Отче наш

4. лекция, 16 октомври 1940 г., сряда, 5 ч., София, Изгрев

ПО ПЪТЯ НА ЛЮБОВТА

*Добрата молитва
Фир-фюр-фен*

Ще прочета само няколко стиха от 5. глава от Евангелието на Йоан, от 22. до 24. стих.

(Прочете се темата – тема, върху която никои не е писал досега.)

Какви са качествата на истинския ученик? Ученик е онзи, който никога не остарява. Всеки, който остарява, не е ученик. Това е едно правило. Всеки, който всякога се учи, е ученик. Онзи, който не се учи, не е ученик. Ако започна да ви говоря, всинца няма да се интересувате по единствената причина, по-неже занятията ви са различни.

Занаятът е мода. Занаятът, това са упражнения, които трябва да се разрешат. Вземете готвача – от какво се интересува? Той се интересува от кухнята. Художникът от какво се интересува? От боите, от платното, от четките. Музикантът се интересува от инструментите си – от пианото, от цигулката, от китарата. Поетът се интересува от своето перо, от поезията, от стиховете. Историкът се интересува от своята история и т.н. Но животът не е само история, животът не е само кухня, животът не е само поезия.

Сега ще кажете: „Какво нещо е животът?“. Туй, което преживявате, това е животът. Сега искате някакъв живот, въображаем живот – и вие не го знаете какъв е. В свещените книги е определено, че този живот, към който се стремите, е онзи, истинският живот – да познаем Единаго истиннаго Бога. Този истинен Бог вие не Го разбирате. Какво значи Истина, какво значи Бог? Елементите им не ги знаете. Вие не знаете думата *Бог* колко качества има. Какво разбирате под думата *Бог*; какво разбирате под думата *истина*? Трябва не само да се каже, че нищо не разбирате – хората определят различно думата *истина*.

Само две неща в света може да говорят за Истината. Само Любовта може да говори за Истината, само Мъдростта може

да говори за Истината – всички други трябва да мълчат. Когато искате да говорите за Истината, трябва да ви посети Любовта – тогава имате право да говорите. Когато искате да говорите за Истината, трябва да ви посети Мъдростта – тогава имате право да говорите. Вън от това вие трябва да мълчите. Ще кажете: „Че какво ще научим в мълчанието?“. Няма красиво нещо от мълчанието. Да мълчи човек, в това има красота. Красивият човек е мълчалив. В говора красотата не се изявява, в него друго нещо се изявява. За да бъдеш красив, трябва да бъдеш мълчалив; но не мълчалив като статуя. Кой човек е мълчалив? Здравият човек, умният човек, добрият човек, те са мълчаливи. Ще кажете: „Много се е говорило“. Има още много да се говори – това е началото на говоренето.

Вие например научили ли сте първата буква А? Не знаете какъв е произходът на тази буква. Имате буквата Б. Вие знаете буквата Б, но не знаете нейния произход. Какъв е произходът на буквата Б? Пишете буквата В, знаете тази буква, употребявате я, но какъв е произходът ѝ, не знаете. Ако някой път проучвате най-хубавите ябълки, как ще ги проучвате? Ако ги проучвате теоретически, вие не ще имате едно пълно понятие за тях. Ако като ги проучвате, вие ги вкусвате, ще имате друго понятие. По какво се отличава една ябълка? Който иска да бъде красив, ябълки трябва да яде.

Онзи, който яде ябълки, ще се натовари с най-големите страдания. Яденето на ябълки е най-скъпото ядене. Като ядеш, ще ти трябва такава голяма сума, че след като ядеш тричетири пъти, ще кажеш: „Няма вече да ям“. Не че не искаш да ядеш, но трябва да се плаща скъпо. Тогава ще кажете: „Да ядем проста храна“, но тук има друга опасност. Тия, скъпите храни, съдържат здрави храни за човека. Тогава каква е целта на яденето? В годината ще си позволиш само едно ядене на ябълки. То ще ти държи за цяла година, ще те топли. Пък ако ядете обикновена храна, по някой път ще я ядете, но от нея нищо не се добива. От обикновената храна се придобиват болести. Ту крак ще те заболи, ту хълбок ще те заболи, гръбнак и рамо ще те заболи, или пък ръка, око, уста, стомах; ту дробовете ще те заболяят, ту нервност ще имаш – всичко това иде от простите храни, които са много евтини – по за един-два лева. По някой път взимате евтини сладкиши, понякога – с яйца

направени. В тия сладкиши колкото здрави яйца са турени, толкова са и развалени. Как ще бъдеш здрав, като ядеш неща, направени от развалени яйца? Щом се разболееш, това показва, че храната, която си ял, е била нечиста.

Сега искам да разсъждавате. Казвате: „Говорете ни как старите хора могат да се подмладяват“. Старите хора ще идат в Небето, там има място за стари. Сега в цялата епоха има място само за един стар човек; приготвява се място само за един стар човек. В Небето е имало 24 старци; сега се приготвява място за още един. Всички вие сте станали кандидати за този стар човек. Вероятността обаче е много малка: два милиарда хора има на Земята – и едва само един шанс. Тогава вие искате нещо, което не е постижимо. След колко милиона години, ако се стремите и ако сте взели билет от една лотария, която има два милиарда номера, ще ви се падне най-голямата премия?

Сега не говоря за обезсърчаване, но за изяснение на нещата. Казвате: „Остарях“. Да сте остарели, аз ще се радвам, но не сте остарели. Някой казва: „Ние се подмладихме“, но не сте се и подмладили – процесът на подмладяването е съвсем друг. Процесът на остаряването също е съвсем друг. Всички хора, които възприемат Любовта, се подмладяват; всички, които приемат Мъдростта, остаряват. Тогава считате, че онзи, който е приел Любовта, трябва да му служи.

Вие казвате: „Немощно дете, глупаво“. Право е това, така разбирате Любовта. Казвате: „Всички глупости се вършат в Любовта“. Когато човек е имал Любовта, глупости е вършил. Когато е приел Мъдростта, станал е слаб, хилав, изкуфяла глава. Казвате: „Той е стар вече“. Тогава питам: ако Любовта е слаба и Мъдростта е изкуфяла, кое е съдържанието в живота? Понятието, което имате за старостта, е такова. Който е остарял, казва: „Остарях вече, краката не ме държат, храносмилането ми не е добро, нищо не ми е вкусно, зъбите ми са изпадали“. Че какъв човек е това? Той има неправилна мисъл: мисли после как ще свърши живота си.

Вие не мислете за свършването на живота, това е погрешна идея. Казвате: „Как ще свършим живота си?“. Ако животът се свършваше, той тогава не заслужаваше да го имаме. Животът не се свършва, той не се завладява, Любовта не се дели,

Мъдростта не се притежава. Вие искате да завладявате живота, искате Мъдростта да ви стане притежание, Любовта да ви стане слугиня. Това са невъзможни неща в света. Любовта се спира едва за една тристахилядна част от секундата покрай човека, като минава при всекиго според дефиницията за светлината. Щом мине, тя оставя всичкото благо, което има – и си заминава. Вие мислите, че Любовта е при вас; мислите колко ви обича, пък нея я няма, тя обикаля света.

Вие всички се разочаровате и казвате, че няма обич. Какво нещо са обичта и любовта? Да любиш един човек, значи да му донесеш Божието благо – това значи любов. Да обичаш един човек, това значи да му донесеш условията, при които той може да развива тези блага. Това е донякъде правилното разбиране.

Като ученици вие трябва да разбирате А. Всякога, когато изучаваш А, ти ще се товариш. Когато се натовариш с един научен материал, това е А. Правилно като се натовариш, ще се радваш; когато не се натовариш правилно със знание, това е скръб и страдание. Неразбраното А е страдание, а разбраното А е добродетел. Следователно вие страдате, понеже не сте разбрали А; ставате добър, понеже сте разбрали А. Следователно всичко зависи от А-то. Господ казва за Себе Си: „Аз съм, Който съм“. На английски е така: „I am who I am“. Ти казваш: „Аз съм“. Щом ти си аз, познал ли си Любовта? Ако ти си познал Любовта, в тебе ще се зароди един стремеж да учиш, ще се подмладиш. Щом се подмладиш, учението иде като една необходимост.

Вие сега имате една къща и мислите как да я изплатите. Че то не заслужава да мислиш! После имаш един вол и мислиш да го храниш. Че този вол ти ли ще го храниш? Той сам се храни. Казваш: „Аз храня вола“. Ти имаш едно дете и казваш: „Какво ще стане с него?“. Какво ще стане с детето ти? Че туй дете ти ли си го създал? Да мислиш какво ще стане с детето ти, то е все едно, както учените хора сега мислят какво ще стане със Земята след милиони години; какво ще стане със Слънцето след милиони години – че то щяло да загасне. Откъде изваждат своите заключения? Понеже човешките огънове загасват, те мислят, че и Божествените ще загаснат. „Оллабелир“ – казват турците. Възможно е, но това е предположение. Защо загасват огньовете на Земята? От икономични съображения.

Досега астрономите, които са наблюдавали Месечината, виждат, че там има светли точки, и ги обясняват по разни начини. Веднъж един мой приятел, на който казах да наблюдава тия светли места, рече: „Това са запалени свещи на Месечината“. Тия хора там са разбрали вечния огън и са запалили от бяла светлина такива големи свещи, че от хиляди години светят там. Като се запалят тия големи светила, те хвърлят и сенки; и светли лъчи излизат оттам, греят се. Даже когато Месечината е осветена от Слънцето, тогава тяхната светлина е по-ярка от светлината на Луната – т.е. от светлината, която се отразява от Слънцето. Светлината, която тези точки издават от себе си, е по-ярка, отколкото светлината, която приемат от Слънцето.

Сега вие ще кажете: „Че какво ни интересува, че на Месечината имало такива светли точки?“. А какво ви интересува? Защото ако на Месечината ги нямаше тия светлини, а Месечината е главата ви, тогава ще изгасне светлината във вас, мисълта във вас ще изгасне. Ако изгасне Слънцето, животът във вас ще изгасне, нищо повече. Един ден ако започнете да мислите, че Слънцето ще изгасне, бъдете уверени, че вие ще изгубите живота. Ако мислите, че Месечината е мъртва, че в нея всичко е мъртво, че няма никаква разумност, вие ще оглупеете. Така не се мисли. Бог е създал Месечината за ума; Той е създал Слънцето за сърцето. Защото сърцето има по-голяма нужда от помощ, а умът има по-малка нужда от нея.

Това са ред разсъждения. Аз не искам вие да вярвате в тия работи. Това са факти, а не е въпрос за вяра. Това са факти, които съществуват в природата. Ние сме тясно свързани. Вие започнете да мислите, аз не искам да ви доказвам това. Всяко нещо, което се доказва, то не е истинско. Ако аз ви определям, че човек е същество с два крака, с две ръце, после доказвам, че и кокошката е с два крака, следователно кокошката е човек. Но кокошката има ли човешка глава? Пък и краката ѝ не са като човешките. Краката ѝ нямат по пет пръста. По колко имат? По четири пръста: три отпред и един отзад.

Вие сега мислите по старому. Кокошката – това са старите хора, едновременните стари хора, които са мислили и според мисълта си са я направили. Старите хора едно време направиха кокошката. Аз и това не искам да ви доказвам, то

няма нужда от доказателство. Какво представя птицата? Тя представя човешката мисъл във всички нейни разнообразни форми. Птиците са емблема на човешкия ум. Че те оперират в едно по-широко пространство, отколкото млекопитаещите. Млекопитаещите се движат върху твърдата почва. Птиците, като се движат по твърдата почва, се движат и във въздуха. Птиците отдавна се движат в третото измерение. Човек едва сега, в този век, започва да се движи в третото измерение. Сега той се качва по-горе, отколкото птиците. Хората едно време имаха едно повърхностно познание за пространството: те мислеха, че пространството горе е празно. Ни най-малко не се оказа, че е празно горе. Сега се оказа, че във въздуха горе има и планини, и долини, и празно пространство.

Аз искам да оставя всичките онези работи, които могат да ви смущават. Понякога някой ще каже, че една мисъл е много висока. Когато яденето е скъпо, не яж много от него: малко вкуси, само си близни. Не е забранено да го близнеш – близни го само за да имаш едно понятие. Колко ще ти вземат за една бучка, която струва сто лева, за една захарна бучка? И колко ще ти отнеме да я близнеш? Може да направим един опит: ще донеса една бучка захар и всички вие ще я близнете само с върха на езика си. Смятате ли, че тази бучка ще се свърши, как мислите? Може една бучка да не стигне. Аз мисля, че една бучка ще ви стигне. Сега правя сравнение: животът е една бучка захар. Той никога няма да се свърши. Ти искаш да докоснеш нещо само с върха на езика си. Достатъчно е да го близнеш – и се изменя състоянието ви; понеже ние не близваме тази захар постоянно.

В медицината има две теории: едните лечители се наричат алопати, другите – хомеопати. Алопатите са тези, които употребяват силните, горчиви дози; хомеопатите употребяват минимални дози. Може да изпиеш цялата аптека на хомеопатите и да не ти стане нищо. Сега няма да ви говоря потънкости, но ако изпиете само едно шишенце на алопатите, не зная дали ще останете живи. Един лекар алопат ходил в Азия и лекувал разболял се манафин. Дал му едно шишенце с лекарство и му казал да пие по пет капки сутрин, на обяд и вечер. Щяло да му мине за 10–20 дена. Манафинът си казал: „Двайсет дена! Аз трябва да работя. Я да изпия цялото шише, че изведнъж да оздравея“. Изпил цялото шише и заминал на онзи свят.

Сега по някой път всички правите погрешката на манафина. Вие искате всичките блага на живота като него, но ще умрете. Там е всичката ви погрешка, че искате изведнъж да станете щастливи. Знаете ли какво нещо е щастието? Веднага ще умреш. Вие мислите да станете щастливи. Вашата нервна система, вашата мозъчна система и всичко, което е във вас, не е в състояние да издържи на ония трептения на щастието, защото ще се разложите, ще изчезнете. Та ви трябва още милиони години, за да се приспособите, едва да близнете малко от щастието. В годината по десетина пъти ще ви дадат да близнете.

Щастието е цел, към която човек се стреми. Следващата култура, която иде, ние я наричаме култура на щастието. Ще се учите на законите на щастието. Вие не мислите, че щастието може да ви дойде наготово. Аз съм ви дал пътя; това са го показали и други. За щастието Любовта е път за сърцето – ако искате да придобиете щастието чрез сърцето. Ако искате да придобиете щастието чрез ума – Мъдростта е път за него. Следователно по два пътя ще дойде щастието в света. Мекият принцип е въплътен в жените. Жените аз ги наричам слугините в света. Девите в света, младите моми, приготвяват пътя за щастието. Там то ще дойде чрез Любовта. Младите момци приготвяват пътя, по който ще дойде Мъдростта; а децата приготвяват пътя, по който ще дойде Истината в света.

Значи ако вие сте млади моми, приготвявате пътя за човешкото сърце; ако сте млади момци, приготвявате пътя за Божествената мъдрост; пък ако сте дете, приготвявате пътя за Истината. Казват, че децата ще наследят Царството Божие. Но за да наследите Царството Божие, не само трябва да бъдете дете. Най-първо трябва да бъдете млада мома, после трябва да бъдете млад момък – и тогава да бъдете дете. Ако не сте били млада мома, ако не сте били млад момък, ако не сте били млада мома, по който път Любовта да е дошла, и ако не сте били млад момък, по който път Мъдростта да е дошла, вие не можете да бъдете път на детето, по който Истината може да дойде сега. Това са мои разбирания.

Цитират сега, че ако не станете като малките деца, не може да влезете в Царството Божие. Как да станеш малко дете? Религиозните хора остаряват и децата остаряват. На религиозните хора главите побеляват и на децата побеляват.

Питам: каква е разликата? Има разлика. Има хора, на които главите са побелели, но космите са остри. Има хора, на които космите са побелели, но косата е мека. Какъв е белият дебел косъм, какъв е тънкия бял косъм? Голяма разлика има. Този с дебелия косъм, макар да е остарял, много надебело преде; онзи с тънкия косъм натънко преде. Питам: тогава кога се носят дебели дрехи? Това са ред разсъждения. Дебелите дрехи се носят зимно време, тънките – пролетно и лятно време. Ако животът се е усложнил, ако в нас се явява някакво недоволство и неразположение, къде сме ние, натънко ли предем, или надебело; дебели ли дрехи носим, или тънки? Щом страдаш, ти си с дебели дрехи, но тази дреха тежи.

Казвате сега: „Трябва да се мисли хубаво“. Ти не можеш да мислиш хубаво, докато не си страдал; не можеш да мислиш хубаво, докато не си чувствал хубаво. В сегашния живот всички говорят против сърцето. На онези, красивите моми, кое е развалило тяхната красота; кое е развалило красотата на младите момци? Робството. Младата мома като стане робиня, изгубва своята красота. Като се ангажира целия ден в кухнята да реже лук, пипер, домати, с онази груба работа, какво ще стане, каква красота ще ѝ остане? От този, лучения парфюм, като седнеш да режеш лук, плачеш. Нали сте рязали лук? Който не вярва, нека като се върне, да вземе от лютия лук и да го накълца – да види какво ще стане. Ще започнат да му текат сълзите. Че всичките нещастия в света от какво произтичат? Ние постоянно кълцаме лук. Необходимо е лукът, който е лют, да го туриш в топла вода, за да изгуби от своята лютивина. Като го туриш в гореща вода, тогава го кълцай, няма да ти текат сълзите. Някои от вас искате да знаете произхода на лука. От голям произход е той, понеже е лук. Чесновият лук е лекар; и лукът арпаджик е лекар. Учен е той, алопат; и чесънът е алопат. Те тогава са се разделили: в лука има алопати и хомеопати. И в пипера има сладък и лют пипер.

В Америка има едни млади краставици – много люти, като нашите шопски чушки. Един американски проповедник обичал тия краставички; той като българите си носел едно шишенце с такива малки краставички и си отрязвал за аперитив. Пътувал проповедникът веднъж и така си вади шише-

то, отреже си, пак затвори шишенцето. Пътувал от Западна Америка за източна, към Ню Йорк. Вижда го един друг господин, който никога не е опитвал тия краставички, и му казал: „Може ли, господине, да ми услужите с вашето шишенце, и аз да си отрежа.“ „На драго сърце“. Той никога не бил ял такива люти краставички, отрязал си и по американски започнал да се задъхва. Казва: „Ти, господине, какъв си?“ „Проповедник.“ „Много пъти аз съм слушал проповедниците да говорят за огнени камъни. Вие сте първият, който ги носи със себе си“. Всеки един от вас има такива краставички. По някой път предупредете другите да вземат по-малко от тези краставички.

Та казвам: трябва да измените начина на мисленето си. Аз гледам, че някой път, като ви говоря, вие мислите друго: мислите за вашите деца, за вашия мъж, за кухнята, за дърехите, за дърва, за кюмюр. Казвате: „Пари, пари трябва. Тези работи сега не ни интересуват“. Ако вие сте хора на Любовта и на Мъдростта, кюмюрът ще дойде сам при вас. Щом не иде, значи не сте. Щом дойде Любовта при вас, щом Мъдростта дойде при вас, и кюмюрът ще дойде. Щом Любовта не идва, и кюмюрът го няма. Той, кюмюрът, върви подир Любовта; и дървата вървят подир Любовта. Дето има Любов и Мъдрост, подир тях върви и хлябът, и той влиза там. Дето не е Любовта, хлябът и да влезе, той гледа скоро да излезе, иска да се освободи.

Понякога някой ме пита: „Учителю, успял ли съм?“. Сега на всинца ви давам отговор: всеки един от вас, който не работи с Любовта, не е успял; всеки един от вас, който не работи с Мъдростта, не е успял; всеки един от вас, който не работи с Истината, не е успял. Защо ще ви говоря за празни работи? Под думата *любов* аз разбирам онова, вечното обновление на човешката душа, онова, красивото, което Бог влага. Подмладяването е един Божествен процес на Любовта. В Бога има желание ние да се подмладим. Подмладяването разбира онова щастие, което Бог постоянно приготвя за нас – и всеки ден Той се изявява. За да преценим това благо, е необходима Божествената мъдрост. Чрез Божествената мъдрост вие трябва да се учите.

Вие сега се учите, докато сте млади. Свършите гимназия и университет – и вече мислите, че не се нуждаете от повече уче-

не. Едва тогава вие сте способни да бъдете добри ученици. Отделенията, прогимназията, гимназията, университетът – това са забавачници. Отделенията са забавачница, прогимназията е забавачница, гимназията е забавачница, университетът също е забавачница. Едва като сте минали през тия категории на забавачницата, ще влезете в училището на Любовта. И вие ще станете ученик в първо отделение, където започват да се разкриват буквите. Нали в отделенията се откриват буквите?

Питам: вие, които сте натоварени с големи скърби, разбрали ли сте света? Не сте го разбрали. Като се разтоварите от скърбите, вие сте в състояние да разбирате буквата А. А-то е закон как сам да се разтовариш и сам да се натовариш. Трябва да знаеш колко да носиш – и ни една десета от милиграма повече. Голяма погрешка правят всички хора, че се товарят с ненужни страдания. Вие мислите какво ще бъде в Небето. В Небето ще бъдеш така, както си възприел Любовта; в Небето ще бъдеш както си възприел Мъдростта; там ще бъдеш както си възприел Истината. Аз не мога да говоря тия неща на публиката: това ви го говоря като на ученици.

Вие питате: „Какви са тия неща?“. Като дойдеш до Любовта, ти ще отвориш и сърцето си, и ума, и душата, и духа си – всичко ще отвориш, за да възприемеш Любовта. Ще имаш всичките добродетели и ще бъдеш готов да я възприемеш. От гледището на Любовта няма да мислиш, че това е лошо, онова е лошо: от името на Любовта всичко е добро. Като разбираш нещата, всичко става разумно. Като дойде Любовта, тогава по кал няма да ходиш. Ти имаш крила и като дойде калта, ще хвъркнеш; и дето е сухо, ще слезеш. Мостове не ти трябват, хляб не ти трябва: крила като имаш, ще кацнеш на някоя череша – и хлябът е готов. Ще кацнеш на някоя круша или слива – и какво има да мислиш откъде ще дойде хлябът?

Като дойде Любовта, зима няма да има. Сняг ще има колкото за забавление, той ще бъде топъл, не както сега. Вие като ходите по белия килим, ще усетите една приятна топлина, която излиза от този, студения сняг. Сега този сняг е студен по единствената причина, че Любовта не е там, че тя не е в нас. Сега снегът е студен по единствената причина, че Мъдростта не е в нас; сега снегът е студен по единствената причина, че Истината не е в нас. Аз не ви говоря, че сте направили по-

грешка, а казвам: ние още не сме готови. Нашият организъм не е още готов за встъпителната Любов. Ние опитваме една любов, която е приготвление на Божествената любов. Когато се яви Любовта, а Любовта сега се явява, децата се раждат млади. По Бога те са млади, по хората стават стари. После дойде Божествената мъдрост и направи хората млади. Бог ги подмладява, хората ги състаряват.

Ние сега ще престанем да остаряваме. Дръжте в ума си идеята: не мислете за старостта. И да ви побелее главата, не мислете за нея. Вие като видите някой стар човек, казвате: „И аз ще остаряя“. По този начин не остарявайте вече. Попитайте стария човек, кажете му: „Ти защо остаря?“ Той ето какво ще ви каже: „Млад бях, влюбих се в една мома и тя ми стана другарка. Тя ме измъчи. Роди три-четири деца и те ме измъчиха. После тя ме напусна и децата ме напуснаха. И както виждаш, никого нямам – и главата ми побеля“. Тогава старият човек ще ви попита: „Какво да правя сега?“. Аз ще му кажа така: втори път като дойдеш на Земята, не взимай за другарка мома, в сърцето на която Любовта не е минала. Не взимай за другарка мома, в ума на която Мъдростта не е минала, не взимай за другарка и мома, през тялото на която Истината не е минала.

Казвам ви какво трябва да се прави. През сърцето на една мома трябва да мине Любовта, през ума ѝ трябва да мине Мъдростта, а през душата ѝ трябва да мине Истината – и тогава момата е за женитба. Ако искаш да бъдеш щастлив, жени се за такава мома, пък ако искаш да ти побелее главата, жени се за друга мома. Вие ще кажете: „Ние, които сме сега, да се женим ли?“. Чудни сте: че вие не по добра воля се оженихте, на вас ви натрапиха женитбата. Като хванат някого, те му турят шинел и шапка и стане войник, а той не иска да става войник. Когато те турят в затвора, ти не по добра воля отиваш там – отиваш, защото хората ти налагат. Отиваш в затвора и казваш: „Няма какво да се прави“.

Ние претърпяваме нещата на миналото, но има едно неразбиране, което ни се налага. Че сродните души трябва да общуват – това е закон. Но понеже Любовта не царува в света, понеже Мъдростта и Истината не царуват там, вследствие на това се зараждат всичките тия нещастия, които в целия свят ги има. Как ще възпитаващ човека без Любов, без Мъдрост и без Истина? Според новото схващане, когато се обличаш, в

дрехата трябва да има ухание на Любовта. Когато се обличаш във външната форма, в красотата, в цвета на дрехата трябва да има Мъдрост. Когато се обличаш, хубавата страна на дрехите е да бъдат топли. Как ще стане това? Ако ти си овчар, ето как ще стане тази работа: като пасеш овцете, за да се добие тази вълна, ти никога не трябва да помислиш нищо лошо за никоя овца, нито да си нахокал някоя овца, нито да си я ударил.

Ние обичаме да бием. Не че в света не трябва да се бие. Вие с бухалка биете дрехите. Не е лошо това – дрехата ще се изчисти. Но като туряте една дреха в коритото, измъчвате я, биете я. Право ли е това? Не е право. Казвате: „Трябва да се пере“. Как? Как се пере, да кажем, една риза; каква топлина вие туряте на водата, когато перете? На една дреха, когато я перете, не слагайте повече от 41 градуса. Сега много жени си осакатяват ръцете от пране, осакатяват си пръстите. Вие като перете, туряте първо гореща вода, която е 45, 50 и повече градуса; някога едва можете да издържате горещината. След туй веднага перете в студена вода. Първо ръцете се разширяват, после се свиват. В това свиване на организма ръцете започват да се втвърдяват. Аз съм наблюдавал, когато перат първо с топла вода и после веднага – в студена. Никаква студена вода не туряйте: ако переш с топла вода, изпери ги докрай с топла. И после, като ги изперете, не ги простирайте веднага, но нека да поседят, да ви изсъхнат ръцете. Сложете ръкавици и тогава прострете дрехите на въжето. Това е, ако искате да бъдете здрави.

После друго нещо помнете: никога не вършете една работа, която не обичате. Може някой път да ви заставят насилно, но като ученици винаги трябва да вършите една работа по обич. Да не е насилно, да кажете: „Няма какво да се прави“. Сега говорим какъв трябва да бъде ученикът. Ученикът трябва да върши работата по любов – Любовта трябва да е основа. Туй, което не обичате, като свободни хора не го вършете; вършете само онова, което обичате. Имате едно лекарство: ако не го обичате, не го вземайте; ако го обичате, вземете го, тогава ще ви помогне. Имате една дреха: не я ли обичате, не я носете. Имате друга дреха: ако я обичате, обличайте я. Не правете опит с неща, които не обичате. После, шият ви една дреха – ако не я обичате, не я носете. Идете при някой шивач: ако го

обичате, той ще ви ушие една хубава дреха. Идете при шивач, когото обичате, че като го погледнете, да го харесате. Ако не го харесате, той няма да ви скрои дрехата както трябва.

Сега не искам да се изпоплашите. Ако се плашите, не сте ученици. Не че не сте ученици, ами вие няма да можете да се ползвате. Сега някои от вас ще кажат: „Влез в положението ни“. Влизам в положението ви.

Аз бях малко бяло цвете в планината, там растях. Всички, които минаваха покрай мене, се усмихваха. Аз пълнех планината с моето ухание. Един ден мина красиво ангелче, взе ме от планината и ме посади в своята градина. Първия ден, когато се облякох със своята бяла дрешка, то ме нарече кокиче. Втория ден, като се облякох с бяла дрешка, то ме нарече бяла роза. Третия ден, като се облякох с бяла дрешка, то ме нарече карамфилче. Четвъртия ден, като се облякох със своята бяла дрешка, то ме нарече зюмбюлче. Кое е било туй ангелче? Това цвете разправя как това ангелче идвало всяка сутрин, че го поливало с водица и се усмихвало. Но един ден бялото кокиче забелязало, че сълзи текат от очите на ангелчето. Питам: защо са текли сълзи от очите на ангелчето?

Едно време едно ангелче като чуло, че Бог е създал света, заинтересувало се от новия свят, отишло при един голям ангел и му се помолило: „Моля ти се да ме заведеш в новия свят при хората – при тия, хубавите същества, които Бог е създал“. Треперило сърцето на ангелчето да види хората. Големият ангел го турил на крилата си, донесъл го на Земята. То каза: „Казах ти да ме заведеш при хората, а ти ме заведе в ада.“ „Това са хората“.

При сегашните условия е мъчно човек да се прояви такъв, какъвто е. Всеки го е страх и трепери. Ние нямаме още онази свобода на душата, че като Бога да бъдем в Божието изобилие. Някои уповават в Господа, без да работят, без да учат. Те искат да бъдат богати, без да имат Любовта; искат да бъдат богати, без да имат Мъдростта; искат да бъдат богати, без да имат Истината. Богатството е законно, когато е минала Любовта. Богатството е законно, когато са минали Мъдростта и Истината. Знанието е законно, ако са минали Любовта и Мъдростта. Здравето също е законно, ако е минала Любовта. По този начин ако вървите, ще имате ново разбиране.

Всеки един от вас върши всичко според това, което разбира. Любовта я проявявате, както вие я разбирате. Аз ви говоря за една такава любов, както вашето сърце я разбира. И няма какво да ми казвате дали аз съм разбрал: щом мине Любовта през сърцето, ще я разберете. Ако ви дам да ядете едно ядене, няма ли да го разберете? Питате ме: „Дали е сладка тази ябълка?“. Ако ме питате дали е сладка ябълката, аз разбирам, че има дефект във вашия вкус. Щом вкусът ви е намясто, като ядете ябълката, вие ще знаете дали е сладка. Аз виждам, че като ядете ябълката, у вас се образува една усмивка. Ти вкусиш ябълката и започнеш да се чумериш. Тогава виждам, че вкусът ти е повреден.

Ако нашето сърце е здраво, ако нашият ум е здрав, ако нашата душа е здрава, по човешки говоря – нещата са разбрани. Ако сърцето ни не е здраво, ако умът ни не е здрав – нещата всякога остават неразбрани.

Сега някои от вас ще кажете: „Да бяхме започнали отрано“. Първите хора – Адам и Ева, нали започнаха рано. Вие мислите, че ако започнете първи, ще направите нещо. Най-първо Адам и Ева започнаха в райската градина, при най-хубавите условия. Тогава ги поставиха тя да се занимава с растителното царство, а Адам да се занимава с животинското царство, да го изучава. Един ден по едно невнимание учениците не разбраха и ядоха от едно отровно растение. Защото има известни отрови в природата: като ги ядеш, най-първо няма да чувстваш отровата, но след 6–7 месеца ще усетиш въздействието ѝ в себе си.

Има и отровни мисли. Една мисъл можеш да я внесеш в човека и да го отровиш. Ако се постави човек в магнетичен сън, какво ще стане? Всички хора не се поддават на това, но може някой човек със слаба воля да се сложи в магнетичен сън и да му кажете след 6 месеца да иде и да открадне нещо отнякъде. Като се събуди, той нищо не помни, но след 6 месеца, като дойде този определен ден, той ще иде и ще открадне.

Та всички вие вършите някои престъпления по внушение. Като дойде шестият месец, ще го направите. Кажете: „Днес направих една глупост“. Но глупостта седи в това, че преди 6 месеца са ви турили в магнетичен сън и са ви внушили нещо. И да ви кажа кой ви го е внушил: или баща ви, или майка ви,

или дядо ви, или прадядо ви. Ако вървите по линията на баща си, когато сте заченати в утробата на майката, баща ви е намислил да направи престъпление и не го е направил – тогава вие ще го направите. Ако баща ти е намислил да направи нещо добро, но не го е направил, а вървиш по негова линия, като се родиш, ти ще направиш доброто. Тъй щото като дойдеш в живота, първо ще направиш това, което са намислили баща ти и майка ти, и тогава ще вършиш онова, което ти мислиш. Виждате как сме в зависимост. Затова се говори да имаме добри майки и бащи, за да ни улеснят.

И Любовта трябва да дойде в света, за да улесни възпитанието на хората. Та ви казвам: единствената сила в света, която може да избави от лошия път не само учениците в света, но и целия свят, това е Любовта. Тя е като метод за самовъзпитание, метод за подмладяване, метод за здраве, метод за щастие, за всичко. Любовта като дойде, тя има начини да доведе Мъдростта, а после да дойде и Истината. Вземете сега това като ученици и го приложете в най-малък размер, хомеопатически, с малки дози.

Представете си един цяр от 30-то деление. В първото деление имате един резултат като от 10 грама захар. После ще вземем една капка от този разтвор и ще го сложим във второто шише, което има пак 100 грама. От второто шише ще вземем една капка и ще я турим в третото. И така ще разреждаме, докато се получи 30-то деление. Това е една микроскопическа част. Тая малка част, тия хомеопатически лекове въздействат на човека.

Та казвам: най-малкото усилие в света, което можете да употребите, като го вземете от 30-то деление, след време ще произведе голям резултат. Не действайте сега с големи дози: това е скъпо, не е за вас. Вие досега сте били все алопатични. Сега ви препоръчвам метода на хомеопатията, а след туй има и други методи. Хората като дойдат да употребят този метод, той ще освободи човека. Един човек не може да бъде свободен, ако не е минал по пътя на Мъдростта и Истината. Казвам: във всинца трябва да се създаде желание да учите. И това е хубавото – да учите; да предпочитате една любовна постъпка от една постъпка на безлюбието. Сега минавате някъде и казвате: „Този път защо ли е?“. Виждате един червей и пита-

те: „Защо ли Господ го е създал?“. Видите магарешки тръни и казвате: „Защо ли Господ ги е създал?“. Виждате цигански трън и питате: „Защо ли Господ го е създал?“. Какво седи в циганския трън? Той е войник, въоръжен със своето оръжие: война има и циганският трън е въоръжен. Той казва: „Който иска да минава оттук, без позволение не може да мине“.

Сега остава друг въпрос във вас: „Ами това, което досега сме мислили, какво да правим с него?“. Ако ме питате, ето какво бих ви отговорил: ако аз имам една развалена захар, пък ми дадат една бучка от хубава захар, ще ида, ще хвърля в някое езеро или в морето развалената да се разтопи. Идете в морето и всичко онова, разваленото, го хвърлете там, пък дръжте хубавата бучка – и не мислете за другото. Новото така ще дойде в света. Вие искате да облечете Божествените неща в човешка форма, но трябва да бъдете майстор за това.

Как ще си представите, че ще дойде Любовта; и каква ще си я представим, като дойде? Аз тъй си я представям: представям си една млада мома, която минава през всичките изкушения и мъчности, без да се огреши. Аз си представям Любовта като млад момък, който минава през всичките изпитания в живота, без да се огреши. Аз считам, че една мома, която се е занимавала с Мъдростта, е минала през всичките изпитания, без да се огреши; и момъкът също. Считам, че една мома е достигнала Истината, когато е минала през всичките изпитания, без да изгуби своята свобода. Някой казва: „Изгубих си свободата“. Щом си изгубил свободата си, това показва, че не си умен. Ако човек си е изгубил парите, какво показва това? Може да са скъсани джобовете му... Но човек, на когото се късат джобовете, умен ли е? Човек, който забравя нещо, умен ли е? Човек, който губи парите си, умен ли е? Някой казва: „Забравям“. Щом забравяш, коя е причината за забравянето?

Вие сега се зарадвайте, че сте натоварени в този път. Не съжالياвайте, че дотук сте дошли. Ако не бяхте така натоварени, нямаше да ви говоря. Аз говоря на натоварените. Някой ще каже: „Той е по-натоварен от мене“. Всеки е натоварен толкова, колкото може да носи. Но всеки от вас се е натоварил повече, отколкото може да носи. Има ли някой, който да не е нервен? Натовареният повече не може да търпи. Разтовару се и ще станеш умен; разтовару се – ще станеш свободен;

разтовар̀ се и ще възприемеш Любовта. Разтоварете се, освободете сърцето си; разтоварете сърцето си от големия товар. Разтоварете ума си от големия товар – той да не е натоварен.

Някои казват: „Мислите са толкова леки“, пък някой път казват: „Тежат мислите“. Не туряйте в ума си тежки мисли. Ако ви дам един лев, какво ще направите? Ако ви дам един книжен лев, един сребърен лев и един златен лев, какво ще направите? Ако аз съм на вашето място, като взема книжния лев, ще напиша едно писмо. Като взема сребърния лев, ще ида да лекувам хората. А пък като получа един златен лев, с него ще ходя да разпространявам щастието на хората, да оправям пътя им; с един лев ще оправям пътя. Иде някой, но не е щастлив. Ще туря златния лев да седи във вода 10 секунди и ще кажа: „Пий тази вода и ще ти мине“. Вие като погледнете, ще кажете: „Един книжен лев какво може да направи?“. Човекът на Любовта е мощен, човекът на знанието е мощен, човекът на свободата е мощен – всичко може да направи.

Вие имате една велика задача в света. Казвате: „Свърши се“. Свърши се онзи безпорядък, ние вече излизаме от тринадесетата сфера, от Кали Юга¹ излизаме вече. Половината от човечеството вече е излязло, но половината от хората още минават през Червеното море. Половината от човечеството са го минали – и още няколко години всички ще излязат от Кали Юга. Като излезете, през този период ще дойдат добрите условия. Сега тук-таме стават малки работи и някои от вас се дразните. Идва една хубава епоха, за която трябва да бъдете готови. Вие казвате: „Как ще дойде Царството Божие?“. Идва Царството Божие. За всеки един от вас, който отвори за първи път своите кепенци, Божието ухание ще нахлуе в стаята – и вие ще се стопите. Всичките трябва само да излезете отвън, да си отворите кепенците.

Затворените кепенци ги отворете! Сърцето е затворено – отворете го! Умът е затворен – отворете го! Духът е затворен – отворете го! Душата е затворена – отворете я! Това значи да излезете от затвора, от този дълъг затвор, в който всички хора са затворени. Като четете апостол Павел, той казва в Посланията, че всички били турени в затвора. Сега иде общото освобождение на всички ученици. Тия ученици ги наричат вярващи, хора на Любовта. Каквито и да са всички ония, които търсят Бога на Любовта, за тях иде новата епоха. И така, в Пи-

санието Бог казва: „Ще се заселя между тях, те ще Ми бъдат синове и Аз ще им бъда баща, между тях ще живея“. Всички ще бъдат научени от Господа. Ако Любовта дойде, всички ще бъдат научени, но сега, при сегашните условия, не можете да бъдете научени.

Сега като излезете отвън, ще кажете: „Какво искаше да каже Учителя?“. Сега каквото ви казвам, нали го разбрахте? Аз зная кое не разбирате. Но като го близнахте малко, нали поразбрахте? Не знаехте какво нещо е щастието, но нали усетихте една малка сладчина. Това обнадеждаване, малката надежда, която прониква в сърцето, малката надежда, която прониква в ума, малката надежда, която прониква във волята – това са Божии благословения. Другото е въпрос на време.

Тия малки неща, които сега можете да придобиете, след време може да ви донесат най-големите блага, които очаквате. И ви казвам думите Христови: „Които чуят гласа Ми, ще станат, ще оживеят и ще възкръснат“. Които чуят гласа на Любовта, които чуят гласа на Мъдростта, които чуят гласа на Истината, те ще станат. Казвам: като сте го чули, не туряйте юргана. И да не кажете: „Още какво може да стане?“. Станете от леглото, оправете го, облечете се хубаво, направете си една благодарствена молитва, че сте се събудили. Благодарете на Господа, зарадвайте се. Кажете: „Колко е хубав светът“.

Днес ви говорих по пътя на Любовта.

Отче наш

5. лекция, 23 октомври 1940 г., сряда, 5 ч., София, Изгрев

ДЕТЕ, ВЪЗРАСТЕН И СТАР

Добрата молитва
Венир Бенир

Ще прочета 3. глава на Йезекиил, за да видите какво нещо е Израил. Ще я прочета до 10. стих.

Понякога казваме някои работи, които произвеждат смущения. Всяко нещо, което произвежда смущение, не е право. Сега като ви говоря, ще ви дам едно упражнение, та сутрин като станете, да знаете как да регулирате малко мисълта си. Вие вървите по стария начин. Мислите, че каквото вършите, всичко е наред. Ако изучавате френски език, ще видите колко мъчно се пише на него; не е тъй, както на български, доста трудно е. От старите езици ако се занимавате с китайски, е още по-мъчно. Там има около 40 хиляди знака за думите. После езикът е повече с едносрични и двусрични думи и много мъчно се говори.

Сега като правите движение нагоре с ръцете, ще поемате въздух. Като поставяте ръцете настрани, ще задържате въздуха. Като свивате ръцете отпред, пред гърдите, ще издишате полека. Всички движения, които правите, трябва да се осмислят. И в гимнастиките, които правим, когато вдигате ръцете си, по някой път не поемате въздух; като простирате ръцете настрани, не задържате въздуха; и когато свивате ръцете отпред, не издишате. Сега някои от вас може да мислите, че това не е важно. Важни са тези работи.

III. Колко имате тук? 1111. Да прибавим сега едно нищо: 11110. Ти ще направиш някой път една погрешка, която нищо не е, но като е прибавена тази погрешка, става 11110. Ако сложиш и едно нищо, става още повече – 111100. Ако сложите още едно нищо, става 1111000. Така се създава една теория. Някои казват: „Това е карма“. Че е карма – да, карма е. Изплетеш една мрежа от нищо, в която така се оплетеш, като петел в кълчища. Виждали ли сте петел в кълчища? Петелът влезе в кълчищата и иска да рови. Като се оплете, той кълве, кълве, но не го пуцат кълчищата. Та няма ли кълчища, в които и вие

сте се оплели? Питате: „Каква ми е кармата?“. Казвам: кармата, това е един петел в кълчища. Ако му стигаше умът влакно по влакно да ги къса, щеше да се освободи, но той ги кълве. И колкото повече ги кълве, толкова повече се оплита.

Сега вие може да се оплетете във вашата мисъл. Можете да направите една нишка от центровете на вашето мозъчно вещество за самосъхранение и да свържете това влакно с причинния свят – причини и последствия. Влакното отдолу ще го проточите нагоре като паяжина. За какво ще ви послужи сега това? Ти ще направиш едно влакно за самосъхранение. Да кажем, вие денем туряте една ограда от бодлива тел, за да се пазите от животните, от млекопитаещите, които обичат да тъпчат. Един ден забравите, че има бодлива тел, вървите – и попадате в същата мрежа.

Та често човек със своите мисли, със своето верую, с ония закони, които той си е направил, сам попада в тях. Питам сега: защо човек да не може да диша свободно? Може ли свободно да диша? Ако човек не може да диша свободно, аз да ви кажа каква ще бъде съдбата му след десет години. Ти след десет години ще умреш, ще ти пеят *Отче наш* за небето. Ако искаш да живееш по-дълго от десет години, тогава ще дишаш плавно, бавно, без да се забелязва никакво движение отвън. (*Учителя показва хармонично дишане, без отвън да се забележи какво разпускане на гръдния кош.*) Аз дишах хармонично. Като дишаш хармонично, дробовете пеят. Онзи, който започва да диша правилно, започва да чувства една музика. Това са милиони клетки, които са като оркестранти, когато влиза въздухът. Туй е голям оркестър от няколко милиона клетки. Като дишаш – всички свирят, пеят. А не само да ги чувате, когато кашляте...

Сега вие искате да идете при Господа. Казвате: „Да видим Христа, да Му кажем колко сме пострадали на Земята“. Който не се е научил да диша така, че като диша, дробовете да пеят, той ще иде на Небето така, че никой няма да го види. Казвате: „На Небето ще слушам“. Ти тук си глух, че там ли ще слушаш? И този живот на Земята е така хубав, както ангелският. Всяко нещо е намясто, като се изпълни функцията му. Казвате: „Дотегна ми да нося това тяло“. Какво тяло искате вие? Ако имате едно леко тяло, ще литнете във въздуха и ще седите някъде.

И ако не разбирате закона, знаете ли в какво смешно положение ще бъдете? Души, които се освобождават от тялото си, които не са запознати със законите, седят във въздуха като балони. Дойде вятърът – те не могат по желание да се движат, а вятърът ги носи насам-натам: блъсне ги в някое дърво, блъсне ги в някоя стена. Те се чудят как не са свободни.

Дойде една душа около тебе, върти се и не знае къде да влезе. Върти се вкъщи, само току се блъска в тялото, блъска се в главата, оттам-отсам се блъска. Ти по някой път чувстваш умрелите и казваш: „Някой дявол е дошъл“. А то е някой глупав вол – само се трие около тебе, както се трият около дърветата. Тия паразити ги хапят и те се трият. Един дух като дойде, някой ваш близък като дойде, трие се около вас. Тогава във вас се образува някаква слабост. Слабостта на такива души е като дойдат, да се трият около тебе – и ти образуват една слабост. Това е теория сега. Пък ако тази душа е разумна, ако влезе вътре, тя ще ви принесе едно благословение, ще бъде като слънчев лъч, който идва. И вие ще се зарадвате.

Та казвам: сега ще направим едно упражнение разумно. Станете. Бавно издигате ръцете нагоре, над главата, и допирате върха на пръстите – поемате въздуха бавно. Спускате ръцете настрани, до височината на раменете, и задържате въздуха. Свивате ръцете една срещу друга пред гърдите и издишате. Ръцете се спускат отстрани и упражнението наново се прави няколко пъти. Седнете.

Всяка работа, в която умът не присъства, всяка работа, в която умът не взема участие, никога не може да успее. Всяка една добродетел, в която сърцето не взема участие, също не може да принесе никаква полза. Всякога, когато правите някое движение, ако не спазвате известни правила, ако вашият ум не присъства, ако вашето сърце и вашата сила не присъстват, тогава всичките ви работи не могат да прогресират. Общо казано: там, дето умът присъства, можеш да се ползваш. Като правиш едно движение с ръцете, умът трябва да присъства в това движение. Като поемаш въздуха, умът ти нека да присъства, с въздуха да дойде в дробовете. Това е едно здравословно състояние.

Та понякога, когато сте неразположени, умът ви не присъства. Ти правиш едно упражнение, а умът ти е разсеян. Оби-

дил те е някой, ти си мислиш за обидата и правиш упражнението. Някой път може да те обиди едно куче. Вървиш по пътя, нахвърли се върху теб едно куче, стреснеш се, уплаши те. Ти вървиш по пътя и си мислиш как тъй да те стресне и да те уплаши: защо нямаше нещо да хвърлиш на това куче, да го удариш, как нямаше някой камък. „Как тъй да смее да ме нападне?“ – това държиш в ума си. Ако речете всяко куче да го плашите, какво ще стане?

Ако умът ви е намясто, кучето никога няма да се нахвърли отгоре ви. Може да направите опит: ако вървиш и мислиш, а съзнанието ти е будно, кучето можеш да го държиш настрана, на 20 крачки отдалечено от теб. Ти като вървиш, трябва да го гледаш отзад къде е. Щом си захласнат, то те напада. Щом речеш да мислиш, ти това куче го гледаш. Докато го гледаш, то не може да те нападне. И лошите мисли са също като кучетата. Ако умът е буден, лошите мисли не се приближават; щом си захласнат някъде, лошата мисъл вече ще дойде.

Казвам: първото нещо е да имате присъствие на вашия ум. Бог ви е дал ума. Едно от най-големите благословения е умът на човека, което Бог му е дал. Сега всички са ви проповядвали. Вие мислите за Божиите благословения. Бог ви е дал дарби, но Той на всички хора е дал известен материал, за да го обработват. Ако дарбите, които Бог ви е дал, не ги обработвате, не ги упражнявате, ако не работите с тях, вие не можете да се ползвате от това благо. Да кажем, ти имаш един отличен глас, но никога не пееш. Защо ти е този глас? Той никаква полза не принася никому. Като пееш, не мисли защо ще пееш. Ти като пееш, принасяш полза и на себе си, и на другите хора. Като правиш добро, ти принасяш полза на себе си. Доброто е основата, върху която почива човешкото здраве. Човек без добродетели не може да бъде здрав, без добро той ще свърши зло; ако има добродетели, много добре ще свърши. Това са правила. Не гледайте, че на някой човек му върви всичко – без добродетели нищо не върви. Ако и да е последен сиромас, ако придобива добродетели, той добре ще свърши.

Сега аз толкова години съм ви говорил и някои от вас вече сте приложили нещо. Не може да не приложите: толкова години при мене вие сте нагорещени като желязото, което турят в огъня. Ще се нагорещите и оттатък ще минете; ще излезете

от огъня и ще изстинете пак. Виждам, че това не е полезно. Но вие ще кажете: „Полезно е. Едно време бяхме топли, сега изстинахме“. Аз искам огънят да бъде органически – не да се нагорещавате отвън, а отвътре. Като мислите, като чувствате, като упражнявате волята си, трябва да образувате тази Божествена топлина.

Сега това е хигиена. Някой казва: „Какво ще ядем?“. Ти може да ядеш само сух хляб, ако умът присъства. Тогава ще се ползваш много повече, отколкото ако ядеш пищна храна. Ядеш пищна храна, но не си доволен – това ядене не е хубаво, маслото не е хубаво... В сегашните времена ако си беден, искаш изобилно масло, пък няма. И от въздуха масло може да вземете, там е пълно с масло. Човек със своето самовъзпитание е изопачил организма си. Всичките клетки, от които той е създаден, са разумни. В човека има една клетка, около която са се събрали милиарди клетки и са образували един организъм. Тази клетка е царица. Ако човекът е лаком и предаде своята лакомия на клетките, и те стават лакоми. Те са такива малки същества, но в тях ще се зароди една голяма лакомия, като на слон. Клетките искат много да им дават, затова той много ще яде. И човек иска да събере цял хамбар, пълен с милиони кила жито, за да има да яде. Безполезно е това.

Ти тръгнеш на път, туриш 4–5 кила хляб и казваш: „Няма да ми стигне“. Лакомия е това. Ще възпитаеш тия клетки всички да бъдат икономисти, че много малко им трябва. Много малко ни трябва в света. Трябва за в бъдеще да градим своето щастие в онова, което ни е дадено. Ако от Божията любов, която се излива във въздуха, не можем да вземем нещо; ако от Божията любов, която се излива в светлината, не можем да вземем нещо; ако от Божията любов, която се излива във водата, не можем да вземем нещо; ако от Божията любов, която се излива в храната, не можем да вземем нещо, тогава откъде ще вземем? Ние търсим своето щастие в парите.

Според окултната наука Лондон е главата на Мамона, на Бога на парите – всичките финансисти там бяха. И какво стана с тази глава сега? Мачкат главата на този змей на парите. Лондон мислеше, че е осигурен. Той кораби си имаше, всичко имаше, но паднаха бомби, големи бомби, взривни вещества. Трябва някой от вас да го пратим в Лондон да види какво е,

че да дойде да ни разправи; поне 24 часа да е вътре в скривалищата на Лондон. Пита ме един: „Какво прави английският крал?“. Казвам: „Седи вътре в избите, крие се по 4–5 пъти на ден“. Крал на цяла империя, която има 400 милиона поданици, но като дойдат бомбите, и той се крие в скривалището. Ударят сирените – скриват се; съобщят, че няма опасност – излизат вън. Пак се чуват сирените – пак в скривалищата. И той се крие по някой път по два часа. Царско скривалище има, по-добре осветено, с удобства, но чува пукота и като цар.

Сега ще ви направя едно сравнение: всичките лоши мисли, това са бомби, които дяволът по някой път спуска. Ти трябва да знаеш, че идат. Трябва да имаш един разбран дух, за да знаеш как да мислиш. Ако не знаеш как да мислиш, ще се намериш като в Лондон. Чрез балоните, които пуснаха, за да пазят Лондон, мислеха, че са осигурени, че няма да могат да минат германците. Но защитата не беше така силна, излъгаха се.

Англичаните направиха погрешка така, както са направили паяците. Те мислили, че са много учени вече. Дошло известие, че един слон ще посети царството на паяците. Те казват: „Как слон нас ще ни посети, как ще мине през нашите градове? Ние ще му дадем да разбере. Само да дойде в нашите градове!“. Явили се всичките инженери, сновали през улиците, задръстили ги и казали: „Само да мине сега, та да види как се минава през царството на паяците“. Дошъл слонът, минал през улиците, ходил навсякъде. Те започнали да мислят какво сътресение са предизвикали техните прегради. Пратили своите кореспонденти да разберат какво сътресение е усетил слонът. Той казал: „Никакво сътресение не усетих“.

Ако вие мислите да спънете дявола като паяците, ще ядете попарата му. Сега ето другата страна. Хубавата страна на всяка война е, че тогава човек прави неща, които иначе при други условия не иска да ги направи. Казвате: „Това е невъзможно, как ще го направя? Невъзможно нещо е!“. Виждате тези англичани и германци как вечерно време тръгват из въздуха с аеропланите си. Никаква светлина няма, но намират Лондон; и не само го намират, но се бият във въздуха. Някой може да се върне, някой може да не се върне. Каква смелост имат тия хора: като дадат заповед, хич не мислят – длъжност

е това. Те всичко забравят и казват: „Ще се бием за отечеството“. Това е една похвална черта. Невъзможно е почти, но човекът отива и намира Лондон. Някой от нас и денем да го пратим, не може да го намери. Вие питате: „Защо трябва да го направим?“.

Защо в българския език изхвърлиха буквата *ят*? И други букви изхвърлиха. Някои питат: „Защо е в българския този малък ер?“. Някои букви могат да се изхвърлят, но някои букви не трябва да се изхвърлят. Може да направиш една цигулка с три струни, но с четири струни е по-хубава. Може да имаш една китара с четири струни, но ако имаш с шест струни, е по-хубава. Ако имаш една арфа, не четири, но 36 струни ѝ трябва. Вие свирили ли сте на арфа? Не е така лесна работа. Аз по някой път опростотворявам работите и вие мислите, че е лесна работа. Не е лесно. Аз с мисълта си може да накарам един французин да ми отговори, без да му говоря на френски. Или един англичанин, без да му говоря, мога да го застава да ми каже, че е на мое разположение.

Има един език, на който хората говорят. Като погледна някого, той казва: „На ваше разположение съм“ – веднага ще ми послужи. Ако не зная как да мисля, ще се намеря в трудно положение. Ще се намеря в положението на онзи французин в Севастополската война, който бил във Варненско, в едно българско село, и говорел на един стар българин на френски, искал му нещо. Българинът му казал: „А бе, синко, как майка ти да не те научи да говориш български?! Че какво искаш от мене?“. Французинът направил един кръг – значи разкопава. Хваща си пръста и с другата ръка показва, като че дои. Българинът казва: „Така ми кажи“. Донася му млякото.

Та казвам: ние като правим упражнението, си вдигаме ръцете нагоре като французина, за да ни разберат от невидимия свят. Защото човек трябва да си въздейства. Всички движения са за волята. Ако ти не движиш ръцете си, волята ти ще остане слаба. Ако ти не мислиш за ума си, ако не чувстваш за чувствата си, ако не движиш съразмерно и както трябва краката, ръцете, пръстите си, волята ти ще остане слаба.

Ние искаме да ви дадем някои правила, защото иначе ще попаднете в друга крайност. Някой път ти се усещаш неразположен, обиден си. Върнеш се неразположен, работите ти не

вървят. Тъй си нахохорен и се върнеш въщи – ще намериш децата виновни, дъщерята, слугите, всички са виновни. Ще намериш причина, че къщата не е почистена, че възглавниците не са намясто; все ще намериш някаква причина. Ти още отдалече като идеш въщи, спри се – и преди да влезеш, започни да гладиш първия пръст на едната, а после на другата ръка. Кажы: „Малко благородни чувства ми трябва. Не са виновни децата и слугите. Те не са виновни, че имам неразположение отвън. Малко благородство ми трябва“. Поглади първите пръсти на ръцете си последователно, после поглади средния пръст: трябва да бъдеш справедлив. После поглади пак третия пръст: трябва да имаш едно засмяно лице, не начумерено и не да заповядваш, че власт имаш. Ти тогава влез въщи, ще тръгне работата. Няма да има гръмотевици, няма да има бури.

Който не знае това, ще каже: „Какъв дявол беше, не зная“. На български думата дявол има лош смисъл. Аз бих желал да имате характера на дявола. Такова постоянство има той – като го изпъдиш из вратата, влиза през комина; ако го изпъдиш из комина, влиза през някоя малка дупка; и ще те убеди, че не можеш без него. Толкова години не се обезсърчава – като дойде, той използва всичките условия на живота. По някой път дяволът така се настани, че взема вашата страна, като че сте вие, и ви дава съвет: „Не трябва да се прекланяш пред хората, да те мислят, че си толкова глупав. Трябва да ги сплашиш“ – и ти го слушаш.

Аз веднъж гледах една кокошка. Тя се беше наежила с пиленцата си, мина един вол и тя го клъвна. Големият вол се отби и каза: „Хайде да нямам работа с една кокошка, да не ми се смеят. Да е някой герой – разбирам“. Тя седи и по едно време минава едно куче. Кокошката каза: „Аз вола сплаших, та тебе ли!“ – и отиде да клъвне кучето. Но онова куче като се нахвърли отгоре ѝ, тя се разкръка. То веднага обяви война на кокошката, не каза като вола, а се нахвърли отгоре ѝ. Тя изкръка, повика пилците си. Не отваряйте война; не мислете, че ако сте сплашили един вол, ще сплашите и кучето. Кучето не се плаши, то е смело.

Сега направете едно сравнение. С всичките мъчнотии, които идат в света, трябва да се справим по един разумен на-

чин. Ако знаем как да се справим, лесно минават работите. Да кажем, по някой път вие тук говорите; нямате търпение да изслушате някого. Изслушайте го, нека си каже всичко, както мисли. Може да не се съгласявате с неговото мнение, но го изслушайте до края. Аз харесвам в турците една хубава черта. Като влезе някой турчин в една турска одая, той разправя небивалици, но другите го слушат и казват: „Оллабелир“. Може да им разправя небивалици, но каквото и да разказва, другите го слушат. Турчинът ще си поглади брадата и ще каже: „Оллабелир“. Българите ако са, щом влезе, ще кажат: „Какво го слушате, той лъже“.

Някои от вас разправят за някакви неща. Не че те лъжат, но преувеличават. Казват: „Видях една змия, по-дебела от ръката ми.“ „Колко беше дълга?“ „3–4 метра“. Пък тя не може да бъде толкова дълга тук. Българинът обича да преувеличава, в него чувството за преувеличаване е развито. Затова той си служи с големи преувеличения и казва: „То беше свят, свят... Яйце да хвърлиш – няма къде да падне“. А то колко са били – хиляда души. Та някакъв турчин разправял на един българин, че имало много, много войска – на хиляда места по хиляди войници. Българинът му казва: „Ефенди, то орехи да са, няма да се съберат“. Турчинът вярва. Та казвам: когато в един човек има развито чувство за преувеличаване, този човек може да бъде поет, той може хубаво да пише. Онзи поет, който има развито такова чувство, има и изящен стил, украсен. Това е чувството да преувеличаваш. У някои това чувство не е така развито, стилът им не може да бъде така богат, той е беден, сух и отривист – проза е това. Поезия е, където това чувство е развито.

Някой казва: „Срещнах много висок човек.“ „Колко висок?“ „Два метра“. Тук, на Изгрева, нямаме високи по два метра. Имаме един брат, който е много висок, но мисля, че има 190 сантиметра – трябват му още 10 сантиметра до два. Вие най-първо премерете на стената два метра, ако искате да си представите колко е два метра височина. Има високи хора – два метра и два метра и половина. Има и по-високи, но сега в природата много високи хора не са удобни. Тя иска по-ниски хора – по-разумно е и е по-икономично. Ако ти в този век си два метра и половина висок, колко ще дадеш за дрехи, за обувца, после за храна?

Та всички ония хора, които са умрели, са навлезли в чувствения свят. Ние имаме големи желания, големи постижения. Те нека дойдат в мисловния свят, там има условия за тях. В мисълта светът е широк, там можеш да боравиш с каквито искаш мисли. Дойдеш във физическия свят – тялото ти трябва да е малко. Не ти трябва голямо тяло; и много големи желания не ти трябва. Но трябва да знаеш, че на Земята нямаш условия да постигнеш това, което искаш; трябва да знаеш, че така ще свършиш много зло, ще заминеш зло. Като се родим, вратите са широки, но като дойдеш на излизане – с игла трябва да излизах. Иначе като дойдеш там, ще се намериш задръстен. Трябва да имаме и такива чувства.

Като започнете с любовта, почнете най-първо с малката любов – и после да се увеличава повече. Ако започнете с изобилието, ще дойдете до дъното на фунията. Ако влезете през фунията, през най-тъсното, само тогава ще дойдете до широката врата. Започнете от малкото към голямото. Има известни погрешки, които трябва да поправите; ние имаме доста погрешки, които трябва да се поправят. Вие седите някой път и ритате с краката или с ръцете мърдате. Това са несъзнателни движения. Не е хубаво да седите тъй. По някой път ви наблюдавам, че си обръщате главата, когато влезе някой. Вие седите спокойно и може да го видите отстрани, отзад. Ако иде, може пак да го видите. Учете се да виждате отзад. Влиза някой – трябва отзад да го видите. Това не е мъчна работа, упражнявайте се. Като влезе някой, седете тихо и спокойно като квакери², никой да не се обръща.

Сега всяко движение, което правим, трябва да бъде разумно. Като подвижим ръката, като подвижим очите, главата си, във всяко движение трябва да присъства мисълта, ти да бъдеш благодарен за движението, което става. Защото добрият, разумният, силният живот е направен от разумни движения. Всички трябва да работим и да изработим едно тяло. Не да бъдат ръцете ни груби – строеж трябва. Всички имате желание да бъдете хубави, мажете се, но не са добри мазилки това. Къщата трябва да се намаже хубаво, да се изгради хубаво. Като ви погледна челото, ще видя, че вие сте неспокойни. Щом човек не мисли, челото има особени бръчки, то започва да се изкривява. Ще се научите да мислите и това ще се види

на челото ви. Трябва челото да знае, че има един господар. Всеки ден ще вземате едно огледало, да видите, като се погледнете, дали ще се харесате. Погледнете челото – дали ще го харесате? Погледнете носа, погледнете устата си, ушите си...

Вие мислите за неща, които не са реални. Минава някой ваш приятел, който е замислен, и не ви поздравява, има си някаква работа. Коя е причината, че не ви е поздравил? Че научете се да се поздравявате от ума. Поздравлението идва от ума на човека. Щом мисля за един човек, аз го поздравявам. Отдалече като го видя, може да не го поздравя, но като мисля за него, това е поздравление. Отдалече трябва да се поздравявате – всичко седи в ума ви. Ако някой не ви поздравя, тогава във вас ще дойде едно подозрение.

Ако умът ви не е буден, тогава как ще ви говори Господ и как ще чуете гласа Му? Има един глас, който иде до ушите. Той не е правилен. Има един глас, който говори отдолу. И долното говорене нищо не струва. Някой път отдалече усещаш една светлина. Ако сте ясновидец, ако някой човек е свързан с невидимия свят, вие ще видите един сноп от светлина, която излиза от главата отгоре. Или вие сам ще чувствате, че отвътре, от духовния свят, иде една светлина – от 45 градуса. Всякога, когато се молите, всички хора вземат това направление – на 45 градуса. По тази посока иде светлината. Тези 45 градуса съответстват на четвъртото измерение. Не че оттам иде: онова, което говори, идва отвътре, но то има едно отражение, за да се върне пак назад. Учените хора обясняват, че от Слънцето иде една светлина, която като влезе в областта на Земята, се удря в тази област и се превръща в земна светлина, която осветява всички предмети.

Всяка една мисъл в човека трябва да направи едно отражение. Ако вашата мисъл не се пречупва в мозъка ви, тогава се образува едно студено течение и ти ще се намериш в полюсите на живота. Трябва да има топлина, за да растат чувствата. И за да се проявяват мислите, пак трябва да има топлина; но не такава, обикновена топлина. Ако главата ти е топла отпред, това е неестествено положение. Всякога челото, като го пипнете, трябва да бъде малко хладно. Ако ръцете ви са постоянно студени, не е здравословно. Всякога трябва да правите упражнения, та ръцете ви в по-голямата част на деня да бъ-

дат топли. Има една приятна топлина на ръцете. И краката ви трябва да бъдат топли. Щом краката са студени, концентрирайте вашата мисъл. Започнете да мислите по 5, 10, 15 минути за краката си – и те ще се стоплят. Ако ръцете ви са студени, мислете 10–15 минути за тях – и те ще се стоплят. Боли ви гръбначният стълб – направете същото. Всички болести, които идат, ви правят едно добро. Боли те рамото, защото никога не си мислил за него. Като те заболи рамото, ти мислиш постоянно за него. Като мислиш за рамото, ти му правиш едно благо. Някой път те заболи кръстът: ти никога не си мислил за него. Но като те боли, вече постоянно мислиш за кръста.

Не оставяйте насила чрез болестите да ви карат да мислите за тялото. По някой път през деня – сутрин или вечер, си помисли за гръбначния стълб. Той е един стълб, така хубаво направен, че ако не функционира правилно, ти не можеш да дишаш правилно, не можеш да мърдаш ръцете си правилно, очите си не можеш да мърдаш, краката си не можеш да мърдаш. От доброто разположение на гръбначния стълб, ако той функционира правилно, нервите, които излизат оттам, ще бъдат добре разположени и всички движения ще са хармонични. Казвате: „Сега ако ние започнем така да мислим, няма да ни остане време за друга работа“. Другите работи са безполезни. Ние се тревожим за неща външни, от които няма никаква полза.

Сега искате да знаете кой ще победи – италианците или гърците. Ако едно куче и една пчела се борят, кой ще победи? Ако пчелата ужили кучето, то може да се подуе, но пчелата ще изгуби сражението. Като ужили кучето, тя ще умре; кучето и десет пчели да го ужилят, пак не умира. Ако водите война с един умен човек, вие всякога ще бъдете бити. Ако воювате с онзи, който е умен, винаги ще бъдете победени, защото той е взел всичко предвид.

Казвам: в природата имате един голям противник – вие воювате с дявола. Знаете ли колко е умен той? Дяволът така е изучил потънкостите на вашите слабости... Ако сте религиозни, знае къде е вашата слабост; ако обичате – знае къде е слабостта на любовта ви. Ако ядете – и там ви знае слабостта; навсякъде знае слабостта ви. Ако влезете в стълкновение с него, трябва да се въоръжите. Най-първо той ще ви раздразни, а

щом ви раздразни, вече сте изгубили сражението. Казвам ви: вие поне трябва да имате този характер, да можете да не се дразните.

Има един анекдот за две българки. Едната от тях говорила много, другата била мълчалива. Минават по една река – и двете се скарали. Едната била на единия бряг, другата – на отсрещния. Едната говорела много, карала се, викала, другата мълчала. Първата ѝ казва: „Слушай, кажи нещо, че ще се пукна“. Дяволът като ви хука, вие трябва да седите спокойни – слушайте го. Той иска да ви предизвика да говорите, но щом започнете да говорите, вие сте изгубили сражението.

Сега говоря за търпението. Например някой ми казва: „Учителю, аз съм много търпелив“. Той седи и ми разправя, че са го обидили, и ми казва, че е много търпелив. Никакво търпение няма – това е неволя. Всички носите неволята, щом се безпокоите за нещо. Хубаво е да се намериш в един добре уреден свят. Аз не искам да ви насърчавам да се заблуждавате. Вие казвате: „Свободни сме да казваме каквото искаме“, но го кажете по най-хубавия начин. Питам: какъв е светът? В света ако влезете, там поне външно имат една учтивост. Като идете някъде, ще видите колко са учтиви: ще ви вземат палтото да го държат, за да се облечете. А пък тук вие оставяте човек сам да си го облече; казвате: „Аз ли ще му слугувам? Нека си вземе палтото, както го е окачил“. Като дойде някой гост, казвате: „Такива светски работи ние не искаме“.

То не е хубаво човек да се научи и да чака да му услужват другите – нека да бъдем самостоятелни. Като ходя навсякъде и ми подават да си обличам палтото, ако не ми го дадат някъде, аз ще се обидя. Сега където и да идете, понеже сами си окачвате палтото, вие няма да се обидите; но ако сте научени все да ви го дават, ще се обидите. Как тъй да не ви го дадат? Аз виждам навсякъде добрата страна. Човек трябва да се радва, когато му дават палтото; трябва да се радва и когато не му го дават. Еднакво трябва да виждате в себе си; да си кажете: „Аз трябва да бъда самостоятелен“. Като ти дадат палтото, ще кажеш: „Колко са благородни. Не искат да си иждивявам силата“. Като не ти го подадат, кажи: „Искат да бъда самостоятелен“. Ние всякога трябва да разсъждаваме; в противоречията, в постъпките на хората всякога да виждаме доброто. Това

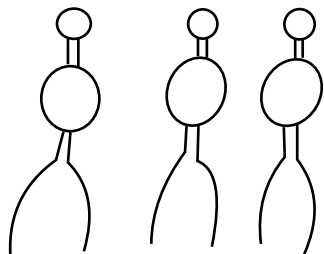
значи един ученик в света да вижда хубавото. А пък често ние с незнанието се спъваме.

Един лош оркестрант в хора не биха го държали: той ще пречи на целия хор, понеже не взема верни тонове. Кажат му няколко пъти, но ако не ги взема вярно, ще го отстранят. Той трябва да взема вярно тоновете. И в едно общество, както сега са организирани хората, мислите им трябва да бъдат много прави; ние трябва да мислим много хубаво. Казвате: „Мога да мисля както искам“. Щом си в хора, трябва да пееш според правилата на музиката; тоновете, които вземаш, трябва да бъдат верни. „Ама може и приблизително, трудя се.“ Няма какво да се трудиш. В пеенето не се изисква труд – там се изисква концентриране на мисълта. Като пееш, трябва да слушаш себе си, че вярно пееш. И като се слушаш, да ти е приятно, че пееш хубаво. Ти усещаш, че пееш хубаво. Когато говориш, когато чувстваш, на теб трябва да ти е приятно. После ако и хората имат това чувство, ще ти стане два пъти по-приятно.

Това е сега новият начин – да имате една права мисъл. Тук често се разнасят неща, които не са верни. Аз много се радвам, че тук се е развила кореспонденцията, че сведения има, но всичко онова, което се пише в изгревските вестници, трябва да бъде вярно. По някой път изгревските работи са преувеличени както при онзи българин, който се върнал вкъщи и казал на жена си: „Щяха да ме изядат мечките. Бяха се събрали 80 мечки, гониха ме“. Тя казва: „Къде ще се намерят 80 мечки?“. Той отговаря: „Е, 80 нямаше, но 60“. Тя пита: „И 60 мечки как ще се съберат?“ „Около 40 имаше“. Смалявал постепенно – и най-последно дошъл до една мечка. Пък най-после казал: „Шумна неща в гората“.

Такива са и изгревските преувеличения. Някой казва: „Учителю, нарочили са ме всичките“. Че отде ще го нарочат всичките?! Може един-двама души да са го нарочили, пък другите не са го нарочили, те много добре мислят. Това е преувеличение. Двама-трима души мислят лошо за него, а той мисли, че всички са го нарочили. Направил си някаква погрешка и някои ще те извинят, няма нищо да кажат.

Казвам: пазете се от неща, които не харесват. Харесват ли това изкуство? Блъскат се всичките. Учете се да вижда-

те хубавото в хората, понеже като търсите добрата мисъл, вие помагате на себе си. Да кажем, виждате, че в един има справедливост – вие така помагате на своята справедливост. Или виждате някой човек набожен; не тъй буквално набожен, но има това хубаво чувство. Онези хора, които по естество са набож-

ни, имат едно благородно чувство; те всякога имат топли чувства и уважение. Като намериш това чувство, то ще ти предаде нещо. Или виждаш, че някой има буден ум, мисли много хубаво. Ти като видиш тази негова страна, помагаш на своя ум. Намериш ли, че някой пее хубаво, ти помагаш на своето пеене.

Доброто, което виждаш в другите хора, се връща при тебе. Този ум, който виждаш в другите, и тази сила се връщат при тебе. Доброто, което виждате, то също се връща при вас. Ако вие търсите недостатъците на хората, те ще се върнат към вас. Казвате: „Това е глупаво, онова е глупаво“. А кое е умно? Не мислете по негативен начин. В това отношение по някой път, като срещнеш сто добри хора и един лош човек, то е намясто. Все малко червен пипер трябва, но за сто души да мислиш добро и за десет души да си малко неразположен, е намясто. От десет души всички не могат да бъдат благоприятни.

Сега ние говорим за Земята, но когато девет души са ти неприятни и един е приятен, ти се намираш извън човешкия свят. Ако имаш девет души неприятни и един приятен, ти не си от умните хора – предизвикал си всички на война. Ако имаш един неприятел и девет приятели, ти си от умните. На Земята всички не могат да ти бъдат приятели. Господ, че е Господ, всички хора пак не са доволни от Него. А ти искаш нещо повече... Хората от Бога са недоволни, пък ти искаш от тебе да бъдат доволни. Това е невъзможно.

Ония работи, които могат да се приложат, приложете ги. Сега някои от вас сте в пълна възраст; някои сте във възрастта, дете има кръвно налягане. В какво седи кръвното налягане? Казвате: „Остаряхме“. Питам: а поумняхте ли? Ако си остарял и си станал по-умен, много добре. Ако си остарял и

си станал по-силен, старостта е намясто. Някой казва: „Човек съм в пълна възраст, пък нищо не съм постигнал“. Има какво да работиш. Питам: ти като си в пълна възраст, поумнял ли си? Казва: „Още съм дете“. Че ако не сте умно и добро дете, какво сте постигнали? И детето трябва да бъде силно; затова и деца като сме, трябва да бъдем умни.

Ние мислим, че като деца сме глупави. От глупави да станем умни – това е невъзможно. Децата са много умни, но не знаят как да постъпват. От лошите постъпки на детето не считайте, че не е умно. Това дете веднъж може да си тури ръката на свещта – и оттогава вече ще има разбиране. Най-много три пъти като се опари, то вече знае. Даже охлювите са много умни: те веднъж като се опарят, помнят. Казвате, че охлювите са глупави. Имаше един, който правеше опити с охлюви в Казанлък; отглеждаше няколко хиляди охлюви. За да не излизат, беше опасал градината с жица, бе пуснал слаб ток и започнал да бележи всеки охлюв, който веднъж се допре до жицата. Никога не забелязал един охлюв, опрян веднъж, втори път да е преминал жицата – все нови охлюви идвали да минат през нея. Веднъж като се опари, охлювът не минава втори път жицата. Значи е умен.

Някой път ние, умните хора, по двадесет пъти минаваме. Не минавайте през жицата. Онзи, който я е турил, е по-умен от тебе: ти не можеш със своето минаване да я премахнеш. Ако намериш някое място под жицата, може да минеш. Охлювите са много щастливи: той като тръгне, вдигне рогата, но като го бутнат, веднага се свие. После не иска отдолу да мине – все отгоре минава. Като дойде до жицата, ще се опари в нея.

Всички ние, макар да сме малки, по някой път искаме да минаваме някъде, пък се опарваме в тия жици. В природата тия жици не са една, не са две – тя е турила доста жици по пътя ни. Защото онази област, в която искаме да влезем, е много опасна. Вие искате да влезете в астралния, в духовния свят. Знаете ли колко е опасен този път? Той е отличен свят, но трябва да знаеш откъде и как да минеш. Ако не съзнаваш това, тогава ще си създадеш неприятности. Вие като започнете да обичате, влизате в духовния свят. И всички плачете от любовта: кой не се е парил на тия жици? Като обичаш някого, трябва да знаеш защо го обичаш; ако мразиш някого, също

трябва да знаеш защо го мразиш. Ако считаш, че е глупав, трябва да знаеш защо е глупав. Вижте един актьор: на сцената се показва, че е глупав, но той представя една такава роля. На него му стига умът да направи другите да се смеят. Онези се смеят, пък той е сериозен.

В Америка има такива проповедници смешници. Хиляди хора са събрани и той проповядва, слушат го – и ги разсмива всичките. Проповедникът е сериозен, а прави разни комедии. Той направи комедията и си събира дажбата. Та казвам: възможно е да влезете в духовния свят и тогава, щом влезете там, трябва да бъдете умни, понеже те искат прави отношения. Ти в духовния свят не можеш да обидиш един човек. Тук, на Земята, хората се трепят, но в духовния свят не можеш да обидиш никого; а в Божествения свят няма условия да го направиш. Там пък няма да те пуснат, ако не си съвършен. В Божествения свят ти не можеш да влезеш, ако не си съвършен. Като идеш там, ще те поставят на щателен изпит, такъв, какъвто не си сънувал. Ако отговориш, ще ти дадат за един ден да влезеш вътре.

Сега всички вие мислите по земному. Казвате: „Да идем там, в Небето да живеем“. Днес аз не искам да ви обезсърчавам. Вие и сега сте в духовния свят, но той за вас е затворен. Вие и сега сте в Божествения свят, но той за вас е затворен. Затворен е, понеже не искате да слушате ония трептения. Какво ще придобиете, ако Божественият свят е отворен? Трябва да предадеш ония мисли, които имат хармония с Божествения свят, или ония чувства, които имат хармония с духовния свят. А ти искаш да влезеш в духовния свят...

Сега за Любовта вие правите спор – кой кого обича. В духовния свят не може да правите спор кой кого обича. Досега вие виждали ли сте Любовта? Любовта не е видима сама по себе си. Щом някой не ви обича, той има една гримаса на лицето. Като не ви обича, ще си обърне гърба, ще направи едно движение: вие сте от два различни свята. Щом един човек обръща гръб против вас, той вече не е от вашия свят. Онзи човек, който е материалист, към небето не гледа: той гледа към земята, търси нещо. Като върви, все по земята гледа; и като дойде вкъщи, гледа все материалните работи. Ако е някой човек, който обича културата, ако е любознателен, учен човек, той първо ще огледа обстановката на къщата, ще види

библиотеката – какви книги имате. Ако е художник, ще види първо какви картини имате; ще види какви са картините и от тях ще извади поука за себе си.

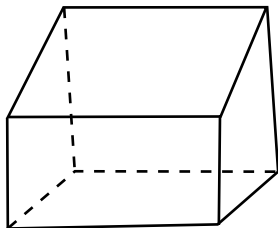
Та вие като отидете в невидимия свят, още като влезете там, те ще ви знаят какви сте, кое обичате, какво привлича вниманието ви. Някой казва: „Аз не искам да се занимавам с религиозни работи. Не искам и с учени работи да се занимавам“. Това не искам, онова не искам... Казваш: „Да си имам малка къщичка, да си имам една пенсия, да си прекарам живота...“. Какъв живот? Живот на едно животно. Пък някой казва: „Аз не искам много“. Че хубаво... И една кукла може да е уредена хубаво; добре е облечена куклата. Човек обаче има един ум – и трябва да има съответстваща дреха за ума си. Той има едно сърце – и то също трябва да бъде облечено. Защото добрите чувства са дреха на сърцето, добрите мисли са дрехи за ума; пък силата, която човек има, това е дреха за волята. И волята трябва да бъде облечена. Затова казвам: като постъпвате добре, ние усиляваме волята си; като мислим добре, усиляваме ума си; а като чувстваме добре, усиляваме сърцето си.

Вие искате да бъдете умни. Седнете и помислете за живите и за умрелите хора, които са по света. Най-първо мислете колко умни хора има в Англия, в Германия, в Русия, навсякъде. Вие като мислите за добрите хора, сами ще се ползвате. Като мислим за Божественото, за онова, което Бог е създал, ние ползваме себе си. Всеки ден трябва да мислиш за онова, което Бог е създал. Толкова време вече сте правили усилия; вие толкова време сте правили усилия... Вземете един турски знак, който е еврейски знак. Този знак турците го нямат в новия правопис. Всичко в света се мени. Досега ти си мислил по детински; като станеш възрастен, мислиш вече по друг начин.

Правата линия е детински живот. Имате една плоскост – това е възрастният живот. Това дете през целия си живот няма да пише само прави линии. То ще направи една плоскост, по-

сле ще направи едно тяло – тогава то е старият човек. Ако детето най-първо се занимава изключително с физическия свят, то възрастният се занимава с духовния свят, а пък старият се занимава с умствения свят. В старите хора мозъкът

има преобладаващи влияния. Понеже те имат повече електричество, затова ръцете и краката им са студени. Електричеството произвежда винаги хладина. Ти понеже си живял физическия живот, вече не мисли за него. Не мисли и за духовния живот, а мисли само за умствения. Затова вече си станал по-студен. Пък възрастните, понеже мислят за духовния свят, а той е свят на топлината, постоянно само се потят.

В света непрекъснато стават промени. В децата постоянно стават промени: те обичат да късат, да раздробяват. Това, което облагородява нещата, е на физическото поле. Това, което произвежда топлината, е в духовния свят. Това, което произвежда хладина, е в умствения свят. Ще ги съедините тия светове! Ще късаш само когато плодът е узрял. Ще разкопаваш това дърво – то е духовният свят. А пък зимно време, като дойде зимата, плодните дървета и лозите ще ги заровиш.

Та казвам: ако не знаеш как да пазиш своите мисли, ако не знаеш как да ги заимстваш, ако не знаеш откъде да вземеш семената си, ти тогава още не си научил нищо. Детето е умно и само на него Бог дава семена; Бог дава семената на децата. На възрастните се дава само право да ги обработват; на старите се дава право да ги ядат. Като дойдат децата, старите знаят, че те са дали семената. Казват: „Моето пиленце“ – и ще дадат на детето една ябълка. Като дойдат възрастните, понеже са обработвали нещата, старите оценяват това, затова и на тях ще им дадат.

Та казвам: между децата, възрастните и старите има съотношение. Аз говоря за човека вътре. Ти ще съзнаваш, че старият човек е вътре – това е умът. Възрастният – това е сърцето, а тялото – това е детето. Те заедно живеят сега. Умът, този старец, нависоко се е качил: той трябва да разпредели тия енергии, да ги праща в дробовете, да ги изпраща в стомаха. Изобщо плодът, който умът е събрал, той трябва да го разпредели на всички. Тогава ние ще имаме едно здравословно състояние.

Та казвам: между децата, възрастните и старите има съотношение. Аз говоря за човека вътре. Ти ще съзнаваш, че старият човек е вътре – това е умът. Възрастният – това е сърцето, а тялото – това е детето. Те заедно живеят сега. Умът, този старец, нависоко се е качил: той трябва да разпредели тия енергии, да ги праща в дробовете, да ги изпраща в стомаха. Изобщо плодът, който умът е събрал, той трябва да го разпредели на всички. Тогава ние ще имаме едно здравословно състояние.

Ние казваме: „Това, глупавото дете“. Възрастният се занимава с духовни работи. Има един пример, на вас ще ви из-

ясня тази идея. Идва един турски бей на гости на български чорбаджия. Българинът имал едни икони – света Богородица, свети Георги с кон и свети Никола; и едно кандило, запалено пред тях. Пита го турчинът: „Защо са ти тия?“ „За да ме пазят.“ „Аз толкоз слуги имам, и пак ме крадат. Откъде си ги взел?“. И той също си взема икона на света Богородица, на свети Георги и на свети Никола; взел си и едно кандило.

След две седмици се случило така, че пак го обрала. Турчинът гледа иконите и казва: „Свети Георги, млад си, още трябва да ходиш с коня, да яздиш – не ти намирам махна. Света Богородице, ти дете имаш, значи работа си имаш“. Обръща се към свети Никола и казва: „Ти, който ни кон имаш, ни дете имаш, защо не ме пази?“. Взема, че го обръща с главата надолу. Казва: „На тебе аз кандило ти паля. Ще намериш крадците“. Случва се, че онзи, който го обрал, донесъл краденото, поуплашил се. Тогава турчинът отива и обръща свети Никола с главата нагоре.

Та питам: кои от вас са светигеоргиевци, кои са светабогородици, кои са светиниколовци? Ползвайте се, за да можете да си създадете една отлична глава – това е свети Никола. Създайте си едни отлични дробове – това е света Богородица. Създайте си един отличен стомах, едно отлично тяло – това е свети Георги с коня си. Тия светии трябва да ви ползват във всяко отношение.

Отче наш

6. лекция, 30 октомври 1940 г., сряда, 5 ч., София, Изгрев

ТРИ СЕДМИЦИ

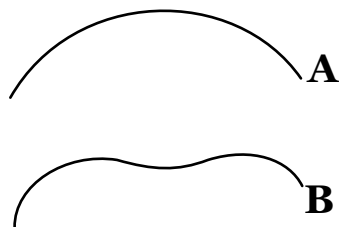
Добрата молитва
Венц-Бенц

За следния път ще изберете по три думи. Всеки да си избере по три думи, които съответстват на неговия ум, на неговото сърце и на неговото тяло. Три думи ще напишете – да видим какви думи ще изберете.

Сега вие не участвате в някои упражнения, но който не работи, не се ползва. Някой път вземате такова положение: когато ви угощават, само да се произнесете върху яденето. Но то трябва да бъде авторитетно: „Хубаво беше, много добре е направено, отлично“. Но това е вече за свършените хора, които са завършили своята еволюция. Не е за другите да вземат тази служба, да се произнасят дали яденето е хубаво сготвено.

Или някой път вземете да се произнасят кой човек е религиозен. Съвременните хора може да се произнесат кой човек е религиозен, защото ако вземем данните, които съвременната наука има, мнозина от вас не сте религиозни. Една линия горе на свода на главата показва доколко човекът е религиозен. Вие по някой път мислите, че сте набожни, но нямате никаква набожност. Ако горната част на главата има та-

кава крива линия отгоре, човекът е набожен. (*Линия А.*) На някои хора главите отгоре са както линията *В* – те не са набожни. В набожността човек има едно благородно чувство – да уважава и да почита всеки човек.

Всеки човек представлява нещо священо. Този, който няма това чувство, хване кокошката – отреже ѝ главата; хване цветето – откъсне го. Той е критик навсякъде, няма нищо священо за него; казва: „Аз съм критик“. Че какво разбирате под думата *критик*? Под критик разбираме човек да постави нещата на тяхното място. Под критик разбираме, когато видиш един

човек да постъпва зле, да идеш на неговото място и да постъпиш не както той постъпва. Нали имате критици в литературата. Под критик в правописа разбираме да постави нещата намясто. Онзи, който не знае да пише, който не знае да постави на място ер голям (ъ), ер малък (ь), не знае къде да постави е просто (е) и е двойно (ѐ), какъв критик е? Той не знае смисъла на думите и за критик минава. Не знае какво нещо е религия и си дава мнението. После си дава мнението кой е добър. Това са много сложни въпроси.

Аз не си позволявам още да критикувам хората – критикувам само постъпките на някои. Някоя постъпка не е хубава. Виждам един плод, че е кисел, и казвам: кисел е. Когато някой ми каже, че моите плодове не са сладки, казвам: прав е човекът. Ако езикът казва, че плодът не е сладък, езикът е авторитет. Ако стомахът каже, че плодът е добър, стомахът е авторитет. Аз признавам това. После вие имате едно такова понятие за Бога: да идете при Него и да се оплачете от някой човек. Оставете тази идея. Представете си, че Бог е идеален баща. Той не обича децата му да се сърдят, даже не иска да види това. Бог позволява колкото за чешитлък да си свиеш веждите. Вие говорите за личността на човека. Например каква е личността на едно дете? Едно дете прави погрешки и съзнава, че е личност. Възрастният прави други погрешки – и той има личност. И като стар човек пак има личност.

Питам сега: каква връзка има между детската личност, личността на възрастния и старческата личност? Детето е авторитет. Някой път то се сърди на баща си, дава си мнението, сърди се и на майка си: критикува ги, като не изпълняват волята му. Че някой път те не говорят право, че послъгват, то пак ги критикува. Това не са от хубавите деца. Дете, което вижда греховете на баща си, не е добро дете. То даже като ги види, трябва да не вярва. И вие по някой път си давате мнението: намирате, че някои деца на Господа не са направени както трябва, че Господ не постъпва право. На едни Той е дал богатство, пък на вас не е дал – критикувате Го. Че каква е тази идея? Сега туй са посторонни работи. Това е една новина, която изнасям от външния свят.

Вие носите характера на външния свят тук, в Школата. В Школата като влезете, изуйте обувките си, не носете кал, та и тя да се каля. После оставете вън и външната си дреха. Може

да сте били на някое място, че тя мирише на тютюн. Оставете тази дреха навън, с чиста дреха влезте. Тук трябва да се създаде най-първо една здравословна атмосфера. Три вида свобода има в света: една физическа свобода, една духовна свобода, умствена свобода и Божествена свобода. Ако не се създадат тия свободи, не може да се създаде и една здравословна атмосфера. Аз забелязвам, че тук образувате общества от двама-трима души и туряте някакъв закон. Аз никакъв закон не съм турил, че вие слагате закон. То за да се уреди един закон, в Народното събрание трябва да се гласува, а вие без него туряте закона. Голям авторитет имате... Създадеш ли един закон, ще го пратиш горе, в Божествения свят, да го санкционира Господ. Проект даже ако имате, ще го пратите в невидимия свят: и ще се върне този законопроект, одобрен или неодобрен. А вие решавате и казвате: „Това е то сега“.

Сега като говоря така, някои от вас ще кажат: „Аз не съм, но да видим кой е между нас“. Това е един общ недъг навсякъде. Думите: „Това е общ недъг навсякъде“, ето аз как ги обяснявам. В Америка всяка година се събират проповедниците от една област – 400–500 души, и ги разпределят – някои в градовете, някои в селата да бъдат. Между тях има разисквания, понеже в градовете в една църква плащат две хиляди долара – това са близо двеста хиляди български лева; а някъде плащат три, четири и пет хиляди долара. Най-скъпият проповедник е вземал двадесет хиляди долара – Бичър. Това са два милиона лева. Разбира се, става въпрос кой на кое място да иде, защото мястото от парите се определя.

В една богата църква пращат един проповедник, който имал път наред главата. Хората казват: „Ние проповедник с дълга коса не искаме, нито пък искаме да има път наред главата“. Готвят се да му кажат да си върви – такъв проповедник не искат да имат. Всички говорят, че проповедникът бил с дълга коса и имал път на главата. Какво било тяхното учудване, когато проповедникът дошъл и видели, че главата му е гола.

Трябва да се създаде една здравословна атмосфера. Всичко, каквото ние вършим на Земята, ще се превърне за добро. Аз другояче гледам на нещата, но се създава една тягостна атмосфера и вие се спирате. Много болести се явяват, защото нямате физическа свобода. Някои казват: „Не трябва да се ра-

боти“. Като станете духовни, вие мислите, че не трябва да работите. Минавате някъде, някое камъче не е намясто, казвате: „Да се махне“. Видите пръчица на пътя, казвате: „Да се махне“. Че наведи се, отмести камъчето, тури го намясто. Казвате: „Аз съм от старите хора. Не съм се научил да се прегъвам“. Ти си туряш една идея, която те осакатява. На 45 години си и мислиш, че си стар. Смешна работа! На 60 години човек е станал тъкмо да се жени. Нищо не е смешно. Вие разглеждате въпроса за женитбата. Женитбата не е нищо друго освен да завържеш приятелство с противоположния пол и другият да те види, че си благодарен – и тя, и ти да се видите, да се опознаете. Това е една възпитателна служба. Пък ти ще се ожениш, а после ще се оплакваш от женитбата. Това не е женитба. Да се ожениш значи опознаване на двама души – да тръгнат да пътуват като екскурзианти по света, да се разхождат. Всеки си носи бележник и изучава природата.

Вие си мислите да се жените така: да си направите една малка колибка, да се приютите там и да си гугукате. Хубаво е то, нямам нищо против гугукането, но аз не виждам никакво гугукане – чувам само някакво крякане. Колкото съм срещал мъже и жени, все казват: „Какво ми е патила главата“. Питам: „Какво ти е патила?“ „Не можем да се разберем“. Казвам: „Как така? Той французин ли е, не е ли българин? На какъв език говори?“ Те не си разбират езика.

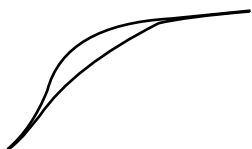
Сега това е научна тема. Аз виждам моята екскурзия из външния свят каква е. Щом човек попадне в едно такова състояние, той не е в Школата, а е извън нея – в света ще изпадне. Слушаш едно радио в Англия. То не е в България – защо ще те безпокои? Някой оратор говори в Англия – това не е в България. Кривят се хората под земята в Англия – не е в България. Какво ще кажете? И ние, българите, се крием. Българите искат да се крият, но не е дошло времето още. Нали децата играят и се крият? Сега англичаните играят на криеница.

Много от възгледите на хората са стари. Тия стари възгледи са мода, те не струват. Малко ще ги измените, ще ги бракувате, за да дойдат нови възгледи. Ако човек всеки ден не се изменя, той остарява. Казвам: обновявайте се във вашия ум. Защо ще ходим да се занимаваме с погрешките на другите хора?

Сега ми казват: „Учителю, какво да правим? Щяло да има тревога. Трябва да се затъмни“. Ако има затъмнение, затвори електричеството, в тъмното да седят. Питат: „Да купуваме ли книги, или да не купуваме?“. Ако имаш пари – купи, ако нямаш пари – не купувай. Казват също: „Не са добри хората, лоши са те“. Аз имам друг възглед: за мене лошият живот е нощен живот, добрият живот е дневен живот. Щом има нощен живот, да спят хората; щом е ден, да работят. Доброто е ден, злото е нощ. Те са потребни: и Земята като се върти, прави ден и нощ. Когато злото живее в човека, е нощ. Няма нищо лошо в нощта: лошото е, ако не можеш да спиш. Вечерно време трябва да спиш. Ако не спиш вечерно време, през деня не можеш да работиш.

Сега свободата е необходима. Аз ви говоря за подмладяването. На човек е необходима физическата свобода. Често някои от вас забелязват, че краката им треперят. Аз ви наблюдавам, като правите упражненията. Като застанеш на единия крак – клатиш се. Нервната ви система е нестабилна. Застани на единия си крак, после на другия, за да видиш колко е устойчива нервната ти система. Щом си раздвоен, щом има противоречие между ума и сърцето, не можеш да стоиш спокойно. Ще възстановите равновесието си. Искаш да знаеш какво е положението на нервната ти система. Като идете вън, стъпете спокойно на единия крак, после на другия, и ще видите можете ли да стоите спокойно.

Какво ще ви донесе това? Всяко действие, което човек прави, се отбелязва някъде по тялото. Всички мисли, чувства и действия, които човек има, се отразяват в разните области на тялото. Ако мисълта ти, че трябва да ядеш, започне да преодолява, веднага тази мисъл или чувство ще се отразят на тялото – ще станеш дебел. Тънкият кръст ще изгуби своята тънкост и ще станеш дебел. Ти ще започнеш да мислиш, че трябва да си уредиш работите, че никаква философия не ти трябва. Няма да се минат 10–15 години, твоето чело ще изпъкне в долната си част, ще полегне назад, ще придобие един наклон. Вие ще станете чрезмерно енергичен, ще търсите само правото си: готов сте да се биете 10–20 години. Главата ви отстрани ще изпъкне, ще се измени и структурата на лицето ви. Ако дадете много внимание на чувствата си, на вашите любовни чувства,

лицето ви ще стане валчесто. Ако станете много активни, лицето ви ще стане продълговато; ако много мислите, лицето ви ще стане крушообразно.

Казват за някой човек, че е станал религиозен. Аз го виждам – никаква религиозност няма, но са се опънали мускулите му. Той вижда само погрешките на хората, гледа как другите постъпват. Например, че някой православен не си е запалил добре свещта; ако е евангелист, че като се е молил, не е коленичил, и т.н. Хубаво, но как сега трябва да се запали свещта? Тази свещ трябва да се запали горе в ума, та добре да гледаш, пълно горене да има. И електричеството не е пълно горене – оказват се крушките.

Ти като мислиш, даже от мислите ти след години ще започнат някои неща да не те интересуват. Любовта не те интересува и се образува кадене. В първата година обичаш баща си и майка си. Като станеш баща, казваш: „Тия детински работи на любовта ние ги напуснахме“. Сега с какво се занимавате? Тия деца може да си играят. Ти когато играеше, беше намясто; сега, като стана стар, не е намясто. Какво трябва да прави старият? Да вземе бастуна да се подпира?! И старата баба върви и се подпира с бастуна. Тя тури черната шамия и казва: „Остарях“. Всеки човек, щом престанат да го обичат хората, остарява. Всеки човек, който престане да обича хората, също остарява. Нещо повече, всеки човек, когото хората обичат, се подмладява, и всеки човек, който обича хората, се подмладява. Казва: „Остарях, но направих една погрешка“. На стари години трябва да се запали сърцето му, да иде да проповядва навсякъде, да иде да шета на хората.

Смешно е – старите хора все говорят за оня свят, там да идат между ангелите. Всичките ангели са млади. Ти, старият дядо на 85 години, като идеш между ангелите, какво ще правиш? Ангелите с милиони години имат – и са млади момци. А ти, старият дядо, ще идеш да живееш между тях... За чешит ще бъдеш там. Че тия косми на брадата са животинско творение. При животните цялото лице е покрито с козина. Коя котка е в Царството Божие? Която има повече косми ли? И те мислят за Царството Божие. Една котка, като дойде, ме пита:

„Харесваш ли ме?“. Казвам: „Колкото за слугиня, да ловиш мишки, те бива“. Какво почитание ще ѝ дам? Имаме едно малко коте. Като дойде, аз виждам един старец, познат ми е отнякъде. Питам го: „Какво търсиш?“. Казва ми: „Закъснях“.

Сега аз като ви говоря така, какво мнение ще си състави-те? Някой път вие имате за животните должно понятие, но те са предвидливи. Кон ако имаш, конете не са глупави. Ако имаш един кон, когото гледаш добре, като се качиш на него, ако има засада някъде, той се спира; ако не го заставиш да върви, конят се спира, не върви. Ако дойдеш на някой мост, който няма да издържи, той си тури крака и се върне назад; казва: „Този мост не е здрав“. Вечерно време ако оставиш конят да те води и има засада от разбойници, конят ще се спре – не иска да върви. Ако ти го ръководиш, ще попаднеш точно на засадата.

Тъй щото ние мислим, че животните са глупави. Една котка много пъти може да предскаже ще има ли болест къщи, или не. Един кон може да ви предскаже дали ще стане някоя случка. Някой път конят не иска да го впрегнат в каруцата. Него ден ще имаш някакво препятствие – и ако слушаш коня и не го впрегнеш, ще избегнеш препятствието. Като го впрегне човек и му се случи нещастieto, казва: „Отде впрегнах този кон?“. Конят му казваше да не го впряга, да не ходи на работа... Конят знае по-добре. Трябва да се пазите, да слушате животните, иначе ще ги вкараме във война; ще вземем тия животни и ще ги заставим да се бият. Животните не искат да воюват. Например качи се на коня един кавалерист, кара го. Тогава и онези от духовния свят се качат на гърба му и го накарат целия ден да воюва. Вечерта, като се върне къщи, чуди се как е направил тази погрешка.

Казвам: учете се да различавате погрешките, които ви се дават. Дойде някой и ще те пита: „Какво е твоето мнение за еди-кого си?“. Кажи: „Мнение нямам. Не съм съвършен, не мога да дам мнение“. Или ще те попита: „Какво знаеш за оня свят?“. Отговори: „Нищо не зная за оня свят“. Знаеш ли какви са хората там, как живеят: къщи имат ли, женят ли се; ходил ли си в дома на един от оня свят? Има много теории за това. Като кажем, че в оня свят има семейства, те никога не живеят в такива къщи, както хората тук живеят в една къща. Те са далече на по сто километра и между тях не може да има

спречкване. Ако мъжът и жената там се скарат, после за хиляди години не могат да се срещнат. Няма прощаване – те изчезват един за друг. В оня свят когото не обичаш, не можеш да го видиш. Ако някой ти дойде на гости, като се яви най-малкото недоволство, онзи вече изчезва. Докато го обичаш, той ще говори с тебе. Ако онзи е недоволен, ще изчезне. Ако той е недоволен, ти ще изчезнеш за него; ако ти си недоволен, той ще изчезне.

Там се познават само тези, които се обичат. Който изчезва, значи от него са недоволни; който остава сам, значи е недоволен. Някой казва: „Няма никой около мене“. Като няма кого да критикува, казва: „Напуснаха ме хората, няма никой около мене“. Този ухапеш, онзи ухапеш – и хората се оттеглят; нямаш характер мек и благ. Често съм привеждал примера за знаменитата баба Янка. Ако има тук някоя баба Янка, нека да не се обижда. Баба Янка е с едно валчесто лице, с доста правилно развито чело, на 35–40 години. Като дойде някой гост, тя ще го повика радостно, ще го покани весело; казва: „Заповядайте“. Ще извади нощвите, ще замеси брашното, ще направи пита – тури сирене, опече я. Налее малко масло, наточи вино, хляба опече, покани госта: човекът е разположен. Като тръгне той да си върви, баба Янка казва: „Какво дойде, като че го е канил някой“. На себе си говори, пущината. Какво значи пущина?

И между вас има някой, дето като дойде, ще го приеме добре, после ще кажете: „Малко дъската му хлопа“. Кому не хлопа дъската? Ти ще кажеш, че неговата дъска хлопа, пък друг ще каже, че твоята дъска хлопа. Всичките дъски все хлопат. Съберат се десет души: един говори за одного, друг за друго, за трети и т.н. Останат двамата – за какво ще си говорят? Като останат двамата, нищо няма да говорят. Това са общи навици, които всичките хора имат. И тук, и в Америка, и в Англия по разни начини говорят. Англичаните – по един начин, българите – по друг, турците – по трети.

Сега в новия живот трябва да се освободите от старите навици. Не е лошо да си дадеш мнението... Хубаво, да допуснем, че ми дойде един гост, който има въшки. Аз трябва да го обичам. Него ще обичам, но въшките не мога да обичам.

Като дойде с въшките, няма да му кажа, че има въшки, но ще го пратя на баня да се измие, да се изчисти, ще му дам риза да се преоблече, ще му дам дрехи и обуца – и да се върне без въшки при мене. Като ти дойде гост, ще му дадеш нови дрехи, а старите ще ги дадеш да ги изперат. После вие ще имате една благоуханна мисъл за въшките: ще му намажете главата, без да го обидите. Дойде някой и ми казва: „Онзи е направил погрешка“. За мене погрешките на хората са въшки, бълхи. Ще се постараете да ги премахнете. Навикът не е една похвална черта, но някога може да е бил на мястото си.

Казвам сега: ще гледате да се освободите по възможност всички. Щом ви дойде една болка, не ходете да се оплаквате. Престанете да се оплаквате от болестите. Като дойдете тук, кажете ми така: „Учителю, днес получих един подарък“. Ако болката е на краката, кажете: „Днес получих два чифта копринени чорапи“. Ако ви боли гърбът, кажете: „Днес ми дадоха една копринена риза“. Ако ви боли главата, кажете: „Днес ми дадоха една хубава шапка“. Ако ви боли вратът, кажете: „Днес ми дадоха една хубава връзка“. Ще кажете, че трябва да говорим истината. Та щом кажеш, че вратът те боли, това истина ли е? Щом те боли вратът, аз разбирам, че кръвообращението ти не е правилно, не става редовно. Зная, че не ядеш правилно, не дишаш правилно, не мислиш правилно и не чувстваш правилно. Вследствие на това са се затъкнали пътищата, по които кръвта върви. Ти си човек, който не държи пътищата си в изправност. Че започни да ядеш правилно! Виждам, че не ходиш да посрещаш Слънцето, въздуха не приемаш, страх те е от него, като дишаш много, да не си простудиш дробовете.

Или най-малко, като дойде една болка, това е начин за концентриране. Ти досега много си се разсейвал отвън. Дойде една болест на врата – започнеш да мислиш. Дотогава, докато не те болеше вратът, мислеше за Драган, за Стоян – е, нервираще се. Като те заболи вратът – забравиш. Казваш: „Не зная какво стана с мене“. За предпочитане е да те боли вратът, отколкото да се занимаваш с другите хора отвън. Невидимият свят казва: „Подобри врата си – никаква болка там не трябва да имаш“. Щом те заболи коляното, това е диагноза. Ако болестта е долу, в ставите на пръстите, аз зная каква е тя. Ако е в коляното, ако е в хълбока, ако е във врата или в слепите очи,

ако те стяга някъде в мозъка отзад или на друго място в мозъка – това са диагнози. Вие сега търсите някакъв цяр.

Сега наскоро дойде една жена и не исках да я приема. Това беше вчера – исках да бъда свободен, не исках да приемам болни. Една сестра каза, че някаква болна има. Казвам: „Да чака“. Слязох долу при лозето, върнах се вече късно. Дойде една жена, доста угледна, на 35 години. Влезе вътре и ми се оплака, че е болна от рак. Два пъти ѝ правили операция и трети път искат да ѝ направят. Пита ме да си направи ли операция, или не. Някои лекари я съветвали да не си прави операция, понеже е опасно – може да си замине. Казва: „Какво да правя?“. Питам: „Женена ли си?“ „Женена съм.“ „Деца имаш ли?“ „Нямам“. Каза ми къде са ѝ правили операция. Рекох: „Ти страдаш от потиснати чувства. Много си добра, но между твоя ум и твоето сърце има дисхармония. После, ти обичаш мъжа си повече, отколкото трябва. Той е малко угледен, пък ти го ревнуваш от другите жени. Много го обичаш и го ревнуваш. Туй е станало причина, че имаш тази болест“. Отговори: „Прав си. Аз мъжа си обичам, а другите не обичам“. Казвам ѝ: „Че Господ не те е пратил на Земята да обичаш само един мъж. Че го обичаш – добре е, но ти носиш потиснати чувства. После, малко си мързелива, не обичаш да работиш“. Казва: „Прав си“.

Дадох ѝ наставления, рекох: „Няма да си правиш операция. По-преди церът беше евтин – за пет пари можеше да се освободиш. Сега много скъпо струва“. Препоръчах ѝ да яде печен лук. Заръчвам ѝ после: „Ще казваш: „Не съм болна, по-добре съм.“ „Как да казвам, като съм болна“. Ще казваш: „Не съм болна“. Като станеш сутрин, ще речеш: „По-добре съм“. Прави това няколко месеца. После ще пиеш топла вода; студена вода няма да пиеш. Ще обикнеш хората, ще им вярваш. Като нямаш деца, ще започнеш да посещаваш бедните, които имат деца, и тези деца ще ги чувстваш като твои, като че ти си ги родила. Ако направиш туй, ще оздравееш. Ако не го направиш, не отговарям“.

Казвам: оставте си сърцето свободно. Вие имате една любов, която всичките хора имат. Да обичаш един свой приятел, който те обича, е лесна работа. Да обичаш жена си, която трепери над тебе, е лесно. Лесно е да обичаш и един мъж, който трепери над тебе: много естествено. Хубаво, тогава или мъжът

трябва да трепери, или жената трябва да трепери. Има едно треперене от любов, има едно треперене от безлюбие. Има едно треперене от знание, има едно треперене от глупост. Има едно треперене от свобода, има едно треперене от ограничение в чувствата.

Аз бих желал да имате тази свобода, която никой да не може да наруши. Сега ако сте богат, никой няма нищо да ви каже. Ако сте и най-голям сиромас, пак същата свобода трябва да имате. Това не е така лесна работа. Понеже това са навиги, придобити от хиляди години, водата е минавала оттам и трябва да я отбиеш. Сега най-първо трябва да се даде свобода. Днес на всинца ви казвам: не искам да ви виждам прегърбени, никаква гърбавина. Станеш ли сутрин, ще се изправиш – и постой 5–10 минути така. Сега ще ви представя вие как стоите, ще играя една роля. Наместо да карам друг да я показва, аз ще я представя сега, понеже погрешката, която ще направя, ще бъде най-малката погрешка. Ти станеш сутрин, свиеш си раменете, свиеш си веждите, намръщиш си лицето, като че всичко в света си изгубил. (*Представя го.*)

Ти стани сутрин, изправи се, успокой лицето си, погледни спокойно нагоре, помисли си, че всичко, каквото Бог е направил, е добро. Помисли си за небето, за цветята, за дърветата, за всичките хора. Остави ада: нека там да вдигат шум, нека да плачат, да крискат – тяхна работа е. Те са актьори там и си играят ролята. Тия духове, които ги мъчат, са нужни, това е тяхна работа. Вие мислите какво ще стане с дявола, какво ще стане с вас. Въпросът не е в личния живот; остави личния живот настрана. Седни, помисли за краката си, виж пръстите си, погледни ги, виж ноктите си. Ако в тях има кал, изчисти ги. Вашият голям палец като че е жив – очисти го. Кажи: „Ще ме извиниш, че много съм те измъчил“. Очисти хубаво втория пръст, поглади го. Погледни краката си и кажи: „Много съм благодарен на Господа за краката си“. Вземи и очисти ноктите си, благодари им. Поблагодарете на Бога за ръцете си, изчистете лицето си. Няма какво да ви казвам – с него много добре постъпвате. Аз бих желал да постъпвате с краката си така, както постъпвате с лицето.

Човек трябва да има една физическа свобода. Като вървиш – да се радваш, че Господ ти е дал крака, да се радваш, че

имаш лице. Вие казвате: „Като идем в оня свят, ще се освободим от това тяло, Бог ще ни даде друго?“. Ако с това тяло не се носиш добре, как ще се носиш с другото? Искам всички да ви видя благодарни за онова, което Господ ви е дал. Доста добри тела имате, но повечето не сте работили над тях. Бих желал да ви видя след 20 години подмладени; за 20 години да се подмладите в лицето. Някои имате бели коси. Лесна работа е – аз имам един начин за боядисване на косата. Ще ви турим една година да се храните с коприва – и ще си почерните косите. Два пъти като ядеш на ден, ще ти почернеят косите. По този начин можеш да си почерниш косите, а после ще дойдем до духовната любов, ще говорим за ония чувства, които трябва да храниш. Като видите голямото противоречие, трябва да знаете, че Бог гледа тия работи. Как ги гледа? Той като гледа, че грещиш, вижда причината: ти правиш някаква необмислена погрешка, от незнание. Всеки, който прави погрешки, ги прави от незнание – той не знае какви ще бъдат резултатите.

Имате числото 145, след това числото 1, после 2. Имате 145 лева и 1 милион лева. Кое число е по-голямо? 1 милион. Имате 2 милиона. Тогава 1 милион е по-голямо от 145 хиляди и по-голямо от 200 хиляди. Сега в обикновения ред на нещата за предпочитане е да е 145. Но има един необикновен ред на нещата. Може да имаш един философски ум. Има мисли, които са динамични, а не статични; има динамични и психически мисли. Динамичните имат движение; ти тази мисъл няма да я намериш на едно и също място. Има мисли, които са минали през епохата на статичното положение, а сега са динамични и минават в психични. Това е съзнанието вече.

Трябва да придобием съзнание за нещата. Ти оценяваш това движение, използваш го. Например хиляди години реките са текли. Сега учените хора хващат тази динамика на водата и изкарват енергия, осветяват градовете; динамиката се превръща в светлина. Тия енергии, които са в нас, ако не можем да ги впрегнем на работа, къде е психическият живот? Ако не можем да впрегнем енергията на своите чувства, ако не можем да впрегнем енергията на своя ум, ако тези енергии, които са в нас, не можем да ги впрегнем в работа, в една обикновена работа, която животните извършват, в една работа, която иде да образува светлина, какво сме научили? Трябва

да можеш да кажеш една сладка дума на един банкер и той да те възнагради най-малко с хиляда лева; или 10–20 хиляди лева възнаграждение да ти даде за тази дума. Има хора, които биха дали 25 хиляди лева само за една усмивка, ако знаеш как да се усмихнеш. Аз бих ви казал много работи, които ще ви ползват, но вие ще се заразите. Защото може да дадеш на един човек хубаво ядене и той да преяде; и после ще си разваля стомаха.

Сега аз някой път се пазя да не ви съобщавам някои работи, защото ако ви покажа кой е религиозен, вие ще го обърнете на смях. Ако даден човек за една година може с една десета от милиметъра или даже с една стотна от милиметъра да повдигне главата си, пак е нещо. Че как ще го направиш? Някой път искаш да избухнеш за Господа, за любовта си към Бога, но се въздържаш. Някой те обиди за Любовта на Господа – не се обидиш. Изгубиш парите си, разболееш се. Каквото и да стане, заради Любовта на Господа ще го понесете. Нека да гори светът: Господ като запали света, светът свят ще стане. Когато хората страдат според Божествените страдания, е намясто. Когато страданията едни на други си ги причиняваме, не са намясто – тях искаме да ги изхвърлим.

Аз искам всичките страдания, които вие си причинявате, да изчезнат. Не изведнъж – давам ви една година, две, три, десет години ви давам на разположение за страданията, които сами си причинявате, да ги премахнете. Не е малко това време. На едни давам една година, на други давам шест месеца, на някой – един месец, пък на някой – един ден.

Сега ще ви дам едно правило за един месец. Като срещнете един брат, когото не обичате, търсете в него една хубава черта; за един месец да започнете да търсите кои са хубавите черти. Който и да е, и най-напредналият между вас, все да намери нещо хубаво. Да си кажете: „Аз не знаех, че той е имал такава хубава черта“. Дръжте я в ума си, занимавайте се малко с нея. Ще намерите хубави черти тук, между вас; после ще слезете в града, навсякъде така ще търсите. Ако срокът от един месец е много, да го съкратя. За една седмица е малко, но за един месец работете – искам да имате резултатите вече. При този резултат, като изпълнят задачата, на онези, които кашлят, ще се намали кашлицата. Които имат ревматизъм, ще се намали;

които имат главоболие, ще се намали главоболието. Няма да изчезне, само ще се намали. После при тия, които са бедни, ще дойдат въглища, хляб ще дойде, малко мляко. Няма да дойде изобилно, но все-таки една четвърт повече ще имате. Най-малко десет грама масло ще имате повече; захар ще имате 20 грама повече. Най-после ще имате едно разположение на духа и ще се подмладите най-малко с една година. Оня свят е свят на благородство. Тук е извинително, че го няма. Трудът е непоносим и аз виждам причините: голяма работа имат хората, постоянно работят, поставени са на големи мъчнотии и мъже, и жени, и деца.

Сега не искам да ви разправам за големите мъчнотии, за големите изпитания, на които са поставени хората. Не само хората, но и човекът, който носи Духа Божий в себе си, и той е поставен на големи мъчнотии. Понеже иде времето на освобождение, трябва да бъдете готови. Като дойде освобождението, да бъдете готови за тази свобода, да я разберете. Ако ви се даде една свобода и не можете да я оцените, тогава защо ви е?

Казвате сега: „Да повярваме в Господа Исуса Христа – и спасени ще бъдем“. Аз казвам: да обичаме Господа Исуса Христа; аз оставям вярата. Възлюби Господа и всичко ще се оправи много по-добре, отколкото с вяра. Не че вярата не трябва, но това е минало. Ти си бил в надеждата, бил си във вярата, когато си бил при ангелите. Най-първо ти си бил при хората – това е надеждата. След като си завършил училището на надеждата, ти си отишъл при ангелите в училището на вярата. Сега, като си завършил това училище, ти си отишъл при Бога в Любовта. На нас надеждата ни трябва, но това знание ние го носим. Това е в отделенията, а имате гимназията и университетите. Като влизаме сега в света на Любовта, ние вече имаме знанието на вярата.

Сега ще изучаваме закона на Любовта. Това е едно разширение в света. Тогава ще оцените какво нещо е вярата и като се върнете, ще носите една дреха на надеждата. Подарък ще носите, една хубава дреха, и ще кажете на вярата: „Много съм благодарен за помощта, която ми дадохте“. От Божествения свят като влизате, това ще носите. Надеждата ще се зарадва и

вярата ще се зарадва – и те ще тръгнат заедно с вас. Ще тръгнат ръка за ръка и ще образуват цяло семейство. Няма по-хубаво нещо от това, да има човек надежда; надеждата да е в дома и вярата да е в дома, Любовта също да е в дома. Тогава целият свят, цялото Небе е отворено. Дето и да идете, и в ада да отидете, и в небето да сте – навсякъде ще бъде рай. Това значи Бог да е примирил във вас всичко. По този начин Бог ще ви примири, всички противоречия във вас ще изчезнат. Ще видите колко е лесно. Докато Той дойде, там е мъчното. Най-първо трябва да дойдат хората, после да дойдат ангелите; и накрая, като дойде Господ, Той ще примири всичко. Затуй се казва: „Да бъде Твоята Воля както горе на Небето, така и долу на Земята“. Работите, които ангелите работят, добрите хора ги работят; сега и вие трябва да работите.

Сега за един месец трябва да видите, че има нещо хубаво във вярата, че има нещо хубаво в надеждата; трябва да намерите и хубавото в Любовта. Като разглеждате живота на който и да е брат, да намерите нещо хубаво. Като го разглеждате по знание, по ум – да намерите нещо хубаво. Като разгледате свободата му, трябва да намерите нещо хубаво. В Любовта, в Мъдростта, в Истината, в живота, в знанието и в свободата, във всеки един човек да намерите нещо хубаво. Сега не се безпокойте – изпитът ще бъде много лек.

Ха сега, няма да турим четири седмици, но три. Три е хубаво число, късметлия е то. Три е късметлия, защото участват надеждата, вярата и любовта. Искам всички туй да го направите по добра воля, по свобода; направете го, ако искате. Ако имате надежда, направете го; ако имате вяра, направете го; ако имате любов, направете го. Ако ги нямате, тогава и въпрос не правете. Понеже зная, че всинца имате надежда, че всинца имате вяра и любов, казвам ви: заради вашата надежда, заради вашата вяра, заради вашата любов – направете го: в името на това, което имате. В името на любовта към Бога, която имате – направете го. Не да кажете: „Учителя го каза“. Аз го казвам, но то е един подарък за надеждата. Аз го казвам заради вашата вяра; казвам го заради вашата любов, не за себе си. Пък и аз ще го направя – три седмици и аз ще търся нещо добро във вас. В надеждата ще търся, във вярата ще търся нещо хубаво...

Така ще бъде по-добре. Знаете ли колко пъти ще бъде по-добре? Десет пъти ще бъде по-добре. Вътрешно ще бъде по-добре, не отвън да ви се ухилия. Като дойде някой при мене, ще го кредитирам десет пъти. Не, десет пъти е много – както виждам, вие сами не вярвате, но три пъти ще ви кредитирам. Три пъти ще ви кредитирам: един кредит за вашата надежда, един кредит за вашата вяра, един кредит за вашата любов. Три седмици аз ще ви кредитирам, затуй виждам, че всинца сте съгласни.

В името на добрите хора го направете, защото това е надеждата. В името на добрите хора ще го направите това; в името на всички Свети Духове ще го направите; и в името на Любовта направете това. В името на всички добри хора, в името на всички добри духове и в името на Бога, заради Неговата Любов, ще го направим. Каквото и да вършиш, навсякъде трябва да виждаш доброто. Ще имате изкушения, все ще имате някакви спънки, но това да не ви смущава.

Силата, здравето и животът са богатство за човека, що носи Любовта и красотата на Духа. От това ще направим една песен импровизирано. (*Учителя изпя „Отче наш“, после изпя: „Сила, здраве, живот са богатство за човека, що носи Любовта и красотата на Духа“.*) Ето как лесно става песента. Когато духовете работят, лесно става. Ще имате всичкото Божие благословение и Божията подкрепа през тия три седмици на упражнението.

Отче наш

7. лекция, 6 ноември 1940 г., сряда, 5 ч., София, Изгрев

УСИЛВАЙТЕ ВРЪЗКАТА

*Отче наш
Всичко в живота е постижимо
Духът Божий*

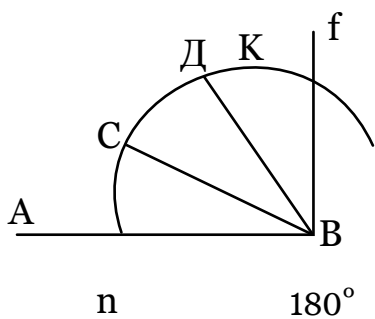
Да направим упражнението за дишането, като при поемане на въздуха ще мислите за думата *живот*, при задържане – за *сила*, при издишане – за *здраве*.

Свикнали сте в живота само с обикновени работи. Има едно написано писмо – казвате, че е обикновена работа. Но умният човек, който разбира писмото, вижда от него да излиза светлина. Някой път вие искате да знаете кой е виновен в света. Аз ще ви представя няколко примера. Когато наказват вълка, за какво го наказват? Понеже изяжда овцете. Влезе в тази кошара – задигне едно агне, влезе в онази кошара – задигне друго агне. Тук хване нещо, там хване друго. Съгласни сме, че го убиват, одерат му кожата и я носят.

Хората, които намират постъпката на вълка за несъобразна със законите, обичат да носят неговата кожа, понеже във вълчата кожа въшки не влизат и бълхи не влизат. Паразитите бягат от кожата на вълка. Вълка го гонят, защото прави престъпление. Ами заека защо го гонят? Заекът не е ял овце, но някоя хрътка го е подгонила: тук стрелят по него, там стрелят. Защо го гонят, кажете ми? От любов го гонят. Но и заекът също има едно престъпление. Зимно време, когато падне голям сняг, той иде при някое дърво и огложди кората му и го осакатява. Направил е голяма пакост – заради това го гонят. Когато си човек, трябва поне на свят да ходиш, да не правиш пакост на дърветата.

Сега хората имат престъпления от две категории: престъпленията на вълка и престъпленията на заека. Заекът зимно време, като няма какво да яде, иде и обели на някое дърво кората – намразват го хората.

Човекът трябва да се освободи. Линията *AB* е път на човешкото движение. *AB* е път, от който човек започва да се движи. Първоначално лицето е било свързано с гръбнач-

ния стълб. В змията лицето е сраснало с гръбначния стълб. Както виждате, лицето се е подвижило отзад напред и у човека е дошло отпред, успоредно на гръбначния стълб. Лицето отзад е започнало да се повдига, повдига – и сега е дошло отпред. Знаете ли какъв дълъг период е взело, докато се обърне? Сега вие искате да станете благородни хора. Това зависи от вашето лице. Лицето на слона се е повдигнало на 90 градуса. При човека то е изминало един път от 180 градуса и е станало успоредно на гръбначния стълб.

Трябва да вярваме в Бога. Знаете ли какво нещо е вярата? Какъв процес е вярата? Не трябва да вярваш само, но важно е какво придобиваш, ако вярваш? Първоначалното течение, което изтича от материята в света, това е червеният цвят, елементарният живот. Червеният цвят е, който изтича, който дава от себе си. После имате портокаления цвят – нещата се индивидуализират. Там те не представляват общо течение, както в червения цвят, но представят живота на едно отделно същество, на един комар, на едно цветенце – индивидуализират се. Зеленият цвят представлява растенето у човека, в растенията. Следователно в зеления цвят вече се строи нещо. Жълтият цвят се отнася до една по-висока област – това е умственият живот на човека.

Като дойдете до синия цвят, това е цветът на поглъщането. Ти трябва да вярваш, да поглъщаш, да вземаш. Вярата е усилване на човека. С вярата ти нищо не добиваш, а вземаш. Като вярваш в някого – вземаш. Казваш: „Вярвам в тебе“. Като вярваш в мене, вземаш нещо от мен; като не вярваш, нищо не вземаш от мене. Сега вие разбирате, че като вярваш в някого, ти му придаваш нещо. И това е възможно. Като вярваш в човека, ти използваш онзи капитал, който този човек ти дава.

Та казвам: при сегашното разбиране на нещата ние всъщност не разбираме какво нещо е вярата. Вярата същевременно разбира, че дава голяма широчина на ума. Надеждата е

по-близо до човешкото лице, затуй тя бърза винаги, има по-добри условия. В надеждата по-лесно се придобиват нещата. Във вратата се изискват хиляди години, за да се придобие нещо. Вие искате да станете светии, за един живот да станете светии. Тъй се казва, но за да стане човек светия, се изискват хиляди години. И гении да станете, се изискват хиляди години. Геният няма едно чело от два сантиметра. Гениалността си има гениално чело; то трябва да има гениална форма. Няма да ви казвам каква е гениалната форма на челото, за да не би да се обезсърчите. По-добре е да не знаете гениалната форма каква е. Има и гениални очи, има и талантливи очи, има и обикновени очи.

Да кажем, обикновеният взема една семка, погледа я или я тури в джоба си. Или ако е костелива, например от праскова, той ще каже: „Да беше златна“. Хвърля я на земята. Той не знае, че цялото щастие зависи от костилката на тази праскова. Ако той можеше да посади хиляда праскови и всяко дърво да му даде по 30 кила плодове, хиляда дървета по 30 кила дават 3 хиляди кила; по 10 лева – 300 хиляди лева. Вие сега казвате: „Кой ще го прави това?“. Кой ще го прави ли? В живота само онова, което човекът направи, то е негово; всяко нещо, което не е направено, не е негово. Туй, което направиш, то е твое. Ядеш – ползваш се: това е една работа, която си свършил. За свършването на тази работа приемаш Божиите блага. И от най-малката работа, която ще направиш, ти се ползваш.

Някой път питате: „Защо човек трябва да прави добро? Какво трябва да прави той? Защо трябва да чука камъни?“. Наистина, какво трябва да прави човекът? Защо трябва да пише, защо трябва да свири, защо трябва да рисува, защо трябва да спи? От всичко онова, което върши човек, той си има по една малка полза.

Сега вие по някой път искате да бъдете свободни. Има една местност, дето са израснали цигански тръни. Изуйте обувката си, изуйте чорапите си и искайте да ходите боси свободно. Каква свобода ще имате? Никаква свобода няма да имате при циганските тръни. По-добре да държиш обувката на краката си, отколкото да имаш свободата на босите крака.

Аналогията, която ще извадя, е следната: и вие по някой път отивате в света и си изувате обувката. Светът е една нива с

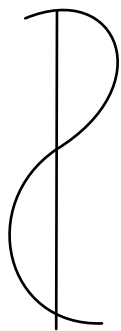
тръни, той е една студена нива. Дрехата си ще я носиш, няма да я хвърляш, за да не изстинеш. После хората в света не са така лековерни. Казвате: „Да им кажем нещо за Господа“ – не вярват. В света казват: „Има ли злато, има Господ. Има ли къща, има Господ. Има ли волове, има Господ. Има ли сила, има Господ“. Вие говорите за Господа и имате старото понятие за Бога. Не зная кой е създал това първо понятие за Бога. Адам, който беше възлюбленото дете на Бога, като направи погрешката, скри се. Викаше го Господ: „Адаме, къде си?“. Целия ден го търси из градината, най-после едва надвечер Господ го намери в рая. Попита го: „Защо мълчиш? Какво правиш тук?“ „Срам ме е да изляза пред Тебе – гол съм.“ „Кой ти каза, че си гол? Откъде си оголял?“

Адам е оголял, защото е ходил да яде и да пие, продал си е дрехите. Той носеше скъпоценни дрехи. И Ева, и Адам имаха скъпоценни дрехи, но като дойде черният адепт, им каза: „Ако ми дадете вашите дрехи, ще ви дам такива, дето не сте ги виждали“. Те си дадоха дрехите и останаха голи. Адам и Ева чакаха и двамата да се облекат с царски дрехи, както боговете. Скриха се, за да им ги донесат, но онзи взе дрехите и си замина. Мислите ли за един човек, който е изгубил своята добродетел, че не е гол? Мислите ли, че човек, който е изгубил своята разумност, както и всички ония хубави неща в живота, не оголява? Всичките хубави неща – те са неговите дрехи. Ти като изгубиш своята добродетел, оголяваш – това е голотата на човека. С придобиването на каквато и да е добродетел ти придобиваш костюм. Ако станеш разумен, придобиваш дреха; ако станеш силен, също придобиваш дреха. Ако придобиваш каквато и да е добродетел, ти придобиваш дрехите си.

Да се върнем на въпроса, че отиваме много назад. Ако ни слуша Адам, той сега е доста умен и ще ни запита: „Вие ако бяхте на моето място, какво щяхте да направите?“ „Ние нямаше да направим това“. Той казва: „Не, щяхте да го направите, понеже се ползвате от моята опитност. Ако бяхте на моето място, ако нямаште моята опитност, какво щяхте да направите? Мен за първи път ме излъгаха. Аз мислех, че всички говорят истината. Мислех, че и този адепт, който влезе в райската градина, ще говори истината, пък той не говореше истината, излъга ме“.

Сега някои от вас искат да знаят къде е била райската градина. Как е станало всичко това – вие искате да си го представите. Имате ли ясна представа каква беше височината на Адам? Как си го представяте: колко висок беше Адам, какво е вашето мнение? Преди 8 хиляди години каква височина имаше Адам? Доста висок е бил, много висок. Ева ако влезе тук, в нашия салон, не би се събрала. Вие си представяте Ева като нашите жени. Не е така. Ева ако се яви днес на всичките жени, ще им дойде дохаки. И Адам ако се яви днес на всички мъже, дохаки идва. Вие имате много повърхностни понятия. Адам е един човек, пред когото Бог довежда всичките животни – и за един ден той им даде имена. Казва му Бог: „Кръсти ги“. За Ева не се казва нищо, но тя е отлична ботаничка. Като прекара всичките растения, тя им тури имена; и каквото име им сложи, с това го учат. Те не са прости хора.

Няма да съжаляваме за погрешките. Кои са подбудителните причини, че лицето отзад е минало отпред у човека? Тази крива линия *K* – тя е, за която съвременните учени говорят. Тя е пътят на човешката еволюция, пътят на човешкото възлизане и обръщане. Това е една необходимост. Вие не можете да седите на едно място, на което сте поставени. Някои от вас сте възрастни, хич не сте усетили как сте дошли до това положение. И един ден намерите, че краката не ви държат, главата ви е побеляла.

Правата линия представя какъв трябва да бъде гръбначният стълб. Кривата линия показва какъв е вашият гръбначен стълб. На някои коремът изпъква. Тази кривина трябва да е колкото се може по-малка, за да може организмът да функционира правилно. Голямото огъване на стълба не е толкова полезно.

Та казвам: при благата, които имате сега, трябва да направите едно подобрене. Вие седите и всеки ден се занимавате с погрешките на другите хора. Най-първо децата се занимават с погрешките на баща си, на майка си, на братята си, на сестрите си. Най-първо детето има голямо доверие в майка си и в баща си. Но на първата погрешка на баща си то слага съмнение; при първата погрешка на майка си започва да ги критику-

ва. После детето започва да не изпълнява законите на баща си и на майка си. Майката казва: „Няма да пипаш гърнето“. То обещава: „Няма да го пипам“. Щом замине майка му, то отива при гърнето и като го пипа, пак го настани на мястото му. Баща ви направи една погрешка – и вие се научавате да послъгвате, употребявате по малко белите лъжи. Сега какво придобива човек, като каже това, което не е вярно? Вие констатирате един факт, който не е верен. Например седи някъде човек и се разхожда. Вие не знаете какви са причините.

Преди няколко дена тук дойде едно малко момиченце. Аз се учудвам защо е дошло – иска да ме види или иска да ми каже нещо. Пък съм зает и му казвам: „Не можеш ли да дойдеш другата седмица?“. Не може да дойде друг път. Питам го какво иска да ми каже. Рекох му: „Кой те е пратил?“. Пратил го е някой. Най-първо го е пратил Господ. Той го е създал и му е казал: „Ще идеш при един добър човек. Той ще ти даде един добър съвет“. В какво седи въпросът? Той седи в това, че туй малко момиченце е имало една приятелка. Другите ученички са надумали тази негова приятелка да се разсърди. Момичето иска да ме пита дали тази приятелка пак ще го обикне. Сериозен въпрос. Спрях се и започнах да мисля: ами ако един ден на мен Господ ми се разсърди, какво ще бъде една погрешка, като го направя. Няма живот така. Гледах детето и не исках да сляза долу, но слязох в стаята и момичето ми разказа. Казва: „Това са детински работи“. Рекох: „Не са детински“. За мене това са философски работи. Казвам ѝ: „Ще се оправи тази работа“.

Сега заключението какво е? Никога не трябва да престъпвате закона на Любовта в света. Вие някой път нямате разположение спрямо някого – и имате право. Нима мислите, че на когото и да е животът е тъй хармоничен, че представлява хармоничен обект, че като погледнете, всякога да има с какво да се привлечете. Някои от вас сте на 45 години, някои – на 50–60 години. Кое е същественото у вас, което няма да се измени? Идеален човек наричам онзи, който да не се измени от детинство, да има една идея, която никога да не се изменя. Някой път вие желаете нещо. Казвате, че едно време сте били деца. Какъв характер има детето? Като дете ти си бил доверчив – каквото ти се каже, си вярвал. Сега каквото ти кажат, го

подлагаш на критика, не вярваш. Кое състояние е по-хубаво: да вярваш или да не вярваш? Да вярваш е винаги по-хубаво.

Вчера дойде една сестра, която попитах: „В какво седи свободата на човека?“. Човек има право да иска, но той като отива при чешмата, не трябва да я застава да тече в негово присъствие, понеже ако я застави да тече, тази чешма вече не е нормална. Тази чешма трябва да тече, преди той да е поискал, а човекът трябва да иде и да поиска колкото си иска. Този човек, от когото искаме, не трябва да го заставаме да раздава, но той от само себе си трябва да изтича, пък ние да идем при него и да вземем колкото искаме. Да не питаме: „Ти за кого течеш?“.

Та казвам: всякога, когато заставаме един човек да ни направи една услуга не от само себе си, той е недоволен от нас. Винаги отивайте при човека, който тече като извор. Тогава няма какво да се стеснявате: колкото и да вземем, той никога няма да бъде недоволен от нас. В туй отношение трябва да отиваме при Бога, понеже Той е вечен извор, Който непрекъснато извира, и ние от Него трябва да вземем толкова, колкото ни трябва. Затуй няма какво да се самоосъждаме, защото самоосъждането е чувство на дявола. Щом съгрешиш, ти се свързваш с него и започваш да чувстваш неговото самоосъждане, защото законът те хваща. Щом се освободиш от дявола, ти се освобождаваш и от самоосъждането.

Да допуснем, че някой е крал пари отнякъде. Ти си оставил дрехата си закачена някъде. Минава този, който е откраднал парите, и ги оставя в джобовете, после си заминава. Дойдат хората, намерят парите в джобовете ти. Как ще се оправдаеш? Ти си праведен, не си крал, но нямаш никакви доказателства да се оправдаеш – и ставаш виновен. Тогава какво трябва да правиш? Не носи никакви джобове на дрехата – ни вътрешни, ни външни, нищо повече.

Да допуснем, че някой прави престъпление. Гледам един ден, че една котка седи в двора: присламчила се е при една птичка, която стои. Аз вземам едно камъче и го хвърлям отдалече. Птичката скочи, качи се на дървото. Котката, като я погледна, измяучи. Тя чу, че хлопна нещо, но не знаеше откъде иде. Котката погледна нагоре и измяучи, понеже мислеше, че птичката 101 % е в нейните ръце. Как стана, че се развали

работата, не знаеше. Аз не взех камъче да я ударя, но хвърлих камъчето между птичката и котката. Птичката хвъркна нагоре, а котката я гледаше и си казваше: „Има нещо в света, което разваля нашите работи“.

Питам: аз направих ли погрешка, като развалих тази работа? Да допуснем, че някой път вие разваляте на себе си някое ваше желание – и не го постигате. Какво лошо има, ако вие не постигнете едно ваше желание? Ако когато сте на пет години ви дадат една стипендия да идете да следвате в странство, ако тогава ви дават стипендия да идете да следвате в университета, намясто ли е тази стипендия? Благата, които ви дават, трябва да дойдат навреме. Казвам: пред вас сега седи разрешението на един важен въпрос. На някои от вас лицето е пожълтяло – трябва да го поправят. На някои, на които очите са хлътнали, трябва да ги поправят. На някои, на които лицето е много набръчкано, трябва да го поправят. На които ръцете отдолу са по-груби, а отгоре – по-меки, да ги поправят. Когато огрубее долната, меката страна на ръката, женският принцип огрубява. Мъжският принцип сега е по-благороден, а женският огрубява. Някои казват: „От шетането е“. Но има хора, които не шетат, и пак ръката им отдолу е груба. Те нито с мотика работят, нито с друго нещо работят, и пак ръката им е мускулиста. Това показва, че в тия хора има много малко вода.

В органическия свят въглеродът служи за устройството на телата – растенето от него зависи. Във водата те придобиват гъстота, във въздуха придобиват активност, в светлината или в азота – устой. Значи ако във вашия характер нямате устой, малко азот имате; ако нямате активност – кислород нямате. Ако нямате мекота – малко вода имате; ако нямате стремеж да се развивате, да растете – въглеродът ви е малко. Трябва да има една правилна пропорция в елементите. Ако я няма, тогава от липсата на някои се зараждат разните болезнени състояния. Болезнените състояния може да произтичат или от недоимък, или от излишък. Доста хора страдат от много вода, а доста хора страдат от безводие. Доста хора страдат от много огън, а доста хора страдат от много студ. Различни са причините, но най-важни от тях са две. Може да имате повече вода, отколкото ви трябва. Тогава на онзи, който има сухота, ще му дадете от вашата вода, ще измените отношенията си,

които имате към него. Та казвам: това статично положение трябва да го измените.

Казвате: „Остаряхме вече“. Какво разбирате под думата *остаряване*? Ако сте поумнели – остарели сте. Като станеш човек на 120 години, чанта ще носиш – тъкмо си за ученик с всичкото усърдие. На 120 години като си, няма да станеш стара баба, но ще идеш с учениците да спориш върху научни въпроси, по музика, ще се състезаваш по разните изкуства. На 120 години като си, състезание ще правиш. Като си на 5, 10, 20 години, ще ходиш да играеш; на 120 години си за ученик. Сега вие искате да свършите учението за 20 години: отделенията, прогимназията, гимназията и университета. Като станете на 41 година, казвате: „Остарях“. Че като сте на 45 години, още не могат да ви сгодят, за годеж не сте станали още.

Има един свят, дето като идете, момите няма да ви харесат. Вие знаете ли произхода на женитбата какъв е? Трябва да се спра някой път да ви поговоря за произхода на женитбата. Това е сдружение на сродни души. Никакъв прогрес в света не може да има, ако няма сдружение на душите. Ти не можеш да прогресиращ, ако нямаш една душа, която да те обича и която да обичаш. Две души като си служат, трябва да имат трета като за цел, към която да се стремят. Затова имаме три свята: човешки, ангелски и Божествен. Хората и ангелите като се сдружат, тогава те се стремят към Бога.

Та казвам: няма нищо по-хубаво в света от това, един художник да дари сума. Няма нищо по-хубаво от това, един човек да може да свири или да пее; някой да говори или да пише поезия, или да бъде скулптор, или да работи в каквото и да е изкуство в света. Хубаво е да бъдеш медик. Вие не знаете какви масла има. Има масла, с които като намажете ръката, и тя стане мека. Има разни козметични растения. Аз не искам да ви ги разправам, искам сами да ги изучавате.

Та казвам: ще се освободите от една илюзия. Има една илюзия, от която всички хора страдат. Казва някой: „Остарях“. Отговарям му: „Остарял си, но не си поумнял. Аз не те признавам за стар“. Всеки човек, който остарява и не поумнява, не е остарял – той е отслабнал. Ако като казваш, че си остарял, разбираш, че си отслабнал, е право. Но да остарееш – това е едно благословение.

Казвам: ще се върнете в началото, в пътя, който Бог е създал. *АВ* представлява райската градина. Вие трябва да имате разбиране какъв трябва да бъде раят. Сега изучаваме рая по един обратен път, но има и друг път. Ние познаваме рая по причина на злото, но раят има и една вътрешна причина. Трябва да се изучава животът. Всички ние трябва да бъдем благодарни на ония условия, които Бог ни е дал, за да се учим. Вие сте дошли тук да се учите. В учението кой предмет, според вас, е най-важен? Казвате, че ученикът трябва да бъде здрав, но здравето е един резултат. Здравето на какво е резултат? Резултат е на хармоничното съчетание, което съществува между ума и сърцето: здравето зависи от едно хармонично съчетание между ума и сърцето.

Вие седите и се безпокоите; всеки от вас се безпокои. Някои се безпокоят, че пари нямат, но пари лесно се добиват. Парите са турени в едно гърне и ти ще намериш гърнето, ще бръкнеш с лъжицата, ще ги извадиш като мед. Защо ще се безпокоиш, че нямаш пари? Вие говорите за ангелите, а те имат ли пари? Аз да ви препоръчам нещо: като нямаш пари, трябва да се научиш да обичаш хората. Щом обичаш човека, всяка врата е отворена. Турете в сърцето си мисълта: като срещнеш човека, да видиш в него една хубава черта. Като ви срещне някой, той трябва да почувства, че среща един особен човек, да почувства, че като вас друг не е срещал; и да каже: „Ето един особен човек. Не съм срещал друг, който така да мисли за мене“.

Вие сега искате да идете в света да се препоръчате на един милионер, който има 50 или 100 милиона. Това е външна страна, то не е никакво изкуство. Да обичаш е изкуство, а да имаш пари, това е копиране. Нали сте копирали като деца разни картини, като сложите картината на прозореца... Аз не искам да ви убедя да ходите без пари. Ако имате любов, парите ще дойдат при вас: те вървят подир Любовта. Накъдето Любовта върви, и парите вървят; където тя спре, и те спират. Щом излезе Любовта, те всички като коне тичат подир нея. Където има Любов, там трябва да търсиш парите. А вие търсите парите и това показва, че Любовта не е там. Щом парите не идат при вас – Любов нямате. Казваш: „Нямам пари“. Любов нямаш. Та най-първо не искайте да намерите парите. Намерете Любовта и тогава ще намерите и парите.

Аз нямам нищо против парите, ала всички пари, които се добиват без любов, са нещастни. После такива пари, като дойдат в джоба ти, ще ти донесат най-голямото нещастие. Като намериш парите на Любовта, те носят щастие. Те са такива звонкови, от чисто злато. Някои от вас имате силна вяра. Сега в София затъмнение ще има. Казвате: „Какво ще направим със затъмнението?“. Какво представлява затъмнението? Ще се вгълбите една седмица в себе си, ще живеете във вътрешния свят. Затъмнението е за външния свят: вечерно време никой няма право да осветява къщата си отвън. Някой казва: „Аз съм свободен“, но тогава може да ви глобят. Ако запалите лампа, колко ще ви глобят? До пет хиляди лева. За да не ви глобят, какво трябва да направите? Ще облечете една черна мантия. Казват ти: „За всеки, който не ходи с черна дреха, до пет хиляди лева ще има глоба. Който ходи с черна дреха, няма да има никаква глоба“. Черните дрехи приемат повече топлина, те я поглъщат, а бялото дава. Бялата пръст ражда ли нещо? Нищо не ражда. Но черноземът дава хубаво жито.

Та казвам: ще имате една седмица почивка, ще си почивате. Тази седмица ви препоръчвам да запалите вашите свещи без кибрит. Всички трябва да се осветите със свещи, които горят без запалка; очите ви да станат на свещи. Навън навсякъде, където идете по Изгрева, да вървите не със запалени свещи от кибрит, но без кибрит. Като те срещнат на пътя, очите ти да лъщят. Нали сте виждали на вълка как светят очите. Десет пъти очите ви трябва да светят повече от вълчите.

Любовта е една сила, която подмладява човека. Трябва да изучавате законите. Вие сега седите и казвате: „Остарях, остарях. Баща ми остаря, майка ми остаря, дядо ми остаря“. Как трябва да кажеш? Няма да кажеш „остарях“, а „отслабнах“; ще кажеш също: „Дядо ми беше глупав, баща ми беше глупав, но аз не искам да бъда глупав като тях. Ще остарея както трябва“. Аз бих желал някой от вас, като е на 85 години, когато го видите, да кажете, че е на 21 години. Трябва да ви кажат, че сте на 21 години. Вие ще отвърнете: „Как на 21 години?! На 85 години съм“. Тогава как ще го докажете? Няма какво да доказвате: старият човек остарява, без да остарее.

Първото важно нещо: не вярвайте на всичките болести. Че крак ви боли – не вярвайте; че хълбокът ви боли – не вяр-

вайте. Че бъбреците, че главата ви болят – не вярвайте. Че коремът ви боли – не вярвайте; че гърдите ви болят – не вярвайте. Че имате ишиас – не вярвайте; че имате безпаричие – не вярвайте. В никаква отрицателна мисъл не вярвайте. *АВ* означава да не вярваш в онова, което дяволът те е научил, нищо повече. Трябва да вярваш в туй, което Бог те е научил. Онова, което Бог те учи – то е Любовта, то е животът. Вярвайте в онова, което Бог ви учи вътре във вас. Вярвайте в онова, което светлината носи.

Ако влезете в една аптека, всичките шишета, които са напълнени с ония медикаменти, с тия вещества, които са събрани, считате ли ги за виновни? Кой ги направи тях? Хората ги направиха, хората ги напълниха с такива медикаменти. Казваш: „Аз съм такъв“. Не си такъв: това шише го излей навън, обърни го. Някои от вас казват: „Аз съм лош човек“. Какво подразбирате под думата *лош*? Под думите *лош човек* аз разбирам такъв, който се влияе от хората, който слуша хората какво му казват. Дойде някой при вас – и всеки може да ви излъже. Той казва: „Един от вас е откраднал“. Отговори му: „Аз не вярвам“. Има неща, в които не мога да вярвам. Не мога да вярвам, че една овца може да изяде един вълк. Не мога да вярвам, че един вълк ще опаса една ливада. И в друго не мога да повярвам. Че какво ще ви убеждавам... Овцата, която не изяжда вълка, изяжда тревата. Вълкът има една добра страна – като яде овце, не пасе тревата. Ти не можеш да приложиш наказанието на овцата върху вълка, нито пък престъплението на вълка можеш да приложиш на овцата.

Казвам ви първото правило, което трябва да имате. Вие станете сутрин и казвате: „Аз съм женен“. Не вярвайте в това. Станеш сутрин и казваш: „Аз имам деца“. Не вярвай и в това. „Аз имам дългове.“ Пак не вярвай. Че от къде накъде имаш деца? Хората излизат от Бога. Как се осмеляваш да кажеш, че ти си родил? Ако са направени кукли – разбирам, но да кажеш, че ти си ги родил и от теб са излезли – това е заблуждение. Всичките вие сте души, излезли от Бога. Вашите тела са направени от други; къщите ви други ги направиха – вие сте влезли в тях само като наематели. Казвате: „Този Стоян е мой“. Стоян е ваш, докато плаща наема. Като престане да плаща наем, какво става? Трябва да излезе от къщи.

Ще вярвате, че имате само един баща, а не много. Вие имате много наематели. Бог е единственият баща; всички други бащи са само настойници. „Един е вашият Отец.“ Ние вярваме, че баща ни е остарял. Как може да остарее? Утре аз ще остареея, ще ми кажете: „И ти остаря“. Всички като остареем, какво ще остане от нас? Сега ме гледате и казвате: „Лесно се говори, Учителю, но колко мъчно се прави“. Съгласен съм с вас. Вие имате въжета, които имат десет хиляди конци. Отнело ви е 8 хиляди години да ги направите. Всяка година сте туряли по един конец – и ако речете да ги скъсате, ще ви трябват още 8 хиляди години. След 8 хиляди години ще остане още един тънък конец.

Има неща, които извън Любовта са непостижими. Ако искате в този живот да постигнете нещо без разумната Божия Любов, това са непостижими работи. Ако човек започне да става песимист, той започва да гледа мрачно. Носът му тогава ще се завърти надолу като на граблива птица. Ако през ред поколения хората са искали да знаят тайните на другите, носът им се е издигал нагоре. Ако станеш много активен и искаш много да се караш, носът ти става гърбав. Ако придобиеш чувство към изкуствата, носът става прав.

Казвам: каквото направление вземе човешката мисъл, такова направление взема и носът – на него всичко се хроникира. Ако не дишаш дълбоко, носът се сплесква; а ако започнете да дишате, носът долу се разширява. Широкият нос долу е здравият нос. Гледам: както вървят някои от вас – ще фалират. Вие сте икономични във въздуха, бързо дишате. Ти ще приемеш въздуха бавно и бавно ще издишаш. Вие се гневите; и като се разгневите някому, станете неспокоен. Поemi въздух и брой най-малко 20 секунди. После увеличи до една минута – и виж как ще мине гневът ти. Като държиш въздуха минута и половина или две минути, всичкият гняв ще се изпари. Една минута е достатъчна, за да се самоовладееш. Колкото повече задържа въздуха, толкова повече човек охлажда.

В тоя свят ние сме поставени на големи изпитания. Всеки ден по стотина пъти ще се разгневиш. Прозореца искаш да отвориш, но нещо се е закачило: ти го блъснеш, разгневиш се. Туриш ключа в ключалката да отвориш, но нещо не върви – разгневиш се. Дървата не влизат в печката, блъснеш ги

– разгневиш се. Някъде минаваш, закачаш с дрехата стомната, ритнеш я – разгневиш се. Турете стомната настрани. Като дойдеш до вратата, не бързай да отвориш: сложи ключа, погледни го. Някой път си нервен, че не го туряш намясто. После срещнеш един човек – нервираш се, защото не ти харесва.

Преди няколко дена аз разсъждавам. Тогава иде една сестра и ми казва: „Учителю, този брат съвсем е закъсал“. Когато на човека не му вървят работите, той така се сгушва. Помагайте си един на друг; в Божествената наука хората взаимно си помагат. Ти срещнеш някой, кажи му: „Добре е“. Малко се е сгорещил – добре е; сгорещяването нищо не значи. Някой има особено мнение – и това нищо не значи. Това са напласцени неща в човека от миналото, докато се създаде новият свят. Най-първо трябва да знаете какво Господ иска от вас. Искаме Господ да бъде снизходителен спрямо всичките ни погрешки, а ние не искаме да бъдем снизходителни. Всеки ден правим може би стотина погрешки. Както можем да искаме Господ да бъде снизходителен спрямо нас, така и ние трябва да бъдем снизходителни. В тази снизходителност ще научим търпението. Не да носим неволята, но ще се стараем да носим съзнателно погрешките на другите хора. Защото когато някой дойде и му кажа, че съм зает, няма какво да седи по цели часове – може да ми каже какво иска за пет минути. От мене зависи това, аз съм господар на положението, не съм поставен на никакъв закон.

Сега нас ни е страх какво ще стане в бъдеще. Ако Бог е с нас, аз зная какво ще стане; ако Бог не е с нас, пак зная какво ще стане. Казвам: ако Бог е с нас, всичките ви работи ще се подобрят и всичко ще ви тръгне напред – няма нещо, което да не постигнете. Ако Господ не е с вас, тогава никой не може да ви гарантира. В този живот всеки един от вас трябва да постигне нещо, трябва да добие поне една добродетел. Във вас има един стремеж, всеки иска да постигне нещо и това е негово право. Туй, което искате да постигнете, не го отлагайте.

Та през тази седмица сутрин като станете, концентрирайте се. Като седите, ще усетите, че ви боли плешката или че кракът ще ви заболи. Извадете часовника и вижте колко е часът, отбележете си времето. Гърбът може да ви заболи – това е особено време. Много пъти болките идват от неестест-

вено натрупване на енергиите. Някой път много енергии се натрупват на врата, на гърба; натрупват се много енергии и става напрежение на капилярните съдове. Някой път страдаме от недоимък, някой път страдаме от насилие. Веднага ще употребим ония части, които са слаби, и ще ги свържем със силните страни. Силните страни в нас ще помагат на слабите. Непременно трябва да има една правилна обмяна между лявата страна на тялото и дясната.

Като станете, всяка сутрин поставете у вас мисълта: „Какво Господ иска днес от нас?“. Все ще намерите какво иска Той. Господ ще ви препоръча на всички да обичате. През деня ще намериш кого да обичаш; всеки ден ще намериш само един човек – да го обичаш. И всеки ден като го обикнете, тази любов ще се раздаде. На другия ден други ще обичате. В Любовта всичките хора, като се обичат, еднакво се ползват. Щом обичате едного, тази любов се разпространява навсякъде. Тя е като запалена свещ, разпространява се като светлината равномерно.

Казвате: „Аз не мога да обичам всичките хора“. Това е материално схващане. Всички хора не можем да ги видим, не можем да ги обичаме: в дадения случай можеш да обичаш само това, което виждаш. По възможност обичаните хора са наблизко: има едно естествено място за тях. Човек никога не може да се приближи повече, отколкото трябва. Бог му е дал такава място – има един фокус. Като дойдете до фокуса на Любовта, това е идеалната любов. Колкото си по-далеч от този фокус, любовта се намалява; колкото се приближаваме до фокуса, любовта ни става по-приятна. Има хора, като дойдат близо до теб – ти не искаш такава близост. Близостта подразбира всеки да се намери в своята орбита, която Бог му е дал, и в неговата орбита никой да не влиза.

Та зачитайте свободата един на друг. Мъже, жени, деца, учители, ученици, слуги, господари – пазете свободата един на друг. По някой път, като вървя по пътя, гледам, има много пеперуди. Така минавам, че да не ги плаша; тихо минавам и ги наблюдавам. Някой път, когато съм неразположен, им предавам своето неразположение. Много са чувствителни животните, и мисълта ни се предава – те много лесно възприемат мислите. Аз съм правил такива опити. Когато бях във

Варна, един зимен ден се разхождам покрай морето и гледам патици – около 200–300 идат на брега. Хвърлям им мисълта, че на брега има нещо за ядене – патиците тичат на брега. След това представям мисълта, че голям неприятел иде на брега – и всички тичат в морето. Пет-шест пъти направих така – и виждам, че възприемат.

Вие ще ме питате как предавам мисълта. Тия същества приемат мислите, съзнават и ги възприемат. Някой човек ще хвърли в моя ум мисълта, че иде нещо, пък то няма нищо. Тръгна и помисля, че достигам нещо. Някой е помислил, че има нещо за мене, пък няма нищо. Когато излизам, аз зная кое е Божествено, зная какво ще дойде; чувствам какво ще придобия. Ако е по музика, аз го чувствам на челото, в музикалния център; ако е по форма, го чувствам в центъра на формата. Ако е красота, чувствам го в съответния център. Ако е някаква книга, историческа работа, чувствам го в центъра на паметта. Ако е чувство на справедливост, чувствам го в центъра на справедливостта. Ако е чувство на достойнство, чувствам го на съответния център. Щом нещо не го чувствам на главата си, разбирам, че денят ще мине без никакви придобивки.

Използвайте онова, което Бог ни дава, тази придобивка е реална. Дето казва Христос: „Събирайте богатствата“. Това богатство, като се върнете от онзи свят, от който сте дошли, ще го намерите – то е приготвено за вас. Първото нещо: усилвайте връзката с Бога. „Да възлюбиш Господа Бога твоего.“ Усилвайте връзката на сърцето, усилвайте връзката на ума си, усилвайте връзката на душата си, усилвайте връзката и на силата. Човешката любов трябва постоянно да се усилва в четири посоки: любов горе в главата, любов в сърцето, любов в душата и любов в цялото тяло. Всичката деятелност на човека трябва да бъде продукт на тая област на човешката любов. Тогава ние се намираме в едно здравословно състояние. Каквато и работа да вършиш, дори най-неприятната, тя ти става приятна.

Та казвам: вземете си едно огледало и си кажете: „Подмладих се, подмладих се“. Ще се подмладите. Като умрете, в другия свят млади ще бъдете; като влезете в оня свят, ще се усещате млади. Като имате мисълта, че сте стари дядовци – не можете да се освободите от идеята за старостта. В този свят

трябва да се освободите от такава идея – и искам да ви видя млади. Че са ви побелели главите, аз на това давам добър смисъл: значи щедри сте станали. Че ви е почерняла главата – значи събирате, банкери сте. Ако е станала червена – доста огън имате.

Сега ето основните неща, които остават: като станеш – да ти е приятно. Някой път гледате един човек, но не можете да го гледате; не обичате и хората да ви гледат. Кога един художник не обича да му гледат картините? Когато те не са довършени и той трябва да ги скрие. Онези картини в нас, които не са завършени, няма какво да ги излагаме. Ако имате една картина, която е хубаво нарисувана, изложете я навън – нека да я гледат. Щом като станете, дайте на всичко един хубав поглед; намерете нещо, което можете да погледнете. Погледнете небето, погледнете звездите, дърветата, някои животни – намерете добрата им страна; намерете, че в творчеството на Бога има нещо хубаво. Всеки ден трябва да има за какво да мислите. Че тия обикновени неща – дали има кашкавал, дали има масло – и тези работи са хубави, не са лоши. Кашкавалът ще дойде: доста кашкавал има в България, и доста сирене има. Сега онези, които искат да продават кашкавала, сиренето и маслото малко по-скъпо, ще го скрият.

Да изпеем една песен. (*Изпяхме „Сила жива, изворна, течуца“.*)

Добрата молитва

8. лекция, 20 ноември 1940 г., сряда, 5 ч., София, Изгрев

ЖИВОТ, СИЛА, ЗДРАВЕ

Отче наш
Фир-фюр-фен

Пишете върху една свободна тема; свободна тема или от физическия свят, или от духовния, или от умствения свят.

Да направим упражнението за дишане. (*Направихме упражнението, като последния път при задържането мислено прочетохме молитвата „Отче наш“.*)

Всички противоречия в живота се дължат на някои линии, които съществуват на лицето. Всички хармонични работи, които се появяват, пак се дължат на някои линии на лицето. Това са общи твърдения, в които трябва да се вярва. Не е унижение човек да вярва. Може да вярваш, че Земята се върти; или може да вярваш, че тя стои. Ако Земята се върти, и ти се въртиш; щом не вярваш, че Земята се върти, и ти не се въртиш, ще имаш едно статично положение. Едното състояние го наричам динамично движение. Значи щом не вярваш, че Земята се движи, ти не се огъваш, седиш на едно място – и тя не се върти. Щом се спреш, ти не вярваш, че Земята се върти; щом се движиш – вярваш, че се върти. Щом се спреш, казваш: „Може да не се върти“, колебаеш се.

Това са ред разсъждения. Да вярваш в каквото и да е, това не те унижава. Ти ще кажеш: „Аз не вярвам в светлината“. Защо не вярваш? Защото си сляп. Казваш: „Аз не вярвам в тъмнината“. Защо не вярваш в нея? Защото си прогледнал. Защо вярваш в тъмнината? Защото си сляп, понеже вече имаш понятие, чувстваш какво нещо е тъмнината.

Сега трябва да излезем от онова обикновено положение, в което се намираме. Ние имаме каквото и да е обикновено положение. Обикновено положение е, когато казваш: „Как да започна да живея?“. Че ти отдавна си започнал да живееш. В какво седи животът? Животът седи в едно разумно разбиране. Вие казвате тъй: „Аз не искам да се огъвам“. Хубаво, но какво разбирате под огъване? Ами мислите ли, че ако човек не се огъва, ще му тръгне всичко наред? Аз не обичам да се огъвам.

Ако твоите крака не се огъват – например като тръгнеш по пътя, краката ти не се огъват, ръцете ти не се огъват – какво ще стане с тебе? Ще се огъваш разумно, нищо повече. Огъвай се разумно – това е смисълът сега.

Някой казва: „Аз не искам да се огъвам“. Хубаво, може да допуснеш, че не искаш да се огъваш: и краката ти да не се огъват, и ръцете ти да не се огъват, и тялото ти да не се огъва, да седиш на едно място и да не се огъваш – тогава какво ще стане с тебе? Ето една философия, която разрешава всички въпроси. Казваш: „Аз не искам да се поддавам на такава слабост“. Кое е слабост? Туй, което не разбираш, е слабост; туй, което разбираш, не е слабост. Следователно трябва да излезем от онова, което не разбираме. Каква е идеята? Казваш: „Аз не разбирам“. Не че не разбираш, но не ти отърва. Някой път не разбираш, забравил си някоя работа. Когато човек е гладен, никога не забравя хляба, постоянно този хляб стои в ума му; но щом се наяде, забравя хляба. За колко време? След 4–5 часа той пак мисли за него. Ти мислиш, че си свършил с хляба, но след 4–5 часа започваш пак да мислиш за него. Това е едно ново разбиране.

Всички вие искате да направите изведнъж големи работи. Казваш: „Аз искам да придобия онази Божествена любов“. Вие докато дойдете до Божествената любов, има да минат хиляди години – това е велика работа.

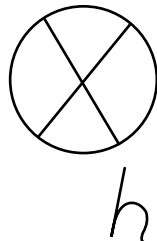
Веднъж един ме пита: „Кой си ти?“. Рекох: „Аз съм човекът, който обича хората с най-малката любов“. Казвам: няма човек, който да обича хората по-малко от мене; от мен по-малко никой не може да ги обича. Няма да обяснявам това. Той казва: „Че как тъй?! С голямата любов трябва да се обичат те“. В малката любов като в едно житено зърно седи всичкото богатство на човека. В едно житено зърно, което е една шестстотинхилядна част от килограма, седи богатството на човека. Може да ти дам едно житено зърно и след 5–6 години то може да те направи богат човек. Като започнеш да го ядеш, ще дойде здравето, всичко ще дойде. Казват: „Милиони да имам“. Милионите нищо не значат – едно житено зърно носи със себе си по-голямо богатство. Най-малката мисъл, най-малкото чувство или най-малката постъпка, която е нищожна – в нея седи вашето бъдеще.

Вие минавате по пътя, виждате някое камъче – не ви харесва, понеже не е намясто турено. Вземете, че го турете на мястото му. Щом не ви харесва, вие го вземете от това място и го сложете на почетно място. Знаете ли какво ще стане с вас? До този момент на теб не ти е вървяло: от него момент всичко в тебе ще се намести. Това камъче, за което си казал, че не е намясто, си ти. Като туриш камъка на мястото му, ти ще сложиш и себе си намясто, всичко ще ти тръгне напред. Сега това е новото, което трябва да дойде в живота.

Ти казваш: „Аз съм беден човек, не мога да давам подаръци“. Можеш. Това е голяма лъжа, че ти не можеш да направиш нищо. Ти можеш да раздаваш от себе си най-хубавите чувства, които имаш. Кажи на човека една думица – така може да му дадеш един подарък. Какво ти коства да кажеш една добра дума, да кажеш една хубава дума? Минаваш покрай един човек и той плаче, изкълчил се е кракът му. Какво ти коства да му кажеш: „Няма нищо, ще ти мине. Това е за твое добро“? Кажи му това – ще му олекне. А ти се спреш и му кажеш: „Защо не внимаваш, защо си глупав? Не знаеш ли, че човек може да си напакости?“. Човекът няма нужда от морал, той не се нуждае от него. На този човек със счупения крак му кажи една сладка дума. Щом му кажеш сладката дума, и в теб много работи ще се оправят. Кажи му сладката дума и от този ден ще ти тръгне всичко напред.

Сега вие минавате покрай някой брат и не знаете какво да му кажете. Казвате: „Той не заслужава“. На опасно място вече се поставяш. Кажи му една дума, за да оправяш работата. Питаш: „Какво да му кажа?“. Кажи му: „На добър път. В онава, което си намислил, ти желая да сполучиш“. От него ден и твоите работи ще тръгнат. Пък ти ще се спреш и ще кажеш: „Какво си се забутал така? Не знаеш да ходиш“, ще обърнеш внимание на това как той ходи.

Сега аз ви харесвам едно нещо: всички сте станали знаменити критици. Вие критикувате, но ще започнете с музиката. Този знак X е хармония. И това е хармония: хармонията започва с х. Какво означава този знак X? Това значи, че Божествените сили излизат към периферията. Ти искаш понякога някои неща; питаш: „Дали

моята мисъл е права?“. Казвам: „Изпей ми една песен“. Ако знаеш да пееш, мисълта ти е хармонична; ако не знаеш да пееш, тя не е хармонична. Казват: „Пеенето е работа за децата“. Ако ти не можеш да станеш дете, не можеш да станеш и възрастен. И човек, който не е бил дете, той не може да стане възрастен. Искаш да бъдеш мъдрец. Докато не си бил глупав, мъдрец не можеш да станеш.

Вие питате: „Какво е глупостта?“. Къде е глупостта в *Г*? Имате умен човек – *У*. Кое е за предпочитане? Този, умният човек, е чаша, която събира вода и ти дава да пиеш. Глупавият е овчар с гега, той носи кривака и пази овцете. Глупавият е овчар, а умният е виночерпец. Кое е по-хубаво сега: умният да те черпи или глупавият да те кара с тоягата си? Впрегни глупавия в себе си; когато дойде той, направи го овчар. Като дойде глупавият в тебе, направи го виночерпец. Това е разбиране сега. Като дойде глупавият, вземи мотиката и иди да копаеш; като дойде умният, вземи книгата и учи, отвори я и учи знанието, което ти дава.

Спирате се някой път и казвате: „Има ли бъдещ живот, или няма?“. Питам: а настоящ живот има ли? Аз изваждам бъдещия живот от настоящия. Ако има настоящ живот, има и бъдещ; ако няма настоящ живот, няма и бъдещ. Това, което сега съществува, се проектира и за в бъдеще: то не може да се проектира назад, а напред.

Сега вие мислите за себе си. Хубаво е човек да мисли само за себе си, но знаете ли къде е човекът, който мисли само за себе си? Този, който мисли само за себе си, е винаги отзад на главата си. Дотогава, докато мислиш само за себе си, ти отиваш на запад; като започнеш да мислиш и за другите, отиваш на изток. Вече имаш две противоположни точки. Щом мислиш за себе си, слизаш долу; щом започнеш да мислиш и за другите, ти се качваш горе. Сега се казва: „Да мислиш за ближните си“. За мене като започнеш да мислиш за изток, ти мислиш за ближните си; щом мислиш за запад, мислиш за себе си. Щом мислиш да свършиш работата, значи мислиш да се върнеш вкъщи и да си починеш. Не е лошо да почива човек, но почивката трябва да дойде, след като си работил за другите.

Казват: „Да се движим нагоре“. Нагоре да се движи човек, значи да живее за Бога. Аз направя нещо и имам предвид Неговата работа. Да пея, това е изкуство, което Бог е създал. Той ми е създал този ларингс, Той заповядва да пея. Че как ще служиш на Господа, като не искаш да употребиш ларингса си да пееш, да говориш? Знаете ли коя беше първата дума, която Господ е казал? Като създаде Господ Адам от земя и го направи, Той каза: „Адаме, стани!“. И той стана. Знаете ли какво каза Адам? „Ето ме, Господи!“

Сега вие в живота седите и се сравнявате с другите. Мислите къде седят другите хора, сравнявате се с тях дали сте по-горе. В целия свят, като погледна на него, дори и в най-малката буболечица, аз виждам души, които са на разни степени на развитие. В един комар виждам една душа, която е в комарско развитие. В една муха виждам една душа, която е в мухенско развитие. В едно червейче пак виждам една душа, в една пчела – също. За мене това са все души, които се развиват. За мен и ангелите, и напредналите души, и някое божество – те са все степени. За тази муха казвате: „Колко е останала назад в развитието си“. Ни най-малко не е останала, но сега започва. Тогава вие питате: „Защо Господ създаде мухите?“. Аз ще ви отговоря, но и ще ви попитам: защо Господ създаде вас? Лесна работа е, лесно можем да отговорим за мухите. Но питам: защо Господ създаде вас? Защо Господ създаде цигулари, защо създаде художници? За да свирят и да рисуват. Защо Господ създаде работници? За да работят. Защо Господ създаде момците и момите? За да играят. Питате: „Какво е предназначението на момата?“. Да играе. Като играе тя, работите вървят. Като играе, момата работа свършва, а като не играе, не може да свърши работата. Казвате: „Той си играе с мен“. Който може да си играе с тебе, той може и работа да свърши; който не си играе, нищо не може да свърши.

Сега имаме изопачени понятия. Някой казва: „Аз не искам да мисля глупави работи“. Ти докато не мислиш глупави работи, не можеш да мислиш и умни. Чудни са хората: докаато онзи грънчар не знае да мисли глупаво, да вземе калта и като прави грънците, да се окаля, ще може ли да прави грънета? Някой казва: „Аз не искам да се калям“. Грънчарят не може да не се каля. Ти докато не се окаляш, хубави грънци

не можеш да изкараш. Като се окаляш, ще направиш хубави грънци. Ако от пръстта не можеш да направиш хубави грънци, които хората да харесват, ти не си от умните. Скръбта е кал: Господ ти дава тази кал грънци да правиш. Ще вземеш калта, ще я мачкаш и ще направиш хубави грънци от нея, че кой как дойде, да ги хареса. Ти ще кажеш: „Защо Господ ми даде тази кал?“. Да станеш отличен грънчар. Питаш: „Господ на мене ли даде да съм грънчар?“. А какво да те направи – капелмайстор ли някъде?

Има анекдот за един българин. Някои казват, че е станало във Варна, други – в София. Един българин от селата във Варненско, като станало там българско, искал да хване някаква служба, която е лесна. Ходил да търси разни служби навсякъде, но все мъчни му се виждали. Веднъж във Варненската градина видял един капелмайстор да дирижира един оркестър. Видяла му се най-лесната работа – и веднага дал прошение, искал да го назначат капелмайстор. Това е най-мъчната работа.

Вие искате да бъдете господари. Не е лошо да бъде човек господар, но вие сте започнали оттам, отдето не трябва. Човек, който не е бил слуга, не може да бъде и господар. Според мене добрият господар е онзи, който най-първо е бил слуга, че после е станал господар. Който първо е бил господар и после е станал слуга, по-мъчно може да бъде добър слуга. Най-разумно е ти първо да бъдеш слуга, за да бъдеш после добър господар. Господар – Г. Овчар или говедар, ти ще носиш тоягата си. Слуга – С. Две идеи има за слугата, по два начина може да се слугува. Слугата трябва да се огъва като Месечината, да се явява и да изчезва, всичко трябва да знае. На слугата каквото му кажат, той трябва да може да го направи; да не казва: „Аз не мога да го направя“. Кажат ли му: „Стояне, направи това“, той да го направи. Ако аз ви река: „Вдигнете Земята“, вие отговаряте: „Не мога да вдигна Земята“. Аз я вдигам. Не е мъчно да се вдигне Земята... Че един глобус не можеш ли да го вдигнеш? Аз ако съм слуга, ще докажа на своя господар, че нося Земята в умалена форма. Толкова съм умен, че съм направил Земята малка и мога да я нося. А пък онзи, който е глупав, ще направи Земята голяма.

Това са сега ред разсъждения. Дойде ви идеята да кажете: „Тъй не се разсъждава“. Според мене всяко разсъждение

трябва да расте; всяка мисъл в мен трябва да се роди и да расте. Всяка мисъл, която не расте, всяко чувство, което не расте, всяка постъпка, която не расте – те нямат живот, те са статични; това е статично положение. Всяка една мисъл трябва да расте. За да расте една мисъл, тя трябва да внесе светлина в ума – в него светът трябва да се разшири. В каквато и да е форма едно чувство трябва да внесе топлина. Самата топлина помага на растението.

Та казвам: според формите ще видиш как човек се е движил. Онези хора, които са се спирали върху физическия живот, които са мислили много за яденето и пиенето, природата ги е означила. Когато човек е обърнал голямо внимание само на физическия живот, неговите пръсти са дебели в основата. Ако твоите пръсти са дебели, ти не можеш да бъдеш духовен: такъв човек е на физическото поле. Не е лошо човек да бъде на физическото поле. Първата фаланга на пръстите означава физическото поле, втората фаланга означава духовното, а третата – умственото. Третата фаланга се вижда малка, но това е перспективно. Тази част е далече, затова се вижда малка. Първата е голяма, защото е много близо. Ние сме по-близо до първата фаланга, а третата е най-отдалечена, затова е малка.

Някои неща се виждат малки, защото са отдалечени, други неща се виждат големи, защото са близки. Това са резултати. Първият пръст е резултат на една умствена деятелност на духа; той е резултат на човешкия дух, на човешката душа, резултат е на човешкия ум и на човешкото сърце, резултат е и на човешката воля. Всяко нещо е резултат и във всичките положения на пръстите се показва къде е работил духът. Показва се, че е работила душата, че е работил умът, че е работило сърцето и волята. Всичко туй е поставено и се вижда навсякъде в ръката; вижда се къде са работили хората, човек къде е работил... Един учен човек като погледне вашето лице, него го интересува носа, интересува го вашата уста, очите, ушите. Той няма да ги гледа само така, но като погледне устата ви, ще види развивали ли сте се правилно. Устата най-първо ще покаже степената на вашата любов.

Някой казва, че ме обича. Аз не се лъжа: устата показва колко любов има човек, а също и степената, и качеството,

и благородството ѝ. Някои искат да ме лъжат. На любовта, която имаш, аз не се возя – устата ти показва каква е любовта ти. Какво значи любовта ти, ако не можеш да се жертваш за човечеството? Значи любовта ти е слаба. Ако мислиш, че като се пожертваш, ще изгубиш нещо, ти не разбираш Любовта. Като се пожертваш, ти ще станеш по-голям; жертвата прави човека по-силен и по-голям. Колкото повече се жертва човек, толкова по-добър става, толкова по-силен става – това е законът на жертвата.

Някой казва: „Аз не искам да се жертвам“. Тогава от тебе нищо няма да остане. Всички хора, които са се жертвали, са придобили нещо. Добрите хора са станали добри, защото са се жертвали; силните хора са се жертвали, затова са станали силни – нищо не е произволно. Някой казва: „Аз не искам да се жертвам“. Това е неразбиране на закона. Ако искам да се развивам, да стана умен или силен, аз непременно трябва да възприема онзи закон, чрез който Бог прави хората силни. Ако не си готов да се жертваш за Господа, ако не си готов да се жертваш за ближните си, ако не си готов да се жертваш за себе си, значи не разбираш закона.

Жертвата за себе си е намясто, жертвата за ближните е намясто, жертвата за Бога също е намясто, но ще ги турим последователно. Най-първо ще започнеш да се жертваш за Бога, да се жертваш за ближните си; и най-после ще започнеш да се жертваш за себе си. Христос дава един пример. Той пита като се върне слугата от нивата на силния, господарят ще му каже ли: „Стегни се да ми шета, първо аз да се наям, пък ти после ще ядеш“?

Казвам: в цялата процедура на живота имаме повърхностни разбирания. Казваме, че един човек е добър. Ако носът му е сплеснат, той не е добър човек; ако устата му е сплесната, той не е добър човек; ако ушите му са сплеснати, не е добър човек; ако веждите му са сплеснати, също не е добър човек; ако челото му е сплеснато, пак не е добър човек. Ако аз не мога да чета на една свещ, тази светлина е слаба. Само онази светлина, при която мога да чета, е добра за мен.

Какво разбираме под добро? Човек трябва да бъде добър, за да поддържа нормалното състояние на своето сърце; а пък той трябва да бъде умен, за да поддържа силата на ума си.

Доброто има отношение към нашето кръвообращение. Във всички вас, които страдате от лошо кръвообращение, доброто е слабо. Всички вие, които имате главоболие, мисълта ви е слаба. Щом мисълта започва да става слаба, главоболието идва. То идва, понеже в известни места на човешкия мозък се набира излишна енергия, която не е потребна. Станало е напрежение някъде и то образува главоболието в мозъка. Като впрегнеш тази енергия на работа, главоболието престава, изчезва.

От какво се ражда главоболието? Може да направите един малък опит. Например имате да плащате две полици от по 25 хиляди лева на десети този месец, а нямате пари. Ти мислиш и не можеш да разрешиш откъде да вземеш парите. Като се намериш в противоречие, образува се главоболието. Значи енергията, която се е образувала, няма къде да излезе. Щом намериш парите да платиш полиците, главоболието изчезва. Главоболието се ражда от неразрешените въпроси, сърцеболието се ражда от неразрешените чувства, а болките в тялото се раждат от това, че не знаеш как да постъпваш.

Животът изисква нормално действие на сърцето. Под думата *сила* разбираме човешкия ум. Човешкият ум трябва да действа нормално. Под думата *здраве* разбираме човешката воля – и тя трябва да работи. Следователно ако животът ти не функционира правилно – и сърцето ти не функционира правилно, и умът ти не функционира правилно, и волята ти не функционира правилно. Казват: „Трябва да постъпваме правилно“. Ако постъпваш правилно, ще бъдеш здрав; ако чувстваш правилно, ще бъдеш здрав; ако мислиш правилно, ще бъдеш здрав – това са елементи на здравето. Казвам: хигиената на живота сега е здраво тяло, здраво сърце и здрав ум. Сърцето зависи от живота, умът зависи от силата, а волята зависи от здравето.

Вие сега искате Господ да ви помогне отвън. Че Господ ви помага! Ако е за ума, Той ще ви помага със силата; ако е за сърцето, Той ще ви помогне с доброто. Казват: „Боли ме сърцето“. Казвам: усили доброто в себе си. Имаш главоболие – усили мисълта си. Имаш някаква болка в тялото – усили постъпките си. Аз имам тук един пример. Една стара сестра, която не можеше да се мърда, иде при мене и ми казва: „Учи-

телю, не мога да се мърдам“. Рекох ѝ: „Ще вземеш две стомни и ще започнеш да ходиш за вода.“ „Не мога да ходя.“ „Ще започнеш да лазиш.“ „Как?“ „Така ще направиш и ще оздравееш“. Тя ме послуша. Пада, става, пада, става – и оздравя.

Идват за друга една сестра, доста възрастна, евангелистка беше. Казват: „Не може да стане“. Искала аз да ида при нея да я повдигна. Рекох: „Ще ѝ кажеш да стане, да пъпли по земята. От леглото до мене да пъпли – и ще оздравее“. Тя повярва и стана. Кажете ли ти Господ: „Стани!“ – стани и започни да пъплиш. Вие искате да бъдете богати, да имате къщи, че оттам насетне да служите на Господа. И баба знае тъй... Трябва като нямаш нищо, да служиш. Като ти каже Господ: „Иди!“ – да идеш. Кажете ли ти – да станеш, да се облечеш и да идеш. Питам: тия, които се раждат, облечени ли се раждат? Всички деца се раждат голи. Господ е проводил това дете и него не го е срам да се роди голо. Викат това дете голо да дойде на света. Като дойде, облекат го като войник – и то ходи облечено и става генерал, шапка има. Ако се беше отказало да дойде голо на света, нищо нямаше да стане.

Вие се срамувате да се покажете такива, каквито сте. Защо ви е срам, кажете ми? Срамът не е нещо лошо, пък вие ще се засрамите. Казвате: „Аз съм силен, всичко мога да направя“. Но като ви турят на изпит, не можете да направите това, което сте казали, че ще сторите. Тогава вие се засрамвате, че каквото сте казали, не можете да го направите. Всякога, когато не можем да направим онова, което сме казали, започваме да се срамуваме. Ти казваш: „Мога да свиря“. Речеш да свириш, но не можеш да вземеш вярно тоновете. Сам чувстваш, че не си се препоръчал на хората вярно. Щом свириш хубаво, щом пееш хубаво, щом постъпваш хубаво – веднага се изправиш, имаш вяра в себе си.

Като говоря нещо, на мен са ми казвали: „Ти това можеш ли да го направиш?“. Но това е човешката гордост. Това, за което говоря, е възможно да мога да го направя, пък може и да не мога да го направя. Когато някой пита: „Можеш ли да го направиш?“, веднага вече има една слабост. Значи той казва: „Това не е за нас“.

Вървим с един приятел, комуто казвам: „Вдигни тази книжка.“ „Това не е моя работа“. Аз се навеждам и вземам

книжката. Щом не е негова работа, значи е моя. Рекох: „Кой е хвърлил тази книжка?“. Той казва: „Не е моя работа“, пита ме защо я вземам. Вие как бихте му отговорили, кажете ми? Той казва: „Нека онзи, който я е хвърлил, да я вземе. Защо ще даваме лош пример“. Отговарям: „Аз минавах, аз я хвърлих.“ „Тъй ли?“ „Аз си поправам погрешката“.

Всяка погрешка, която виждаш, е твоя – поправи я! Кажете си: „Аз съм виновен“. Да кажем, вие проповядвате на някои ученици френски език, а ученикът направи погрешка. На кого е погрешката – на ученика или на учителя? Понеже учителят не го е научил в миналото, сега трябва да го поправи. Той казва: „Едно време ти казах това, но сега не е така на френски“. Да кажем, вървя по пътя, ударя си крака и той пострада. Погрешката на крака ми ли е, или на мене: кой е направил погрешката? Кракът ми е усърден и ме слуша; каквото му кажа, ме слуша. Някой щом се удари, спре се и казва на крака: „Сляп ли беше, защо не се вдигна нагоре?“. Ти трябва да кажеш на крака си: „Вдигни се нагоре“, пък ти му каза да се държи долу, да не се вдига много.

Хубаво, къде е лошото, че човекът се надига? Когато е на война, той не се надига, но се снишава; ала щом мине войната, надига се нагоре да го видят. Щом си в големи мъчности, не се надигай; като минат мъчнотиите, може да се надигаш. Дойде скръбта. Какво означава тя? Това е бойно поле. Тогава ще се окаляш, както грънчарят се окалва. Той опича грънциите, изкарва най-хубавите съдове и хората казват: „Ето един човек, който знае да прави грънци. От тази кал той е направил своите съдове“. Сега аз ви обяснявам едно от противоречията, от страданията. Мнозина питат защо Господ не е дал само радости. Значи искате да ви даде само опечени грънци: други да правят съдовете, пък вие само да ги употребявате. И това не е лошо, но ако всички очакват другите да правят съдовете, тогава кой ще ги направи?

Сега както ви гледам, вие сте големи юнаци. Казвате: „Едно време бяхме глупави, любов имахме, но то в началото е така“. Едно време бяхте по-умни, сега сте по-глупави. Гледам, че някой се срамува да обича. Той обича, но иска да скрие любовта си. Малко лъжа има тук – не лъжа, но политика. Той обича някого и го погледне скришом, после си обърне очи-

те веднага в друга посока. Ти погледни свободно сестрата и кажи: „Сестра, харесвам те“. В дадения случай тя е хубаво направено нещо. Кажи: „Харесвам този, който е направил тази дреха“. Гледам ти дрехата – хубава е. Аз не се интересувам от тебе, интересувам се от дрехата ти, от този, който я е направил – много хубава краска има. Гледам ти обувката, пък ти казваш: „Какво ми гледаш краката?“. На мен ми харесват обувката ти. Или гледам твоя нос. Не се занимавам с тебе, човека, но с носа ти. Който го е направил, той е бил умен човек. Много хубав нос ти е направил – него харесвам. Окото ти е хубаво направено, после веждите – хубаво са направени тия неща. Бих желал да ида при този, когото харесвам – и на мене да направи такива неща. Все трябва да се намерят тия майстори.

Сега вие имате едни изопачени понятия за любовта. Всичките нещастия в живота произтичат от любовта. Всичко в света произтича от нея: и радости, и скърби. И сиромашията, и богатството произтичат от любовта. Когато едно дърво роди много плодове, клонищата му се огъват надолу. Те са се огънали от много работа. Щом се освободят от плодовете, веднага клоните се изправят, вдигат се нагоре. Питам: кое е хубаво – с наведена глава ли да ходиш, или с вдигната? Един българин, като отишъл на нивата, гледа – всичките класове стърчат нагоре. Хванал се за главата: няма нищо в тях. Наведената глава я обичам, но да е наведена от плодове, от мисъл. Когато главата е наведена от мисъл, от благородни чувства и постъпки, разбирам. Но когато е вирната нагоре, защото няма нищо, какво има да те радва?

Дойде някой да ме критикува, казва: „Ти не си добър човек.“ „Хубаво, прав си.“ „Ама ти не мислиш добре.“ „Прав си.“ „Ама ти не постъпваш добре“. Казвам: „Ти си първият човек. Кажи ми как да постъпвам, покажи ми и аз да тръгна след тебе. Научи ме как да постъпвам“. Знаеш ли колко мъчно е да кажеш как трябва да бъдеш добър. Че не е лесно да бъдеш добър! Иде един богаташ и ти изваждаш да му дадеш една английска лира – ще се докачи човекът. Онзи певец, който знае да пее хубаво и има владее на гласа си, е завършил някъде, пък ти се изтъпанчиш пред него да го учиш как трябва да пее. Това е смешно: пред него ти се учи! Гледам, че мнозина, които не знаят да пеят, искат да учат другите, които знаят повече от

тях. Човек, който не знае да пее, не може и да мисли. Човек, който не е добър, не знае и да пее. Човек, който не постъпва добре, също не знае да пее. Аз по някой път съм се опитвал да пея; по два начина пея. Някой път пея – и времето, което е развалено, се оправя. Друг път времето е хубаво и като пея, се развали. Студено е, аз пея – и стане топло. Топло е, пея – и стане студено. Някой път като пея, за 5–6 часа времето се оправя, стане топло. Казвам му: „Понеже пях хубаво, ще бъдеш топло“.

Вие ще ме попитате алегорично ли говоря, или буквално. И алегорично говоря, и буквално. Например ти се молиш на Бога и Той не ти дава това, което искаш. Или ти навреме не се молиш, или не знаеш как да се молиш. Сега някои казват, че не трябва да се молим. Ако някой ученик по музика, който я обича, иде при един учител по музика и му каже, че иска да го учи, е важно да има обхода. Когато този учител види, че ученикът иска да се учи, веднага ще започне да му преподава. Ако ученикът се покаже, че знае, тогава учителят ще каже: „Ти не си за мене“.

Бащата на Паганини завежда своя син при един знаменит френски учител. Учителят бил болен и бащата влиза при него да се споразумеят за цената на уроците. В другата стая, където бил Паганини, имало една цигулка. Паганини взема цигулката и почва да свири. Учителят пита: „Кой свири?“. Бащата отговаря: „Синът ми“. Учителят казва: „Аз не мога да го уча“.

Казвам: ако с вашата песен не можете да оправите времето, ако не можете и да го развалите, вие не сте силни хора. Например правиш гърнета, та направиш едно гърне и не го харесаш... Ако можеш да го вземеш, да го смачкаш и наново да го туриш на колелото, за да направиш ново гърне, ти си майстор. Ако не си майстор да смачкаш гърнето и да направиш каквото искаш, пък и гърнето не излиза както трябва, ти не си майстор. Пак го смачкай и го направи! Ще се изгуби време, но това нищо не значи, то не е важно: трябва да се направи красива форма. Нищо, че ще се изгуби време, трябва да се научим да мислим хубаво. Понеже като мислим хубаво, ще образуваме хубаво чело; като мислим хубаво, ще образуваме хубаво лице.

Всичката наша добрина, всичките наши мисли ще се отразят на лицето ни, всичко ще се види на него. Ние най-първо работим за себе си. Ти работиш за брадата си, работиш за веждите си, за носа си работиш, за челото си работиш, а така работиш и за Бога. Като разглеждам хората, аз гледам брадите им. Те много са работили за себе си – тази част на лицето е много голяма, много е развита. За носа и за челото си много малко са работили. Някои, гледам, за Бога са работили, но за ближните си не са работили. Други са работили за ближните си, но за Бога не са работили. Но пак има съответствие. И за Бога като работиш, и там може да има егоизъм. На някой челото му не е голямо, носът не е съразмерен. Той има воля, но тя трябва да се подчини на работата за Бога. Сърцето също трябва доброволно да се подчини, и то да работи за Бога. Казвам: и в умствено отношение, и в духовно отношение, и във физическо отношение трябва да има съразмерност.

Казвам: за бъдещата култура трябва да излизате от Бога, от Божествената мисъл трябва да излизате. Първо трябва да направиш опит с ближните си, а чрез ближните си ще направиш опит със себе си. Най-после ще направиш опит само със себе си; ще проверяваш, че са верни резултатите. Първо ще работиш за себе си, после сам ще опиташ едно добро, за да бъдеш авторитет, за да знаеш вече, че твоята мисъл е вярна. Това, което ти ще опиташ, което ти знаеш, то е най-вярно. Така ще образуваш един кръг.

Сега вие работите за себе си и не сте щастливи. Всеки един човек, който работи за себе си, е недоволен – той не е здрав. Аз като работя за себе си, трябва да имам радост и мир – и в душата си, и в ума си, и в сърцето си: навсякъде да има светлина. Като казвам да работиш за Бога, разбирам да вършиш с радост всяко нещо, да ти е приятно, да пееш, да свириш, да пееш. Работиш ли на нивата – да пееш. Каквото и да правиш, и най-малката работа да е – да пееш. Тя е Божествена работа. Кажеш една хубава дума някому – и никой не те е видял... Но хубавото принася полза на всеки човек. Всички наши мисли и чувства, които имаме, трябва да образуват тази радост вътре в нас.

Сега схващайте правилно. Много работи сте научили; в сравнение с някои по-низши същества много сте напредна-

ли. Но ако се спрете на това място, дето сега се спирате, туй е ваше разбиране. Вие ще имате цена за по-долните животни, но за по-горните никаква цена няма да имате. Ще идете в другия свят, но защо ще идете там?

Всеки човек, на когото дрехите са остарели така, че е оголял вече на Земята, трябва да иде в оня свят, за да му скроят нови дрехи, да се подмлади. Ще иде там, ще остави старите дрехи и ще му дадат ново тяло, ще се върне пак на Земята. Раждането и умираването не е нищо друго освен смяна на старите дрехи с нови. Раждаме се с нови дрехи, умираме със стари дрехи. Постоянно отиваме в другия свят да се облечем с нещо ново. Щом се облечем с нови дрехи, пак идем тук, на Земята. Щом се изпокъса дрехата ти, казваш: „Да ида при баща си“ – и като блудния син отиваш. Това е казано в най-простата форма. Туй е колелото, което се движи, докато един ден ще се облечете с нови дрехи, които няма да остарееят; сами по себе си ще се подмладите.

Сега не искам да ви обнадеждавам, за да вярвате повече – тази работа е сериозна. Например искате да пеете. Ако искате да пеете една песен, която не служи на мисълта, която не служи на чувствата, на въодушевлението и на силата, тя няма качествата на една песен. Защото песента – това е един резултат на три процеса, които стават в нас: процесът на нашата мисъл, на нашите чувства и нашите постъпки, на силата, която се явява. Ти искаш да говориш, за да се проявиш. Сега всички трябва да пеете. И не на сцената, защото там са официалните певци, но всеки един от вас трябва да пее. Сега ако ви накарам да изпеете думата *живот*, как ще я изпеете? Кой е основният тон на думата *живот*? Този тон не е много висок, но не е и много нисък.

Сега аз не се спирам на това, за да ви направя певци, но искам да помагате на ума си. Когато всички добри и умни хора в света пеят, вслушвайте се навсякъде как пеят. Виж той със сърцето си ли пее, с ума си, или с волята си. Когато пее с волята си, песента е силна, но няма мекота. Някъде песента е по-мека отколкото трябва, а пък някъде тя е по-определена. Всяка песен трябва да бъде облечена, да има светлина, аура да има. После тя трябва да има топлина: да не е много гореща, но да не е и много студена – да има малко хладина, както

лятно време, когато седнеш под крушата. После песента трябва да бъде завършена. Коя песен е завършена? (*Учителя пее думата „живот“.*) Но в песента влиза тази модулация, влиза сила. Като пеете, къде ще турите силата; какво движение ще дадете на силата? В живота човек обхваща нещата, в силата трябва да ги разширява. В здравето той трябва да има един завършен процес, от който се ползва.

Здравето е резултат, от който ние се ползваме. Когато почувствам, че съм здрав, имам голямо упование в себе си. Човек може да има упование в себе си само когато е здрав. Човек може да бъде самонадеян само тогава, когато има сила. Човек може да се радва, когато чувства, че има живот. Животът е този, който радва човека. Та казвам: процесът на живота е онова, което Бог ни дава да го турим на работа. След като го обработим, то трябва да излезе от нас. И най-после ние ще се радваме на онзи резултат, който ще остане в нас.

Днес аз не ви преподавам академическа музика – нея ще я учите в академиите. Академическата музика вие трябва да я изучавате. Някои от вас са по-надарени по музика – повече дарби, повече капитал имат за нея. Някои имате малко капитал. Онези, които имат малко капитал, може да вземат малко назаем, защото всинца не сте еднакво музикални. (*Учителя взема цигулката.*) Кой основен тон да вземем, за да изпеем *Живот, сила, здраве?* (*Учителя пее „Живот, сила, здраве“: „Живот, сила, здраве – това е богатство на душата за живота на Земята“. Всички също изпяхме „Живот, сила, здраве“.*) Това е модерно пеене. По-рано хората са пели по-другояче. (*Учителя свири на цигулката си.*) Това е бил животът в миналото. (*Той показва музикално какъв е бил животът на миналото.*) Днес животът е изопачен.

Сега вие много се притеснявате. След като дойдете тук, трябва да забравите себе си. Да забравиш себе си значи да забравиш своите погрешки. Като пееш – да ти е приятно, че пееш. Много мъчно е човек да пее свободно. Ти за да пееш добре, трябва да се хармонизираш с всичките хора. Трябва да вземеш един тон, от който никой не може да вземе по-надолу или по-нагоре, по-високо – и оттам да започнете. Тогава пее-нето става правилно.

Казвате: „Вече остаряхме“. Под думата *остаряване* разбирам поумняване – значи поумнял си, повече светлина имаш. Щом имате повече светлина, трябва да имате и повече топлина. Щом сте се развили, трябва да бъдете и силни. (*Учителя пее „Живот, сила, здраве“ в нови вариации: „О, малко цвете, бяло кокиче, откак те тебе зърнах в пролетта, в сърцето ми нещо трепна. Аз почнах вече като тебе да живея и с бяла дрешка да се обличам.“*) Това е пеене в отмерени тактове. Как ще я изпее в една класическа форма? Я изпейте песента *Сила, живот, здраве*. (Всички изпяхме песента.) Тази песен да я научите. (*Учителя пее: „Живот, ти носиш за мене доброто на моето сърце. Добро, ти носиш прекрасната мисъл за моя ум. Добро, ти носиш прекрасната мисъл за моя ум. О, ти, мой ум – дарба, която Бог ми е дал, ти носиш моята сила, в себе си скрита за мене.“*)

Вие имате стари навици, с които си противодействате. За всеки, който пее, считайте, че това е добро. Всичките хора като се вслушат – това е разнообразието на живота. Тебе като те слушат и ти като слушаш – това е хубавото. Всеки един, като изпее една песен, няма да я пее по един и същи начин. Единият ще приложи повече светлина, другият – повече сила; но има и много други качества. Ако едно дете пее песента, ако един възрастен я пее, ако една млада мома я пее или ако един стар човек я пее, те ще предадат разни качества на песента. Старият не може да пее като детето; детето не може да пее като стария. Песента на стария има свой смисъл, тази на детето има друг смисъл. На малкото дете на 5–6 години гласът му не е преправен. На някои деца на 5–10 години гласът е много хубав, чист, нещо хубаво и непринудено има в него.

Казвам: когато пеете, пейте естествено – не се бойте какво ще кажат хората. Аз като пея, гледам какво ще кажат отгоре професорите по музика; слушам ги в какво ме коригират. Те казват: „Малко измени това“. Когато те ме харесват, всички отвън ще ме харесат. Те като не ме харесат, зная, че и отвън не може да ме харесат: законът за всичките е еднакъв. Трябва да слушате само в себе си. Пейте не за да бъдете големи певци: по някой път си попейте малко така. Като дойдете тук, да ви слушам да пеете.

Казвате: „Това не е за нас“, но всеки, който не пее, не може да влезе в Царството Божие. Всеки, който не мисли, не може да влезе в Царството Божие; всеки, който не чувства, не може да влезе в Царството Божие. Всеки, който не работи, също не може да влезе в Царството Божие. Не че всичко е в пеенето, но трябва да знаете всяко едно от качествата – мисъл, чувствания, сила, работа.

Аз бих желал да се разговаряте музикално, с песен. (Учителя пее: „Колко не ми харесват твоите постъпки, с които ти ме посрещна. Макар че не са толкоз добри, искам да ги коригирам. И както виждаш, аз им пея. Колко не са добри твоите постъпки, колко не са добри твоите постъпки... За в бъдеще ти ще постъпваш по-добре, за в бъдеще ти ще постъпваш по-добре. Я ми се засмей сега! Какво си стиснал устата си като затворена врата“.) Аз тъй бих го критикувал. В операта така пеят... Аз много ги харесвам, но в операта има много изкуствени неща. Той за любов говори, а като че се кара.

Ще станете деца, но умни; разумни деца ще станете. Ще пеете, но разумно ще пеете. Разумно трябва да се пее – там е сега подмладяването. Защото в света само Господ е стар – ние, другите, сме деца. Ще се учим от Него. Няма да мислиш, че си стар. Ти си на 45 години, на 45 лазарника. 45 години Земята се е мъчила да ходи. Тя е обикаляла, носила ни е на гърба си – и не е остаряла, а ти само на гърба ѝ седиш, пък си остарял. Земята е още млада: на толкова милиони години е и е млада. Ти едва си носил 45 години – и си остарял... Като те носи Земята, трябва да се подмладиш.

Като излезете навън, трябва да се зарадвате; като погледнете Слънцето – да се зарадвате. Вие съжालявате, че сте остарели. Ogледайте се: остаряването значи, че са станали геологически промени. Ако се е намалила любовта, значи някой е отбил любовта ви. Вие идете, проправите пътя на водата – те са я отбили да поят пиперниците си. Този я е отбил, онзи я е отбил... Никакви пиперници няма да гледате, вашата вода не я давайте. Като свършите вашата работа, онази вода, която ви остане – давайте я.

Никога не отнемайте правото на един човек. Щом отнемеш неговото право, друг ще отнеме твоето. Всички хора имат

преизобилно. Мнозина са взели чуждото, защото не се занимават със своето. Занимавайте се със своите дарби, които Бог ви е дал. Занимавайте се с доброто във вас, за да бъдете полезни на себе си и на другите.

Да благодарим на Бога за живота, който ни е дал, за всичко онова, което животът носи със себе си. Да благодарим на Бога за силата, която ни дава, и за всичко онова, което силата носи. Животът носи известни блага, здравето носи известни блага. Да благодарим и за силата, и за здравето, с които Бог постоянно ни обновява.

Добрата молитва

9. лекция, 4 декември 1940 г., сряда, 5 ч., София, Изгрев

ЕДИНСТВЕНАТА СВОБОДА

*Отче наш
Мисли, право мисли*

(Прочете се свободната тема. Направихме и упражненията за дишането: вдигане на ръцете нагоре; поемане на въздух, задържане на ръцете с допрени пръсти над главата и задържане на въздуха; после сваляне на ръцете и издишане.)

Мога да кажа

Има две реалности в света: едната е положителна, другата е отрицателна. Положителната реалност носи радост, отрицателната носи скръб. Двете като се съберат, тикат човека към работа.

Сега вземам страданията в един такъв смисъл – че ние ги създаваме. Например ти си гладен човек – 1, 2, 3 дни си гладувал. Казваш, че храната ще дойде. Ти си нетърпелив – има още 20 минути, докато дойде обяд. Тревожиш се защо не иде, кога ще стане това ядене – и изгубваш разположението си. Като дойде яденето, ти се наядеш. Най-първо се безпокоиш, защото си нетърпелив. Като дойде яденето, в тебе се зароди лакомията – ядеш повече, отколкото трябва. Стане ти тежко на стомаха, казваш: „Защо Господ създаде света такъв?“. Не го създаде Той така света, ти го създаваш. Ти си нетърпелив: седял си три дни гладен, още половин час можеш да потърпиш. Какво ще се безпокоиш? Учете търпението. Когато ви дадат яденето, няма да бъдете лакоми, сдържани ще бъдете. Винаги ще оставиш малко ядене.

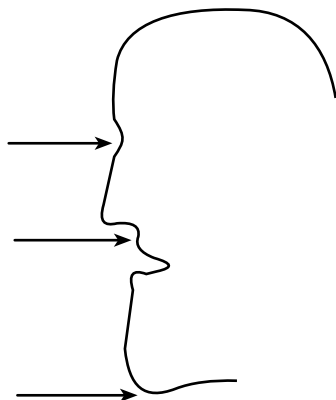
Вие сега искате да постигнете всичко. Някой иска да бъде пръв светия. Че за да станеш светия, ти трябва да бъдеш слуга на всички. Слънцето, което Господ е създал, ходи да слугува на хората, на всички изпраща своята енергия. Вие искате да бъдете прочути между хората, да знаят за вас. Какво сте дали сега на света и за какво ще бъдете прочути? Ако си цигулар,

ще бъдеш прочут за хубавото свирене; ако си художник, ще бъдеш прочут за хубавите картини. Ако си архитект – за архитектурата; ако си юнак – за юначеството си: ще се бориш с този, с онзи, затова ще бъдеш прочут.

Сега най-първо вие, като се борите, не знаете да се борите. Борите се с един и ви гътнат, на земята ви гътнат. Казвате: „Защо Господ направи света така?“. Че борете се с болестта. Една болест като дойде, не можеш да я туриш под краката си, да я гътнеш на земята. Вие на болестта ще ѝ създадете работа, защото тя е демократ, а вие сте аристократ. Тя казва: „Аз работя“. Като не ѝ дадеш работа, поваля те на земята и казва: „Работа искам от тебе“. Какво ще те научи? Ти не си бил щедър. Като дойде болестта, тя ще те направи щедър. Викаш лекар, даваш пари на този, на онзи, молиш се на този, на онзи. Защо сте неблагодарни от такава болест? Тя е тази, която отваря сърцето. Щом се ожесточи сърцето ви, болестта ще дойде; щом сърцето ви се отвори, здравето ще дойде. Не може да се нарушават тези закони. Вие искате всичките неща наготово, не искате много да мислите. Казвате: „Много философия не трябва“. Не, философия трябва, но философстване не трябва. Умно живеене трябва.

Брадата е много голяма за това лице. Този човек е силен на физическото поле; неговият умствен живот едва сега започва. Колко пречупвания има на лицето? Има едно пречупване на челото долу, при носа има друго пречупване. Защо стават тия пречупвания, знаете ли? Горе на темето имате една крива линия – това е Божественият свят. Напрежението от центъра е голямо, налягането е по-малко. Като се спуска линията на челото

– условията стават тежки, образува се налягане, вследствие на това става пречупване на долната част на челото. Вътрешните възможности са по-малки. След това животът тръгва по една права линия – по носа – и отвътре възможностите се усилват. След това имате голямо пречупване при устата.

Челото е Божественият свят, носът е духовният свят, а брадата вече е физическият свят. Колкото по-надолу слиза животът, мъчнотиите стават по-големи, увеличават се, защото материята става по-гъста. След като слезете на физическото поле, вие искате да живеете в брадата. Като слезете в брадата, искате да бъдете щастливи. Как ще бъдеш щастлив, когато трябва да работиш по десет часа на ден с мотиката си, все да я вдигаш. После какво изкуство има в лопатата? Вземаш и хвърляш пръст. Разбирам да вземеш десетина лопати, за да извадиш малко пепел, но по 4–5 часа, и то не ден, не два, но с години... И след като си прехвърлял тази пръст, какво ще добиеш?

Да допуснем, че вие сте сведущ писар в една канцелария, дето съдят хората. Пишеш присъди на основание на това, на онова, според еди-кой си член; 20 години пишеш все на основание на еди-кой си член. Питам: какво ще научиш? При първото писмо каквото научиш, оттам насетне е все преповтаряне, преповтаряне.

Сега някои от вас сте семейни. Твоят другар ще каже: „Пресолила си яденето“. Втория път малко сол туриш, но той ти казва: „Ти знаеш ли, едно време пресоли яденето“. Друг път пак повтаря: „Ти едно време пресоли яденето, много го пресоли“. Питам: защо трябва да се повтарят тези неща? Пресолила го е веднъж, кажи веднъж – и да се свърши. Или друг каже: „Ти знаеш ли, преди години ми каза една обидна дума“. „Хубаво, казал съм една дума“. Казаното – казано; какво се ползваш от повторението? Или общото твърдение, което казват: „Ние не вървим добре“. Как не вървим добре, много добре вървим! Много добре вървим, но ние сме недоволни. От какво сме недоволни? „Че не вървим добре.“ Така не се говори. Кой не върви добре и кое е доброто ходене? Като вървиш, няма да се клатиш като гемия; защото ако се клатиш като гемия, значи морето, в което вървиш, не е тихо. Ще се клатиш, няма какво да ви обяснявам. Ако питате: „Защо тази гемия се клати?“, обяснявам: защото повърхността не е гладка, има вятър. „Не може ли да не се клати?“ Когато морето е тихо, тя не се клати.

Вие впрягате два вола, турите едно рало, сложите хомот, хващате ралото и казват: „Воловете да теглят“. Като теглят,

те огъват гръбнака си. На воловете ще им кажете: „Няма да се прегъвате, коруба няма да правите. Вашият гръбнак равен трябва да бъде, да не бъде прегърбен“. Как няма да се прегърби? Ти ако се впрегнеш и теглиш това рало, няма ли да се прегърбиш? Гледам, че някои от вас не разсъждават научно. Като тръгнеш по пътя, не бързай много, понеже като бързаш, идват много мисли. Бързо като ходиш, ти няма да обмислиш работите. Например ако минавате през една местност с аероплан, който пътува с 400–500 километра в час или със 700 километра в час, мислите ли, че долу ще забележите нещо? Нищо няма да забележите. Като минете, нищо няма да научите.

Някой казва: „Бързо мисля“. Ако мислиш бързо, какво научаваш? Съвременният свят не мисли ли бързо? Вземете един военачалник на бойното поле – той мисли бързо и печели войната. Какво ще спечели? Военният е спечелил нещо. Но аз сега разсъждавам така: зимно време планините печелят, война има там. Зимно време побеждават планините, а лятно време побеждават долините. Зимно време всички снегове остават горе, не се топят; а лятно време всичкият този сняг слиза в долините.

Питам сега: тия върхове, които много печелят, какви плодове дават на света? Според мен човешкият ум представлява един планински връх, а пък човешкото сърце е долина, плодна долина. Следователно енергията на ума трябва да слезе от високите върхове в долините, за да се създадат плодовете. Тогава казваме, че един ум е плодоносен, понеже ако този ум със своята енергия не слезе в долината, плодове няма да станат. Тогава ви питам: защо е вашият ум? Вашият ум трябва да слезе във вашето сърце, за да се обработи добродетелта. Защото под думата *добродетел* разбираме плодове, които трябва да даде сърцето. Едно сърце, което не дава плодове, е безплодно. Един ум, който не дава своята сила отгоре, е мрачен ум. Какво може да се придобие в един спор? Противоречие ще се добие в живота.

Казват сега: „Христос е донесъл спасението на света“. Вече се подразбира, че светът е бил в едно положение, дето хората са се давили, и това показва, че човек не е могъл да излезе

от тия условия навън. Често художниците рисуват картини как се давят хората, как ги спасяват, хвърлят им спасителни пояси. При сегашните условия ние живеем на Земята, за да бъдем щастливи. Питам: когато си гладен, в какво седи твоето щастие? В търпението. Ще чакаш яденето да се приготви. Когато ти дават яденето, в какво седи твоето щастие? Да не си лаком. Щом дойде щастието, лакомията няма да дойде.

Какво сега може да извадите от вашето сърце? Често говорите за Любовта. Това трябва да се разбира. Когато вземем за пример онази, идеалната любов – нали говорим за една идеална любов – значи това е да обичаш другите като себе си. Питам: защо трябва да обичаме другите? Понеже всяко нещо, което се упражнява, става силно. Ако не упражняваш сърцето си в любовта, то ще отслабне. За да функционира сърцето, ти трябва да обичаш. Любовта в дадения случай е функция на сърцето. Ако сърцето се занимава с любов, то ще се усили, ще стане здраво. Здравото сърце ще свърши работата добре – ще бъде здраво и тялото.

Ние по някой път разбираме особено любовта. Има една любов, на която температурата малко се повишава. Можеш да определиш научно колко любов има някой. Вземете коя да е млада мома – като премеря два-три пъти врата ѝ, аз мога да зная в коя мома любовта е по-силна. Например прекарвам пред две моми един красив момък; правя научно изследване. Казвам: „Виждате този момък. Как е, ще го харесате ли?“. След като те го огледат, премеря вратовете им. Втори път пак прекарам момъка, пак премеря вратовете им. Ако се измени мярката – има любов; защото при любовта винаги има едно повишение в мярката. Щом се намали мярката – не го обичат; каквото и да говорят, те не го обичат. Щом се увеличи мярката, значи сърцето е мръднало – то започва да функционира. Под „мръднало сърце“ аз разбирам, че е започнало да функционира.

Вие питате: „Защо трябва да се обичаме?“. Ако не обичаш, кръвообращението в теб няма да става редовно. Кръвообращението ако не става редовно, в тялото ще се зароди много кал – и тогава от безлюбието идват всички болести. С любовта иде здравето. Защо трябва да мислиш? Защото ако не мислиш, идват всичките болести. Здравето идва от доброто

мислене, а не да имаш тревога, когато мислиш. От добрата мисъл иде здравето.

После ние казваме, че трябва да носим Истината. Истината вече е изкуство. Като дойде Истината, ще те научи как да използваш Божиите блага; благата, които Любовта ни дава, благата, които Мъдростта ни дава. Само в Истината човек може да бъде щастлив, а щастието носи свобода. Значи трябва да си свободен, когато даваш. Ако ядеш и до тебе седи един човек, който иска като се наядеш, да ти пререже гърлото, можеш ли да бъдеш щастлив, докато се храниш? Или ти искаш хубаво да се наядеш, а пък един човек седи до теб с дърво, че след като се нахраниш, да те бие. Питам: как ще се усещаш?

Има един анекдот – той е само за поука. Светът не се оправя с този анекдот. Един обичал много да яде. Като яде повече – преяжда и страда после. Неговата възлюбена имала една губерка – като яде донякъде, тя го мушне. Като го мушне 3–4 пъти, той престава да яде. Човекът се научил, като го мушне възлюбената, да престане да яде; и тогава коремът не го болял. Отива на гости на своя кръстник и носи един куркой – подарък за него. Кръстникът приготвил куркоя, те сядат да ядат – и жена му го мушнала по едно време с губерката. Той ѝ казал: „Вкъщи не ме оставяш да се нахраня. И тук, при кръстника, пак ли ще ме мушкаш с тази губерка?“

Без губерка е по-хубаво. Не си дояждай, защото щом си доядеш, работата е лоша. Когато гладуваш, не мисли, че ще умреш гладен: никой досега не е умрял гладен. За някого казват, че от глад е умрял. Не е право – от глад хората не умират; има други причини, от които умират хората. И бедни, и богати хора умират, но богатите имат ядене и не могат да го ядат. Сиромашът казва: „Гладен ще умра“. Казват, че и богатият е умрял от глад. И сиромашът умира от безлюбие, и богатият умира от безлюбие. Сиромашът умира от скудоумие и богатият умира от скудоумие.

Хората умират от безлюбие. В любовта именно, когато човек обича, той е готов да служи. Пример за служенето е майката. Тя като има любов, по три-четири пъти става на нощ, после къпе детето; и то не ѝ говори на някой разумен език, но тя даже в плача вижда нещо разумно. Казва: „Много умно плаче“. Та казвам: в това отношение трябва да имаме сърцето

на майката, не да се самоосъждаме. Някой път не е възможно човек да живее добре, понеже условията отвън са лоши. Човек със своя ум трябва да се справи с условията.

Ако един твой неприятел ти даде брашно от цимент, после те излъже и тури вода в това брашно, след това замеси една каша и ти каже да си сложиш единия крак, за да имаш хубава обувка, та ти го държиш 5–6 часа там, какво ще стане с тебе? Ще си навлечеш цяла една беля на главата. Има храни, които хората много пъти ядат – и те се циментират. Знаете ли колко пъти се препоръчват храни, които образуват цимент в стомаха? Има много пъти чувствания и мисли, които образуват цимент в човешкия ум. Затова трябва една нова наука.

Казват: „Хигиенично да живеем“. Хигиена без любов в света не съществува; хигиена без разумност в света също не съществува. Най-първо хората трябва да внесат Любовта като закон. Ядеш ли – с любов да ядеш. Трябва да ядеш разумно – със светлина да ядеш. В тъмнина не яж, защото ще имаш най-хубавата светлина. Не бързай да гълташ: ще ядеш и ще дъвчеш храната си. Знаете ли колко пъти човек трябва да прекара храната си в устата, когато зъбите са здрави? На мнозина зъбите са развалени. Ако идете в Америка, ще видите, че зъбите им са развалени. Американците са един културен народ, много благороден, но не знаят да ядат. Един американец, след като се наяде, ще изпие едно горещо кафе с ледено. Лятно време вечер той ще изяде едно голямо парче сладолед и после ще изпие една чаша кафе. Питам: при такива резки промени какво ще бъде здравето на човека? Зъбите се развалят, стомахът се разваля – и там почти всички страдат от диспепсия.

В Америка няма някой, който да не страда от диспепсия. Това е забелязано в Америка – че в северната ѝ част много от старите жители са измрели от стесняване на гърдите. На европейците, които отиват в Америка, дробовете им постоянно се стесняват, сплескват се. Има някакви микроби, които действат върху организма. Плитко дишат американците; едва сега са започнали да дишат по-дълбоко. Те бързат, време не им остава. Като не ти остава време да дишаш дълбоко, стесняват се гърдите ти. На германците, които отиват в Америка, дробовете им хлътват, коремът им изпъква, като че са бременни.

Та казвам: за в бъдеще тия хора, които са религиозни, ако нямат тази любов... Така че като ядете, трябва да благодарите на Бога за яденето; като дишате – да благодарите на Бога за дишането. Сега като правите упражненията, виждам, че не ги правите от любов. Казвате: „Ха, сега ли ще си вдигам ръцете нагоре...“. Вие правите други работи, които са десет пъти по-глупави, по цял ден мърморите и се мушкате – и това го считате за нещо разумно, а да си вдигаш ръцете нагоре не го считате за разумно. Няма по-хубаво нещо от това, да си вдигаш ръцете нагоре. Не постоянно да ги вдигаш, защото има една опасност. Щом си вдигаш ръцете нагоре, сърцето не е толкова силно, за да изкара кръвта, и тя пада от ръцете. Като спуснеш ръце надолу, кръвта отива в ръцете. Но с това вдигане ти ще усилиш волята си. Ако не вдигаш ръцете нагоре, твоята воля не може да се усили. Ако не спущаш ръце надолу, не можеш да имаш резултати.

Та казвам: ние сме подложени на такива атавистични чувства на бездействие – искаме да не работим. Аз съм съгласен, но ще имате работа с най-малкото съпротивление, защото за всичките удове, които човек има, трябва да има упражнения. Ако ти си държиш ръцете, без да упражняваш пръстите, те ще атрофират. Значи всеки пръст трябва да има едно упражнение. Ако не си упражняваш първия пръст разумно, както трябва, благородното в теб се похабява: ти ще изгубиш благородството си. Ако не си упражняваш средния пръст, съвестта у тебе ще отслабне, ще започнеш да ставаш безчувствен към страданията на хората. Казваш: „Нека страдат“, но няма да бъдеш справедлив. Ако не упражняваш третия си пръст, ще изгубиш идеята за хубавото и красивото. Ако не упражняваш малкия пръст, в живота ще бъдеш немарлив. Ако не упражняваш палеца, волята ти ще отслабне и любовта към Бога ще се занемари.

Щом тия работи се занемарят, ти ще бъдеш един нещастен човек. Животът ти ще бъде мрачен, ще бъдеш несправедлив, без красота и без удобства. Ако искаш животът ти да бъде удобен, удобствата от малкия пръст ще дойдат. Тия удобства не могат да дойдат, докато не си упражнявал волята си; докато не си упражнявал благородството си, тия удобства не могат да дойдат. Докато не си упражнявал чувствата на благородство,

тия удобства не могат да дойдат; докато не си станал справедлив и съвестен, тия удобства не можеш да ги имаш; същото е и ако не обичаш красивото.

Който не разбира тези неща, казва: „Каквото даде Господ, каквото Господ е създал“. Господ ни е създал да работим в света, но трябва разумна работа. Сърцето ми трябва да работи. Ако ти не можеш да обичаш един цвят, ако не можеш да обичаш една мушица, ако не можеш да обичаш един извор, както тече, ако не можеш да обичаш малкото камъче... Ти може да мислиш, че този камък се търкаля, но това малко камъче еволюира, то си има свое предназначение. Това камъче носи известно благо в света. То носи известна скрита енергия и може да я предаде. Ти си се обезсърчил, а това камъче милиони години седи. Ти може да мислиш, че то се свлича. Не се свлича, но носи една сила, която може да те ползва.

Страданията не са нищо друго освен една неограничена материя, която се свлича във вашия живот. Че как се образуват бисерите в мидите? Като влезе някое парченце в мидата, тя го увива с разни пластове и направя от него бисер. За да се освободи от безпокойството, от това малко парченце тя прави бисер. Защо и ти от едно твое страдание да не можеш да направиш скъпоценен камък? Ако мидата може да направи бисер, ти защо да не можеш да направиш един скъпоценен камък? Не трябва да съжаляваме, че е влязло камъчето. Влязло, излязло – художество ще сложи. Дойде една неорганизирана лоша мисъл, какво ще направиш? Никой не може да се освободи лесно от лошите мисли.

Ето аз как бих постъпил: представете си, че минавам покрай една отворена каса, в която има злато. Дойде една мисъл в мене да си взема от касата. Това е изкушение. Тогава аз ще извадя от джоба си една златна монета, ще я туря в касата и ще си замина. Така аз се освобождавам от изкушението. Утре моята каса като е отворена, той се изкушава; но и той като се изкуси, също ще тури. Законът работи.

Та според старото възпитание вие сега очаквате да идете в Небето, да ви посрещнат Христос и ангелите. Не зная защо ще ви посрещат ангелите... Един цигулар, когато го посрещат тук, на Земята, даже афиши турят – свири човекът. Като излезе, той дава нещо. Един художник пък даде изложба на

картините си. Ти като идеш в Небето, какво изложение ще направиш? Ние сме бедни и затова дойдохме тук да живеем – в Небето бедни хора не приемат. Бедни, болни, скудоумни само тук, на Земята може да живеят: Небето е място, където живеят богати и умни същества. Като идеш в Небето, ти трябва да бъдеш богат.

Вие сега имате идея, че не можете да бъдете богати. Така не се мисли. Всеки човек, на когото Бог е дал ум, е богат. Всеки човек, на когото Бог е дал сърце, е богат. Всеки човек, на когото Бог е дал душа, е богат. Всеки човек, на който Бог е дал дух, също е богат. Несметни са вашите богатства: вие сте толкова богати и ще трябва да благодарите на Бога за богатствата. Впрегнете ума си на работа. Ето сега аз казах една дума, която не трябваше. Няма да впрегнеш ума си, но ще се впрегнеш ти да работиш за духа си; ще се впрегнеш да работиш. Казват: „Впрегни духа си“. Не е правилен този израз: ти ще се впрегнеш за духа, за душата, за ума – и най-после ще се впрегнеш за сърцето си. Ти се впрягаш, пък твоят дух, твоята душа, твоят ум и твоето сърце – това са разумни същества, които работят за сърцето ти. Това са разумни същества, които понякога минават и ти правят услуга. Ти искаш тия разумни същества да ги впрегнеш. Те не са волове. Като минеш, ще им кажеш от какво имаш нужда.

Например в училището не разбираш някаква задача. Помилиш се – учителят веднага ще ти обясни. Сега всеки един от вас да си избере какво желае. Вие искате да бъдете щастливи. Безбройни са пътищата на щастие: какво щастие искате сега? Днес какво щастие ще поискате; кажете ми едно щастие, което го нямате. Въздух имате, светлина имате, храна имате – какво не ви достига? Искайте нещо, което не ви достига. Искате нещо по музика: сега мога да ви го дам, но ще се учите. Искате по художество: сега мога да ви го дам, но трябва да работите. Човешката мисъл и желанието се посаждат както семената. Ако ти ще посаждаш една мисъл в ума, трябва да знаеш къде да я посадиш. По някой път трябва да знаеш как да посадиш една мисъл в ума си. Сърцето е поле за посаждането на най-хубавите желания. Ако в ума си не можеш да посадиш хубавите мисли и в сърцето си – хубавите желания, ти не си се научил на изкуството и щастлив човек не можеш да бъдеш.

Разгледайте живота на Христа, Който е бил щастлив на Небето. Но защо Той е слязъл на Земята? Да научи нещо. Слязъл е да научи нещо, да приложи Божията любов и да види резултатите на Любовта, да види резултатите на Божията мъдрост. Питат: „Защо страда Христос?“. За да научи какво нещо е Любовта. Любов, която не може да превъзмогне всичките мъчнотии в света, не е любов. Силната любов превъзмогва всичко в света. Сега се проповядва силна воля. Силната воля седи в силната любов. Когато човешката воля действа с любов, има силна воля. Когато човек действа без любов, той става груб. Може да имате такава любов, както един железар, който чука с чука си. Тогава вие чувате шума – и така ще направите един гвоздей. Но има и друг начин: това желязо го разтопявате, изливате го – и без да го чукате, излеете хиляди гвоздеи. Кое е по-хубаво: всеки гвоздей да го чукате или да излеете желязото наведнъж?

Вие трябва да се проучвате; да имате едно огледало и когато ви нападат лоши мисли, да видите в него как потъмнява човек и как става съкращение на мускулите. Ти като се видиш, сам не се харесваш. Когато дойдат хубавите хармонични мисли, си доволен от светлината, която лицето ти издава. Помислиш криво – светлината на лицето ти не е хубава.

Сега в съвременния свят хората са станали много самостоятелни. Съвременният свят е минал в епохата на непослушанието. Най-първо децата са непослушни, но дойде една фаза в живота, когато децата стават послушни. Когато децата са непослушни, те викат на другарчетата си, гневят се, сърдят се. Хората сега минават през тази епоха. Майката затова си има един закон, една тояжка. Понякога чуваш вкъщи пеене, друг път има плачене – майката става капелмайстор. Всички в света ще имате тия страдания, защото минавате през фазата на непослушанието. Всеки иска да се домогне до богатата, без да работи за тях.

Аз съм привеждал този пример: един студент се учил при един професор по биология. Той приготвил един научен труд да го издаде, но студентът го откраднал и го издал от свое име. Като видял своя труд, своите биологични изследвания, издадени под друго име, на професора му припаднало. Мислите ли, че този студент по такъв начин ще стане учен? Професо-

рът не разбира случая и студентът не го разбира. Професорът не го разбира, защото не търпи. От неговия труд хората ще се ползват, а че не бил на негово име – това нищо не значи. Нима мислите, че поезията на всички поети, които пишат стихове, е тяхна? Това е чужд труд. Някой е турил името си, че е поет. Някой човек минава за учен, но не е учен. Трябва да имаш едно знание, което да ти помага; да имаш една любов, която да ти помага. Бог е Любов в света. Ако ние не слушаме Бога, каква любов имаме? Любовта изисква абсолютно послушание. Като дойдеш до Божията любов, до Божията мисъл – никакво противодействие. След като направиш нещо, после ще мислиш.

Сега в тази Библия има много работи, които ние повтаряме, но опит не е направен. Вие например правили ли сте опит да възлюбите врага си? Знаеш ли колко мъчно е да възлюбиш своя враг? Това е най-мъчното в света – да възлюбиш своя враг. Мъчно е, понеже врагът мяза на един камък. Който знае законите на камъните, може да ги използва. Той ще тури този камък в огъня, ще го опече, ще го направи на вар и ще си белоса стаята. Врага трябва да го направиш на вар, за да белосаш къщата си. Като го погледнеш – да го обикнеш. Казваш: „Имам един враг“. Той може да ти даде белия цвят. Този камък ако не го опечеш, може да падне отгоре ти и да ти пукне главата. Казваш: „С камъните ли ще се занимавам?“.

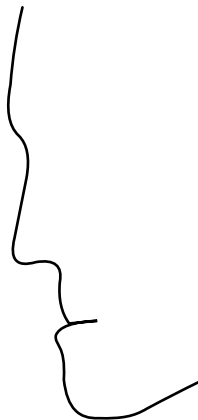
Врага си трябва да го обичаш. Ти не можеш един враг да го обичаш, докато не го опечеш. Тия врагове са известни мисли. Някой път имате известни мисли, които може да ви нападнат. В разните епохи разни мисли ви нападат. Децата едни мисли ги нападат, момчетата и момчетата по на десетина години други мисли ги нападат. Като станат на 21 години, едни мисли ги нападат, на 33 години други мисли ги нападат, на 45 години трети мисли ги нападат; на 55 години пак други мисли ги нападат; на 65 години различни мисли ги нападат. И на 120 години като станеш, пак имаш недоразбирания.

На мене един български свещеник ми разправяше своя опитност. На млади години той бил много приближен на владиката, но идеалистически гледал. Имал много случаи да се издигне, но това го считал за недостойно. Казваше ми: „Сега съм станал вече човек на 80 години и днес съжалявам за про-

пуснатите възможности. Съжалявам, че на млади години не използвах тия условия. Сега се изкушавам. Виж този дявол как ме мъчи“.

Има някои правила, които трябва да спазвате. Вие сте подложени на известни мъчнотии. Никой не може да се избави от тях, но е казано, че всичките мъчнотии, през които ще минем, ще се превърнат за наше добро. Самият развой на сегашната еволюция, през която човешкият дух минава, трябва да премине по този път. Неизбежни работи са това.

Този човек, както е нарисуван, е много егоистичен – от сутрин до вечер само за себе си мисли. Тази права линия на устата и брадата, както е построена, показва това. На този, втория, горната челюст не е издадена – това показва, че не обича да дава, че отвсякъде иска да вземе. Колкото за вземането, той е много даровит. За даването е аристократ, за вземането е демократ. В природата колкото даваш, толкова и ще вземеш. Но знаете ли колко мъчно е да създадеш органически една линия – да създадеш устата си, да създадеш носа си, брадата си. Това, което давам, е схематично – то е скелет, само една проекция.

Мускулите трябва да дойдат на устата и те показват много, но там е всичката мъчнотия. Когато устата изсъхне и бърните се стеснят, когато започват да бледнеят, кръвообращението не е хубаво. Устата трябва да бъде свободна, за да бъде добро кръвообращението. Щом носът се сплесне долу, дишането не е правилно. Щом устните се стиснат, кръвообращението не е правилно. Щом ръцете изсъхнат и тялото стане сухо, това не е здравословно. Всякога трябва да има една топлина, една мекота. Щом лицето започне да загрубява, щом кожата почне да загрубява, тя вече не може да възприема онази сила на природата, която иде. Затова кожата на човека трябва да е пластична, лицето му трябва да е пластично, за да възприема и за да дава.

Щом някой започне да взема повече и да дава по-малко, той затлъстява. Щом вземе да дава повече, пък да взема по-

малко, той изсъхва и става нервен. По средата е хубавото – да не затлъстява и да не изсъхва. Казвате: „Всичко трябва да дадем“. Не, раздай всичко онова, дете е непотребно за тебе; а всичко, което ти е потребно, го остави за себе си. Онова, което ти е необходимо, задръж го; онова, което не ти е потребно, дай го.

Всяка сутрин, като станете, най-малко 10–15 минути трябва да се спрете за разсъждение. Запитайте се каква е Волята Божия за днес. Аз като ви гледам, виждам – на някои от вас ви трябва любов, на някои от вас ви трябва знание, на някои ви трябва работа. Това са три положения. Най-първо трябва да знаем какво ни трябва. Някои имате повече любов, отколкото ви трябва, но знание нямате; някои имате знание, но любов нямате; някои пък нямате воля. Под воля разбирам истината, защото истината се занимава с човешката воля, с човешката душа. Не може човек да усили волята си, ако не разбира закона на Истината. В истината трябва да знаеш как да направиш нещата, понеже ние се намираме в едно статично положение.

Представете си, че сте като хора, които са взели билет от лотарията. Може да направим един опит: ако искате, всички да вземете по един билет, за да видите ще спечелите ли; но само за опит, да видим колко ще спечелите. Значи ако 300 души вземете по 25 лева, колко правят? Близо 5 хиляди лева. Ако от всички ви само един спечели и вземе 200 лева, нищо не е; даже ако вземе и 2 хиляди, пак нищо не е. Това значи, че не сме от умните. Ако дам едно и спечеля десет, разбирам, но ако дадем 5 хиляди лева и спечелим 200 лева, щеше да бъде по-добре, ако бяхме раздали тия 5 хиляди лева. Тогава нашата лотария ще спечели повече.

Ако ме питате сега дали трябва да вземете билети от лотарията, или не, аз ви казвам: ако искате, хайде да решим и общо да вземем, всеки да си вземе по един билет, за да видим колко ще спечелим. Ако спечелим повече, отколкото сме дали, ще вземаме билети и занапред, но ако не спечелим повече, ще кажем, че лотарията не е за нас. В лотарията аз харесвам една черта – че тя усилива вярата на човека. Той десет пъти взема билет и все вярва, че ще спечели – усилива вярата си. Пък има и друга черта – даде 5 хиляди лева и не му е мъчно, прави опит.

Всичко може да правите за опит; може да направите опит и с една лотария. Има дни, ако вземеш билета си тогава, може да спечелиш. Аз зная кои дни печелят, но никога не казвам: за себе си ги зная. Но и в деня има особени часове, които печелят. Тогава играят късите вълни. Има и средни, и дълги вълни, които печелят. Вземеш един билет, но твоите трептения не са хармонични. Друг е взел, а неговите трептения са похармонични – и той печели. Колкото хармонията е по-голяма, толкова човек повече печели. Тези, които не печелят, са много дисхармонични.

Всеки един от вас може да знае ще спечели ли, или не. Щом вземеш един билет и кажеш: „Я спечеля, я не“, това е решено. На 10 хиляди билета имаш само един случай да спечелиш 20 хиляди лева. В Англия има един астролог, мисля, че го казват Сафариел. Той взел статистиките от десет години: колко мъжки и колко женски деца се раждат, та изчислявал за следващите години колко мъжки и колко женски деца ще се родят – и изчислил това с единица погрешка. После взел номерата от три билета, които печелят. И като дойде някой да го пита кой билет да вземе, за да спечели, комуто казал кой билет да вземе, печелел.

Няма нищо произволно в света. Произволно е за този, който не разбира. Но ако ние влезем в този закон, ще се отучим да работим. Лотарията е за развиване на вярата, но ако всички все на нея очакваме, щяхме да оставим нивите неорани. Какво ще ни донесе лотарията? Приложете закона на Любовта, който ще внесе хармонични трептения във вашия ум, във вашето сърце и във вашето тяло. Най-първо ще имате здраве, ще имате една хубава свободна мисъл и хубави чувства. После тази Любов ще ви хармонира с окръжаващата среда и ще влезете в хармония с напредналите души. Не мислете, че всичките хора, с които идвате в познание, са обикновени души, но ги гледайте: те са скъпоценни души, ала са увити в кал, в това-онова. Знайте обаче, че това са скъпоценни души.

Има големи камъни, дето не са скъпоценни, но има други – скъпоценни. Във всички хора, с които се запознавате, има нещо хубаво – те са скъпоценни камъни. Когато се запознаете с един човек, вие трябва да го опитате. Как ти ще се запознаеш с черешите, ако не ги опиташ? Ще опиташ 1, 2, 3, 10, 15,

20 череша... За да се запознаеш със сливите, същият закон е. Ако се запознаеш с ябълките, с крушите – всички трябва да ги опиташ. За това, което не си опитал, не си давай мнението. Което не си опитал – не вярвай в него. Сливите, които си опитал, можеш да ги препоръчаш; които не си опитал, не ги препоръчвай. Нещо, което не си опитал, не го препоръчвай на никого.

Казвате: „Не си струва човек да обича“, но вие не сте обичали още. Ти обичаш някого. Обичаш коня и му туряш един юлар на врата, туриш му седло да го яздиш. Ти обичаш растенията, но ги сечеш. Това не е обич. Ти седиш при едно дърво, за да ти даде плод, от плода да се ползваш – това е любов, но не да го отсечеш. Всякога, когато обичаме един човек, трябва да му дадем нещо от себе си, да има една обмяна между нас и него. Божията любов се проявява в обмяната. Бог е, Който ни заставя да обичаме някого; Бог е, Който ме заставя да възприема Любовета. Когато обмяната между този, който обича, и този, когото обичат, е правилна, тогава иде плодът на Любовета. За всички хора, които се подчиняват на този закон: дом, народ или човечество – отлично действа законът. Няма нищо по-хубаво и по-красиво от това.

Сега някой може да ви каже нещо, но има работи, които ще ви спънат. Тия пречупвания на линиите при носа, при устата, при брадата, тия линии трябва да се облагородят. Всичко отвън, което правим, е само едно условие. Да се облечем хубаво, да си направим хубави обувца, шапка – хубави са тия работи. Но най-после трябва да си направим една шапка, която да не остарява; да си направим обувца, които не се късат. Най-после трябва да си създадем едно тяло, което да не умира, постоянно да се обновява – към туй да се стремим. Знайте, че трудните работи са приятни. Безсмъртието, което ние искаме, е най-трудното нещо. Трябва да се впрегне човешкият дух, човешката душа, човешкият ум, всичко трябва да се впрегне на работа. В безсмъртието човек ще придобие своята истинска свобода. Вътрешните възможности и външните условия ще дойдат да се урівновесят, еднакво да бъдат господари.

Сега има някои от вас, които страдат. Има една сестра, която страда от старини, в гръбначния стълб ѝ е болката. Мнозина от вас, гледам, боли ви кръстът. Значи подпушване

е станало на един център; една чакра има на кръста, подпушила се е нейната деятелност. Тази деятелност трябва да се препраща нагоре. Щом се спре, тогава се образува болка. Болките в кръста са причина, че енергията на този център слиза надолу, пък не може да се прояви. Младата мома никога не страда от кръст, понеже енергията отива нагоре, нагоре се предава. Понеже старите подпушват тази енергия, тя отива надолу и започва да ги боли кръстът. Казвате: „Остарях, не мога да работя“. Енергията отива надолу.

Никога не туряй в ума си, че си стар. На 45 години си или си на 85 години – каква старост е това? Ако си на Слънцето, ти си философ. Земята за 365 дена обикаля около Слънцето, а то за 20 милиона години обикаля около своето слънце. И на Слънцето ти ще бъдеш на една година, която е равна на 20 милиона земни години. Ако на Земята имаш 85 години, на Слънцето ти си едно малко бебче. Ти си на 85 години – каква е твоята старост, не е ли смешно? Тогава ще бъдеш в зачатие – едно бебенце. Престанете да мислите, че сте стари.

Аз наричам старостта една маска. Има един свят, който не е маскиран. Нали понякога човек се маскира. Тази маска ще гледаш да я хвърлиш. Ти мислиш, че си остарял, и ставаш недоволен. Казваш: „Остарях, така е направил Господ“. Животът, това е едно вечно подмладяване. Аз наричам живота вечно подмладяване на човешката душа, вечно подмладяване на човешкия дух, вечно подмладяване на човешкия ум и вечно подмладяване на човешкото сърце – това е животът. Но в тия промени, докато се научите да се подмладявате, ще минете през тази фаза на остаряването; ще идете в Божествената работилница, ще ви турят в нея, ще ви подмладят и пак ще ви върнат долу; после пак ще остареете, пак ще идете в Божествената работилница, ще ви подмладят и пак ще дойдете на Земята. Ще отивате, ще се връщате, ще остарявате, ще се подмладявате, докато се научите сами да се подмладявате. Апостол Павел, като говори, казва: „Обновявайте се във вашия Бог“.

Сега някои от вас, които са песимисти, да не дружат с хора, които са също песимисти: дружете с хора, които са крайни оптимисти. Някои от вас, които не знаете да обичате, дружете с хора, които знаят да обичат. Или на ваш език казано: грейте

се на соби, които са запалени и издават топлина. Онези соби, които не греят – не очаквайте нищо от тях. Те може за в бъдеще да се запалят, но вие дружете само с тия, на които собите са запалени: трябва да идете при тях. Ако вие сте запалени, тогава не се смущавайте: когато дойдат другите, ще искат да се сгреят. Радвайте се на това.

Казвате: „Аз този не го искам“. Това не е Божествен закон – ние не сме господари, за да отдалечим някого от нас. Ти не можеш да отдалечиш Божията светлина и топлина – те идат. Ако искаш да бягаш, ще се спреш в някоя изба. Не можеш да кажеш на Слънцето: „Аз не искам да ме грееш“. Обича те някой – ти не можеш да кажеш: „Не искам да ме обича“. Това не е твоя работа. Този човек те обича, не се месѝ в неговата работа. Дали ще приемеш любовта, или не – това е твой въпрос. Ако ти го обичаш и той каже: „Не искам да възприема твоята любов“, и той е свободен. Нито ти, който даваш, нито той, който взема, сте ограничени – и двамата сте свободни. Ти си свободен да дадеш любов, той е свободен да възприеме любовта. Единствената свобода е да обичаш и да възприемаш. Единствената свобода, която имаш, е да мислиш и да възприемаш, да чувстваш нещо и да възприемаш нещо – в това седи нашата свобода. Ако не си свободен в своята мисъл, ако не свободен в своята любов, има в какво да бъдеш свободен.

Любовта е, която носи в света свободата. Или казано другояче: Бог, Който ни е създал, ни е направил свободни. Понеже влизаме като органи в Неговото тяло, една необходимост в Бога е да бъдем свободни – и Той иска всички да бъдем свободни, за да можем да свършим работата. Защото тази работа е и Негова работа. Ако сме свободни – ще свършим работата добре, ако не сме свободни – няма да я свършим. Дошли сте на Земята да бъдете свободни. Или казано на прост език: да се научите да обичате. Но като обичаш, не трябва да разправяш: „Ние едно време се обичахме“. Не, в любовта няма едно време. В умрялата любов има време, а за живата любов няма време – тя е вечна и непреривна.

Когато хората започнат да говорят, че едно време са се обичали, значи любовта се е отбила. Оставете това „едно време“. Щом някой стане на 50–60 години, той мисли, че не бива да обича и че любовта е само за младите. А за старите глупост-

та ли е? Вие мислите, че знанието е за младите – те трябва да учат. Ами за старите глупостта ли е? Не: и младите, и старите трябва да учат. Всички са ученици, напреднали ученици на 120 години. Детето на 5–6 години взема книжката и чете буквите. Защо бабичката на 120 години да не вземе книжката и също да учи буквите? Все ще научи нещо.

Дръжте си главите прави, вземете една хубава поза. Турете си главата перпендикулярно нагоре. Оставете ръцете свободни и прекарайте вашата мисъл през палеца, после през първия пръст, през средния и през малкия. (*Всички направихме упражнението.*) Щом дойдете до палеца, кажете: „Животът, който Бог ми е дал“ – и гледай десницата; после: „Животът, който от Бога съм възприел“ – и гледай левия палец. В дадения случай трябва да знаеш, че си приел нещо от Бога и че Той ти е дал нещо, а ти си го приел. Сега седиш и мърдаш своя палец. Докато твоят палец мърда, ти живееш – силата седи в него. Дотогава, докато движиш палеца си, можеш да го туряш отгоре на юмука. Докато мърдаш палеца си, имаш живот; щом палецът престане да се движи, изгубваш живота. Когато палецът престане да се мърда, ти си заболял.

Докато палецът се мърда, радвай се – ти си здрав човек. Казваш: „Аз съм болен човек“. Докато се мърда палецът, няма да се плашиш; като престане да се мърда, дяволът вече те е вързал. Като се мърда палецът, ти си свободен. Няма да казвате: „Аз съм болен“. Докато можеш да си движиш ръцете, болестта я няма. Като престанат да се движат пръстите, тогава може да кажеш, че си болен. Казвам ви това, за да се усили вашата мисъл. Казваш: „Забравих дали ще оздравея, или не“. Щом се мърдат палците ти, ще оздравееш, ако не се мърдат – тогава вече е друго. Няма да се обезсърчавате. Заболи те коремът и питаш: „Дали ще оздравея?“. Ако се мърдат палците, ще оздравееш, ако не се мърдат, няма да оздравееш. Диагнозата е много проста.

Ръцете ни са дадени, за да имаме постоянно Божието съдействие. Това е една книга. Известна работа можете ли да я свършите? Дадат ми една тема – аз съм ученик и трябва да напиша дисертацията си. Питам: „Ще мога ли да я напиша, или не?“. Палецът ми се мърда, значи това е доказателство. Могат ли да се мърдат палците, значи можеш да направиш

работата. Не бързай: може да минат ден, два, три, пет, година, пет, десет – това нищо не значи. Приятно е да прекараш десет години в Божествен труд.

Божественият труд е в живота: не в калугерския живот, но в целия живот с всичките му форми. Аз виждам хубостта на живота, който се проявява в растенията, който се проявява в рибите, в мушиците, в млекопитаещите и в човека. Виждам живота, който се проявява в камъните – и там има известен живот; животът е вложен в положително състояние и в камъните. Ако и камъните ги обичаш, и те са щедри, дават. За вас камъните още не са живи. Все-таки ако човек обича дърветата, те са първите пионери, които изучават живота, и то дългия живот. Ако ние бихме се отнасяли с растенията по-добре, също щяхме да живеем по-добре. Като нарушаваме този закон, животът се скъсява. Казват: „Глупаво е туй дърво“. Това дърво е много разумно.

Та сега първото нещо: ще контролирате живота, който Бог ви е дал (левия палец), и живота, който сме приели (десния палец). Колко хиляди години е отнело на онези умни същества да ти направят този палец! И те още работят – палецът не е завършен; много още има да се работи. Тъй както е направен, палецът много гениално е направен, но още има да се прави.

Първото пречупване на лицето трябва да бъде хармонично; второто, третото и четвъртото пак трябва да бъдат хармонични. Колкото слизаме по-надолу, това става по-мъчно. Когато се качваме нагоре – от физическия свят към умствения, трябва да се изкачваме, за да премахнем мъчнотията. Затова човек трябва да мисли, за да премахне мъчнотията; трябва да чувства, за да премахне мъчнотията. Човек трябва да употребява волята си, за да премахне мъчнотията.

Във всички пречупвания на енергиите, които слизат от Божествения свят, ние се намираме в едно затруднително положение, понеже не знаем как да ги употребим. Ако фокусираш слънчевата светлина и я пречупиш, ти ще образуваш един пожар в себе си. Ще трябва да знаеш как да пречупиш светлината и топлината. Като пречупиш чувствата, пречупването им не трябва да бъде голямо, защото това действа катастрофално. Младите хора при пречупването на любовта

боледуват с месеци, с години, когато стане пречупването на чувствата.

Новата религия, която иде в света, е да се намери новото, правилното отношение, което Любовта има към човешката душа, да се намери новото и правилно отношение, което душата има към човешкото сърце. Това трябва да се научи.

За следния път напишете на една книжка една права линия. Направете я с каквато дължина искате. Начертайте една плоскост и един куб, каквато искате големина им дайте. Ще видим каква големина ще им дадете. Всеки да нарисува свободно една права линия, една плоскост и един куб на една книжка и да се подпише отдолу.

Добрата молитва

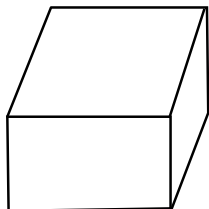
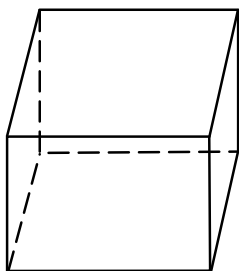
10. лекция, 11 декември 1940 г., сряда, 5 ч., София, Изгрев

ОТВОРЕНИ И ЗАТВОРЕНИ ФИГУРИ

*Отче наш
Всичко в живота е постижимо
Бог е Любов*

(Учителя разглежда темите.)

A

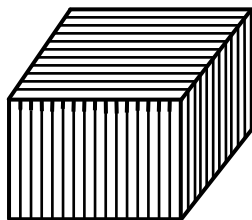
B

Сега някои от вас сте направили отворени фигури, други – затворени. Каква е била идеята, когато някой е начертал отворена фигура, един отворен свят, а пък друг – затворен? Например фигурата *A* е отворена, а *B* е затворена. Отворена е, понеже виждате и задните страни. В другата виждате само отпред какво е.

Затворените хора са богати. Те казват: „На нас не ни трябва много да човъркаме“, затворени вкъщи живеят. Отвореният мисли да гради, турил е основа и мисли още втори и трети етаж да вдигне нагоре. Разбира го не само като идея, но има и отворена картина – той сега мисли какъв трябва да бъде един по-висок свят. Вие имате един свят с три измерения. В плоскостта имате две измерения, но сте начертали и трето измерение. Вие си въобразявате това, защото всичките линии на тялото са начертани в плоскостта: представяте си, че има нагоре и надолу. По някой път, когато говорим за четвъртото измерение, питате какво е то. В третото измерение може да проектирате четвъртото измерение. В четвъртото измерение, като държиш един конец с двете си ръце за краищата, можеш да го свържеш, без да пускаш единия край. В третото измерение трябва да пуснеш края, за да го завържеш; в четвъртото измерение може да завържеш краищата, без да ги пускаш.

Както виждате, човекът навсякъде мисли затворено. Като имате четири страни, вие считате, че е затворен светът. Едно същество от третото измерение обаче ще види, че този свят е отворен. На едно същество от двуизмерния свят ти можеш да бръкнеш в света му и да извадиш нещо от него – и то ще се чуди къде са се изгубили нещата. Те се вземат от второто измерение и се поставят в третото. Има същества, които идат при нас от четвъртото измерение; те идват в нашия свят, който е затворен за нас, а е отворен за тях – и могат да вземат нещо от него. Това тяло е вече затворен свят – вие не знаете какво има вътре.

Във фигура *A* знаеш, че има още да се гради. Турил си някои мертеци, мислиш да градиш, но още не си съградил нищо. Сега това е научна работа. Когато гледаме природата, не знаем кое е отворено и кое е затворено. Има неща, които не знаем. Да допуснем, че имате линията *AB*. Това е един резултат на физическото поле. Тази линия има отношение в духовния и в Божествения свят. Между две точки може да се тегли една права линия. Правата линия – това е най-късото разстояние в природата. Трето лице не може да влезе между тези точки. Това е отношение. Тогава имате отношение $A:B$. Туй отношение, да кажем, се отнася към *BC*. Имате $A:B=B:C$ – едно равенство. В дадения случай *A* е положително и *C* е положително, а *B* е отрицателно. *A* и *C* винаги се отблъскват. Ако имате отношение $A:C=B:B$, в дадения случай тия две същества ще се отблъснат; и *B* ще се отблъскват. Какво трябва да се прави? Тогава ще свържем *A* с едното *B* и с другото *B* – те се привличат.

Сега от нас се изисква един философски ум. Ако се занимаваме само с разбраните работи в живота, той щеше да остане неразбран. Това, което знаем, не е вече интересно: интересни са неща, които са непреривни, които растат. Да кажем, вие познавате едно дете на една година, но след една година вече не го познавате – то е израснало. Ако го познаваш на три години, на четири то ще се измени и след петата година няма да го познаваш. И след 10–20 години няма да го знаеш, а след 40, 50, 60, 70 години то ще се измени още повече. Нещата постепенно се изменят.

Онези от вас, които не изучавате нещата в себе си, мислите, че едно време сте били млади. Ще бъде смешно, ако никога не сте се оглеждали, ако никой нищо не ви е казал, че сте се изменили. Ще се чудите, като видите лицето си – виждате, станала е една промяна във вашето лице. На какво се дължи тази промяна? Сега промените се дължат на много работи. Например ти си свободен и нямаш нищо, вървиш така и в теб се зароди едно желание да искаш да имаш скъпи работи, да ги туриш в някоя торба и да я носиш вкъщи. Ти вече няма да ходиш изправен, но ще вървиш прегърбен. Някой пита: „Защо този човек се е навел?“. Доста товар е турил на гърба си, пази равновесие. Ако седи изправен, тежестта може да го дръпне назад.

Има някои хора, които тръгват смело. Каква е причината, че някой върви бързо, а друг – полека. Онзи, на когото работите са уредени, върви полека, бавно. В старо време някой българин, като стане чорбаджия, започва да върви бавно. В миналото е имало чорбаджии. Една сестра мисли, че господин и чорбаджия е едно и също. Казвам ѝ: „Чорбаджия е онзи, който бърка чорбата. Той е кашавар, казва къде да се сипва яденето. Той заповядва кому да се сипе и колко да се даде“. Щом хората вземат чорбата, той вече не е чорбаджия. Сега думата *чорбаджия* се е пренесла като човек – да иде и да заповядва. Той заповядва, докато има в казана чорба. Щом няма чорба в казана, не може да заповядва никому.

Докато сте богат човек и имате пари, вие сте чорбаджия; щом ви вземат парите, чорбаджилъкът отива. Казват, че в еди-кое си село някой е станал чорбаджия. Преди да стане чорбаджия, коремът му е хлътнал, има хубава линия на кръста, горе раменете му са широки, сухичък е. Щом стане чорбаджия, пусне благоутробие, стане малко тромав. Не че не мисли, но той мисли, че си е уредил живота, като стане чорбаджия. Щом е станал чорбаджия, значи има нещо в казана за ядене, няма какво да му мисли. Но животът така не се решава – с чорбаджилък.

Ако е за чорбаджилък, всеки има по един казан, всеки може да бърка в чорбата; и няма никой, който да не е чорбаджия. Стомахът на човека е чорбаджия. И действително – важен е този казан. Казва някой: „То с ядене работа не става“.

Много важен институт е стомахът в природата. Щом той се разстрои, човекът не може да мисли добре. Когато се храниш хубаво, ако си здрав, и умът ти е здрав. Щом се разстрои стомахът ти – разстройват се и гърдите, разстройва се и човешкият мозък.

Когато говорим за яденето, то трябва да е нормално. Когато човек яде повече, отколкото трябва, това е болезнено състояние; и когато яде по-малко, отколкото трябва, състоянието също е болезнено. Две болезнени състояния им: ако *A* яде повече и ако *B* яде по-малко. Следователно *A* и *B* стават ортаци. Като станат ортаци, тогава ако *A* има слуги, той не иска да ядат повече, че много разноски има в яденето. Слугите на *B* ядат повече, понеже той знае, че който яде по-малко, не може да работи. *B* иска неговият слуга да яде повече, че повече да работи. Това е в едно семейство. Някой път господарката вижда, че слугите ядат повече, понеже и тя яде повече. Понякога тя е щедра.

Богатите хора са щедри, но не много. Те са щедри, но след като са се наяли – и това, което е останало, за да не го хвърлят на кучетата, го дават на бедните. Щедър човек е този, който отделя от най-хубавото, което има в себе си, и половината го дава на другите. Той е щедър човек, понеже от своето си отделя. Онзи, който след като се е наял, казва: „Хайде това, дете е останало, да го дам на другите заради Господа“, не е щедър – това е минус за него.

Та казвам: човек трябва да се изучава, за да се види кои са положителните му черти и кои са отрицателните. Защото има два вида черти – отрицателни и положителни. Когато човек е много положителен, той става несносен, неустойчив. Ако човек е гениален, е хубаво, но когато той не разсъждава и не устоява, ще се зародят големи противоречия.

Миналата година беше, мисля, минават през един мост полковник, подполковник, един майор и още други офицери. Шофьорът казва: „Господин полковник, този мост не е здрав“. Онзи казва: „Аз заповядвам да минем“. Заповядва, но пострадват. Когато не разбираш, ще слушаш шофьора: не може да се мине. Не само човекът, но и животните имат развито такова чувство. Ако прекарате един кон по даден мост, щом си тури крака, той вече знае ще може ли мостът да из-

държи, или не. Ако не може да го издържи, спре се конят. Да кажем, ако пътувате на кон и мостът е покрит с вода, оставете коня свободно: ако той върви – ще минете, ако се спре – не го карайте. Ако го насилиш – и двамата ще отидете заедно. Ако си с каруца – върни каруцата назад. Ако конят сам потегли във водата, ще излезе: още от началото той знае това.

И слонът още като тури крака си на един мост, знае дали ще го издържи. Казвам: там, дето слонът минава – мини и ти; но там, дето мишките минават, не минавай. Ако мишките минават по един мост, не разчитай на тях. Не разчитай на хора, които не разсъждават. Някой ще ти говори за неща, които не разбира. Не минавай по този път.

Сега трябва да имате едно понятие за добро, за истина. Вие не може да имате един добре организиран организъм, ако не се основавате на любовта. Любовта е тази сила в света, която дава топлина и развива чувствата. Чувствата са една сила в света. Знанието носи светлина в себе си. Понеже съществувате в един свят и без светлина не можете да живеете, светлината, пък и топлината, е необходима.

Значи когато говорим за Любовта, ние подразбираме Божествената топлина, която дава подтик на живота. Когато говорим за Божественото знание, разбираме Божествената мъдрост, която дава широчина на това растение. Когато говорим за Истината, разбираме за ония сили, които работят отвътре и организират всичко. Питате: „Защо да обичаме?“. За да живееш, ти трябва да имаш любовта в най-малкия размер, трябва да обичаш. Няма същество, което да не обича. Но ние считаме за безлюбие тогава, когато хванеш една кокошка; тя се моли да живее, а ти казваш: „Аз трябва да живея и ти трябва да станеш моя жертва“. Но така се заблуждаваш: като ядеш кокошката, няма да живееш – ти живееше преди да изядеш тази кокошка.

Ти живееш от въздуха – друга храна има за тебе. Кокошките не са създадени за теб – те са постоянна храна, която хората отпосле са се научили да ядат. Тогава ако много обичаш да ядеш кокошки, ще създадеш в себе си такъв характер – ще обичаш да ровиш. Ако искаш да станеш кореспондент, яж кокоше месо, за да се ровиш в чужди работи – във всеки казан или мерудия, или сол, или пипер да станеш.

Добре е човек да бъде любознателен. Трябва да се изучават човешките добродетели. Ти трябва да изучаваш хората, да се интересуваш от техния ум – тогава можеш да се ползваш. Като изучаваш хората, интересувай се от тяхната душа или от техните чувства – тогава ще се ползваш. Като изучаваш човешкото, ти се ползваш, защото изучаваш вече силите на човека. Щом изучаваш отрицателната страна на човека, нищо не се ползваш, но губиш. Човек трябва да бъде мъдрец с високи науки, за да може да се ползва от отрицателните страни на човека. Какво ще се ползваш от един човек, който е мързелив? Знаете ли кой е образувал мързела в света? Гениалните хора. Ами знаете ли кой е образувал среднята в света? Талантливите хора. А пък обикновените хора грешат. Талантливите се сърдят, а гениалните мързеливи стават.

Това е отрицателната страна. Когато обикновеният човек е отрицателен, той греша, не му мисли – прави погрешки, колкото искаш. Той ще работи това, което не му трябва. Кога талантливият трябва да се сърди? Талантливите хора много се сърдят и имат право да се сърдят. Например ако един музикант или един художник е талантлив, ако някой не вземе верен тон, това не го радва. Ако е писател и види някоя липсваща запетая, той се сърди и тури една линия. Това е напразно харчене на енергия. Достатъчно е капелмайсторът да го погледне умилно, да му даде един любовен поглед, и онзи музикант, който е сбъркал, знае как да поправи тона. А капелмайсторът ще се навъси. Навъсването е вече изразходване на голяма енергия. Друг свие мускулите си, маха с ръка. В невидимия свят пишат, че той губи сила напразно.

Сега някой път аз гледам, че тук сте талантливи – и вежди свивате, и движения правите. Не е лошо да правите това, но така се харчи много енергия. По възможност една погрешка трябва да се изправи с най-малко Божествена енергия.

Казвам: по някой път трябва да се пазите. При учениците има една голяма опасност, има я даже и при учителите; за когото и да е има опасност. Хората като дойдат при вас, разположението, което имат, ви го предават. Един човек, който обича да се сърди, отиде при друг и му повлияе – и онзи също започва да се сърди. Ако се запознаеш с един човек, който има тих и спокоен характер, ти вземаш неговия характер. Като

срещнеш някой, който е сприхав, той вдигне знамето, ходи и казва: „Аз съм откровен“. Добре, но откровеността не поправя грешките. Как ще поправите един затворен човек? Затворените хора психологически са скрити в себе си. Има хора скрити – не искат другите да знаят плановете им. Той не е потаен като мъдрец, но има известни планове, които държи в тайна, докато постигне целта. Като постигне целта си, той се извињава.

Някой път и децата са затворени. Те турят едно корито, подпряно на една малка клечка, свързана с въженце. Скрили са се някъде, сложили са малко житце под коритото и гледат. Птиченцата дойдат и като влязат под коритото, децата дръпнат връвчицата и затворят птиченцата. Но мислите ли, че всеки, който ви прави една услуга, е добър човек? Той може да ви захлупи под коритото си. Аз трябва да хвърля храна, но да няма корито. Щом птичките влизат в коритото, децата казват: „Кой ви позволи да влезете?“. Това корито е сложено само за даровитите. Понеже са влезли без позволение, ще ги осъдят на смъртно наказание.

Казвам: в сегашния живот хората остаряват, понеже безразборно харчат своята енергия. Богатият тича, за да забогатее. Той остарява заради богатството. Ученият тича, за да стане учен. И той остарява заради учението. Религиозният тича за религията. И той остарява заради нея. Всички тичат и всички остаряват. Учението има за цел да ни научи да харчим най-малко енергия, за да бъдем млади. Сега аз не съм и против това, може хората да се сърдят. Ти някога в сръдната кипнеш. Наблюдавайте себе си, че когато кипвате, не можете да се въздържате. Това е едно болезнено състояние. Забелязал съм мнозина от вас да кипвате за малки работи. Казал е някой една дума по ваш адрес – и четири реда сълзи потекат от очите ви.

Казвате: „Времето се е развалило“. Не се е развалило времето, проветрение става – в Божествената къща вятърът се движи. Някой казва: „Студено е станало“. Хладина е влязла – някои хора вече са се изпотили и молят за хладина. Това не е студ, за някой човек този студ е приятно разположение. Хората в студено време са добри. Тури сприхавия на 35 градуса студ – той се стегне и вече започва да мисли, хич не се сърди.

Казвам: студеното време прави хората умни, съдържани, кара ги да мислят. В топлото време може да иждивиш повече енергия, отколкото в студеното време.

Казвам: в студа умът работи, в топлината сърцето работи. И тогава светлината и топлината се урегулират с волята. Човешката воля работи, за да урегулира отношението на топлината и светлината. Тогава ще се прояви твоята воля: ще избереш толкова топлина, колкото е необходимо, или ще определиш какъв ход ще дадеш на топлината. Топлината има отношение към чувствата. Значи когато едно чувство е топло, отколкото трябва, то е пак неестествено. Когато едно чувство е по-студено, отколкото трябва, също е неестествено. На това чувство ще дадеш такава топлина и външна краска, каквато е потребна, защото чувствата растат, развиват се и се облагородяват.

Всяка мисъл, всяко чувство, всяка постъпка, всичко в човека работи и се развива. И тогава, като гледате онзи гениален човек, той има особени черти. Талантливият има особени черти и обикновеният има особени черти. Светията има особени черти, но той зависи от качествата на светлината, от качествата на топлината и от особената сила. Силата на гениалния човек е особена, светлината му е особена – той е по-долу от светията. И на талантливия човек светлината е особена.

Сега имаме характера на Христа. Христос казва на учениците Си: „Има ли някой ножове?“. Отговарят: „Имаме тук един нож“. И най-големият герой, Петър, го взе и го сложи, тръгнаха да бранят Христа. Христос знаеше какво щеше да стане, но каза: „Нека носят, за да се изпълни Писанието“. Като дойдоха онези, които искаха да хванат Христа, Петър рече: „Какво искате, Учителя ли да хванете?“. Толкова беше смел, че наместо да удари войника по главата, отрязва ухото му. Христос разбира и каза: „Петре, ти не знаеш да воюваш. Тия хора знаят по-добре да воюват. Тури ножа в ножницата, защото ние не сме хора за война“. И Той взе, че залепи ухото на онзи човек. Петър тури ножа в ножницата си – за друго време.

Хубаво, умният човек с нож ли трябва да воюва? Има и умствени оръжия. Духовният човек с оръжие воюва ли? Духовният трябва с топлината да воюва; силният трябва да воюва с истината, със сила. Който не знае да воюва със светлината, с

топлината и със силата, той воюва с тояга. Има една поговорка, дето казва, че тоягата е излязла от рая. Това е буквалното тълкувание – едно много лошо тълкувание. Как ще биеш човешката душа? Единицата е тояга, но тя е разумността. Детето ще го научиш да познава, че има един Бог, на който трябва да се подчинява, ще събудиш съзнанието му. После то трябва да се научи да обича този – Единия, и на Него трябва да служи. Това значи наказание. Да накажеш едно дете – това значи да го поучиш. Сега, когато не могат да го поучат, бият го. Ако работата ставаше с бой, говедата трябваше да бъдат философи. Колко са бити, бити те – и какво са придобили? Нищо.

После от едно нещо се пазете. Казвате: „Трябва да се каже“. Ако Господ те е пратил – ти знаеш, вече имаш една опитност; ако не знаеш, не говори. Ако си на някой концерт, не си давай мнението, слушай. Ако си в някой театър – пак слушай, не си давай мнението. Той, авторът, е мислил и е написал една драма или една трагедия. Може нещо да не харесаш – тогава ти направи друга. Направи една драма, една трагедия, дай ги и виж как хората ще се произнесат. Хората винаги обичат неща, които им прилягат, които им допадат. Да кажем, ако на една драма вие ѝ дадете духовен характер, или ако на един крадец му дадете религиозен характер, ще станат ли хората религиозни? Няма да станат.

Човек може да е религиозен и пак да краде. Религиозността не поправя човека в кражбата – тя е написана горе на главата. Трябва знание да имаш. Някой казва: „Всичко е на Господа, аз имам право“. Понеже всичко е на Господа, и къщата е на Господа – значи можеш да отидеш в някоя къща. Но това е буквално разбиране. Всичко е на Господа, но тебе Господ те е пратил не в целия свят, а ти е дал едно място – и ти трябва да бъдеш на мястото си. Може да те е пратил на Луната или на Земята, или на Юпитер, на Марс. И ти ще вървиш според своя път, няма да се месиш в пътя на другите хора.

Например вас какво ви интересува какво става на Месечината? Има време, когато религиозните хора се нуждаят от Месечината. Ако някой иска да стане религиозен, трябва да излиза вечерно време и да гледа Месечината във всичките ѝ фази, да я обикне – и тогава човек може да стане религиозен. Човекът, който иска да има живот в себе си, да има едно от-

лично тяло, да бъде радостен и весел, топлина да има, непременно трябва да излиза и да обръща внимание на Слънцето. Като изгрява, да го следи; и после пак да го следи. Не всякога да го гледа, но да се ползва от енергията му. Онзи, който се ползва повече от енергията на Слънцето, е с топла кръв. Онзи, който се ползва повече от светлината на Луната, е хладнокръвен, хладен е.

Сега ако разбирате нещата буквално, как ще разберете това? В умствено отношение Луната ти дава едно спокойствие да разсъждаваш, а Слънцето дава енергия. При слънчевата енергия не можеш да бъдеш както при енергията на Луната. И у тези хора, които са топлокръвни, този център, от който излиза топлината на живота, това е Слънцето. Там, дето излиза силата за човешкия ум, това е Месечината. Месечината е създадена, за да регулира човешките умове за лошите последствия, които има. Та казват, че Луната ще потъмнее и Слънцето няма да дава светлината си. Щом се говори, че Луната ще потъмнее, се разбира, че всички религии ще потъмнеят и хората няма да вярват. Слънцето няма да дава светлина – значи държавен порядък няма да има.

Когато човек не се подчинява, ще има слабо тяло. Старият човек, който обръща повече внимание на Луната, губи силата си. Старите хора, щом започнат да остаряват, обръщат ума си назад. Щом човек обърне ума си назад, започва да разглежда миналото – значи старостта вече е турила крака. Някой казва: „Не е време сега“. Едно време как сме живели? Във времето на Христа как са живели хората? И как трябва да се живее? Едно време как живеехте вие? Тогава човекът като учеше, както Христос учи, разпъваха го на кръст. Ако не учиш, както сегашните християни учат, какво ще стане? Сегашните християни веднага ще те изгонят и ще кажат: „Този човек не е за нас“.

В света, в който съществуваме, Бог всичко е създал. Бог съгласен ли беше с постъпката на евреите? Не беше съгласен. Господ съгласен ли е със сегашните хора? Не е съгласен. Защото религията е школа за възпитанието на човешкото сърце. Светският живот на хората е едно възпитание на човешкия ум. Ако остане на съвременните хора, те ще се отдадат само на чувствата, само да съзерцават Господа. Как ще съзерцаваш този Господ? Писанието казва: „Господ толкоз възлюби света,

че даде Своя Син в жертва“. А ние считаме, че светът не е място. Бог толкоз обича света, че прати Своя Син да го научи, за да го спаси; да го научи как да мисли, да тури мисълта му в правата посока.

Света Бог го учи, Той възпитава ума на хората, за да работят добре. В религиозните хора Бог възпитава чувствата, но светските хора излизат вън от себе си. Религиозните хора са влезли много в себе си, те само за себе си мислят. Някой път един религиозен човек трябва да го учиш да живее за ближните си, макар че той казва, че живее за ближните си. Имаше един евангелски проповедник, който казваше на подигравка: „Когато хората си уреждаха работите, аз пасях магарето на владиката“. Подразбира се, че когато хората са си уреждали работите, той е проповядвал на хората – значи е пасял магарето на владиката.

Като пасеш магарето, какво ще придобиеш? Магарето ти няма какво да го пасеш. Знаете ли какво постигна този проповедник после? Най-после той се самоуби. Много способен човек беше, даровит – а най-накрая искаше да си уреди живота, напусна проповедничеството и стана търговец, за да спечели повече. Започна търговия и се самоуби. Има и други подобни случаи. В спиритизма, като се занимават с духовния свят, на някои хора им дотяга и най-после казват: „Да си поживеем“. Това са крайности.

Светските хора навсякъде имат прозорци. Религиозните хора имат само отгоре прозорци, към Господа. Те са като художниците – за да могат да рисуват, нямат прозорци наоколо, но имат отгоре. Аз питам: как е направено небето? Небето е направено така, че отвсякъде има прозорци – отгоре и отстрани, отвсякъде. То е истинският живот. Отдолу вече прозорци не можем да турим, но в духовния живот подът, на който ще живеем, ще бъде прозрачен – нагоре, надолу, навсякъде ще виждаме. Като погледнеш надолу, нагоре, настрани – ще виждаш.

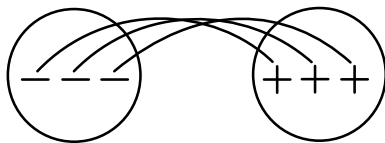
Толстой сънувал един сън. Сънувал, че спи на едно легло, но не му е приятно. Като започнал да рови, за да види на какво легло лежи и заслужава ли той да лежи на такова легло, започнал да се мърда. Като се мърдал, видял, че пада една

пръчка, после пада друга. Той продължавал да се мърда, за да види как падат пръчките. Най-после останала една пръчка на кръста му и Толстой чува един глас да му казва: „Не се мърдай“. Той спрял да мърда и като поглежда – видял, че отдолу, под леглото му, има една пропаст. Той седи на леглото над пропастта. Ако се мръдне, ще падне и тази пръчка, дето го държи – и хайде долу, в пропастта. Толстой поглежда и гледа една стълба. Гласът казва: „Не гледай надолу, а нагоре“.

Ние с нашето мърдане влошаваме положението в света. Ние сме недоволни от това, което Бог ни дава – тогава ще започнат да падат пръчките под нас. Всеки човек трябва да се държи за Божията любов, за Божията мъдрост и за Божията истина. Тогава както намерим живота, така ще го изучаваме.

Сега ви е приятно, като се срещнете, защото всинца сте разнообразни, няма еднообразие у вас, различавате се. Между вас има търкане. Не е лошо това. Дойде един, който е положителен, дойде друг – и той е положителен; третият също е положителен. Те са един кръг. Дойдат и други трима, но те са отрицателни. Тогава ще съединим един положителен с един отрицателен.

Сега аз говоря за онова отрицателно във вас, което се дължи на миналото, което сте придобили. То не е само ваше – така са живели ред поколения и сега те ни влияят. Днес как ще се справим с тяхното

влияние? Колкото по-дълго можем да задържим една добродетел в нас, за да се упражнява, дотолкова сме господари. Дотолкото можеш да изправиш един недъг на миналите поколения, дотолкова си това, което работиш. Ако не можеш да задържиш своята добродетел по-дълго време и ако не можеш да поправиш своите погрешки по-дълго, ти си слаб човек, не разбираш. Сега ти предстои работа.

Ти имаш едно хубаво чувство – трябва да го задържиш по-дълго време за тебе. Това е сегашният живот. За да можеш да го задържиш, ти трябва да развиваш вярата си. Искаш да знаеш къде е Господ. За мене не е важно къде е Господ. Да допуснем, че аз съм в тъмнина. Казвам: „Господи, искам малко светлинка“ – и светлината дойде. Аз не се интересувам откъде

ще дойде, но като помисля за Господа, светлината идва. Трябва ми малко топлина – и топлината дойде. Не специално от някоя соба, но времето се смени, цялото време се сменя. Значи Господ присъства.

Сега ние грешим и искаме Господ нещо специфично да тури. Ние Му слагаме един характер, който Той няма. Това е човешки характер. Христос като се е помолил, Господ Го е послушал. Ако аз се моля съобразно с Волята Му, служа, но ако не се моля съобразно Волята Му – ни глас, ни услышание. Апостол Павел нямаше ли вяра? Колко пъти го биха? Биха го пет пъти по 39. И той каза: „Братя, с много мъчнотии ще влезем в Царството Божие“.

Сега да ви определя какво е мъчението. За мене мъчението е движение надолу. Научно трябва да се обясни. Мъчението е за дявола – *М*, трудът е за човека – *Т*. Щом кажеш: „Аз се мъча“ – вече дяволът е в тебе. Той е влязъл в теб и отиваш надолу – ти ще се мъчиш. Какво трябва да правиш, за да се освободиш от мъчението? Трябва да напуснеш дявола. Трудът е движение нагоре. Горната черта на *Т*-то е пробиване на тази плоскост, както растението израства. За предпочитание е трудът пред мъчението. Мъчението е движение надолу, трудът е движение нагоре; работата е вече идеалното.

Христос казва: „Отец Ми работи, и Аз работя“. Работата започва с Любовта: ще се свържеш с нея и ще работиш. Всяко нещо, което започваш с любов, ще го свършваш с любов. Да кажем, един художник започва да рисува една идея. Започва с любов и е доволен – значи той е работил. Ако художникът, нарисувал една картина, не е доволен от нея, това е труд. Щом съдира картината си, това е мъчение. В музиката е същото. Щом започнеш да свириш или да пееш, с любов започвай. Като свършиш свиренето и си доволен, това е работа. Ако добре си започнал и после си недоволен, това е труд. А пък ако кажеш: „Тази работа ще взема да я строша“, това е мъчение.

Щом искаш да напуснеш религията, това е мъчение. В религията има вече такова мъчение – като излизаш от нея. Че в света всички живеят с мъчение: там хората се самоубиват, обезсмисля се животът им. Но и в света да сте, където и да сте – всяко нещо трябва да го започнете с любов и да го свършите с любов. Трябва да започнете всяко нещо със знание и да го

свършите със знание; да започнете всяко нещо с истина и да го свършите със свобода. Това е Божественото: и в началото, и в края да е Любовта. За да придобиеш малко, в началото трябва да е знанието и в края да е знанието.

Един художник, който започва да рисува една картина със свобода, е полезен за себе си, той рисува добре. Някои казват, че е даровит. Аз казвам: всинца сте даровити хора. Според онова, което аз зная, всичките хора са еднакво надарени. Всички хора, които са излезли от Бога, са приели дарбата. Някои са станали по-известни – те са работили повече. Други не са работили, вследствие на това те са занемарили благата. Тогава ходим да търсим някой да ни помага тук и там. Трябва да дойдем до разбирането да потърсим това, което Бог е вложил в нас.

Ти може да имаш една отлична памет, ти може да имаш едно отлично музикално чувство, може да имаш едно чувство към изкуствата – в много направления можеш да се проявиш. Когато правилно проявяваш чувствата, ти се разширяваш, нищо не те спъва – значи работа има. Щом чувстваш, че нещо те спъва, отклонил си се някъде. Не мислете, че на тия – талантливите и гениалните хора, наготово са им дадени дарбите. Те преди векове са работили. Дошъл е този човек – и работи. Това е било труд и постоянство.

Сега аз бях на концерт на една млада ученичка. Първата част беше клавир на пиано, втората част беше на цигулка – доста мъчни работи свиреше. Преди години бях слушал това момиче – тук, в салона свири; сега е направила грамаден прогрес. Прилежание трябва, трябва и работа. В какво седи талантът? Тя е ученичка в пети клас и е една от първите ученички в гимназията, следва и в Музикалната академия. Научава и пиано, и цигулка, изучава три-четири езика – и навсякъде е първа ученичка. Откъде намира време? Умът ѝ е концентриран, не е разсеяна. Концентрирана е, като свири: всичко, което свири, го знае наизуст. Изпълнение има тя, но има още да се развива.

Казвам: постоянство трябва да има, също и самообладание. Някой ще рече: „Господ да ми даде. Как на нея даде така?“. Всичко е дадено, но трябва да иждивиш време. Казвам: при благословието, което Бог е дал на гениалния, ако

той не работи, ще стане баща на мързела. Мързелът се е родил от гениите в света. Талантливите хора търсят погрешките на всички, критици са. Пък при обикновените, като не мислят много, се раждат погрешките. Тогава обикновените, които са умни, работят добре; талантливите изпълняват добре, а гениалните създават добре. Геният създава, талантът изпълнява, а пък обикновените работят.

Та според тази теория всеки човек се състои от обикновен, от талантлив и от гениален. Тялото е обикновеният, сърцето е талантливо, а умът е гениален. Следователно ако ти не разбираш законите на сърцето – това е талантът в теб, а ако не разбираш законите на гениалния, ти не разбираш себе си. Имаме една задача за в бъдеще: да станем слуги на обикновените хора – на тялото; да станем слуги на талантливите и да станем слуги на гениалните. Казва Христос: „Не дойдох да Ми послужат, но да послужи“. Кой е по-горе: който служи или комуто служат? Онзи, който служи, е по-горе.

Тогава във всеки човек зачитайте Божественото. Аз съм забелязал: често пъти някое дете, като го питам: „Как ще стане тази работа, как да я направим?“, казва: „Ти нали знаеш“. Аз в това дете чета писмото на Бога. Като дойда при детето, питам Господа в него и казвам: „Господи, как да стане тази работа?“. Като дойда да постъпя с детето като с дете, вземам друго положение. Сега като дойдете при един човек, ще му дадете уважение и почитание, понеже Господ е в него. Като човек ще го поставиш наравно със себе си. И той като погледне Господа, който живее в тебе, нека се учи. Вие като останете един с друг като хора, приказвате наравно с другия, искате да знаете кой е по-силен. Ще си премерите силите, ще се хванете. Единият казва: „Аз съм по-силен“. Като се хванат да се борят децата, онова, което надвие другото, е по-силно. Битото казва: „Ти си по-силно от мене“. Това е по човешки.

Щом човек е по-умен от мене – работил е. И аз ще работя. Но във всеки човек има по едно Божествено начало. Ако го поставите правилно, то ще образува една вътрешна връзка или взаимно почитание. Вие ще кажете: „Мен това не ме интересува“. В новото учение, в новата епоха искат да имате уважение и почитание към другите. Ще почиташ Божественото в човека. Ти уважаваеш хората заради Божественото; и тебе

те уважават заради Божественото. Другото е една погрешка, която всички трябва да изправите.

Аз имам някой път мъчнотии, но тези мъчнотии се дължат на друго. Дойде някоя високопоставена, някоя министерска дама. Тези, високопоставените, имат желание да им услужа. Дойдат някои по-прости хора. Като дойдат по-простите, аз и към тях имам едно почитание, както и към високопоставените. Едната е хубаво облечена, другата не е хубаво облечена. За мен е без разлика. Онова, Божественото, което е в човека, на него услужвам. Аз услужвам на хората заради Господа, който живее в тях. Виждам: човек не е работил, не е живял хубаво. Като го изследвам – Божественото в него е много повече. Аз съм срещал деца, които разрешават философски въпроси. Веднъж ми дадоха едно цвете. Понеже не обичам късани цветя, дадох това цвете на едно малко момиче. То каза: „А, това цвете аз не мога да го нося. Имам голяма кака, тя може да го носи“. Философски разреши въпроса. Момичето искаше да каже: „На това цвете аз живот не мога да дам. Кака може да му даде живот“. Казвам: правилно разреши въпроса.

Та казвам: и най-гениалните хора на Земята, като идат в Божествения свят, там са обикновени деца. Гениалните на Земята са обикновените хора на Божествения свят. Обикновените хора на Божествения свят, като дойдат тук, са гениални. Ти си мислиш, че на Земята си гениален. Като идеш в Божествения свят, там си едва обикновен човек. Сега искам да събудя във вас онова чувство на справедливост. Чувствам понякога, като дойде някой, че е много скромен. При скромността хората имат един вътрешен страх – какво ще кажа за техния характер. Нищо няма да кажа. Какво ще кажа за картината на един художник. Картината не показва художника. Аз виждам и друго в тази картина. Някои художници имат слабост – не могат да рисуват очите; някой път не могат да рисуват носовете. Значи тия способности не са развити. Някои работи много хубаво са направени, но дойде ли се до очите – има нещо в тях, което липсва. Много мъчно е да се нарисува едно око, да туриш фокус на светлината. Като рисуваш картина, така трябва да поставиш окото на фокуса, че тази картина да те гледа, където и да вървиш. Знаеш ли колко мъчно е да се намери фокусът?

Пазете се от следното: в духовния свят има един закон, който казва: „Щом мислиш, че знаеш, ти си пълно шише“. Всички същества минават и заминават. Че ти си натоварен повече, никой не обръща внимание. Щом си празен – чувстваш, че нямаш нищо. И ти предлагат: „Да ти направя една услуга“. Та казвам: щом помислите, че вече няма какво да достигате, че сте стигнали съвършенството, вече оставате незабелязани – духовният свят не се интересува от вас. Щом си станал съвършен, ти трябва да се интересуваш от другите. Господ казва на съвършените: „Работа трябва!“. А ти седиш цял ден пред Господа и Му разправяш... Той не се нуждае да Му говориш, а казва: „Отивай на работа“. Да не съжалявате, когато казвате: „Ние сме невежи“. Радвайте се, че сте невежи, понеже заради това ваше невежество доста напреднали братя ще дойдат да ви възпитават.

Сега, като говоря върху тази тема, аз не искам да оправдавам миналото. Миналото само по себе си не може да се изправи. Как ще се използва бъдещето? Онзи, който разсъждава статично, той не знае. Казва: „Как ще използваме миналото?“. Има едно движение от бъдещето към миналото. Бъдещето е реално и миналото е реално. Има едно движение на добродетелта, което слиза в миналото. Ако знаеш как да се справиш със закона, ти ще минеш в настоящия живот. Ако знаеш това Божествено движение, ти можеш да използваш и миналото, и бъдещето. Бъдещето слиза, минава през миналото и идва в теб. Тогава от миналото има друго едно движение, което минава през бъдещето – и то също слиза при теб. Тия две течения се прекръстосват. Едното носи противоречието на миналото, другото носи добродетелите на бъдещето. И всичко това се прекръстосва.

В момента, в който можеш да изправиш погрешката си, твоето съзнание е будно. В момента, в който можеш да използваш своите добродетели, твоето съзнание също е будно. Ти оставяш една своя погрешка... Поне малко я поправи, направи едно усилие. Нали сте виждали сегашните професори. Ако искаш да станеш търпелив, трябва да те турят касиер в банката – да изпращаш чекове, да изплащаш марки и да се отнасяш добре с всичките хора. Или пък да си в някоя гостилница – всеки да иска от тебе, да знаеш в даден момент как да

постъпиш, да не кипнеш. В тия изпитания се изпитва характерът ти.

Да кажем, някой иска от тебе една малка услуга. Идва един няколко пъти при мен и иска да му услужа. Като дойде, все ми приказва, че имал жена, която била болна, имал четири деца, които ходели на училище. Понеже е женен и жена му е болна и понеже има деца и те ходят на училище, трябва му известни средства. Казвам му: „Това, че жена ти е болна и децата ти ходят на училище, не е въпрос, който изисква да ти помогна. Жена ти е болна, понеже не е живяла, както Господ иска. Че децата ти се намират в трудно положение, че нямаш пари – това също показва, че и ти не си живял, както Господ иска. Ти си доста даровит човек. Помагам ти, защото Господ живее в тебе; заради Господа в жена ти и в децата ти ти помагам. Да не помислиш, че ти помагам, понеже жена ти страда. Не е затова: аз пет пари не давам за болестта. Че Господ е в твоята жена, за да се научи, да ѝ каже, че за в бъдеще не трябва да е болна. И децата ти като идат на училище, трябва да учат добре. Доста даровити са и ако не учат, ще направят погрешка. И ти да не идваш да ми разправяш, че жена ти е болна и че децата ти са в нужда, но да дойдеш да ми кажеш: „Господ ми е дал четири деца, благословил ме е. Да ми дадеш един добър съвет какво да правя“. Аз така постъпвам.

И на вас казвам: правете добро заради Господа. Аз виждам доброто в жена му, виждам хубавата ѝ черта, но виждам и защо е болна. И децата виждам защо не са напред, виждам и неговата работа защо не е наред. Той не е изпълнил Волята Божия. Казвам му: „Слушай, ти обичаш да пиеш. Не искам да ми кажеш, че не пиеш. Ти осъзнай в себе си, че обичаш да пиеш, да муцкаш. Ако кажа това, което не е вярно, отговори ми: „Той не знае“, но осъзнай в себе си – аз ти казвам истината. Не пий, от тебе зависи. Пий вода. С тия пари, дето ги употребяваш за вино, ще има цяр за жена ти и за децата ти“. Той седи и започна да мига.

Когато човек не е готов да реши нещо, той мига бързо. В движението му има един спор между чувствата – да каже ли. Мигането показва, че не е решил. Когато е решил, той остава със съсредоточен поглед. Като гледаш надолу, турците казват:

„Който гледа надолу, душа гори“. Като кажеш нещо, гледай нагоре. Това значи: „Онова, което казвам, ще го изпълня“. Когато решите да изпълните нещо пред Господа, не гледайте към земята. Не бързайте и да обещаете: малко обещавайте, но го изпълнете. Трябва да имате една определена мярка, защото най-първо, когато човек много мига, има много голяма енергия, която задръства целите му очи. Щом енергията започва да образува едно движение, погледът става спокоен. По някой път се безпокоите – енергията изчезва. Спрете се петдесет минути – ще мине енергията, ще се успокоите вътрешно; тогава вземете решение.

Първото нещо е да се научите взаимно да се самоуважавате заради Господа; а не да уважавате някого за неговото богатство. Тия работи са хубави, но те са второстепенни. Първото нещо: по възможност се уважавайте. Това е доста трудна работа, не е лесно. Ако турите в действие това, ще имате едно благословение в съзнанието, че правите нещо за Господа. Трябва да съзнавате, че Господ е в този човек. Така, както постъпваш, Господ те оценява и те наблюдава. Христос казва: „Да не обиждате тези, малките, понеже техните ангели гледат лицето на вашия Господ, Който е на небето“.

Лицето значи разумния живот, който е вътре – това е разумното. Бог те наблюдава и ти го гледаш. Тогава, като познаваш Господа, Той ще ти покаже по кой начин да помогнеш на този човек, ако иска помощ. Щом между твоя Господ и неговия Господ, Който живее в него, се образува връзка, тогава се образува връзка и между вас – и двамата можете да бъдете полезни един на друг. Ако можете да направите това, ако Господ живее във всинца ви, тогава работите спорят. Всички осъзнават това. Христос казва: „Ти когато речеш да се молиш, влез в скришната си стая да се помолиш Отцу твоему, затвори се и помоли се тайно. Да не те виждат другите, като се молиш“. Това значи да е на затворено в трите свята. Но вярно е и в другия стих, който казва: „Така да просветнат вашите дела пред человетецете, че като ги видят, да прославят Отца Бога“.

Този, който е начертал отворената фигура, е свършил молитвата си – и каквото има наредено там, то е за градеж. Това не го знаехте досега. Вие правилно сте разрешили въпроса. Друг е затворен; трети казва: „С любов трябва да се молиш“. *(Учителя показва червен боядисан куб.)*

Сега е много мъчно да се освободите от своя личен егоизъм. Някой път мислите, ако трябва да служите на Бога, че не му е времето, че човек остарява. Значи в човека има един стар мърморко, не го слушайте. Писанието казва: „Старият човек е недоволен от новия човек“. Миналото, бъдещето и настоящето ще ги съединиш едновременно и тогава ще се подмладиш. Човек, който не може да примири младия със стария, остарява. Онзи, който примирява младия със стария, се подмладява. Когато научиш и младия, и стария да работят, ти си в Божествения свят. Това е най-идеалното. Като остарява, човек казва: „Мен това не ме интересува“. Яденето вече не го интересува. Аз бих желал да има здрав стомах, та тогава да каже, че яденето не го интересува. Сега стомахът се е затворил, нищо не му дава, и той казва: „Не ме интересува яденето“. Казва се: „Да нямате никакви изкушения“. Като имаш изкушения, трябва да ги преодолееш – това е човекът.

Като нямаш изкушения, тогава всеки може да бъде ангел. Затова казвам: онзи ангел, който е паднал и се е издигнал, седи по-високо от онзи, който никога не е падал. Не се бойте от погрешките – те са направени. Погрешките на миналото създават сегашните условия. Невъзможното за човека е възможно за Бога. Там, дето човек не е бил в състояние да работи, Бог му идва на помощ. И Писанието казва: „Апостол Павел като се помоли три пъти за един свой недъг, Господ му каза: „Достатъчна ти е Моята благодат, понеже Моята сила се показва в твоята немощ. Онова, което ти не можеш да направиш, аз ще го направя“. В Писанието се казва още: „Потърсете Ме в ден скърбен. Потърсете Ме в ден, когато всичките ви работи са объркани – и ще познаете, че Бог работи“.

Казвам: на всинца ви сега пожелавам да имате съзнание, че Господ с Духа Си живее във вас. Да виждате, че Господ е не само във вас, но живее и в другите. Заради този Господ ще имате уважение към другите така, както уважавате себе си. Това е много хубаво: понеже Господ е във вас, така да Го уважавате и в другите хора. Трябва да виждате Господа в другите. Макар че някой има погрешки, това нищо не значи. Детето прави много погрешки, но не от желание – естеството на човека е такова. Това дете е с тия недъзи, но майката вижда в него хубавото – хубавото, което ще дойде в бъдеще.

Сегашните погрешки ще ги оставим настрана. Тогава между нас ще се родят по-хубави отношения и ще можем да работим. Музиканти ще има, художници ще има и инженери, ще ги има всички изкуства – и всичко ще тръгне като по вода; няма да има нещо невъзможно в света. За такъв един опит на нас ни трябват най-малко 25 години. За да приложите тази лекция, която ви говоря, ви трябват 25 години. Толкова е отнело и на мен – 25 години. Всеки каквито желания има в себе си, каквито мисли има, трябва да ги реализира в живота си. Да се научи човек да обича хората – това е разрешението на въпроса. Като видиш човека, трябва да видиш някоя хубава черта в него.

Аз за себе си пазя едно правило: като видя човека, най-първо искам да видя хубавото, да видя доброто в него; другото после изпъква. Като срещна някого, искам да видя първо хубавото... После изпъкват и другите черти – лошите, но аз вече държа Божественото. Щом не мога да видя в един човек доброто, не мога и да му помогна. Ако идеш при някой banker, като влезеш, трябва да му внушиш да ти даде нещо. Аз като го погледна, ще му кажа: „25 или 50 хиляди ще ми дадеш“. Вие при вашето незнание как правите? Например пръв министър си: като влезеш при bankера, 50 хиляди няма ли да ти даде? Ще каже: „На ваше разположение съм“, но трябва да имате сила. Ако една млада мома – изящна и пълна с магнетизъм, иде при един banker, няма ли да ѝ даде? Най-после, ако иде някой философ, bankerът ще се поколебае. Той започва да се мърда и казва: „Нямам“. Сега философът какво трябва да прави? Като влезе там, ще каже: „Ти си болен, аз ще те лекувам“. Тогава banker ще ти даде 25 хиляди.

Казвам: обикновеният човек трябва да стане министър, за да вземе 25 хиляди лева от bankера. Талантливият трябва да стане една красива мома – и като го погледне, да вземе 25 хиляди лева; не книжни, но звонкови. А пък гениалният трябва да знае, че може да направи нещо – може да лекува болести. И bankerът ще даде. Тогава, както виждате, bankerът при гениалните хора се поколебава, при обикновените дава. Затова правя едно сравнение с войниците. На Небето войниците заповядват, а генералите слугуват. На Земята генералите заповядват, а войниците слугуват, затова работата не отива на добре.

Сега от това, което ви говоря и което ви давам като задача за цялата година, не трябва да се обърквате; не трябва да си турите идеята, колкото пъти ви дойде наум, да си кажете: „Какво мога да направя за Господа?“. През цялата година каквато и работа ти се струва невъзможна, ще кажеш: „Това мога да го направя за Господа“. Туй е бъдещото благословение. Ако един човек би гледал, че Господ живее в другия, ако един народ би гледал, че Господ живее в друг народ, ако един дом гледа, че Бог живее в друг дом, светът ще бъде друг. Сега всеки мисли, че Бог само в него живее, пък в другите не живее. Божественото присъства навсякъде.

Някои искат да се убедят от някои доказателства. Мисля, че беше във Варна преди 30–35 години. Седя аз и си мисля върху един въпрос за Божествения промисъл. Гледам, че една котка, доста угоена, носи мишка. Питам се: кой може да помогне на мишката? Казвам си: аз мога да помогна да хвана котката, но питам: вън от мене кой може да освободи мишката? Че аз мога да освободя мишката, мога, но разсъждавам: вън от мене има ли промисъл? Рекох си: досега аз съм освобождавал много пъти; сега ще видя без мене кой ще я освободи. Дойде тази котка, застана пред мен и започна да си играе с мишката: остави я свободна и пак я хвана. Рекох ѝ: „Ти си играеш, но зная какво ще направиш. Ти я залъгваш така, та когато каже, че си я обикнала, ще я изядеш“.

По едно време, като си игра и като я освободи, котката така се захласна, че мишката влезе в едно сандъче, скри се. Рекох си: „Освободи се“. След две-три минути котката отиде и пак я хвана. Казах на мишката: „Че иди на друго място“. Втори път мишката пак успя да побегне и се скри в друг сандък, но котката пак я намери. Третия път, като се захласна котката, мишката се скри в един куп камъни и там си остана. Котката обикаля един сандък, обикаля, влиза в другия, ходи край купа, мърда опашката... Рекох ѝ: „Аз ти обърках работата“. Тя ме погледна, погледна, пък каза: „Ще ида да хвана друга. Като хвана втора, при тебе вече не идвам. Втори път не искам да правиш опити с мене“.

Казвам: изисква се един буден ум. Аз седя спокоен, не се безпокоя. За мен беше интересно, че котката повече от един час си игра с мишката. Седях и гледах как ще свърши тази мишка. Казвам си: тук имаше една права мисъл. Ако не бях

там, котката щеше да изяде тази мишка. Аз видях мишката и зная защо котката я хвана: защото исках да зная може ли тази мишка да се освободи. И можа. Сега аз извеждам примера.

При най-мъчните условия в живота си, когато уповавате на Бога, очаквайте да видите как ще се разреши въпросът. И най-малката помощ, която ви се даде, я приемете. Да кажем, че се давите в морето. Един ви хвърля едно въже, което не е ново, не е намазано, не е и чисто. Няма ли да се хванете за въжето? Че не било копринено въжето – няма да гледате. Каквото и да е въже, каквато и помощ да ви се даде, ще я използвате. Щом си недоволен, страданията ще дойдат. И за най-малкото, което в даден случай Бог прави, бъдете доволни и благодарни, защото другояче не можем да преодолеем големите мъчнотии в света. Има време, когато Господ работи, а има време, когато трябва ние да работим.

Сега не отлагайте: всички трябва да учите. Трудолюбиви бъдете: кой каквито таланти има, да ги обработва. Всички няма да бъдете писатели, всички няма да бъдете художници, но все-таки за себе си рисувайте. Вземете едно огледало и нарисуйте себе си; вземете огледалото и нарисуйте ухото си. След години направете наблюдения дали има промяна в ухото ви. Доста мъчно става промяната, но щом стане една промяна в ухото ви, това е един добър признак. Промяна става и в ръцете. Например някои ръце са влажни, други са сухи; някои ръце са студени, други са топли. Туй са вътрешни състояния, но това не трябва да го знаете, защото ще се изплашите. Някои от вас сте изостанали гении, други сте изостанали талантливи хора.

Да изпеем една песен. (*Изпяхме: „Блага дума на устата, туй е ключът на сърцата“.*) Гимнастическите упражнения всеки сам ще си ги направи. Трябва да използваме този ден. Шестте упражнения ще си ги направите до обяд, сега няма да има общи упражнения. Кой когато намери за добре, да ги направи; отделно всеки самостоятелно да ги направи.

Добрата молитва

11. лекция, 18 декември 1940 г., сряда, 5 ч., София, Изгрев

ВРАТА НА ДОБРОТО И НА ЛЮБОВТА

*Отче наш
Махар Бену Аба
Бог е Любов*

За следния път се опитайте да нарисувате една ръка. И стари, и млади да направят по един модел.

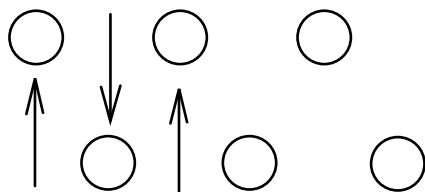
Младите са, които отиват да се цанят на работа. *М* – това е млад, *С* е стар. Когато едно дете отива на училище, учителят го учи, но не го учи това, което майката го е учила. Майката му е дала вече основните елементи. Това дете като отива на училище, то има вече отлични очи, един отличен слух, обоняние, вкус; ръцете и краката му трябва да бъдат здрави, да вършат работа. Младият, който остарява, какъв става? Значи за да бъдеш млад, какво трябва? *М* $\uparrow\downarrow\uparrow$ – туй е младият. Той веднъж слиза, два пъти се качва. Младият, като посади една семка, два пъти се качва. Като узрее плодът на дървото, ще видиш това дете горе на дървото.

Сега вие обвинявате малките деца, че се качват горе на дървото. Това са ученици. Качват се на дървото и казват: „Да ни научи“. Питаш го: „Как правиш тия плодове? И ние искаме да се научим така да ги правим“. Учителят горе на дървото им позволява да си вземат по един плод. А пък старият човек, $\downarrow\uparrow\downarrow$ какъвто е, се различава от младия. Младият два пъти се качва нагоре, а пък старият два пъти слиза, веднъж се качва. Това става същото, както като приведете дробни към еднакъв знаменател. Трябва едно разбиране.

Сега ние разглеждаме човека извън нашето разбиране. Има неща, които ни ограничават. Каквото и да правиш, каквото и да отричаш или да приемаш, ти усещаш, че има нещо отвън, което те контролира. Вземете това положение: ти обичаш някого. Обичаш някого, но в тази любов има нещо, което те контролира. Мразиш някого – пак има някой, който те контролира. Като обичаш някого, любовта ти трябва да се увеличава. Как различавате любовта, с какво я мерите? Вие искате тази любов да се увеличава, макар че не знаете какво нещо

е любовта – яде ли се, пие ли се, хваща ли се? Нито се яде, нито се пие, нито се хваща; тя не е нито огън, нито светлина. Любовта е нещо, от което всичко излиза, пък то на нищо не прилича.

Сега думите *нищо* и *нещо* как ги разбирате? Някои тълкуват Библията, че Бог е създал света от нищо. Под думата *нищо* разбираме една неорганизирана материя, а пък под *нещо* – организирана материя. От неорганизираната материя човек е създал организираната. Това е сега. *От нищо* значи неорганизирано. Казват: „Нещо, което не е съществувало, което не е организирано“. Имате едно колело, което не се върти, то е нищо. Когато това колело започне да се движи, то е нещо. Всичките неща, които влизат в движение, са нещо. Да кажем, една цигулка е нищо. Тя няма струни, не отговаря на музиканта. На тази цигулка ѝ туриш струни – и тя отговаря вече. Цигулката какво създава? Създава една песен. Песента вие може ли да я видите? Песента не можете да я видите.

Музикално това е старият човек, това са музикални етюди. Вие още не знаете тона на младия – доста сложна работа е това. Какъв тон е младият? На младия, който се качва на-

горе, какъв тон ще му дадете вие? Няма какво да се смущавате, че не знаете. Това учените не го знаят, гениалните не го знаят, че вие ли ще го знаете. Тъй щото не се безпокойте – това и музикантите още не го знаят. Вие сега казвате: „Какво има да се учим?“. Като идеш на оня свят, какво ще учиш? Като дойдеш от оня на този свят, какво ще учиш? Като дойде човек на този свят, първото учение, което му дават, е това – детето да отвори двете си устни и първата буква, която ще произнесе, е „вяя“. Това са музикални тонове. То отвори устата си, каже „вяя“ – и майката се зарадва. Това дете е разбрало и пита: „Какво да работя сега?“. Майката му дава едно масурче и казва: „Туй масурче ще започнеш да го смучеш“. Даде му една паничка и то започне... Аз научно го наричам масурче – вие как го наричате? Казвам: това масурче има дупка и в тази дупка има една течност. Майката казва: „Ти най-първо ще извадиш тази

течност, искам да я обработиш. Слушаш ли?“ . И детето като смуче, тя брой: „1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10“; после казва: „Стига толкова“. То рече: „Мяаа...“. Какво значи „мяаа“? Детето казва: „Този материал е достатъчен“. Сега няма да го говоря на вашия език, вие после превеждайте.

Ще ви направя друго едно сравнение. Две жени рисуват с двете си ръце. Турили са картината – хурката, и с едната ръка издърпват вълната, с другата я въртят да се усуче. Едната прави тънка прежда, другата прави дебела. Питам: какво се прави с тънката прежда? От тънката прежда се прави основа на нещо, а от дебелията – вътък. Трябва една площ. Вътре имаме два процеса, които стават: един процес, който става вътре в човешкия ум, и един процес, който става вътре в човешкото сърце. Когато се говори за сърцето ни, разбираме не това сърце, което кара кръвта: има едно сърце, в което се образуват чувстванията – наричат го слънчев възел. Слънчевият възел е един орган, който събира слънчевата енергия, пък умът е един орган, който събира енергията на Луната и на всичките други планети и звезди. Той е голям специалист: събира светлина от Месечината, събира и складира светлината от звездите и от това прави фините материали, образите на мислите.

Имате един часовник и този часовник работи. Има ли той съзнание? Като го погледнете, виждате, че е 15 минути до 5. Този часовник разбира ли? Някой път вие като спите, вашият часовник работи. Като спите, вашият ум работи; като спите, и вашето сърце работи. Онази работа, която умът е свършил насън, е неизвестна. И работата на сърцето, която е свършена насън, също е неизвестна. Това значи, че вашето съзнание в дадения случай не е пробудено. Единственото същество, което никога не спи, е Бог. Какво нещо е Бог? Това Същество, което никога не спи, а неговото съзнание е будно за действията на целия Космос. Каквото става, То постоянно всичко хроникира и няма нещо, което да излезе вън от съзнанието Му. Бог констатира, че нещата са хубави.

Всички същества, даже и най-възвишените, позадрямват понякога. Човекът най-много дреме, той още спи. Сега ви трябва най-малко седем часа спане. Значи спането е един процес, при който съзнанието трябва да излезе от организма, за да се обнови. Защото ако съзнанието не излезе от човеш-

кия организъм, то не се обновява; и тогава човекът казва: „Не си отпах“. Ако съзнанието не се отделя от организма, човек не може да си отпочине. Спането е почивка – да се обнови човек, да се пречисти. Като излезе съзнанието, онези работници идват да пречистят тялото. И като се върнеш, ти намериш тялото организирано, готово за работа. Трябва да излезеш, да оставиш слугите си в тялото и те да свършат работата. Като свършат работата, пак ще се върнат.

Човек влиза в тялото и излиза навън – и други работят за него. Той даже не подозира колко същества работят за него. Вие не подозирате, че след като се наядете, не свършвате сами работата. Сдъвквате храната, но всъщност вие не дъвчете: зъбите дъвчат храната. Зъбите не сте вие. Вие вземате хляба и го разкъсвате на парчета. Но не сте вие – ръцете правят това. Хлябът влезе в гърлото, но не сте вие, който го препращате, а е гърлото. За вас работят тия клетки. Като влезе храната в стомаха, там има около десет милиона работници, които се справят с храносмилането и приготвят храната. Но стомахът работи, не е човекът.

Някои питат: „Къде е човекът?“. Никъде го няма. Ние подразбираме, че неговото съзнание не е пробудено. Не че го няма, но той спи на леглото. Като кажем: „Никъде го няма“, разбираме, че нещо не е под негов контрол, че слугите правят каквото искат. Някой е господар, когато всичко, каквото става, го наблюдава, а пък хиляди работи стават – и той не ги наблюдава. Сега ще се учите да наблюдавате процесите, които стават във вас. Не с всичко да се занимавате, но някои процеси трябва да ги проучвате. Например някой път вие бързате в яденето. Защо? Някой път не искате да си сдъвчете храната, имате един навик, както малките деца се хранят – те смучат храната и не дъвчат. Щом станеш възрастен, храната не можеш вече да я смучеш. Ако речеш да смучеш храната както малките деца и както майката те е учила първоначално, веднага се образува коремоболие. Храната трябва да бъде сдъвкана.

Казвате: „Едно време ние как живеехме добре“. Едно време, като дете, майка ви през масурче ви даваше онази приготвена и организирана храна – и вие само смучехте, и всичко отиваше добре. Като се освободихте от влиянието на майка

си, трябва вече сами да вземате храната си; и ако не я дъвчете, усещате коремоболие. Тогава казвате, че храната не е добре приготвена. Майка ви е била учена, тя знае каква храна да ви дава. Вие можете да вземете една храна и не правите подбор. Ако ви направят бобени кюфтета или от леща, или месни кюфтета с развалено масло, после турят малко бахар, чер пипер, сол – всичко туй е вкусно. Но след половин час започвате да се превивате, в стомаха ви всичката храна се върти, явяват се инспектори по труда на храненето и казват: „Тъй не става“, бракуват храната. Бракуване – значи спира процесът на храненето. Всичките тия десет милиона клетки спират храненето и изведнъж във вас се заражда един процес – цялата храна я изхвърляте навън. После доставчиците на тази храна ги глобяват.

Страданията са доставчиците, които са доставили храната; и понеже тя не съответства на законите на държавата, глобяват ги. Нямаме право да ядете каквато и да е храна. Вие казвате, че може да ядете каквото и да е. Всеки, който яде една храна, която не е позволена от законите, се наказва. Вие много пъти сте наказвани и пак упорствате. Казвате: „Не струва човек да става господар, да посвети живота си на яденето“. Детето като се роди, след няколко месеца му израстват зъбите. Колко зъба му израстват най-първо – може ли някой от вас да ме информира? Най-първо израстват два зъба – това са две струни; после израстват още две. Като имате само две струни, това е тамбура. Като станат четири струни, това е цигулка. После израстват още два – това е китара. И най-после дойде арфата – тя вече е изправена.

Като започнеш да свириш на тамбура, тя е легнала като животните. Животните са тамбура. Щом дойдат 32 струни – това е вече арфата, държиш я изправена с двете ръце. Значи щом израснат зъбите, това дете вече е готово да мисли. Следователно в зъбите доста голяма сила седи. Горните зъби са на мъжа, пък долните зъби са на жената. Горната челюст е активна. Зъбите са чифтове. Вие имате 32 зъба: колко от тях са мъжки и колко са женски? 16 зъба имат жените и 16 имат мъжете; събрани, те са 32. Това е фигуративно. Казват, че когато човек стане учен, му израстват мъдреците – последните зъби. Но не всички хора ги имат.

Животните имат пълните зъби. Това са начини в природата, която е работила. Тя като е създала ръцете, очите и ушите на хората, ги е създала по много начини. В нея има едно завършено съзнание. На онези, които са създавали тези органи, съзнанието им е било будно. Но на нас, съвременните хора, съзнанието ни е будно едва за съвсем малко работа. За идеята за Бога имаме много малко будно съзнание, неопределено; какви са ангелите, не знаем. Ангелите в своите естествени трептения са толкова силни, че един ангел ако дойде в естеството си, ще запали орталъка – всичко ще започне да гори наоколо.

Някой ще се влюби в ангела. Ти ще се влюбиш, но ще изгориш – огън са те. Някой пита: „Ангелите не се ли съблазняват?“. Ангелът не се съблазнява, понеже той всичко гори. Ангелът не може да се съблазнява от неща, от които човек се съблазнява. Човекът, в когото топлината се е намалила, от малко се изкушава: от една английска златна монета, от един скъпоценен камък се изкушава. Един съвременен човек може да е свършил, но се изкушава от златото, изкушава се от един златен часовник. Ако някой намери една диамантена огърлица, той се изкушава. Даже ако вие я намерите, няма да кажете на кого е, но ще я вземете и ще я скриете някъде. Питам: за какво ще употребите една огърлица от диаманти?

Сега като се върнеш в миналото, ти се изкушаваш от това, което цениш. Огърлицата я цениш, защото влагаш нещо в нея. Ако нямаш никаква идея за огърлицата, няма да те изкушава. Например зимно време всеки един от вас се изкушава, като мине покрай печката. Мине и тури ръцете си – иска нещо, някаква енергия излиза оттам. Вие минавате лятно време покрай печката и не се изкушавате, но зимно време, макар да е черна, се изкушавате. Казвате: „Човек трябва да е красив“. Може една печка да е бяла, фаянсова, но ако е лятно време, няма да я гледате. Печката може да е черна, но ако е зимно време и ако е запалена, тя ви привлича. Коя печка ще обичате повече – бялата незапалена или черната, запалената? Казват: „Този човек се е влюбил в черна...“. Влюбил се той в черна, как няма да се влюби – отвън има 25 градуса студ, а тя гори. Тази, бялата, няма никакъв огън.

Минава някой човек и казва: „Това не ме интересува“. Аз ви обяснявам защо някои се влюбват в черни. Влюбил се е, защото онзи гори. Но тази любов е временна: щом престане студът, черната пак няма да ви интересува. Ако черната попита: „Защо той не се интересува вече от мене?“, ще отговорим: „Защото зимата е преминала.“ „Защо се интересува от мене?“ „Защото има зима“.

Според мен когато един духовен човек не се интересува от пари, значи е пролет. При онзи, светския човек, е зима – как няма да се интересува, пари му трябват. Ако духовния го турите на мястото на светския, и духовният ще бъде като светския, и той ще се интересува от парите.

Казвам: в живота има известни процеси, които са общи. Виждаме, че първото прегрешение в света произтича от яденето. Какво има в това, че едно дете е яло от един плод? Ами ако вие ядете свинско месо, в което има трихина, това какво ще ви ползва? Ако вие ядете месо с трихина, ще се осакати целият ви организъм. Адам и Ева ядоха свинско месо с трихина и досега още не могат да се освободят от тази зараза. И Ева, и Адам ядоха.

Според мен грехът е трихина, който се развъжда и предава. Няма да ядеш свинско месо, дете има трихина. Свинята е много нечисто животно, тя яде каквото трябва и каквото не трябва – всичко яде. Но и тя е умна – неварен боб не яде. Всичко яде, но неварен боб не яде.

Та най-първо ще си поставите за задача да избирате храната. Любовта е духовно ядене. Ако не знаеш да обичаш, ти не знаеш в духовния свят как да ядеш. Аз вземам любовта като процес на ядене. Да обичаш, значи да знаеш да ядеш. Когато обичаш някого, той трябва да ти дава добро ядене. Той е гостилничар, ти си клиент. Щом обаче онзи няколко пъти сготви лошо ядене, ти напушаш гостилницата. Казваш: „Това е безлюбие“. Един гостилничар като ти даде много лошо ядене, напусни тази гостилница, намери друга. Гостилничарят пита: „Какво право има той да ходи в друга гостилница?“. Че няма ли право?! Той има право да напусне гостилницата. Кой е обичаният клиент на гостилничаря?

Ако ти обичаш някого, той е гостилничар; и ако цени любовта, ще готви хубаво. Сега вземете временните процеси.

Казвате: „Той не ме обича“. Не сте сготвили хубаво. „Не ме обича.“ Не говориш хубаво. Като идеш при него, той обича да му дадеш. Някои обичат: те имат мек тон, говорят музикално. Някой не е сготвил хубаво: как ще го обичат тогава?

Та казвам: въпросът не е да направите ядене и да го замаскирате отгоре, че е хубаво и вкусно. Стомахът е авторитет. Езикът лесно се запознава – само като близне, той казва: „Може“, дава разрешение. Но дойде ли храната до стомаха, той е митничар, веднага секвестира; казва: „Това в държавата не може да влезе“.

Например по някой път говорите за истинска любов. Коя е истинска любов? Истинската любов е онази, която сготвя яденето хубаво. Истинска любов е онази, която като я ядеш, никога не боледуваш. Щом започнеш да боледуваш от любов, гостилничарят не е сготвил хубаво яденето. Ти започваш да запитваш, казваш: „Откакто почнах да се храня в тази гостилница, не ми върви“. Когато хората се обичат и започнат да боледуват, любовта не е намясто. В любовта първото качество е както в гостилницата: щом заболяваш – яденето не е хубаво. Може причината да е в тебе, да не си сдъвкал добре яденето. Казваш: „Не ми подхожда храната, не ми е приятен гостилничарят“. Всичката храна е добра, на вкус е хубава – и някои избират 4–5 яденета.

Та казвам: вие в себе си трябва да правите един подбор на вашите чувства. Чувственият свят го представят в любовта като една градина с безбройни плодове, с разни дървета и разни форми на плодове. Така е в астралния свят на чувствата – от всяко едно чувство има и плод. Някои казват: „Трябва да обичаме някого“. Но за да обичаш някого, трябва да имаш някой плод, някаква обмяна да има. Вие мислите, че обичате някого. Това не е реално. Обичта е много реален свят. Ако ти на един човек му дадеш от своята градина, от своето сърце – той никога няма да го забрави. Ако му дадеш един калпав плод, това не е любов.

Що е тогава любовта? Любовта е градина, която дава най-хубавите плодове. Тия плодове носят живот в себе си. Умственият свят е пак свят на плодове. Какви са гениалните мисли? И те носят плодове на по-висок живот. Всеки човек, който ти е дал хубави мисли, ти никога няма да го забравиш. Един чо-

век, който ви дава калпави мисли, те са един лош плод, който ще забравиш. Трябва да обработвате вашето сърце, да имате най-хубавите чувства, най-доброкачествени. Градината ви трябва да бъде пълна с най-разнообразни растения. Всичките растения трябва да имат плодове. Казвате: „Защо ще го обичам някого?“. Той е клиент, който трябва да вкуси от хубавите плодове. Гостилничарят защо отваря гостилницата? За онези, които ще дойдат да ядат.

Сега Бог е създал света, за да се учим ние. Вие мислите някой път, че знаете. Не е лошо това. Тъжен си, имаш една тъга, мъчно ти е. Знаете ли на какво се дължи мъчнотията? На три неща. Три неща има, които развалят вътрешната хармония. Това значи: не си постъпил, както трябва, не чувстваш, както трябва, и не мислиш, както трябва. Онзи човек постъпва хубаво. Кой каквото и да прави, той го обмисля много добре; десет пъти обмисля. Не да бъде благоугоден на хората, но има един свят извън човешкия: той трябва да е човекът на съзнанието. Минеш някъде, никой човек не те наблюдава. Но вие като минете пред моя поглед, аз се интересувам от вас. Мине котката, интересувам се и от нея. Гледам устройството на главата ѝ и веднага чета характера ѝ. Щом видя котката, зная в нея какво има. Щом видя една змия, зная отровна ли е, или не е отровна.

Та казвам, че трябва добре да изразявате нещата: отровните неща в света са онези, които не са организирани. Доброто в света е организирано, то носи живот в себе си. Под думата *живот* вече разбирам организиран живот. Под думата *любов* разбирам не само организиран, но крайно съвършен живот; съвършен живот, в който смъртта се изключва. Под думата *любов* разбираме, че смъртта е изключена. В доброто има възможности да се яви смъртта, защото доброто и злото живеят заедно. Ако постъпваш според законите на злото, смъртта иде; ако постъпваш според законите на доброто, смъртта пак влиза. Доброто и злото бяха в дървото на живота – това е целият човек. Когато човек служи на злото, смъртта влиза и тя вече изкушава – това е неорганизираната любов. Щом служиш на любовта, животът влиза. Щом служиш на Божествената любов, ти си извън това дърво: в тебе тогава ще влезе онзи живот, който изключва смъртта. Любовта вече изключва смъртта.

Та казвам: когато един човек ми говори за любовта, аз наблюдавам неговата любов – изключила ли е тя смъртта. Щом тази любов изключва смъртта, в него има любов; щом любовта му не изключва смъртта – няма любов. Някой казва: „Аз съм добър човек“. Добър си, но дясната ти ръка е добра, а лявата служи на злото. През лявата ръка влиза смъртта, през дясната тя излиза. Животът влиза през дясната ръка; а като съгрешиш, през лявата ръка животът излиза навън. Щом влезе доброто, злото го изпъжда през дясната ръка. С разумността ние се справяме със смъртта или с всички несгоди на живота.

Казвам: вие сега нямате тия понятия. Казвате: „Добро“. Доброто е врата на живота, злото е врата на смъртта. Злото е врата за страданието, за несгодите, за всичките неприятности, които постигат човека – това е злото. Що е доброто? Доброто е врата, през която всичките добрини могат да дойдат, всичко вече се осмисля. Някой казва: „Аз съм добър човек“. Доброто трябва да бъде една врата, през която всичките Божествени добрини могат да влязат в живота. Така е.

Сега мен не ме интересува дали хората са добри, или лоши. Какво те вършат – и това не ме интересува. Интересува ме какво аз върша. Ако хората вършат зло – то е за тяхна сметка. Ако са добри – то е заради техния живот. Но ако аз върша злото, то засяга мене; ако върша доброто, пак мен засяга. Аз мога да бъда полезен или вреден за хората само по един начин. Ако върша злото, на себе си вредя, вредя и на другите, на ближните си; ако правя доброто, правя добро на себе си, правя добро и на другите. Врата съм на живота и за себе си, и за тях. Затуй казваме според съвременния морал: „Трябва да бъдем добри“. Всички хора трябва да бъдат проводници, врати на живота, който трябва да дойде. Ако животът не дойде, тогава доброто в света не може да се прояви.

Сега вие имате едно заблуждение, казвате: „Да идем при някой лекар“. Добре, той се казва доктор. Знаете ли какво нещо е доктор? Това значи учител; лекарят трябва да бъде учител. Той трябва да ви покаже как да се лекувате; лекарят трябва да ви покаже вратата на доброто. Ако искаш да оздравееш, лекарят трябва да бъде проводник на доброто. Щом не може да бъде врата на доброто, той не може да бъде и лекар.

Той ще бъде пак лекар, но какъв? Ако бъде лекар, който работи за доброто, ще лекува злото. Има два вида лекари в света – едните, които помагат на злото, и други, които помагат на доброто. При първите какво трябва да правите?

Всеки човек има двама лекари: единият лекар е мъж, другият е жена. Защото умственият лекар е мъж, астралният лекар е жена. В живота нали имате лекари – и жени, и мъже. Ако мъжа го лекува лекарката, тогава неговата другарка въкъщи няма да бъде разположена. Ако лекарката е много красива и знае сладко да говори, тогава често ставате болни. Пък тази другарка обича някой млад лекар... Злото къде седи? Ако младата лекарка тури една инжекция на злото, тя ще го прати на оня свят. Ако младият лекар също тури инжекция на злото, и той ще го прати на оня свят. Ако този лекар и тази лекарка турят инжекции на доброто, те са намясто. В моя ум работата седи в това – какъв серум ще употребят. Има серум на злото, има серум на доброто; два вида инжекции има. Та никога не инжектирайте себе си с инжекциите на злото. Като се разгневиш, ти вече си инжектиран, твоята лекарка те е инжектирала. Не, ще идеш при младия лекар, той да ти тури друга инжекция. Младият лекар ще каже така: „По ума на младата лекарка да не се водиш“. А пък ако е жена, ще каже: „Ти по ума на младия лекар да не се водиш“.

Сега във вас бушуват противоречия. Аз забелязвам понякога, че някой си седи – и му дойде една мисъл. Той не знае откъде иде. При мен са идвали много жени да ми казват: „Една мисъл седи в ума ми, подозирам мъжа си“. Казвам им: „Ти се лъжеш за мъжа си, такива работи няма. Човек всичко може да направи, но това, в което го подозираш, го няма в него“. Има някои неща, които за човека са невъзможни в дадения случай. Ние, хората, някой път създаваме изкуствено погрешките в света. Майката като казва на детето: „Да не ходиш да буташ ябълки“, най-после го интересува. Като му казва да не ходи, тя го тика да ходи.

Не поставяйте нещата в отрицателен смисъл – кажете на това дете да ходи в градината на своята добродетел. Че какво ще учите вашите деца да не влизат в гостилницата. Това са сега вашите възгледи. Жените казват: „В такава гостилница да не влизаш“. Тогава в коя да влезеш? Едната гостилница е

произлязла от другата. Имате едната плюс, другата – минус. Ако в едната гостилница пострадате, вие ще влезете в другата – така се лекувате. Ако сте били в гостилницата и сте се разболели, лекарят ще ви даде очистително – рициново масло; за да се очисти стомахът, ще ти даде промивка за него. Щом направиш една погрешка – ял си една лоша храна, ще вземеш очистително. Ако тия очистителни неща не ги вземете, в низшия живот създавате тази неорганизирана материя – и тя ще направи всичките отрови. Тогава целият свят ще започне да се върти в главата ви, обърква се навсякъде. Очистете се тогава. Кое е очистителното? Покаянието – да се разкаеш. Това е да вземеш очистително рициново масло. Ти трябва да го вземеш.

Вие седите и по някой път във вас влизат лоши мисли. Ти ще знаеш, че си взел нещо, което е неестествено, ял си неестествена храна. Пита те лекарят – лъжеш го. Той казва: „Да не си ял нещо?“. Ти отговаряш: „Не съм ял“. Има си причина. Ти докато не си ял нещо, не може да те заболи коремът. Докато не си възприел някакво неестествено чувство, не можеш да усещаш болки в сърцето си. Или докато не си възприел някаква неестествена мисъл, не може да се прояви болка в главата ти.

Аз имам един прост пример. Преди десетина години, когато бях на *Опълченска* 66³, дойде една млада жена и каза: „Детето ми умира, какво да правя? Досега беше здраво“. Питам: „Какво му има?“. Страх я е да не е някаква заразителна болест. Казвам: „Даде ли му нещо да яде?“. Отговаря: „Нищо не съм му дала. Дадох му една ябълка да си играе“. Това малко дете, като си е играло с ябълката, отхапало парченца и ги гълтало – и те влизат в стомаха. Казвам ѝ: „Повикайте лекар“. Рече: „Не искам лекар. Лекарите ми умориха едно дете“. Казвам ѝ тогава да даде очистително на детето. „Не е трябвало да му дадеш тази ябълка.“ Тя даде очистително на детето и го спаси. Лекарите щяха да дойдат и да му турят инжекция. Инжекцията е рициново масло – да се изхвърлят тия парчета от ябълката. Казвам: често майките дават на децата си бонбончета. Колко деца има отровени с тия бонбончета, като ги задоволяват?

Казвам: направиш ли една погрешка, трябва да я осъзнаваш – и веднага я изправи. Да допуснем сега, че не оби-

чаш някого. Ами ти с това внасяш дисхармония в живота. На този човек, когото не обичаш, като му изпратиш своите лоши трептения, той е свързан с още сто-двеста хиляди хора. Ти пращаш своето неразположение и на тях и вредиш на всичките хора, с които той е свързан. Затова Христос казва: „Любете враговете си“, защото злото зло не лекува – доброто лекува злото. Следователно ако ти в дадения случай не обичаш врага си, ако го мразиш – зараза е това. Ти възприемаш омразата – това е вече една зараза в тебе. Ако с мисълта си мислиш зле за врага си, ти покваряваш ума си. Научно трябва да си изясниш това. Ако този човек мисли криво, какво ще си кажеш?

Да допуснем, че някой може да се лъже. Всеки би те намразил, ако ти му вземеш нещо. Всичката омраза се дължи на нещо материално в света. Някой е отишъл и е казал нещо по твой адрес. И друг ти казва: „Аз чух, той каза това и това“. Срещнеш го – онзи е сериозен, не иска да говори. Ще се обясниш с него, ще кажеш, че това, което си говорил, не е вярно. Всички недоразумения на хората се дължат на материални работи, от които и духовните хора трябва да се освободят. Ти казваш, че вярваш в Бога. Като казваш, че вярваш в Него, Бог те гледа и съзнава, че лъжеш. Ти лъжеш някого, когото не обичаш; залъгваш го, че го обичаш. Като дойде после – вече не го обичаш. Казваш: „Трябва да го залъгам“.

Няма какво да се залъгвате. Дойде ли някой в гостилницата, когото обичаш, туриш най-хубавото ядене, сипеш масълце отгоре – яденето е чисто, всичко е първокачествено. Щом дойде някой, когото не обичаш, сложиш каквото е останало в тенджерата; туриш нещо отгоре, но не е чисто. Кърпата е оцапана, маслото не е чисто. После започваш да го убеждаваш, че яденето е хубаво, добре е сготвено. Ти като гостилничар на този, когото обичаш, и на този, когото не обичаш, еднакво трябва да им служиш. Твоето разположение и неразположение е за твоя сметка. Но ти като занаятчия и на единия, и на другия ще услужваш първокачествено, че да са доволни. И онзи, когото обичаш, да е доволен, и онзи, когото не обичаш, да е доволен. Това е християнство.

В Писанието се казва: „Обичайте враговете ваши“. Вие сега знаете ли защо трябва да обичате? Трябва да обичате, понеже обичта – това е врата. Истинският живот, Божественият

живот влиза чрез Любовта. Следователно за всеки, който не обича, този живот не може да дойде. Животът е най-мощното. Най-добрата врата, през която животът може да влезе, това е Любовта. Щом дойде истинската любов, човек ще възкръсне, всичко моментално ще се оправи. Щом животът не влиза през любовта, той влиза през друга врата. Животът влиза и през доброто, но тогава има други възможности.

Казвам: сега във вас има определена идея. Любовта е врата, през която влиза Божественият живот. Следователно тази врата ще я държиш отворена, за да влиза Божественият живот. Затова трябва да обичаш. Ако можеш да обичаш – Божественият живот влиза; ако не можеш да обичаш – тази врата е затворена. Тогава съзнанието не може да се прояви. Вие искате да бъдете щастливи, да бъдете обичани от Бога. Ако не отворите вратата на любовта у вас за Божествения живот – каква е тази любов? Щом дойде тази любов, вече не гледаш с презрение на хората. Дойде някой, казваш: „Този не го обичам“. Онзи срещне друг и също каже за тебе, че не те обича. Естествено е – те са хора в един низш живот. Вземете едно куче: щом влезе в двора и види една котка, веднага се нахвърля върху нея. И тя ще намери дървото, за да се избави. Щом кучето дойде в двора, котката е горе на дървото. Щом кучето излезе навън, котката е долу, защото кучето е вече навън. Често правим аналогии. Щом котката се качи на дървото, значи кучето е дошло. Слезе ли котката долу, тогава казвам: „Кучето е вън“.

Сега имате една ясна представа. Доброто е врата за елементарния живот. Казвам: не говори за злото, понеже то ще донесе смъртта в света. Не прави зло, защото то е врата за смъртта. Казвам: не греши, не прави зло. Не отваряй вратата на злото, понеже смъртта ще дойде, а щом тя влезе, задига всичко. Като влезе смъртта, тя всичко задига и в тялото, и в сърцето – каквото намери, задига го. Тя е разбойник. Следователно не отваряйте тази врата, дръжте я затворена. Вече има смисъл защо човек не трябва да прави зло. Това се отнася за бъдещия живот, който имаме. Ако ние не затворим вратата на злото и не отворим вратата на доброто, не можем да бъдем добри. Човек, който не отваря вратата на доброто, а отваря вратата на злото, е лош. Който затваря вратата на злото и отваря на доброто, е добър човек.

Това е в Божия живот, в хубавия живот. Който затваря вратата на омразата и отваря вратата на любовта, той е духовен. Който затваря вратата на любовта и отваря вратата на омразата, той е в ада вече. Щом влезе в тебе омразата, ти си отворил вратата на ада. Адът е място на насилие. Някой казва: „Силният има право навсякъде. Слабият навсякъде трябва да слува“. Казвам: ако отворите вратата на доброто, вие сте благоугодни на Бога; ако сте отворили вратата на любовта – още повече. Ако говорим за Божествената любов, вече подразбираме една врата, която примириява всички противоречия. Като отвориш вратата на онази, истинската Божествена любов, тя примириява в моя ум, в моето сърце и в моята физика всичките противоречия. Това положение го наричам така: Дух на Бога, Който е дошъл да живее в мен. Или както казва Христос: „Отец живее в Мене и Аз в Него“. Щом живее Отец в тебе – всички противоречия са премахнати; щом не живее – адът е в тебе. Щом Бог живее в теб, тогава започва онзи живот на всичките възможности. Ние сме свободни от всички ограничения на живота.

Сега трябва да отворим вратата на доброто и вратата на духовната любов, за да дойдем до третата врата. Сега искам всички да бъдете добри. Отворете вратата на доброто: ден и нощ тази врата да е отворена. Всички, които идват, да влизат през тази врата. Защото през вратата на доброто злото не може да влезе. Злото се пази от доброто като от чума. Щом отвориш вратата на злото, и доброто през вратата на злото не влиза. Доброто влиза само през вратата на доброто, злото влиза само през вратата на злото. Та това е новото учение. Сега някой път казвате: „Аз съм добър“. Щом влезе доброто, ти си отворил вратата на доброто. Казваш: „Аз съм лош“ – отворил си вратата на злото. Ще я затвориш! Колкото са влезли вече, влезли са, сега затвори.

Дръжте в ума си доброто и любовта, дръжте ги като два полюса – за да се ориентирате. Трябва да имате две точки, с които да се ориентирате. Ако нямате две точки вътре, няма да знаете в каква посока да се движите. Злото е движение назад. Онзи, който има двата високи върха на доброто, той е напреднал, а който има върха на любовта, той е още по-висок връх и се движи напред. Онзи, който има върховете на злото и на

омразата, той се движи назад. Единият слиза надолу, другият се качва нагоре. Всякога трябва да имате в ума си един добър човек: първия човек, когото Бог създаде, и втория човек, когото Той създаде. Бог създаде човека, мъжки и женски пол ги създаде. Дръжте ги в ума си, за да не се връщате назад. Не дръжте в ума си онзи, който излезе навън от рая. Той винаги ще ви върне назад.

Тайна молитва

12. лекция, 25 декември, 1940 г., сряда, 5 ч., София, Изгрев

СЪРАБОТНИЦИ

Добрата молитва
Махар Бену Аба

Ще прочета 10. глава от Евангелието на Матей.

(*Направихме упражнението за дишането. Учителя показва някои от темите.*) Този човек с тази ръка какво показва? Доста хубаво са нарисувани.

Единственото благо е в самия човек. Знаеш в какво седи неговото благо. Ние имаме осветление тук – в тъмнината осветяваме салона. Човешкият ум носи светлина вътре. Когато човешкият ум работи, той носи светлина. Човек е буден – това е будно съзнанието. Сега по някой път ние искаме да си служим с една външна светлина. Онази светлина, която Бог е вложил в нас, я пренебрегваме, но разчитаме на ума си. Ти до толкова можеш да познаеш хората, доколкото познаваш ума, доколкото имаш доверие в ума си, доколкото имаш доверие в себе си.

Та казвам: в една тъмна нощ, когато се съберат две свещи, колко ще осветят? Четири-пет осветяват повече пространство. Когато се групират умовете на хората, те могат да постигнат много работи. Сега по някой път вие правите една погрешка в разбиранията. Работата, която умът свършва, туря я в сърцето си; работата, която сърцето свършва, туря я в ума си. Разбъркват се работите. Например по някой път ние казваме: „Да обичаме някого“. За да обичаш някого, трябва да туриш сърцето си на работа. Тази любов не е пълна, това не е любов. Когато употребяваме думата *любов*, подразбираме там, дето работи човешкият ум, човешкото сърце, човешката воля, човешката душа – всичко онова, което е Божествено и което работи. Умът, който работи, разумното сърце, което работи, разумната душа, която работи, хубавото, мощното, което работи – това аз наричам любов. Пък само някое малко чувстване – не, то не е любов.

Някой казва: „Аз го обичам, ама той не ме обича“. Не те обича човекът, понеже твоят ум е загаснал. Той казва: „Запа-

ли си ума“. Не те обича, понеже сърцето ти не гори, огънят му не е запален. Не те обича, понеже тялото ти е хилаво. Сега вие мислите, че един човек може да бъде обичан, когато тялото му е хилаво. Не се лъжете в това: човек за да бъде обичан в пълния смисъл на думата, трябва да бъде здрав по ум; светлина трябва да има в ума, топлина трябва да има в сърцето – то да е здраво. Човекът трябва да има здраво сърце и сила в тялото. Това са неща, съединени в един разумен живот. Сила в тялото, топлина в сърцето, светлина в ума – това са разумни сили.

Има една светлина, в която съзнанието не е пробудено. Когато Христос казва: „Аз съм светлината в света“, какво разбира? Светлина и виделина значат две различни неща. Светлината е външната страна, виделината е вътрешната страна. Виделината значи този, който носи знание в себе си. Сега умът се занимава с реалността, с образите. Например това ръка ли е? Не е ръка. (*Учителя показва темата.*) Една истинска ръка се познава. Още като се погледне ръката, по нея се познава човекът. От първата фаланга, щом е добре развита, излиза светлина. От втората фаланга, щом е добре развита, излиза топлина, а от третата фаланга излиза сила. Туй е бъдещият човек. Това са факти, които за в бъдеще ще се изяснят.

Може някои работи да са ви тъмни, но те да не ви смущават. Тази светлина, която е в нашия салон, не може да освети целия свят. Но има светлина, която може да освети салона и да направи онова, което хиляди свещи не могат да направят. Представете си денем, Слънцето като изгрее, трябва ли да носите отделна свещ и да мислите, че вие помагате на Слънцето? Умният човек се кооперира с разумното слънце, той не държи своята свещ. Слънцето представлява всичките свещи. Ако ти в себе си не можеш да кооперираш всичката светлина, всичката топлина и всичката сила, ако твоят дух не може да се кооперира – тогава светът ще бъде неразбран.

Някой казва: „Той не ме обича“. Вие по вашето как карате хората да ви обичат? Майката за да стане майка, трябва да носи рожбата девет месеца в утробата си. И природата, за да покаже своята любов, също носи в утробата си човека с милиони години, докато го роди. Човекът не е роден така, както го мислите. Природата милиони години го носи, докато го роди.

Сега като го роди, вие мислите, че не се грижи вече за него. Не, грижила се е с милиони години. Той е ценност и тя ни най-малко не иска да умре, да изчезне. Вие като не разбирате закона, казвате: „За мене никой не мисли“. Вие как схващате това, как трябва да мислят за вас? Именно когато мислите, че никой не мисли за вас, тогава мислят хората. Това е една илюзия. Ако вашите очи се повредят, че не можете да виждате, казвате: „Никой на мене не ми донася светлина, аз съм в тъмно“. Причината не е външна – тя е вътре във вас. Може да има хиляда свещи, и пак вие да бъдете в тъмно. Пък ако вашият ум е запален, може отвън да нямате никаква светлина, и пак вътре да имате светлина.

Сега какви са старите възгледи? Стари възгледи аз наричам, когато детето се качи на коня и го мушка. То казва: „Аз мога да го карам“. Но този кон е вашият ум. Как ще възбудиш ума си? Един ден конят, който ти ще възседнеш физически, ще вземе ролята да възпроизвежда светлина. Тогава как ще го възседнеш? Конят до едно време ще го възсядаш. Като стане вече на мястото на ума, как ще го възсядаш? Да кажем, вие възсядате един кон, туряте единия крак отляво, другия – отдясно. Конят тръгва. Ако се качите на един аероплан, как ще го възседнете: ще бъде ли единият крак отдясно, другият – отляво? Вие като влезете в аероплана, ще се скриете – никой да не ви види.

Казвам сега: когато яздите един кон, той няма тъй възпитани чувства. Представете си, че вие вървите с вашия кон в един уреден свят, дете не се позволява никой да плюе на земята, да оставя своите визитни картички. Представете си, че влезете в този свят и вашият кон навсякъде си оставя визитните картички. Дойдат пазителите на реда, снемат те и те питат защо не си възпитал този кон. Господарят трябва да слезе от гърба на коня и да го изведе. По целия път ще се качваш и ще слизаш. Сега колкото е умен конят, колкото той върви, толкова и вие трябва да вървите. Не можете да яздите. След като си е оставил визитните картички, казвате: „Той е здрав кон“. Аз не оспорвам здравето на коня, но онова, което правите вие с него, не е разумно.

Сега аз правя едно сравнение. Представете си, че вие говорите, но една дума не я изкажете навреме, защото думите

трябва да се изказват навреме. Аз ако искам да проявя любовта си към някого, три неща ще нося със себе си: ще нося една красива ябълка за очите, ще нося един красив инструмент за ушите, който издава звук; ще нося едно хубаво цвете за носа; ще нося и храница за устата, защото вие разбирате само тази любов, на яденето и пиенето. Щом няма ядене и пиене, работата не върви. Право е – оттам трябва да се започне. После любовта трябва да се пипне. Това, което обичате, вие всякога искате да го опитате. Пипането е благословение от Бога, понеже чрез него ние предаваме нещо от себе си.

Ние се ръкуваме с ръцете. Щом обмяната на ръкуването е правилна, значи има обмяна на вътрешните сили, които вие не виждате. С ръкуването познаваш един човек мисли ли, не мисли ли, чувства ли, не чувства ли, има ли сила, или няма. Някой път ти е приятно, като се ръкуваш, някой път ти е неприятно. Сега вие искате да бъдете богати, да имате пари. Това е слабата ви страна. Истинското богатство седи в ума на човека, в сърцето и в тялото на човека. Ако умът ти не е богат, ако сърцето ти не е богато и ако тялото ти не е богато отвън, каквото имаш – то не е твое. Щом имаш богат ум, всичката светлина в света и всичко, което Бог е създал, ти ще можеш да го използваш. Щом сърцето ти е добре развито, всичката топлина, която Бог е вложил в света, ти ще можеш да я ползваш.

Чрез топлината нещата се отварят, изявяват се чрез нея. Вие искате някой да ви обича, но той трябва да се изяви. Един цвят кога ще ви обича? Щом изникне, напъпи и цъфне, от себе си веднага той изпраща едно ухание. Това е първото запознанство. От това ухание цветът ще направи един плод, после чрез плода пак ще ви приканва да се запознаете с него. Следователно дърветата се запознават с хората чрез плодовете, цветята се запознават с хората чрез уханието си, а пчелите се запознават с хората чрез меда си. Хората пък се запознават чрез ума си. Двама умни хора се запознават с ума си, двама добри хора се запознават със сърцето си, двама силни хора се запознават с тялото си.

Сега вие може да кажете, че тая работа не я разбирате. Аз се радвам, че не я разбирате, защото ако разбирате, няма за какво да ви говоря. Защото не разбирате, затова ви е интерес-

но. Вие може да сте много способни, но се изисква време да се учите. Хората се раждат музиканти, но трябва да се учат. Детето е музикант. Като се роди, първият признак, с който дава да се разбере, че е живо, това е, че изказва първата нота. Тя е *до*. То казва *вуа*. Знаеш ли какво значи *вуа*? *Вуаа* значи: вече съм на границата на Божествения свят, в проявения свят. Щом пристигне, като стъпи на земята, детето казва *вуа*. То предава известие: и онези, които са го пратили, съобщават по цялото небе, че този герой е пристигнал. То поздравява онези, които го изпратиха; казва: „Благополучно пристигнах на границата, посрещнаха ме добре“. Те не знаеха това досега. Но освен че не го знаете, и вие казвате: „Дали е така, или тъй ни заблуждава?“.

Какво лошо има, като отидете на кино, с какво ви забавляват там? Реално ли е киното? Дойдат някои и разправят, че филмът е такъв. Всички тия работи са 25 % верни, другите са скроени. Всичко в един филм не е реално. Като кажем, че не е реално, не подразбирайте, че то е сянка на нещата. Ето какво разбираме, че е реалност в света: ако турят хиляда празни шишета на ваше разположение, какво ще ползвате от тях? Трябва да бъдете много умни, за да ги напълните. Ако ви дам хиляда празни шишета и очаквам от вас дали ще можете да ги напълните, това е едното положение. Ако ви дам пълни шишета, тогава очаквам от вас да ги изпразните.

Та казвам: нереални работи са тия, които са празни; реални работи са тия, които са пълни. За мене реално е това. Дойде някой и казва: „Ще стана велик човек“. 20 години все чакам да стане велик, но той не става. Казва: „Аз вярвам в Христа“. Че вярваш в Христа, е едно, но ти трябва да учиш. Ти учиш онзи Христос отпреди две хиляди години. Христос и сега посещава твоя ум, преподава ти лекции. Той сега ти преподава, говори ти. Ти казваш на някого: „Знаеш ли преди две хиляди години какво е говорил Христос?“. Той пита: „Какво е говорил?“ „Тъй и тъй“. После те пита: „Туй нещо разбра ли го?“. Казваш: „Той трябва да дойде сега, днес да ни разправи. Колко години Го чакам, а не е дошъл“. Христос е Духът вътре. Вие ще мислите. Разказвате какво виждат ясновидците. Аз ще ви разправа какво виждат ясновидците, защото те виждат едно нещо, но недовиждат. Има работи, които недовиждат.

Сега са ме питали: „Къде е оня свят?“. Казвам: оня свят и тоя свят са тук. Питат: „Как така?“. Казвам: пространството е голямо, ние не виждаме всичко в него. Представете си, че аз виждам хора на физическия свят. Но тия хора, като ги срещам, ги виждам материално – имат ръце, крака... Същевременно виждам и други хора, които са по-красиви от тия на този свят. Там има ливади, планини, но река ли да ги пипна – няма нищо. Виждам ги – хора са, но не мога да ги хвана. Път има, реален път, хората ходят по него, мърдат си устата, но аз не ги чувам. Вие сте в един свят на отраженията. Духовният свят за нас още не е реален свят. Вие имате тази опитност, когато спите вечерно време. Ядете, пиете, виждате Слънцето; събудите се сутринта – пак сте гладен. Яденето насън ни най-малко не задоволява човека.

Та казвам: реалността на нещата седи в онзи момент – като обичаш едно нещо, ти влизаш в реалния свят. Защото земният живот е подобен на Божествения. Земята трябва да ви свърже с Божествения свят. Нещата стават реални само по три начина. Ако в ума ти няма светлина, ако в сърцето ти няма топлина и в тялото ти няма сила, ти си в един свят на илюзии. Онзи свят е реален, който носи светлина. Светлината е само една трета. Онези чувства, които носят топлина, те са две трети. И онези постъпки, които носят вътре сила така, че всяко нещо, което мислиш и чувстваш, можеш да го направиш – тогава се намиращ в един реален свят.

Та казвам: може хората да ви обичат заради вашето сърце, заради вашия ум и заради вашата добра воля. Писанието казва: „Възлюбил си истината в човек“. Тази истина, която е вътре, я наричат човек. Аз казвам: може хората да ви обичат заради вашия ум. Сега нещата са неразбрани, понеже на Земята ви занимават много работи. Може да ви разправят за оня свят, но отвън ако има 25 градуса студ, а вие нямате обуща, дрехи нямате, гладен сте – ще може ли да ме слушате? Някои от вас кашлят. Кашлицата е много тщеславна – иска да се покаже. Това са същества, дошли от оня свят – и дразнят гърлото. Те са като младите моми: като минават момците, момата се изкашля малко и те я погледнат – кашлицата ѝ е много хубава.

Аз искам сега любовно да кашляте, както трябва. Някои сестри идват и кашлят при мене. Казвам им: „Не сте се научили още как да кашляте. Не е нотирана песента ви – нито е цигулков ключ⁴, нито е басов ключ⁵. Сега или алт ще пеете, или сопран, или тенор, или бас ще пеете, но на свят ще пеете“.

Сега говорим и вие искате да бъдете свободни. Вие не можете да бъдете свободни, ако не се разбирате с вашия ум. В умствения свят само умът може да ви направи свободни. В духовния свят само сърцето може да ви направи свободни. Във физическия свят само тялото може да ви направи свободни. Сега ние мислим, че сме господари на ума си – заповядваме му. Ти на ума си не можеш да заповядваш. В съвременната наука, в съвременния материалистичен век на един човек можеш да му заповядваш до известна степен само когато го туриш в магнетичен свят – хипнотизираш го. Каквото каже хипнотизаторът, той ще го направи. Има първа, втора и трета степен – той се подчинява. Щом мине в четвърта степен, субектът не се подчинява. Тогава трябва да кажеш: „Моля“. Този, прекараният в четвърта степен, вижда нещата. Невежия го сложи в магнетичен сън – той това става, онова става: философ става, разрешава разни неща, на болните дава диагноза, церове дава. Събудиш ли го – пак е невежа. Туриш го в магнетичен сън – пак знае. Много лекари има, които са истински лекари, пък има такива невежи лекари, които не разбират.

Казвам: по същия начин и вие трябва да разчитате на вашия ум. Този ваш ум ще ви даде познания за всичко в Божествения свят. Вашето сърце ще ви покаже реалността на любовта, ще ви покаже каква е топлината. Когато ти познаваш нещата, познава ги и сърцето вътре, което претегля дали те обичат, или не. После тялото е онова, което ви показва дали силата на другите хора ще бъде във ваша полза, или не, или пък дали вашата сила ще бъде във ваша полза.

Представете си, че един човек се ръкува с вас. Той може да бъде дисхармоничен. Един човек може да се ръкува с вас и след няколко дни вие се разболявате. Пък някой човек се ръкува с вас, когато сте болен, и след няколко дни оздравявате. Има някои хора, дето като се ръкуват с вас, умът ви потъмнее, станете шашав. Но има и човек, дето като се ръкува с вас, умът ви просветне, дойде ви някоя идея, сърцето ви се запали. Като

се ръкува той с вас, веднага сърцето ви се запали; а като се ръкува друг с вас, сърцето ви изстине. Ръкуването не става така, както мислим – едно ръкуване не е проста работа.

(Учителя показва една картина.) Този човек ми прави впечатление. Той слиза на физическото поле, обича да се удоволства; обича реда и порядъка, хубаво изчиства говедата. Като дойде – хубаво си поспи, похапне си хубаво. Ако го събудиш преди време, казва: „Нека да си отспя, че тогава ще стана рано“. Ако не знаеш как да се обхождаш с него, той е готов да те удари; ако го побутнеш – готов е да удря. Много обещава, той има всичкото добро желание да направи нещо, обещава сто работи – и едва 25 % може да направи. Вие казвате, че не устоява на думата си. Не че не устоява, но не му мисли много. Вие услужвали ли сте на сто души?

Щом слезем на физическия свят, съприкосновението ни с хората трябва да бъде разумно, понеже на физическия свят става една пълна обмяна. Всеки човек, както и възвишените същества, няма материал – и те трябва да слизат тук, на Земята, за да съберат материал. Те няма с какво да работят. Вие сега си представяте оня свят на ангелите. Ангелите има с какво да се занимават. На тяхно разположение са всичките слънчеви системи, колкото ги има – и могат да ги управляват, да се занимават. Като идете в оня свят, ангелите имат толкова работа... Вие казвате: „Чакай, чакай!“. Ангелите нямат време да се разправят с тебе, че си дошъл от Земята. Той ще каже: „Ела с мене!“. Като тръгнеш към неговата държава, ти нямаш крила, не може да ходиш. Казваш: „Тази работа не е за мене“.

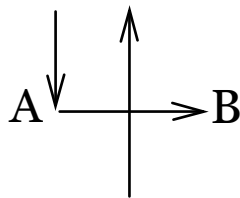
Работата на ангелите е за тебе. Ти искаш той да се спре, да ти отдели няколко минути, да се поразговаря с тебе. Много големи претенции имаш. Затуй казвам: единственият закон в света, по който един ангел може да ти услужи – това е любовта. Ти ако имаш любов към него, той ще се спре; а без любов няма да се спре, даже няма да ти обърне внимание. Ти ще му кажеш нещо – той ходи, не те чува. Щом го обичаш, ще те чува; щом не го обичаш, той минава край тебе, ти не съществуаш за него. Един човек в Божествения свят без любов е като едно камъче. Ти вземаш камъчето. И този ангел по пътя като едно камъче ще те вземе... Ще му говориш, но той не те чува – и ще те тури настрана. Всичките камъни са заспали ан-

гели. Какво ще кажете? Коскоджа ангел, има високо мнение за себе си, а ти го ритнеш с крака, туриш го някъде.

Вие очаквате, като идете в другия свят, да имат високо мнение за вас. Но първото важно нещо е вашият ум да бъде носител на Божествената мъдрост; сърцето ви трябва да бъде носител на Любовта, а тялото ви – на Истината. Казвам: ако Истината не може да пребъдва в тялото, ако Любовта не може да пребъдва в сърцето и ако Мъдростта не може да пребъдва в ума ви, тогава вие сте сам в света и ще бъдете неразбран човек; каквото и да говорите, няма да ви обичат.

Сега говорим за любовта. Вие казвате за някой човек, че го обичате. Да обичаш човека, значи да му дадеш нещо от своята светлина; да обичаш човека, значи да му дадеш нещо от своята топлина; да обичаш човека, значи да му дадеш от своята сила – те са разменна монета в духовния свят. От своята мисъл ще му дадеш нещо – размяна става на мислите. Размяна става на чувствата, размяна става и на постъпките.

↓94↑ – в тази година хората се намират заклещени: Господ е отпред и отзад. Числото 9 е човекът, който мисли, а 4 в дадения случай е човекът, който прилага; 4 е седалището, скамейката, на която човек може да седне и да раздава справедливост. 4-те е закон на справедливостта, 9 е закон на мисълта, то е главата. Считайте, че този кръг на 9-те – това е главата – значи вече умът се е проявил, пуснал е своето действие. 4 е закон на справедливостта; 1 – това е число на Божественото. Хоризонталната линия в 4-те – това е човешкото. Божественото е онова, което слиза, а човешкото е онова, което възприема. После имате една втора линия. Божественото се проявява от долу нагоре, пак то се проявява. Линията АВ е човешкото. Другите линии са две Божествени проявления – Божественото, което влияе на човешкия ум, и Божественото, което подтиква човешкото сърце. Съединени с човешкото – това е неговото тяло. Така се проявява светлината, топлината и силата.

АВ е силата на човека, която се проявява. Имате два резултата: единият е отгоре – Божественият свят, който слиза, и другият е, който възлиза нагоре. Имате и друго движение

– хоризонтално, което влиза в тялото на човека. Това го наричат триизмерен свят. Първото измерение е за ума, второто измерение е за сърцето, а третото измерение е за човешкото тяло – то е там, дето тялото живее. Тази идея е много нова. Вие идвате и се намирате в някое противоречие, понеже нещо не съответства на вашите възгледи. Каквото и да ви разправят, вие трябва да го видите. Христа не можете да Го познаете. Христос има един отличен ум – дето минава, осветява всичко, всички се изваждат от тъмнината. Христос носи топлина навсякъде, където е студено. Като влезе в един дом – всичко стопля, хората не се нуждаят от въглища. Христос носи сила, защото хората се нуждаят от храна. Където влезе, Той всичко дава. Като дойде Христос, избата ще бъде пълна с въглища. Като дойде Христос, къщата ви навсякъде ще бъде осветена. Щом има светлина – дошъл е Христос. Това е външната страна. Вие казвате: „Искаме да го видим“. Че какво ви пречатства да го видите?

Ще ви кажа от какво произтичат противоречията. Не се спъвайте от примера, който давам. Представете си една млада мома, която е дошла да се запознае с някого. Всяка млада мома е дошла да се запознае с някого. Като се запознае с него, тя счита, че всичко може да постигне. Всеки момък, който е дошъл, трябва да се запознае с една мома. И това е смисълът на живота – запознаването. След като се запознаят, най-първо се вижда, че момата е доста красива. Но после дойде изкушението. Ето – яви се друг и той е облечен хубаво. Тя се раздвои, сърцето ѝ се раздвоява. Момата не знае кого да избере – първия или втория. И с първия, и с втория има любовна работа. Единият ѝ казва: „Ти си богиня, ти си царица“; и двамата говорят хубави работи. Пък на нея само един ѝ трябва, с двама не може да живее. Как тя ще познае кой е истинският от двамата, кажете? Много лесна работа е, няма по-лесна работа от това, да познаеш. Най-първо ще се яви физически една реалност, но щом я разбираш, тази реалност влиза в тебе и става невидима отвън, а вътре става видима. Тогава вие не сте запознати със законите на битието и ще се намерите в едно противоречие.

Като започнаха да изучават ръцете на човека, хората почнаха да носят ръкавици. Когато започнаха да изучават лице-

то, жените си туриха воал. Когато започнаха да изучават тялото, хората се облякоха. Това е само защита. Ръкавицата е сложена, за да не се познава ръката; булото е поставено, за да не се познава лицето; дрехите са облечени, за да не се познава тялото. Хубаво е да се види човешкото тяло. Красотата на тялото е в линиите, които то има. Това, което сегашните хора имат, не е всичкото. Има известна красота и вътре в тялото. Ако вие видите едно такова тяло, с каквото е бил Адам в рая... Там той е бил облечен в светлина; с царската дреха на светлината и с една хубава топлина. След като е съгрешил, светлината и топлината изчезват – и той остава гол. Като поглежда, Адам казва: „Гол съм“.

Та аз казвам: трябва да се пазите. Даже и при най-силния човек, ако го ударите на някое място, става прекъсване на силата. Щом го ударите два пъти, на крака не може да ходи; щом го ударите още с два удара по ръцете, и те престават да се движат. Ако му ударите очите, и те престават да гледат; ако му ударите ушите, те също престават да слушат. Ако ударите носа, и той престава да усеща; ако ударите един удар по устата, и тя престава да чувства. Къде е човекът тогава?

Затова казвам: за да имате едно Божествено отношение, пропорция трябва да има. Ние се намираме на 92 милиона мили от Слънцето. Това е нормално състояние за жителите на Земята. Ако искаш да се запознаеш с един човек в умствено отношение, ти трябва да бъдеш на 92 милиона мили далеч от него, за да го разбереш. Ако си по-близо, работата не върви. Ако искаш да разбереш сърцето на човека, разстоянието ти до него трябва да бъде такова, колкото е далече Месечината от Земята. Ти трябва да бъдеш далече от онзи, когото обичаш, колкото е далече Месечината – мисля, че на 400 хиляди километра. Ако искаш другото положение, трябва да знаеш колко е диаметърът на Земята? Той е 12 милиона километра. Значи за да бъдат хората в хармония физически, те трябва да бъдат на 12 милиона километра далече. Само така можеш да разбереш хората физически, за да няма никакво стълкновение.

За вас може да бъде естествено да виждате някой в Америка и той да ви вижда. Да си говорите така ще бъде много по-добре, отколкото ако е наблизо – да сте на едно място. При такива случаи казвате: „Толкова надалече!?!“. Че то ни най-

малко не е далече. Една крачка е до Америка – като направя една крачка, аз съм в Америка. Като направя две крачки, отивам на Месечината; като направя три крачки, съм на Слънцето. Казвате: „Много е далече“. За мен Слънцето е на три крачки, Месечината е на две крачки, а нещо на Земята – на една крачка.

Сега може да има много възражения на това. Онзи, който знае да крачи като мен, е съгласен с мене; който не може да крачи, казва: „На мен ли ще го разправяш това?“. Три крачки има до Слънцето – че вие сте дошли вече да влезете... 92 милиона мили за колко време ги взема светлината? Една слънчева вълна за колко време иде? За 8 минути. Значи една вълна тръгва от Слънцето и идва тук за 8 минути. Ако тръгнем оттук до *Опълченска 66*, ще ни вземе половин час. Светлината тръгва от Слънцето и за 8 минути ще дойде тук, дори ще ѝ остане време да се разходи, а аз още съм на половината път до номер 66. Колко пространство съм изразходвал? Много малко пространство. Ние, съвременните хора, мязаме на микроби. Някоя микроба казва: „Колко милиона мили е от Изгрева до *Опълченска 66*?“.

Мнозина сега искат да се запознаят. За да се запознаят с Христа, трябва любов. За да се запознаете с ангелите, трябва мъдрост, знание трябва. Има и други същества. За да се запознаете с тях, ви трябва здраво тяло. Ако нямаме здрави тела, ние няма да можем да се запознаем със силните хора. Ако нямаме здрави сърца, не можем да се запознаем с умовете на хората. Силните умове са свързани със знанието. Мен ме интересува знанието на един човек, което той може да ми даде, а също и моето, което аз мога да му дам. Мен ме интересува любовта, която някой може да ми даде, и любовта, която мога аз да му дам. Всеки един от вас е проводник на Божественото. Три неща се предават: чрез ума ви се предава Божествената светлина, чрез сърцето се предава Божествената топлина, а чрез тялото – Божествената сила. Аз разглеждам човека като проводник. Човешкия ум – като проводник на светлината, а човешкото сърце – като проводник на човешката топлина; и на тази, обикновената топлина на живота, и на тялото като проводник на силата – на разумната сила. За да знаеш как да работиш, трябва да ти е приятно да работиш; трябва да ти е

приятно, като ходиш, като вдигаш ръцете, като свириш... Всеки може да си туря ръцете на пианото, но по какво се различава един разумен пианист? Той трябва да знае как да свири; защото и да може да блъска клавишите, нищо не излиза.

Сега някой от вас може да попита: „Каж ми аз мисля ли право?“. Представете си, че аз съм художник, а вие искате да ви нарисувам. Казвам: „Платно носиш ли?“. Аз мога да ви нарисувам на стената, но колко години може да остане картината на стената? За една година като дойдете да мажете, ще я замажете – и картината ще изчезне. Ако имате едно платно – ще ви нарисувам и ще го имате за спомен. Ако вашият ум е развит, можете да се запознаете със знанието, със съществата на мъдростта. Ако вашето сърце е развито, можете да се запознаете със съществата на Любовта, с онези същества, които слизат да помагат на хората. Възвишените същества идват да помагат. Моли се някой на Господа. Господ много работи, Господ има много работа. Няма същество, което да замести Господа – и като се помоли човек, Той приема молитвата. Някой казва: „Господи, ще свърша работата“. И понеже всички молитви се отправят към Господа, това същество най-напред ще иде да каже: „Да свърша тази работа“.

Сега вие да не направите такава погрешка, каквато направи един българин. В България има едно поверие, че между Новата година и Коледа има един щастлив ден, та като туриш глава през малкия прозорец, каквото поискаш, ще ти го дадат. Един като си турил главата през малката дупка, казва: „Господи, да ми направиш голяма главата – като варел“. Главата му станала като варел, не могла да излезе, заклешила се – той не може да я извади назад. Не ви трябва голяма глава като варел. Той наместо да рече: „Господи, искам да ми дадеш всичкото благословение, че умът ми да мисли добре, сърцето ми да чувства добре и тялото ми да бъде силно“, казва: „Господи, дай ми голяма глава, че да уплаша всички хора“. Като варел станала главата му. И във всичките работи ние носим този варел. Някои искат голяма любов – искат варел. Че ти щом носиш голяма любов, няма да можеш да си изтеглиш сърцето.

Аз горе имам две радиа: имам едно радио *Джилет*, имам и едно голямо радио. Занимавам се с дълги вълни, със средни

и с къси. Онова, малкото радио *Джилет*, конкурира другото. Някой път го харесвам, пусна и двете – състезават се те, надпреварват се. Каквото говори едното, това говори и другото; шашардисват ме. Седя при малкото – не чувам голямото; ида при голямото – не чувам малкото. Те си помагат. Голямото казва за другото: „Малък е, много говори. Много дяволит е той“. Този пък ми говори: „Голям дявол е онзи, големият“. Казвам: туй радио не е изникнало от само себе си – от невидимия свят позволиха това. От разумния свят позволиха да се открие тайната на радиото, да се открие, че да може да говори. За в бъдеще ще се открият още повече неща.

Сега мнозина са ми казвали: „Чувам нещо вътре“. По радиото ви предават. Ти трябва да намериш станцията, да знаеш на каква дължина да оперираш. Тук идеш, там идеш; и казваш: „Нещо ми говори вътре“. Там има неразбрана работа и разбрана работа – от оня свят ти говорят. Много разбрани са работите по радиото. Първата станция е умът, втората станция е сърцето, третата станция е тялото. Тялото има 300 милиарда станции. За в бъдеще ще се запознаем с тях, засега много от тия станции не оперират. Даже някой път може да оперираме чрез някое дете. Някой път, когато искам да позная хората, ще намеря някое дете на 2–3 години – и от неговата станция, понеже зная законите, ще приемам. Нямам време да се занимавам с моята станция – далече е още онзи човек от мене. Но минава това дете и аз чувам: „Този болен ще оздравее ли, или няма да оздравее?“. Казвам: „Ще оздравее“. И оздравява човекът. Щом това дете може да намери някой стар човек, аз нищо не казвам. Не работи станцията на стария, а на децата работят. На старите станциите им не работят...

Та казвам: вие се спъвате в света. Питате: „Какво нещо е Господ?“. Ние си представяме Господа, че ни наблюдава. Срещнеш една млада мома – и Господ вижда как я наблюдаваш. Като срещнеш една млада мома, най-първо трябва да поздравиш нейния ум, да поздравиш нейното сърце и да поздравиш нейното тяло. След туй трябва да ѝ дадеш един подарък, който носиш със себе си. След това – втори подарък, със сърцето си и с тялото. Едва след туй трябва да се запознаеш. Тогава Господ гледа какво е запознанството ви: ще даде ли той нещо, или няма да даде? Ти може да ѝ дадеш един подарък, който е позлатен, а не е златен.

Та сега тази година вие сте заклещени. Господ е отпред и отзад. Който не върви, тогава кашлицата ще дойде, това-онова. Мнозина казват: „Този човек не мога да го обичам“. Чудни са хората! Аз съм човек майстор – мога да ви накарам да обикнете всекиго. Една каса, която не обичате, мога да ви накарам да я обичате. Казвате: „Тази празна каса не я обичам“. Като туря в нея сто хиляди златни монети, ще я обикнете, веднага ще я обикнете.

Казвам: всички неща, които обичаме, имат съдържание. Когато скулпторът тури ония красиви линии на тялото и направи от камъка един красив човек, всички хора искат да го видят. Казвам: невидимият свят работи вътре във вас, във вашите умове, във вашите сърца, в душите ви. Един ден ще имате тела не като сегашните, няма да боледувате. Хрема няма да има, кашлица няма да има, туберкулоза няма да има, глад няма да има. Знаете ли какво ще е тогава? Ще имате най-големите благословения. Трябва да се учите сега.

Сега някои ми казват: „Аз видях Христа“. Друг казва: „Аз не съм видял Христа, че той Го е видял“. Единият е горе, на върха на планината, и не е видял Христа; другият е долу, в долината, и Го е видял. Възможно е това... Христос, Който слиза отгоре, най-първо на планината ще Го видят, после в долината. Това са теории. Когато онзи на планината не Го вижда, а онези в долината Го виждат, аз не зная какво виждане е това. Светлината като иде, тя има своя проекция. Например имате червен цвят. Всеки цвят си има място, особено място вземат трептенията в тази гама на цветовете. Значи червеният цвят е този, който дава подтик. Ако ти си в яйцето, червеният цвят ще те извади от ограниченията. Когато се измъти едно пиле, червеният цвят го е освободил. Като тръгне по пътя, портокаленият цвят е този, който му дава движение. Зеленият цвят образува крива линия. Ти като имаш в музиката *фа*, това означава вече да знаеш жълтия цвят; *фа* е тон, който използва само жълтия цвят. Някои искат да станат богати. Всеки, който е умен, може да бъде богат. Човек, в който умът не е развит, богат никога не може да стане.

Та казвам: всичките тия цветове показват пътищата, по които трябва да работите. Вие не можете да проявите деятелност, ако не се храните с жълтия цвят; по тяло не може да бъдете здрави, ако не обичате зеления цвят. Трябва да акуму-

лирате нещо в себе си. Ти не можеш да имаш вяра и вярата ти не може да бъде силна, ако не възприемеш синия цвят. Не можеш да имаш сила, ако не знаеш как да схващаш виолетовия цвят. После човек не може да прояви чувствата си, ако не разбира правилата на розовия цвят, на червения цвят. Мислите ли, че един човек, на когото лицето е пожълтяло, може да обича? Хората на любовта се отличават с един особен цвят; хората на мъдростта се отличават с един жълт цвят. В сегашната светлина това е само сянка, проекция има.

Кои основни цветове имате? Жълт, червен и син. Синият цвят е на волята. Трябва да се учиш да акумулираш тази светлина в себе си. Сега религиозните хора се занимават много едностранчиво, занимават се само със сърцето на човека. Всяко едно чувство не може да се роди, ако не му дадеш широчина и простор. Това чувство не може да се роди, ако не му дадеш светлина. Светлина е необходима за чувствата; и сила е необходима. Сега ние се спираме и казваме: „Как да придобием тези работи?“. Когато дойдат тези светли същества в ума, слушайте ги какво приказват. Когато дойдат светлите същества в сърцето, слушайте ги какво ви говорят. Когато дойдат тези светли същества в тялото, слушайте ги – те ви просвещават. Ако искате да познаете силата на човека, ще слушате съществата, които говорят на тялото ви. Тогава ще усещате една приятност: в ръцете, в краката, навсякъде тялото ще усеща приятност. Като пипате косите – навсякъде ви е приятно. Щом те боли кракът – няма ги тия същества, те не са дошли. Същият закон е и за сърцето. Когато те дойдат, подтикват те да се разбираш с хората; не дойдат ли, тогава човек казва, че не си струва да се живее за Бога.

Казвам: тази година се запознайте със светлите същества. Не че не се познавате с тях, но вие като гледате главата, търсите някоя друга глава – някой път не ви харесва главата им. При сегашните условия може да бъдете в един палат, пък да нямате радио; пък може да бъдете в една колиба и да си носите радиото. Питам: къде ще имате повече новини – в палата или в колибата? Зависи. Един палат не е по-умен, отколкото една колиба. Важно е как е организирана една глава – тя може да има големи размери, но да не е организирана добре; пък може да е малка, а да е добре организирана. И ръката

може да е малка, пък да е добре организирана. Зависи как са организирани очите. Погледнеш някои очи – приятни са ти, понеже са добре организирани. Погледнеш една ръка – не е добре организирана, много груба работа е това.

(Учителя показва чертежа.) С този човек искайте да бъдете на 92 милиона километра далече, от този искайте да бъдете на 400 км, а от този човек искайте да бъдете на 12 хиляди километра далече физически, за да се разбирате с него. За мене е тъй, пък ако вие сте по-умни, направете друго. Аз, който съм толкова умен, намирам, че не бива да съм близо до този човек, само от дистанция мога да се разбирам. Ако намаля тази дистанция, ще стане стълкновение. Имайте правилна идея. Ако Слънцето би дошло в своята големина наблизко, какво ще бъде? То е приятно, защото е малко – малко се показва. Ако това голямо слънце дойде на Земята, къде ще го турите? Големите работи не са толкова приятни. Аз разсъждавам за себе си по следния начин: като турите един килограм на гърба си, приятно ви е; турите два, три, четири килограма – пак ви е приятно; но като сложите 10, 20 или 40 килограма, не ви е приятно.

Та казвам: работата не е в многото – в дадения случай много малко ви трябва. Вижте, тук има хубава черта. Малкият пръст показва, че човекът обича да казва истината. Това е една хубава черта. Пръстът му показва също, че обича да си похапва. Може това да е погрешно, но човекът казва: „Трябва да се храни тялото“. От музика той не разбира много; казва: „Майка ми пееше, но аз хич не се учих. Може би за в бъдеще... Обичам да слушам музика, но не обичам да пея“. Ала като хване мотиката – може да работи; и тъпан може да бие. От този хубав тъпанар става и добър капелмайстор; той може хубаво да бие тъпана.

Вие всички се безпокоите за нищо и никакво. Земята е дадена на ваше разположение, свободен билет имате да се разхождате из пространството – недоволни сте. Месечината свети, Слънцето грее денем, пък сте недоволни. Дават ви работа, плодове ви дават дърветата – пак сте недоволни. Овцете ви дават вълна, мляко – също сте недоволни. Какво ли не ви е дал Господ, откъде намерихте това недоволство? Все търсите нещо... Търсите онова, което го няма. Цветето трябва да има

ухание, за да дойде пчелата. Тогава пчелата идва за него. Ако цветето няма нищо, пчелата няма да дойде при него.

В странство един художник направил много хубави цветя, карамфилчета; хората не могли да познаят кое цвете е естествено и кое е изкуствено. Казва един: „Пратете една пчела“ – и тя веднага намира цветето. Често аз съм проучвал какво отношение имат пчелите към естествените цветя. Всяко цвете, което дава мед, е естествено; всяко цвете, което не дава мед, не е естествено. Всеки ум, който дава светлина, е естествен; който има такава изкуствена светлина, не е естествен. Кибритените клечки имат ли светлина? Тя светне и загасне. Това, което така загасва, не е реално. Първото нещо: поставете в себе си мисълта да не се плашите и идеята, че Господ ви гледа. Ти никога не туряй в ума си мисълта да излъжеш някого. Да кажем – продаваш ябълки. Дойде някой богат – веднага избираш по-хубавите; като дойде сиромаш, избираш дребните. Не, на бедния и на богатия ще туряш еднакво.

Или дрехар си. Като дойде някой беден, ще му дадеш хубава дреха, както и на богатия. Ще ги оставиш те да си избират свободно. Каквато дреха изберат – няма да вземеш повече, отколкото дрехата струва. В Божествения свят всички дрехи имат еднаква цена. Каквато дреха изберат – цената е една и съща. Вие някой път подценявате хората. Не сте верни в преценката. Казвате: „Този брат е невежа“. Така не се говори. Този брат е учен по-малко, нищо повече; способен е, но малко е работил. Казвате: „Не е добър“. Не че няма добрина, но той още не се е научил на доброто. Кого ще викате за изкуство – художника или онзи, който е роден, но не е работил?

Първо имате да работите. Вие казвате: „Остаряхме вече“. Мислите – като идете в другия свят, пак ще се преродите. Не ви трябва никакво прераждане: хората са злоупотребили със закона на прераждането. Ти всеки ден ще употребиш един-два часа да учиш нещо. Ще изучаваш камъните, но по минералогия – как са направени, качествата им. Или един-два часа ще учиш ботаника, ще се занимаваш с растенията, ще изучаваш лечебните им свойства. След туй ще се занимаваш малко с животните, за да видиш, че не са толкоз глупави. Тия всички животни са много учени същества, но са малко лениви. Те са ходили на такива журфиксове, ядене и пиене е имало

– и са останали назад, не са учили. Всички животни журфиксове са правили.

Като се освободи България, младите момци взеха бастуни да носят – върти го той. Въртенето на бастуна не е още култура. Бастуна го вземаш, за да пипаш с него; бастунът е създаден, за да знаеш да пипаш с него. Ти искаш да докажеш, че когато маймуната е преминала от положението на животно и се е изправила, е взела бастун да се подпира. Всички хора носят бастуни, за да се подпират. Аз нося бастун, но не се подпирам, а му отдавам почитание. Казвам: отдавам почитание на бастуна; той едно време помогна за повдигането на света. Третият край е той: бастунът – това е човешката воля; този бастун е палката на капелмайстора. Ако волята ти е слаба, все ще имаш един малък бастун, ще го носиш под ръкава си. Които имат слаба воля, ще носят под ръкава една малка палка. Ще я извадиш, ще пипаш с двата ѝ края.

Сега вие седите и казвате: „Не мога да мисля“. Ще започнеш да поглеждаш ръката си – и вече си въздействал на ума. Искаш ли духовен да станеш, ще започнеш да свириш.

Да дойдем до основното. Тая година има такива блага, за които трябва да работите. Имате условия, за които не сте сънували. Вие казвате, че сте стари хора. На Небето има едва 24 старци и сега се приготвява още един. Тук, на Земята, има милиони такива – все стари хора. Вие не мязате на стари. Старите са със знание, младите са със сила, възрастните са с любов. Младият силен трябва да бъде. Децата са тези, които воюват. Туй дете падне, поплаче и пак стане; после казва: „Ще ви победи“. Пак си удари главата, поплаче и пак стане; казва: „Ще видите“. Това дете се бори. Възрастния вече в любовта трябва да го търсите, в любовните работи. Тогава трябва да се запознаете с любовта.

Щом се запознаете с Любовта, не рисувайте картини по гърба ѝ; никога не рисувайте картини на гърба на Любовта. Знаете ли какво значи това? Пазете едно свещено правило: ако един човек е проявил любовта си, никога не критикувайте човека в любовта му, защото за да го критикуваш, ти трябва да познаваш неговата любов. Казваш: „Неговата любов не е такава, каквато трябва“. Че твоята каква ще бъде? В любовта не носете никаква критика. После в любовта не се налагай-

те. Казвате: „Аз ви обичам“. Не говорете така: „Аз те обичам“. Ти проявявай своята любов както разбираш, но аз не искам в името на любовта да насилваш хората. Щом обичаш хората, ще те оценят; щом обичаш хората, и те ще те обичат. Не може да обичаш и да не бъдеш обичан. След хиляди години може да е – и пак ще бъдеш обичан.

Христос в Неговото време не беше разбран; сега 500 милиона хора разбират Неговата любов. Това се дължи на тази любов, която Той показа на Земята. Ако Христос не беше показал тази любов, нямаше сега толкова хора да Го обичат.

Та казвам: ако вие покажете любовта, дайте свобода на всичките по същия закон, в себе си им дайте свобода. Има нещо, от което вие сте недоволни. Това е друг въпрос. Сега не ви казвам да обичате греха, не ви казвам да обичате злото. Ето аз какво разбирам, Христос като казва: „Не подобава на Мене да вземам хляба от децата и да го давам на псетата. Първо ще нахраним децата, после псетата“. Любовта е само за децата на Божествения свят. Да обичаме всички ония хора, на които съзнанието е пробудено, които са Божествени деца. Може да е едно животно, едно карамфилче – може да го обичам. Този карамфил ще стане добър човек. Може да е лоза, ябълка – това нищо не значи: аз не мога да не обичам. Като дойдем до един магарешки трън, той казва: „Да се обичаме“.

Има една разбрана любов в света. В тази любов умът печели сърцето, печели и тялото. Това е любов. Любов е това, в което умът печели; любов е това, в което сърцето печели; любов е това, в което всички хора печелят. Не е любов това, в което всички хора губят – то е безлюбие. Казвам: трябва да имате една ясна представа за любовта. Любов е това нещо във вас, в което умът печели, сърцето печели и тялото печели. Може да живееш сто години, може да живееш 120 или 150 години, колкото и да е, но онова богатство, което умът спечели, което сърцето и тялото спечелят – то ще бъде с вас. С това богатство вие ще идете в другия свят, с него ще знаете как да живеете.

Та в любовта към Бога разбирам всичко онова, което Бог ни дал – да го оценим и пазим свещено. Ако пазиш свещено своя ум, ако пазиш свещено твоето сърце и ако пазиш свещено твоето тяло, ти обичаш Бога. Тъй седи работата. Някой казва: „Как да Го обичам?“. Трябва да обичаш Бога заради ума, кой-

то ти е дал, ще го обичаш заради сърцето, което ти е дал. Ще обичаш Бога и заради тялото, което ти е дал. Да възлюбиш Господа с всичката си душа, с всичкия си ум, с всичкото сърце, с всичката си сила.

В тази година искам да ви кажа нещо важно, за да знаете. В тази година хората ще се разбират по-добре, отколкото миналата година. Какво искате да знаете сега? 365 дни всяка сутрин наблюдавайте какво ще ви кажат тези същества, които слизат отгоре. Идната година ще ми разправите по-добре каква е била годината – запишете си. Единицата са тези същества, които слизат. Какво е единицата? Като напишете 9, това показва главата. Някои трябва да направите от нея да потече – туй е извор. Господ е Този, Който слиза. Противоречията са с човека и тук Господ ги среща. Всяка сутрин Господ казва: „Трябва да мислиш, трябва да работиш, трябва да бъдеш справедлив“. Като погледнеш главата, да кажеш: „Има един Господ и този Господ е създал света, за да мисля. Той иска да бъде справедлив, да не онеправдавам слугите, братята, сестрите, да се отнасям тъй, както Той иска“. Като погледнеш – да видиш една усмивка на лицето; нея да видиш. Ти носиш една кошница с плодове. Ако момата е по-красива – по-хубав плод ще ѝ дадеш, ако е по-грозна – по-малък плод ще ѝ дадеш. Така ти правиш различие. Те са еднакво красиви, вие много се лъжете. Грозните моми са тъй красиви, както и красивите; те са и по-красиви от красивите. Аз казвам: те са по-умни. Като са дошли, те са се скрили под маска, за да не ги безпокоят младите момци. Онези, красивите, са малко по-сантиментални: облекли са се хубаво, момците ги закачат, а те ходят да се оплакват.

Тази година искам да приемете благословието, което Бог е дал. Господ слиза в райската градина – и трябва да почувствате Господа. Идната година друго ще бъде. Чрез ума, сърцето и волята това, каквото Господ иска, трябва да го направите. Каквото поиска Господ – да го направите. През 1941-ва, понеже обяснявам закона, имате четири елемента, от които два са Божествени принципа, един е човешки. Божественото е онова, което освобождава човека. То е човешката воля – единицата. Миналата година имахме нула. Тази година имаме едно (1) – мощната Божествена сила, която ще

накара всинца ви някои работи да ги разрешите. Тази година трябва да разрешите ще служите ли на Господа, или не; тази година ще разрешите дали ще учите, или няма да учите; тази година ще разрешите дали ще бъдете здрави, или няма да бъдете. Ако сте здрави, ще имате шанс да живеете; ако не сте здрави, ще ви уволнят. Щом си здрав, не те уволняват; щом си болен, уволняват те по болезнени причини.

Тази година само по едно нещо искайте. Всеки да тури в ума си само едно нещо да постигне, не много работи; другите неща да са като спомагателни. Искаш да учиш музика – тури го на пръв план. Или поезия, или изкуство, каквото и да е – едно нещо да имаш в ума си, не четири-пет работи; другите да бъдат като спомагателни. Идната година друго ще туриш. Ще живеете 50–60 години – значи имате възможност да проучвате. Вие искате в една година отгоре всичко да постигнете. Турете в ума си само едно нещо. Да кажем, някои от вас сте бързореки, много говорите. Бързореките са силни извори – дето минават, търкалят камъни. Тази вода трябва да я прекараш и на места да намалиш бързорекия, за да може да поливаш градини. Това е силна вода – като върви, изкоренява: ще я туриш малко да се украти.

Някои от вас си дават мнението за ръката. Какво мнение ще давате за тази ръка; научно какво мнение ще дадете? Разбира се, по нея има гънки, които се образуват. Трябва седем принципа да ви представя, та сами да правите сравнение. Тази ръка спада към чувствените, активните ръце. Този човек ако го оставиш да си свърши работата, ще я свърши. Храниш ли го добре – добре се отплаща. Ако речеш да го ограничиш, ако речеш да злоупотребиш – и той знае как. Доста добър дипломат е: ако се отнесеш добре с него, ще свърши хубаво работата; каквото каже, ще го направи. Ако злоупотребиш с него, и той ще злоупотреби: като копае лозето, ще го изкопае, а ако обрязва някъде, той от три пръчки ще остави само една. Този човек ще бъде като онзи Стоян от анекдота. Един свещеник пратил своя слуга да обрязва лозето. Попитал го: „Знаеш ли да обрязваш лозе?“ „Зная, дядо попе“. Като отива, той го обрязва така хубаво, че когато попът го пита: „Плаче ли лозето?“, Стоян отговаря: „Като го видиш, дядо попе, и ти ще заплачеш“.

Първото нещо е да се зароди едно самоуважение. Вие още не се познавате. Трябва във вашия ум да се зароди мисълта като срещнете един човек, да му дадете съответстващо почитание и той да ви даде съответстващата любов. Това е красивото в живота, това е запознаването, взаимното уважение и почитание, а не принудителното. Това е... Като видя един човек, какво ме интересува главата му? Мен ме интересува дишателната му система, понеже човек с хубави дробове е едно благо за цялото общество и за целия народ. Хора с хубави тела са едно благословение, хора с хубави сърца са благословение, хора с хубави умове са благословение. Казвам: това е бъдещата сила, от която ще се ползвате. Ако умът е намясто, ако сърцето е намясто, аз да ви подсказва – може да се подмладите. Ако кажа: „Няма да се подмладиш“, ще констатирам – умът ти не е намясто. Щом ние не се подмладяваме, умът не е намясто. Щом не се подмладяваме, сърцето не е намясто; щом не се подмладяваме, тялото не е намясто.

Ако умът ви е намясто, тогава имате всички условия. На мене ми казват: „Подир десет години млад ще станеш“. Ако идете при един дрехар и имате пари в джоба си, мъчно ли е да си купите дреха? Ако имате стотина лева – това гледате, онова гледате, търсите евтина работа. На вас Господ ви е дал, вашите джудзани са пълни. Ще си направите хубава дреха, няма да икономисвате от тялото. Защото хората правят две погрешки: едни ядат повече, отколкото трябва, други не ядат, колкото трябва. Първите трябва да съкратят – не трябва да ядат толкова, колкото ядат; другите трябва да се откажат, да не постят. Някои искат да постят повече. Ще дадеш на тялото нужната храна. Трябва ли да се помъчи кончето? Хубаво хранете това конче, но не го пресищайте.

Първото нещо да ви кажа сега. Вие вече се обичате, за любовта няма какво да ви говоря. През годината може да се лекувате. Някой заболяе: помолете се за него – и ще оздравее. Всички тук можете да се лекувате. Казвате: „Карма има, нека си носи кармата“. Някой не постъпва добре – ще се съберат няколко, ще се помолят за него. Може да направите опит. В Америка един богаташ бил много лош човек. В една църква имало смущения от него. Каквото и да направят, всички искат да опразнят църквата. Той казва: „От мене зависи. Аз каквото

кажа, това ще бъде“. Съветват го – не разбира. Събират се най-после хората от цялата църква и в негово присъствие започват да се молят: „Или му дай ум, Господи, или го вземи – да се освободим от него“. Той почва да чувства, че ще го задигнат, и съзнава погрешките си.

Аз искам всички да проявите една интуиция, да проявите онова, което Бог е вложил във вас; искам всинца да бъдете свободни. Щом дойдете до човешкото, тогава проверявайте – нека Божественото във вас да е свободно. Трябва да бъдете свободни. Някои нямат свобода да се проявят. Ако аз съм на вашето място, ще направя така. Например тук някой път ще дойдете при столовете и може да им говорите. Когато салонът е пълен, аз виждам – други са се наредили и чакат като вас. Вие какво ще кажете? Затова не трябва да се говори. Всеки един стол носи характера на хората, които са сядали на него толкова години. Умни са столовете. Като седнеш там, явява се желание и ти искаш да говориш. Седнеш на някой музикален стол – искаш да пееш, да свириш.

Предметите носят качествата на хората, които са ги имали. Имаш книги и дрехи – трябва човек да бъде внимателен. Ти мисли, че където седиш и където ставаш, навсякъде остават отпечатъци. В цялата природа аз виждам отпечатъци на всичките разумни същества, които са идвали. Реките, които текат, планините, плодовете, ябълките, крушите, сливите, скъпоценните камъни, звездите горе – всички са оставили отпечатъци. Говорим за онова, великото, което съществува в природата.

Турете сега в ума си да изправите три погрешки. Някои от вас сте занемарили вашия ум, някои от вас са занемарили своето сърце и тялото си. Ще бъдете справедливи спрямо ума си, ще бъдете справедливи спрямо тялото си – това е морал. Трябва човек да бъде справедлив. Като се научиш, тогава ще приложиш този, същия морал, и за другите хора. Трябва да бъдеш справедлив. Три неща са необходими: да не занемарявате умовете на хората, техните сърца и техните тела. Така можем да бъдем съработници на Бог. За да бъдем Негови съработници, ни трябва отличен ум – и ние го имаме; трябва ни отлично сърце – ние го имаме; трябва ни отлично тяло – ние го имаме. Часовникът трябва да се поправи – отличен ум има-

ме. Малките деца имат мъчнотии, когато тръгнат в училище, но после, колкото годините минават, тия деца започват да разбират.

В това отношение искам през тази година на онези, които се оплакват, че не могат да помнят, да се усили паметта им. Някои не можете да помните, понеже вашите умове са заети с много работи. С едно нещо ще се занимавате. Ако съм шофьор, като хвана кормилото, няма да гледам наляво-надясно, а напред; няма да слушам този и онзи кой какво говори, та да ме занимава. Ако слушам – ще съборя колата. Казвам: „Оставете ме на спокойствие. Като спре автомобилът, като стигна целта, тогава ще говоря, а сега никой да не ме закача“. Това значи човек да има една мисъл. Например имаш една тема. Свърши темата си и тогава говори върху други работи. Пишеш нещо – свърши писането и тогава говори. Ходиш ли, свърши ходенето и тогава говори. Това е истинският живот.

Не се занимавай с много работи. Тия работи, за които ви говоря, са лесни.

Отче наш

Хайде сега да посрещнем Новата година.

13. лекция, 1 януари 1941 г., сряда, 5 ч., Нова година, София, Изгрев

ЩЕ ВИ БЪДЕ

Отче наш

Всичко в живота е постижимо

(Направихме упражнението за дишане.)

Това, което хората придобиват, е подобно на храната. Знаете как сте отхранвали вашите малки деца. Човек трябва да знае как да възприема знанието. Като говорим за знание – да бъдат хората учени, какво значи учен човек? Някои мислят, че като станат учени, вече всичко постигат. Учението е спомагателно средство. Човек носи условия на учението – не че сега го придобива, той го проявява сега. Човекът носи възможности, които са вложени в него. Като се роди детето, то изведнъж не съзнава; като се роди, детето още не може да съзнава. Това дете не може да се прояви веднага, като се роди на физическото поле. Колко време се изисква майката да работи върху детето, да го гледа? Майката и бащата виждат в детето нещо гениално, те казват: „Вижте очите му – гениално е“. Пък то каква гениалност е това? Възможности гениални само може да има.

Сега по отношение на религията хората мислят, че като стане религиозен, човек всичко ще придобие. Не е така. Набожен като станеш, ти мислиш, че като е набожен, човек е съвършен. Набожният човек е като една мома, влюбена в един момък. Набожният боготвори, затова момата си мисли: „Като него няма други“. Щом се приближат двамата, за да заживеят в една къща, тя започва да му вижда недостатъците. Най-първо вижда недостатъците, че той не знае да спи и хърка. Спали ли сте вие в стая, дето някой хърка? Аз имам само един такъв пример в моите научни изследвания в България. То беше в Бяла, където имаше само един хотел с място само за двама души; и нямаше друго място. Дойде хотелджията и каза: „Още един пътник е дошъл. Може ли да влезе?“ „Може, рекох, защо не“. Вечерта като се поразговорихме, той заспа. Като че десет прасета имаше в стаята, които грукат. Мислех, че ще престане... Но чакам час, два, три – гласът му се чува на

половин километър. Казах му да не хърка, той не слуша. Взех да го благославям, за да го магнетисам. Като го магнетисах, престана всичкото хъркане. Сутринта, като стана, онзи казва: „Много ми е добре, много добре спях тази вечер“. Аз нищо не му отговарям. Ако беше видял, щеше да каже: „Какво прави този човек? Той ме омагьоса вече“. Вие ще кажете: „Да можех и аз да го направя“. Аз не бих желал да имате този опит, защото няма да можете да спите повече. Някой път, като магнетисах някого да спи, ще започнеш ти да хъркаш.

Сега всинца вие имате желание да изправите някого в неговите погрешки. Знаеш ли колко мъчно е да изправиш някого в погрешките му? Като го поправиш, те ще минат в теб. Погрешките, това са помия на човешкия живот. Ако искаш да ги изправиш, трябва да имаш една тръба, за да излизат – да ги туриш в огъня, да ги изнесеш навън. Но е опасно да ги пуснеш надалече – трябва да вървят по канал, както сега имате канализация.

Сега обичате някого и искате да изправите погрешките му. Не ви съветвам да се заемате с това: нека сам да ги поправи. Първо, не ви съветвам да се занимавате с погрешките на хората. Много деца са се осакатявали, като са се подигравали на някой човек, който заеква. И като се подиграват, те сами започват да заекват. Ти подражаваш на нещата. Казвам: наместо да се занимаваш с отрицателните неща, трябва да се занимаваш с положителните. Ако има нещо добро в човека, подражайте му; но ако искате да поправят злото, вие сами ще влезете в него. Не ви съветвам да се занимавате със злото. Човек за да изправи една своя погрешка, трябва да разбира нещата. Например за да изправиш една погрешка в инсталацията на радиото, трябва да разбираш от това. Или за да изправиш една погрешка в електричеството, пак трябва да разбираш. Като дойде механикът, той разбира къде да тури жицата; но на онзи, който не разбира, безразлично му е.

Една положителна фаза и една отрицателна фаза дават различни прояви. Някои хора са положителни. Положителни са, но светлина не дават. Те са положителни в своята мисъл, но мисълта им не носи светлина. Някои са отрицателни в мисълта, но мисълта им носи светлина. Тогава коя мисъл е по-добра? Отрицателната мисъл не може да носи в себе си по-

ложителната, ако няма този положителен плюс. Сега може да се интересувате как ще стане това. Как стават работите? Това е външна страна. Изисква се дълго време, за да живее човек един благочестив живот – то не е така лесна работа. Лесна работа е да речеш да живееш, но трябва да имаш знание.

Аз сравнявам това с цигулката. Гледаш някой цигулар с цигулка. Знаеш ли колко мъчно е на 30 сантиметра да сложиш всичкото изкуство; да свириш на две струни, на три, после на четири, пък да правиш и сума ти фокуси. Като вземеш някоя нота извън времето, откъде ще го знаеш? В позициите има тънки работи – малко да се мръдне, не е лесна работа. Трябва да е роден музикант човекът, като хване цигулката. Някой ако се учи 30 години, може да вземе вярно тоновете, но на онзи, който е роден истински цигулар, неговият музикален двойник излиза и влиза от ръката в цигулката. Още като тури пръстите си, те се привличат от цигулката точно на мястото; както железото залепва стърготините, така залепват и пръстите.

И за добрия живот е същият закон. Някой от вас казва: „Това е дарба“. Какво нещо е дарбата? Мислиш, че нещо отвън се налива? Центровете на мозъка се събуждат най-първо от невидимия свят, после става едно съчетание. Искаш да се проявиш, да бъдеш благороден, мек. Как ще го проявиш, кажете ми? Трябва да се събуди тази част на челото – горната и средната част на мозъка. Искаш да дадеш силен израз на мозъка отзад – други центрове трябва да се развият. Някой казва: „Волята после“. Къде е волята? Тя е зад ушите на човека.

Та казвам: когато Духът дойде, той ще ви даде знанието. Трябва да започнеш да изучаваш себе си, вътрешно да се изучаваш. Например ако в умствено отношение сте добре, винаги, като започнете да мислите, явява се светлина в ума ви. Мнозина от вас, като сте били ученици, когато се занимавате със задачи по математика, по геометрия, гледате една формула: мъчна работа е, докато формулата оживее. Гледаш отношенията час, два, три – и нещо ти светне. Започваш да решаваш – и в няколко часа задачите се разрешават. Друг път пишеш по един метод – не върви; пишеш по друг метод – няма резултат.

Никога не си туряйте в ума мисълта: „Той е много духовен“. По някой път вие мислите, че сте човек повдигнат, че

сте духовен. Няма да се мине много, понеже животът е в движение – и ти в живота си ще минеш оттам, отдето не искаш. Може да те прекарат оттам, понеже няма да минеш, откъдето искаш – ще те прекарат оттам, отдето не искаш. Може да четете книгата на един американски изследовател на Южния полюс. Той има амбиция – и отиват да го изследват. Най-после в него се заражда желание да остане сам, да направи изследвания, да се прочуе. Но виждате как се прочува: турят го на едно изпитание около 60 дни – сам да шета при един студ от 65, 71 или до 80 градуса, че му замръзват клепачите, та веднъж ослепял. Замръзнали му клепачите, че трябвало да влиза да ги стопля. Тъкмо размрази очите, ръцете му замръзват. Скрие се в чувала, направен от пух, легне, после тури храна, яде, но повърне храната. Описва той своята слабост. Казва: „Тогава се научих на едно нещо: в самотията човек намира Бога“. По-напред не е вярвал, но тогава започва да вярва. По-напред е казал: „Когато ви кажа, тогава ще дойдете“. После, като му казали, че ще дойдат, става му приятно. Наближават хората и той изтичал вън: падне тук, падне там, най-после припада.

Вие не сте живели в самотия. Изследователят казва: „Най-после започнах да се сърдя на целия свят“. Останал да вярва само на жена си и на себе си. Дошъл вече до самосъзнанието и най-после започнал да се сърди само на себе си. Той не искаше да казва на другите, че е болен, срам го е да каже. Във всинца ви има срам. Хубаво нещо е срамът, но той е намясто, когато сме на високо положение. Но ние паднем – и тогава идва срамът. Богатият се срамува, когато започне да носи такива скъсани, вехти дрехи. Като тури хубава дреха – доволен е. Хубаво, но защо ще туриш да носиш стари мисли?

Всички говорят за стара истина, за стара любов. Оставете вашата стара любов, оставете вашата стара истина, пък и старата мъдрост – всичко туй оставете настрана. Какво има в старата любов, кажете ми? Нещо минало. С какво ще се хвалиш, какво има в старата любов? Аз наричам любовта нестара. От християнството любовта е минала в сегашните времена. Тази любов, която тогава се е проявявала, и сега се проявява. Тя освен че не е остаряла, а и се е подмладила. Но онази любов, от която нищо не е останало, е като стара баба – какво ще ми я препоръчвате? Казвате: „Много красива е била едно време“. Красива е била, но сега каква е?

Има две крайности в живота: ако си чрезмерно активен, ще си създадеш едно нещастие, ако си муден, ще си създадеш друго нещастие. Отлагаш, искаш нещо да направиш, но казваш: „Не му е времето сега“. Или бързаш, казваш: „Време не време – трябва да се направи“. Нещата трябва да се правят на своето време.

Сега онези, които са изучавали музика, да кажат – каква е разликата между ритъм и време? Щом се тури време във всеки тон, това е собственост. Ти като го сложиш във времето, механизираш нещата. Тактове имаш, спазваш ги; ако не ги спазваш, капелмайсторът вдига шум. Времето влиза в ритъма. Ти определяш мястото, където се намира. Колко време трябва да се тури във всяка нота? Кога в ритъма се дава изражение? Ритъмът сам по себе си носи нещо ново, няма нищо старо в него. Той е като прилив – прилив на топлината има.

Пролетта е прилив; пролетта и лятото прилив имат. През есента започва обратен процес: енергиите от северното полушарие отиват в южното, движението от северното полушарие минава в южното; това движение минава през Южния полюс. Когато енергията е в Южния полюс, там има лято; когато енергията минава в Северния полюс, там има зима. Казвам: щом дойде ритъмът, той носи две състояния – пролет и вдъхновение в себе си. Трябва да знаеш, че това ще трае до шест месеца. След шест месеца започва обратният процес. Като започне този процес, той пак ще се върне след шест месеца.

Религиозните хора често страдат от този ритъм на живота. Като станат религиозни, въодушевяват се, казват: „Божията любов е това“. След шест месеца, като дойдат изкушенията и мъчнотиите, те са на Южния полюс; Слънцето ходи на хоризонта, рядко топлината излиза над нула градуса. Всичко е покрито със сняг, няма ни круши, ни ябълки, няма нищо, което да ви радва – само резки промени на температурата. Дойдат ли изкушения, те са бурите, които стават на полюса. Ти в любовта, щом си поставен на Северния или на Южния полюс, трябва да си взел мерки. Има да зъзнеш, да трепериш... Тогава ще кажеш: „Хората са много взискателни“.

Всички хора, като дойдат в любовта, отиват на двата полюса – те са изследователи. Затова, като ви проповядвам Любовта, не ви вода на полюсите, а съм ги изключил – аз ходя

на Екватора. Аз сега ви говоря за екваториалната любов, където има условия да се развива човек. На Екватора има благоприятни условия, а по високите планини ще се качите, за да се приспособите. На някоя планина ще се качите на 1000, на 2000, на 2500, на 3000, на 4000 или на 5000–6000 метра. Там ще трябва да носите кислород, понеже на тази височина той е рядък; ще трябва да носите и уреди за кислород. Не мислете, че може да се качите на 6000–7000 метра височина свободно. Тогава ще започнете да се клатите, едва ще вървите нагоре; много е трудно дори да направите една стъпка.

Някои мислят, че така лесно можете да се качвате на високите върхове... Казвате: „Учителю, заведи ни на Еверест“. Германците толкова години правят опити, ходят там – трудна работа е това. За какво ще се качиш на Еверест? Ще кажеш: „Ку-ку“. Там има сняг и вятър колкото искаш. Ще се качиш горе, но трябва да имаш прибори за изкуствено дишане, иначе ще се задушиш. Ако се качиш във високите области на любовта, ти също ще се задушиш. Някой казва: „Искам да разбера Божествената любов“. Ти ще се задушиш в Божествената любов. Любовта трябва да я вземате в хомеопатични дози, а вие искате изведнъж. Не, това е опасна работа.

Не ви съветвам в любовта да ядете много, защото ако ядете много, не можете да работите, ще ви стане тежко. Малко ще вземеш, колкото едни пилюли. Казват, че в бъдеще ще се хранят с пилюли. Любовта има малки пилюлчета. Няма да правите погрешката на онзи монах, който заболял от една обикновена болест. Като монах един лекар му дал известни хапчета и му казал да взема по едно парче на ден. Щяло да му отнеме месец и половина, докато изпие всичките. Този монах си казал: „Защо ще вземам по едно на ден. Всичките като ги изгълтам за един ден, ще оздравея“. Изгълтал ги в един ден и умрял.

Като обичаш един човек, какво значи това? Да откриеш хубавото, великото, което има в неговия ум; да откриеш нещо велико в неговия ум, да откриеш нещо велико в неговото сърце. Вие говорите за сърцето, че е покварено. Това са изтъркани фрази, това са неща човешки. В човешкото сърце има нещо чисто и велико. Ако тази теория е вярна, ако човешкото сърце е покварено, защо Господ казва: „Сине Мой, дай Ми сърцето

си?“. Има нещо хубаво в човешкото сърце. Когато един скъпоценен камък го налепят с кал, неговата цена не се намалява. Не е грешно това, нацапал се е малко. Като го умиеш, той веднага отново пречупва цветовете.

Та казвам: хората трябваше да открият хубавото, което Бог е вложил в ума, хубавото, което Бог е вложил в сърцето, хубавото, което Бог е вложил в тялото. В тялото има много хубави работи, и в сърцето има много хубави работи. Сега аз говоря не за това, физическото сърце. Над пъпа, под лъжичката, има едно място – наричат го слънчев възел, а някои го наричат стомашен мозък. В скоро време са го наричали сърцето на човека. Там е живял човекът, там е неговата интуиция. По някой път вие чувствате, че то нещо ви нашепва. Каквото ви нашепва – вярно е. Каквото мислите с мозъка, едва една стотна излиза вярно; но долу, под лъжичката като мислите, всичко е вярно, на хиляда мисли само една ще има изключение. Интуицията е в слънчевия възел. Някой път умът се координира с интуицията, когато сърцето и умът са в съгласие. Когато мислиш правилно, в една мисъл трябва да имаш светлина. Щом нямаш светлина, мисълта ти не е вярна.

Казвам: щом влезете в един религиозен живот, у вас ще се зароди мисълта: „Дали има Господ, или няма? Да не би да съм се халосал, що ли си хабя живота с такива работи?“. Това е наше неразбиране. Физическият живот е толкова верен, колкото Божественият и духовният живот. Духовният живот не е нищо повече от физическия. Физическият живот е за децата, духовният живот е за възрастните, а Божественият живот е за старите, понеже старите хора в Божествения живот са деца. Възрастните са деца в духовния живот: всички са деца по отношение на духовния свят. Божествените деца са стари хора за физическия свят; старите хора в духовния свят са възрастни за физическия свят, а пък напредналите във физическия свят са стари хора за живота. Като влезете в духовния свят, ще бъдете млади. Като влезете в духовния свят, на колко години ще бъдете?

В духовния свят старостта се определя от това, колко пъти някой се е прераждал на Земята. Прераждал се е да кажем 500 пъти по 100 години – 50 000 години. На 50 000 години той е възрастен човек. Като влезе там, има ясна представа за неща-

та. Един живот на Земята там като се завърти, като че е една година. Там като се родиш и като се върнеш от другия свят – това е нова година; и слезеш пак на Земята. Някои имат, да кажем, десет хиляди прераждания по сто години. Това са един милион години тук, на Земята. Как ще си представите един човек на един милион години? На един милион години той може всичко да прави, носи в себе си една ясна представа за хубавото в света. Например казвате: „Ти още не си се научил“. В ония измъчвания, които имате вътре, не можете да видите красивото. Например за нас е мъчно да ни хвърлят във вода – ние ще се удавим. Но за рибата да я хвърлят във водата е едно благо. Това, което за мене е мъчно, за нея е едно благо. Да кажем, ако зароят някого в земята, ще го убият. Но едно житено зърно ако го зароят в земята, за него е едно благо – то няма да плаче, но ще се зарадва; като го забучваш в земята, то се радва. Сега това са неща за обяснения.

Ако дойде време да разглеждаме сегашния живот, колко реално ще остане? Ако сегашната наша любов я поставят на изпит, колко от вашата любов ще бъде реална? Като поставиха на изпит учениците на Христа, Който беше един герой за Любовта, Петър казваше: „Учителю, ако и всичките да се отрекат от Тебе, знаеш ли, сърцето ми не мръдва. Каквото и да става, аз няма да се откажа“. Гледа го Христос и каза: „Сатаната иска да те опитам, казвам ти: преди петелът да е пропял, три пъти ще се отречеш от Мене.“ „А, не, не!“ Учителя каза: „Да, да, ще видиш“. Вървеше Петър, взе си и ножа. Като дойдоха да хванат Христа, той попита: „Учителю, да удара ли?“. Петър не удари войника в главата, но му отрязва ухото. Още като го видя, че не знае да воюва и отсече ухото, Христос му каза: „Стига, стига, тази работа с нож няма да стане“. Той залепи ухото и каза на Петър: „Който вади нож, от нож умира“. Петър рече: „Не ми позволи Учителя“. Той тръгна да върви по пътя и говореше: „Само да ме бутнат“. Като влезе в двора, дойде една слугиня и му каза: „Говорът ти показва, че и ти си един от тях.“ „Не, не съм“. Той забрави думите на Христа – и втори, и трети път се отрече. После хванаха Христа.

Ако Христос отиваше да се защити с войска, Петър щеше да извади нож най-напред. Сега Христос е вързан. Петър каза: „Толкова слаб ли е този човек, та позволи да Го вържат. Дали

не сме се излъгали? Каква е тази работа: мислехме, че Царството Божие ще дойде с Него и на нас ще даде власт... Сега Го вързаха и ще Го осъдят, пък ние ли ще оправим света?“. Не само Петър направи това, но на един от възлюблените ученици (няма да му казвам името), като му хванаха дрехата, той избяга гол. Мантия имаше – остави си мантията и избяга.

Сега това го изнасям за поучение. Този, който остави мантията си, остави старото разбиране за Любовта, а Петър носеше един любовен нож. Сега всинца носите любовни ножове и мушките на общо основание, ушите на хората кълцате; всички мъже и жени все ушите кълцат. В новата любов това, което хората може да ви вземат, не е любов. Любовта не се нуждае от ножове и ние не се нуждаем от тях. Когато придобиете Любовта, вече ще имате безсмъртие; винаги свързвайте Любовта си с безсмъртието. По някой път имате малък лъч прозрение: тогава минава Любовта – и заминава. Човек постоянно се калява в любовта. Човекът трябва да влиза и излиза от живота, докато се кали да превъзмогне препятствията. Той трябва да знае във всеки един случай как да употреби Любовта, защото тя е една мощна сила.

С любов трябва да се работи в човешките мисли и в човешките желания; така да се работи и в човешките постъпки, да се работи в тялото, за да се съгражда новото тяло. Любовта подмладява и тялото. Ако ние остаряваме, остаряваме от страх, страдаме от постоянни внушения. Сега вие си внушавате, но не можете да си внушите, че ще се подмладите. Казвате: „Като умрем, тогава ще се подмладим“. Това всякога става: като умреш, в другия свят ще се подмладиш. Сега не трябва само да седите. Вие носите топлината на миналото. Ала животът, който носите, не е само ваш живот, но е отражение на хиляди други същества. Днес плащате един чужд дълг – той ви е наложен. Плащате го на поколения ваши близки; изплащате дълга им и плащате вашия.

Лошото не е там, че дългът се изплаща. Аз казвам: освободете мисълта си. Като се привличате, трябва да знаете кой на каква степен на развитие е. Мнозина казват: „Аз много ви обичам“. Каква е разликата между обичта? „Много ви обичам.“ Каква е мярката за това? „Обичам.“ Дойде човек и хлопна на вратата. Казвате: „Моля, сега съм легнал, елате утре“. И

това е обич, но като обичам повече, ще стана от леглото и ще отворя вратата. Вие казвате: „Моля, не ме безпокойте, елате утре“. Човекът пак обича, но се извинява. Той казва: „Извинете, неразположен съм, елате утре“. И това е любов, но като обичам повече, ще стана от леглото.

Сега вие казвате: „Ще пожертвам живота си. Аз съм готов да умра“. Тази дума – „умиране“, аз я слушам от дълго време и най-после я разбрах. Никой не иска да умира. Момата като се влюби, напуска света на тревогите. Всеки човек, щом не се тревожи, значи се е влюбил. Всеки влюбен, който се тревожи, не е влюбен. Ти като забравиш всичко и не се тревожиш – тогава си се влюбил. Сега вие вземете случая така: той се е влюбил и не се тревожи. При влюбването в ума се заражда един подтик, една жажда да учиш. В тебе се заражда едно желание да се проявиш благородно – това е влюбване. Най-после у теб се заражда желание да постъпиш добре, ставаш умен и всеки случай лесно решаваш. Ти се влюбиш – и мислиш добре, чувстваш добре и постъпваш добре. Така разбирам аз влюбването. Другото влюбване – това е раздвояване на съзнанието, че не знаеш какво правиш, не знаеш как да приемеш човека, как да се обхождаш с него.

Казвам: ако един учител се е влюбил в учениците си, той ще се прояви добре. Ако учениците са се влюбили в учителя си, и те учат добре. Това е вярно: ако едни в други са влюбени, хората се отнасят добре; щом не се отнасят добре, тогава има противоречие. Аз ви казвам: по някой път не искам вие да се измените, да станете много добри. Аз съм забелязал, че ако станете много добри, ставате по-лоши. Такива, каквито сте, трябва да се проявите добре. Петър си беше Петър. Това, което носите в себе си от хиляди и хиляди поколения, искам да го проявите. Трябва да проявите любовта, да цъфнете такива, каквито сте.

Някой казва: „Аз искам да бъда роза“. Животът не е само от рози. „Аз искам да бъда карамфил.“ Животът не е само от карамфили. Ти ще цъфнеш; и като цъфнеш, ще дойдеш в съгласие с всичко онова, което е цъфнало. Когато дърветата цъфтят, те пеят най-хубавата музика. Това е оркестър. Само пчелиците чуват тази музика; и като чуват, те отиват на този хор да слушат. Цъфтенето на дърветата показва най-ниската

любов, която съществува в света. Точно тази понятна музикална любов изразяват цветята, затова всички вие ги помиришвате, за да възприемете любовта в най-ниската ѝ степен. Хубаво е човек да я възприеме, но не съветвам певиците да миришат цветята, понеже от тази любов се отделят такива пращинки, че те развалят гласа. Даже не препоръчвам някой път да носите цветя, не ви съветвам и да късате цветята. Цветята влияят на гърлото: малките пращинки от тях, които се полепват, пречат на пеенето.

Та казвам: аз поставям любовта като една сила, като основа за бъдещето. Вие казвате: „Според Божия Дух“. Но Бог започва от физическия свят. Ти седиш на един стол, на едно място, но ако не ти е удобно, не можеш да се проявиш. Хората са практични: ще ти турят възглавница, да седнеш на меко. Като идем на поляната, търсим мека тревица, за да седнем на меко, не искаме да сядаме на кораво. Като седнеш на кораво, ти не можеш да се въодушевяваш. Затова природата е така умна, че е направила меки възглавнички. Сега някои искат да станат сухи, да нямат възглавнички, а да имат линия. Аз съм за ония линии, които природата е турила; аз съм за ония линии – да има достатъчно количество материя. На някои от вас пръстите са по-дебели, отколкото трябва; на някои от вас носът е по-широк, отколкото трябва; пък на някои от вас ушите са по-големи, отколкото трябва.

Аз не разглеждам любовта практически – за мен любовта е едно от великите проявления на Битието вътре. Има дни, когато Любовта се проявява: в един ясен ден, при едно съчетание на Слънцето, или на залез, или на зенита на Слънцето; после когато денят е тих и в Слънцето има нещо величествено, светлината грее, но не гори, а има нещо приятно и ти си разположен. Денят по някой път е в съчетание на Земята. Някой път атмосферата е пълна с разумни същества, които слизат от по-висши сфери и наблюдават Земята. Тогава денят е приятен. Вие не ги виждате. И много добре е, че не ги виждате, защото ако ги виждате, ще ги безпокоите. Ако човек е сяп, ще чувства хубавото влияние на Слънцето, което грее, но очите му ги няма. Той с носа си ще усеща, че цветята са цъфнали, с ушите си ще чува хубавите тонове, с очите си ще вижда красотата на природата. Вие по някой път искате да ви-

дите един ангел. Че колко ангели има в човешкото тяло! Виждали ли сте човешката душа каква красота има? В живота по някой път тази душа се проявява. Някой път гледаш – сияещо нещо има: тогава душата се проявява. Пък ако тя се скрие, почернее лицето и животът изчезва. Периодически се проявява любовта. Тези същества идват; и когато те дойдат, вие ще се въодушевите. Но те искат работа – трябва да учите.

(Учителя даде едно стихотворение и брат Симеон го прочете.) Който го е писал, е бил вдъхновен. Има още много работи, които не са казани... Много пъти говорим за любовта като за нещо минало, станало едно време. Вие се приготвявате тепърва за Любовта. В един и същи момент на Земята ще бъдете деца, в духовния свят – възрастни, а в Божествения свят – стари. Тогава ще ги съедините в едно и ще имате пълно проявление на любовта. На Земята ще започнете с детинската любов добре, но ще свършите зле. В духовния свят ще започнете зле, а ще свършите добре. Пък в Божествения свят добре започвате и добре свършвате.

Бог е съединил двете крайности, Той примирява физическото и духовното в едно. Представете си някого, когото обичате. Вие вървите и си създадете идея, че той трябва да ви поздрави, но онзи като дойде, обърне ви гръб, не ви погледне даже. Ами че хубаво, например аз вземам Слънцето – то ще се спре ли да ме поздрави? Аз вървя по пътя и може да мисля, че мене гледа, но Слънцето гледа всичките хора. И едно бръмбарче гледа то, както и мене. Това зависи от моето съзнание, как се е пробудило то. Тогава, като погледнеш, виждаш, че и Слънцето те е погледнало. В това поглеждане аз виждам Божественото. Туй Слънце за тебе е създадено: то говори на мене и на другите. От Слънцето има блага, които идат за мене, но и за всинца ви ще има. Аз излизам сутрин, вие ще излезете по обед, а някой надвечер – все ще приемете от него. Но любовната минута сутрин е една, на обяд е друга и вечер е друга. Сутрин тя е за децата, на обед е за възрастните, вечер е за старите хора.

Сега ние искаме децата да станат възрастни. Децата в своята възраст трябва да си останат деца. Защото от физическия живот като идем в духовния, и там има деца. И в Божествения свят пак има деца, само че децата в Божествения свят

носят сила в себе си, възрастните носят топлина, а старите носят светлина. Като се съединят на едно място, децата носят силата си. Децата са много силни, знаят да заповядват. Едно дете само като извряска, като си нададе гласа, майката и бащата и цар и царица да са, ще станат. Той, царят, за другите не става, генералите трябва да му козируват, но като се разплаче детето, той козирува пред него. Една-две години е така, а на третата година бащата казва: „Сега ти ще козируваш“. Понеже детето иска да стане възрастно и не иска да спазва детската любов, която е мощна и силна, тогава започва да проявява духовната любов. Щом на Земята станете възрастни, ще ви турят на работа.

Щом станете стари на физическото поле, ставате като в този разказ – нали съм привеждал онзи пример за свети Никола. Вие сте го чели, но не му разбирате смисъла. Дал съм ви да създадете един образ. Един турчин иде при един българин и пита: „Защо си турил тия неща?“. Българинът имал икони на света Богородица и на свети Никола. И казва: „Да ме пазят.“ „Че как могат да те пазят? аз толкоз слуги имам, и постоянно ме крадат. Какво им плащаш?“ „Нищо. Едно кандило им паля“. Отива си турчинът, купува си три икони – на света Богородица, на свети Георги и свети Никола. Турил ги, запалил кандилото. Чуло се, че наоколо някои обират хората. След два-три дни обират и този бей. Той влиза при иконите, гледа света Богородица и казва: „Няма да ти се сърдя на тебе, ти дете имаш, млада си. И аз да съм на твоето място, ще си гледам работата. Свети Георги, и ти си млад, с кон, има с какво да се занимаваш“. Вижда свети Никола и казва: „Ти, брадатия, ни дете, ни кон имаш. Защо не внимаваш?“ – и обръща иконата с главата надолу. Случва се, че онези, които откраднали, му върнали краденото. „Виж, казва бейт, сега те харесвам“ – и обръща пак иконата с главата нагоре. „Онези нека си гледат работата, но ти трябва да внимаваш.“

Казвам: стари разбирания имате. Като дойдете до тях, там е погрешката. Казвате: „Едно време бяхме глупави“. Не, децата не са глупави – аз съм виждал толкова умни деца. Има деца на пет-шест години, но с проникателен поглед – чете ти характера. Правил съм много опити с момченца и момиченца – много чувствителни са те. Като изменя мисълта си, те се

оттеглят; пак създам добро разположение, веднага се притеглят. Дойде ти да се ръкуваш с някого – Бог ти казва да проявиш любовта. За да проявя любовта, трябва да открия една хубава черта в този човек. Той я има, най-малко в едно минало съществуване. Давил се е някой човек и на ръката му пише, че той го е спасил: там е написана една благородна черта. В миналото е бил цар, направил е реформа. Бил е философ – написал е някакво съчинение. Или някоя жена в миналото ви е била някоя майка. Някой е бил знаменит поет – писал е много добре.

Много хубави работи има, хиляди хубави работи отвън гледаш, а сега нищо не виждаш. Разбира се, всичко това е мъчно да го видиш. Хората не обичат да се ровим в техния живот. Ние не трябва да ги следим, а да бъдем много внимателни. Цветята, когато цъфтят, хубаво миришат, като минеш покрай тях. Голямо изпитание е, когато искаш да откъснеш едно цвете. Ти нямаш възпитание. Това е едно живо същество, което е цъфнало. То е едно разумно изложение на духовния свят, а ние ще развалим изложението. Че то се радва там! Може да се наведеш, да го погалиш, да кажеш: „Колко си хубаво, пък какъв аромат имаш. Бих желал и аз да бъда като тебе спокойно, нямаш за нищо да се грижиш“. Човекът се безпокои, пък то ще се зарадва.

Така ще си кажеш в себе си, пък цветето ще се зарадва. Чрез лъча, който е излязъл от твоите очи, това цвете ще почувства, че слънце го е огряло, и ще потрепери; то ще се зарадва, ще потрепери, че си го погледнал. Радват се цветята: аз виждам те като се усмихват. Това, дето ние виждаме, че нещата са мъртви, е защото ги гледаме отдалече. Ако ги наблюдаваме отблизо, ще видим, че движение има. Ние не виждаме тия деликатни движения. Вземете един капелмайстор или един професор по музика – той схваща един тон, схваща ония нюанси. Другите схващат само обикновените тонове, а той слуша, като че един тон взема. Като вземе някоя песен със *сол* или *ла*, или с *ре*, и вече ги тълкува. Казва: „Там даде един нюанс на чувствата, някъде го е взел за пример“. *До* е напрежение: ти седиш в ограничение или очакваш да дойдат благоприятни условия. И веднага тия единици се отварят – излюпиш се. Как ще разбереш това излюпване? Един трепет

има в тези неща. Той се разхожда, минава в *ре* – и движението дохожда.

Та казвам: има какво да мислите. Понякога седя и някой пита: „Какво ще има, като отида в оня свят?“. Отговарям: „Не ме питай какво има в оня свят“. Казвам: питайте за този свят да ви разправам, за оня свят не ме питайте. Това е толкова трудно – да се разбере оня свят. Не че не можем да говорим, можем, но това е неразбрана работа. Питат: „С каква храна да се храним?“. Отговарям: „Аз от въздуха приемам“. Това не е вярно – в духовния свят от храната никакви излишъци не остават. Кухни там няма, та да остават помии, тенджери няма. В духовния свят от храната никъде не можеш да хвърлиш по земята, всичко е чисто. Знаеш ли колко е тази храна? Някой път вие казвате: „Нахраних се“. След като са ви говорили, казвате: „Нахраних се“. Какво сте яли? Аз мога да ви говоря така, че да се нахраните; мога да ви говоря и така, че да усиля глада ви. Значи мога да ви говоря за яденето и да се нахраните; мога да ви говоря и да усиля вашия глад и жажда. Може да ви дам плод и с този плод, като го ядете, да се задоволи вашият глад; може да сте гладни и да ви дам една ябълка или круша – и да ви задоволи вътре.

Сега се прави възражение. Някой казва: „Защо не съм подготвен?“. Има известно вещество в ябълката. Онези апарати в нас не са подготвени: духовното ни тяло не е подготвено, умственото тяло не е подготвено – ние вземаме само физическата страна. Така хубавото в ябълката отива напразно. Та на вас бих ви казал: всеки, който яде без любов, си създава едно болезнено състояние. Ако вземеш един плод с любов и благодариш, това е благословение. Ако всинца бихте яли с любов, трябва да бъдете доволни от онова, което ви е дадено. Сега ти ставаш от яденето и казваш: „Не е хубаво сготвено“. Всеки ден три-четири часа употребявате за готвене, и при това пак сте недоволни от яденето.

Така е и в книгите. Много книги има написани. Тия хора, които са ги писали, са имали много добро желание. Всички, които говорят, имат много добро желание, но не е лесна работа да напишеш една книга. Казвате: „Трябва да обичаш някого“. Как ще го обичаш? Представете си, че имате да плащате някому. Някой е дошъл, посетил ви е и вие усещате, че

той е кредитор. Кредитор ви е – как ще го обичате, кажете? Дойде някой министър – как ще го обичате? За всеки един човек има особен начин. Дойде някой бедняк, него как ще го посрещнете? Ще му дадете едно левче, малко хляб – и да си върви. И мислите, че сте изпълнили дълга си. Дойде някой просяк, ти казваш: „Остани да ядеш на обяд“. Той отговаря: „Бързам“. Казвате му: „Сега нямам хляб“. Бърза той, отива да проси. Казвам: „Остани за обяд“. Някои просяци остават. Гледам му линиите и казвам: „Затова си хванал този занаят“. Като гледам линиите, виждам, че в миналото е бил много горделив. Сега невидимият свят го е направил да проси, да носи унижение – за пет пари, за десет пари, за един лев да благославя. По-рано е бил някой владика, сега никакъв владика не е – няма мантия, седи окъсан. На мнозина аз съм пошепвал: „Едно време ти не си благославял.“ „Сега се научих.“ „Сега си дошъл на изпит. Наближава края, остава ти още една година на просия. Оттам насетне ще се уреди работата“.

Та в любовта си създайте работа за ума или използвайте работата, която ви е дадена. Каква работа бихте създали на ума си? Каква работа бихте създали на сърцето си или на тялото си? Възпитанието на хората не е така лесно. Човек възпитава един друг човек: дайте му свобода! Някой казва: „Човекът трябва да бъде свободен“. Дайте си свобода да се проявите такива, каквито сте. Например аз искам да зная свободен ли сте? Турям ябълки, круши, черешки и казвам: всеки човек да си вземе това, което обича да яде. Ти как искаш – без никакви правила ли? Най-първо всеки да вземе яденето и да яде, както разбира. Да вземе вилица, нож – всеки да се прояви такъв, какъвто е. Турете хубави книги, за да видите кой какви ще избере – научни книги или проза, поезия, някои научни книги по математика или каквото и да е. Всеки да си избере книга, за да видите какъв е.

Сега като дойде някой, вие започвате да му приказвате, за да го обърнете, да го направите религиозен. Може той по-рано да е бил по-религиозен от вас... Сега ако е инженер, ще му покажете къде е разумното инженерство. Този лекар, който се занимава с болни хора, погледне, пипне пулса, напише рецепта и излезе. Не е лекар той, лекар така не се става. Има известни болести, които произтичат от обезсърчението на чо-

века, или научно казано – от задната част на мозъка. Има известни болести, които произтичат от основата на мозъка, от разрушителните способности, от чувствата произтичат. Има известни болести, които произтичат от ненормалното ядене – човек смесва разни храни.

Та казвам: едни болести произтичат от волята, други – от надеждата, трети болести произтичат от любовта. Щом се раздвои умът и сърцето, понеже нарушават закона на любовта, хората заболяват от туберкулоза; става нарушение на закона на любовта. Нарушението на закона на вярата засяга нервната система. Когато волята се раздвои, тогава нервната система боледува. Между симпатичната нервна система и между мозъчната нервна система се ражда едно вътрешно разстройство. Като се наруши надеждата пък, става разногласие между мускулите и костите – те не могат да функционират. На едни места се набира повече кръв, на едни места има повече енергия. Много сложно е това.

Аз съм правил много опити. Възстановя надеждата на човека – и за един-два дни той оздравее. По някой път казвам: „Ти след два дни ще бъдеш здрав.“ „Че как така?“. Казвам: „Дай ми една чаша вода“. Даде една чаша, аз изваждам едно малко пилюлче, едно захарче, туря го във водата. Казвам: „Изпий тази вода, след два дни ще бъдеш здрав“. После казва: „От онзи цяр, дето ми го даде, оздравях“. За пет пари работа е това. Някои болести се дължат на това, че той е в стълкновение с хората.

Дойдѐ един свещеник при мене, на който ограбиха вярата. Исква да напусне свещеничеството. Един непреодолим страх го е обзел и не може да служи, иска да има винаги друг при него. Сега той иска да бяга. Аз виждам причината – това е вярата в него. Рекох: „Слушай, ако искаш да ти помогна, няма да ме лъжеш. Ти си направил едно престъпление, в тебе се е раздвоила вярата. Направил си нещо и не си искал извинение.“ „Ще се изповядам. Няма как да ти кажа какво съм направил.“ „Кажи сам какво си направил? Ти си имал едно същество, което си обичал много, след туй си нарушил отношението си с него. Тази болест се дължи на това. Няма да ме лъжеш. Ако лъжеш...“. Той казва: „Майка ми ме обичаше, но аз я бих и тя умря“. Рекох: „Сега ще започнеш да се молиш за майка си, за

да си възстановиш мира. Това е болест. Свещеник си, ще се молиш“.

Вие мислите: „Какво има от това?“. Много болезнени състояния може да дойдат така. Нямах право да ругаеш хората. Във всяко нещо, което правиш, справедлив трябва да бъдеш. Щом някой е направил погрешка, ще намериш по един мек начин да му говориш. Няма да кажеш: „Защо го направи?“, това са безпредметни работи. Човек трябва да държи единство на вярата, не трябва да е в стълкновение с онези, които обича. Човекът на вярата по закона на любовта не трябва да е в стълкновение с онези, които го обичат. Ти ако се блъскаш с онези, които обичаш, трябва да се разрушиш. Най-първо трябва да бъдем в единство с онези, които ни обичат, които вярват в нас и които се надяват на нас; не трябва да разваляме Божествената връзка. Може да имаш много погрешки, но ще гледаш да възстановиш връзката. Писанието казва: „Прости дълговете наши, както и ние прощаваме...“. Прости дълговете на хората на Земята! На Земята е надеждата. Както Господ прощава, така трябва да прощавате и вие. Извинявайте хората в духовния свят, тъй както Бог ви извинява. И най-после живейте тъй, както в Божествения свят живеят с любов. Това е. Ако всинца имате тази хигиена – кашлицата, хремата, всичко туй ще изчезне. Аз имам две рецепти. Едната е такава: мед, черен пипер, ленено семе и индийско орехче, заедно съединени. Така те лекуват – 10, 15, 20 дена ще ги вземаш на всеки един час. Това действа хубаво, но пропорция трябва да има. Съединени и счукани, те действат хубаво.

Сега аз представям работата така, но не мислете, че това е лесна работа. Не е лесна работа да се занимаваш с болните хора, понеже имат нервни състояния на трепет – и трябва да се повдигнат трептенията на тялото. Най-първо виждам, че болният има понижени трептения на тялото – трябва да се възстанови неговата надежда. Той има понижени трептения на сърцето – трябва да се възстанови аурата. Или има понижени трептения на мозъка. Знаете ли колко мъчно е да се възстанови това? Щом идеш при един болен, ще стане обмяна. Ако искаш да му помогнеш, трябва да настане обмяна между неговите сили и твоите. Ти ще му дадеш да възприеме от това, което е най-здравословно, ще му дадеш от своето. Но като

идеш вкъщи, трябва да се изчистиш. Ако не знаеш да се чис-тиш, ще кажеш: „Урочасах“. Мене ми разправяше един мла-деж. Той лекувал някого, че после него три месеца го е тресла треска. Казваше: „Лекувах го. Взех един котел вода, полях го – треската го напусна, но мене ме хвана. Три месеца ме държа“. Вие не сте спокойни.

Всички искате да се представите, каквито не сте – без да искате. Това е хубаво. Каквото има в човека, той трябва да се отвори. Но практически бих ви казал за здравословното съ-стояние – търсете здрави хора. Като срещнеш един здрав чо-век, дръж в ума си, че този човек носи нещо хубаво. Когато искате да сте здрави, търсете здравите хора; когато искате да станете умни, търсете умни хора. Трябва да дойде неговият здрав мозък, който функционира правилно, и да стане една обмяна. Искаш да бъдеш добър – търси добрите хора. Защото Бог е този, Който се проявява навсякъде. Като търсиш добри-те хора, Бог ще се прояви в тях. Бог е, Който се проявява в умните. Бог ще се прояви в добродетелните, Бог ще се прояви в здравите. Бог се проявява във всички здрави хора. Като ги търсите, вие ще бъдете здрави. Сега това да остане за вас.

Никога не разправяйте една теория, която не сте опитали: за вашия опит говорете. Най-първо трябва да се занимавате цяла една година. Намерете един здрав човек, че като го на-мерите, да знаете, че той е весел. И тогава да няма някоя рабо-та, която да не искате да направите. Някои от вас ви поставят на работа. Ако трябва да идете за вода или искате да посадите едно цвете, не считайте, че някоя работа е по-горна, каквато и да е работата. Не започвайте с големите работи – с малки-те работи почнете. Имате желание да посадите едно житено зърно или една слива, или една череша. Имате желание да кажете само една дума. Кажете: „Ще се уреди работата“. Го-ворите: „Аз какво ще му доказвам, че има Господ“. Кажете: „Ще се уреди работата“. Аз себе си убеждавам, че ще се уреди твоята работа. Като се уреди работата, аз се уча. Който и да ми каже така, аз съм благодарен; той също е благодарен. Ако аз съм казал, че ще се уреди работата, но не съм благодарен, и той не може да се ползва. Той иска да попита нещо. Казвам: „Излез си, ще оздравееш“. Онзи рече: „Изпъди ме. Питам го да ми каже, а той ме изпъди и рече: „Иди си, ще оздравееш“.

Че така става ли?“ Казвам му: „Иди си, ще оздравееш, нищо не ти трябва“. След един месец онзи иде и благодари, че е оздравял.

Аз можех да го приема по-добре, но ни най-малко да не оздравее. Като оздравее, аз не искам той да вярва в това – искам като оздравее, да се върне и да благодари. Казвам: „Иди си, ще оздравееш“. Хубаво е да те изпъдят и да оздравееш. Не трябва ли да те изпъдят от затвора; да отворят вратата и да ти кажат: „Хайде, излез вън“. Аз съм постъпвал също така и с хората, и с животните. Кучетата, които имат вяра, без позволение сядат на вратата ми. То ще те погледне така, и като дойда до вратата – хукне. Ако река да го махна, да го бия, започне да ме лае. Не е това новото учение.

Всичко онова, което се случва, е за добро. Някои души се опознават по време на болестта. Някои от вас сте слаби в надеждата, някои сте слаби във вярата, някои сте слаби в любовта. Много любов имате, но не знаете как да я проявите сега. Например за да проявиш любовта си както трябва, какво трябва да направиш? Когато искаш от някого пари назаем или услуга, какъв вид трябва да приемеш? Или представи си, че се давиш в някоя река – как ще кажеш: „Я ме извади!“ Така ли ще кажеш? Във всеки човек в даден случай, когато ти помага, ще видиш – в него се явява едно същество. Този човек е слуга. Зад него седи някой, който те обича. Той е предвидил това и го е сложил там. Зад него ще видиш онзи, който те обича, и ще му кажеш: „Моля ви, предайте моята голяма благодарност за услугата, която ми направихте“. А ти казваш: „Какво ми е направил?“

Научете се всинца да благодарите, защото зад всеки един човек, който ти направи добро, седи един, който ви обича. И ако го обидите – вие се спъвате. Днес го обидите, утре го обидите – тогава си влошавате кармата. Ако благодарите, тогава се казва: „Все, що попросите, като вярвате, ще ви бъде. Все, що попросите, като се надявате, ще ви бъде. Все, що попросите, като любите, ще ви бъде“. Първият закон е: всичко, което обичате, ще ви бъде. Обичаш да имаш здраво тяло – ще го имаш. Обичате – значи надявате се. Като вярваш, пак ще имаш; и като обичаш, ще имаш. Не сполучиш по един начин – опитай по втори, по трети. (*Учителя гледа часовника.*) Днес е праз-

ник. По някой път аз виждам, като ви говоря, че във вас има такава мисъл: като че ли имам някого предвид, като че вие никаква пакост не сте направили. Не е така.

$1+2=3$, $-1+-2=-3$, $1+2=3$, но резултатите са различни. Който не знае, казва: „Става събиране“. Дали ще туриш първо едно, или двете, не е все едно – в природата нещата имат друг закон. Първо ти си дал едно плюс две, после си взел едно плюс две. В количествено отношение е едно и също, но в природата първо имаме положителен резултат, после – отрицателен. В природата имаш да даваш на някого два лева, а на друг – един лев; стават три лева. Във второто равенство от един имаш да вземаш един лев и от друг имаш да вземаш два лева, всичко – три лева. Значи си спечелил. В единия случай си платил дълга, в другия са ти платили на тебе.

Някой ден вие имате плюс, някой път трябва да давате от себе си, нещо трябва да излезе от кесията. Ако семето не излезе от хамбара, той няма да се напълни. Туй, което излиза от хамбара, то ще принесе полза. При тия закони в ограничения свят в първия случай ще се роди син, във втория случай ще се роди дъщеря. Тогава е същият закон: дъщерята ще я дадете, а синът ще вземе. Синът привежда, дъщерята се взема. Същият закон е и в мислите: и там не се раждат само момичета, раждат се момчета и момичета. Някои мисли ще ги даваш навън, другите ще вземеш навътре. Едни от мислите са положителни, други са отрицателни. Едни мисли имат женствена мисловна форма. Като разглеждаш мислите, там има същото разнообразие, както тук, на Земята. Някои мисли са грубо облечени, а някои са мустакати, брадати.

Това е само за да обясня идеята. Законът е верен, че отрицателното и положителното съществува и в мислите, и в чувствата. Отрицателното и положителното съществува в постъпките. Ако в един момент вие сте положителен, в друг момент сте отрицателен. Не че това е лошо. Щом вземеш, трябва да обработваш. Кое то даваш, трябва да го дадеш със съзнание, с надежда, с вяра, трябва да го дадеш с любов. Кое то вземаш – пак да го вземеш с надежда, с вяра и с любов. Това е правилното отношение. Кое то вземаш, трябва да го оценяваш. Кое то даваш, пак трябва да бъде дадено разумно. Какво раздаваш навсякъде? „Даром сте взели, даром давайте.“ Бог дава даром,

но Той разпределя на всички много добре. На животните е дал това, от което те имат нужда; на малките буболечки е дал онова, от което имат нужда. На растенията, на животните, на човека и на всеки едно от хората Бог е дал, но не дава на всичките еднакво.

Вие не искайте да ви се дават еднакви работи, защото трябва да се събудят разнообразни центрове, разнообразни мисли. Всичко това трябва постоянно да се събужда, всички центрове да се събуждат, всички мускули; да не остане някой мускул, който да не се сложи в движение. Някой казва: „Цял ден работа“. Статистиката показва, че коне, които се движат по равно място, умират по-скоро от онези, които се движат по планински места; вторите умират по-късно. В равните места се развиват еднообразни мускули, в планинските места – разнообразни. В ония хора, които страдат, се събуждат повече мускули от онези, които ходят по равното – и те по-скоро умират. Вие искате да не страдате, да не се мъчите. В мъчнотиите човек туря мозъка си на работа, започва да мисли. Това е закон. Пък ние искаме да бъдем охолни.

Възприемете онзи живот, който Бог ви е дал – по-хубав живот от него няма. И на мен като ми дадат страдания, даже мене искат да заблудят. Мене, който разбирам, искат да заблудят, че колко повече вас... Ще дойде някой и ще каже: „Защо си губиш времето?“. Отговарям: „Аз не си губя времето. Ти, който ме занимаваш, защо си губиш времето с мен?“. Знаеш ли, те са хитри. Дойде някой и започне да те хвали: „Гениален човек си“. Няма да се мине един-два часа, казва: „Обичаш да те мажат“. Отвориш се, а той казва: „И ти обичаш да те понамажат“. Сега какво трябва да му говориш? Аз по някой път казвам: „Мога да ви бъда в услуга. Много добре зная български“. Мазането не е Божествено, то е човешка работа. Понеже съм дошъл между хората, те ще ме мажат и аз ще ги мажа – къщите ще си мажат. Аз мажа, всички мажем – това е човешка работа; то е една обвивка.

Казвам: и в оня свят има противоречия. Влезеш ли в оня свят, там има една зона. Като влезеш, няма да те оставят да не ти турят на гърба епитети от памтивека. Ще минете през такива изпитания, през целия ад, през най-ужасните работи. Вие не искате да минавате... Там трябва да бъдете въоръжени

с танкове, някъде маски трябва да имате – ще бъдете въоръжени. Не е лесна работа; да минавате от този свят в другия не е лесна работа. Някой път ангел седи и ще ви вземе на ръце, но някой път ще излезете – и няма никакъв ангел; тогава ще ви погнат духовете. Сега не искам да ви плаша, но говоря само за обяснение. Това отчасти е вярно. Ще ви погнат и вие трябва да учите закона за смирението. Ще се смалите, ще се смалите – и най-после няма да ви виждат... Изгубите се, освободите се, но ще изгубите и формата си. Тогава ще ви нападне една тъга: спасил си се, но всичко ти е взето, нищо не е останало. Минаваш, а никой не иска да знае за тебе, забравен си; никой не ти обръща внимание, ти си чужденец.

Казвам: когато Бог се отдели от човека или когато човек се отдели от Бога, той изгубва своята форма, изгубва своята светлина и топлина. Това е ужасно положение, когато човек изгуби светлината на ума, топлината на сърцето и силата на тялото си. Няма по-голямо страдание от това – да усещаш, като че нищо не струваш. Сам оставаш, не знаеш къде може да си... Ти си като този Бърд. Той поне има съобщение със своите колеги. Но минава дълго време, докато се възстанови този вътрешен мир.

Казвам: дръжте връзките си! На Земята дръжте връзките си с надеждата, в духовния свят дръжте връзките си с вярата, дръжте връзките си и с Божествения свят. При каквито и да било изпитания никога не прекъсвайте връзките си със Земята, с духовния и с Божествения свят. И в трите свята Бог еднакво пребъдва, всичко е в Него.

Все, що попросите, като вярвате – ще ви бъде.

Все, що попросите, като се надявате – ще ви бъде.

Все, що попросите, като обичате – ще ви бъде.

Добрата молитва

14. лекция, 8 януари 1941 г., сряда, 5 ч., София, Изгрев

ТРИТЕ ЕДИНИЦИ

*Отче наш
Фир-фюр-фен*

(Направихме упражнението за дишане.)

Най-новото е кашлицата. В нея има един чужд елемент, влязла е една нечиста материя, която търси път да излезе навън, която иска да се освободи. В света има една константна материя – и тя е чиста – от която зависи прогресът на човека. Там каквото се направи, остава вечно. Има друга материя – преходна, нечиста, неорганизирана – и от нея се раждат всичките противоречия в нашия живот и в чувствата, и в мислите, и в постъпките, и в разположението на човека. И ти ставаш неспокоен. Тази неорганизирана материя е в малко количество, но е динамична, затова ти се усещаш неразположен.

Та казвам: в тази, неорганизираната материя, се показва доколко човек има воля. Седиш някой път и ядеш, но яденето не е солено както трябва, защото няма никаква норма колко сол трябва да се тури. Някои казват: „Трябва да има малко сол в яденето“. Но каква е нормата за соленето, колко сол трябва да се сложи? Ти кипнеш: „Как тъй да не е солено яденето!“ . Ще зависи от човека, може да не е солено. Друг път някои от по-старите сестри са направили яденето солено. Ти кипнеш: „Как тъй да е пресолено!“ . Сега кое е по-хубаво – солено ли да бъде яденето, или безсолно? Безсолно е по-добре. Пък и за соленото има цяр – ще туриш повече вода.

Трябва да разпознавате една мисъл. Когато има от тази, нечистата материя, тя се познава. Например в тебе се заражда чувството на завист. Дойде някой човек; ти говориш един език и той говори. Ти казваш: „Той не разбира езика“ – и го слушаш. Казваш: „Не произнася думите както трябва“. Един чужденец, като иде в Англия и в Америка, ще го похвалят, че много добре говори. Това е от учтивост. Но все-таки вие сте чужденец, езикът ви не се огъва така, както трябва; има някои трептения, които не можете да произнесете. Или говорите немски, но не можете да произнесете всичко. Когато дойде

някой англичанин и говори български, колко е смешно само – езикът му не се огъва.

Сега по някой път казвате: „Човек трябва да бъде здрав“. За да бъде човекът здрав, трябва да има хармония между всичките му органи. Тия органи трябва да се подчиняват доброволно на човешката воля. Щом един орган не се подчинява, подучили са го нещо. Не иска да работи, не те слуша някой орган: някъде в мозъка, в нервите има нещо – и не те слуша. Искаш да пееш, но идва един страх, казваш: „Не мога да го взема“. Не можеш да вземеш *до, ре* не можеш да вземеш... Че как ще пееш, като отвън е 25 градуса студ? Казваш: „Пеея с вдъхновение“. Как ще пееш, като ръцете ти са вкочанявали! Трябва ти известна топлина. Някъде ако те турят на пиростия да те пекат и кажат: „Я попей!“, как ще пееш? Ако е много голяма топлината, пак не можеш да пееш.

Питам: каква трябва да бъде топлината ви? Колко е температурата на човешкото тяло? (*37 градуса*.) Щом тя стане 38, щом приемеш още една единица, казваме, че това е болезнено състояние. Ако турим две единици и имаме 39 градуса, пак е болезнено състояние. Като приемем четири единици и стане 41 градуса, този човек не може да издържи. При тази голяма температура всякога има по-голяма гъстота. Когато материята е много гъста, тогава се образува това триене вътре – и иде температурата. Ти имаш желание да притежаваш голямо богатство. От този товар известна част на мозъка я съгъстяваш; и като желаяш дълго време едно нещо, ще започне да те боли мозъкът. Или станеш много набожен, цял ден се молиш, викаш пред Господа, молиш Му се – ще започне да те боли главата горе.

Ние разбираме, че трябва да Го обичаме, да мислим само за Него. Не е така: когато мислим за Него, тогава има препятствия. Трябва да обичаме един учител, който ни преподава, но как ще го обичаме? Ако е художник, трябва да започнем да работим като него. Като видим произведенията му, и ние трябва да рисуваме, а не само да мислим за него. Или ако той пише нещо, трябва не само да мислим, но да обичаме неговите произведения, да се учим да пишем като него. Това е обич.

В нас и във всички деца има ревност, детинска ревност има; децата и на 5 години имат ревност. Аз имах един много

интересен пример: гледам две млади майки, турили децата си в колички една до друга. Едното дете на 6 години, другото на 5 години. Едното дете държи една ябълка, другото дете го хвана за главата, раздруса го и му я взе. Първото плаче, но второто, като прескочи и хвана другото, раздруса го и му взе ябълката. И двете започнаха да си раздрусват главите, а ябълката почна да минава от едното в другото. Питам: защо си раздрусват главите тия деца? Погрешката е там, че едната майка трябваше да даде две ябълки на детето си, за да даде то едната. Другото дете казва: „Защо не каза на майка си, тази глава защо не мислеше?“ – и го хваща за косата. „Защо не мислиш, че да има още една ябълка за мене?“ Другото раздруса първото и рече: „Защо не ми каза по-рано да кажа на майка си?“. Това е теория сега. Дали е така, или не, не се знае, но има известни психологически причини, които показват кое е вярно. Ала има и други причини...

Ти си набожен. Седиш тих и спокоен, като че ли нищо не те интересува. Мине някоя красива млада мома, хвърлиш ѝ поглед. Защо я гледаш, кои са подбужденията ти? Имаш някакво подбуждение. Ако си художник – интересува те тялото, носа, ушите. Казваш: „Хубав сюжет за рисуване“. Художник си – иде ти на ума идеята да предложиш на младата мома да я нарисуваш. Онзи, който има идеята, казва: „Какво се интересуваш, нека я нарисува, няма нищо лошо“. Добре, сега това е едното положение. Но някой може да е заинтересован от тебе. В джоба ти има турени златни монети или в кесията ти има книжни пари. Той те обикаля, седи около тебе – и ти погледнеш един ден – парите изчезнали. Ако е някой прост човек, добре, но тия работи стават в културния свят. Правят някое предприятие, като си делят печалбите – паднат се по 50, 60, 100, 200, 300 хиляди.

Има един анекдот. Един владика повиква на гости един архимандрит, после един свещеник и най-после един прост калугер. Владиката поръчва един голям шаран от 7–8 кило. Като сядат да ядат, владиката казва: „Во главе написано ест“ – и взема главата на шарана. Архимандритът казва: „Посветете телата ваши“ – и взема тялото на шарана. Свещеникът казва: „Конец краси дело“ – и взема опашката. Калугерът взима чорбата и казва: „И видя Господ вашата неправда и ви заля с

огън и жупел“. Защо говори така? Защото за него са оставили чорбата – кой е взел главата, кой – тялото, а кой – опашката.

Този разказ е пресилен; онзи, който го е направил, го е пресилил. Има нещо вярно в него, но до каква степен е верен? Верен е по това, че действително владиката е взел главата, другият е взел тялото, а свещеникът – опашката. Но този калугер като си е позволил да каже да ги залее Господ с огън, те ще станат тримата и ще го набият. Вярно е, калугерът го е направил, но в кой свят? Може умствено да го е пожелал. Той казва: „Да имам власт да ви поляя, та да ви покажа“. Възможно е да го е направил, но възможно е само през ума му да е минало. Може в неговите чувства да е кипнало желанието, но във физическия свят се е въздържал. Той казва: „По-добре е човек да си стиска устата“. Разказа го намирам за вероятен: в умствения свят няма кой да му заповядва. Калугерът казва: „Да ви поляя вас с топлата чорба, та да видите как се яде главата, тялото и опашката на рибата“.

Казвам: трябва сега да правите разлика. Вие трябва да можете да се въздържате, защото целият живот е едно самовъзпитание; и то самовъзпитание, при което трябва да правите много големи жертви. От всички ни се изисква много голяма жертва. Хората изискват големи жертви – и ние жертваме. Сега като идеш на бойното поле, от тебе изискват да се пожертваш. Качиш се на онзи аероплан – отиваш на явна смърт. Отиваш на позицията – на явна смърт си. Казваш: „Няма какво да се прави“. Говорим: „Такъв е порядъкът“. Вие критикувате, но в състояние ли сте да дадете едно правило как трябва да живеят хората? Опитвали ли сте вашата вяра, доколко вие вярвате в Господа? Или казвате, че всичко, което ще стане, е за добро.

Някой път ти търпиш. Загубиш къща, пари, всичко ти вземат – доволен си. Но имаш възлюбен син, дойде смъртта, задигне го – стане ти криво. Или имаш дъщеря, и нея ти задигнат. Имаш най-послед един приятел, и него задигнат. Останеш сам – нямаш това разположение, което имаше по-рано. Представи си, че като имаш два крака, ти ходиш – разположен си. Отрежат ти единия крак – с дървен крак ходи ли се? С дървен крак ще бъдеш ли тъй разположен, както със здравия? Никога не може да си така разположен. Или изгубиш едното

си око. Ще бъдеш доволен, но туй доволство е голямо изпитание. Човек като има, трябва да знае как да цени краката си, ушите си, да знае как да цени сърцето си и ума си – трябва да знае как да цени всичко; да дойде в това положение, че никога да не допусне в ума си нечиста мисъл. Нечистите мисли трябва да ги държиш отвън: отвън може да те обикалят колкото си искаш. И нечистите желания могат да те обикалят отвън; може да дойде някаква съблазън.

Разправяше ми един свещеник, един доста напреднал свещеник. Казваше: „Чудно, човек на 85 години съм. Когато бях млад, исках да живея по-чист живот. На 85 години съм сега, иде ми наум много пъти: ако ми се даде случай да взема пари отнякъде или ако съм имал случай, защо не съм взел тия пари тогава? Казвам си: „Ти си човек, готвиш се за онзи свят“. Мине ми мисълта: „Таман ще се уреди работата“. Казвам: тази работа не върви. И питам: кое занимава сега попа?

Да допуснем, че вие минавате някъде, виждате ябълка и казвате: „Искушава ме нещо“. Виждаш круша и казваш, че нещо те изкушава, и искаш да вземеш една. В плодовете има една привлекателна сила. Някой път симпатия има между плодовете, някой плод може да има симпатия към теб. Привлече те и казва: „Вземи си от мене“, но господарят на крушата не дава. Крушата обича тебе повече, отколкото господаря си. Вие ще кажете: „Възможно ли е това?“. Сега мислите ли, че аз мога да ви докажа, че е възможно? Мога да ви го докажа.

Представи си, че ти се ожениш, че имаш дъщеря, която обичаш и тя те обича. Тя стане на 21 години и те обича, но започва да хвърля око навън. Ти, бащата, по някой път не си разположен, казваш: „Къде ходи?“ – и я гледаш в очите. Тя отговаря: „Къде пък ще ходя?“. Някой път тя обикне някого; и той я обикне и е готов на жертва. Бащата пак е недоволен, но казва: „За нейно добро е“. Някой път тя избере някой, когото бащата не обича – и той трябва да се пожертва. Питам: кое накара младата мома да обича този момък повече от баща си?

Да ви приведа друг пример. Представете си, един човек носи сух хляб в торбата си, пък носи и пресен хляб от житото, което сега е станало. Кой хляб вие ще обичате повече? Всякога един човек, който има по-хубави мисли, по-хубави чувства и по-хубави постъпки, който и да е той, ние го обичаме. Обич-

та зависи от един вътрешен закон, който Бог е поставил – той е общ за всички. Някой път мислим, че този човек може да ни даде това, което никой не ни дава. Идеята е вярна за Бога: само Бог може да ни даде това, което никой не може да ни даде. По отношение на Бога това е вярно, но по отношение на хората то не е вярно.

Допуснете, че ние често страдаме. Когато си здрав, имаш едно хубаво разположение, когато си болен, имаш друго разположение. Искаш да си доволен, но не си доволен; кой как дойде – криво ти е. От какво зависи това? От тази, неорганизираната материя. Има друга константна материя, която е чиста. Тази материя е, която носи живот в себе си. В този смисъл материята е проявеният живот. Туй, което можеш да видиш, да чувстваш, да усещаш, да пипнеш – това представя реалният живот. Онзи живот, който никак не е проявен, какъв е? Каквато и да е идеята, колкото и да е духовна същината, която се проявява, все има някаква материя в нея.

Сега не смесвайте с тази материя плътта. Някои обясняват, че това е по-низш живот. По-низш живот съдържа неорганизираната материя; по-висшият живот съдържа тази константна материя. Като живеем добре, ние придобиваме от тази материя. Ако телата ви бяха направени от нея, вие нямаше да боледувате. Има същества, които имат такива тела, които са придобили безсмъртие. Ние тепърва ще се стремим към безсмъртието. Малки причини може да ни лишат от живот. Спре сърцето ти или дишането ти спре – малка причина е това. Или малка причина е ти да загубиш съзнанието си.

Та казвам: трябва да се обичаме. На Бога няма какво да се оплакваме. В ума ви трябва да бъде следната идея: за Бога е това. Ще мислите за едно съвършено същество, в което вие живеете. Трябва да имате желание винаги да се коригирате. Това същество каквото определи за тебе, не трябва да имаш две мнения, а да имаш желание да приспособяваш волята си и да си готов да направиш заради Него това, каквото желание имаш. Ние говорим за Бога, но не схващаме Бога. Всякога в живота си правим разни неща, забравяме Го. Имаме идея за Бога, но не онази, реалната идея за Него. Току кипнеш, вдигаш шум, след туй започва да те гризе съвестта, казваш: „Не направих добре“. В какво седи угризението на съвестта? Не си

постъпил право. В даден случай трябва да бъдеш абсолютно справедлив спрямо себе си, защото при каквото и да е безпокойство в човека стават големи сътресения. Някой път, като се разгневите, минават няколко дена, докато възстановите това равновесие. Хиляди клетки вътре във вас стават жертва на вашия гняв; или хиляди клетки стават жертва на вашето съмнение, подозрение или безлюбие.

Сега седите и казвате: „Докога ще трае тази война?“. Духа вятър отвън. Докога ще трае този вятър? Някой път ти поемеш въздух и започнеш да духаш. Докога ще трае това духане? Правилни ли сте опит колко време можете да задържите въздуха? Или искате да знаете колко време ще трае този гняв? Поемете въздуха и издишайте по малко. Свийте си устата и наблюдавайте – и вижте за колко време ще излезе въздухът.

Сега научно обяснявам, че температурата на едно място е по-висока – по-топло е; другаде пък е по-студено. Студеният въздух е по-тежък, топлият е по-лек – и става една обмяна, има едно движение от горе надолу. Топлото течение отива нагоре. И в живота някои мисли са топли – отиват нагоре, някои мисли са студени – отиват надолу. Та има една нормална топлина, която трябва да поддържате. Щом не можеш да се самоовладееш, губиш топлината. Имате 37; като съберете цифрите 3 и 7, получавате 10, после 1. В дадения случай единицата е семе, което трябва да се поеме. Нулата – това са условията, при които човек може да расте. Ако има условия, това семе расте.

Сега може да правите опити. Онези, които имате кашлица, значи вътре имате нещо, което ви човърка. Помъчи онзи вътре, не му давай да кашля; поеми въздух, задръж го. Кашлицата иска да се прояви – не му давай на онзи да кашля. Всеки мисли, че като кашля, ще се освободи. Какъв е законът за кашлянето? Всяка секунда ако кашляш, уморяват се тия мускули. Някой път от кашлицата заболяват слабините и кръстът. Вземете тази, магарешката кашлица – 40 дена кашлят хората, след туй тя престане. Когато имате едно болезнено състояние, ще видите, че вашата мисъл не е така ясна, малко сте неразположен, пулсът ви не е редовен, температурата също...

Като се разболееш, считай, че всичко е наред, считай, че това е в реда на нещата. Сега си се разболял и вземаш мно-

го присърце нещата. Казваш: „Аз заболях“. Това е дажба, забогатял си малко. Имаш 50–60 кила, дойде една болест и ти казва, че си много забогатял – 10 кила от твоето тяло ще дадеш. Хване те болестта, раздруса те хубаво; и като оздравееш – погледнеш: 10 кила са взети от тази материя. Какво от това? От невидимия свят правят тъй, както ние правим с пчелите. Турим ги в един кошер, ходим, наблюдаваме ги, и за зимата им оставяме, колкото да се изхранят – 12 килограма мед. Ако в кошера има 24 килограма, другите 12 килограма хората ги вземат за тях.

И в духовния свят има пчелари – и като дойдат при вас, вземат 15–20 кила, та останеш някой път сух. Казват ти: „Ще работиш, цветя има, мед ще събираш“. Ти започнеш да ядеш и все ще си вземеш малко. Ако в мислите и в чувствата бихме били равномерни, болестите щяха да идват рядко и в слаба форма. Понеже ние искаме да станем здрави, не искаме да дадем нищо от нас – затова идват болестите в света. Знаеш ли, когато човек е здрав, какъв е егоист? Ненаситен е той в яденето, не можеш да го заситиш. Щом се разболе, става трезвен в яденето. Направиш му малко каша и казва: „Стига“. Другите може да си похапнат около болния; пък около здравите ти оставащ гладен.

Казвам: трябва да обичаме доброто. Аз сега говоря за динамическото добро. Когато гледам доброто, аз виждам едно напреднало същество, което прави добрини. Доброто го виждаш като плод. Доброто е напреднало същество: каквото ти каже, трябва да го направиш. Когато говоря за Любовта, разбирам много напреднало същество, което изявява Божията любов. Когато говоря за Мъдростта, пак разбирам едно напреднало същество. Щом това същество изпъква в ума ми, любовта ми е права. Щом туй същество изпъква в ума ми, мъдростта ми е права. Щом изпъква това същество на Истината в ума ми, истината ми е права.

Казвате: „Истината е да не лъже човек“. Да не лъже човек – това не е Истина. Да бъдеш свободен – и това още не е Истина. Някой казва: „Аз съм свободен“. Който прави престъпления, той не е свободен. Когато направиш добро, ти си свободен; когато направиш зло, пак си свободен, но разлика има. В престъплението си свободен, но с всяко престъпление ти за-

губваш част от своята свобода. Да си представим, че свободата ти се състои от 10 000 конци... Казвам само за изяснение това. Направиш ли едно престъпление, вече нямаш 10 000 конци, а имаш 9 999. Направиш ли второ престъпление – намаляват се още. Като направиш 10 000 престъпления, ти загубваш всичката си свобода.

При доброто е обратно: като направиш едно добро, ти прилагаш още един конец. Като направиш едно добро, значи имаш 10 000 конци плюс още един – те вървят във възходяща степен. Направиш ли две добрини, имаш плюс два конца. А като направиш пакост, конците се намаляват постепенно. В доброто ти придобиваш – увеличаваш, а в злото губиш. Този закон е верен. Ако в умствено отношение ти направиш погрешка в своята мисъл, започва да атрофира носът. Ако се увеличават погрешките, носът се деформира – деформира се долната му част, тя излиза навън; като на някое животно излиза навън. Достатъчно е 20 години да живееш непорядъчен живот – и устата ти ще изскочи навън, а носът ти ще се деформира. Ако живееш правилно в мисълта, веднага носът добива една правилна форма.

Та в туй отношение нашите мисли са тези, които моделират лицето. Ред поколения са живели в една посока; и всичко това, което те са придобили в този живот, ще се постави на нашето лице – и вие за в бъдеще ще носите тия форми. Ония хора, които развиват вярата в себе си, които имат силна вяра, се различават. Хората на безверието и хората на вярата се отличават по следното. Представете си, че това е една хоризонтална плоскост. Погледът на добрия човек минава над плоскостта, а погледът на лошия човек минава под плоскостта – той като говори, гледа надолу; пък добрият човек гледа нагоре. Някои хора като гледат, раздвоен е погледът им. Тези, светските хора, като те гледат, ще те погледнат по главата, ще те погледнат по краката. Онези, които обичат кокошчици, които са кокошкари, като дойде някоя кокошка, ще я хванат за гърба, ще я попишат, ще си прекарат ръката по гърба ѝ, ще я попишат отдолу; и казват: „Тази кокошка не струва“, намират, че не е така пълничка.

Питам: безкористна ли е тяхната любов? Не е. Ти като погледнеш един човек в лицето, защо го гледаш? Ако знаете

да гледате, ще видите, че всеки човек е едно произведение на Бога. Ти като срещнеш един човек, на когото челото е хубаво развито, той ти предава нещо от челото си. Ако има отлични очи, той от очите ти предава нещо. Ако носът му е хубав, от носа си ти предава. Ако устата му е хубава, от устата ти предава. Ако ушите му са хубави, от ушите ти предава, от всичко ти предава човекът: от него изтичат всичките блага. Лошият човек където мине, все събира; той мяза на Плюшкин⁶.

Казвам: вие всинца се измъчвате. Измъчвате се, че нямате достатъчно дърва, че покривките ви са тънки, че обувката ви не са зимни, че галоши нямате, че шапката ви не е модна; безпокоите се. Аз считам, че човек ако се безпокои, като погледне в живота си, че е изгубил нещо, значи не е направил едно малко добро. Минаваш, а някой човек е тъжен – пък ти бързаш, отиваш да си купиш шапка. Спри се при него, не отивай за шапка! Спри се при този човек, кажи му любезна дума, направи му едно добро, после иди с него за шапката, че купи една шапка за него и една за себе си. Ако не искаш да купиш за него, откажи се и за себе си. Ти не си длъжен да му купиш шапка; но щом отиваш и видиш, че е тъжен, ще знаеш, че плаче за шапка. Той е гологлав и казва: „Измръзна ми главата“. Тогава казваш: „Аз имам условия да купя и на него една шапка“ – и се върнете и двамата.

Или ти отиваш на гостилница. Този човек трепери, три дена не е ял. Той казва: „Да има някой добър човек“ – моли се човекът в себе си. Ти минеш, казваш: „Нямам време да се оправям сега“. Съвременните хора питат: „Как ще се справи светът?“. Повикай този човек със себе си, той се е молил. Господ казва: „Вземи го със себе си“. Господ не иска от вас да оправите целия свят – ти на деня си длъжен да направиш три добрини: една добрина за своя ум, една за своето сърце и една за своето тяло. Не повече – три добрини ще направиш. Сутрин като станеш, ще направиш добрина за ума си; на обяд ще направиш добро за сърцето си, а вечер за тялото си ще направиш добро.

Казвам: целият живот седи от пропуснати добрини. Ставаш сутрин – мислиш само за себе си, на обяд също само за себе си мислиш; и вечерно време мислиш само за себе си. Сега ще се зароди в ума ви мисълта: „Как ще го познаем това?“.

Да ви приведа един пример. Представете си, че се намирате в една стая, в която има 100 прозореца. На всеки прозорец има по един човек. Ти тръгнеш да си търсиш място. Този прозорец, при който няма нито един човек, той е за тебе. Там, дето на прозореца има друг човек, той е за него. Онзи прозорец, дето никой не е застанал – застани на него. Ти ще приемеш това, от което само ти се нуждаеш, и ще дадеш това, което трябва да дадеш. Изисква се от онзи музикант, който знае да пее. Ако аз съм музикант, като ида при един болен човек, ще му изпея една песен – и той ще оздравее. Има песни за треската, за хремата, после за ревматизма има песни. Аз бих пял и на вас, но вие не вярвате. Казвате: „Ааа, с песни!“ . Аз на себе си като пея – оздравявам.

Вчера седях и взех цигулката си да свиря горе. Като за-свирих, се разигра кашлицата ми, започна да играе. Оставих цигулката и я гледах като играе. Сега всинца вие имате едно съмнение, с което трябва да се борите. То е от незапомнени времена. Има нещо, което постоянно изкушава човека. Дошла беше една сестра наскоро и ми донесла нещо. Мене ме нямаше, долу бях. Иде и казва: „Учителю, дай ми ключа“. Носи тархана. Има всичкото добро желание сестрата. Занесла тарханата горе, турила я на печката, че аз като се кача, да бъде топличка, да мога да ям. Печката се сторещила, завряла тарханата, идва друга сестра и ми казва: „Учителю, нещо църци горе в стаята“. Като се качвам горе, изтекла около собата и само тархана станало, останало на дъното два пръста. Рекох: „Няма нищо, ще се очисти.“ „Как ще го очистя?“. И очистих тарханата.

Вечерта пък сестрата ми донесла кисело мляко – много студено. И казвам: „Не искам да го ям“. Рекох си: „Ще го постопя“. Турих го в една паничка на собата. Тя била много гореща, пукна се паничката и се разля всичкото мляко, почерня печката. Казвам: туй и от тархана е по-лошо. На себе си рекох: „Ти намираше причина, че онази е оставила тарханата, ами ти сега?“. И мене излъгаха... Имах едно стъкло, което не се пука – дъното му се отдели и всичкото мляко излезе. Вечерта ми отне три часа, докато си очистя собата. Отидох и четох; оставих собата да изстине и търках с ножа. Казвам: вечерно време яде ли се кисело мляко? Яде се.

Та казвам: в живота такива работи ще се случват, които постоянно ни дразнят. Нещо ми казваше: „Вземи това мляко“, но аз закъснях с една секунда. Още в първата секунда трябваше да го взема. После, като стана работата, виждам по колко начина съм можел да предотвратя това, което стана. Трябваше да туря дилафа на печката и отгоре млякото, та да има въздух. Ако се пукне, поне можех да взема с дилафа дъното, което сега остана на печката. Започнах да мисля, че втори път с дилафа ще го туря; иначе после трябваше да работя с часове. Почерня собата. Понеже имам малко кашлица и хрема, казвам: за добро е. Образува се въглена киселина от млякото, пък то лечебно действа. И действително, като се вдигна този дим – излекува ме: кашлицата се наяде с мляко. Рекох: за добро е.

Като дойде тази сестра, която остави тарханата на собата, един съвет ѝ дадох: „Не оставяй тарханата на собата. Аз като дойда, ще я туря да се стопли“. Тя седи. А на себе си казвам: „Още веднъж като туриш млякото, ще сложиш дилафа отдолу, под паничката. Втори път като топлиш мляко, ще туриш дилафа, та като се пукне, ще го вдигнеш с него и няма да се излее млякото“. Никога не съм имал тъй хубаво кисело мляко, но стана черно като въглен – не се чисти, залепило се като лепка. Дванадесет часа стана – и аз пак го чистя; стана един часа – пак чистя; два часа – и пак остана още. Дойдоха ми ред разсъждения. Седя, разсъждавам и виждам хората как се карат. Като направи някой такова нещо, ще му кажа: „Как тъй го направи?! Не виждаш ли?“. Аз го направих от голямо знание. И след като го направих, вече имам един пример: не туряйте на печката чупливо стъкло. Аз имах едно стъкло, което издържа, затова рекох: „И това ще издържи“, но то не издържа. Имах друго, което можеше да издържи, но не исках да отивам на тавана, понеже вратата е малко ниска, та не исках да се навеждам. Ако се бях навел да взема нечупливото стъкло, нямаше да се пукне стъклото и млякото нямаше да се разлее.

Аз не исках да се навеждам. Всички често правим погрешки, когато не искаме да се наведем. По-добре е да се наведем, да вземем онова, нечупливото стъкло. Казвам: ако вие всинца сте така искрени със себе си, щеше да е по-лесно. Аз често гледам, наблюдавам ви тук – вие имате всичкото добро желание, имате идеални желаниа. Ако всичко, което мислите, можете

да го направите, светии ще станете. Но докато дойдете до правенето, е много мъчно.

Аз имам друга опитност. Понякога, като дойде някой на гости, приемам го, никога не му казвам да си върви. Много рядко казвам: „Ще го оставя да се занимава“. Седи половин час, един час, час и половина и т.н. Някой път и други чакат отвън. Някому съм казал да дойде в 10 часа, но преди него е дошъл по-рано друг – и минава 10 часа и половина, 11 часа; той стои, а онзи чака отвън. Като излезе, аз трябва да се извинявам. Онзи казва: „Нали ми казахте в 10 часа?“. Аз се извинявам. Трима души трябваше да приема: в 7 часа сутринта да приема едного, в 11 часа да приема другия и вечерта около 5 часа да приема третия. Нямах да има тогава противоречие, понеже ще има по 2 часа за всеки.

Само един ми е говорил 3 часа. Той се наричаше Тенекеджиев, от Сливен. Иде на *Опълченска* 66 и казва: „Господин Дънов, искам 5 минути с тебе да говоря“. Приех го за 5 минути. Че като започна да ми говори разни теории, за цялата Библия – минаха 5 минути, 10, 15 минути, половин час, час, час и половина, два, два часа и половина, три часа... Аз седя, философски слушам. Онзи ми говори, говори и пита: „Разбра ли?“. Отговарям: „Разбрах“. Казвам: „Понеже ти държа цяла лекция, хайде да се разходим“. Излязохме в Борисовата градина. Оставих го там, а аз се върнах вкъщи. Можех да кипна, да кажа: „Три часа ми отне от времето“, но какво ще спечеля? Искат той – говори си. Като ми говори три часа, каза: „Много е приятно да се разговаря човек с тебе“. Той ми говори, а аз седя и го наблюдавам, изследвам главата му. Наблюдавах го три часа и видях защо така говори. Можех и да го приспя, можех да го изпъдя – изкуство имам да го изпъдя. Имам и известни прахове – червен пипер например. Той ще започне да киха, ще излезе, но това не го считам за правилно. Казвам си: „Трябва да търпиш, сега слушай. По някой път и ти говориш повече“. Та казвам на себе си: „Ти като идеш при Господа, какво трябва да Му кажеш?“.

Не се изискват дълги молитви, като идеш при Господа. Ще поискаш на Господ да те научи да бъдеш търпелив, както Той е търпелив. Като идеш при Господа, ще се научиш да бъдеш благ, както Той е благ; да бъдеш умен, да се учиш от Него;

тъй както Той разбира, и ти така да разбираш. Както Той има добрата воля, и ти да имаш добра воля. Където и да те прати Господ, ти ще придобиеш знания. Няма нещо, което Господ може да те застави да сториш, и ти да го направиш насила. Дали в Любовта, дали в Мъдростта или в Истината – навсякъде, каквото и да ти повери Господ, то е за твое благо. Казвам: ако всички така бихте вярвали, ако така бихте се надявали, ако така бихте обичали, щяхте да имате съвсем друг живот. А не само да бъдем сериозни...

Кой е добрият живот? Аз всякога пазя едно правило в себе си: като дойде един човек, макар да ми е направил лошо впечатление, като излезе, ще намеря една хубава черта в него. Веднъж дойдоха двама души – един калугер и един доста заможен човек. Разправят ми, че са се интересували от новото учение. Един ден иде калугерът и ми разправя, че имал нужда от средства. Щял да ми остави един сребърен часовник, а после ще се върне да го вземе. Рекох: „Остави часовника, колко ти трябват?“. Доста голяма сума искаше – дадох му я. Той остави часовника. Гледам – часовникът бил развален. Пратих го на часовникар, дадох 100 лева да се поправи. Чакам да дойде онзи да си вземе часовника, но той не дойде. Калугерът го бил задигнал от онзи, с когото дойдоха, и той сега си търси часовника. Откраднал бил часовника, че го заложил. Заможният си иска часовника, а аз рекох: „Не зная, нямам нищо против да ти дам часовника, но да не би да имам главоболия после. Нека онзи ти даде писмо, че часовникът е твой, и ще ти го дам“. Казвам му: „Той беше развален, аз го поправих“.

Сега някой ще каже: „Ти не знаеше ли тази работа?“. Аз ги зная, но не ми дава сърце да помисля, че той ще ме излъже. Казвам си: „Този човек вече се е обърнал към Бога, няма така да направи, аз не вярвам“ – ала като зная, доброволно се лъжа. Но после казвам: „Аз го зная – това е един пример за мен“. Тогава казвам на себе си: „Твоите мисли, които пращаш при Господа, здрави ли са? Не са ли развалени като този часовник? Ти изпращаш едно чувство, една мисъл, една постъпка – те може да мязат на този, разваления часовник, който Господ трябва да поправи“.

Казвам: във всинца ви трябва да има едно такова желание – като се изправиш пред Бога, да изпратиш най-хубавите

си мисли. Колко трябва да благодарим на Бога за онова богатство, което ни е дал – за хубавите мисли, за ума, който ни е дал, за доброто сърце, което ни е дал, за тялото, което ни е дал; а също и задето ни е заобиколил с добродетели. Има защо да благодарим всеки ден.

Та казвам: тази неорганизирана материя е натрупана от ред поколения, с които трябва да се оправим. Постоянно трябва да се придобиват чисти мисли и чисти желания. Например ако вие стоите на тази електрическа светлина, тя е доста добра, но е много силна. Ако дълго време четете на нея, очите ви ще заболяят. Трябва някак си да се смекчи светлината или трябва да се увеличат трептенията ѝ. Или когато имаш едно желание, трябва да знаеш как да се поставиш, колко далече да бъдеш от него. Казвам: колко елементарни работи има, които с всичкото знание, което имаме, ние не ги знаем. Не знаем например на какво разстояние да сме от една запалена свещ. Ти държиш една свещ на едно разстояние, после я държиш по-далече. Когато отслабват очите, вие се приспособявате. Има хора, които виждат надалече. Като застаряват, те виждат по-близо предметите. Колкото по-остаряват късогледите, толкова предметите отиват по-далече.

Та казвам сега: изисква се воля, за да може да си противодействате. Направиш ли една погрешка, веднага трябва да видиш добрата страна, че тази погрешка е за добро. Хилядите погрешки, които стават в света, са за добро. С тия погрешки невидимият свят има какво да работи. Да ви оставя сега закона за самообладанието. От гледището на Любовта всякога по възможност се стремете да имате едно хубаво разположение. От гледището на вашата мисъл всеки ден мисълта ви трябва да бъде ясна, да има достатъчно светлина. По отношение на тялото гледайте всякога тялото ви да бъде в здравословно състояние. Не измъчвайте тялото си, не измъчвайте сърцето си, не измъчвайте ума си. Не давай на ума си една трудна задача. Щом имаш една трудна задача, тя не може да се реши така лесно. Някой път има задачи, които могат да ти вземат една минута, някои – 10 минути, 1/2 час. Има някои мисли, за които може месец, два, три да минат – ще мине дълго време, докато мисълта ти стане ясна. Защото за да се разбере една мисъл, трябва да има светлина; за да се образува някое благородно чувство в човека, трябва да има Божествена топлина.

Знаете ли къде е Божествената топлина? Вие срещате някой човек. Физическата температура е 37 градуса – това е температурата на тялото. А каква е температурата на сърцето? Всеки човек, който ви обича, ще притури единица от топлината. При всеки човек, който не ви обича или когото вие не обичате, ще изгубите единица от топлината. Всеки човек, с когото можете да имате един хубав разговор, ще ви предаде единица от светлината; при всеки, с когото сте в дисхармония, ще изгубите една единица. Сутрин като изгубите единицата, а после на обед и вечер – стават три единици. Цяла година вие губите всеки ден по три единици. За сто дни – това са триста единици. Знаете ли каква голяма промяна ще стане вътре във вас?! Не понижавайте топлината на сърцето си. Вие казвате: „Не си струва човек да обича“. Не понижавайте температурата на вашето сърце. Щом понижите температурата на тялото, то страда. Щом понижите температурата на сърцето, то също страда. Щом понижите температурата на ума си – и умът страда. Също така щом понижите силата на тялото си, то страда. Щом понижите топлината на сърцето, и то страда. Щом понижите светлината на ума – умът страда.

Има единица светлина за ума – и вие всеки ден трябва да придобивате тази единица светлина за ума си. За 365 дена – 365 единици светлина. Всеки ден трябва да придобиете единицата светлина на сърцето си и единицата сила на тялото си. Следователно ако в годината прибавяте по една единица сила за здравето, за 100 дена ще имате 100 единици сила. Това е достатъчно. Силата ще я придобиете чрез надеждата: надеждата е метод, начин за придобиване на сила на тялото. Вторият метод за придобиване са добрите условия – те са необходими за температурата на сърцето. Любовта е тази, която внася светлина във вашия ум. Та казвам: когато искаме да повдигнем ума си, трябва да работим с Любовта, с Божествената любов. Когато искаме да повдигнем сърцето, трябва да работим с него. Сърцето трябва да вярва, а тялото трябва да върши работата.

Сега искам за 7 дена да придобиете по една единица светлина; сутрин, като станете, да придобиете единица светлина за ума. За 7 дена – 7 единици за ума си, 7 единици за сърцето си и 7 единици за тялото си. За тази цел трябва да направите

три добрини. Сутрин, като станете, можете да направите добрина на едно дърво, на една котка, на камъка – на когото искате можете да я направите; аз не отнасям това само за хората. Защото за да направя добро, ако взема един камък, аз ще го поставя на едно специално място. Като мине някой човек, ще стъпи на камъка – и като стъпи, ще възприеме моята мисъл. Ако поставя някой камък някъде с едно добро желание, който стъпи на него, работите му ще се оправят. Ако туря един камък с неразположение в себе си, който стъпи, ще му тръгне всичко назад.

Казвам: много е важно това. Имаш един предмет, който трябва да поставиш някъде. Каквото правите, трябва да влагате в него вашите хубави мисли, че като го докосне човек, да ги възприеме. Като не сте разположен, вие пак възприемате мислите на някого. После и с вашето сърце можете да направите същото. В предмета трябва да оставите вашето добро желание. Вие ще кажете: „Как е възможно?“. Вижте животните. В някой град са минавали хиляди хора, но едно куче, като минава по земята, мирише и познава, че е минал неговият господар. Във всеки предмет можем да оставим нещо от сърцето си, във всеки предмет можем да оставим от своята мисъл; на всеки предмет можем да оставим известна специфична сила.

В това отношение човек не трябва да се привързва към нещата, понеже ако изгубиш този предмет, ще страдаш. Затуй страдат хората. Ако имаш шапка, която обичаш, и ако я изгубиш, ще съжеляваш. Затова не трябва да обичаме много материалните работи: много малки влогове влагайте. Вие искате някой път да обикнете някого. Това е голямо страдание. Голямата любов е само за съвършените хора. Една котка ще я обикнеш като котка, едно дърво ще го обичаш като дърво. Аз искам да покажа любовта си към едно дърво. Как ще го направя? Ако е лятно време, когато то цъфти, ще погледна дървото: ако има гъсеници, ще отида, ще се кача, ще го очистя. Това е любов към дървото. Виждам, че някое цветенце е засъхнало, никой не го е полял – ще взема вода, ще го поля. Това е любов към цветето. Всякога, когато съм направил някакво добро на едно цвете, то ще ми благодари, с мен ще остане. Цветето казва: „Много ти благодаря, че ме поля с вода“. Вие считате, че цветята не усещат. Друг има в цветето. В него стои едно

възвишено същество, което е слязло от невидимия свят и учи една опитност. То очаква някой да мине край цветето, да му помогне.

Казвам: Божественият свят – това са възможности за вашето повдигане. Трябва да желаете всички да се повдигнат. Ние не можем да се повдигнем, ако нямаме желание всички останали да се повдигнат.

Ние казваме: „Да бъде Волята Божия, да дойде Царството Божие“, или „Да се прослави Името Божие“. Името Божие е за нашия ум, Царството Божие – за нашето сърце, Волята Божия е за нашето тяло: три неща има. Да бъде Волята Божия, значи тялото да бъде здраво, силно. Да дойде Царството Божие – значи сърцето да е пълно с любов. Да се прослави Името Божие – значи умът да бъде пълен с Божественото знание и да знаем как да работим. Трябва да престанем да се тревожим за малките работи. Каквото и да стане, трябва да кажете: „За добро е“. Питате: „Ами че Господ не вижда ли тия работи? Господ не вижда ли това, което става в света? Защо са допуснати тия работи?“. Че ти боледуваш – това значи, че трябва да преодолееш нещо. Аз трябва да взема от теб 10 кила материал да лекувам другите – 10 кила ще се раздадат на другите. Ти си пълен с любов: тогава от твоята любов ще дадат на другите, които нямат. Природата не обича да трупаш голямо богатство: ще имаш за деня толкова, колкото ти трябва.

Вие сега всички имате едно статично положение. Искате да станете светии – такива, каквито ги няма. Вие искате да станете добри – такива, каквито няма; искате да станете силни – такива хора, каквито няма. Силният човек е силен в даден момент. Ако ти се държиш за Волята Божия и нямаш колебания, като дойдеш до камъка, само ще го чукнеш и той ще се разцепи, макар че може да е голяма канара. Д-р Миркович⁷ ми разказваше как доброто може да даде сила на един затворник. Той отделя един такъв голям камък, взема го и с пръст го повдига. Като го чуква с пръста, успява да го разчупи.

Ти имаш една голяма мъчнотия. Чукнеш я така – и тя се разчупи. Чрез Волята Божия ще премахнем мъчнотиите на физическото поле; чрез Царството Божие ще премахнем мъчнотиите в духовния свят; чрез Името Божие ще премахнем мъчнотиите в нашия ум. Да се освети Името Божие – значи

да си помогнем на ума. Да дойде Царството Божие – значи да помогнем на сърцето. Да дойде Волята Божия – значи да помогнем на тялото. Казвам: това е великата задача, която хората имат сега. Когато всинца започнем така да слугуваме, ние сме вече в новата епоха.

Да се прослави Името Божие, да дойде Царството Божие, да бъде Волята Божия – значи да прославим Бог с тялото си, със сърцето си и с ума си. Ето каква е задачата. Като станеш сутрин, като се събудиш, поблагодари на Бога за хубавия ум, който ти е дал. Към обед поблагодари на Бога за хубавото сърце, което Бог ти е дал. И вечер поблагодари на Бога за тялото си. През тази седмица три пъти благодарете на Бога за ума, за сърцето и за тялото. Ако друго не можете да направите, това може да го направите.

Добрата молитва

15. лекция, 15 януари 1941 г., сряда, 5 ч., София, Изгрев

МОЩНАТА СИЛА

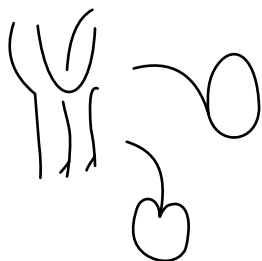
Отче наш

Имате ли зададена тема? (*Нямаме.*) Изпейте една песен.

Хората мислят, че много знаят. Ако ви запитам преди 100 години къде бяхте или ако ви запитам след 100 години къде ще бъдете – не знаете. Ако влезете в една тъмна стая, може да ви кажат да четете. Това, че там не можете да четете, не показва, че сте невежи. В тъмнината ако сте учен човек, каквото знаете наизуст, може да го декламирате, но да четете – не можете: условия нямате за това.

Казвам: миналото е тъмно и бъдещето е тъмно. Ако имаш светлина, можеш да видиш какво ще ти се случи в бъдещето. Например вие често сте взимали билет от лотарията. Една сестра като вземеше, все казваше: „Един милион ако спечеля, ще скачам“. Рекох ѝ: „Ще скачаш, ако спечелиш, пък ако не спечелиш, ще ходиш обикновено“. Дойде после и каза: „Няма го милиона“. Тя само предполага. Тъмнина има – сестрата не вижда работата, не знае кой номер ще спечели. Има закон, който определя кой номер ще спечели.

На бойното поле не отиват деца, отиват възрастни. Не отиват и стари на по 120 години, а отиват на по 21, 22, 23 години. Защо е така? Защото те са най-здравите, най-способните хора. Вие сега ще кажете: „Ами ние, които сме остарели?“. Кой ви е казал, че сте остарели; откъде ще докажете, че сте стари? Защото в себе си вътре ни най-малко не чувствате, че сте стари – стари сте само отвън. Някой работи върху вас, върху лицето, върху мускулите ви – и мислите, че остарявате, но това остаряване не зависи от вас, вие остарявате, без да искате. Щом остарявате, значи не сте господари на положението. Ако някой силен човек дойде и ви хване за врата, наклонявате се. Ти не искаш да се наведеш, но други те натискат и не можеш да станеш. Значи онзи, който те натиска, е по-силен. Какво ще се прави сега? Той може да те направи стар или млад. Като те отпусне – ти си млад; като те натисне – си стар. Сега има някой, който ви натиска. Преди 10 години по-малко ви натискаха, а сега ви натискат повече.

Сега въобразете си, че това е цвят. Може да го критикувате колкото искате. Този цвят е нагоре; после този цвят е завързал и току се обърне надолу, изкриви се; най-после дойде долу. Питам: кои са причините? Вие трябва да разбирате процесите, които стават вътре във вас. Този клон се навежда, понеже става по-тежък, а по-тежкото се стреми към

земята.

Сега всичките хора са заети само с ежедневните процеси. Например ставате сутрин, турите си обувца, сложите си дрехи, ако сте чиновник или някой адвокат – вземете и чантата, ако сте ученик – вземете книжките си. Ще се облечете – и отивате на работа. Каква работа ще свършите? Целия ден ще преписвате някой протокол или някаква резолюция на основание на еди-кой си член от закона. Драган, Петко, Стоян не си е платил дълга – осъждат го сега на три месеца затвор. Секретарят или адвокатът направят възражение – и това ще препишете, а след туй теглят една резолюция. Казвам: кое е важното сега? Толкова години вие се учите. Какво сте научили? Ако учехте музика, поне трябваше да знаете да пеете *Цвете мило, цвете красно*; поне една песен да изпеете на свят. Ако след като си учил 10–15 години и една песен на свят не можеш да изпееш, какво си научил?

Сега мисълта ми не е да пеете, а да мислите. Най-важното нещо в света е мисълта. Човек трябва да мисли. С мисъл се разрешават трудните въпроси. Имаш някоя мъчнотия – чрез ума си ще я разрешиш. Имаш някакъв недоимък – чрез ума си ще разрешиш сиромашията. Болест имаш – чрез ума си ще я разрешиш. Искаш да работиш – умът ти ще ти дойде на помощ. Ще го питаш и трябва да знаеш как да го попиташ. Вие как запитвате ума? Често има хора, които казват, че нещо им говорело отвътре. Туй нещо, което им говори, са те самите.

Разправяше ми един, имах един приятел, наричаше се Иван; не е от тука. Той беше с особен темперамент. Като става, не обича да става изведнъж, но обича да се поглези. Казва: „Ха Иване, стани, Иване“. Той пак стои под юргана. „Брей, не ставаш, Иване. Стани, срамота е. Какво ще кажат хората?“

Той седи, седи и после дойде жена му и каже: „Иване, ха да станеш“ – и Иван става. Докато той си казва, снизходителен е; щом каже жена му да стане – вече Иван става, защото жена му е сръчна, ако не стане.

Сутрин, като станете, какво трябва да си кажете? Най-първо, като станете сутрин, забелязвайте как ставате. Децата, когато са сърдити, най-първо ще се надигнат. То няма да си вдигне главата, а ще си дигне задницата; ще се нагърби под юргана и ще започне да реве. Хубавото ставане е, като си свалиш краката, кракът ти да стъпи. Цяла наука е да знаеш как да станеш. Вие често иждивявате голяма част от енергията си. Някой път стоите и мислите да станете ли, или да не станете. После искате да гледате часовника – да станете ли, или да не станете. Някой казва: „Ако времето не е дошло, пак ще си турна юргана отгоре“. После пак ще си светне лампичката. Тия работи да ги няма. Щом се събудиш – стани, не гледай часовника! Ще си кажеш: „Слушай, ти трябва да мислиш. Научи ли се да мислиш?“. Аз наричам добър майстор онзи, който мисли, който никога не е блъснал крака си в някой камък. Ти по 4–5 пъти на ден тук-таме удариш крака си в камъка – значи не мислиш. Човек, който мисли, не си удря крака. Колко пъти вие си изгаряте ръцете?

Преди няколко дни иде една сестра, иска да ми послужи. Казвам ѝ: „Аз ще си направя работата.“ „Аз искам да ти услужа“ – и половин кило мляко го бутна отгоре върху печката. Казвам: „Понеже не съм поменувал умрелите... Мляко им се яде, взеха ми го“. Аз рекох: „Не съм подавал на умрелите“, тя отговори: „Ще го събера“. Хубаво, но после друга беля направи. Тя като се смутила, разля млякото на дрехата си. Казвам: „Чакай, не бързай“. Сестрата изля млякото, направи една пакост на мене; сега пък на дрехата го разля, която струва повече. Млякото струва 3–4 лева, а ти носиш една дреха, която струва 700–800. Чакай, не бързай: съблечи палтото си, запретни ръкавите! Човек трябва да се запретне.

В живота има ред малки задачи, които са дадени и които трябва да се осъществят. Като казвате сега, разсъждавайте. Имате единица, две, три – цяла магия е това. Ако ти дадат една единица звонкови английски, какъв ще бъде халът ти? Дадат ти единица и четири нули – и ако са английски, какъв

ще бъде халът ти? Какво става, ако туриш четири нули след единицата? Това са 10 000. Десет хиляди колко правят? Четири милиона правят.

На съвременните окултни ученици им липсва едно съществено правило. Не само тук, но навсякъде, където съм бил: същественото им липсва. Например мнозина от вас, когато се разболеят, мислят да има някой виден лекар в света, да им помогне. Едно заблуждение е това. Или мислят да има някой философ някъде, за да им изясни някоя тайна. Всъщност онзи лекар, който ще ви излекува, е вътре във вас. Медикаментите, с които ще ви лекуват, както и аптеката, също е вътре във вас. Лекар имаш, аптека имаш, асистент имаш – всичко е вътре. Като не разбираш, ти не уповаваш на своя ум, на онова, което Бог ти е дал, но ходиш и казваш какво е писано в еди-коя си книга.

Какво е писано в книгите? Какво е написано в един роман? Ако романът е драматичен, аз вече зная какво е написано. Има един голям герой, има една голяма героиня – жена. Мъжът е на 25 години, жената е на 19. Героят има един стар баща, героинята има стара майка, имат братя – и авторът ще образува една интрига. Младия момък баща му го прати да купува нещо; и младата мома майка ѝ я прати да купи нещо. Срещнат се, погледнат се – не си вървят по пътя. Той като си отива, обръща се, та я гледа къде ще отиде; и тя като си отива, също гледа – и тя се обръща, изменя пътя си. Дотогава тази мома ходеше на училище, учеше; сега момъкът като светия ще стане в ума ѝ. Седи тя и е недоволна вече, пържи се; и той седи вкъщи, също е недоволен малко. Защо са неразположени? Много естествено...

Например неразположен си. Като дойде някой, ти имаш разположение. Но той има да взема от теб 1000 лева – и като дойде, даде ти полицата. Тогавя защо си неразположен? Понеже иска от тебе – и ставаш неразположен спрямо него. Вече драмата се е образувала. Най-първо ти ще му се молиш да отстъпи. Разправяше ми един: „Исках веднъж да бия една котка. Сложих си наум мисълта да я набия. Като влязох, тя най-първо ми се молеше – започна да мяучи. Виждах в езика ѝ да ми казва: „Извини ме, съгреших, нямах желание“. Първо исках да я бия, но онази котка осъзна това – и като се опери, пог-

ледна ме и каза: „Аз ще умра, но и ти ще умреш. Лицето ти ще го направя като решето“. И току ѝ отворих вратата да излезе навънка... Видях, че ще се нахвърли отгоре ми, видях, че ще ми съдере лицето“.

Някои от вас искате да се борите с дявола. Мнозина герои има, които се борят с дявола. Не можете да се борите с дявола. Вие борили ли сте се някога с дявола? Трябва да бъдеш майстор, за да го изненадаш. При един съвременен учен човек веднъж един вълк идва в кошарата му. Той си бил купил изкуствена овца, която да се движи. Внесъл я вътре в кошарата си. Оставил човекът изкуствената овца в кошарата, а закарал стадото си другаде. Вечерта като се хвърлил този вълк, като натиснал овцата, та я притискал, мачкал – и като я намачкал, оставил я, излязъл вън и казал: „Бамбашка овца“. Та и вие трябва да имате изкуствена овца, която да дадете на вълка, та да го турите в едно голямо противоречие. Като ухапе изкуствената овца, той вижда, че е яко това месо. Вие сте били малки деца. Как се заражда страхът? Казвате: „Децата са невинни“. Но като дойде детето, то отвори сладкото и яде – и след като се наяде, веднага му иде наум да каже, че не е яло. Майка му пита: „Кой е бутал гърнето?“, а то мълчи. Питам: защо детето не казва, че е пипало гърнето?

Често ние правим погрешки. Ти ходиш целия ден, говориш против този, против онзи... Това не се позволява. Като говориш за Драган, за Петко, за Стоян, ти не принасяш полза, но иждивяваш онази енергия, която ти е потребна. Окаляш езика си, окаляш ума си, че еди-кой си не живее добре, че това бил, че онова бил – нареждаш цял поменик. И допускаш разни неща... Ти какво се ползваш, че онзи е лош човек? Казваш: „Това не мога, онова не мога“. Или казваш, че вълкът е изял овцата. Хубаво, това е негова работа. Един вълк като изяде овцата, става лош; пък човек като изяде овцата, не е лош. Господарят като заколи едно агне, е в реда на нещата; ако един вълк го изяде – лошо е. Ако е лошо вълкът да изяде овцата, лошо е и господарят да я яде.

Та казвам: като ученици умът ви не е свободен от противоречията, които съществуват. Например ако в съвременния живот минеш в една стая, но въглища нямаш, дрехи и обувка нямаш, а гледаш – касата е отворена, парите са вътре, ти

минеш-заминеш – и пак се върнеш. Втори път пак ще погледнеш в касата – светят ти оттам: искаш да ги пипнеш. Започнеш да разсъждаваш: имаш ли право да вземеш, или нямаш право? Имаш право да вземеш, но заблуждението е там. Ти мислиш, че като бръкнеш в тази каса, ще уредиш работите си. Голямото заблуждение е там... Онова, което урежда живота, всъщност не се намира отвън, то е вътре в тебе. Ако всички бихте се спирали в даден случай върху мъчнотиите и ако разбираш законите на ума си, за всяка мъчнотия ти ще намериш едно разрешение, ще знаеш как да се справиш с работите.

Разправяше един американец, който отишъл в Африка на лов; разказваше своята опитност. Майка му му казва: „Не ходи на лов“, той отговаря: „Една страст имам, искам да ходя да науча нещо“. Отива в Африка да бие особени екземпляри лъвове, тигри или змии. Разправя как един път в голямата трева един лъв иде на 4–5 крачки, готов да се нахвърли на него. Той няма условие да вдигне пушката да го убие. Тогава чува гласа на майка си: „Веднага вземи кибритената кутия, драсни една клечка и ще се избавиш“. Бръква в джоба, драсва кибрита, запалва се тревата, избягва лъвът. Значи не в пушката, но в кибритената клечка стои неговото спасение.

Някой път ние разчитаме на своята пушка. Когато е за надалече, при удобен случай можеш да разчиташ на своята пушка, но наблизно само огън ти помага. Казвам: вие трябва да предизвикате ума. Всичките мъчнотии не се разрешават по един и същи начин. Допуснете, че като вървите, по невнимание сте турили крака си в един капан и сте се хванали в него. Как ще си помогнете? Единият ви крак е хванат: как ще си помогнете? Вие трябва да знаете неговото устройство. Тия капани са от две жезла, които се събират, и имат една пружина, дето ги събира. Трябва да натиснеш със свободния си крак онази пружина, която стяга двете жезла, за да освободиш другия крак от мъчнотията, в която си влязъл.

Да допуснем, че вие се хващате в един капан. Минавате някъде, кажат ви една обидна дума – това е един капан. Вие веднага кипнете. Питам: след като кипнете, какво ще придобиете? Представете си, че онзи, който ви е обидил, е по-силен от вас: какво ще му кажете? Ако е по-слаб, можеш да го набиеш, но той е по-силен от теб. Какво ще го правиш тогава?

Представете си, че онзи е по-силен и е способен на по-лоши работи, отколкото вие мислите. Та казвам: когато човек се намира в едно противоречие със себе си, какво трябва да прави? Да допуснем, че вашият джоб е пълен с червен пипер. Вечерно време някой апаш ти казва: „Горе ръцете!“ . Нещо вътре ти говори: „Бръкни в джоба си и му дай от червения пипер“. Аз съм ви препоръчвал – като ви посрещат някой път из гората, сестрите да носят от червения пипер, от лютия. Като ви рече онзи нещо, хвърлете в очите му. Най-хубавото оръжие е червеният пипер. Ти си върви, пък той нека си трие очите.

Има един закон. Ако вие тръгнете вечерно време и си държите ума концентриран, може да има кучета да ви лаят – дръжете ума си назад, гледайте ги с ума си – и кучетата никога няма да ви ухапят. Щом се захласнете, тогава ще ви ухапят. Всичките лоши работи в света стават, когато ние се захласнем някъде. Захласнеш се да си оправиш работите; на бойното поле излезеш, пък мислиш да си оправиш работата. Като излезеш там, трябва да разгледаш най-първо цялата позиция, защото ще бъдеш изложен на картечния огън. Трябва да знаеш, че всеки един човек си има свои неприятели в света; всеки човек има неприятели. Няма защо да ви разправям, но врагове си има. Питам: къде се родиха враговете на Христа? Казвате: „Добър човек съм“. И добър да си, пак имаш врагове. Неговите врагове Го хванали и Го разпнаха. Добри хора ли Го разпнаха? Лоши хора Го разпнаха, врагове имаше Той. Как трябва да се постъпи с тях? Най-първо имате един нож. Казвате: „Да видим тази работа ще можем ли да я разрешим с ножа?“. Христос погледна и видя, че двама души имат ножове. Той каза: „Няма да стане с ножове, може да стане по друг начин“. Можеше 12 легиона да дойдат да Му помогнат. Петър каза: „Имаме два ножа“ – и взе единия нож и с него удари едного. Той искаше да се бие, но не знаеше как да се бие. Удари човека, отрязва му ухото. Христос каза: „С рязане на уши победа не става в света“. Петър отрязва ухото на човека, а Христос му каза: „Тури ножа в ножницата. Тази работа не може да стане по този начин“.

На онова, което се крие във вашия ум, ако знаете закона... Всичката сила Бог е турил вътре в човека. Той трябва да я изучава, за да си помогне. В Индия има индуси, които ло-

вят бисерни миди. Там има доста акули. Ловците хващат от тия хора, подобно на дервишите, които стоят и концентрират ума си, и те държат акулите на три-четири километра. После, като излязат онези ловци, те престават да мислят – и акулите приближават, идват и всякога могат да нападнат. Онзи стои, с мисълта си ги респектира. Той като седи, индусите му плащат. Има такива факири – като ги хванат, докато той е концентриран, всички тигри, лъвове и змии надалече стоят. Като престанеш да мислиш, идват веднага.

Сега казвате: „Как става това?“. Щом мислиш, ти си посилен от мисълта на едно животно – и то седи надалече. Щом твоята мисъл е слаба, животното те напада. Винаги слабото се напада. И в живота 100 души смели хора с мисълта си могат да разпръснат хиляди на бойното поле и да ги изпоплашат. Хиляди хора могат да се изпоплашат – зависи от мисълта. И ние се изпоплашихме. Дойде сега инфлуенцата⁸. Каква е тази инфлуенца? Силата ѝ се дължи на убийствените мисли, които се образуват на бойното поле. Хиляди хора мислят да убиват, да унищожават, целият въздух е пълен с такъв род трептения. Като дойде някоя инфлуенца – прикомандировават се човешките мисли. Казват сега, че инфлуенцата била по-лоша. Най-първо трябва да си създадат ограда.

Тук можехме да държим инфлуенцата вън от Изгрева. Тази година нарочно я повиках, за да ви дам един урок. Най-първо я повиках върху себе си: повече от две седмици се занимавам с нея, изучавам законите ѝ. Това са известен род малки същества. Като влязат – гъделичкат гърлото, намират нещо за ядене. Дойдоха и казват: „Да си похапнем. Има доста затлъстели, мазнички братя и сестри. Да си вземем от тяхната мазнина. Това, непотребното, ще го вземем, ще го изядем, после ще си заминем. Те ще покашлят, малко температура ще имат, а ние ще поотрежем отгук-оттам, ще похапнем и ще си заминем – няма да направим никаква пакост“.

Сега е необходима вярата. Човек може да се лекува с вяра, понеже целият мозък е силна електрическа батерия, но само ако умът ви е силен, ако не сте разхлабили своя мозък. Не разхлабвайте мозъка си с тревоги; никога не се тревожете, за да бъде пълна главата ви с електричество, с тази енергия. Като дойде болезненото състояние, ти като изпратиш една струя

към тия микроби – всички бягат. Електричеството където мине, те бягат. Щом пуснеш тока, а имаш ревматизъм, те бягат; всичките болести, като пуснеш този ток, бягат. Ако мозъкът ти е женствен, знаеш ли какво значи това? Ти имаш вяра, но сам не вярваш в мисълта си, в това, което мислиш.

Аз наричам силна мисъл следната. Една американка страдала 12 години от неврастения, стотина лекари я лекували в Америка. Тя чете в една книга какво може да направи вярата, какво може да направи човешкият ум. Като чете тази книга, прилага закона. Казва: „Здрава съм“ – и става, започва да шета. „Здрава съм“ – нищо повече; повярвала вече. Казвам: това става така и когато сте гладен. Пътували сте, отслабнали сте и не ви се ходи. След като похапнете, след 20 минути или половин час вече имате достатъчно сила да пътувате.

Човешката мисъл е сила. Онова, което Бог ни е дал, трябва да вярваме в него. Ние казваме едно време какво е говорил Христос на хората, но Христос не само едно време е говорил, Той и сега говори. На майка, която обича децата си, те никога не умират. Майка, която се съмнява и се колебае, може да изгуби децата си. Ако една майка е заченала детето си с любов, то не умира; ако го е заченала без любов, детето умира. Казвам: ако майката има отличен ум, туй дете ще бъде винаги здраво, то е осигурено. Няма да ви кажа кои са причините, за да умират хората, но причините, задето умират хората, сме ние. И често аз следя как те умират вкъщи. Синът казва: „Този, нашият старец, да си замине вече“. Човекът е 80-годишен, не е много стар; най-малко 20 години може още да живее. Синът казва: „Да си замине, да останем по-свободни“. Малките деца също казват: „Дядо да си замине“ – и той започва да чувства това. Детето един ден казва: „Ще си върви“. И дядото, иска – не иска, като му казват: „Иди си, иди си“, трябва да си отиде.

Та казвам: аз бих желал за в бъдеще, когато дойде друга инфлуенца или някаква друга болест, да можете да се лекувате без никакъв цяр. Единственият цяр да бъде само топлата вода, чистият въздух и светлината – нищо повече. Някой път може да накуцваш така, но няма да казваш, че накуцваш. Това е най-последната мода, аз опитвам тази мода. Някои от тия нерви на крака са толкова деликатни. Има и едно чувство в човека. Когато хората не знаят как да мислят, те създават своите нещастия.

Двойникът, с който хората са облечени, когато е в тялото, той поддържа енергията и дейтелността на това тяло. Ала човек не разбира тези неща... Този двойник излиза и влиза в тялото. Когато той излиза и влиза и не се намества както трябва, вследствие на това страдаме. Като се върнем сутрин от своята разходка, която правим през нощта, двойникът не се намества в тялото, както трябва, но се намества, както не трябва. Вследствие на това разместване се зараждат болести в пръстите на краката. Вие искате по изкуствен начин да оправите работата. Ще накараш двойника да излезе навън, че наново да влезе и да се намести така, както са го направили. Тогава не може да се образува никаква болест. Този двойник е толкова чувствителен, че ако излезе три пръста вън от тялото, само като махне някой с ръка, ще почувствате, че са ви причинили голяма болка; ще почувствате чрезмерна болка.

На всички, които стават ученици или религиозни хора, двойниците им излизат навън. Те не са господари на двойниците си и затова тия хора много страдат. Като станат светии, стават много здрави, никаква болест не ги хваща, но докато станат светии, много страдат. Помнете първото нещо: като си лягате, ще се помолите, че като излезете, двойникът ви да излезе през вратата. Някой път двойникът ви излиза през прозореца навън и се връща пак през прозореца, а не през вратата. Христос казва: „Аз съм вратата и през тази врата трябва да влизате и да излизате“. Ако двойникът ви влиза и излиза както трябва, вие няма да страдате. Ако двойникът ви не влезе както трябва, ще ви се случат много големи нещастия, не само физически, но и операции... В учението много учени все ги скъсват по единствената причина, че двойникът им е излязъл – тогава не може да функционира и паметта на човека, забравяш. Ти трябва да наместиш двойника си.

Някои казват, че човек трябва да възприеме това, което Бог му е дал – да го цени. Ти обаче не го знаеш. Казваш: „Защо ми е дал Господ този живот?“. Живота, който Бог ви е дал, това, дето Бог е вдъхнал на човека дихание и той е станал жива душа, аз го наричам двойник. Той трябва да влиза намясто и да излиза. Сега молитвата, разсъждението – това са методи, с които двойникът на човека или неговата мисъл могат да работят.

Та първото нещо, като се събудите сутрин – гледайте да бъдете добре разположени. Преди да легнете, ще се помолите. Може наново да заспите и пак двойникът да не може да влезе. Ако твоят двойник не може да влезе, ти не спи: по-добре е цяла нощ да останеш буден и двойникът ти да остане в тялото, отколкото да се върне и да не се намести. Казват: „Умът да е намясто“. Ако сутрин умът влезе и се намести в мозъка, както трябва, ти ще бъдеш здрав. Ако умът влезе и не се намести, както трябва, целия ден ще си неразположен: това ще чувстваш, онова ще чувстваш. Всички трябва да се молите умът ви да е намясто. Не сега Господ да ви даде нов ум, но вашия ум, който от хиляди години Бог ви е дал, трябва да започнете да го оценявате, защото онова, Божественото, което Бог ви е дал, то е безсмъртието вътре във вас.

Аз разчитам сега на вашия ум. Трябва да разчиташ на своя ум, понеже Бог ти го е дал. Ще кажеш, че другите имат по-добри умове. Не се заблуждавайте: вашият ум, който Бог ви е дал, е по-добър. По-добър ум от него не можете да намерите в дадения случай. На всеки човек умът, който има, е най-добрият. Този ум, който имаш, е предел на развитие, но неговите способности, чувствата, които имате, силата му постепенно се развиват. Като се развива умът ти, ще видиш по кой начин Божественото в тебе ще расте. Така ние виждаме малките деца. Ще разчиташ на Божественото, което те ръководи. Ти израстваш, израстваш – и дохождаш на стари години. Тогава пак ще разчиташ на своя ум.

Сега ние туряме своето щастие извън нашия ум. Има ли душа, има ли дух, има ли сърце – и кое е човекът? Чудни са хората! Казват: „Човекът имал дух, душа, ум и сърце“. Кое е човекът сега? Човекът е онова, на което умът помага, на което сърцето помага, на което душата и духът помагат. Духът и душата – това са два Божествени полюса; пък умът и сърцето са полюси, между които помага Божествената енергия. Това е човекът. Наричат го личността, аза или егото на човека. Ти съзнаваш, че си господар на нещо или че има кой да те учи. Душата и Духът – това са професори на личността на човека. Съществува, което мисли, това същество, където е съзнанието, което възприема мисълта – то е човекът в дадения случай. На това съзнание душата и духът идват да помагат, те помагат

на ума и сърцето. Ти, който съзнаваш, седиш. В тебе дойде твоята душа, а тя действа чрез твоето сърце. Духът ти действа чрез твоя ум, той направо не може да въздейства на тялото. И душата не може да действа направо – тя чрез сърцето въздейства на тялото; и духът чрез ума въздейства на тялото. Душата си има свой начин за въздействие на сърцето, а ти като човек само ще възприемеш това благо.

Човек е онзи, който възприема постоянно Божиите блага. Каквото го учат, той трябва да го върши. Вие сте човек. Имате съзнание, което осъзнава, че върху вас работи Божественият дух, Божествената душа, Божественият ум и Божественото сърце – те ви учат. Онова, което приемате, вие ще го прилагате.

Аз съм ви говорил за вярата в света. В Америка има издадена една книга, в която има отговори на един милион и половина молитви. Тя е от един старец, който е живял 90 години и има цяла книга, дебела около 800 страници. Когато се е молил, той е имал един милион и половина отговори. Авторът между многото работи разказва, че един ден имал нужда от крупна сума. Но той никога не искал от никого пари: помоли се само и каквото му трябва – идва. Това е човек, който издържал 2000 деца. Те нямат средства, но средства има отвън. Той се помолил за тия деца и средствата идвали. Един ден му трябвала определена сума, помолва се и идва един англичанин, който му казва: „Имам 500 лири, определил съм ги за благодеяние, да ги оставя на вас“. Старецът казва: „Това е ваша работа, както искате“. Англичанинът пита: „Имате ли нужда? Да ви ги оставя ли?“. Другият мълчи, нищо не казва. Богатият излиза, но идва на другия ден и пак рекъл: „500 лири имам. Да ви ги оставя ли?“. Онзи пак мълчи. На третия ден англичанинът идва и казва: „Имате-нямате нужда, оставям ви парите да ги употребите както искате“.

Но сега ние не можем да повторим този опит – това няма да се случи по същия начин. На мен ми разправяше един мой познат: „И досега, казва, не мога да си обясня как стана тази работа. Един ден искам да пътувам, трябват ми 10 лева. Бръквам в джоба си – нямам пари. Съжалявам крайно, но вече се бях примирил. Трябвах ми 10 лева да се кача, да вървя по трена. Казвам си: „Ще отложиш това, ще вървиш пеш“. По

едно време бъркнах пак в джоба си и гледам – в него има 10 лева. И сега се чудя как съм бъркал! Имал съм 10 лева. Преди изваждах джобовете, обърнах ги – и досега не зная откъде дойдоха тия 10 лева“. Но това се случва и с нас. Онзи казваше: „Аз си го обяснявам така – може би тия пари са останали в горната дреха и джобовете са били задръстени там“.

Тук има един вътрешен промисъл в живота. Когато човек има нужда от нещо съществено, помощта ще дойде. Но човек не трябва да мисли. Ако мислиш, помощта няма да дойде. Ти трябва да го забравиш. Казваш: „Няма да го бъде“ – и като забравиш, ще бъркнеш и парите, които искаш, ще дойдат. Или може да имате нужда от хляб или от нещо друго. Някой път пожелаеш да оздравееш – и оздравяваш. Та казвам: разчитайте на ума си. Вътре в ума е вложен лек за болестите. Вътре във вашия ум е вложен онзи съветник, който ще ви покаже най-добрия път, по който трябва да вървите, ще ви покаже как трябва да се обхождате. Всичко онова, което ви трябва, това, което човек трябва да направи, е вложено в него. И трябва да дойде някой да го научи... Ако дойде някой човек отвън, той няма да ви донесе една книга, но ще разгърне книгата, която Бог е вложил в тебе. Ще каже: „На еди-коя си страница“. И той ще ти покаже пътя.

Писанието казва: „Бог е вложил Духа Си да ни научи“. Бог е изпратил Духа Си да ни научи, да ни покаже, че от памтивека Той е вложил нещо в нас. Ние трябва да разчитаме на това, сега трябва да го изучим. Даже и сега се показва кое е онова, което ще научим. Някой ходи да копае – не му върви. Ходил е дрехарство да учи – пак не му върви. Насам-натам е ходил, пък той за това не е роден. Той е роден за музикант, разбира от музика; може отличен цигулар да бъде. Казвам: в такъв случай не ходи с мотиката, но с цигулката. Някой е роден за художник – той разбира боите; като ги вземе – рисува. Всеки трябва да се захване за това изкуство, което Бог му е дал и за което е роден. Ако си роден за дрехар, дръж дрехарството; ако си роден за художник, стани художник; ако си роден за лекар, стани лекар. Ще учите кой за каквото е роден – такъв да стане. Никой да не става това, за което не е роден.

Та казвам: някои искат да бъдат красноречиви. Всички не сте родени за красноречие. На онези хора, които са красноречиви, другояче са направени очите им. Чертата за красно-

речието на човека е там, в долната част на окото. Тази част показва дали речта е развита, или не. Не всички могат да бъдат еднакво красноречиви. Всеки има по един ларингс, но на онзи, родения певец, той другояче е устроен. Казвам: всички имате по една дарба, която Господ ви е дал – това го зная. И ако хванете тази дарба в тоя живот, всичко ще ви тръгне напред.

Тук преди повече от един месец идваха двама млади – момък и мома, която лекува брадавици. Тя имала брадавици и една стара жена я излекувала, баяла ѝ е. Момата слушала и запомнила думите. Старицата лекувала само в събота, когато се разкапва Луната. Тази баба бае и всичко изчезва. Като дойде някой, на който ръката е посипана с брадавици, момата започне също да бае в събота – и брадавиците изчезват. Казвам: дръж занаята – с него ще си изкараш прехраната. Тя не лекува в понеделник или вторник, но само в събота. Момата лекува със сол: може да е крадена, може да не е крадена. Някои лекуват само с крадена сол, пък тя лекува с крадена или с некрадена сол, но в събота само. Който не разбира, ще каже: „Това е суеверие“. Че вие всички сте суеверни. Нали като дойде един лекар и ти даде един лек, понеже вярваш в лекарството, то ти помага.

Не само с лекарства, но в бъдеще и без лекарства ще се лекуват. Ето, иде някой да го лекувам – няма да има лекарство. Ето как бих го лекувал. Да допуснем, че той е неврастеник. Ще кажа: „Направете му кюфтета от праз с брашно и масло. Да яде по три кюфтета сутрин, на обед и вечер: десет дена по три кюфтета да яде и всичката неврастения ще изчезне“. Някой има разстроен стомах: да яде по три супени лъжици от ряпа, само да изцеди ряпата. Сутрин по три лъжици, на обед и вечер. Десет дена като взема по три лъжици – ще си оправи стомаха. За това, което говоря, аз работя, но законът има изключения.

Един свещеник бил недоволен от свети Никола. Той имал едно желание и бил недоволен, че светията не му помага да го постигне. И казва на свети Никола: „Ще тръгна по пътя, ще напусна свещеничеството“. Попска му работа... „Ще ида по широкия свят да живея както зная.“ Ето, минава време, прикомандирова се към него един старец. Това бил свети Никола.

Пита го той: „Къде отиваш, синко? Какво искаш?“. Онзи казва: „Вярвах в свети Никола. Толкова години работих, изгубих си живота. Сега тръгнах да си оправя работата“. Старецът рекъл: „Много добре, синко“. Тръгват и двамата. Дошли до една къща и старецът казва: „Тук имам един приятел, с една жена и едно болно дете. Ще идем при тях. Хем ще излекувам детето, а те ще ни приемат. Утре пак ще тръгнем двамата“. Отиват в къщата – доста богати били тези хора. Детето вече било на умирање. Свети Никола казва: „Дайте една стая и едно корито, дайте и детето“. Детето било на около 6–7 години. Взема го свети Никола, изтърбушва го, изважда червата му, измива ги, нарежда ги пак. Всичко, каквото правил старецът, попът го гледал. Светията измива всички части на тялото хубаво и започва пак да ги туря на мястото, залепя всичко, духва – и детето става.

Попът си казва: „Лесна работа“. Той мисли, че вече е научил това изкуство. Сутринта казва на свети Никола: „Бързам, имам своя работа, напускам те. Друг път ще се срещнем“. Свети Никола казва: „Добре, синко. Като се намериш на зор, може да ме повикаш. Въздъхни си само – ще дойда да ти помогна“. Попът отива в другото село, където имало едно болно дете, и започва и той. Отрязва ръцете, изтърбушва детето и измива всичките му части. Нарежда ги пак, но те не се залепват. Попът започва да въздиша. Дошъл свети Никола и казал: „Не става тъй, синко. Трябва да се учиш“.

Пазете едно правило: човешкият ум без любов не може да работи. Онези предмети, които учиш, трябва да ги обичаш. Какъвто и да е предметът – дали е химия, физика, астрономия, каквото и да е в света – непременно трябва да имаш обич към този предмет. Здравето ако не го обичаш, здрав не можеш да бъдеш. Мисълта ако не я обичаш, мисъл не можеш да имаш. Доброто разположение ако не го обичаш, добро разположение не можеш да имаш. Всичко онова, което искаш да имаш, трябва да го обичаш. Всичко онова, което търсим в света, трябва да го искаме с любов, понеже Бог е Любов, а Любовта даром дава. Не всичко ще ни се даде изведнъж, но в даден случай онова, от което имаш съществена нужда, Той ще ти го даде.

Сега всички започнете да учите с любов, научете се да имате любов. Научете се едно нещо: да имате най-малкото доволство. Не да бъдете много доволни, но да има нещо, което като го направиш, да си доволен и целия ден да се радваш на едно малко постижение. Вярвайте в ума си, който имате; вярвайте в сърцето, което Бог ви е дал. Не се плашете: като чуete ритъма на сърцето си, трябва да се зарадвате. Ти като гледаш в огледалото главата си, пак да се насърчиш, да кажеш: „Тази глава, която Господ ми е дал, с нея всичко мога да постигна“. Главата докато я имаш, всичко ще постигнеш. Докато сърцето ти бие, всичко ще постигнеш. Че това е тъй, благодари на Бога. 72 уда-ра на сърцето – това е елементарна сила.

Ха сега, коя песен да изпеем. Да изпеем *Махар-Бену*. (*Изпяхме песента.*) *Махар-Бену* не върви добре: цигуларят свири едно, вие пеете друго. Трябва да вземете много вярно тоновете. Изпейте *Тъги-скърби*. (*Изпяхме песента.*) Инфлуенцата вече е разхлабена. Ако тръгнете, ритмично ще пеете, понеже това е движение. От *ре* започва движението. Ако вземете ритъма право, може да пеете добре; ако започнете да вървите полека, няма да върви. Ако искате да вземете правилно *сол*, трябва да имате хубав цвят. Ако нямате идея за хубавия цвят, няма да вземете вярно *сол*. *Фа* не можете да вземете вярно, ако нямате ябълка – да изядете съдържанието ѝ вътре. Ако не можеш да направиш една операция правилно, ти не можеш да вземеш *ми*. Да кажем, един оратор, който не може да направи едно движение красиво, той не може да вземе *ми*.

Изисква се дълго време да се учите. Когато пеете вкъщи някои песни, създайте си един ваш метод за пеене. Щом хората могат хармонично да пеят, я да изпеем *Давай, давай*. (*Изпяхме песента.*) Като дойдохме до *Давай, давай*, по-добре върви песента. Старите сестри трябва да бъдат стари певици. Колкото повече минава времето, те изгубват гласа си. В бъдещия живот ще ви накарат да пеете. Какво ще правите? Понеже всеки говори, то който говори, може и да пее. Все-таки може да пее, но няма да бъде първокласен певец. Онези певци аз ги наричам гениални, талантливи. Един обикновен певец в духовния свят стои по-горе от гениалния тук, на Земята. Ако сте от обикновените, не сте духовни певци.

Та първото нещо: имайте вяра, слушайте се, като пеете. (*Учителя пее „Давай, давай“.*) Да ти дават ли? И като не ти дават, как ще пееш? Като давам, кой тон е по-горе – който дава или който взема? Който дава е по-високо, а който взема е по-ниско. Ти си беден човек, искаш да пееш за сиромашията си. Как ще ми изпееш песен за сиромашията си? Можете ли да ми съчините такава песен? Ако ми я изпеете, 20 лева съм готов да ви дам. Я попейте: „Я, сестра сиромашия, откакто си дошла вкъщи, всичко обърна с главата надолу“. Какви певци ще станат от вас? Вие сте скромни, криете таланта си, понеже ако ви знаят, няма да ви оставят на свобода. Понеже искате да си почивате, скрили сте се. Иначе от целия свят ще пращат да ви викат да пеете. Вие имате доста музика, само че трябва тя да се развива.

Най-първо трябва да се освободим от мисълта, че не можем да пеем. Не питайте дали можем, или не можем. Най-първо се изисква една музикална мисъл. Не може човек да пее, когато в света има студ. Когато ще пееш, трябва да бъдеш разположен, да си отоплиш салона. Щом се съмняваш, не пей. Трябва да имаш вяра, че можеш да пееш, трябва да си отоплиш салона, трябва да имаш известна топлина. Един певец за да пее добре, трябва да почувства топлинка под лъжичката долу и малко топлинка на гърлото. Щом на гърлото му е студено, и на лъжичката е студено – тогава ще пее, ще кряска. Щом почувства малката топлинка, той може да пее. Тази топлинка всичките певци я имат.

Певицата, която пее хубаво, усеща един трепет, нещо ѝ играе под лъжичката. Тогава като излезе – пее. Като го няма това мърдане, този трепет, тя не може да пее. Певицата усеща, че има разположение на гърлото, приятно разположение усеща. Пък другояче усеща, като че ли някой я е хванал за гърлото – и не може да пее. Първото нещо, като станете сутрин – попейте си. Попейте си, слушайте се, коригирайте се, докато ви е приятно. Вие не можете да имате ясната мисъл, правата мисъл, ако не пеете. Ако бяхте пели, та да имате поне малка песен с онези тонове, които създавате – тогава вие ще привличате известна енергия, която отникъде не можете да вземете. Ако човек пее хубаво, той винаги е здрав. Не може човек да пее хубаво и да боледува или да му се случи някое нещастие. Когато му се случи някакво голямо нещастие, зна-

чи няма акордиране – и не е добре разположен. Щом е добре разположен, всичко върви добре.

Първо: не допускайте дисхармонични мисли; нагласете се и пейте! Никога не казвайте: „Аз не мога да пея“. Да кажем, ти си гладувал три дена. Кажат ти: „Пей! Ако изпееш хубаво една песен, една обикновена песен, ще ти дам един обяд. Ако я изпееш хубаво, ще ти дам топъл хляб и сиренце, по български“. Ако пееш обикновено, ще я изпееш средно – тогава малко сух хляб и сухо сирене ще ти дадат. „Ако я изпееш както не трябва, ще ти дам сух хляб без сирене“. Сега като пеете, гледайте топлият хляб и сиренето да е там. Много трудно е да се пее. Ние седим в един свят на постоянна дисхармония, на караница и лоши мисли. Как тогава ще пеем? Ние нямаме красиви мисли. За да пее, човек трябва да има красиви мисли. Така осакатяваме гърлото си – туряме в него тия трептения, които са груби.

Щом дойдем до любовта, тя тонира – и ще ни даде тия трептения на любовта. Някой казва: „Трепери ми сърцето“. Колко трепет трябва да има сърцето? Когато сърцето трепери добре, ти ако бутнеш оловото, злато става. А пък когато сърцето не бие добре, като бутнеш златото, олово става. Магия има в това, ако срещнеш един човек, на когото сърцето бие добре. Каква е любовта у тия хора, които се влюбват в света? Където мине, Любовта всичко превръща в здраве. Някой човек го гледаш, че е като сухо дърво. Като мине Любовта, той веднага се оживи, листа и цветове пуца, оживява този човек. Няма нищо в света, по-мощно от Любовта. Тя внася светлината на ума, топлината на сърцето – и човек става силен, не го е страх от нищо. Достатъчно е само да я зърнеш... Това аз го наричам вечното слънце на човешкия живот.

Сега може да се говори така, но някой ще каже: „Покажи ми“. Какво мога да ви покажа? Как може да ви покаже човек любовта си, кажете ми? Той може да ви каже, може да ви напише „аз ви обичам“ – всичко това. Аз ще го напиша с черни букви, ще наредя тия думи, но откъде ще ми повярваш? Как ще ми повярваш, като четеш моето писмо? Ти ще посадиш цветя. И като четеш писмото ми, тия цветя ще израснат, ще започнат да цъфтят. Ако ти носиш едно любовно писмо и спреш при една суха чешма, като започнеш да четеш, водата ще дойде, чешмата ще потече. Ако си в тъмна стая и четеш

писмото на любовта, ще дойде светлината. Ако си при някой умрял, като четеш писмото, той ще оживее.

Това са неща, за които са правени проверки. Илия правеше проверки – чудеса. Разправят, че е дошла жената, хванала го и казала: „Няма да прашаш слугата, ти ми обеща. Даде ми това дете и няма да ми го вземеш. Ти ме лъжеш“. Като го хвана, Илия отиде с него, влезе вкъщи и се простря върху детето; и като стана – оживя това дете. Знаете какво значи да се простреш – това е движение. Онзи аероплан като се простре, той се движи. Казват: „Паднал е“. Това е движение, когато човек се простре така на земята. Той трябва да хване всичките сили на здравето. И казва: „Ти трябва да се подчиняваш на Любовта, нищо повече“.

Някой казва: „Той се простря на земята“. Ако е само за простиране, нищо няма да стане – онзи човек, върху който си се прострял, трябва да оживее. Щом се простреш и той не оживява, твоето простиране е както когато жените простират платното да изсъхне. Аз съм констатирал, че вие като стоите, сте доста богати. Имате много работи, но като излезете на пазара, не взимате златните монети, а взимате медни – скъпоценните работи ги оставяте у вас. Някой път трябва да вземете в себе си златни монети. Турете в джобовете си една звонкова монета. Където и да я дадете, монетата ходи – няма да стои там. Едно дете като иде да купува ябълки, то ще извади пари, златни ще даде. А като си замине, гледат – парите ги няма там. Тогава се познаваме.

Като продадем ябълките някому и парите ги няма, казваме: „Той е светия“. Той трябва да бъде благословен. Аз се радвам, че светията е дошъл, а златото е отишло на друго място. Това злато, което светията е платил, ще дойде и в тебе. То се превръща, то е динамична сила, която, като става динамична, влиза в нашата мисъл и в нашето сърце – тя е истинската любов. Онази любов, която стои вън, в хляба, и тя е добра, но ние сега се нуждаем от динамичната любов в света.

Добрата молитва

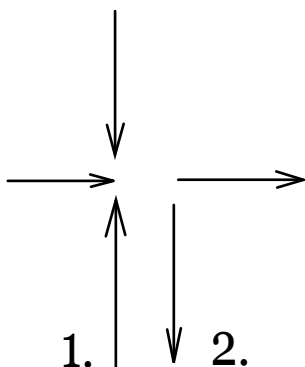
16. лекция, 22 януари 1941 г., сряда, 5 ч., София, Изгрев

ЗАКОН ЗА ОБНОВАТА

*Отче наш
Мога да кажа
Махар Бену Аба*

Ще говоря върху закона за обновата.

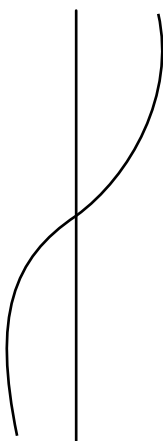
Човек може да знае много работи, но ако законът за обновата не работи, той не се ползва. Един човек, който не е запознат със закона за обновата, той не разбира какъв е смисълът. Имате един знак, който е обърнат. В единия случай са съединени заедно – СС, но в друг С е обърнато надолу. По някой път усещаш особено неразположение, не си разположен. Да си болен – не си болен, да си гладен – не си гладен, но имаш едно неразположение. Не искаш да срещаш никого, не искаш да говориш с никого. Ако някой ти говори нещо, не искаш да го слушаш. Казваш: „Неразположен съм“. Това значи, че законът за обновяването не работи. Казвам го просто за изяснение.

Имаш едни модерни, съвременни обуца, но те ти стягат краката. Докато си вкъщи, можеш да ги носиш, но като тръгнеш да вървиш, започват да ти стягат краката. Краката ти са се разширили и усещаш, че тия обувки те стягат. Питам: кои са подбудителните причини, че си турил тесни обуца. Ако са тесни, е лошо; ако са широки, пак е лошо. Значи обуцата трябва да прилягат.

Една мисъл, която стяга човека, не приляга на ума. Някоя мисъл е пък много широка – и тя не му е полезна. Някой казва: „Имам широки мисли“. Широка мисъл трябва да приляга на ума. Ето какво разбирам под това, „да приляга“. Природата чрез закона за обновата събужда човека чрез носа, тя произвежда обнова чрез ушите и очите, чрез устата, чрез цялата

кожа се стреми да обнови човека. Човекът е предразположен към един природен мързел, но него трябва да го стегнат, за да работи. Ако остане свободен, той не иска да работи. Вземете даже видните музиканти. Щом им се уреди материалното положение, те не искат да свирят. Щом е беден, свири човекът, вдъхновение има; щом забогатее, вече чака вдъхновението. Докато е беден, е религиозен, моли се по 3–4 пъти на ден, и по 10 пъти даже се моли. Щом забогатее, казва: „С молитва работа не става“ – и намира друга работа, не се занимава с такива малки неща.

Ако наблюдавате природата на човека, там има един перпендикуляр, който минава през гърдите. Ако тежестта мине в неговия стомах, ще се измени състоянието му. Ако тежестта мине отзад, в неговия гръб, ще имате две различни състояния. Какво ще бъде състоянието му, ако благоутробието е развито? Ако благоутробието образува кривата линия АВ, става натрупване на чужди вещества. Писанието казва: „Понеже не искат да служат на Господа, тогава ще им даде дух на затлъстяване“. Коремът е така подут, като на бременна жена. Човекът цял живот иска да роди и не може да роди. Само някоя болест ще дойде – и тогава ще роди. И като роди –

освободи се вече.

Сега да дойдем до закона за обновата. За да се обнови, човек трябва да бъде в хармония с онзи човек, когото изучава. Ти не можеш да се обновиш, ако не разбираш природата – и да видиш какви са твоите възгледи. Ако изучаваш и по-низшите същества, като срещнеш някое животно, ще видиш – то те погледне, съобразява се има ли в теб някаква обновителна сила, или не. Като те погледне, веднага ще вземе някаква стратегия. Защото всичките хора не оказват едно и също влияние. Срещате един човек – и целия ден сте неразположени. Срещате друг човек – целия ден сте разположени. Срещате един набожен човек – и целия ден вие имате това Божествено настроение. На другия ден срещате светски човек, който мисли само за този свят, не мисли за оня свят. Това са специфични разбирания.

Някои мислят, че само този свят е хубав. Ние нямаме противоречие, че човек е влязъл в този свят. Някои мислят, че само в другия свят е хубаво. Ако си в този свят и очите ти не функционират хубаво, ако ушите ти не функционират хубаво, ако носът, устата и краката не функционират, тогава какво те ползва този свят? Но и в другия, и в духовния свят трябва да имаш известни чувства, които да функционират.

Представете си, че този свят представлява една долина с градини, с плодове, с плодни дървета, има езера и бластисти места. Духовният свят представлява висок планински връх, той е красив. Ако се качите горе, на планината, имате чист въздух, но мисълта ви не функционира добре. Там има ли нещо за прехрана? По високите места има чист въздух, но само това не ползва човека. Ти седиш горе, на високото място, но ще трябва да слезеш в долината, дето има плодове – ябълки, круши, всички удобства. На високите места ги няма тези неща; това положение и тая обстановка е временна.

Представете си, че на високите места по планините може да растат ябълки, круши и други плодове. Тогава планината ще бъде още по-хубава. Защо именно горе, по планината, не растат плодни дървета? Трудът е разпределен. Защо дробовете не се хранят тъй, както стомахът се храни? Ако дробовете се хранеха така, както стомахът се храни, човек какъв ще бъде? Това ще бъде страшно. В дробовете вече имате един по-възвишен свят. В стомаха ти си роб на условията. Много ще работиш, но малко блага ще имаш; тогава ще имаш малко благоутробие. Ще изучаваш колко от тази храна може да те ползва. Много малко ще те ползва. Ние работим чрезмерно много и имаме много малко благоутробие.

Сега имаме работа в много направления. Ти ядеш някой път, но храната не ти допринася онова, което искаш от нея. Някой път ядеш храна и си благодарен. Щом си благодарен, тогава има една обнова, тази храна ти допринася нещо. Има един човек, когото обичаш – приятно ти е да го срещнеш, искаш да го срещнеш. Щом не го обичаш – не искаш да го срещнеш. Това е първият случай. (1 на чертежа) Тези стрелки показват мъжкия принцип; те са положителни, отблъскват се. Тук са трима и тримата са на три мнения – тогава се отблъскват, с нищо не можеш да ги примириш. На един човек,

който е гладен, ти му разказваш за оня свят. Той казва: „Не ми разправяй за оня свят“. И те пита: „На оня свят има ли храна, има ли ядене?“. Ако му кажеш: „Няма“, ще рече: „На мене не ми трябва такъв свят, в който няма ядене“.

Някои мислят, че в оня свят няма ядене. И там има ядене. В оня свят като вземеш храната, няма да я дъвчеш както в този свят. Тази храна сама се разтопява в целия организъм. Тук ти трябва да знаеш да дъвчеш. След като ядеш, често казваш: „Не е хубава храната“. Няколко часа е употребено, за да се приготви яденето, и казвате, че не е добре сготвено. Преди два дни бяха ни сготвили сарми, големи сарми. Зелето изисква зъби. Гледам – някои дъвчат листата, пък някои ги оставят, изяждат само ориза. До мене седи един приятел, на когото казвам: „Ние сме честни хора, оставяме листата. Така показваме, че сме яли сарми. Оставяме обвивката, изяждаме само ориза. Казваме, че сме яли сарми“. В нас има доста зелени листа, които са останали, понеже искат дъвкане.

Ние се намираме в противоречие. Някой път слизаме в стомаха и не можем да намерим вратата да излезем навън. Някой път господарят влезе в стомаха, защото е потребно да влезе там. Но по някой път той се намери в противоречие като един виден богат английски banker, който веднъж отишъл да прегледа своето подземие с касите си и оставил ключа отвън. Той не извадил ключа, да го тури в джоба си, но го оставил отвън на вратата. Тя се затворила и bankerът останал затворен в подземие. Седи той там, търсят го насам-натам – и гладен умира вътре. И пише тъй: „Ако имаше някой да ми даде малко хляб, щях да му дам половината си имане“. Дори и като умира, пак не дава цялото си имане: като умира, е дошъл до положението да даде половината от имането си.

Та казвам: когато слизаш в стомаха, ще извадиш ключа и ще го туриш в джоба си, защото това е опасна работа. Като слизаш в дробовите, пак е същият закон – ключа ще го носиш в джоба си. И в главата си като влизаш, ключа ще го носиш пак в джоба си. Три неща има, които човек посещава: главата, дробовите и стомаха. Той трябва да носи ключовете. По някой път ние загазим в мозъка си. Може да е голям, но ще загазим. Знаеш ли какво става с човека, ако загази в малкия мозък? Целия ден ще кряка, ще вика, ще вдига шум, неразположен

е. Някои мислят, като влязат в малкия мозък, че никой не ги обича. Но това е в отрицателната, в пасивната му страна. (2 на чертежа)

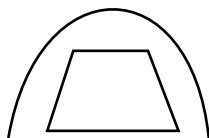
В едно отношение ти си недоволен. Някой казва: „Няма хора, никой не може да те обича“. Друг казва: „Няма хора, няма кого да обичаш“. Единият се оплаква, че няма кой да го обича, другият се оплаква, че няма кого да обича. Каква е разликата? Щом казваш: „Няма кой да те обича“, ти си гладен, няма кой да ти даде хляб. А пък като речеш: „Няма кого да обичам“, ти носиш хляба, но не искаш да го дадеш на когото и да е, а търсиш някого, на когото искаш да продадеш хляба. В първия случай искаш да купиш хляб, в другия случай искаш да го продадеш, търсиш някой да ти даде повече за хляба. Казваш ли: „Няма хора, които да те обичат“, значи няма кой да ти продаде хляб. „Няма кого да обичам“ – значи няма кому да продадеш хляба.

Та казвам: нашата глава служи за обнова. Ако човек знае къде има известни места в мозъка, той ще се обнови. Има места в мозъка – ако се постави там, целия ден ще бъде неразположен. Има една област, отстрани горе на главата – ако се залостиш там, целия ден ще имаш страшни работи. Ще мислиш за сиромашията и ако осиромашееш, какво ще правиш; или ако ви нападнат разбойници, ако стане земетресение, ако стане някоя война, ако дойде някоя буря, ако дойде наводнение... Все такива страшни работи ще ти идват на ума. Цялата вечер ще бъдеш такъв объркан: ако ям, ще се задавя, ако храната ми не се смели, ако сърцето ми спре, ако гръбнакът ми се счупи, ако краката ми се изкълчат... Като мислиш така, как ще се обновиш, кажете ми? Най-първо ти мислиш, че няма такива хора за обич... Вие не можете да се обновите, докато имате противоречия. Законът за обновата изисква да се премахнат противоречията.

Аз съм привеждал онзи анекдот. Турция някога забогатяла. Когато хората забогатееят, се образува леността. В една област имало много мързеливи хора – дембелханета. Събирали се по 20 хиляди дембелханета – всички лежат, нищо не работят, очакват да им донесат яденето и пиенето. Султанът се обезпокоил какво да правят с тия дембелханета – само ядат, държавата ще пропадне така. Везирът бил умен човек и за да

ги изпита кои са хасъл дембелханета, решил да запалят дембелхането, където лежат, и които останат, докато гори то, ще ги считат за дембелханета. Като се запалило дембелхането, всички избягали, останали само двама – седят, пекат се. Единият казва на другия: „Ще изгорим“. Другият му отговорил: „Как не те мързи да говориш“. Слушал ги везирът и от 20 хиляди останали само двама хасъл дембелханета.

Дембелхане значи човек, който търси своето удоволствие. В турско време имаше един навик, който аз обичам. Като станеше сутрин турчинът, той имаше едно наргиле. Ще запали лулата, ще пие кафето, ще запуши и наргилето ще заклокочи. Доста хигиенично е, понеже димът минава през наргилето и се пречиства. Като пуши човек, въздухът минава през един маркуч и се пречиства. Тук беше дошъл един лекар и имаше едно наргиле.

Трябва да се изучава човешкият организъм, за да знаем обновителните места в себе си. Ти не можеш да се обновяваш, ако не знаеш къде да се хванеш. Ако горната част на челото ти е тясна, ако не е развита, нямаш въображение. На някои хора главата им мяза на тази на китайците – горе е тясна, долу е широка. У бялата раса главата горе е широка. Китайците много ядат. Разправяше ми един американец, който бил на гости на един китайски мандарин: 40 вида яденета имало и от всичките трябва да вкусиш. Какви ли не били... Този, който търси 40 вида яденета, той не е горе в главата, а е долу в главата.

Казвам: хората трябва да знаят къде са обновителните процеси. Трябва да срещнеш един човек, който е обновен, който се обновява. Срещнеш някой – не вървят работите добре. Българинът има една черта – когато го питаш как е гроздето или как е житото, никога няма да ти каже, че е хубаво. Казва: „Родило е малко“. Турчинът има една друга черта – той преувеличава и показва повече, отколкото е. Българинът намалява: страх го е, ако каже, че нещо е хубаво, да не би да му го вземат. Казва, че не е хубаво, за да има и идната година малко повече. Но зависи от това, къде е човекът. Ред поколения има, които са живели там, дето не трябва. Ако започнем с религиозния живот, искаме да преустроим мозъка на човека,

да се разшири главата. Ако неговото чело не може да се повдигне, ако коронната част на главата не може да се повдигне и остане като права линия, не е хубаво – горе трябва да се образува поне една малка крива линия. Тази крива линия показва, че при каквито и условия да си, и при най-лошите, казваш: „Добър е Господ, ще се оправи тази работа“.

По закона на обновата хората лесно се лекуват. Казваш: „Ще оздравея“ – и оздравяваш. Онзи казва: „Я оздравея, я не. Тази болест е лоша, не се лекува, няма да оздравея аз“. Такъв човек, за да го излекуваш, трябва да го приспиш. Понякога тези хора съзнават това. Някой казва: „Приспа ме, че да се освободя от болестта“. Той като мисли постоянно за болестта, няма обнова.

Сега по някой път слушам, че казвате: „Не върви добре, както едно време“. Някои стари хора, като са били на млади години, са били по-добре. Сега, като са остарели, не били толкова добре. Питам: кога плодът е добър – като пъпка на цвят или като узрее? На младини ти си една пъпка, в пълната си възраст си разцъфнал, а в старини – на 125 години, си узрял плод. Кое е по-хубаво? Хубаво узрелите плодове ги ядем. Тогава някои хора се оплакват, казват: „Тези работи трябваше да ги правим, като бяхме млади, а не на стари години“. Питам: с какво да се занимава човек на стари години? На стари години, понеже зъбите са му изпадали, не може да яде. И съжалява, че не може да яде тъй, както на млади години.

На млади години ти не знаеш как да мислиш. На 4–5 години децата какво правят, каква е обновата? Често децата обичат да плачат. Има деца, като се изгърбят, вдигнат задницата нагоре, главата надолу – и плачат, плачат. Майка му ще иде няколко пъти при него, то все плаче. Защо плаче, и то не знае – нещо му е криво. Това дете е влязло в тялото и се е забъркало някъде – то има понятие за оня свят, от който слиза. Децата, които плачат, имат възпоменание от онзи свят; те не харесват тия условия, но не знаят как да се върнат, а не могат да се примирят.

Първото нещо – всички трябва да се примирите с условията, при които живеете. Не искайте големи удобства. Казвате: „Да имам пиано, да имам цигулка, да имам китара или друго

нещо“. Но това са завършени процеси. Ти ако имаш пиано, какво ще стане с тебе, какво ще придобиеш? Ти имаш едно отлично пиано (*Учителя сочи гърлото*), можеш да пееш. Можеш да си направиш едно пиано – да вземеш 30–40 паници... Взemi ги, тури ги на едно място и започни да ги чукаш. Може да ви направя едно пиано. Когато бяхме в Сливен, наредихме с онези, които бяха с мене, камъчетата на едно поточе, както аз зная; музикално наредихме камъчетата. И водата като минаваше, шумолеше музикално. Кой как дойде, казва: „Особено е туй шумолене“, но камъчетата са наредени. Дойдат овце, разместват камъчетата; аз ида, пак ги наредя. Дойде някой и казва: „Много приятно е да слуша човек как върви водицата“. Онзи, който гледа, ще каже: „Този няма работа, че реди камъчетата да шумоли водата“. Кой как дойде, казва: „Колко са хубаво наредени камъчетата“.

Та казвам: ако знаем как да наредим нашите мисли... Ти имаш вадичка. Ако знаеш да наредиш камъчетата, ако знаеш да наредиш своите чувства и своите постъпки, ще имаш нещо музикално. Целият свят е едно благо. Ние живеем в един свят на големи възможности. Самият ти не си музикант – ще отидеш при един музикант, той ще ти помогне, ще те изслуша. Друг иска да е художник – ще отиде при някой, който е художник. На всеки художник сърцето му трепти, за да даде нещо от себе си.

Всеки човек иска да даде нещо от себе си. Много хора страдат, че няма къде да дадат стоката си. Много страдат, че няма къде да направят едно добро. Един лош човек седи и иска нещо да купи, добрият пък иска да продаде. Този, който не може да купи стоката, се сърди, че не може да я купи. Друг има, който не може да продаде стоката си – и той се сърди. И двамата се сърдят. Но ако онзи купува добре, а другият продава добре, и двамата са доволни.

Най-първо природата иска от нас ние нещо да ѝ дадем; тя всеки ден иска да ѝ дадем нещо. Станеш сутрин – не искаш да благодариш на Бога. Благодарни на Господа, че Слънцето ти дава. Приемаш светлината, приемаш въздуха, приемаш водата – благодари за всичко това, което си възприел. Ти трябва да дадеш нещо от себе си. Пък ти седиш, мърмориш и казваш: „Това не е наредено, онова не е наредено“. Тепърва има да се

нарежда. Ако постъпиш ученик в една гимназия, изведнъж в 8-и клас ли ще постъпиш? Най-първо ще постъпиш в 1-ви клас, втората година – във 2-ри, после в 3-ти, и постепенно ще идеш в 8-и клас през осмата година. Ако си учил добре, всичките професори, всичките учители в гимназията ще имат добро мнение за тебе. Ако не учиш, казват: „Не учи добре“.

Казвам: всички сме ученици в това Божествено училище. Сега ние мислим, че като постъпим в 1-ви клас, това е свършено. Хиляди години като учите, пак ще знаете толкоз, колкото знаете сега. Всички тия теории, които сега ги знаете, са привидни. След хиляди години светът ще се измени. След хиляди години света няма да можем да го обясним по този начин, по който сега го обясняваме. Ти си бил едно малко детенце, играл си с малки пръчици... Сега си станал на 21 година – ще вземеш ли пръчица да я туриш между краката и да си играеш на конче? Сега вие се връщате към вашето минало и казвате: „Колко хубаво беше, когато майка ми ме носеше на ръце“. Ако през целия живот майка ти те носи на ръце, какво ще стане от тебе?

Най-първо сега трябва да се премахне недоволството. Вие опитвали ли сте да премахнете вашето недоволство? Да допуснем, че сте в един голям салон, че има много публика. Ако всички прозорци са затворени, след половин час усещате, че атмосферата е натезжала. Трябва да се отвори отнякъде, да влезе една обновителна струя. Човек има в себе си около десетина органи за обнова. През всеки орган трябва да влезе една обновителна струя. Ако чрез органа на твоего милосърдие не може да влезе тази енергия на милосърдието, ти няма да имаш хубавото разположение. Ако чрез органа на твоята вяра не може да влезе силата на вярата, тя няма да ти даде онзи широк простор за света. Ако чрез органа на надеждата не може да влезе тази сила, ти не можеш да усетиш това подмладяване. Надеждата всякога подмладява човека. Вярата дава простор, а надеждата обхваща нещо по-материално. Като дойдете до любовта, вие имате най-високата проява на Божествения живот.

По някой път мислите кого да обичате. Вие можете да обичате, ако разбирате природата. Много разумни същества има, които са влезли в цветята – скрили са се например в един

карамфил и очакват само да ги погледнете, да ги помиришете – и им става много приятно, понеже това ухание, което издава карамфилът, като дойде в носа ти, можеш да кажеш: „Колко хубаво мирише“. Само като помислиш за него – и сърцето на това карамфилче се радва. Казвате: „Ще ида аз да се занимавам с един карамфил“. Мислите ли, че като се занимаваме само с хората, нашият живот е много сериозна работа? Представете си един млад момък или една млада мома. Но след години, като остарееят, те ще станат сухи кости. Не е ли човек като цветето – и той съхне. Чудиш се някоя жена как си я прегръщал... И сега я прегръщаш, но в нея няма нищо. Като прегърнеш някой човек, мяза ти на сухо дърво. Като прегърнеш друг, излиза нещо от него. Като прегърнеш друг, нищо не дава – мяза на крава, която доиш, но нищо не дава.

Казвам: съществуният живот е животът на обновата. Туй, което влиза в човека, и туй, което излиза, то е реалното. При това, което вече не излиза и не влиза, ние се намираме в един статичен свят. Казвате: „Онзи не струва да обичаш, този не си струва да обичаш“. Това са изопачени работи. Трябва да се освободите от големите заблуждения, в които сега се намирате. Виждаш една монета, която е окаляна. Казваш: „Тя е окаляна“. Като измиеш тази монета, ще видиш, че тя е чиста. Видиш скъпоценен камък – окалян е. Ако вземеш този камък и го умиеш, ще стане чист.

Казвам: сега всички живеете в един свят на Божествени възможности и Господ ви изпитва. Срещнете един човек, казвате: „Той е грешник“. Този грешник е скъпоценен камък – отвън е грешник, отвътре е праведник, съдържание има. Очисти му калта, внеси в него една положителна мисъл. Този човек се е обезсърчил, болен е: помисли, че ще оздравее след три дни. Питаш: „Като кажа, ще стане ли?“. Ще стане. Ако кажеш, че след пет дни ще оздравееш, ти не се съмнявай – ще оздравееш. Онова, което мислиш, щом не се съмняваш в себе си, то ще стане. Защото Бог е онова същество, което ни дава това, което мислим, което чувстваме. Дотолкова, доколкото вярваме в Него, дотолкова ни дава. Защото вярата в нас е една възможност. Ти отиваш при Господа с една малка цепнатина, с една малка дупчица – какво ще ти даде? Колкото твоята цев е по-голяма, толкова повече ще ти даде Господ. Ако имаш

силна вяра, по-голяма възможност имаш – и благословието ще дойде по-скоро. Ако вярата ти е слаба, благословието ще дойде по-късно.

Ето аз какво разбирам под думата *любов*. Като обичаш някого, ще видиш, че и Господ се радва на това – Бог е доволен, че обичаш. Като обичаш някого, радвай се заради Господа в себе си, че го обичаш. Щом обичаш един човек заради него, това е временна обич. Щом го обичаш, аз се радвам в себе си – и Бог е доволен от любовта. Бог е доволен, че аз проявам Неговата Любов, както Той иска. Този, когото обичам, е доволен, че Господ му е изпратил един човек, който го обича. Знаете ли колко хубаво е да има един човек, който да ви обича? Обича ви онзи, който никога няма да ви направи една забележка. Идеалната любов седи в това.

Да кажем – аз съм един учител, имам един способен ученик, който свири. Като го слушам, никога не му казвам, че не може да свири. Казвам му: „Добре свириш“. Понеже го обичам, като направи погрешка, той вече знае това и сам се коригира. Ако река аз да го коригирам, това е несъвместимо. Когато обичаш един човек, никога не го коригирай. Който те обича, ако те коригира... Ще изучавате любовта си, само няма да се коригирате. Някой казва: „Ти не трябва да пееш така.“ „Че как трябва да пея?“. Може да каже някой: „Този предмет не трябва да се развие така.“ „Че как трябва да се развие?“. Има един сопран – нека пее като сопран. Има един алт – нека пее като алт. Има един тенор – нека пее като тенор. Има един бас – нека пее като бас. Басът е хубав, магнетичен е той. После тенорът има голям замах, сила има в него. Сопранът има големи амплитуди, той е висок. Алтът пък е толкова скромен – като пее, не иска да се покаже. А сопранът като пее, иска всички да го разберат. Басът иска всички да знаят, че е силен. Като пее някой бас, светлината трябва да започне да се раздвижва.

Да допуснем сега, че имате едно неразположение. Как ще се премахне то? Ако сте един художник и започнете да рисувате, ще го премахнете. Ако сте някой скулптор и започнете да чукате, ако започнете да работите, ще видите, че тия скулптори са доста музикални хора – музикално удрят, музика има в тях. Не си скулптор, не си художник, но знаеш да пееш – пей тогава! Вие още не сте се научили да пеете. Вие пеете, като

издишате; сега трябва да се научите да пеете и като вдишвате. Пели ли сте вие, като вдишвате въздуха? Най-добрите певци в света са ония, които пеят, като вдишват. Който пее, като издишва, той е наполовина певец. Който пее и като вдишва, и като издишва, той е истински певец. (*Учителя свири при вдишване.*) При онзи, който знае да пее, когато вдишва и когато издишва, тогава ще чувам онова, хубавото пеене. Като пее „В начало бе Словото“, тоновете ти ще ги чуваш. Казвам: мъчно е пеенето, като вдишва човек. Пеенето като вдишваш е за тебе, като издишваш е за другите. Ако за себе си знаеш да пееш, и за другите ще знаеш. И в мисълта е същият закон.

Законът за обновата започва от онова, което приемаш. Най-първо ще се научиш да оценяваш любовта, която Бог ти дава. Ако това, което си придобил от Бога, ти го оценяваш, и това, което дадеш във от себе си, ще се оцени. Сега вие искате да се подмладявате. Възможно е, но мислете по половин час за подмладяването. Чувам някои сестри да казват: „Остаряхме, побеляхме“. Пак се срещат и пак казват: „Остаряхме, побеляхме“. Че от какво сте побелели? Зимно време, като навали сняг по растенията, те остарели ли са? Всички са побелели, но това е временно. Зимно време е, малко сняг е дошъл по главите ви, а казвате, че сте остарели. Като дойде пролетта, ще се стопи снегът – и пак ще почернеят главите ви. Вие се заблуждавате, че сте побелели. Ако старостта седи в белите коси, лесна работа е. Има млади хора, които имат бели коси; има и деца на по 5–10 години с бели коси.

Събуждайте в себе си хубавите чувства. Сега на вас ви трябва едно огледало. Денем най-малко три пъти на ден, пък и десет пъти като го правите, добре ще бъде. Каквото настроение и да имате, огледайте се да видите. Когато се разсърдите, няма да ви правят забележка – само да имаш едно огледало и да се огледаш, ти сам започваш да се смееш. Вие сега като се разсърдите, смешни ставате – деформира се лицето ви, навъсите се. Аз като се разсърдя, ето какво правя: лицето ми е засмяно, ръката – на главата. Това е сръдната в мене. Защото като пея, някои неща ги съзнавам, че другояче трябва да се пеят, не мога да ги изпея.

Някой път свирия някои работи – аз сам съм недоволен. Някой път правя опити. Иде някой при мене болен, седи от-

вън, пък аз свиря. Като свиря, този човек се нервира. Като започна да свиря на болния и той като даде внимание – забравя болестта и оздравява. Другият, който се безпокои и се тревожи, той тревожи и мене – и аз не мога да свиря. По някой път аз го държа половин час отвън – той ходи, тревожи се, а аз свиря. Понеже виждам, че със свирене няма да стане, оставям цигулката и слизам долу. Казвам: „Какво обичате?“. Някой път зная къде е болката: той се е уплашил, че ще умре. Аз взема, че го бутна с лявата ръка по лявата страна на главата. Той казва: „Чудна работа! Бях болен, бутна ме с лявата ръка по главата – и оздравях. Магия ми направи, омагьоса ме“. Пък омагьосването е проста работа: аз като турих ръката на главата му, неговата енергия започна да тече. Той прилича на жена, която е родила малко дете, набрало се е мляко в ненките на майката и ѝ причинява болка. Ако детето не смуче това мляко, то се набира и майката страда. Поякога се набира енергия в мозъка някъде. Трябва да дойде един човек да изтегли тази енергия.

В природата Бог като ни обича, праща ни по някой път страдания, за да отнема излишното, което имаме в нас. Страданията са излишна енергия в нас. Като страдаме, тази енергия отива навън. Като се разсърдиш, това е пак изчистване. Сръдната не е лошо нещо. Някой път искаш да се разсърдиш. Тогава харчиш повече енергия. Ако даваш излишното, сръдната е намясто. Някой път е хубаво да се разсърдите – отнема се тази енергия. Някой път ти дойдеш в съприкосновение с хората, които са по-магнетични; друг път срещаш човек, който е нервен. Нервните хора дават импулс; те не дават магнетизъм, но импулс. Като срещнеш човек, който е разположен, той ти предава магьосническа сила. Някой път, когато хората са нервни, трябва да срещат разположени хора. В разположения човек силно са развити вярата, надеждата, любовта, въображението, всичките разположения. Богат е този човек. Като срещнеш този човек в духовния свят, той дава. Като дойде някой човек при тебе, приеми го добре. Сега говорим за себе си, за да знаете какво да си говорите.

Според закона за обновата човек всеки ден трябва да се качи на три места. На първо време остани на физическото

поле в тялото. След туй трябва да се качиш в своята дихателна система – това е духовният свят. Най-после трябва да се качиш горе в мозъка – в Божествения свят. Ти трябва да направиш една връзка между физическия, духовния и Божествения свят; всеки ден разнообразие трябва да има. Не избягвайте хората! Казвате: „Те са светски хора“. Не гледайте на тях така. Аз не искам да ви говоря, защото ако ви дам някаква външна форма, ще се заблудите. Ако ви кажа по какво се отличава един лош от един добър човек, няма да се ползвате. Ако ви кажа по какво се отличава един даровит от един недаровит човек, няма да се ползвате. Според мене един лош човек е недаровит. Думата *лош* не е лоша, но *ш*-то е лошо. Като извадиш *ш*-то от думата *лош*, тя става добра. *Ш*-то трябва да го обърнеш надолу, както обръщат удавниците, на които дробовете са се напълнили с вода. Тях ги обръщат надолу с главата, за да излезе водата.

Човек трябва да извади от себе си непотребните работи. Станеш сутринта, казваш: „Остаряхме“. Другояче говорете, кажете: „Наближи времето да си ходим у дома. Пишат ни нашите, искат да си отидем“. Трябва да ти е приятно, че ще се върнеш при тях. Казват: „Остаряхме“. Дойдеш ли до големи изпитания, ще кажеш: „Учат ме“. Изпитанието не е лошо нещо: даваш изпит за онова, което си учил. Някой път може да те изпитат доколко обичаш, може да те изпитат доколко вярваш, може да те изпитат доколко се надяваш, може да те изпитат доколко знаеш – колко знаеш да пееш, колко знаеш да рисуваш; а някой път може да те изпитат знаеш ли каква е тежестта. Във всички процеси трябва да знаеш – те са важни.

Срещаш едно дете и казваш: „То е дете“. Ти се радвай, че е дете, погали го малко – неговото съзнание не е пробудено. Срещна някой стар дядо. Той ме погледне и казва: „Знаеш ли, на 85 години съм“. Старите баби и старите дядовци много ги разбирам. Като го погледна, виждам, че има достойнство. Погледне ме той, измери ме и си мисли: „Не можеш да ме излъжеш, че носиш нещо ново“. Гледа ме дядото критически, поусмихне се. Аз казвам: „Дядо, много ми харесваш“. Те много обичат да ги хвалят. „Има нещо много хубаво в тебе – му казвам. – Имаш един отличен ум и сърце, но живееш между хора, които не те оценяват. Едно време, когато си бил млад,

личен си бил между всичките момци, много способен човек“. Той пита: „Кой ти е казал това нещо?“ „Никой не ми е казал, но това е наука.“ „Че как?! Може ли някой от селото да не ти е казал нещо?“ „Не, това е наука. Господ е написал върху човека известни черти. На мене ми е много приятно, че се срещнах с теб. Колко неща научих от тебе!“ „Я ми кажи нещо“ – и дядото си подава ръката, заинтересува се вече. Тогава му казвам: „Ако се подмладиш, тогава какво ще правиш?“ „Ако се подмладя, не искам да правя една глупост, която направих едно време – ожених се, баща станах. Сега няма да се женя. Като стана на 33 или на 45 години, тогава искам да науча нещо хубаво“. Казвам: „Много хубаво. В Библията пише за един човек, който едно време се оженил на 65 години, хем имаше две жени.“ „Че как две жени?!“ „Едната обичаше, другата не я обичаше“.

За какво може да се говори сега на света? Какво значи свят? Един свят трябва да е красив навсякъде – каквото погледнеш, всичко да се радва. Светският живот е всички цветя, водата и листата – и всичко туй се радва. Това е светският живот. Светът на любовта е този, където всичко се радва. Светът на вярата е този, където всичко има доверие. Светът на надеждата – това е реализиране. Да влезеш в света на надеждата, значи да влезеш във физическия свят. Светът на вярата е красивият духовен живот. Любовта и светът на любовта – това е Божественият живот. Няма да казваш: „Тук нещо криво си направил“. В любовта не може да има криви работи. Всичките работи, които прави любовта, са ценни, тя носи живота. Онзи, който ви обича, само чрез своя поглед, само чрез своето пипане ви дава нещо. Като ви обичат хората, те внасят във вас живота; като не ви обичат, ви отнемат живота.

Сега говорим за закона за обновата. Два живота има в света: живот на безлюбието, който е образувал ада, и живот на любовта, който е образувал рая. В новия живот е любовта. Ти живееш по закона на безлюбието и искаш да имаш рая, но ще имаш ада. Всичките страдания в нас произтичат от закона на безлюбието, всичките радости произтичат от закона на любовта. Казвам: всеки ден отваряйте душите си. Не че вие сега не ги отваряте...

Сега ще пристъпим малко към музиката. Да кажем, имате обикновено пеене, пеете една песен. Имаме ли която и да е

песен, това са обикновени работи. Ще ви дам сега едно упражнение. Аз ще пея на себе си, а вие ще ме слушате, но на себе си ще пея. (*Учителя свири и пее „Хаинзо“ в много мелодии.*) Това вече е свободното пеене, то е един музикален език. Пей *Хаинзо*, когато искаш да примириш хората, пей *Хаинзо*, когато слизаш да помагаш.

Сол е това, което цъфти; *ре* е това, което се движи; *ла* е това, което знае, а *ми* – това, което се обхожда. Това, което цъфти в тебе, трябва да завърже. Това, което завързва, трябва да узрее. Това, което узрява, трябва да се възприеме. Всяка една мисъл, всяко едно чувство, всяка една постъпка трябва да се възприеме от човешката душа и да се опита от човешкия дух. Само в опита е Божественото разбиране. Ние опитваме нещата – само помирисваме цветята; какъв е вкусът на плода, не знаем. Уханието и красотата, която има цветът, само ги опитваме. Но после има процес на зреене. Това, което опитваме после, то е разбирането и то остава в нас.

Най-първо ние опитваме живота в нас. Казваме: „Светски живот“. Светският живот е посетият живот в земята. Израсналият живот е на младини. Ти се раждаш като дете и възприемаш като млад. Духовният живот е узрелият плод – и този плод трябва да се опита. Трябва да бъдем доволни от самото семе, от пъпката, от цвета и от плода, а не само да казваме: „Светският живот не струва“. За мене всичкият живот има смисъл. Духовното и Божественото вече дават цена. Божественото е да приемеш благото, което никой не може да ти отнеме. Във физическия живот може да цъфнеш и да завържеш, но може да завържеш и да не узрееш. Онова, което узрее, ще има земен живот. Под думите *Божествен живот* разбираме плодът да узрее, да го опитаме и да бъдем доволни от онова, което Бог ни е дал, понеже в следния момент ще имаме пак нещо ново. Вечно обновяване има. В английския има едно изречение... (*В оригинала то липсва.*) То е вечното обновяване в човека, то е мисълта. Това го наричат любов. Под думата *любов* разбираме вечното проявление. Бог постоянно обновява.

(*Учителя пее: „Ние ще се подмладим, ние ще се подмладим, ние ще се подмладим. Ние ще се подмладим, макар и*

стари да сме днес. Побелелите глави ще почернеят и красиви ще станат“.) Пейте, не се смущавайте. Човек при Бога трябва да бъде като малко дете. Никога да не се критикувате. Ние трябва да бъдем благодарни; пред лицето на Бога да бъдем благодарни за всичко. Това е хубавото разбиране. Бог като погледне хората, Той не ги язди. Бог като ги погледне, понеже обича всички, като ги гледа, всичко става така, както Той гледа. Така като го гледа Той, тъй става. Господ като дойде в света и го погледне, светът става такъв, какъвто Той иска. Всички тия противоречия Бог ги превръща.

Любовта е по-силна от всичко. Ако вярваме в Бога, всичките противоречия, които ние не ги разбираме, ще се разрешат. В Божествения план има една голяма тайна. Бог като погледне към света, всичко става за добро. Писанието казва: „Всичко, каквото се случи, ще се превърне за добро“. Радвайте се на старостта, радвайте се на болестите – на всичко се радвайте, защото всичко е за добро в света. Има и нещо друго, но това е нашето неразбиране.

Всеки ден да се проявявате такива, каквито Господ ви е направил.

Добрата молитва

17. лекция, 29 януари 1941 г., сряда, 5 ч., София, Изгрев

УЧЕНИЕ И СЛУЖЕНИЕ

*Добрата молитва
Мисли, право мисли
Махар Бену Аба*

Ще говоря за учението и служението. Вие трябва да се освободите от превзетите възгледи. Например къртът има превзет възглед: мисли, че където ходи, навсякъде трябва да рови земята. Той мисли, че който не знае да рови, нищо не може да постигне.

Сега да се учи е една мода. Онзи човек, който не знае да се учи, не знае и как да служи. Сега нещата, които са във и вътре в човека, са две различни неща. Като се говори за любовта, казват: „Външна любов и вътрешна любов“. Но нито външната, нито вътрешната любов е още свършената любов, която се проявява. Физическата любов е отвън, духовната е отвътре, Божествената е и отвън, и отвътре – тя обединява и двете в едно. Някои мислят, че това е лесна работа, но то е и много мъчно. Вие правили ли сте разлика в говора? Например като говорите, да давате внимание на всяка дума, която произнасяте. Някой път говорите за любовта, но тази дума е толкова обикновена, че няма никакъв смисъл. После, има разлика между любовта и обичта. Любовта дава подтик, а обичта създава условия. Да обичаш и да любиш – това са две различни неща. Но то е пак неразбрано. Сега ти не можеш да учиш, ако нямаш любов. Какво значи да нямаш любов? За да ядеш, трябва да имаш нещо, да ти е дадено. Как ще ядеш, ако нямаш какво да ядеш? Казваш: „Да ядем“. Трябва да има нещо за ядене. Не можеш да ядеш каквото и да е. Ако ядеш, трябва да ядеш на свят – това, което е най-хубаво, което Бог е създал.

Сега учениците от двата пола правят по една погрешка. Адам направи една погрешка и Ева направи една погрешка. Адам стана причина Ева да се яви в рая, когато още не ѝ беше времето за рая. Ти влизаш в училището да учиш музика, но умът ти е на друго място. Някой като седне на пианото, си

въобразява, че може да свири. Хубава е идеята, но знаете ли колко мъчно е да се свири?! Знаете колко мъчно е да се говори. Думите, с които си служим, не ги избираме всякога. Аз често слушам една сестра, която казва: „Всяко нещо си има причина“. Но казвам и обратното: всяка причина има свои последици. Всяко нещо си има причина, но това не е цялата истина – и всяка причина има свои последствия. Причината не може да се познае отвън от последствията; и последствията не могат да се познаят от причината.

Сега на всички ви трябва един метод за работа. Човек трябва да се учи и да служи. Има един обикновен процес в яденето. Ти не можеш да ядеш, ако нямаш един подтик отвътре, ако гладът не идва у тебе – тогава яденето ще бъде безпредметно. Трябва да имаш един вътрешен подтик и онова, което ядеш, да ти е приятно. Щом ядеш и не ти е приятно, нямаш глад. Често казват: „Да служим на Бога“, но служенето на Бога днес го считат за един товар. Всеки мисли, че да служи на Бога е едно ограничение. Ние считаме, че служенето на Бога е като един мъж, който се е оженил, като една жена, която се е оженила и не може да погледне другите мъже. Само един мъж трябва да гледа тя. Възможно ли е да гледа само един мъж? Ще ѝ се роди едно мъжко дете, после – този мъж има баща, има братя. Но той казва: „Друг мъж да не гледаш“. Как? Баща му ще погледне, братя му ще погледне. Каква е философията на думите „друг мъж да не погледне“? Прав е мъжът. Какво подразбира мъжът под това – други мъже да не гледа? Мъжът казва, че той не иска тя да гледа други мъже; жената пък не иска той да гледа други жени. Разбирам каква е същността на идеята.

Сега погрешката на Адам от какво произтича? Аз съм казвал и друг път: Адам беше голям зоолог. Първият зоолог в света беше Адам. И понеже Адам беше авторитет, когато Бог създаде всичките животни, Той ги прекара пред него като предметно учение – и веднага Адам им тури имена. Той избра от тия животни кои да му служат и си създаде цели стада. Но Адам забеляза, че животните са по-щастливи, отколкото беше той. Адам забеляза, че те живеят две по две, пък той е сам. И започна да се чуди, да философства, да мисли защо Господ е направил животните по две, а него е направил сам в

рая. „Какъв е дълбокият смисъл?“ – започнал да философства Адам. Но в него се явила една мисъл. Тогава Писанието казва: „И видя Бог, че не е добро човекът да бъде сам“. Адам имаше работа да се разговаря с Господа, но той пожела пътя на животните, забрави Господа. Каза: „Господи, има нещо, което на мене не ми достига. Ако Господ ми го даде, всичко ще тръгне напред“.

Животните, които ходят две по две, щастливи ли са? Всичките нещастия произтичат от двойката; фаталното, скандалното число е две. II – какво е това? За да стане две, какво му трябва? $1-1=0$; $1+1=2$. Тия въпроси, които засягам, са щекотливи, за тях се изисква трезв ум. Всички мислите, че този живот е съвършен, и не искате да се освободите от него. Малкото дете не трябва ли да се освободи от живота на първата година? Това, каквото прави на майка си през първата година, мислите ли, че всичко е благоприлично? Тя казва: „Моето ангелче“. Но какво ангелче е то? Ангелчето прави неща, които не са благоприлични. Погрешките, които прави нейното ангелче, тя ги покрива. Майката казва: „Няколко години съм му прала пелените“. Не само при човека, но и при птиците е така. Лястовичката като измъти малкото пиленце, бащата дойде, майката също – те турят човката на задницата на малкото, вземат нечистотията в устата си и я изнесат във от гнездото. Майката учи малкото, че не трябва да оставя нечистотии в положката.

Всяка една мисъл, която не е добре организирана, всяко чувство, всяка постъпка, която не е добре организирана, имат известни нечистотии, които образуват всичките тия отрови, от които съвременното човечество страда. При сегашните условия какво трябва да правим? Трябва да се направи нещо. Къртът, като го питаш какво трябва да се прави, казва, че трябва да се рови. Ако питаш птицата какво трябва да се прави, тя казва, че трябва да се хвърка. Ако питаш рибата какво трябва да се прави, казва, че трябва да се плува. Човекът ако хване занаята на кърта, той по някой път прави такива дупки. Но именно тия дупки, които той прави, колко нещастия произвеждат! Но хората все ще намерят някое извинение, че това е потребно.

Да кажем, че сега изравят въглища от земята. Човекът казва, че те са необходими за неговата индустрия. Не е само

това. Ако човекът беше повдигнат, няма защо да рови земята – горе пространството е пълно с енергия. Ако той знаеше да сменя тази енергия, пък тя толкова лесно може да се смене, нямаше нужда да ходи долу да копае. Ако би разбирал законите, нямаше защо да оре земята, както сега. Човек като оре земята и като изважда житото, онези, които вземат това жито, искат цената му да се повдигне с 10–20 стотинки; и като имат милиони килограми жито, да забогатеят и да си уредят живота. От хиляди години хората все си уреждат живота. Казват: „Да се уредим“.

Сега и вие имате същата идея, и вие се уреждате. Знаете ли след 100 години къде ще бъдете? Сега казвате: „Да си поживеем“. Хубаво е да се живее, но трябва да знаем как да живеем. Наскоро четох за една психология у младите момичета, на които, като се отчаят от живота, иде им наум да вземат сода каустик и да я изпият. Това момиче като страда, защо ще вземе сода каустик? Мисли, че като погълне тази сода, ще се уредят работите му. Знаеш ли колко мъчно се умира, когато човек е погълнал сода каустик? Вие, като ви стане лошо, току вземате сода каустик. Вас по някой път аз ви харесвам – толкова променчиви сте в характера. Има обаче нещо постоянно, на което може да се разчита. Докато ви държат мекичко – хубаво, но щом ви пипнат някъде – обърнете целия свят, веднага обърнете другия лист.

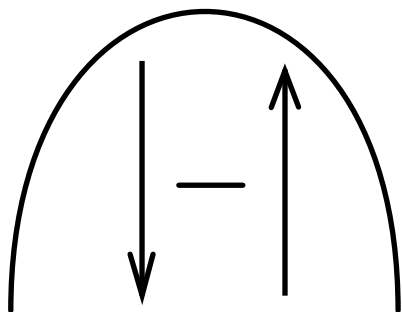
Често дойде някоя сестра и ми хвали друга. Не се mine много време – тя дойде и ми казва: „Аз съм се лъгала, тя е такава, тя е онакава“. Дойде другата, тя пък ми казва: „Тя е такава, тя е онакава“. Казвам: че е такава – такава е. Такива бяхте в рая, такива сте и сега. Всяка жена, която е учила ботаника, знае отровните растения и може да те отрови. Всеки мъж, който е зоолог, пък знае да коли. Той като те хване, не се спира. Започне и на това отреже гърлото, на онова отреже, на този извади маслото. Казваме: „Човек е много благороден, направен е от Бога по образ и подобие Божие“. Той казва: „Нека да имаме любов. С любов трябва да се яде една кокошка“. Хубаво, но какво аз разбирам под „с любов“? Че като ям кокошката, тя трябва да ме обича и аз да я обичам. Пък аз я ям с любов, но кокошката не ме обича. Тя като влезе в мене, започне да рови вътре.

После във всички вярвания, навсякъде има една лъжа. „Бяла лъжа“ я наричам аз. Наблюдавал съм и в града, и навсякъде – заколят една кокошка, бащата вземе мазното копанче, майката вземе друго, а на малкото момиченце дадат шията, понеже има най-малко месо. Казват му: „Ти яж шията, за да се научиш да шиеш“. Тя, горката, чопли, чопли. Питам: като яде шията, момиченцето ще се научи ли да шиеш? Който яде шията, ще се научи ли да свири? Ако не е роден с дарба да шиеш, ако не е роден с дарба за музика, човек може да яде колкото иска шии на кокошки, но шивач не става.

Казват: „Ти като се помолиш – всичко ще стане“. Така не се вярва. Той трябва да е роден такъв. Какво значи молитва? Молитвата е вътрешен подтик на една вътрешна любов. Като насочиш погледа си към това, което обичаш, молитвата е отиване, слизане към онзи предмет, когото обичаш. Ти не можеш да обичаш един човек, ако не можеш да влезеш в неговото положение, да разгледаш живота така, както той го разглежда. Ако той те обича, ти, който обичаш, си горе, седиш по-високо. Ако ти не слезеш при него, значи не го обичаш; и ако долният не се качи горе, и той не те обича. Ти седиш високо и той, като те обича, ще се качи при тебе.

Сега защо винаги слизането е по-лесно от качването? Каква разлика има между слизане и качване? Най-първо вие посадите едно семе в земята. Какъв резултат дава то? Значи щом слизате, туряте семето в земята. Семето вече има желание да възлезе нагоре. Ако едно семе, за което ти си слязъл, не възлезе, то не те обича. Щом те обича, то ще израсне нагоре. Тогава може да дойде подражанието. Някой ти подражава. На какво ще подражаваш? Ще подражаваш на любовта на онзи, който вече те обича – не в същия смисъл ти да слизаш по-надолу, но трябва да се качваш нагоре. Един трябва да слиза, друг трябва да се качва. Разбирайте този закон.

Сега представете си, че имате едно келяво. Това е колелото, а долу имате вода – и по това колело са наредени кофите. Като се напълнят тия кофи, те се качат нагоре и после тази вода се излива. След това тия кофи се обръщат надолу. Този, който слиза, слиза, за да почерпи нещо и да го изнесе. Този, който възлиза нагоре, вече е почерпил нещо. За да слизаш при бедните, не само трябва да слизаш, но трябва да вземеш

нещо, като излизаш нагоре. Вие сте дошли на физическото поле, за да почерпите нещо. Ако не почерпите знание, тогава вашето слизване е безпредметно. Вие сте млади, ще остарееете, но не знаете защо бяхте млади, защо сте възрастни и защо ставате стари; не знаете защо се оженихте, защо народихте деца. Казвате: „Господ така е наредил света“.

Хубаво, аз направих две неща. Казвам: $1+2+3+4+5=15$. Този резултат какво означава в дадения случай? Числото 1 е положително, 5 е отрицателно. Едното е положително, трябва да даде нещо от себе си. Имате човешката устна – горната бърна е положителна, долната е отрицателна. Често хората обичат да се целуват. Говорим за целувката. За мене целувката е обмяна на енергии в природата. Горната устна е на мъжа, долната е на жената; долната е женска, горната е мъжка. Когато се целувате, мъж с мъж се целува и жена с жена се целува. Ти като целуващ един мъж, целуващ неговата жена, и мъжът като те целува, той целува мъжа.

Сега вие мислите, че трябва да се жените. Какво разбирате под думата *женене*? На български тази дума значи, че посято, което е узряло, трябва да ожъне, да се събере плодът. Вие под „да се ожени“ разбирате да вземе една жена. Един мъж като вземе една жена и една жена като вземе един мъж, какво придобиват? Ако цигуларят вземе цигулката, той свири. Когато цигулката я вземат, тя иска да свирят на нея. Трябва да се образува една вътрешна връзка между мене и цигулката. Тази връзка в какво седи? Че аз трябва да зная да разклащам жиците на цигулката. Жиците трябва да знаят как да разклащат въздуха. Тогава се образува един тон и можеш да го възприемеш чрез ушите. Тогава казват за някого, че е един добър свирец.

Сега вие свирите на пианото. То е така нагласено, но я вземете една цигулка, да видите колко е мъчно да вземете верен

тон. Вие имате вашия ларинкс, имате и жици там, но ви трябва години да се научите как да ги съкратявате. Защото ако не знаеш как да съкращаваш, няма да можеш да пееш – и тогава другите няма да бъдат доволни. Има известни думи, след като ги изкажеш, те имат точно отрицателен характер. Например щом на един човек вие не сте му говорили нищо за любовта, ако кажете: „Аз ви обичам“, той ще ви обърне гръб. Щом кажеш някому, че го обичаш, този човек започва да се съмнява в теб, защото вие отделяте любовта от живота. Дави ли се един човек и ти го извадиш, няма какво да му говориш, че го обичаш – той сам съзнава това. Един човек боледува и ти му помагаш. Няма защо да му казваш: „Аз те обичам, затова ти помагам“, това са празни работи. А ти ще хванеш здравия човек и ще му кажеш: „Аз те обичам“. Здравият човек, като го обичаш, каква нужда има от теб? Здравият винаги разбира, че ти искаш да вземеш нещо от него. Като говориш за любовта, той винаги разбира: „Имаш ли нещо да ми дадеш?“.

Сега във всинца ви се зараждат противоположни процеси; заражда се един вътрешен процес. Казваме, че всичките хора са създадени от Бога. В Писанието се казва: „В началото Бог създаде небето и земята, а земята беше неустроена“. Ние разбираме и мислим, че понеже човекът е създаден от Бога, той е съвършен. Не е така – човекът още не е устроен; човекът в днешната форма е неустроен. Мислим, че е създаден от Бога. Това обаче не показва, че е съвършен. И Земята Господ я създаде, но тя беше неустроена. Тогава дойде процесът на усъвършенстването – и Бог започна да устройва Земята. Бог създаде човека. Два начина има за създаването му. Единия го създаде по образ и подобие Свое, след туй Той създаде другия от пръст, от една по-проста материя. После в Писанието има и друго положение – за родения от Бога. Роден от Бога и създаден от Бога са две различни идеи. Човек е създаден от Бога, но има още дълго време работа.

Всичките страдания, които изпитвате, са защото още не сте устроени. Сега Господ строи този свят. Вие минавате през някои страдания и казвате: „Защо е това изкушение?“. Да допуснем, че имате едно изкушение. Най-първо, най-голямото изкушение в света са парите. Яденето е голямо изкушение и жените са голямо изкушение. Три неща има за изкушение:

мъжете са изкушение, жените са изкушение и децата са голямо изкушение. Три неща има, които са изкушение: мъжете са голямо изкушение, жените са голямо изкушение и децата са голямо изкушение. Трябва да намерим вътрешната връзка.

Вие сами можете да си създадете едно изкушение в света – ума. Например ако човек стане много умен, ако мисли, че всичко разбира, той казва: „Този е невежа, онзи е невежа“. Тези работи аз ги разбирам. Ако се дойде до любовта, се заражда друго противоречие. Тогава човек казва: „Като мене няма друг да обича“. Съгласен съм, че друг като вас няма да обича. Както ти мислиш, друг няма да мисли като тебе; ти си единственото цвете, като тебе няма друго. Друг казва: „Както аз постъпвам, друг няма да постъпва“. Ако аз със своите постъпки влизам постоянно в дисхармония с окръжаващите, къде е причината – или в мене, или в средата?

Може да има дисхармония и в средата, не може само аз да съм причината. Ако един човек, който няма знание, ме обича, той може да ми създаде неприятност. Ако аз съм в училището и той дойде и каже: „Я напусни това училище, аз съм намислил да ти купя дрехи, да се облечеш“. Кое е по-хубаво: да идеш дрехи да ти купуват или да учиш? Мнозина ще напуснат класа, за да си купуват дрехи. Мислите ли, че като се облечете хубаво, ще учите? Най-способните ученици не са онези, които са хубаво облечени. Най-добрият цигулар не е този, който е хубаво облечен с фрак, с бяла жилетка и с бяла връзка, с пръстени. Може да има всичко туй, но като тегли лъка, не може да свири. Като тегли лъка – няма тон. Напъва се, напъва се – нищо не излиза. Казвам: това не помага. Гледаш друг – скромничко облечен, но свири хубаво. Като свири този музикант, само музиката седи в съзнанието му.

Миналата вечер бях на един концерт, един млад цигулар свири две парчета от Паганини, беше майстор. Но казвам: колко време му е отнело да взема верни тонове, да взема и двойни, и тройни акорди тъй вярно; пък и в подражанието изважда различни тонове. Някои мислят, че е лесна работа. Много трудна работа е това. Казвам: ако всичките хора са такива майстори, като него да свирят... Най-първо излезе като непознат цигулар, публиката го гледа, но изсвири Паганини – и всички започнаха да ръкопляскаат. Отвори се и той, и всич-

ки се отвориха, но знаеше да свири. Ако не знаеше да свири тъй хубаво, публиката нямаше да се отвори.

Свърши се концертът, а хората не стават, седят всички, не си отиват. Един седи до мене и казва: „Българинът докато не извади нещо вън от програмата, не си отива“. Там имаше един господин, доста благороден човек, но потиснат от жена си – толкова чувствителен, толкова нервен... Жената седи, по мъжка линия върви – един генерал е тя. След като този цигулар свири, на онзи човек му стана малко по-весело, забрави жена си, забрави генерала – започна да гледа весело, да ръкопляска, обтегна се лицето му, дойде на себе си.

Та казвам: Божествената мисъл трябва да дойде като този цигулар, да влезе и човекът да се отвори. Но трябва ушите да се отворят, да не са тъй заглъхнали. Аз бих желал да се учите. Като говорим за любовта – да ти е приятно. Като говориш на някой за любовта, този човек да ти каже: „Я ми кажи думата как беше?“. Ти слушал ли си някой да казва думата *любов* и на тебе да ти е приятно? Някой говори за Господа, но думата не е приятна. Как се произнася думата *любов*? Първо: ако ти в любовта не слизаш надолу, не можеш да любиш. Ако седиш на стола и казваш: „Аз ви любя“, никаква любов не е това. Ти трябва да станеш от стола и по стълбата да вървиш нагоре-надолу – това е *любов*. Ако не си готов да слизаш надолу, никаква *любов* не е това. Може да бъде всякакво чувство, но щом като кажеш *любов*, трябва да имаш разположение, да бъдеш готов да слизаш в най-долните места да служиш. Не само да имаш желание, да казваш: „Аз ще сляза долу“, а още като кажеш първата сричка *лю* – долу да слезеш.

Сега вие може да направите едно възражение: „Като сляза, какво ще правя?“. При човек, който започва да слиза, още като възприеме първия знак на любовта, *л*-то показва, че той разбира любовта – това са два Божествени лъча, които излизат от него. Тия два лъча ще ме занесат в най-хубавото място. Любовта никога няма да ви заведе в някое мрачно място: където иде, тя подобрява всичко. Любовта където мине, всичко изглажда, всичко подобрява. Любовта като те зърне в ада, адът вече не е ад – той се превръща в рай. Отдето любовта излиза, всичко се превръща на ад; там, дето любовта влиза, всичко става рай.

Някой казва: „Аз вече не го обичам“. Ад е вече това. Казваш: „Аз го обичам“ – рай е. Ти казваш, че обичаш някого, а райт не е в теб. Питам тогава: любов ли е това? Любовта носи най-хубавото – нищо повече. Сега казваш: „Как да обичам?“. Ще обичате така, както искате вас да обичат. Всеки от вас може да даде нещо, защото всеки има програма. Ако ви попитам как трябва да ви обичам, ще ми покажете програмата: ще ми кажете как да си отворя обятията, как да ви приема, къщата да бъде така и така осветена, с най-хубави думи да ви посрещна, да ви дам вода да си измиете краката, да ви дам хубаво угощение; през цялото време, докато сте били на гости, аз трябва да бъда доволен, от вашето присъствие да бъда доволен.

Разправяше ми един българин: един евангелски проповедник иде в селото и те го приемат много добре. Това е действителен пример, само за изяснение на идеята. И онзи престо ява там цяла седмица. Българинът разказва: „Отивам му на гости, а той ме посреща и ми казва: „Откъде дойде?“ „От село.“ „Кога ще си ходиш?“. Веднага пита: „Кога дойдохте и кога ще си ходите?“. Аз като дойде той в селото, не го питам кога ще си ходи. Нека да остане и за по-дълго време“. Сега има една малка погрешка – това е необмисленост. Проповедникът не е далновиден. Той може да го пита, защото го обича и иска да знае дълго време ли ще седи, за да приготви нещо.

Питам: когато слънчевата светлина слиза от Слънцето, ще питаш ли кога е излязла от него, кога е дошла при тебе и кога ще си отиде? Тя ще дойде, ще остави своето благословение и ще си замине. Любовта на едно място не седи. Онзи, който ви обича, няма да седи постоянно – колко братя и сестри има да обикаля. Всичкото заблуждение е там, дето вие мислите, че онзи, който ви обича, само при вас ще седи. Законът седи другояче. Онзи, който ви обича, като ви посети и си замине, вие ще тръгнете подир него – и дето се спре той, и вие след него. Той няма да върви, както обикновено. Онзи, който ви обича, ще върви като това колело, което се върти – и градината ще се полива. Това е фигура на речта.

Сега ако дойде някой при вас и ви носи подарък, вие имате едно разположение. Той дойде, че носи това-онова. Често сега, като идват при мене – то е влязло като вода – всеки,

който иде, ми носи нещо, понеже с празни ръце да се идвало не може. Като дойде, той ще ми даде пакетчето. Това е една опасна работа. Ако съм съдия и дойде някой да ми даде една звонкова, после каже: „Господин съдия, имайте ме предвид“, това е опасна работа. На един адвокат като му турят нещо в ръката – опасна работа е.

Хубаво нещо е подаръкът. Сега като ми донесат нещо, аз някой път не гледам, а някой път се интересувам. Отворя пакета, гледам какво е. Ябълки, мандарини, портокали, по някой път има и бонбони. Сега започвам да човъркам какви са ябълките. Някой път виждам – сбутани са; и намирам, че човекът е скържав. Той като е ходил, гледал е да намери най-евтините ябълки. Някой донесе много хубави, царски. Казвам: на този му се е отворило сърцето. Тогава започна да ги броя колко са. Аз предполагам, че онзи е търсил най-евтините, възможно е това да е търсил, но възможно е да е нямало по-хубави. Казвам: ние правим заключението тъй, но може тия ябълки да са най-хубавите, които е намерил.

Казвам: в човека има доста съветници, които постоянно ни дават съвети. Казвам: онази Божествена любов, която струи, която ни подтиква към учение, това е първото нещо. Чрез учението, чрез храната, чрез въздуха, чрез Божествената светлина, чрез пипането – това са елементарните работи, от които човек започва да учи. После идват по-сложните процеси. Иде някой човек, а вие казвате: „Какво ми е донесъл?“. За всеки човек, когато го срещате, ако разбирате закона, ще знаете: всеки човек е носител на Бога. Но този, който е носител, може да бъде положителен и отрицателен. Всеки човек, като дойде вкъщи, като че донася благословение. Всеки, като дойде, донася от тия влияния, които носи със себе си. Някой човек, който е болен или го гонят, е недоволен в себе си. И щом дойде вкъщи, той оставя своето недоволство.

Казвам сега: първото нещо е – трябва да се освободите от вашето недоволство. Една сестра ме попита и ви давам обяснение. Тя ме пита: „Защо ме нападат тия нещастия?“. Да ви дам едно малко обяснение. Представете си, че имате 4–5 ореха, и тъкмо сте намислили да ги счукате, да ги изядете, иде един и казва: „Моля те, дай ми тези орехи да ги посадя“. Ако вие сте човек на любовта, ще ги дадете. Но като ги дадете, във

вас ще настане недоволство. Онзи казва: „Дайте всичките орехи, вие може и с хляб само да прекарате“. Тия орехи ще израснат и след години ще дадат плод. Но във вас може да влезе съмнението: „Дали ще ги посее?“.

В Божествения свят нещата другояче седят. Като дадеш нещо от себе си, ти придобиваш. На всяко страдание, което е минало през тебе, ти си първият, който ще опита неговия плод. На всяко добро, което си направил, ти си първият, който ще опита плода на доброто. И на страданието, и на доброто ти си първият човек, който ще се ползва. Ако сега страдате, от тия страдания вие ще се ползвате; ако сега се радвате, пак вие ще се ползвате. Само че от какво произтичат страданията? Много просто. Аз да ви дам едно обяснение. Страданията произтичат от това, че ние перем дрехите на нашите заблуждения, които са се окаляли. Що е страданието? Да опереш дрехите на заблуждението. Що е радостта? Да обличаш опраната дреха. Радостта е да обличаш опраната дреха, страданието е да переш кирливата дреха. В моя ум тази идея седи така. Ти обичаш някого – ще му переш ризата. Ако при обличането на ризата и при прането ѝ чувствата са еднакви, значи любовта е свършена. Ако при прането имаш едни чувства, а при обличането – други, значи любовта ти не е свършена. Защото кирта на любовта ти носи благословение.

Аз бих желал да имам характера на Любовта. Като опереш една любовна риза, тази вода няма да я хвърлиш. Като опереш ризата на онзи, който обича, където туриш водата – благословение ще носи. Ако с нея наръсиш едно общество – всичко ще му тръгне. С нищо не може да се сравни тази вода. Такова е моето разбиране. Водата на една опрана любовна риза, макар да е кирлива, е по-чиста в сравнение с другата вода. В сравнение с Божественото в нея има нещо дисхармонично, но в сравнение с другата вода тя е най-чиста от най-чистата вода на Земята.

Та казвам: при моите условия, както аз разбирам нещата, когато пера ризата на любовта – радвам се; когато я обличам, пак се радвам. И едното, и другото носи благословение. Понеже след като нося тази риза, след като е седяла у мене, тя е изтеглила онова, което ми е непотребно. Всяка Божествена риза ще извади от тебе онова, което е непотребно, и ще ти ос-

тави потребното. Този, който пере любовната риза, се ползва. Всичките гении са станали гении, понеже знаеха как да перат. Всичките талантливии станаха талантливи, понеже знаеха как да перат ризата на Любовта. Обикновените хора сега се учат как да перат дрехата на Любовта. Две неща трябва да знаеш: да переш и да обличаш.

Адам не се научи как да си облича ризата, Ева също не се научи как да облича ризата на Любовта. Всичката им погрешка седеше там. Вие представяте ли си как занесе Ева плода на Адам? Каква идея имате – как му го занесе? Ръката ѝ беше нечиста. Погрешката ѝ беше там, че тя, преди да занесе плода, трябваше да си измие ръцете и после да го занесе. И мъжът не си изми ръцете. Всеки, който прави престъпление, той го прави с немити ръце. Когато ръцете са измити, престъплението не се прави. Но и доброто не можете да го направите, ако вашите ръце не са измити. Щом са мити ръцете ти, ще направиш добро, щом не са мити, престъплението е неизбежно.

При Ева престъплението е микроскопическо. В какво седеше престъплението? Ева само погледна този плод и като го погледна – изкушението дойде. То дойде от очите. Тя каза: „Хубав е този плод. Има нещо тука“. И второто престъпление седи в това, че тя го е попипала, погледнала го е; пипнала го е и го е изяла. После го занесе на мъжа си и той яде. Вие казвате: „Защо Ева направи това?“. Аз ви питам: защо носите в сърцето си едно неприязнено чувство към някого? Не е ли това плод на познанието на доброто и злото? Имате вътре едно лошо чувство – то е от плода на дървото на познанието на доброто и злото. Или имате съмнение или безверие – това е същият плод. Това, което мислите за един човек, трябва да е вярно. Това, което мислите за един човек, когото обичате, трябва да е истина. Как ще му го кажеш? Имате едно малко подозрение. Как ще му кажете? Ако не знаете как да му го кажете, мълчете. Ако искате да му кажете, как ще му го кажете?

Представете си един, който е направил едно малко престъпление. Кацнала е една муха и си е оставила визитната картичка на бялата му дреха. Питам: какво трябва да кажете на този, който носи това петно? Аз ако бях на вашето място, ще мина покрай един извор, ще извадя кърпичката си, ще я потопя в него и ще кажа: „Чакайте малко“. Няма да му кажа:

„Ще ви направя една малка услуга“ – ще го изчистя, без да му кажа, че мухата е кацнала. Като го изчистя, той тогава ще започне да мисли за мухата: „Как тъй мухата да кацне и да остави петно? Къде е тази муха? Аз ще ѝ откъсна главата“. Мухата е направила едно престъпление, че е кацнала, но ти като ѝ откъснеш главата, ще направиш по-голямо. Ти си в едно изкушение.

В духовния свят съществува друг метод. Аз като облека бялата дреха, има една течност, с която като наквася дрехата, мухите седят на около два-три метра, не се приближават, те не могат да кацат. Щом мухите кацат на дрехата, това показва, че съм нямал тази течност. Щом направиш една погрешка, ти се извиняваш. Не, като облечеш новата дреха, ще туриш тази течност отгоре.

Наскоро ми разправяха един опит. Две сестри има тук, които не се обичат. Не че не се обичат, но и двете са користолюбиви – като имат една ябълка, не искат да я разделят. Едната казва: „Тази ябълка е за мене“; и другата казва: „Тази ябълка е за мене“. Казвам на едната: „Тази ябълка принадлежи на тебе, не принадлежи на другата“. Тогава другата започва да плаче. Защо плаче? Защото ябълката не е нейна. Тя като започна да плаче, казвам: „Аз направих една погрешка, на тебе се пада ябълката“. Веднага лицето ѝ просветна. Нито в единия, нито в другия случай тя не е права.

Аз ви давам това само за изяснение; психологически гледам на нещата, тъй както Бог гледа. Докато Божествената мисъл дойде да проникне във вас, през колко среди ще мине? И тази мисъл ще се пречуци. Една мисъл я считате за Божествена, но тя не е Божествена – наредили са се и други съзнания. Вие имате едно съзнание, през което минава Божествената мисъл – и трябва да знаете как да я освободите от нейните опаковки. За да разберете една книга, трябва да я отворите. Но книгата е подвързана и вие трябва да знаете как да я четете. Трябва да намерите коментатор, да намерите смисъла на думите на тази книга.

Първото важно нещо: щом искате да учите, светлина ще дойде във вас; щом служите, силата ще дойде във вас. Ако не иде светлината, значи не учите; ако не придобивате сила, вие не служите. В служенето на Бога човек става силен, а в уче-

нието се придобива светлината. Без учение светлина не можете да имате. Под думата *учение* аз вземам всичко в живота, което трябва да научим. Трябва да научиш как да мислиш, как да чувстваш, как да постъпваш, как да готвиш, как да се обличаш, да ходиш, да разбираш предмета. Това е учението да оценяваш малките работи.

Веднъж пътувам с един и приказваме върху философски въпрос. Минахме през една поляна с цветя и аз го спрях – да внимаваме да не стъпчем тия цветя, че ще ни държат отговорни. Престъплението няма да бъде голямо, няма закон, който да ни съди, но невидимият свят ще каже, че сме хора невежи, не се учим. Спрях се. Онзи казва: „Какво са намерили тука да цъфнат? Тук ли се намериха да цъфнат, на този път, през който ние минаваме?“. Ние пък през този път ли трябваше да минем? През друго място не можеше ли да минем?

Българите като казват *лю*, има много омекчаване. *Лю* изразява учудване. Как бихте произнесли *лю*? А *любов*? Ами как бихте изпели думата *любов*? Сега целта е правилно да се научим да учим. С какъв тон бихте започнали? Да кажем, имаме една песен, която започва с думата *любов*. Ние имаме една песен – *Любов ме озари*; с какъв тон започва? (*Една сестра започна песента. Изпя само думите „Любов ме озари“.*) Така не се пее. В любовта ти слизаш надолу, а той възлиза нагоре. (*Учителя пее „Любов ме озари“.*) Като пееш думата *любов*, няма да възлизаш нагоре, но ще слизаш. На горните ти няма какво да им пееш – ще пееш на тези, при които слизаш. С всеки тон ще слизаш и като слизаш, песента ще ти покаже как.

Като слизаш, това показва, че имаш цел. Ти сега имаш две противоположни идеи. Слизаш надолу и казваш: „Надолу слизам“. Но ако аз кажа: „Слизам долу, за да ви помогна“, това е тщеславие. Надолу слизам и ти нося въжетото – тази работа ще се уреди. Всякога, когато сме спънати от известна мисъл (защото ние сме спънати в ума, а някой път сме спънати в сърцето, спънати сме и в своята воля), ти трябва да имаш един изходен път. Да кажем, ако аз бих ви казал така: „Всякога, когато правите нещо, трябва да ме питате“, колко от вас ще ме попитат? Ще ме попитате, когато направите една погрешка – тогава ще дойдете; преди да сте направили погрешката, хич няма да ме попитате.

Като направиш погрешка, ти ще попиташ още веднъж, както в музиката има камертон. Но не като направиш погрешката, а преди да си я направил, та да си взел тона правилно. Всичките тонове имат съотношения. Ако всички тонове не са верни, каква музика е това? В истинската музика не можеш да вземеш първия тон фалшиво. Другите ако ги вземеш фалшиво, първият трябва да е верен. Ако първият е правилен, и другите ще бъдат правилни; ако първият тон не е правилен, и другите няма да бъдат правилни. Когато говоря за мисълта, разбирам, че ако първата ти мисъл е права, и другите ти мисли ще бъдат прави; ако първото ти чувство е правилно, и другите ти чувства ще бъдат правилни. Те си хармонират: подобното привлича подобно. Хармонията привлича хармония, дисонансът привлича дисонанс. Българите имат една поговорка, която не е много хубава. Те казват: „Краставите магарета през девет баира се намират“. Това е отрицателната страна.

(Учителя пее „Любов ме озари“. „Право, братко, мисли. Стани, стани, ти от леглото стани, така болестта ще изгонииш.“) Всички трябва да се отличавате с една мисъл. Никога не допускате в себе си една лъжлива мисъл, която нарушава мира ви. Щом имате една фалшива мисъл, тя понижава температурата ви. Щом имате едно фалшиво чувство, то също понижава температурата ви. Може погрешката да е микроскопическа, невидима, но тя понижава вашата температура. Щом дойдете до учението и служението на Бога, не трябва да се самоосъждате. Аз не съм за самоосъждането, но за постепенното подобрене и изправление.

Сутрин, като станете, как започвате? Ти казваш: „Аз искам да бъда добър ученик“. Каквото и да ви се случи, ще кажете: „За добро е“. Станеш, а времето е облачно. Кажи: „За добро е“. Станеш сутрин, а духа вятър. „За добро е“. Станеш сутрин, кучетата лаят. „За добро е“. Станеш сутрин, петлите пеят. „За добро е“. Станеш сутрин, температурата се е променила. „За добро е“. Там, дето Бог присъства, всичко се изменя. Ако кажеш, че всичко е за добро, за добро ще се измени. Духа северен вятър, студено става; или духа южен вятър – ще кажеш: „За добро е“. Щом кажеш: „За добро е“, веднага любовта започва да действа. В света ако не се научите да имате доверие в любовта, нищо не можете да постигнете.

Сега вие още нямате доверие в любовта. Не че нямате доверие, но по някой път казвате: „Дали моята любов е правилна?“. Казвам: ти не си възприел любовта както трябва, не че имаш лошо желание. Понякога на някои казвам така: „Почакайте, имам работа“. Онзи отговаря: „Много бързам, работа имам“. Казвам: „И аз имам бърза работа. Ти бързаш, но и аз бързам“. Коя работа е по-бърза? Мисля, че моята е по-бърза, затова ще почакаш. Той иска аз да направя една жертва. Казвам: може да направя една жертва, но нищо няма да ти дам. Това, което искаш, няма да го получиш, ако не си готов да чакаш. Ако и аз не съм готов да чакам, също няма да го получа.

Когато Господ ти каже: „Чакай“, тогава чакай! Може да мислиш, че много време ще мине. Няма да мине много време – ние сами продължаваме Божието благословение с нашето колебание и недоверие. Бог е много точен – ако няма никакво раздвояване в любовта, нещата стават навреме; щом започнеш да се колебаеш, Божията любов се забавя. Тогава ние сме причината – не може да стане контакт и Божието благословение не може да работи. Понеже законът е такъв: ти не можеш да учиш, ако не си свободен. Учението трябва да произтича от пълната свобода, ти трябва да имаш любов към всичките преподаватели. Да не кажеш: „Стар съм, не мога да уча“. И като си болен, пак ще идеш; и пари като нямаш, пак ще идеш. Няма препятствие в света, което може да те спъне – всякога трябва да учиш. Това е учение.

И за закона на служението също не трябва да казваш: „Стар съм, не мога да служа“. Старите хора могат по-добре да служат, отколкото младите. Първото нещо, за да се подмладите, е да знаете как да учите. Второто нещо, за да се подмладите, е да знаете как да служите. Човек, който не знае как да се учи и как да служи, не може нищо да постигне. Той ще има обикновени резултати, които всичките хора постигат. Онези, които са се научили да учат, ще постигнат много.

Това, което ви казвам, трябва да го разбирате отвътре. Не само веднъж, два пъти или 10–15 пъти да ви говоря; не да ви опровергавам... Защото сегашният ви живот е израз на веруюто, на учението на миналото, на това, каквото хората са ви учили. Писанието казва, че всички ще бъдат научени от Бога. За да се научат всички от Бога, трябва да се учат и да служат. На-

пример ако аз идвам тук и си кажа: „Какво ще говоря на тия хора, няма да ме разберат“, на какво ще ви науча? Вие станете сутрин от леглото и си кажете: „Пак трябва да се ходи“. Като станеш, трябва да ти е приятно, че отиваш да учиш. Да не кажеш, че имаш болка в крака си... Дори ако краката навсякъде те болят, трябва да ти е приятно. Като вървиш и като имаш болка, да ти е приятно...

Тази стара сестра я бяха заблудили. Казали ѝ: „Ти си стара, да не ходиш там, стой си вкъщи“. Изпоплашила се тя и си седи вкъщи. Казвам на една млада сестра: „Да ѝ кажеш да стане от леглото. Тя се оплаква, че ѝ имало нещо, някъде я боляло, но като стане, всичко това ще се свърши“. Пък сестрата рекла: „Той, Учителя, да дойде да ме излекува“. Какво ще я лекувам! Казвам ѝ: „Стани, стани, нищо повече!“. Тя отговаря: „Първо нека да се премахне болката“. Като ти кажат „Стани“ – стани! Ако Господ ти тури цялата земя на гърба и ти каже „Стани“ – стани: ще вдигнеш земята. Щом ти направиш думата Му на две, тогава тази тежест ще те завърже за земята. „Стани!“ – и ще вдигнеш земята. Ти стани, а земята ще се вдигне, като каже Господ. Господ ще каже на земята и тя ще стане. Ти като станеш, и земята става.

Всичките мъчнотии, които сега носите, ще станат; като станете вие, и мъчнотиите стават, и те се подчиняват. Няма болест в света, няма неприятност, която да не се подчинява на този закон. Вътре в себе си не се колебайте. Вие казвате: „За друго прераждане, като дойдем втори път на Земята...“. Оставете другото прераждане, днес се преродете: днес, в един момент цял един живот можете да измените. Някой казва: „Сега не може, на 40 години съм, остарял съм“. Земята се е въртяла 40 години... Че това е работа на Земята, 40 години тя е обикаляла – ти колко пъти си обикалял около Слънцето? Още една обиколка не си направил...

Имайте съвършената любов на съвършените мъже. Имайте съвършената любов на съвършените жени – на жените, които не се женят. Трябва да имате съвършената любов на Духа, да имате съвършената любов на душата. За мене като кажа „съвършената любов на жената“, е все едно или съвършената любов на мъжа, или съвършената любов на Духа, или съвършената любов на душата, или съвършената любов на

Бога и съвършената любов на Господа. Или аз казвам: съвършената любов на Вечния, на Безпределния.

Понеже заставаме пред лицето на Господа, нека да благодарим за всичките Негови блага, за това, колко е бил внимателен към нас. Ако Той не би ни пазил, не зная какво би станало. Да Му благодарим не общо, но всеки един от нас да благодари за това, колко богатство Господ е внесъл във вашите глави. За това, какво богатство носите във вашето сърце и какво богатство седи във вашите тела – ще Му благодарим. Тогавя няма да бъдете болни и сиромаси, а ще се радвате, че имате отличен ум, отлично сърце и отлично тяло.

Учение и служение. (*Учителя изпя „Любов ме озари“.*)

Да изречем онзи стих: „Да позная Тебе, Единаго истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил“. (Три пъти)

18. лекция, 5 февруари 1941 г., сряда, 5 ч., София, Изгрев

ПРАВ ПЪТ

*Отче наш
Венцр Бенцр*

Каква е разликата между правия и кривия път, по какво се различават?

Пишете по темата *Правият и кривият път*.

Какво е предназначението на черната дъска? Защо е черна, а не е бяла? Някой път не е хубаво да работите с бели дрехи, защото ако речеш да работиш с бели дрехи, трябва да ги переш по десет пъти на ден, а пък с черните не е така. Има нещо, което е полезно в дадения случай. Казвате: „Черен цвят“. Черният цвят е полезен, той е едно ограничение. Имате една материя, която е прозрачна. Полезните неща са относителни. Имате една прозрачна материя и друга, непрозрачна. Кажете, в какво седи лошавината? Лошавината е, че като дойде светлината, непрозрачната материя я задържа и казва: „Тук няма да влизаш“. Прозрачната материя пък казва: „Тук ще влезеш“. Питам: прозрачната материя има ли съзнание? Тук вече се е намесил човешкият дух. Природата е създала тия неудобства на човека, защото иска да развие неговия ум.

Сега религиозните хора казват: „Господ ще нареди всичко“. Всичките други хора казват: „Ние ще наредим всичко“. Вие казвате: „Те не са прави“. Прави са: ние ще наредим всичко и Господ ще нареди всичко. Господ ще нареди всичко, което Той е създал; ние ще наредим всичко, което ние сме създали. Ти създаваш нещо, а искаш Господ да го нареди. Това е твоя работа. Което Господ е създал, Той него ще нареди. Често човек влиза в стълкновение със себе си. Исква някои работи Господ да ги нареди, пък те са човешки работи.

Казвам: по някой път вие не знаете как да си създадете занимание. Например в какво седи заниманието на кърта? Цял ден ходи и рови. Това е еднообразие. На него му е дотегнало, но и той не знае какво да прави. Къртът, като философства, казва: „Защо Господ ме е турил тук да ровя, дотегна ми. Нямаше ли друго нещо, което да правя, друго нещо да стане от мене?“. Кой му е крив?

Друг пример; това са специални примери. Някой път има специални неща, които не трябва да ги вземаме за общи. Някоя мома като душа се моли на Господа да се яви красива на Земята. Щом е красива, започват да се приближават хората. Погледнеш – подир красивата мома тръгнали. Ако тръгнат красиви момци, на нея ѝ е приятно. Не са тръгнали някои черни, сополиви, своенравни. Те мислят, че като ги погледне, ще ѝ стане приятно. Кой е крив? Тя се чуди защо са тръгнали. Тази красота ги привлича. Понеже тя е генерал, княз, затова разполага. Всички мислят, че красивата мома разполага; понеже е толкова красива, има какво да даде. Но тя има само външна красота, която привлича.

Има една красота, която не се губи, пък има красота, която се губи. Често и очите имат такава красота. Като погледнеш очите на някого, нямат никаква привлекателност. Някой казва: „Не си струва човек да бъде красив, но не си струва да бъде и грозен“. Какъв трябва да бъде? Всичко в природата се стреми към красота. Красотата е на три степени. Има статическа красота, има динамическа и психическа, или Божествена красота. Статическа красота съществува, но красотата се дава, тя е един извод. Не може човек да бъде красив, ако не е работил. В красотата умът трябва да е вземал участие, сърцето трябва да е вземало участие, волята да е взела участие, човешкият дух и човешката душа – също. Хиляди години трябва да е работил човек, за да постигне тази красота.

Да кажем, Господ най-първо ви е създал един прав нос. Перспективно така се гледа – прав. Човек може да изкриви носа – и той започва да се изгърбва или да се извива надолу. Носът не става прав, но се изкривява. Изкривеният нос показва, че вътре в човешките чувства и способности е станала някаква промяна. От тази промяна се изкривява носът. Ако сърцето на човека се развие повече, отколкото трябва, носът става широк. Ако човек стане по-умен, отколкото трябва, носът става много дълъг – по-дълъг, отколкото трябва. Но кога имате къс нос? Късият нос е детински. Късият нос се занимава само с дребни работи. Това са определени физиогномически определения, те отчасти са верни.

Разправяше ми една жена, която казваше: „Като погледна отдалече носа му, вижда ми се дълъг. Като го погледна отбли-

зо, носът ми се вижда къс. Обясни ми защо“. Рекох ѝ: „Отдалече ти го сравняваш с други, по-къси носове – и ти се вижда дълъг. Като дойдеш наблизко, няма с какво да го сравняваш – и ти се вижда къс“. Казвате, че носът е дълъг. Имате ли една мярка, с какво мерите носа? Ако дойдете до тия хора, които имат валчести лица, носът им трябва да съответства на лицето. Ако то е продълговато, носът трябва да му съответства. Но това е вече специалност. Имаме една мярка, с която мерим. Аз казвам: „Този човек е добър“. С какво го сравнявам? За всички неща имаме мерки.

Да кажем, че различавате един тон. Един човек пее и друг пее. Капелмайсторът различава тоновете. Един диригент има хор от двеста души. Някой в алта, тенора или баса направи погрешка – и той веднага намери погрешката. Обикновеният човек хич не подозира, но който е специалист, веднага познава. Има някои, които разбират какво нещо е красота, и могат да покажат къде е именно тя. Художникът, който рисува, ще покаже къде е погрешката. Казват: „Тази картина е добра“. Често съм ги питал: „Къде е добрината ѝ, я ми кажете?“.

Казвате, че един човек е добър. По какво се отличава добрият човек, къде седи добрината? Има известни специфични черти на лицето, които определят добрия човек. Има известни линии на лицето, които определят честния човек. Има известни линии на лицето, които определят умния човек. Художникът ги рисува и не ги знае. Някои художници са напипали тия неща в картините, някои не ги знаят. И без да ги знаят, пак ги рисуват – той рисува, както вижда. Линиите на лицето на един човек са хармонични. Казвам на някого: „Ти говориш, че една постъпка е права, а друга не е права. По какво познаваш?“. Значи имаш специфично чувство, което определя това, както един музикант познава кой тон е правилен и кой не е.

Един правилен тон има определен брой трептения. Да кажем, някой вземе до от първата октава. Той съдържа определен брой трептения. Когато се вземат тия трептения, тонът е прав. Щом липсват едно, две или три трептения, тонът не е прав. Или понякога някои от вас не следите какви са причините. Говорите нещо, но не следите какви са причините. Разправяше ми един български свещеник как човек сам си

създава своето нещастие. Като бил свещеник, бил добър певец, разбирал службата в църквата, всичките потънкости на службата ги знаел. Иде един млад дякон да служи. Сбъркал нещо в литургията – свещеникът кипва и му удря една плесница... Как тъй да сбърка! Ударил му една плесница, да се научи да служи хубаво. Случило се, че този дякон станал владика и свещеникът трябвало да служи при него. 20 години плащал за плесницата. Ти ще кажеш някоя дума, ще плеснеш някоя дума някому, но той ще стане владика и после ще плащаш.

Та първото нещо: сега искам да си изправите езиците. На някои езикът е много къс, на някои е много дълъг, на някои е много широк, на някои е много грапав, на някои езиците са много изкривени, на някои са много остри, на някои са много сухи и често засъхват. Това не се позволява. Трябва да имате един мек език, който да разтопява и желязото, и златото. Това са алегии. И в Писанието има една глава, дето Йаков разправя за езика. Опасен уд е това.

По някой път някои учени и някои религиозни хора мислят, че няма какво да учат, пък те едва започват. Той мисли, че всичко му е казано, че всичко знае. Това е едно заблуждение. Колко хиляди научни теории ще дойдат за създаването на света? Сега ако вас ви попитат колко голямо е Слънцето, колко големи са Меркурий, Венера, Земята, Марс колко е голям, или Юпитер, Сатурн, Уран и Нептун колко са големи, ако ви питат 19-те звезди от първа величина колко са големи, знаете ли? Вие ще се намерите в чудо. Това са елементарни работи. Сега някои от вас, които сте много набожни, ако ви питат колко пъти Сатурн е по-голям от Земята, единият ще каже: „Колко прост човек е това“. Религиозният ще каже, че това са малки работи.

Някой казва, че Господ му е открил нещо. Питам го: „Като ти е открил Господ, я ми кажи, какво ще бъде след хиляда години?“ „То не е моя работа, не го зная“. Какво знаеш? Знаеш малки, обикновени работи. Всинца религиозни минават за знаещи. Според мене онзи човек, който познава себе си, знае във всеки даден случай как да постъпи. Той минава за умен човек. Умният човек не ходи с главата си да търкаля камъни.

Аз имам един пример, отдавна съм го наблюдавал във Варна. Едно дете като се разсърди на майка си или на баща си, удря си главата в стената, половин-един час си блъска главата. Аз съм ви привеждал този пример. Един търсил много хубава мома, кротка. Най-после намира една и казва: „Намерих един ангел, много благородно същество. Да я видиш какъв характер има. Ще се живее добре с нея“. Завежда приятеля си да я види. Тя иде с таблата, носи сладко и кафе да им даде. Онзи си туря крака, тя се препъва и пада; простира се с таблата и разлива кафето, после става и казва: „Нищо“. Пак отива да направи ново кафе. Човекът казва: „Видиш ли какво благородно същество е. Друга да беше, щеше да окряка орталъка“. Като се оженил обаче, видял, че тази работа не е така. Казва на момата: „Ти каква беше по-рано... Като се спъна, как постъпи, пък сега как постъпваш“. Тя му отговорила: „Трябва да беше влязъл в кухнята, да видиш какво правех“. Като хванала масата, тя я захапала със зъбите си.

Друг човек пък минава и нищо не казва. Като онзи българин, който ходил във Варна да си купи еминии. Имало голям пазар от еминджии. Отива при един от най-големите еминджии, турчин. Човекът му изваждал, изваждал много еминии, но никой не му ставал. Най-после турчинът му казва: „Калъпсъз, върви си, няма за тебе еминии“. Обидил се българинът, но нищо не му казал, претърпял. Излязъл навън и като отишъл далече от града, на един-два часа от Варна, на Аджамлер, се обърнал и извикал: „Ти си калъпсъз“. Вие понякога, като се върнете у дома, казвате: „Ти си калъпсъз“. Значи – без калъп е кракът ти. Този човек разбъркал въздуха. Ако някой започне да разбърква водата с една пръчка, грехота ли е? Ако е кално дъното, като разбутва водата, тя може малко да се размъти.

Но въпросът седи на друго място. Каквото мисли човек, каквото чувства и както постъпва, всичко това се отразява на неговото тяло. И човек със своите мисли, със своите чувства и със своите постъпки създава своето бъдеще. Сегашният ни живот, тъй, както тялото ни е създадено, зависи от нашите минали условия. Каквото сме правили в миналото, каквото сме чувствали в миналото и каквото сме мислили в миналото – туй е сега създадено. За в бъдеще има много да се работи; още хиляди години има да се работи.

Вие по някой път искате да бъдете ангели. Докато станете ангели, пък и докато станете светии, много трябва да работите. Вие имате погрешно разбиране за светиите. Светията дете и да го туриш, веднага може да се приспособи към условията. Където и да го сложите, и при най-мъчните условия, веднага се справя. Знание има той, знае в дадения случай как да постъпи. Ние сега светията го вземаме като богаташ – да онаследим нещо, да разполагаме с милиони. Такова светийство няма. Има добродетели, които са онаследени, има добродетели, които човек сам е придобил.

Казвам: ония добродетели, които сами придобивате, те са ценни. За онези, които не можете да ги придобиете, вие нямате знание как трябва да се употребят. Например ако сега на вас ви дадат една хубава цигулка на Страдивариус, която струва няколко милиона лева, какво ще направите? Ще посвирите една-две години, после ще кажете: „Толкова пари струва, я да я продадем, да си уредим живота“. И ще я продадете. Като се говори по този начин, не аз искам да критикувам работите.

Ние казваме: „Този е добър, онзи е добър“. Всичките хора са създадени да бъдат добри, но всички не са добри. Всичките хора са създадени да бъдат богати, но всички не са богати. Всичките хора са създадени да бъдат здрави, но всички не са здрави. Причината е в самите тях. Сега мнозина от вас не сте здрави. Някой ще каже, че го боли рамото. Влезли са някакви неорганизирани вещества между ставите и те като се движат, образуват възпаление, спъват кръвообращението. Или пък става свиване на вашите капилярни съдове и кръвта не може да функционира.

Има много причини за болестите, но сега аз имам цяр за всичките хора. Това е много казано, но аз имам панацея. Ако на вас се приложи туй, което аз зная, тогава всичките лекари какво ще правят? Имам цяр, с който мога да направя всичките хора добри. Какво ще правят тогава адвокатите, кого ще защитават? Хората няма да се съдят, но какво ще правят тогава съдиите? Имам знание да направя хората да не грешат. Но щом не грешат, няма да се раждат на Земята. Тогава какво ще правят майките, какво ще правят бащите?

В един грешен свят има много бащи, понеже светът е грешен. Щом хората станат праведни, няма вече да има нужда от

бащи и майки. Първият баща е създал доброто, вторият баща е създал злото. Първият баща е проявил любовта, вторият баща е проявил омразата. Първата майка е проявила любовта, втората майка е проявила омразата. Че как тъй? Онази лъвица, която ражда своето лъвче, не отива ли да вземе детето на овцата и да го изяде? Защо ходи да взема другите деца? Кой я е научил сега? Казвате: „Господ“. Значи на Господ Му е останала работа да иде да я учи как да яде децата на другите...

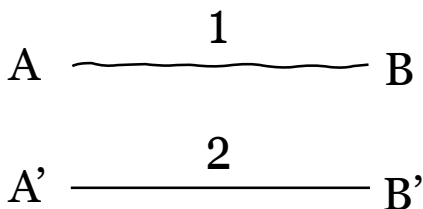
Казвате: „Господ направи това“. Вие обичате да одумвате хората. Кой ви научи? Вие сами се научихте да одумвате. Това е изкуство. Някой е цял адвокат. Прокурорът завежда дело, казва: „На основание на това е направил това, направил е онова“. Искаш да го оправдаеш, говориш добро за човека. Пак си прокурор... По някой път хората съдят другите, но по някой път осъждат себе си.

Значи това са положения в природата, които ни заставят да влезем в едно неестествено състояние. Най-първо ще приложите върху себе си правилото, ще си кажете: „Господ ме е създал добре. Ако имам някакъв дефект, той е от мене“ – ще търсиш причината в себе си. Ако ти намериш истинската причина оттам, отдето си се отклонил, веднага недоразуменията, които имаш в себе си, ще изчезнат. Всякога, когато човек се е отклонил от правия път, в него веднага настава една вътрешна тъмнота, той започва да не разсъждава, недоглежда работите. Най-първо става внимателен към себе си. Своите погрешки не вижда, а вижда погрешките на другите.

Всички външни погрешки на хората са и твои погрешки. Ако Адам сега дойдеше в света, всичките погрешки, които днес съществуват, на кого са? И ако Ева дойдеше, всичките погрешки са техни, те ги направиха. Те са се скрили сега някъде и децата страдат – пак те са причината. Причината сме ние. Един веднъж ме попита: „Кой е причината за греха?“. Казвам: „Ти си причината. Ти си първият Адам, който съгреси в рая заедно с Ева. Ти сега оправì себе си, за да се оправи целият свят“. Цяла бъркотия има в това. Били ли са всичките хора с Адам, или не, в рая? Цял философски въпрос е това, който не е разрешен. Едни приемат, че всичките хора са съгрешили заедно с Адам. Други твърдят, че всички не са съгрешили, но по причина на Адам и те са съгрешили после. Сега въпросът е

били ли сте в рая, та да съгрешите, или не сте били. Сега нищо не помните. Някои от вас помните ли да сте били в рая? Не помните.

Да дойдем до научната страна. Имате линията AB . Права ли е тя? Не е права, гърбава е. Аз я чертах за права, но тази – $A'B'$, е права. Защо линията, теглена с линия, е по-права от тая, теглена само с ръка? Коя бихте предпочели? Имате ли-

ния 1 и 2 – коя бихте предпочели? Първата линия е мека, втората е остра. Едната линия е гъвкава, другата е права. Тази, правата линия, ще те бутне, ще каже: „Право трябва да вървиш, какво ще се огъваш“. Сега това са тълкувания.

Казвам: във вас има едни линии, които не са събудени. Трябва да ги събудите сега. Вие досега сте работили с някои от вашите способности и чувства – не работите с целия си ум, не работите с цялото си сърце и не работите с цялото си тяло. Много неща има във вас, които са спящи. Някой казва: „Като умрем, ще идем в оня свят. Че като се преродим, това за в бъдеще ще оставим“. Не е лошо това. Една работа можеш да я свършиш за 10 години, за една година, за един месец, за един ден. До Слънцето с краката на светлината се отива за 8 минути, с краката на един най-бърз трен, който имаме, се отива за 250 години, пък с биволска кола – за няколко милиона години. Някой казва: „Милиони години се движа“. Казвам: „С биволска кола си се движил“. Не че много е направено за това време... Друг казва: „Дълъг живот живях, сто години“. Ако с една биволска кола си се движил, какво си свършил? 120 години си живял, 120 пъти Земята е обиколила около Слънцето. Изчислете за 120 години колко километра е изходил един човек; после за 120 години колко е изходило Слънцето... Това трябва да изчислим.

Сега някои от вас започват да мислят, че са закъснели. Хората казват: „Ние остаряхме“. Казвам: остарели сте, но не сте поумнели. Всеки, който не е поумнял, според мене на хакерене е остарял. Старостта е един процес и младостта е един про-

цес. Човек е извън старостта и извън младостта. В началото на пътя е младият, в края на пътя е старият.

Седите някой път и ви нападне тъга, обезсърчение, обезсисли се животът ви. В своите изследвания веднъж се спрях при една стара баба, 85-годишна. Виждам едно правилно лице, много хубав нос, хубава брадичка, хубава уста. Виждам, че като е била млада, е била хубава. Сега е стара, но пак има една свежест. Зная как да ѝ говоря. Тя седи и ми разправя: „Обезсислил се е животът ми, няма какво да ме интересува. Едно време бях млада, играех на хорото, момците ме интересуваха. Като погледнех очите и носа на всички, знаех как да се въртя, знаех как да си турям китката, знаех как да си завързвам чумбера. Пък всичко мина. Онзи момък замина за другия свят, пък другите момци, които едно време ми хвърляха очи, сега не могат да ходят, не могат да дойдат при мене. Аз да ида да ги търся, срам ме е“.

Казвам: хубав писател би станало от нея. Тя рече: „Да си замина за другия свят“. Аз искам да събудя интерес в нея. Казвам ѝ: „Знаеш ли, че аз зная едно изкуство за подмладяване“. Изведнъж тя се заинтересува, казва: „Да не би да ме изпитваш?“ „Не, зная. Мога да те направя на 19 години“. Тя изведнъж започна да мисли. Рекох: „Аз мога да те подмладя. Мога да те подмладя, но я ми кажи, какво ще направиш? Ще идеш ли на хорото? Понеже това си го правила вече, сега ще те подмладя, ако ми кажеш какво ще правиш.“ „Остави ме да помисля.“ „Не, не, сега ми кажи.“ „Не зная какво ще правя. Може да обещавам нещо и да не мога да го направя, може да съгреша“. Казвам: затова и аз няма да ви подмладя.

Старостта е едно противоречие на ума, на нашето сърце и на нашите постъпки. Даже и ако човек би живял според Божия закон 120 години, той пак щеше да бъде свеж. Ще си замине, без да има нужда да му помагат хората. Той ще бъде като имотен човек, който ще си продаде имането и ще иде в другия свят. Ако няма средства, тогава ще търси средства от другите.

Та сега как трябва да се подобри положението? Някой казва: „То се е видяло“. Ако сте един грънчар, трябва да проявите вашето изкуство. Ако сте един шивач, също трябва да проявите вашето изкуство. Ако сте един говорител, трябва да проявите

вашата реч. Ако сте един художник, трябва да проявите вашето художество. Трябва да проявите нещо – и какъвто и да е занаятът ви, трябва да направите едно подобрение. Ако сте един финансист, трябва да проявите изкуството си. Но опасността ето къде седи. Онзи финансист като застане като молец над книгата, през целия ден събира цифрите. Ако го питате нещо за природата отвън, него не го интересува – интересуват го само числата на бюджета. Че това не е нито в клин, нито в ръкав. Този бюджет нищо няма да му донесе.

И вие седите и разрешавате един ваш плюс, недоволни сте. Тогава сте финансист, занимавате се със себе си. Не си повдигате главата нагоре да видите какво хубаво има в природата. Казвате: „Господ ме е забравил“. Действително глухите хора, на които Господ говори и те не разбират, Той ги е забравил. Слепите хора, които не виждат, Господ ги е забравил. Всички, които осакатяват себе си, Господ ги е забравил – турил ги е за ремонт. Слепите са за ремонт, болните са за ремонт – всички тия Той ги е турил за ремонт. Здравите, които остават, на тях казва: „Дайте им работа“. Та сега за какво сте – за ремонт или за работа? Аз ви говоря за работа. И за ремонт има много...

Сега има много неща, които трябва да се събудят във вас, трябва да се събудят нови интереси. Защото ако сега ви попитам: „Какво бихте поискали от мен?“, ако ви кажа: „Поискайте една дарба от мене“, какво ще поискате? Ще поискате като всичките хора – повечето ще искате да станете богати. Някои от вас ще искат да станат красиви, силни и т.н. Не знай колцина от вас ще поискат това, което ви трябва. Ние сме изправени пред Бога. Казва Господ: „Какво искаш?“, а ти искаш това, което не ти трябва. Ти искаш здраве, но здравето е в тебе – на тебе ти трябва умение как да пазиш здравето си. Искаш да бъдеш умен – ти имаш в себе си всичките условия да бъдеш умен човек. Имаш отлична глава, но тази глава не си я турил на работа. Искаш да бъдеш добър: имаш отлично сърце – тури го на работа. Ние разсъждаваме и казваме: „Този човек е лош“. Лошите хора са материал, от който ще направите вашите грънци. Ако не знаете да направите грънците, вие ще се окаляте; ако знаете да правите грънци, ще уредите работите си. Лошото в света е онова, което не е организирано; онази материя, която не е организирана, е лоша. Организираната

материя е добра материя; и организираният човек в този смисъл е добър човек.

Сега всички трябва да се впрегнете на работа. На някои от вас паметта е слаба – защо? Защото умът и сърцето са в противоречие. Някои от вас не знаят да пеят, защото слухът им не е развит. Някои от вас не могат да бъдат художници, защото недовиждат. Знаете ли колко добре е човек да вижда? Мнозина са ми казвали: „Много ми хареса този човек“. Питам: „Какви са очите му?“ „Не видях.“ „Какви са веждите му?“ „Не видях.“ „Лицето, носът му какъв е?“ „Не зная“. Като срещнете един човек, трябва да видите лицето, очите, носа, брадата, пръстите му какви са. Това е същественото.

Като срещнете един човек, аз най-първо питам: „С какви дрехи беше облечен?“. Той е бил в бели дрехи, но онзи казва: „С червени дрехи беше“. Някой пък ще разправи дрехата как е била направена, яката, всичко ще види. Всичките хора еднакво не гледат. Има хора, специалисти само за шапки. Наблюдал съм жените в своите наблюдения – някоя ще види всяка жена с каква шапка е била, ще види формата ѝ. Друга не наблюдава шапките – тя не е специалистка по шапките. Друг е специалист по ръкавиците, какви са шапките – не знае. Трети е специалист за роклите, какви са те. Малко хора съм срещал, които да обръщат внимание на целия човек. Шапките какви са, ръкавиците, лицето – на тях обръщат внимание.

Та най-първо създайте себе си. Като видите един даровит човек, един музикант, той ще събуди във вас едно музикално чувство; един художник ще събуди художествено чувство; един оратор – едно ораторско чувство; един добродетелен човек ще събуди добродетел. Това не е нещо външно. Всеки човек, когото вие срещате в света, ще ви предаде нещо. Добрите, умните хора ви предават нещо – те са, чрез които Божественото начало се явява. Него трябва да възприемем, а не само външно да бъдем добри. Добродетелта е като извор, който е за тебе. Като срещнеш добър човек, той дава, нищо не взема. Тези, които нямат, всякога искат да бъдат добри, да бъдат умни, те само вземат. Онези, които имат, раздават.

Като срещнете праведен човек, вземете от него. Вие казвате: „Да съм като него“. Ти да си като него, значи постоянно да даваш. Трябва да мислиш като него, да не вземаш. Ще ра-

ботиш: човек трябва да работи върху себе си. Срещате един умен човек, но вие не знаете да се ползвате. Понякога във вас влезе едно състезание: „Защо да не съм умен като него?“. Или музикантът свири, художникът прави картини. Ако събудите в себе си новите неща, вие ще се подмладите и една нова енергия ще влезе във вас. Има някои места във вас, които не са бутнати. Трябва да ги разбутате, за да се подмладите.

Опитвали ли сте се някой път да се върнете назад в живота си? На онези, които заминават в другия свят, 45 години им отнема само да се занимават с живота си. Онова, което е непотребно, го изхвърлят, и малкото, което остава, с него ги пращат на Земята пак. Раждат се и пак започват живота си изново; другото остава в архива, той го носи със себе си.

Сега вие имате желанието да станете възрастни. Казвате: „Дете няма да бъда“. Значи не трябва да бъдеш едно глупаво дете, но трябва ли да бъдеш един глупав старец? Защото за глупавото дете има шанс да се поправи на Земята, но за глупавия старец няма шанс. Глупавото дете се поправя в живота, но глупавият старец само смъртта може да го поправи. Затуй ви препоръчвам да станете деца, за да имате шанс. Ако сте от глупавите старци, смъртта ще ви поправи. Казва се: „Ако не станете като децата, не можете да влезете в Царството Божие“. Ако ти в себе си нямаш онова любопитство на детството да учиш, да ти е приятно...

Вие, старите, някой път като видите младото момиче, обърне ви се сърцето. Може да искате да бъдете млади, но радвайте се на младото момиче, като че това сте вие. Вие не можете да бъдете тъй радостни. Обичайте младите, за да се подмладите; обичайте добрите стари, за да поумнеете. Ти не можеш да се подмладиш, ако не обичаш; ти не можеш да поумнееш, ако не обичаш. Ще обичаш младия, ще обичаш стария. Старият в умствения свят е млад, младият в света на любовта е млад. Три вида младост има. Тази любов, за която ви говоря, това е онази, вечната Божествена младост на Любовта; това е вечната Божествена младост на Любовта, вечната Божествена младост на Мъдростта и вечната Божествена младост на Истината.

Та в дадения случай ти във всички светове не можеш да се подмладиш – ще се подмладиш или в любовта, или в мъдростта, или в истината. Това е законът на обновяването: веч-

но подмладяване трябва да има. Сега започнете със закона на подмладяването. Случи ви се нещо много неприятно – в себе си трябва веднага да се справите. Казвате, че живеете в Господа. Тогава поправете това, което срещате, което ви е спънало – него Господ го е сложил на пътя ви, то е една задача. Един лош човек ви е турил на пътя – в този лош човек е Господ. Онзи ти казва: „Къде си тръгнал?“ – значи Господ ти казва това. Ако Го познаеш, ще кажеш: „Господи, кажи ми какво трябва да правя?“. Какво ще ти каже лошият човек? „Я върви с мене.“ Един разбойник казва: „Я върви с мене“. Сега теоретически говорят, че Господ е във всичките хора, но като дойдете до лошия човек, забравяте теорията. Там, в лошия човек, защо не Го виждате Господ?

Тук, на Изгрева, преди години дойдоха да преглеждат от Обществена безопасност⁹. Дойдоха горе, седнаха, носеха оръжие. Един извади револвера, тури го на масата, погледна ме, пък се поусмихна. Аз го гледам. Казва: „Какво ще се прави? Държава, трябва да се служи. Тук затова сме дошли... Вие не сте разбойници, но туй го носим само да плашим хората“. Като го погледнах, Господ ми говореше сега: „Да не те е страх, привидно е това“. Бащата, който иска да спласи детето си, нали привидно става сериозен. Отвътре той не е такъв, но отвън. Детето като погледне баща си такъв сериозен, то го гледа мило – и бащата се отваря, започва да го глади. Детето познава баща си, то казва: „Татко, няма какво да ми се сърдиш, признавам погрешката си. Каквото ми кажеш, думата ти на две няма да направя, ще изпълня волята ти“.

И тъй, не се противете на Божите работи. Имаш нещо криво в себе си – изправи погрешката! Не се извинявай, да кажеш: „Че условията, че беднотията...“, но кажи: „Ще изправа погрешката си“ – нищо повече. Това е законът на подмладяването. Навсякъде, във всяко общество ще нарочат някого. Някого нарочат – направят го по-добър; другия го нарочат за лош и го направят по-лош. Казват: „Много лош беше, но се поправи човекът“. Кой знае? „Много лош беше“ – не забравят хората, все помнят миналото. Онова, което сега правим, то важи за в бъдеще; сега градим новото бъдеще.

По някой път аз ви говоря за Любовта. Първото нещо: човек трябва да премахне ония препятствия, които съществуват между Бога и него. То е първото нещо! Не трябва да уреждате

вашите въпроси с хората, но първото нещо е препятствията, които седят между неговия ум, неговата душа, неговото сърце – тия препятствия трябва да се махнат. Само тогава можем да разберем онази Божествена любов в нас. В Божествената любов лягаш обременен: и умът ти е обременен, и сърцето ти е обременено, и животът се е обезсмыслил, но ставаш сутринта – нещо е проветрено, има изходен път, показва се една надежда. Сега този път трябва да се подобрява постепенно.

Сега на вас, сестрите, ви казвам да намерите от Библията всичките стихове за подмладяването. Извадете всичките стихове за поумняването, извадете всичките стихове за подобряването. Та казвам: изваждайте всеки ден ония стихове, които се отнасят до подмладяването, или всеки ден внасяйте по една хубава мисъл за подмладяването. Кажете си: „Ако съм богат, какво бих направил днес?“. Последен сиромаш си, нямаш пет пари – представи си, че си богат. Казваш: „Това не е право“. Че като представят там, на сцената, една драма, право ли е? Онзи, който представя на сцената, че някой умира, лъже хората – той не умира ни най-малко. Някой представя, че краде, но не краде. Някой е прокурор на сцената, някой представя, че е някакъв цар, но не е. Туй вярно ли е? Ако те имат право да си представят тия работи, защо да нямаме право да си представяме, че сме царе или богати хора.

Сега ако бяхте милиардери, какво щяхте да направите?

Една такава тема ще ви дам: *Ако бях милиардер, какво бих направил.*

Я напишете, да видим, ако сте милиардер, какво ще направите. Трябва да използваме Божествените блага. Всеки ден си има свои блага. Онова, което днес можете, трябва да го използвате. Например този хубав ден при Месечината, която се промени... Нощта беше прекрасна. В такава нощ един астроном ще се радва, че може да наблюдава звездите.

Всеки хубав, красив ден носи нещо красиво в живота. Онова, което Бог е вложил, го развийте в себе си. Колко дарби Бог е вложил, на които не сте обърнали внимание. Много добродетели Бог е турил във вас и вие не сте им обърнали внимание. Много способности Бог ви е дал, на които не сте обърнали внимание. Аз виждам, че някои от вас можеха да бъдат отлични певци. Някои от вас бихте били големи худож-

ници, някои бихте били оратори, да говорите. Някои от вас сте критици, тъй намясто критикувате. Критик аз наричам онзи, който знае да изчиства лекетата: някое леке така да го махне, че да остане дрехата чиста.

Критикуват на някой човек стила, че някоя дума е турил ненамясто, глаголът или местоимението не е намясто. Или запетаята, или точка и запетая, или някъде две точки не са турени намясто. На български по-лесно се пише, но на английски знаеш ли колко мъчно се пише? Съвременните хора могат по онова, което пишете, да познаят вашия характер. Ако пишете нещо и в началото си го написал тънко, а после си го надебелил, или започнал си дебело и свършваш тънко – по това ще съдят за тебе. Почеркът ти показва какъв е твоят характер: дали си щедър, дали си учен, дали си дребнав, дали можеш да свършваш работата докрай, или не.

Мнозина се оплакват, че изяждате по една буква. Някои от вас изяждате **ѿ**, туряте **е**. Някъде вместо ер малък туряте ер голям. На английски как пишете *T*-то, или на български как пишете *E*-двойно (**ѿ**)? И това, къде пишете чертичката, по-горе или по-долу, пак показва характерът какъв е. Някой пише глав-

ното *Г* голямо – какво показва това? Това означава голямо тщеславие. Някой го пише много скромно. Някой напише *Б*-то така – тогава тщеславието

е и отзад, и отпред. Това са мнения на графолозите. Не може без тщеславие, но то да не е извън мярката, да е намясто.

Казано е: „Не от човеците, но търсете слава от Бога“. Търси слава, която ще ти дава постоянно. Трябва да търсим чувства и способности, които ще бъдат постоянни, че като идем в другия свят, те да ни последват. Някои неща, след като си заминем, ще ги напуснем. Има неща, които на нас не са ни потребни. Например да обичаш да се сърдиш – това е непотребно. Ако идеш някъде между добрите хора, а ти имаш изкуството да критикуваш, ти си голям критик. Живял си между невежи – критикувал си ги. Но като си влязъл между учени хора, те всички са специалисти, никой не прави погрешка – тогава кого ще критикуваш? Ти ще се учиш от тях. Като погледнеш – всичко е написано хубаво. Най-после ще кажеш: „Вече тук няма място за критика“.

Когато започвате да живеете вече в света на умните хора, какво ще критикувате? Щом се критикувате, аз зная вече къде живеете. Щом не се критикувате, значи всички сте умни. Какво ще критикуваш художниците? Казва един: „Знаеш какво нещо е стар човек“. Рекох: „Не зная“. Казва: „Да ти не дава Господ да знаеш“. Старецът прави смущение на хората. Казва, че е остарял, пък той е на 45 години, тъкмо човек за работа. Или на 60 години е – тъкмо човек за работа. На 120 години е – тъкмо ученик да бъде. Казва: „Остарях“. За старост да не става дума, няма кандидати за старост.

Голям ценз се изисква за стари хора. В небето има едва 24 старци. Цяла една епоха от милиони години едва е образувала един стар човек. Вие сега всички сте станали кандидати стари да станете. За деца има място, но за стари хора няма. Съжалявам, че сте турили кандидатурата си там, където всички ще фалирате. Всички, като идете в другия свят, ще ви скъсат. Защото там има шанс да бъдете деца, но да бъдете старци няма шанс. А за Земята е тъй... В далечното бъдеще, във вечността, може би ще ви се даде някога такъв шанс...

Малко музика сега. Да изпеем *Тъги, скръби*. (Учителя пее и ние пеем „Тъги, скръби“. Учителя свири „Братство, единство“, „Време е да вървим“; и ние също ги изпяхме. След това изпяхме „Давай, давай“.) Тази песен я пеете по-добре. (Изпяхме и „Махар Бену Аба“.)

Човешката мисъл върви по една музикална линия, и човешките чувства вървят по музикална линия. Лошите мисли, лошите чувства оставят големи отпечатьци, оставят бразди вътре. Видите някой човек – счупил му се е кракът, пукнала му се е главата. Всичко това оставя големи отпечатьци. Много пъти хората са свикнали да гледат, когато колят някоя кокошка или някое животно. Това оставя едно впечатление. Видиш, че някое цвете е откъснато. Всичките тия малки работи след време дават много лоши резултати. Хранете в ума си красиво, което да остане в него – то е здравословно. Пък има неща, които не трябва да ги държиш в съзнанието си.

Някой път си недоволен – изхвърли недоволството от себе си. Помисли, че ти живееш при едно същество, което е всякога доволно, което е съвършено – в Бога живееш. Ти се мъчиш. Ако ние се мъчим в Бога, какво ни очаква тогава? В ума си

дръжте хубавите лица на всичките добри хора – нека те са на първо място. Като влезете в църквата, там са само образите на светиите, няма престъпници. В тази църква дръжте вътре най-хубавите икони. Хубавите мисли са икони, хубавите чувства са икони, хубавите постъпки са икони. Ти като направиш някакво добро, то вече е цял един образ. Помогнеш на един беден човек от любов – това е вече цял един образ; и двамата сте нарисувани. Ти както си направил доброто, и двамата сте нарисувани.

Един ден ти ще видиш къде си направил доброто и ще се измениш, като се видиш. Понякога ще мислиш, че не си ти. За всички направени добри работи някой път казваме: „Не е мое“. И за лошите работи казваме: „Не е мое“. Един ден ще познаем, че доброто, което сме направили, сме ние, и лошото, което сме направили, сме пак ние. Та лошото ще го хванете, за да ви даде сила, както сегашните учени хора вземат отровата на змиите и лекуват най-лошите болести. Злото ще го хванете, ще му извадите отровата и с нея ще се лекувате; ще си направите аптека. Тогава ще турите змиите на работа.

Да кажем следния стих: „Да познаем Тебе, Единаго истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил“. (Три пъти)

Да познаем Този, Който ни е дал всичко, е най-хубавото.

19. лекция, 12 февруари 1941 г., 5 ч., сряда, София, Изгрев

СЛУШАЙТЕ СЪВЕТА

Отче наш

Изпейте *Махар Бену Аба*.

Имахте темите *Ако съм милиардер, какво ще направя*, и *Правият и кривият път*. Ако съм милиардер, какво ще направя? Ако вие имате една свещ, какво ще направите? Искам да дадете конкретно определение. Или ако сте милиардер, какво ще направите? Вие мислите, че много можете да направите, но ако имате една свещ, какво ще направите? Ще запалите свещта да ви свети. Ако си един милиардер и имаш ум, какво ще направиш с ума си? Най-първо ще запалиш този ум, за да ти свети.

Вие мислите, че изведнъж ще направите нещо, някакво подобрение в света. Тогава хората нямат ясна представа какво нещо е светът. Всичките същества, които Бог е създал, Той ги е направил разумни. Нито едно същество няма нужда от вас. Вълкът не се нуждае от някакъв морал, да го учиш как да яде или как да се превива, нито да му кажеш как да образува дом, семейство. Той казва: „И без тебе мога да живея като вълк“. Питат го: „Искаш ли човешка култура?“. Отговаря: „На мен не ми трябва човешка култура, аз ще си живея като вълк“.

Сега имате понятие за правия и за кривия път. Каква е разликата? Единият път е надолу, другият път е нагоре. (*В оригинала липсва рисунка.*) Щом слизаш в един кладенец, ти си в кривия път; щом излизаш от кладенеца навън, си в правия път. Щом влизаш в кладенеца, някой път има възможност да се скъса въжетото и да паднеш. Щом си влязъл в кладенеца и искаш да излезеш, пак може да се скъса въжетото, като излизаш, и пак да се върнеш долу. Като слизаш, може да се скъса въжетото, и като излизаш – пак може да се скъса.

Някой казва: „Аз да му кажа“. Сега ако аз ви кажа, ще стане ли някаква промяна във вас? Не. След като ви кажа и всинца имате по една свещ, ще запалите свещта. Какво можете да направите? Вие и без туй можете да си запалите свещта. След като ви кажат да си запалите свещта, тогава какво могат да ви

кажат по същия път? Хубаво ги запалете, нека да горят хубаво; гледайте да не димят тези свещи. Тя, свещта, е направена да дими. Казва някой: „Твоята свещ дими“. Не съм я правил тази свещ аз, но ме държат отговорен за дима. Държат те отговорен някой път, че не знаеш как да говориш. Вие накарате някого да направи баница. Той никога не е правил баница, не знае пропорцията – колко сол, колко сирене да тури. Замеси тестото и сложи една шепа сол в брашното – тя не се яде от сол, дори горчи. Къде е погрешката? Че си турил повече сол.

Когато вие критикувате един човек, какво показва, когато сте турили една шепа сол на критиката? Та някой път ние се намираме в положението на Настрадаин Ходжа¹⁰. Правил си къща той, качил се на покрива, паднал и си изкълчил крака. Взема тояжка и започва да накуцва. Питат го: „Настрадаин Ходжа, как стана това?“ „Качих се на покрива, паднах, изкълчих си крака“. Започват да му говорят: „Че защо не внимаваш, бива ли така?“. Един му казва, втори, трети – че защо не се е вързал с въже, че защо това не е направил, защо онова не е направил. Всеки го пита как е станала тази работа. Той като разправял, разправял, най-после казал: „Няма ли някой от вас, който да е паднал?“.

Имате числото 10, съпоставено с тия знаци: знака на събирането, на умножението, на изваждането и на делението. Значи за да се употреби в света 10-те, два начина има – положителен и отрицателен. Каква е разликата, ако съберете $5+5=10$ и ако ги умножите – $5 \times 5=25$? Каква е разликата между събирането и умножението? Има разлика, ако ти работи един човек или ако ти работят пет души изведнъж. Ако ти работи един човек, това е събиране; ако ти работят пет души, е умножение – значи процесът се ускорява. Работите в умножението стават по-бързо, отколкото в събирането.

Сега всинца имате желание да направите нещо. Някой иска да стане поет, но не знае как се става поет. Някой иска да стане музикант, но не знае как се става музикант. Или някой иска да стане проповедник, или свещеник, някой иска да стане баща, някой иска да стане майка. Знаете ли как се става баща; или знаете ли как се става майка? Някой иска да стане син или дъщеря. Знаете ли как се става син или дъщеря? Има осиновени дъщери и осиновени синове. Каква е разликата между осиновения син и осиновената дъщеря?

Сега ние не искаме да показваме знанието си, какво ние знаем. Това знание можеш да го разправяш на хората само веднъж – и тогава ще бъде най-интересно. Ходил си някъде в странство и започваш да им разправяш – интересуват се. Втори път като им разказваш, интересът няма да бъде така голям. Ако им разправяш трети и четвърти път, интересът още се намалява. Сега няма да се спирам върху въпроса защо се намалява този интерес. Може да го обясним по следния начин: ти си човек, който си бил гладен, огладнял си. Намери се един твой приятел, нахрани те. Тъкмо излезеш от него, намери те друг приятел, и той иска да те нахрани. Първият, който те е нахранил, разправя своята история. Ако дойде друг да разправя същата история, казваш: „Не ми се яде“. Той ще каже: „Нали ме обичаш?“. Въпросът не е за обичане. Тъкмо излезеш, намериш трети приятел, и той иска да те угощава. Ти не си разположен да ядеш.

Или направиш една погрешка. Срецне те един, започва да ти чете морал. Тъкмо излизаш, вече моралът ти е прочетен, срещаш друг, и той започва да ти чете морал: „Ти защо направи така?“. Трети, четвърти – все ти четат морал. Питам: каква полза има да ти четат същия морал? Едно дете ходило с една стомна на извора и я счупило. Срецне го бащата, казва: „Защо счупи стомната?“. Чете му бащата един морал. Иде при майката, и тя му чете друг морал. Иде при големия брат, и той му чете един морал; голямата сестра също му чете морал. Стомната е счупена, какво се ползваш от морала? На това дете всеки му чете морал: защо е счупило стомната.

Сега къде е приложението на счупената стомна. Представете си, че на едно дете баща му му е дал едно житено зърно, много ценно, да го пази, да го занесе някъде. Това дете върви донейде и изгуби зърното, не може да го намери вече. Детето ще започне да плаче, че зърното се е изгубило, че не може да го намери. То трябва да чака на това място – и на следната година ще намери зърното, то ще се покаже. Там, на мястото му, ще има израснали 40 стърка – на всеки по един клас и всеки клас с по 40–50 зърна. Тогава всичко прави 40 класа по 40 зърна – 1600 зърна. Питам: къде е погрешката? Това дете, което е изгубило едното зърно, сега има 1600 зърна. Вие му четете морал защо го е изгубило. Изгубило е това зърно, за да

се увеличи 1600 пъти. Когато изгубиш като това дете зърното, само една година трябва да чакаш – и ти ще имаш 1600 зърна.

Сега погрешката седи в това, че детето, като е паднало зърното, не го е заринало, а пък минават кокошки – те ще намерят зърното, ще го глътнат. Тогава зърното ще отиде. Ако това зърно попадне в стомаха на кокошката или ако попадне в земята при благоприятни условия, то няма да произведе същите резултати.

Да допуснем сега, че хората се спират върху свои погрешки. Спираш се върху погрешките, пак да ги изспириш. Вие, когато започнахте *Махар Бену Аба*, понеже сте свикнали органът или цигулката да ви помагат, и защото ги няма тия помощници, току изведнъж *Махар Бену* почна да не върви. Едно колебание имаше и към края малко се пооправи; започнахте с едно колебание. Че и една цигулка, и тя няма да вземе тона вярно. Цигуларят трябва да нагласи струните, защото ако е влажно времето, те се разпуцат. Ти може да туриш лъка на същото място на цигулката – и тонът няма да бъде верен. Казвам: преди да запее, човек трябва да се нагласи малко, всеки да си има по един камертон.

Често хората искат да знаят какво влияние има музиката. Ако една дума не знаеш как да я произнесеш, ти ще си напакостиш. Една добра дума няма да ти напакости, но една лоша дума, ако не знаеш как да я произнесеш, ще си напакостиш, тя много може да ти напакости. Ако знаеш как да я произнесеш, тогава няма да ти причини пакост. Често чувам бащата да казва: „Моето шопарче“, ама тъй го казва, че не се оскърбява детето. Често бащата употребява думата *шопарче*, като пипне детето; той не казва, че е здраво, а рече: „Шопарче“, понеже шопарът никога не може да бъде болен, винаги е здрав. Само здравия можеш да го наречеш „шопар“, там този епитет е намясто. Или пък някой път ще кажеш „гълъбче“, или „мое-то пиленце“ – значи има хубави качества.

Казвам: при сегашните условия трябва да научим ценностите. Всяка една дума, всяка една песен, всяка една постъпка има своята ценност. Сега говорим за прав и крив път. Правият път в музиката е да знаеш да пееш. При кривия път ти влизаш в него и ако речеш да пееш, няма никой да те слуша. Ако си артист и пееш криво, нищо няма да ти дадат, ще изгубиш

всички разноси, които правиш, няма да имаш никакви постижения.

Та казвам: и в мисленето е същото. Ако човек през целия си живот не се научи да мисли, той губи от себе си. Някой път седим и се колебаем дали това, което мислим, е право, или не. Ти виждаш един човек и веднага си съставяш понятие, но знаеш ли колко мъчно е да си съставиш понятие за човека. Какво може да излезе от него? Има някои хора, които са силни на физическото поле, имат силно тяло, но чувствата в тях са слаби. Има хора, на които чувствата са силни, пък тялото е слабо. Има хора, на които умът е силен, но и тялото, и чувствата са слаби.

Ние под силен човек разбираме този, на когото и тялото е силно, и чувствата са силни, и умът е силен. Разбираме, че тялото му е здраво, че сърцето му е здраво и умът му е здрав. Под думата *здро* разбираме, когато сърцето функционира правилно. В правилното функциониране човек не се пресилва в работата. Щом пееш и ти е приятно, това е здравословно; щом пееш и се безпокоиш, пеенето не може да ти даде това, което искаш. Или ако говориш... Да допуснем, че вие искате да произнесете думата *добър*. На какъв тон ще я произнесете? Сега всички произнасяте думата *добър*. На какъв тон я произнасяте? За да я произнесеш, какъв е музикалният тон на доброто?

Доброто има свой цвят. Произнасяш думата *любов*. Любовта има свой тон, с който започва, има особен цвят. Вие ще произнесете думата *любов*, но не я произнасяте с тона, който има. Онзи цвят, който има, и него не виждате. А пък искате да знаете какво нещо е любовта. Сега ето какво се разбира тук. Ако вие сте в едно разнебитено мислено положение, разнебитени са мислите, разнебитени са и чувствата ви, и тялото ви, вие това го чувствате. Ако в дадения случай вземете вярно основния тон на любовта, веднага ще се хармонират умът ви, сърцето ви и тялото ви, веднага ще стане една промяна, всичко ще се хармонизира. Но преди да стане това хармонизиране вие ще изгубите вашето съзнание. Ще изгубите съзнанието и тогава ще минете от едно състояние в друго. В първия случай, ако вие сте болен, трябва да слезете надолу, т.е. трябва да престанете да мислите за вашата болка.

Когато хората боледуват, някой път минават през една криза, че изгубват съзнанието си. Тогава лекарят казва, че болният, като минава кризата и изгубва съзнанието си, не чувства болката. Казва: „Като мине тази криза, ако може да я премине, започва оздравяването. Ако не може да премине кризата, става влошаването“. Ако човек не може да мине някоя криза добре, слиза в този процес надолу и може да слезе толкова надолу, че да не може да излезе. Тогава казваме, че този човек е безнадежден. Казвам: любовта е онзи вътрешен процес, който поставя мислите на техните места, поставя чувствата на техните места, поставя и здравословното състояние на човека намясто. Ако дойде любовта в тебе, ти ще дойдеш в меките трептения, в теб ще се зароди желание да ядеш – и вече ще ти е сладко яденето. Искаш да пиеш, но след като пиеш вода, имаш един сладък вкус. По някой път ядеш, но не ти се яде – значи не си взел верен тон на любовта, тя не действа. Тогава човек казва: „Не ми се яде“. Канят го за едно, канят го за друго – не му се яде.

Като дойде любовта, човек избира своята храна. Щом вземеш верен тон, веднага любовта ти пошушне каква храна ти трябва на тялото. Като вземеш верен тон, любовта веднага ти пошушне какво чувство ти трябва. Като вземеш верен тон, ще знаеш и коя мисъл е вярна в дадения случай, с която трябва да започнеш. Щом се колебаеш, тонът не е верен. При това разбиране ние щяхме да имаме съвсем друго възпитание. Станеш сутрин, не знаеш какво да правиш – трябва да вярваш. Вярата е закон за ума. Някой казва: „Ти трябва да се надяваш“. Надеждата е закон за тялото на човека; любовта е закон за чувствата, за сърцето на човека. Ако вярата не може да нагласи твоя ум, ако надеждата не може да нагласи твоето тяло, твоята воля, ако любовта не може да хармонира чувствата, да хармонира биенето на сърцето, защото често пулсът не е равномерен, какво ще стане? Някой път сърцето удря два пъти, после то се забави и има един удар, после пак удари два пъти. Тогава биенето не е хармонично. Пулсът бие с прескачане, не е онзи равномерен пулс – туп-туп.

Казвам: като станеш сутрин, ще пипнеш пулса си, за да видиш какво е състоянието на сърцето. Ако сърцето не бие равномерно, ще се уплашиш. Някъде сърцето е стегнато – то-

гава ще се отпуснеш. Има едно място в мозъка – ако се бутне, сърцето започва да бие много бързо. Има особен център, поставен в мозъка, който регулира движението на сърцето – да бие нормално със 72 удара. Някой път този център не регулира движението му. Тогава сърцето бие 80, 90, 100, 150 пъти. Изобщо когато се набере много нечиста кръв, тя усилва движението на сърцето, пулсът се усилва. Например както един човек първо вървял полекичка, пък закъснял, и за да стигне навреме, вземе да тича, дава един юруш, заморява се.

Често ние, като не спазваме Божия закон, по някой път се уплашваме, че тази работа не върви. Като се уплашим, сърцето започва да бие бързо. Като започне сърцето бързо да върви, на теб ти се прекъсват краката. Освен че не можеш да вървиш бързо, но и никак не можеш да вървиш. Някой, като се уплаши, никак не може да върви; пък друг, като се уплаши, бяга като заек.

Та казваме: „Правият път“. В това отношение религията е една наука за урегулиране на човешкото сърце. Това е религия. Религия в правия смисъл е да бие сърцето равномерно. Ти ако си добър, сърцето бие по един начин. Ако дойде любовта, гамата се изменя, пулсът не е същият. Когато дойдеш до въпроса за истината, сърцето ти няма да бие по същия начин – има различие в пулса. Това не е изследвано в психологията. Всичките състояния се различават по пулса на човешкото сърце. В даден случай ударите на сърцето при един любовен акт са различно число от ударите, когато искаш да бъдеш добър. Сборът от ударите на любовта се различава от сбора на ударите на доброто. Когато ставаш лош, пак се различават ударите. Ударите на сърцето се различават според степента на погрешката. Тъй щото има една лента, на която се отбелязват ударите и по тая лента можеш да знаеш какво е било твоето състояние. За в бъдеще ще имаме цели ленти – и като погледнете в тях, ще знаете какво е било вашето състояние.

Та казвам: във възпитанието трябва да се изменят ударите. Например сега, като си създадете любовно състояние, вие нямате ясна представа за него. Като ви говорят за любовта, вие се свените, защото имате за нея едно чувство, което не е никаква любов. Знайте, че има една пресилена любов – цяла шепа сол ѝ е турена. Пък има една безсолна любов – никаква

сол не ѝ е турена, забравили сте да сложите сол. Тогава ако на мене ми дадат една пресолена любов, какво ще направя? Ще я наляя в едно шише и като дойде някой, ще я давам по една лъжица в една тенджерка. Като я туря и като размия любовта – става супа. Ако съвсем няма сол, тогава от мен зависи. Пак я турям в шишето, а ти ще ѝ туриш сол, колкото искаш.

Сега във всички хора има едно желание да поучават любовта. Любовта не търпи никаква поука. Ние грешим: като обичаш един човек, започваш постоянно да го учиш туй да не прави, онуй да не прави. А пък любовта никак не обича да ѝ дават съвети, тя няма време да я морализират. Времето ѝ е така заето, че нито една хилядна от секундата няма време да ѝ говориш. Ти искаш да я спреш. Тогава тя оставя някой заместник, някой свой секретар, и казва: „Каквото искаш да ми кажеш, кажи го на него“ – и си върви по работата.

Например вие се спирате и казвате: „Ти не ме обичаш“. Какво разбирате под думите „Ти не ме обичаш“? Няма една ясна представа. Че аз го разбирам много конкретно. Казвам: „Ти не ми даваш хляб“. Дал ми е човекът една филия. Казвам: „Много малко ми даваш“. Това е законът на любовта – и колкото едно житено зърно да ти даде, няма да казваш, че малко ти е дал. Любовта е магична: от малката хапчица тя прави цял самун, винаги прави нещата цели. Половини работи в нея няма – една малка част ще я направи цяла, половината тя не дава. Ако дойде законът на любовта, всичко става цяло.

Най-първо вие седите и се съмнявате в Бога. Някой път вас ви е страх от Господа: като се молите, охранявате се. „Господи“, казваш, но се охраняваш, да не би Той да направи една погрешка, криво да те разбере. Иде ми наум един разказ, който разказваше Михалаки Георгиев¹¹. Един българин, шоп от софийските села, отишъл в Цариград и станал слуга при един от турските паши; десет години му слугувал. Поискал от пашата да му даде отпуск да види роднините си. Дал му онзи отпуск, но му поръчал да се върне точно навреме; ако не дойде навреме, щял да го обеси. Обещал шопът да се върне навреме. Дошъл в Софийско, яли, пили, минало времето, закъснял – не може да стигне навреме в Цариград. Като стигнал до Пловдив, започнал да се моли да чуе Господ молбата му и да му прати помощ, да стигне навреме в Цариград, да не го беси па-

шата. Мислел си дано се намери някой кон. Иде един турски суббашия – качил се на коня, а едно конче върви подир тях. Настига той българина и му казва: „Я вземи това конче да го носиш“. Той си го турил на врата и си казва: „Господи, аз ли не знаех как да се моля, или Ти не ме разбра?“. Работата станала лоша: освен че конят не дошъл той да се качи, но и кончето се качило на врата му.

Често вие, като говорите за любовта, се натоварвате с конче на врата си. Работата не върви. Когато обичате, съвет не му давайте. Обичаш ли някого, направи ли онзи погрешка, затвори си очите и не обръщай внимание на погрешката му. Щом дойдете до любовта, не търсете никаква погрешка. Всичките нещастия произтичат от това, че ние коригираме любовта в дома: че не се обичат хората, че братя и сестри не се обичат. Този начин го оставете настрана. Извън любовта може да правите бележки, колкото искате – намясто са; в любовта всичките бележки, които правите, не са намясто.

Разправете, че в любовта е Господ. Тогава какъв съвет ще даваш на Господа? Господ обича този човек и ти ще идеш да се учиш от него. Пък ти казваш: „Господи, не става тъй, Ти много му даваш“. Не давайте съвет на Господа, учете се от Него. Като идеш там, щом видиш, че някой човек е направил погрешка в любовта, трябва да знаеш, че си на свещено място – и ще чуеш гласа на Господа, Който казва: „Изуй обувката си, защото мястото, на което седиш, е свято“. Майката се чуди как дъщеря ѝ е обикнала този момък. Тя се чуди как дъщерята е обикнала този момък, пък тя е забравила себе си – че и тя е обикнала един момък. Не правете никаква бележка в тази работа, тя е Божия работа; не се петнете. Майката нека да каже в себе си: „Божия работа“, или хич въпрос да не повдига.

Казвам: ако в любовта се откажете да правите бележки, работите ще вървят по-добре, отколкото ако говорим, че няма много любов. В любовта живеем, пък няма много любов! Та щом някои хора ми кажат, че нямат любов, тия хора според мене са пробити шишета. Налееш вода – тя изтече. Тогава вземи и тури въськ на дупката, че шишето да не тече. Някои казват: „Учителю, я ни кажи как да се обичаме“. Аз никога не давам съвет на хората как да се обичат. Ние нямаме право да даваме съвет на Господа. Когато някой ме пита за любовта, казвам:

„Ела да ядем“. Като ми рече: „Я ми кажи нещо за любовта“, казвам: „Я да идем да си купим нови дрехи на пазара“. Пита ме някой: „Какво е любовта?“, аз казвам: „Да вземем автомобил и да се качим“. За любовта аз не говоря – на автомобил ще се кача, на железница ще се кача, на аероплан ще се кача. Като ме питат за любовта, казвам: „Я да имаш един милиард“, но за любовта не говоря. За науката ще говоря, но за любовта – мълча си. Любовта е огън, който всичко изгаря. Който иска да я коригира, тя всичко изгаря; а пък който я приема такава, каквато е, тя го пречиства. Любовта всичко разтапя. Ако имаш захар и я туриш във водата, тя се разтапя – и тази захар няма да я намериш никога.

Казвам: при новото възпитание ще влезеш в себе си. Ти роптаеш в себе си по някой път. Много пъти се случи нещо – и ти намериш, че причината е Господ, че спрямо тебе Той не е такъв, какъвто е към другите. Казваш, че на другите е уредил работите, пък на тебе не ги е уредил. Виждаш, че някой има по-добро телосложение, по-хубав ум, и казваш: „Господ го е благословил“, пък не разсъждаваш правилно. В любовта се радвай на всичко, което имаш, радвай се на туй, което имаш в дадения момент. Ако можехте да разберете любовта даже в един момент, ако само в едно състояние можете да постигнете трептенията на любовта, вие ще бъдете други.

Любовта си има свои трептения. Ако един тъпан барабанчикът не го е бил, там се е набрала много прах, налепнал се е прахът; и като го удари – всичките пращинки отскачат, тъпанът се е освободил от тях. Любовта като дойде, всичките пращинки, които са залепнали в нас и които имат свойството да ни проядат, за в бъдеще ще отхвъркнат, ще изчезнат. Любовта е нещо най-динамично. Като дойде, тя пречиства всички утайки, които има в човека, тя започва постепенно да ги пречиства. Някой път имате едно чувство, нещо потиснато – мрак и тъмнота. Щом дойде любовта, веднага това чувство изчезне.

Но вие трябва да схващате целокупността. Ти ще кажеш в себе си: „Бог не търпи никакъв съвет да Му давам“. Ти ще бъдеш благодарен на онова, което ти дава, никакъв ропот няма да се яви в тебе. Щом в теб се зароди чувството да имаш повече, ти ще направиш прегрешение, както го направиха пър-

вите хора. Бог казва: „Всичко туй, което имате, е достатъчно, нищо повече не ви трябва. Да не търсиш повече от това, което съм ти дал. Да не ходите при онова дърво на познанието на доброто и злото, та да търсите знание от него“. Това е човешката алчност. Например често във вас се зароди желание да бъдете чисти или да бъдете умни. Този процес е намясто. Ти искаш учен човек да бъдеш – това е неразбрана работа.

Един музикант като свири, аз се радвам, понеже той е учил 30 години музика, знае да свири. Като ми свири, аз се ползвам от неговия труд, както той се ползва. Като свири, и той се радва на своя 30-годишен труд: слуша, възприема музиката и сам се тонира. Той като свири, аз, който не съм свирил, също се томирам, и на мене ми е приятно, както нему е приятно. Разликата е в това, че аз не мога да свиря, но мога да се ползвам от неговата музика; пък той може да свири и може да се ползва. Това е разликата. Казвам му: „Я ми направи една услуга, аз не мога да свиря“. След като ми посвири, аз мога да се ползвам от онова, което съм приел чрез ухото си, както той се ползва.

Та казвам: ползвайте се от звука на музиката, а не търсете да знаете законите, да бъдете този велик музикант. Вие искате да бъдете големи артисти на любовта. Много малко артисти има в света на Любовта. Засега имаме само един артист на Любовта – Христос. Той свири на хората. Никой не може да свири както Христа – Той свири едно от най-мъчните парчета. Кой от вас е свирил такова мъчно парче, както Той свири? Онова парче, което Христос изсвири, и после каза: „В Твоите ръце предавам Духа Си“, значи, че Той ще изсвири парчето, както Бог иска. И Христос го изсвири по всичките правила, Той изсвири едно парче, както Бог Му Го е предал. Христос каза: „Както Ме Отец възлюби, така и Аз ви възлюбих“.

Сега вие по някой път минавате за големи артисти в любовта. На мене са ми разправяли: „Сърцето ми гори“. Кое сърце най-първо не гори? Всички сърца горят. Без горене не може да има живот. Някой казва: „Сърцето ми гори“. Радвам се, че сърцето ти гори. Друг казва: „Както моето сърце гори, другите не горят“. Прав си, всеки така мисли. Ти според това, както осъзнаваш, е право. Горенето в любовта навсякъде е едно. Аз какво разбирам под това? Понякога има изкуствено горене.

В любовта горенето е пълно. Аз наричам любов това – когато няма никакъв излишък и никаква пепел не остава. Само любовта е единствената сила, в която горенето не остава никаква пепел и никакъв дим няма; там всичко е абсолютно чисто. Любовта е единствената сила в света, в която няма обратна реакция.

Казвам: докато това понятие във вас не го задържите, новата култура не може да дойде. В любовта нещата моментално се възприемат. Да допуснем, че имате една бучка захар и я турите на езика си – тя се стопява. Тази бучка захар ще се стопи, но може да улесните процеса – наместо в устата да се стопи във вода. Така разтопената захар няма да я глътнете отведнъж.

Първото нещо, с което хората се осакатяват на физическото поле, е, че те имат желание винаги да ядат много бързо. Някои ядат много медлено, но някои ядат много бързо. За да съдъвчеш храната си, изискват се определено количество трептения. Гладът показва едно количество трептения; истинският глад се определя от известно количество трептения. Когато тези трептения съвпадат, гладът е намясто. И от храната, която трябва да съдъвчеш, се изисква да образува известно количество трептения. Ако не дъвчиш правилно, ако мисълта ти не е съсредоточена и не е хармонична, ако не мислиш за тази храна, която дъвчиш, няма да се ползваш. Ако имаш свещеното чувство, че дъвчиш една хубава ябълка, ако пазиш красива мисъл, ако после имаш едно желание на тази храна да ѝ дадеш най-хубавото място и най-хубавата работа, яденето е намясто. Тогава човек се поправя. Щом си ял и си недоволен, щом чувствата ти не съответстват на храната, после се ражда онази дисхармония, от която сега се раждат всичките болезени състояния.

Казвам: при сегашните условия човек трябва да се учи да яде. Това е цяла една наука. Ако знае правилно да яде, мисълта му да присъства по този начин, неговите чувства да присъстват и неговата сила да присъства – този човек може правилно да се развива. Тогава заложите, които Бог е вложил в него, правилно ще се развиват.

Та сега ние отлагаме работите, казваме: „Като идем в оня свят“. Че ти оня свят никога не можеш да го видиш, ако не го

обичаш. В оня свят искаш да видиш Христа. Не може да Го видиш. Като умрат някои хора и като седят в оня свят 45 години, някой път любовта е така малка, че само за 1–2 секунди проблесне, за да видят светлината, и после небето се затваря, свършва се. Това е тяхната любов. Умрелите след туй трябва да се върнат на Земята. Според своите понятия вие мислите, че като идете в оня свят, ще се отворят вратите, ще ви приемат. В този свят имате пример. Може ли от първо отделение да влезеш направо в университета? Ще трябва да свършиш отделенията, прогимназията, ще минеш в гимназията – и като я свършиш, ще постъпиш в университета. Знание трябва да имаш, за да разбираш предметите, които ти се преподават.

Та първото нещо: когато обичате някого, попитайте се защо го обичате, какви са подбужденията за вашата обич? Ако ме попитат защо обичам ябълката, аз я обичам и се задължавам, като я изям, да посея семето ѝ в земята. Щом ми навам покрай едно дърво, ябълката още като ме види, казва: „Може ли да ми направиш една услуга?“. В мене се заражда едно желание да я изям, едно желание да ѝ помогна, понеже тя иска нейното семе да се посади. Тогава казвам: „Ще ти услужа“. Откъсвам ябълката, изяждам я и семето ѝ го посаждам в земята. Ако изям и семето, когато изям ябълката, ще направя една погрешка.

Ти обичаш някого. Какво добро ще му направиш, кажете ми сега? Щом обичаш някого, ще му дадеш нещо. Какво ще му дадеш? Ако на онзи, когото обичаш, му дадеш здраве, това е на физическото поле. Да кажем, че онзи, когото обичаш, е с разнебитени чувства, тъжен и скръбен е. Щом го обичаш, веднага ще измениш неговата скръб и тя ще се превърне на радост. Ти ще му дадеш нещо от себе си и той ще е радостен. Ако този човек няма знание в ума си, ти, щом го обичаш, ще му дадеш светлина; щом обичаш някого, ще дадеш на ума му светлина. Като обикнеш някого, на сърцето му ще предадеш чувства, топлина. Като обикнеш тялото, ще му предадеш сила. Щом обичаме тялото, ние предаваме сила; щом обичаме сърцето, му предаваме топлина; щом обичаме ума, му предаваме светлина. Това е естественият път. Там, дето няма светлина в ума, любовта на ума не е намясто. Там, дето няма топлина в сърцето, любовта в сърцето не е намясто. Там, дето

няма сила в тялото, любовта не е намясто. Това са конкретни разбирания. Дойде ли светлината, ще се радваш на светлината. Имаш ли едно приятно чувство – това е топлината, която го произвежда. Чувстваш една хубава приятност – готов си да се примириш с целия свят.

Разправяше ми един американец; той слушал Камила Русо да пее *Сънят на живота*. Казва: „В дадения случай, като слушах, бях се примирил с целия свят. Така ми беше приятно, че каквото имам, исках да го раздам. След една седмица пак останах същия. Когато свиреше Камила Русо, имах това желание – да се примиря с целия свят. След една седмица изгубих това състояние“.

Когато дойде любовта, ние сме готови на всичко. Като дойде любовта, готови сме на всички жертви. Когато си замине, пак се втвърдяваме. Постоянно трябва Камила Русо да дава концерти, по един в седмицата.

Светлината в ума е любовта; топлината в сърцето е любовта; силата в тялото е любовта – това е правият смисъл. И когато човек е здрав, любовта действа правилно; когато чувствата са добри, ние трябва да разберем нормалното състояние на сърцето – и любовта е намясто; когато просветне умът, любовта е намясто. Любовта трябва да действа едновременно в ума чрез светлината; в сърцето – чрез добрите чувства, и в тялото – чрез силата, която да постави всяко нещо на неговото място. Всяко нещо да е на мястото си, разбирам да се поставят думите намясто. Един музикант трябва да постави нотите намясто – той трябва да предаде половини ли да бъдат, четвъртини ли, осмини ли, шестнайсетини ли, или с точка. После да определи тия ноти към коя гама спадат. Всеки един тон в една мажорна гама ли да е, или в една миньорна.

Мажорната гама е за тялото, миньорната гама е за сърцето, а хроматическата гама¹² е за ума. Всички тия гами, които минават през резки промени, съдържат единствен процес. Мелодиите изобщо са образци за сърцето ви. В съвременната хармония ние идваме да съединим музиката на човешката воля, на човешкото сърце и на човешкия ум – те съставят съвременната хармония. Значи любовта изисква едно хармонизиране между силите на ума, между силите на сърцето и силите на тялото. Това не е един прост процес.

Щом говориш за любовта, трябва да обичаш някого. Да обичаш някого – значи трябва да се проявиш. Най-първо трябва да се прояви твоят ум, трябва да се прояви твоето сърце, трябва да се прояви и твоята воля. Ти ще се проявиш, като обичаш. Това не значи да придадеш нещо на своя ум, но твоят ум да се простира в онова нормално състояние, в което Бог те е създал. Казва Писанието: „Като направи Бог човека от пръст“ – значи Адам е бил в спящо състояние, от пръст е бил направен, нямал е съзнание. Като е вдъхнал Бог диханието, Адам е оживял. Диханието подразбира любовта на ума. Адам е станал жива душа и е почувствал, че оживява вече, че умът и сърцето му започват да се движат. Разбрал е, че има някой в света, който го обича, който му е дал нещо. И Адам е почувствал в себе си Божията любов; почувствал е любовта, която Бог има към него, че Той работи върху него.

Ние трябва да разбираме човешкото развитие. Човешкото развитие не може да стане, ако не почувстваме това, което Бог ни е дал, тия вътрешни заложби. Сега аз не ви говоря да станете съвършени – съвършенството е една динамична цел на Божествения живот. Казва се: „Бъдете съвършени“, но това е непреривен процес. Човек непреривно трябва да се стреми към съвършенство. Казвате: „Какво ще правят хората, като станат съвършени?“. Съвършенството е непреривно желание човек да изучава и да постигне онова, което Бог е вложил вътре в него. Съвършеният човек никога не се обезсърчава, никога няма да каже: „С какво да се занимавам?“.

Представете си, че за в бъдеще вие ще се качите на Небето, ще станете ангели. Учудвате се там с какво ще се занимавате... От Небето Бог ще ви прати да помогнете на един червей, който се дави някъде. Господ ще те прати като ангел да помогнеш на един червей. Ако не разбираш това, ти ще слизаш. Ако го разбираш, като помогнеш на този червей, ти ще видиш какво е скрито в червея.

Ето аз какво разбирам под това. Ти посаждаш една семка – тя е един червей. В нея няма почти нищо, но като я посееш, ще видиш, че от семката ще излезе цяло дърво с най-хубави плодове. В този червей Бог е вложил известни заложби, които след време ще дадат своите плодове. Ако не знаем как да помагаме на червея, няма да знаем как да помагаме и на една

наша погрешка, защото това е червеят. Ако знаете как да помагате на един червей, на една ваша погрешка, след време ще имате най-хубавите плодове. Така седи истината.

Вие казвате: „Защо са тия червей?“ . Господ ги създаде. В червеите са възможностите за вашето бъдещо щастие на Земята. Ако вие не можете да помогнете на тия червей, значи ако не посее тия семена, нямате подобрение. Сега трябва нови възгледи за нещата. Всички казвате в себе си: „Защо са тия погрешки?“ . За работа: всеки ден вие имате да помогнете на един червей. Често аз слушам да казват: „Дотегна ми да помагам на тия червей“. Не трябва да ви дотяга. Писанието казва, че Бог е казал на Йаков: „Не бой се ти, червей“. Значи Той го нарича „червей“. Онова, Божественото, което Бог е вложил във вас, Той иска да го събудите, да се използват новите веяния. Като дойде Христос да помага на хората, в какво положение ще се намерят те? В положението на червей. Всеки един червей трябва да има някой да му помага.

Сега аз ще ви попитам: какво разбрахте и какво можете да приложите? Вие ще кажете: „Това нещо е за бъдещето, то е висока работа; непостижими неща са това, понеже сега носим едно бреме“. Не, и в дадения случай нещата са постижими. В дадения случай на вас ви е потребно малко количество светлина; на вас ви е потребно малко количество топлина; на вас ви е потребно малко количество сила. Другите неща са вложени във вас, те сами по себе си ще дойдат. Ти посей в земята семето и не мисли как то ще израсте, него Бог ще го възрасти. Ти посей семето на светлината в ума си – и то ще израсте; посей семето на топлината в сърцето си – и то само ще израсте; ти посей семето на силата в тялото.

Аз тук употребявам фигури на речта. Посей семето и не мисли за него – как ще израсте и как ще се развива. От гледището на семето на светлината ти като пуснеш светлината, ще видиш какво е то. Ти като вкусиш плода на топлината, ще видиш какво е то. Като вкусиш от плода на силата, ще видиш какво нещо е самото семе. Всички неща трябва да се опитат. Реално е това, което човек опитва. Ти като опитваш нещата, това, което можеш да задържиш за себе си, то е опитаното. От всеки опит тази светлина, която можеш да задържиш в ума си, тя е опитана. Топлината, която можеш да задържиш в тялото си – това е полезното за теб.

Сега под думата *махар* аз разбирам посаждане; *бену* е изникване. В цялата песен имаме един процес. Това, което сме посели, как ще изникне, как ще се развият листата му, какви плодове ще даде? Какъвто и плод да даде, ще го ям. В даден момент като изпея тази песен, накрая аз имам вече един обяд. Един хубав обяд *махар* посадих; той изникна, завърза и даде плод. Аз съм първият, който вкува от този плод. Като вкувам този плод, аз съм придобил онази Божествена топлина.

Затуй музиката е единственият Божествен метод, чрез който можем да разберем нещата най-лесно. Най-лесният път, по който можем да разберем Божествения път, е музиката. Вън от нея се изискват хиляди години, а в музиката процесът е съкратен. Казвате: „*Махар Бену* какво е?“. *Махар* е посаждане – правя добро някому, посаждам в него. След като съм посадил, не се спирам – чакам нещо да израсте. Тогава пак не се спирам – то ще цъфне, а аз ще извадя от цвета мед като пчелите. И там не се спирам – чакам то да завърже. Чакам най-после да узрее плодът. След това семето ще падне и пак ще го посадя.

Сега като пеете *Махар Бену Аба*, приложете това. Онзи, който слиза надолу, е натоварен да посее семето – това е бащата. Щом това семе израсне, това е майката. Щом ядеш вече от плода, ти си детето. Тези, които ядат, са деца; тези, които посаждат, са бащи; а тези, които възрастват, са майки. Които ядат, са деца... Следователно ти си баща, когато посаждаш; ти си майка, когато възрастваш; пък като изядеш плода, дете си. Като изядеш плода, ако дадеш семето на бащата да го посее, ти си от умните деца.

Сега аз искам хората да пеят. *Махар* – това значи да сееш. *Бену* е, който израства нагоре; *Аба* значи онзи, който носи. Сега ви повдигам завесата на една песен – *Махар Бену Аба*. Ако изпеем тази песен ниско и ако я изпеем високо, каква е разликата? Когато пеем ниско, има повече магнетизъм, дава се топлината, за да може да възрасте. Когато гласът е много интензивен, работите не растат. Когато дървото започва да израства, да се разлюлява, тогава идат високите гласове.

Като се посее музиката, долу тя е запазена от тия интензивности; най-малките трептения имаме долу. (*Учителя пее ниско.*) Тук още не е израснало. (*Пее високо.*) Сега е вече израснало.

Сега от вас зависи дали да израстете, или не. Ако пеете хубаво, израствате много хубаво; ако не пеете и ако пеете лошо, пак растете, но ще бъдете изкривени насам-натам. Кривите мисли и кривите чувства показват, че зърното не е посято, не е поставено намясто. Една мисъл, която е поставена добре в ума, едно чувство, което е добре поставено в сърцето, една сила, която е добре поставена в тялото – това е правилният процес. Правилно трябва да се поставят нещата.

Не давайте съвет на Господа: прилагайте съветите, които Господ дава на човека на любовта. Това учение не е за света, няма какво да му разправяме на света. Аз като вървя по земята, гледам да не стъпча някое червейче, да бъда внимателен. Като го видя, виждам колко деликатни движения прави, като върви. Виждам – в бъдеще то ще стане млада мома, ще гори сърцата на момците. Какви тайни са скрити в този червей? Велики работи Бог е създал. Пък и онова, което Бог е вложил във вас, развивайте го. Повдигайте вашите червеи, за да ви благослови и Господ.

Сега всички вие носите костюми, които не са направени от добър майстор. Погрешката е там. Сега гледайте бъдещите костюми, които ви се шият, да ги направят по всичките правила на Любовта. Вие носите костюми, които ви стягат под мишницата. Не че вие сте виновни за това – виновати са онези, които ги шият. За в бъдеще сами трябва да си шиете дрехите.

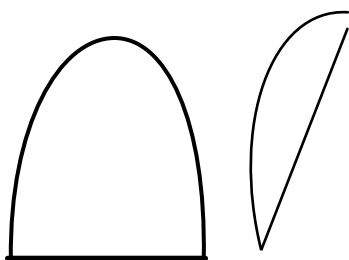
Добрата молитва

20. лекция, 19 февруари 1941 г., сряда, 5 ч., София, Изгрев

ТРИТЕ ВРЪЗКИ

*Добрата молитва
Кажми ми Ти истината*

В света търсите най-важното. В Писанието има един стих, дете казва, че някой имал голямо имане. Той ходил в странство, търсил някой бисер, някой скъпоценен камък – и като го намерил, продал всичкото си имане, за да вземе скъпоценния камък. Сега някои считат, че човек да бъде здрав, това е скъпоценният камък. Някои считат живота за скъпоценен камък; някои считат богатството за скъпоценен камък; някои считат знанието за скъпоценен камък. Вие го знаете, но името му не знаете.

Тук миналата вечер бях на едно място, та между другото имаше на стената едно огледало. Огледалото е претърпяло една авария и е пострадало. То е елипсоидно и за да се скрие тази погрешка, направили са една хоризонтална подложка отдолу, та е станало хубаво. Вас какво ви интересува чуждото огледало? От едната му страна има лампа, която свети, хвърля светлина в огледалото и то прави отражение. Отражението не върви в права линия, както пада светлината, но прави една крива линия, наклонено.

Ние живеем в един свят. Огледалото си е огледало, може да се оглеждате в него. Това, че има малък дефект, нищо не значи. Казвам: всякога в живота ние виждаме opakото. Вие виждате тази крива линия, но нея не я направихте вие. В ума ви съществуват такива отражения, има някаква опасност. Казвате: „Ако нямам хляб и умра гладен... Ами ако нямам пари, ако нямам обуца, ако нямам шапка“. Плашим се за нищо и никакво. Тук преди години един приятел си имаше една колибка, преди повече от 10–15 години. Като идеше за вода, го беше страх от вълците, да не би да дойдат и да влязат през

прозореца. На, сега всички все се плашат от някой вълк; и вярващи, и невярващи се плашат от някой вълк.

Страхът си има своето място. Писанието казва: „Начало на мъдростта е страх Господен“. Когато страхът е начало на мъдростта, тогава идват всичките страдания; но страхът не е начало на мъдростта... Турят ти по някой път един бръмбар; кажат: „Имаш язва в стомаха, затъмнение в дробовете, или затъмнение в черния дроб, в жлъчката“. Пожълтял е малко някой, но какво има, като е пожълтял човекът? Като пожълтиш къщата и стане жълта, тя не е болна. Боядисал си къщата жълта, защото това е мода. Но като пожълтее човек, казват: „Разболял се е“.

Когато в Индия искат някому да дадат титла, на някой адепт ще му облекат жълта дреха. Малко неприятна краска е това. Неприятна е, понеже щом дойде жълтият цвят, трябва трезво да мислиш. Но лошото е да гледаш, без да разсъждаваш. Дайте на някой слаб ученик една трудна задача, той казва: „Отде се намери такава трудна задача, ще ме скъсат“. Способният ученик, като му дадат трудната задача, се радва, че може да работи. Дайте на един певец една проста песен – за него тя е играчка. Като дадеш на добрия певец мъчна песен, той се радва. Ако дадете трудна песен на някой неспособен певец, казва: „Отде се намери тази песен, що не ми дадоха някоя лесна“.

Казвам: най-важното в живота е това, което познавате, но не му знаете името. Това го наричат щастие, наричат го блаженство, наричат го любов. Но всичко туй, което хората търсят и спорят за него, те го отричат. Ако вас ви попитат какво търсите в живота и вие кажете, че търсите Бога, тогава как ще намерите това, в което живеете. То не се намира. Именно рибите, ако искат да намерят какво нещо е водата, никога няма да я намерят. Те трябва да излязат от водата, за да я намерят. Искат да намерят къде е водата. Рибата е в самата вода – във водата живее и водата търси.

Хората живеят в Бога и търсят Бога. Това, което търсите, то не е реално. Бог казва: „Търсете Ме, докато съм близо“. Ти търсиш нещо, когато можеш да се ползваш от него. Това е вече отношение. Вечерно време и посред нощ какво ще търсиш Слънцето? В ума ти съществува някаква илюзия – ти виждаш,

че Слънцето е залязло зад хоризонта. Който не разбира закона, мисли, че Слънцето е отдолу, под Земята, че минава от другата ѝ страна и пак изгрява. Но това е илюзия, както при отражението в огледалото, за което ви говорих. Слънцето никога не минава отдолу, а се върти, хоризонтално върви. Вие виждате, че не Земята се върти, а Слънцето, виждате неговото движение. Движението на Слънцето се показва такава, каквото не е.

И животът се показва такъв, какъвто не е. Виждате например един весел човек. На какво да го уподобим? Веселият човек мяза на едно ясно небе. Но утре виждате, че този човек не е весел. Небето винаги ли е весело? Погледнеш – един ден е ясно, но после се заоблачи, цялото небе на 100–200 километра е заоблачено. Ако това небе никога не се заоблачава, ако това небе никога не става бурно, ако отгоре не идваше някакъв дъжд, какво щеше да има на Земята? Благодарение на това, че небето става сериозно, има какво да дойде оттам. Ако то стане весело, това показва, че светлината ще дойде; ако стане сериозно, значи дъждът ще дойде.

Виждаме, че някой човек е замислен. Какво лошо има, ако човекът е замислен? Няма нищо лошо. Той казва: „Много съм весел“. Щом човек е весел, светлината ще дойде; щом е замислен, дъждът ще дойде. Щом в него е бурно, работата ще дойде. Ние казваме: „Този човек не е тих“. Ако светът беше направен само от тишина, какво щеше да бъде? Сега вие считате за светия някой, седнал в съзерцание като индус. Хубаво е съзерцанието, но ако всички бяха адепти в съзерцание, какъв щеше да бъде животът? По-големи философи от камъните няма. Погледнеш – всички седят като адепти. С години камъните на Витоша, където ходим, седят на едно място и размишляват. Но около камъните има едни, които не седят, но се изменят, растат.

Та първото нещо: вие трябва да изучавате тялото си. Вие имате една държава и трябва да я изучавате. Най-първо трябва да изучавате онова предприятие на дишането, предприятието на храносмилането, на човешката мисъл как става. Ако не разбираш законите на храносмилането, веднага ще започнеш да страдаш; тогава не знаеш как да си измениш храната. Ако не разбираш закона на дишането, ти ще се задушиш; ако

не разбираш законите на човешката мисъл, умът ти винаги ще се помрачава. Сега мнозина казват, че трябва да служим на Бога. За да служим на Бога, трябва да изпълняваме законите, които Той е наредил.

Обикновено какви обуца трябва да носи човек? Трябва ли да бъдат от гума, или да са от кожа? Учените хора казват, че гумените обуца не са здравословни, те изолират човека от земята. Кожените обувки са по-хигиенични, но вследствие на това снемат кожата на животните, които дават суровия материал за нашите обуца. Гледаш – обувките са много хубави, но забравяш, че някое животно е пострадало. Вземеш някоя дреха и казваш: „Много е хубава“, но хич не ти иде наум, че са остригали дрехата на овцата. Дрехата е взета от материала на овците и е направена от него. Или ако е направена от памук, е взета от дрехата на природата.

Аз не искам сега да представям мрачната страна на нещата. Всичко в света е направено за човека – за онзи човек, който мисли, който чувства и който работи. Може да кажем, че Бог изисква Неговите деца на Земята да учат. Господ иска децата Му на Земята да не боледуват, да не остаряват. Смешно е да кажем, че ние сме бедни. Имаме най-богатия Баща – и при това се оплакваме, че сме бедни. Имаме Баща, Който никога не боледува, пък ние боледуваме. Имаме Баща, Който всякога е благ, пък ние не сме винаги като Него. Той знае причините защо става така. Коя е причината, че не сме като Него? Не е лошо, че не сме като Бога, но в някои отношения Му мязаме. Не е лошо, че човек не е толкоз благ, както Бога. Аз не намирам нищо лошо, ако едно шише не може да събере целия океан. Шишето е от едно кило. Каква разлика има между океана и него? В това шише водата се разваля много по-лесно, отколкото водата на целия океан.

Да кажем, вие си направите една къща. В Америка някой път духат западни ветрове, и като духат, в къщата се набира по един пръст прах по всичките предмети, през всичките дупчици минава. Ако не чистите къщата, а вятърът духа, вие ще намерите след една година прах навсякъде – и по килимите, и всичко ще е в прах. Пък този прах като се налепи по дрехите ви, действа разрушително върху материала. И не само това: ако не мислим, ако не чувстваме, и в умствения свят има един

умствен прах. И в този свят, където живеем сега, е така. Гледайте тази лампа, която свети. В нея горенето е пълно, но като гори 4–5 месеца или една година, виждаш, че се е окадила малко. Колкото и да е пълно горенето, нямаме онова правилно горене.

Та във всичките неща, които изучаваме, все има известен прах. Да кажем, в музиката има музикален прах. Щом се насъбере музикален прах, музикантите стават нервни. Някои музиканти са нервни – това се дължи на музикалния прах. Той трябва да знае как да се очисти от музикалния прах. Поетите имат поетически прах, религиозните имат религиозен прах. Онези, които обичат, имат любовен прах. Любовният прах не струва нито парá. Всякога трябва да спазвате следното правило: като гори някоя свещ в твоята къща, ако ти на тази свещ не можеш да четеш, значи тя не ти услужва така, както трябва. Тогава трябва да направиш едно подобрение. Или имаш някаква камина, но горе тя кади, някой път не гори, течение има. Трябва да намериш причината. Ако не намериш причината, всякога ще има едно кадене, една отслабнала тяга.

Когато не разбираме живота, ние сме недоволни. Казваме: „Защо Господ е направил света такъв?“. Как да го направи? Щом ти питаш, това е твое понятие. Какъв е твоят проект, как трябваше да го направи? Както е направен сега, светът е направен толкова хубаво, че всичко, каквото става в дадения случай, е намясто. По отношение на целия живот, като разсъждаваме за бъдещето, какъв ще бъде животът? Този живот не е такъв, какъвто трябва да бъде. Това е друг въпрос, но за дадения момент той е най-добрият. Вали дъжд. Питаш: „Защо вали?“. Че какво трябва да прави? След 4, 5 или 10 часа ще престане. Друг път казваш: „Защо не вали?“. За в бъдеще ще вали. В дадения случай не вали.

Та казвам: във всеки случай бъдете доволни от онова съотношение, което имате. Станеш сутрин, не си разположен. Казваш: „Не ме бутайте, не съм разположен“. Не знаеш защо. Липсва ти нещо: може да си гладен, три дена да не си ял. Да кажем, че три дена не си ял, не си разположен. Нямах пари и не смееш да кажеш на хората. Имам такъв един пример. Един българин завършил на запад музика 10–15 години преди Освобождението, завършил пиано, знаел да свири чове-

кът. Идва във Варна, направили го учител. Много добър учител бил, учел учениците си да играят полка. Скарва се обаче с варненските чорбаджии. Те го изпъждат и той останал без работа, а нямал и пет пари. Учен човек е, знае да свири, но го е срам. Знае как да свири на момите, но отвън ако свири с цигулката, другите ще кажат: „Той е циганин“. По това време да свириш в България на цигулка не е обичайно; ще изгубиш и дипломата си, че си завършил науките си. Като свириш на цигулка, никой няма да те слуша. Българите казваха за такъв човек: „Циганин е“.

Три дена гладувал човекът. За вас да гладувате три дена е подвиг, но за него не е подвиг – налага му се насила. Среща го един свещеник от града и му казва: „Дълго време не съм ви видял, заповядайте, елате у дома на гости“. Повиква го в дома си, угощава го. Музикантът се отворил и му благодарил много, казал му, че три дена не е ял. „Че как?!“ „Скарах се с чорбаджиите и ме изпъдиха.“ „Няма нищо, казва попът, чорбаджийска работа. Те не разбират живота. Ти си млад, Господ ще уреди твоята работа“. Дал му и едно меджидие.

Не се минава дълго време и тогавашният варненски валия, който бил учен човек, знаел френски и бил завършил във Франция, го вика да му стане секретар. В това време изкуствено набедили онзи свещеник, че се занимавал с комитски, с бунтовнически работи. Задигат му всичките книги и търсят един верен човек, който да прегледа книжата и писмата на попа, да види дали този човек си гледа попството, или прави нещо против държавата. Като го срещнал този секретар, който бил натоварен да прегледа книгите на свещеника, му казва: „Благодари за онзи обяд, който ми даде, и за онова меджидие“.

Секретарят като преглеждал книжата и всички писма, тези, които били опасни, ги отделял. Дето казваме ние: „Направи добро, пък го хвърли в морето“. Ти имаш една хубава мисъл – задръж я. Законът е такъв: ако приемеш хубавата мисъл, тя един ден ще стане секретар на валията. Имаш едно хубаво чувство в себе си – приеми го, един ден то ще ти услужи. Или направиш каквото и да е добро в света – не мисли, че можеш да изгубиш. Най-малката мисъл, която възприемеш, най-малкото Божествено чувство, което възприемеш, най-

малката постъпка, която си направил, дори и микроскопическа да е, тя ще ти послужи.

Сега туй, за което ви говоря, има приложение, ежедневно може да го прилагате. Да допуснем, че някой от вас изисква големи работи – поет да стане. Това е за малцина. Певец да станеш – това също е за малцина; малко са певците. Силен да станеш – и то е за малцина. Вие избирате такива професии, които са за малцина. Искаш да станеш богат, но колко души могат да бъдат богати? В цяла Америка има 400 души богаташи. Не са много, малко са богатите. Там има 120 милиона хора, пък има само 400 милионери. Какво е съотношението? От 120 милиона всички могат ли да бъдат богати? Ако всички станат богати, то всички не могат да бъдат щастливи. Даже и здрав да си, пак не можеш да бъдеш щастлив.

Ти си щастлив само тогава, когато можеш да помагаш на другите. Ако имаш един ум и не можеш да го впрегнеш на работа, той не може да ти донесе никаква приятност. В дадения случай приятно е онова, което човек може да направи. Да допуснем, че някой от вас е болен. Болестта се лекува по три начина. Една болест се лекува чрез мисълта, чрез чувствата и чрез постъпките. Ако не постъпваш добре, ти не можеш да оздравееш. Ако не чувстваш добре, не можеш да оздравееш; ако не мислиш добре, също не можеш да оздравееш. Здравето на човека зависи от неговата мисъл. Ако искаш да бъдеш щастлив в света, ако искаш да бъдеш богат, ти не можеш да бъдеш такъв, ако не мислиш добре. Ти не можеш да бъдеш богат, ако не чувстваш добре; ти не можеш да бъдеш богат, ако не постъпваш добре.

Ако искаш да бъдеш поет, пак е същият закон. Ти не можеш да станеш поет, ако не мислиш добре. Ако искаш да станеш музикант, пак е същият закон. Ти музикант не можеш да бъдеш, ако не мислиш добре в най-обикновения смисъл, защото музиката е едно отношение на хубавите, на красивите методи за идването на живота. Ти не можеш да имаш красив живот, ако нямаш това музикално чувство и не знаеш да го изразиш. Всеки от вас е поет, всинца сте поети. Щом ти е приятно, ти си поет. В себе си само мислиш, че не можеш да изразиш своята мисъл...

Дойде един ден нашият Ради и ми казва: „Учителю, да ти издекламирам нещо“. Сам го бил съчинил, хареса ми. Като седим до собата, издекламира ми го. Питам го: „Откъде е?“ „Аз, казва, го направих“. Някой път ще го извадя на сцената, че той само на мене го каза. Аз го харесах, хубаво го е направил. Може на вас като го декламира, да не го харесате, да кажете, че не е тъй огладено, хубаво. Външната форма не е свършена, но съдържанието е хубаво. Формата не е хубава, хлябът не е намазан с яйце отгоре, но съдържание има – като го ядеш, вкусен е. Казвам: щом като Ради, простият човек, започна да пише, всичко ще тръгне напред. Ще кажат някои: „Не си гледа сега той хала, човекът е остарял“. Тъкмо сега се е подмладил и ще пише.

Сега новият живот идва и той изисква нови форми. Онази риба, която иска да подобри живота си, е в състояние да го подобри, но и хиляди години да работи, пак ще си остане риба. Онова, което търси, е извън водата. Тя трябва да стане птица. Щастие то на рибите е в птиците. А птицата, която иска да стане щастлива, какво трябва да направи? Щастие то не е и в птиците – те трябва да слязат долу, при млекопитаещите. Пък млекопитаещите, които искат да станат щастливи, трябва да станат човеци. А човекът, който иска да стане щастлив, трябва да напусне своята форма.

Сега вие вече разбирате, че трябва да измените формата си. Ако не можете да измените формата си, щастливи не можете да бъдете. В този живот е така. Ако живееш хиляда години като човек, ще имаш това, което хората са придобили. Ако искаш нещо повече, трябва да излезеш от тия условия, при които живееш. От тебе зависи. Има много деца, на които бащите и майките са умрели – и тия деца са станали хора. Има много деца, които са останали при баща си и майка си, те в странство не са ходили, а орат нивите, но това е еднообразна работа. Впрегнеш воловете, качиш ралото на колата, идеш, бучкаш земята, пак се върнеш въщи. На другия ден пак впрегнеш воловете, пак качиш ралото, пак идеш на нивата, бучкаш земята; после събереш житото.

Хубаво е това, но ти го правиш 50, 60, 70 години – и какво си придобил? Заминеш за другия свят – ралото не можеш да вземеш, воловете не можеш да вземеш, житото не можеш

да вземеш. Какво ще занесеш със себе си? Ако си поет – ще занесеш поезията със себе си, ако си музикант – ще занесеш музиката със себе си. Доброто, което си научил, със себе си ще го занесеш, мисълта си със себе си ще я занесеш, своите постъпки със себе си ще ги занесеш; своите добри чувства, своите добри мисли човек със себе си ще ги занесе.

Та казвам: от толкоз години ви наблюдавам – всички сте все окултни ученици, а като го бутнеш някой, току се наежи. Друг е обикновен човек, нито е поет, нито може да постигне много, а като го бутнат, като че нищо не е станало. Сега не си давайте мнението...

Сега ми разправяха: две дами седят в трамвая и говорят за политика. Едната казва: „Хитлер ни донесе тази бяла“. Детективи имало там – хващат ги и ги арестуват. Вие седите и си давате мнението кой е виноват. Кой е виноват, не се знае. Един камък се търкаля отгоре, от планината. Този камък от само себе си ли се търкаля? Дошла е голяма буря или земетресение, той от себе си не го прави. Изгубил е равновесието по един наклон и се търкаля. Ти не можеш да кажеш на един камък: „Защо се търкаляш?“ или къде му е пътят. Вие имате една неприятност в света – това е един камък, който се търкаля. Това е един адепт, който слиза по пътя. Някой пита: „Защо се търкаля?“. От този камък ти ще научиш един добър урок.

Писанието казва: „Взиждайте се като камъни на дом неръкотворен“. Има един камък: ти плюеш отгоре му, той е спокоен. Ритнеш го, той се търкули, но пак е спокоен – седи, не си мени лицето. Скочиш отгоре му, спокоен седи. Казвате: „Камък е това“. Каквото и да направиш, той седи спокоен. Това е една хубава черта. Казваш: „Ама той е камък“. Кой е по-умен – камъкът или ти? Риташ камъка, не го боли. Той е толкова пластичен. Като го риташ, заболи те кракът, пък камъкът казва: „Не ме ритай, защото този, който ме рита, страда“. Понеже аз зная езика на камъните, ви казвам: на всеки камък, като го ритнеш, това му пада като мед на сърцето; той е чакал това с векове. Като го ритнеш, камъкът казва: „Дойде един ангел“, той това го счита за привилегия. Като ритнете някой камък, той разправя на другите камъни историята как сте го ритнали.

Щом говорим за камъните, ще разбираме тази теория – камъните са спящи духове. Теорията е такава. Дали е всъщ-

ност така, не знам, но така вярват. Спящите духове, като ги ритате, един ден ще се събудят. Той се помръдне, казва: „Хубаво да си поспя...“. Като го ритнеш, обърне се на другата страна, наляво, надясно. Казваш: „Колко е хубаво, той си спи“.

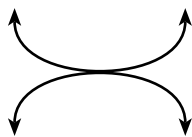
Сега законът е такъв: ако аз се безпокоя, какво придобивам? Безпокойството не е лошо. Щом се безпокоиш, това е едно състояние – заставен съм да изляза от положението, в което се намирам. Сега някой път човек се разгневи. Гневът е намясто. В каквото положение и да се намери човек, то е намясто. Но в дадения случай той не е в съгласие с целокупния живот. Ако всеки ден извършваш еднообразна работа и се сърдиш, сръдната не е намясто. Ако на всеки сто минути се разсърдваш за по една минута, намясто е сръдната. Ако на сто думи казваш една дума, която не е намясто, това е намясто. Ако кажеш сто думи и повториш едно и също нещо, то не е на мястото си.

Та казвам: разглеждайте хората. Казвате: „Енергичен е този човек“. Знаете ли, като се разгневи този човек, какво хубаво лице има? Някой като се разгневи, стане енергичен, пък отпуснатият няма линия. Като се разгневи, като се изпъчи, става хубав, иначе стои отпуснат. Кое е по-хубаво? Енергичното лице е по-хубаво.

Та казвам: вие по някой път искате всичките хора да бъдат добри. Именно този човек, който се гневи, е много добър. Ти си добър, вземеш ножа и отрязваш хляба. Ако този нож не може да реже хляба, то какво ще стане с тебе? Като простия човек ще го вземеш с ръцете си, ще го счупиш, ще отчупиш и ще туриш едно парче в устата си. Това е една красива линия. После казваш: „Тук ще се подчиниш на това, аз каквото ти казвам“ – откъснеш и го туриш в устата. Още като чупя хляба и го турям в устата, има една красива линия за този, който разбира. След като ядеш, ти си доволен от яденето.

Някой счита, че ти не знаеш как да чупиш хляба. Казвам: „Я ми покажи как“. Сега ето какво е намясто. Ти седиш, а някой е взел хляба, дърпа го – че като го тегли, ударил те е. Това не е намясто. Ти не трябва да си толкова близо, че като тегли онзи хляба, да не може да те удари. По който и начин да пипа човек хляба, все е намясто, но да те удари, не е намясто. Ако е модерен човек, ще каже: „Пардон“.

Сега понякога аз засягам някои въпроси. Някои от вас, които са много чувствителни, казват: „Къде ли ни е видял Учителя?“. То малко се изисква... Аз виждам ъглите на устата му; макар че има мустаци, виждам, че ъгълът е обърнат надолу. Това положение на устата показва, че човекът е сериозен. Това положение пък, с ъгъл нагоре, показва, че човекът е весел. Веселият винаги взема, скръбният винаги дава. Този човек е дал нещо и намира, че не го е дал както трябва. Този, понеже е взел, знае как се печели. От този е взел, от онзи е взел, събирал е като просяк, та вечерно време извади торбата – весел е човекът. А пък онзи, тъжният, като излезе сутринта, е тръгнал с пълна торба. На този е дал, на онзи е дал; и гледа – като се върне, торбата е празна. Как няма да е сериозен. Гледа – в торбата няма и петаче. Замислен е, няма какво да прави.

Казвам: тъжните хора са тези, които помагат в света, в нуждите на хората. А пък радостните хора са онези, които могат да намерят добрата страна. Радостният човек като види, че имаш голям товар на гърба, казва: „Дай ми от този товар“ – взема го, ще ти послужи. Той ще вземе половината от товара, но като го носи, ще каже: „Ще бъдеш ли тъй добър да ми го дадеш“. И в Арабия, между бедуините, като идеш някъде на гости, ако нещо ти се хареса, той ти го подарява; каквото и да е, като хвърлиш на него око, той ти го подарява. И в природата е така – на каквото човек хвърли око, дават му го. Но като се даде, това, даденото, си има свои разноски.

Аз съм привеждал онзи пример за един турски паша, който посетил едно село във Видинско и селяните го приели много добре. От признателност той казва на селяните, че ще им изпрати един слон. Човекът им мислел доброто, защото слонове в Индия работят. Но селяните 4–5 години го хранили и обеднели, че всеки ден той трябвало по 60–70 кила ориз да изяжда. Слонът не работел, те не го туряли на работа. Среща пашата един от селяните и го пита: „Как е моят слон?“ „Много е добре, паша ефенди“. Пашата казва: „Тогава да ви пратя още един слон, като е много добре“.

Казвам: всяко нещастие, което ни се праща в света, ако не знаем да го сложим на работа, прилича на слона. Хубаво

е това, един слон може да свърши работа. Но казвам: по някой път и нашият ум мяза на един слон: като дойде, не знаем как да го турим на работа и тогава плащаме. Сърцето ни също мяза на един слон. Ако не знаем как на туй сърце да му дадем работа, то ще бъде втори слон. Като дойде волята, и тя, ако не я сложим на работа, ще бъде трети слон. Те ще ядат и ние ще се намерим в чудо. Казвате: „Не знаем какво да правим, не знаем какво да чувстваме, не знаем какво да мислим“. Значи слоновете трябва да се хранят.

Сега човешкият ум трябва да се постави на работа. Не че не е поставен, вие мислите много добре. Но дойде ли ви една малка скръб, трябва да намерите произхода ѝ. Имате едно недоволство в себе си – също трябва да намерите произхода му. Искате някой път да пеете. Ти никога не можеш да се научиш да пееш, ако не дружиш с музиканти. Ти поет никога не можеш да станеш, ако не дружиш с поети. Ти добър човек никога не можеш да бъдеш, ако не дружиш с добри хора. Ти любящ никога не можеш да станеш, ако не дружиш с любящи. С какъвто дружиш, такъв ще станеш. Ако искаш волята ти да стане силна, трябва да дружиш със силни хора.

Ако 20 години вие пасете говеда, какво ще научите? Ти ще замязаш на тях, но те няма да замязат на тебе. Единственото положение, положението, към което отиваме, това са ония напреднали братя в света – те са високите върхове, към които ние се стремим. Те са, които дават направление на живота. Всеки един от вас си има своето място; нямаме и косъм на главата си, който да не е на мястото си.

Сега защо са ви космите? Те са като покривка на главата. Когато тия косми отгоре на главата са хубави, те са в съобщение с Божествения свят. Даже на челото ако търсите, и там има косми. Те са малки антени. Горе на главата космите са дълги, там съобщението е на дълги вълни, а на челото е на къси вълни. После мустаците на мъжете функционират на дълги вълни, космите на жените – на къси вълни. Жената с късите вълни схваща надалече, а мъжът – само отблизо; отда-лече той не може да приеме.

Тия неща са алегии. Вие ще кажете: „Мене това не ме интересува“. Сега ще оставим онези, които не се интересуват; ние ще ги оставим на мястото, където са. Болният, щом го

оставим, не може да дойде; здравият може да върви. И болният, като оздравее, може да върви. По този път, по който вървите, ако вървите правилно, ще постигнете онова, което желаете. Защото ако човек разсъждава правилно, той ще придобие една линия на челото. Ако човек е музикален, ще придобие една правилна линия на челото на друго място. Ако е поет, също ще придобие една правилна линия на челото. Ако е скулптор, ако добре готви, каквото изкуство и да има, ще придобие една правилна линия. Ако е весел, на кое място е веселието в нас? Веселите хора отстрани на бузите при носа придобиват известни линии. Умните хора се познават горе по челото, музикантите пак по челото се познават. За всичко има специални линии. Не ви казвам къде са, понеже те са динамични линии. Линиите изпъкват, както изпъква едно осветено място, някой планински връх. Като има светлина – вижда се; като няма светлина – не се вижда. Като дойде онази Божествена светлина, високите върхове ще ги видите. Хубавото в човека всеки може да го види, но работа трябва.

Та казвам: когато някои искат да обичат Бога, те ще имат отношение към Него. Когато обичаме един човек, ние знаем всичко, което има. Като мине по пътя, и стъпките му считаме за свещени; каквото е посял, каквото е пипнал, е свещено за нас. Това е във всичко. Това почитание го има и в животните, и в растенията, но в съвсем друга форма. Вие седите и мислите какво трябва да правите. Толкова голямо разнообразие има.

Например по какво се отличават тъжните песни? Всякога, когато симпатичната нервна система не е развита правилно, песните са тъжни. Когато симпатичната нервна система е правилно развита, песните са весели. Когато в човека има песимистично чувство, когато вярата и надеждата му са слабо развити, той е песимист. Като не виждаш какво има надалече, стане ти мрачно. Песимизмът е състояние на човешкия ум, а неразположението се дължи на симпатичната нервна система, на неговото сърце. Една тъжна песен е хубава, понеже тя донася повече влага, пък веселите песни донасят повече светлина.

Аз имам три начина за стимулиране. Имаме песни, които употребявам да стимулират ума. Има песни, които употребявам да стимулират сърцето. Има песни, които употребявам

да стимулират волята, тялото, каквото и да е. Следователно щом волята ми отслабне, подновявам я с тия песни. Музиката служи на възпитанието, за да събуди ума към дейност. През целия ден щом имаш хубаво вътрешно разположение, това е музика в тебе. Някой само механически пее.

В музикално отношение има известни мотиви, които събуждат човешката мисъл. Да кажем, някой човек е поговорил с теб и е събудил една мисъл. Това е музика. Нещо приятно е дошло до вашите уши. То е музика. Събуди се в тебе една нова мисъл. Ако онзи не беше ти говорил така, нямаше да събуди тази мисъл. Та казвам: ако поезията и музиката се съединят в едно, те придобиват едно качество на човешката реч, която събужда мислите, събужда чувствата, събуждат човешката воля към правилна работа. Така работи Провидението.

Някой път вятърът духа и събужда вашия ум. Някой път, като вали дъжд, той събужда вашите чувства, пък вятърът събужда вашия ум. Вие сте разточителни или чувствата ви са събрали в себе си нещо лошо, значи човек чувства само за себе си. Пък съвсем да забрави чувствата, това е другото зло. Правилно разбиране трябва. Един човек трябва да мисли за ума си, да мисли за сърцето си, да мисли и за тялото си. Най-после трябва да впрегне ума си, да впрегне сърцето си, да впрегне и волята си, за да служи. Защото Бог е пратил човека тук и Той иска от всеки едного от вас да впрегне ума си, сърцето си и волята си да работят за Господа.

Какво ще работят? Седнеш някой път и проповядваш на хората. И аз проповядвам, но като седна да проповядвам на хората, изпращам им своите хубави мисли, пожелавам на целия свят да има светлина. Аз го пожелавам, и щом пожелаля – работата отива. После на тия хора им пожелавам добри чувства. Щом пожелаля – чувствата идат. После на слабите пожелавам да се усили тяхната воля. Новото желание, което изпращам, е едно благословение. Колкото и малко да е едно желание, което изпраща един ваш приятел, то е благословение за вас.

Силни и мощни са човешките чувства и мисли. Затова трябва да си пожелаваме добро. „Дали ще стане?“ Ти пожелавай! Ако пожелаеш нещо някому и той не го приеме, то пак ще се върне при теб – и ти ще спечелиш. Някога, когато човек

мисли добре, печели. Този, който върши добро, всякога печели. Каквото и да изпрати в умствения свят, в сърдечния свят, във волевия свят, ако го приемат – хубаво, още по-добре за тях. Ако не го приемат – той печели.

Станете сутрин, не знаете за какво да мислите, недоволни сте. Всичкото недоволство ще се върне отгоре ти като каша, като тиня – ти ще ходиш в калта и обувката ти ще бъдат кални. Ако мислиш хубаво, ако чувстваш хубаво, според Божествените закони, е друго. Писанието казва: „Така да просветнат делата ви пред хората, че като ги видят, да прославят Бога пред хората“. Така да просветнат вашите дела, делата от вашата мисъл, делата от вашите чувства и делата от вашите постъпки, че като ги видят хората, да прославят Бога.

Сега не казвам, че не работите. Вие правите всичките усилия, но нямате един правилен начин. Ще го научите! Например вземеш един товар, вдигнеш го. Ти може да се осакатиш. Има един начин на вдигане. Не си струва да вдигаш товара наведнъж. Най-първо онези, които се упражняват в гимнастика, си имат начини. Трябва да се научиш как да носиш товар с ума си, със сърцето си и с волята си – и тогава ще дойдеш до физическото тяло. Първо умствено ще носиш: най-първо ще си представиш, че вдигаш един килограм; и няма да се навеждаш, но мислено ще протягаш ръката, мислено ще го вдигаш. После ще вдигаш два килограма. Това няма да стане в един ден, а може за цяла година. Ще дойдеш мислено да можеш да вдигаш 150 килограма, 200 килограма. Започни и със сърцето си да вдигаш такъв товар, и най-после с волята си. Тогава във физическия свят твоите мускули ще бъдат готови да вдигнеш товара.

Мислено ти можеш да вдигаш, но дойде една мъчнотия – не можеш да се справиш с нея. Виждал съм мнозина да плачат и питам: защо? Казаха ми „простак“ и четири реда сълзи ми потекли. Какво значи „простак“? *Про-стой*. Всеки човек, който не свършва навреме работата, протака. Не протакайте работата. Трябва да разбирате думата *простак* – това е човек, който протака. Сега предметното учение е следното: да кажем, първите методи са много отвлечени. Ще ви донеса в една кошница направени книжни плодове, хубави ябълки... Форма и цвят те имат, направени са с една миризма и вие усе-

щате миризмата, но от тях не можете да се ползвате. Хубаво са направени, миришат, но са книжни. Това сега е умствена-та страна. Донеса ви и една цяла кошница с ябълки – имаме предметно учение за ябълките. След като държа лекцията, раздам ябълките на всички. Това е реално.

Сега само ви разправам. Вие казвате: „Малко по-реално“. Казвам: втори път като говоря, ще имам цяла една кошница. Тогава предметът ще бъде много по-важен, понеже всеки ще има по една ябълка. Реално в света е туй, което постигаме. Имаш едно чувство на разположение – то е вече постижение. Имаш една мисъл, колкото и малка да е – то е постижение. Имаш една малка постъпка – то е постижение.

Аз веднъж гледах такъв един пример. На един стар човек му се беше отвързала обувката. Едно малко момиче се спира и му я връзва. Ето един хубав пример. Като му връза обувката, дядото погледна и каза: „Какво хубаво дете, каква майка, какъв баща!“. Това дете го гледа право в лицето и старецът му казва: „Господ да те благослови“. Това е един добър пример. По някой път казваме, че има добри хора. В едно дете се заражда едно добро желание. Старият човек и той преценява, казва: „И аз бих желал да бъда като тебе“. Пък аз се радвам, че видях нещо хубаво в света.

Та казвам: радвайте се на вашите страдания. Не на изкуствените страдания, но на страданията, които невидимият свят ви изпраща. Те са благословение. На тия страдания снемете ли опаковката, ще намерите вложено нещо. Писанието казва: „Потърсете Ме в ден скръбен, ще ви помогна и ще Ме прославите“.

Всичките хора сега казват: „Война има, какво ще стане?“. Целият народ ако потърси Господа, Той ще им помогне. Няма нещо невъзможно за Него; само като каже: „Спрете!“, те ще спрат. Казва ли: „Бийте го!“, бият те, ударят ти един удар. Ти се молиш, Той казва: „Спрете!“ – и спрат да те бият. Като не се молиш, 25 удара ще ти ударят. Ако се молиш, преди да са почнали да те бият, ще се отложи страданието.

Казвам: не чакайте да ви набият – и накрая да се молите. Преди да ви ударят, гледайте да избегнете ударите. Има страдания, които трябва да се избегнат, те не са необходими. Това, което сега става в света, е необходимост за един по-висок свят,

който разрешава една важна задача. В планините се трошат камъните, превозват се – на вас ви е неприятно. Чупят тия камъни, но те са потребни, за да се направи едно шосе. Някой казва: „Не може ли, без да се чупят камъни?“. При сегашните условия трябва да се чупят камъните. Казвам: онова, което става в света, е предвидено в Божествения свят, това да не ви смуцава. Казвате: „Какво ще стане?“. Господ си знае работата. Затуй Писанието казва: „За добро е“. Знаеш ли колко е мъчно да каже човек: „За добро е“? Както онзи, който има раница: той знае как да я снесе, да я откопчава от ремъка. Всяка една мисъл, която може да ви безпокои, трябва да знаете как да се освободите от нея. От всяко едно чувство, от всяка една постъпка трябва да знаете как да се освободите.

Сега казваме: „Да се освободим“. Това е само твърдение. Казваме: „Трябва да бъдеш паметлив“, но паметта не се придобива в един ден. С векове трябва да са работили ред поколения, за да бъдеш паметлив. И сега човек трябва да работи, не трябва да бъде разсеян. Когато хората изгубват своята памет, то е когато сърцето взема надмощие в ума. Аз тогава казвам, че в човешкото небе се е набрала толкова влага и нещата не са ясни, ние не виждаме ясно работите. Когато помним, небето е ясно. Когато човешкото небе става тъмно, хората губят паметта си; когато човешкото небе вътре се изяснява, паметта иде. Всичко зависи от светлината.

Та по някой път не е необходимо вие да носите товара на целия свят. Какво ще стане? Няма какво да мислите какво ще стане. Ще има разни желаниа във вас. В училището ще имате желание да учите, да бъдете в съгласие със своите другари, да бъдете по възможност едни от първите ученици. В себе си трябва да бъдеш доволен. Каквато дарба имаш, тури я там.

Сега ако ви попитам: „Какво бихте желали да имате?“, какво ще ми отговорите? За другия път нека всеки да ми каже какво иска, една тема е това. Само с една, две или три думи да каже какво иска. Може да кажете тъй: „Искам шапка, или обуца, или връзка, или пръстен, или цигулка, или само едно нещо“. В дадения случай какво ми трябва? Едно перо да пиша, ако съм поет, едно златно перо. Ако съм цигулар – една хубава цигулка. Или ако имам хубава цигулка, ще ми трябват хубави струни, или хубав лък ще ми трябва. Ако съм в обществото,

ще ми трябва редингот. Казвате: „За такива работи да не мислим“. Предметно учение е това.

В дадения случай с какво се занимава умът ти? Например днес какво искате да бъде времето? Някои от вас доволни ли сте от това време? Не сте доволни. Какво трябва да бъде времето? Щом си недоволен, излез над облаците с ума си, качи се горе. Като има дъжд, иди на място, дето няма дъжд, влез въкъщи в съзерцание. Премести се автоматически, щом искаш хубаво време. Някой път времето е хубаво, но не си доволен от хубавото време – пренеси се на място, където има облаци, където има вятър. Човек всякога може да има такова време, каквото той иска. То няма да бъде реално, но за себе си винаги можеш да го имаш.

Ти си беден, нямаш и пет пари. Представи си, че си богат: имаш апартамент, автомобил, аероплан, хвъркаш навсякъде. Казвате: „Илюзия е това“. Не е илюзия, това е реалност. Илюзията е там, че ти като ходиш с аероплана на ума си, никога няма да паднеш. Които ходят с аероплан реално, често падат и се осакатяват. Щом се осакатим, това са илюзии. Някой казва: „Не ми трябваше да ходя с аероплан“. Всеки, който е паднал три-четири пъти от аероплана, казва: „Не искам да се качвам“. Който не е паднал, не знае какво е падане.

Сега дръжте ума си зает с най-хубавите мисли, опитайте какво нещо е светлата мисъл – това е Божественото. Дръжте едно хубаво чувство, турете го в сърцето си, или намерете една хубава постъпка, турете я в тялото си. Всеки ден правете така, това никой не може да ви го отнеме. Може да си болен, може да си сиромаш, но никой не може да ви лиши от благото, което Бог ви дава. Тогава ако нямате нищо, призовете Господа. Трябва да знаете как да Го призовете. Помолете се да ви хвърли светлина, да разберете това, което ви се е случило, каква полза имате от него?

Онзи български свещеник, за когото говорих, можеше да каже: „Какво ми трябваше той човек да го нагостявам“. Той правеше нещо, без да знае, но онези, които ръководят съдбините, му казват: „Направи добро на този човек и той ще ти бъде полезен един ден“. Ти вървиш по пътя и нещо ти казва: „Махни този камък от пътя“. Питаш: „Защо да го махна?“. Като минеш втория път, за да не блъснеш крака си в него. Не

съжалявайте за всяка погрешка, която сте направили, но я турете настрана. Втория път, като минете, да не се блъснете в погрешката. И други като минат, да не се блъснат в нея. Само по този начин ще се създаде новото в света.

Сега всички вярващи желаят едно нещо: и германци, и англичани, и италианци желаят да победят. И едните, и другите казват: „Ние ще победим“. Кой ще победи, времето ще покаже. Мога да кажа: „Аз ще направя това или онова“, но само това, което съм свършил, което съм реализирал, то е важното. В Божествения свят аз поставям така нещата. Казвате: „Ние ще победим“. Ще победим със знанието. Всичките ученици могат да имат победа. Едни ще победят по-лесно, други ще победят по-мъчно. Казвам сега: победата е във вас. Сега вие искате да победите – и трябва да победите. Ако учите добре, ако живеете добре, ако мислите добре, ако чувствате добре, ако постъпвате добре, победата ще бъде ваша. Трябва да победите, защото ако не победите, ще дойдат лошите условия; пък ако победите, ще дойдат добрите условия и ще бъдете господари на положението.

За да бъдем свободни, ние трябва да направим връзка с Бога. Първата връзка с любовта трябва да бъде такава, че никога да не се къса. Втората връзка трябва да я направим в духовния свят – да се свържем с вярата и с човешката мисъл така, че тази връзка да не се къса. При третата връзка, на постъпките, трябва да направим връзка с надеждата, че и тя да не се къса. Да имаме три връзки, които никога да не се късат, а да бъдат пътища, съобщения, с които да ходим в тия светове и да се връщаме. Тогава ще имаме туй знание, което ние искаме.

(Изпяхме „Всичко в живота е постижимо“.)

В живота има една вътрешна последователност, на която искам да обърна внимание. В дадения случай гладният се нуждае от храна. След като се наяде, идват другите неща. Дишането е една необходимост. Това дишане трябва да стане естествено, та да не ни безпокои, не да започваме да усещаме задушаване. Мисълта е един естествен процес. Когато върви, човек е радостен. Когато този процес не е естествен, човек усеща, че има нещо, което му липсва. Тия процеси трябва да бъдат естествени, за да бъде човек свободен. В чувствата някой

път се плашим да се проявим такива, каквито сме. Например аз как трябва да ви говоря? Някой път съм естествен в говора. Не трябва да ви втълпявам в ума да мислите. И без да ви говоря, вие ще започнете да мислите, но след големи страдания.

В Божествения свят времето се съкращава. Времето трябва да се съкрати. Онзи, който не е вещ, той продължава времето. В музиката времето не може да се продължи. Ако продължиш времето, песента губи своя смисъл. Ако удължиш времето на една игрива песен, тя изгубва ритъма. Ако съкратиш времето на една класическа българска или европейска песен, и тя губи своя ритъм. (*Учителя пее игрива българска песен и тъжна бавна българска песен.*) Едната песен е мудна, другата е игрива. При едната човек е на работа. При първата онзи адепт седи, при втората другият няма време, казва: „Трябва да се върви, работата трябва да се свърши“.

Когато искаме, ние сега можем да пеем много хубаво. Както ви пях, не е много музикално. Българските игриви песни са много музикални, много подвижни, много мъчно се свирят, много украшения имат.

Трябва да имате един микрофон. Като станеш сутрин, да произнесеш думата *любов* – и всеки ден като я произнесаш, тя да има отражения, да видиш как музикално си я произнесъл. Някои казват: „Да се обичаме“. Той така говори: „Да се обичаме“, но да се обичаме и да се любим – това са две различни неща. Да любиш един човек, значи трябва да му донесеш хляб, да му направиш дрехи, да внесеш топлина в него. Да го обичаш, значи да му дадеш всичките условия. Като яде, да не го мушкаш, а да го оставиш свободен, че и ти да ядеш. Обичта изисква сега да му дадеш условия да се наяде сладко.

Любовта носи яденето, обичта дава условия да ядем. На нас ни трябва да дойде Любовта, за да донесе знанието. Обичта като дойде, ще можем да възприемем това знание, че като го възприемем, да бъдем доволни от него.

Отче наш

21. лекция, 26 февруари 1941 г., сряда, 5 ч., София, Изгрев

МУЗИКАЛНИ ТАКТОВЕ

Добрата молитва
Бог е Любов

Пишете върху темата *От какво произтичат противоречията в живота?*

Хубаво да пишете, а не само какво са написали другите. Ще пишете едно изречение: не какво е казал някой, от какво произтичат противоречията, а вие какво мислите. Какво са говорили философите, остава за тяхна сметка.

Не всичките философски работи са верни. На съвременните хора им трябва философия. Някои хора много знаят, някои малко знаят. Някои музиканти много знаят за музиката, някои много малко знаят. Музикантите често казват: „Такт е това“. Какво нещо е тактът? Например 2/4 какъв такт е; или 3/4, или 6/4? Ще кажете, че много тактове има. Във всяко отделение, във всеки такт има определен брой ноти. Една песен е сложена в 2/4 такт, друга – в 6/4. Каква разлика има? Или ако някъде туриш цяла нота, или половина нота, или ако туриш четвъртина нота, или осмина нота, или шестнайсетина, или тридесетворина, или шестдесетичетвъртина, защо е така? Казвате: „Свойство на музиката“.

Сега някои казват: „Това е висок човек“. Той е 165 сантиметра. Това е едно количествено число – колко е висок един човек. 165:41 или 165 към 41 е неговата широчина на раменете. Казват: „Широк е“. Ако храниш една пчела или ако храниш една свиня, тогава разноските са различни. Пчелата ще се задоволи с много малко, свинята не може да се задоволи със същото. По отношение на храната свинята ще те тури на изпитание, за милиони пчели ще изяде храната. Свиня ли да храниш е по-добре, или пчела да храниш? Но ако е за печалба, ако имаш един работник, който работи като пчела, и имаш един, който работи като свиня, тогава по отношение на работата кой ще донесе по-голяма търговска печалба? Разбира се, свинята ще донесе – повече мазнина ще даде, като я заколиш.

Сега това са ред разсъждения. Вие какво можете да направите с една ръка? Или имате ръката, имате петте пръста – защо пръстите са пет? Това е търговска работа; ръката е направена за търговска работа. Първият пръст, палецът, означава Божественото начало, едното. Четирите пръста са работници, палецът ги командва. Палецът е полковник, генерал е той. Четиримата може да са 40, 400, 4000, но генералът командва. Ако измервате палеца, ще видите каква е дължината му. Каква е дължината на пръстите? Човекът е определил своята съдба така, както е построен или както е работил. Този човек сам си определя съдбата. Влияние върху него има Слънцето, влияние върху него има Венера, влияние върху него има Меркурий.

От числата 1-то иска да живее, 6-те иска да се удоволства, 5-те иска парици, търговия. 165 казва: „Аз искам да живея, искам да не страдам, добре да ми е в живота, да се удоволствам, пари да имам“. Сега откъде иде това? То зависи от някъде. Вие казвате: „Откъде иде?“ *Любов* – имате тия букви. Какво има сега? Това са елементи, ако знаеш да ги съчетаеш. Ако ти можеш да ги съединиш, ако съединиш *Л* и *Ю*, какво става? *ЛЮ* значи учудване. Ти някога се учудваш на онази млада мома: „Лю, брей, как е израснала!“ *БО* е богат, започва с *Б*, не с *В*. *Б*-то е вързано със земята, значи има на какво да уповаваш. Богатият уповава на своите пари. *О*-то е нула, в дадения случай показва условията, означава и самата вечност, отдето нещата излизат. Самата единица е излязла от нищо.

Когато казват, че светът е създаден от нищо, от нулата е създаден светът. Какво нещо е нищото? Нулата е нищо. Ако имаш нула, тя сама по себе си е нищо. Ако я туриш пред единицата – намалява, ако я туриш зад единицата – увеличава. Никакво количество нямаш в нея, но в този зародиш имате динамика. Нулата като я срещаш в природата, ще ѝ дадеш съвсем друго значение. Двете очи са ненаситни – защо? Числото 2 е негативно, то е ненаситно. Какво значи две? Човекът на числото 2 е всякога недоволен, кесията винаги му е празна, той иска това, иска онова; 2-те само иска: „Дай, дай, дай“. Детето щом плаче и се оплаква, че тук-там го боли, то е вече числото 2.

Сега вие ще кажете: „Защо е така?“. А как трябва да бъде? След като си взел пари, след като отиваш при един човек да вземеш, това е единицата; 1-то е да вземаш пари назаем; тогава сърцето ти помага. Обаче щом дойдеш до 2-те, то показва, че това, което си взел, трябва да го платиш. Взел ли си един лев, лесно се връща, лесно се плаща. Като дойде до плащането – изваждаш и плащаш. Взел си 2 хиляди лева – и тях лесно можеш да платиш. Но ако си взел 10, 15, 100 хиляди лева, като дойде до плащането – намериш се в трудно положение. Това е числото 2. При 1 вземаш назаем, при 2 плащаш. Щом дойдеш до 2-те, трябва да се плаща – и започваш да мислиш какво трябва да се прави.

Какво ще правиш? Някой казва: „Защо ми дойде тази беля на главата“. Че тази беля ти сам си я създаде. Що ти трябваша 100 или 200 хиляди лева, тия търговски работи? Защо ти трябваше да мислиш, че като имаш много, ще живееш по-добре? Сега сте недоволни в живота.

Двете очи имат числото 2. Очите количествено са 2. По форма обаче очите образуват осморка. Числото 8 е число ненаситно, то е число на недоимък, на недоволство. Човек всякога е недоволен – това е числото 8. Той е песимист. Каквото и да му кажеш, ще рече: „Не върви тази работа“. Той пита: „Защо ми е този живот?“. Ум има, а казва: „Защо ми е този ум?“. Има здраве, а казва: „Защо ми е това здраве?“. Лице има, а казва: „Защо ми е това лице?“. Крака има, а казва: „Защо ми са тия крака?“. Знае да свири, а казва: „Защо ми е туй знание?“. Знае да говори, а казва: „Що ми трябва да говоря?“. 8-те ще го направиш на 9. За да излезеш от тази беля, от това недоволство, ще го превърнеш на 9. Това е марсианско число. Дойде този с 8 – той е страхливец и казва: „Ще изгубя, ще ми се смеят хората, ще ида да уча. Става ли? Какво ще кажат другите?“. Той навсякъде вижда само лошата страна. Тогава той си казва: „Защо Господ е създал света така, та аз така да се плаша?“.

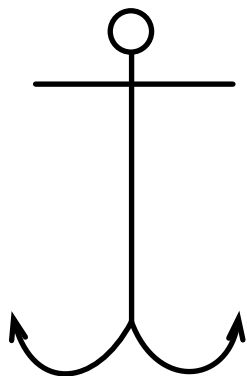
Господ ти е дал пълни шишета – защо ти начупи тия шишета и ги нахвърли по двора? Турил ти е обуца на краката, а ти започваш да ходиш с боси крака. Тук се натъкнеш на едно парченце, там се натъкнеш на друго парченце – и казваш: „Защо светът е така направен?“. Ти направи този свят така. Имаш един език и тръгнеш да критикуваш хората – този е

лош, онзи е лош, този е крив, онзи е крив. Те са парченца от стъклото. За да критикуваш хората, трябва да бъдеш съвършен. Като влезеш в стаята, тогава ги критикувай. Не си давай мнението за хората, защото щом ти си даваш мнението за тях, и те ще си дадат мнението за тебе.

Аз веднъж излизам от *Опълченска 66*, гледам – едно голямо куче върви; гледам друго куче, и то голямо, носи една кост. Голямото куче, като се нахвърли върху него, обърна го на гърба. Голямото му казва: „Кой ти позволи тази кост да я вземеш? Нея ще я взема аз“. Като го въргалия, въргалия, пусна го и другото избяга. След десетина крачки то срещна друго, малко куче, и то носеше една кост. Голямото веднага се нахвърли върху него, обърна го на гърба, казва: „Кой ти позволи на тебе?“. Въпросът не беше толкова за една кост, но те се разправят за правото и дават заявление да дойде прокурорът. Голямото казва: „Нямаш право да носиш тази кост“. Тогава аз се спрях и ги наблюдавах – гледах едно явление в природата. Голямото обърна другото по гръб и казва: „Ти за тази кост пита ли Господа?“ – проповядва му. То му проповядва да гледа към Господа, защото другото гледа надолу, към земята. Обръща го на гърба и казва: „Трябва да гледаш към Господа“. Другото е взело костта и хич не се е обърнало към Господа. После то проповядва на другите, казва: „Знаеш ли, на мене ми проповядваха да гледам към Господа“. Но голямото като взе костта на малкото кученце, хич не гледаше нагоре. Това малко кученце, като му взеха костта, остана, обърна се, облиза си задницата.

Погледах едното куче, погледах другото и разсъждавам. И малкото куче си казва: „Такъв е светът, нали съм слаб, така ще ме въргалят“. Ако си силен, никой няма да те въргалия; щом си слаб, ще те въргалят. Разсъжденията в мене са верни. Дали така мислят кучетата, аз не съм авторитет, но предполагам, че така мислят. Първото куче, което мисли, е авторитет за себе си. Не се спрях да го питам – можех да го питам и то щеше да ми каже. Можеше да питам и второто куче, има един начин...

Да кажем, че имате една болест, предполагам каква е болестта. Вие чувствате какво е вашето състояние, усещате каква е степената на болката. Как усещате – вие сте авторитет; аз не мога да усещам вашата болка като вас. Или пък имате при-

ятно чувство. Тази радост, която имате в себе си, аз не мога да я чувствам, а само предполагам. Всеки от вас е авторитет в себе си и в своите радости, и в своите страдания. Та казвам: страданията произтичат от числото 2. Щом страдате – имате да давате, щом се радвате – имате да вземате. Едва вече числото 3, то е на Юпитер, показва достойнство. Домът е създаден на юпитеровско начало. Първо е Слънцето, но вече го сгодяваме за 2, тогава имаме 123, където 3 е резултат. В трите се осмисля животът.

Това три е турено на котвата. Котвата не е нищо друго освен единицата – то е бащата и е правата линия в котвата. Майката – това е хоризонталната прекръстосана линия на котвата. Кръгът отгоре – това е детето, условията, които са дадени за това развитие. На човека са му сложени всички правила. Като погледнете ръката, като погледнете лицето, както са създадени – вие вече имате всичките правила как трябва да постъпите, как трябва да излезете от неблагоприятните условия и как трябва да употребите благоприятните условия, при които се намирате. Нищо не е произволно в живота.

Задачата ви е дадена. Имаш живот на мъчнотии – това е задача. Ако знаеш как да постъпиш, ще излезеш от тях, за да се справиш с числото 2 – на мъчнотиите. Или имате 27, но 7 в дадения случай е число на Луната, на пълнолунието. Растенията на Земята ги регулира Месечината, приливите и отливите, кръвообращението се регулират също от Месечината. Ако Месечината в теб е добре поставена, разбирам, че кръвообращението ти става редовно. Щом не става редовно, а има повече венозна кръв, това е числото 2. Артериалната кръв е числото 7, пълнолунието. Сега аз говоря за 27 – то е процес на кръвообращението. Гледам знакът в природата как е турен. В природата ако има плюс, това показва, че кръвообращението е добро. Ако има минус, значи то отслабва.

Трябва да вземете мерки, та да се пазите, да има равновесие. Ако на линията турите още една, вие имате един квадрат – това е числото 4. Числото 4 е елемент за мене. Ти се

намираш в едно голямо противоречие, имаш една нива, която трябва да се оре. Казват: „Какво значи 4?“. 4 означава работа, имаш да се бориш.

Тогава имате един такт в музиката – 2/4, имате 4/4, 6/4. Как се взема? С такта 3/4 ти предизвикваш едно влияние, с 6/4 – друго влияние. С 6/4 предизвикваш влиянието на Венера, това е венерин такт. С 3/4 ще предизвикаш влиянието на Юпитер, 3/4 е юпитериански такт. 7/16 – това е такт на Месечината, музикален такт на Месечината, или пък 4/4. Имате 5/4 – то е такт на Меркурий, търговска работа е 5. Това са философски разсъждения. Музикантите, които дават тактове, знаят какво означават. Тактът 3/4 съвсем друг колорит ще даде, той ще даде достойнство на музиката. В такта 6/4 тия ноти ще бъдат съобразни с този такт, той ще даде едно вътрешно съдържание, чувствителност в тази музика, да можеш да го почувстваш. Някои казват: „Трябва да почувстваме“.

Та казвам: животът е музика сам по себе си. Ти като музикант трябва да разбираш тия ходове, да разбираш смисъла на тия ноти. Имаш цяла нота – това е нота на Слънцето. Имаш половин нота – това е нота на Месечината. Имаш четвъртина нота – това е нота на Земята. Имаш осмина нота – това е нота на Сатурн. Имаш шестнайсетина – това е нота на Венера. Имаш тридесетивторина – това е нота на Юпитер и на Месечината, които са съединени. Имаш шестдесетичетвъртина – това е нота на Венера и на Земята. Така музикантите се спират. Тогава една осминка има недоимък в себе си. В осминката не се изисква много време, по-лесно се свършва работата.

Вие казвате: „Искам да зная големи работи“. Аз да ви кажа: ако ядеш и не знаеш да ядеш, какво ще стане с тебе? Ти като туриш една хапка в устата, колко пъти я обръщаш в нея? Ако не са здрави зъбите ти и не сдъвчиш тази храна, ако не туриш музикално толкова обръщания, какво ще стане с тебе? Музикално колко се дъвчи една храна? На добре свареното жито колко време му взема, за да се сдъвчи? Гледал ли си колко секунди ти отнема да сдъвчиш храната хубаво и тогава да я глътнеш? Днес не сдъвчиш добре храната, утре не сдъвчиш добре, после пиеш студена вода, след това топла вода, напука се глечта на зъбите, те изпадат. Или тревожиш се за това-онова, не можеш да дъвчиш, зъбите пак изпадат и казваш: „Остаряхме, не можем да ядем“.

Казвате: „Защо Господ създаде света така?“. Ни най-малко света Той не го е създал така. Господ създаде да дъвчиш храната си хубаво и никога да не преяждаш. Вие даже не знаете по колко хапки да ядете на едно ядене, а ядете безразборно. Аз никога не бих взел осем хляба, ще взема един или три; а може някой път да взема шест хляба. Някои имат 6 деца, и те двама – 8. Тогава трябва да се пазите. За да ви върви, трябва да дойде още едно дете, да имате 7 деца, а и вие двама – 9.

Не считайте, че тия неща са произволни. Преди вас други хора, които не разбираха реда, го разбъркаха. Често един механик, като прави един автомобил, може да разбърка някои части. Или един цигулар, като нагласява една цигулка, не може да я нагласи добре. Онзи цигулар, който нагласява и знае добре да нагласи четирите струни, ще я нагласи хубаво. Който не може да я нагласи, като вземеш да свириш, виждаш, че струните не са нагласени хубаво. Ако я дадеш на един добър музикант, той веднага ще я нагласи. На една цигулка, недобре нагласена, не можеш да свириш добре. Добре ли е нагласена, можеш да свириш.

Хубаво, вие имате един ум, имате едно сърце, имате една воля – значи три подразделения. Тройката е на Юпитер, това е достойнството на човека. Че той има ум, чувства, воля или тяло – значи има с какво да разполага. Ако не можеш да се ползваш от ума, ако не можеш да се ползваш от сърцето – това е двойката. Като дойде волята, тя ще оправи работата.

Ако кажем, че човек не знае как да се справи с ценностите, подразбираме числото 2. Числото 2 е едно нажежено желязо. Ти ако не разбираш закона, можеш да пипнеш, да си изгориш ръката. Числото 2 винаги взема, то не дава. Това, което те изгаря, е числото 2. Имаш каквато и да е несрета в живота си – това е числото 2. То винаги взема. Нещо може да е нагорещено или може да е някой чук – това е числото 2. Ти ще бъдеш внимателен, когато се справяш с условията, които влизат в негативната страна на живота.

Да допуснем сега, че някой ви обиди – как трябва да се справите? Ако си силен, вземи, че го набий. Казвате: „Не го бий“. Ако си силен, набий го хубаво, дай му музикално един урок. Ако си слаб, играй ролята на един тъпан, като те бият. В

музиката тъпанът дава тон на целия оркестър. Той е негативен; като го ударят, казва: „Бум“. Бият те като тъпан. Тъпанът иска ли много? Той не е като първа или като втора цигулка, или като другите, пискливите. Като го ударят, взема един-два тона и после си мълчи. Някои питат: „Защо трябва тъпан?“. Тъпанът дава тон на оркестъра. Като каже тъпанът „бум“, първата и втората цигулка се въодушевяват. Тъпанът въодушевява нещата в себе си.

Та казвам: в живота ако носят ти е два сантиметра, ще се молиш на Бога да го проточи, да го направи три сантиметра. Като стане три сантиметра, ти ще излезеш от областта на страданието. Тогава влизаш там, дето всеки зачита правото. Щом си в числото 2, навсякъде ще имаш противоречия. Не че хората на Земята те мразят, но там навсякъде ще имаш противоречия.

Противоречията са неорганизиран свят, който тепърва трябва да се организира. Казваме: „Той е негативен“. Под думата *негативен* разбираме една неорганизирана материя. Под думата *три* разбираме, че влизаш в един свят, дето всичко започва да се организира – умът взема участие, сърцето взема участие и тялото взема участие. В един неорганизиран свят имаш чувства, желаеш нещо и казваш: „Да имам пари“. Вземеш билет от лотарията, не ти върви. Трябва само да избираш моментите. Ако разбирате това, може да спечелите. Някой казва: „Взех билет, но не спечелих“. Аз зная, че когато той е купил билета, времето е било 2 часа. Или някой е взел една четвъртинка, някой е взел една половинка от билета. Може някой да е взел един цял билет, но ако вземеш цял билет на числото 2, нищо няма да спечелиш. Може да е 8 часа, или 8 минути, или 8 секунди – те ще развалят работата. Когато вземаш билет, да не е в осмата секунда, да не е 8 часа, да не е 8 минути, защото нищо няма да вземеш. Ако започнеш тогава една работа, нищо няма да стане от тебе, не ти върви.

Вие ще попитате: „Защо е така?“. Ще ви кажа защо е така. Зимата е четири; пролетта е първа, второ е лятото, трета е есента, зимата е четвърта. По какво се отличават те? В зимата имате вътрешна работа, въщи. Отвън условия няма, всичко е покрито със сняг. Ако зимно време искаш да ореш и да сееш, това е невъзможно. Но зимно време можеш да имаш един ху-

бав обяд, можеш да имаш една хубаво отоплена стая – това е вътрешен живот. Зимно време този живот можеш да го направиш красив, а пролетно време е друго.

Сега като разглеждам живота, зависи какъв знаменател вземам. Ако човек разбира живота тъй, както Бог го е създал, ако върви по великия Божи закон, няма да има противоречия. Ние сме числото 2, а Бог е единица. Нашата воля влиза в стълкновение с Божията воля, нашият ум влиза в стълкновение с Божия ум, нашето сърце влиза в стълкновение с Божието сърце, и тялото ни влиза в стълкновение с тялото на природата. Тогава как ще вървите? Значи умът на всеки един от вас трябва да дойде в съгласие с онова, разумното в природата. Ти трябва да виждаш онова, разумното, което съществува в природата. Тази разумност е Бог, Който се проявява.

Понякога правиш нещо, пък нещо ти казва: „Недей“. Аз съм срещал хиляди хора и те са ми разправяли своята опитност; и всеки, който не е послушал онова, което вътре му е говорило, винаги е пострадал. Някой музикант като работи върху музиката, нещо му казва да сложи някой тон. Ако той се съгласи, ще му върви. А някой път иска да го сложи друго-яче, по своему. Защото когато искам да се освободя от някоя мъчнотия в света, аз се уча да вземам тона до.

В природата съществува основен тон. Когато някой път проверявам една песен, отивам сред природата, да видя съществува ли той в нея, или не, дали природата е добре копирана, или не. Някой път проверявам и такта в природата. Тя има свой такт, свой ритъм. Ние имаме 72 удара на сърцето. Сърцето е един такт, без удар е то.

Първото число 7 – това е пълнолуние. Когато Луната има хубаво влияние, двойката, негативната страна, е добре застъпена. Много пъти изобилието не е организирано. Богат е даден човек, но не знае как да употреби това богатство. Даровито е едно дете, но не го пращат в училище, не му дават материал да учи, затова остава недоразвито. Някой път един човек е религиозен, но недоразвит религиозен. Те мислят, че това е религия – да знаеш по три пъти на ден да седнеш, да коленичиш и да се молиш. Това е вече една поза. Да знаеш как да съпоставиш ума си, да знаеш как да съпоставиш сърцето си, да знаеш как да съпоставиш тялото си в природата – това е религия. Това е педагогика, това е и възпитание. Тогава ако

аз зная как да се съпоставя с окръжаващата среда, ще зная как да се съпоставя и с хората – и всичко ще върви добре.

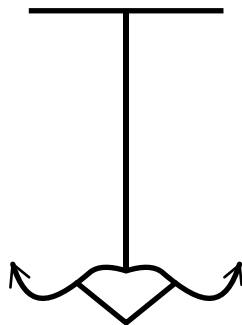
Вие искате по някой път да умрете, да се освободите. Умира някой, но знаеш ли какво значи „умира“? Това е търговска работа. Думата има пет букви. Ти ще накараш свинята да умре, но това е търговска работа, за да ѝ вземеш мазнината. Ти искаш да умреш, да продадеш нещо от себе си. Хубаво е да умреш, но какво ще ти дадат? Ако имаш една пчела, какво ще спечелиш от нея? Или ако имаш една свиня, какво ще спечелиш от нея?

Под думата *умиране* всякога разбираме, че искаш да излезеш от мъчнотиите. Когато един човек се намира в мъчнотии, които не може да разреши, казва: „Да умра, да се освободя, да се свърши“. Така ще се свърши фирмата – ще фалираш, ще изиграеш своите кредитори. Казват: „Вземал си, вземал си, на един – 10, на друг – 2. Ти свършваш, но това не е честно“. Природата не обича такива работи. Ти ще ликвидираш честно: каквото си взел, ще го върнеш и без никакъв дълг ще останеш.

Говорят за карма. Законът на кармата е умиране. Умирал си и не си плащал, а казваш: „Каква е моята карма?“. Миналата карма е много тежка, понеже си вземал и не си плащал, пък сега ще трябва да започнеш да плащаш. Ще мислиш добре, ще чувстваш добре, ще постъпваш добре. Трябва да вярваме в Бога, за да ликвидираме със своята карма. Защо трябва да живеем? За да изплатим дълговете си. След като платиш дълговете си, ти ще бъдеш свободен. Някои говорят за свобода. Ти не можеш да бъдеш свободен, докато не си платиш дълга. Или другояче казано: не можеш да живееш добре, докато в тебе не се организира умът, докато сърцето ти и тялото ти не се организират тъй, че да отговарят и във всеки момент да знаеш как да постъпиш. Трябва да си бърз в решенията си.

Втората котва има съвсем друг смисъл. Първата котва освобождава, втората котва е на работа. Тази котва е вдигната. Първата котва е път за освобождение, а пък втората котва, така, както е направена, е за движение. Имате образуван един квадрат. Има закони на силите в природата, които действат. Тази котва е емблема, тя показва пътя на силите в природата, които действат. Котвата показва направлението на ония сили в природата, които действат – силите на ума, силите на

сърцето и силите на тялото. Ако вземете кръста, първата линия показва положителните сили, които работят и преодоляват мъчнотиите. Това са негативните сили, които трябва да се преодолеят. Негативните сили вървят тук и трябва да знаеш закона как да се справиш с тях. Имаш един дълг и казваш: „Какво трябва да правя с този дълг?“. Ще го платиш. За да го платиш, ще работиш някъде. Като идеш при своя кредитор, ще му кажеш сладки думи, ще образуваш с него приятелство. Той започва да се колебае. Ще направиш да има доверие в тебе.

Или другояче казано: ние, съвременните хора, трябва да възстановим доверието, което сме имали едно време. Господ едно време е имал доверие в нас. Сега, като ни гледа, колкото и да е благ, Господ казва: „Не вярват“. Той търпи, търпи и казва: „Не вярват“. Ще те срещне някъде и ще ти каже: „Къде вървиш така по този път? Ще се върнеш назад.“ „Аз не искам.“ „Ще се върнеш“. Ако не искаш да Го слушаш, веднага ще ти създаде една мъчнотия. Ще ти даде болест, ще ти се счути кракът, без пари ще останеш, без къща ще останеш, ще ти създаде хиляди нещастия на главата. Какво ще се бориш сега – върни се назад, какво ще ти коства това?

Тук, у нас, българите още не са научени на ред и порядък. В Америка е определено откъде да вървиш, откъде да се връщаш. Ако си влязъл в противната страна, стражарят ще ти каже. Ако направиш и най-малкото възражение, веднага ще ти каже: „Който е дошъл в Америка, трябва да се подчинява на законите“. Стражарят е 6 стъпки висок и с едната си ръка вдига 75 килограма. Казва: „Ти трябва да се подчиниш“.

Онзи, който иска да се бори с природата, трябва да знае – тя е онзи стражар, който ще те хване и ще каже: „Слушай, на другата страна ще вървиш, отляво със сърцето, отдясно с ума“. И ти отиваш, връщаш се... Тук, в България, как е? Като отиваш на работа, накъде вървиш? Надясно с ума, пък наляво, като се връщаш. Винаги страданията показват, че ти си се върнал; радостта винаги показва, че си излязъл. Защото пчелата, като излезе и като влезе вътре в света, ще излезе от дома

и ще се радва на соковете, които е намерила, но ще гледа да стигне до дома си – тя се връща по пътя си. Като се върне, онава, което е събрала от цветята, го поставя в килийките. Като го постави там, за излишното, което е взела, усеща една радост.

Ние гледаме пчелите, но трябва да имаме същото чувство. Като си натоварен с едно Божие благо и като задържиш онава, което е необходимо за теб, другото ще го туриш в Божественния кошер, в Божественото съкровище. Това е доброто, то е дихармата. Ако ти играеш ролята на един бръмбар, какво ще стане? Бръмбарът като излезе, казва: „Брън“. Той излиза и влиза, но нищо не донася. Казва: „На работа всичките“. Той им свири, музикант е. Всички бръмбари свирят, образуват цял оркестър. Те са най-добрите музиканти в кошера. Някои казват, че понеже ядели меда, били непотребни. Колко са те? 400–500 търтеи колко ще изядат? Един кошер има близо 20–30 хиляди пчели, те не могат ли да издържат 400 бръмбари музиканти? За 30 хиляди пчели един оркестър от 400 души е намясто – защо ще ги избиват?

И вие не избивайте вашите бръмбари, нито един бръмбар не избивайте! Вие също имате бръмбари. Казвате: „Имам един бръмбар“. Благодарите за това и не го убивайте – този бръмбар е намясто. Но тези бръмбари трябва да въодушевяват ония работници пчелици, защото те отиват и се връщат от работа.

Аз искам да прокарам една нова мисъл. Сутрин, като станете, трябва да знаете, че всеки ден носи едно богатство. Знаете ли какво богатство носи всеки ден? Аз като излизам, навсякъде се радвам в природата – виждам разхвърлени камъни, треви, цветя, виждам неща, които мен ме радват. Виждам онази разумност, която съществува, скрита в природата. Някой казва: „Какво гледаш?“. Гледам тия разхвърлени камъчета, но виждам бъдещите възможности, които съществуват в природата. Понякога срещам някой човек, който ме пита: „Я ми кажи какви недостатъци имам“. Казвам: аз с недостатъци не се занимавам. За мене недостатъци в природата не съществуват. За мен съществува една неорганизирана материя, която трябва да се организира. Това са възможности, това са условия.

Погрешката е там, че тази материя не се организира. Чакаш някой друг да организира работата. Не, ти ще се заемеш! Онзи, който организира добре, пробужда нещо в тебе. Искаш

да пееш – пей; искаш да ядеш – яж; искаш да спиш – спи. Искаш да станеш – стани; искаш да ходиш – ходи; искаш да седнеш – седни; искаш бързо да вървиш – върви. Всичко вършете, каквото искате, и не бъдете еднообразни. Ти вървиш бързо, после искаш да вървиш полека. В тебе има нещо разумно – слушай командата му.

Имаш в тебе един полковник, той дава ход. Нали в музиката има бързи тактове, има класически тактове. Слушайте командата, тия работи са необходими! Някой път вие заболеете. Това е числото 2 и ще го измените на 3. При числото 2 умът и сърцето работят, но волята ти не работи. Тури волята си на работа! Гледал съм, дойде някой, който е болен, и казва: „Много ме боли коремът?“. Казвам му: „Ще вземеш рициново масло.“ „Ще оздравея ли?“. Не ме питай за това, не питай дали ще оздравееш, но вземи рициново масло, тури го в действие. Не питай дали ще оздравееш, или не – това е друг въпрос. Ти след като вземеш рициновото масло, ще видиш.

Или боли те коремът: вземи топла вода, лъжичка по лъжичка. Аз като пия вода, взимам три по три лъжички, после се спирам. Три пъти по три, почивам и пак взимам. Пия 3 лъжички топла вода и почивам 3. Искам водата да я направя динамична. Вие не трябва да правите този опит, аз изяснявам само работата. Три подтика давам: с числото 3 излизам от онази, неорганизираната материя, от едно безизходно положение. Щом вляза в числото 3, първите лъчи на Слънцето изгряват и ти има какво да работиш. Тази слънчева светлина ще я употребиш за своя полза.

Ако знаеш как да събереш слънчевите лъчи и да ги пречупиш, ще доставиш топлина на себе си. Ако разбираш законите на топлината, водата ще я туриш на работа, парата – също. Ще направиш едно голямо колело, ще започне да се движи и твоето колело. Ние като възприемем светлината, ще накараме нашия ум да работи. Като съберем светлината, ще накараме нашето сърце да работи. Като знаем как от светлината да образуваме нашата сила на тялото, него ще го турим в движение. Това е процес.

Светлината, топлината и силата дават едно постоянно движение. Когато казваме, че мислим добре, това значи да възприемем добре светлината. Когато казваме за себе си, че трябва да чувстваме добре, значи трябва да възприемем то-

плината. Когато казваме, че е нужно да постъпваме добре, трябва да се образува силата в нас. Светлината, топлината и силата вече дават една правилна посока на движението. Движението аз, човекът, ще го употребя за едно благо в моя живот. Ако нямам една светла мисъл, едно топло чувство и една добра постъпка, силата не може да се прояви.

Бог всякога отговаря на една светла мисъл, на едно топло чувство и на една добра воля. Всякога е така, няма изключение. Но когато имаме един дисонанс в ума си, когато имаме един дисонанс в сърцето си и във волята си, веднага закъсняваме. Тогава казвам: ако причината е в ума ти, Господ няма да ти отговори дотогава, докато не координираш ума си с Божия ум. Ако причината е в сърцето ти, Господ няма да ти отговори, докато не координираш сърцето си с Божието сърце. Ако причината е във волята ти, Господ няма да ти отговори, докато не координираш своята воля с Божията воля. Той е съвършеният живот.

На Земята всинца можем да бъдем съвършени, щастливи, здрави; всичко можем да постигнем, само такт се изисква. Ще проточите носа си, но няма да искате носът ви да бъде 8 сантиметра. На някои от вас е потребен нос от 6 сантиметра, за да облагородите чувствата си. На някои от вас е нужен нос от 5 сантиметра, за да станете по-практични. На някои е потребен нос от 3 сантиметра, за да станете по-благи. Някои имат големи носове, имат големи навици. Нос от 3 сантиметра е малък в съотношение, той ще те тури в дълг; нос от 7 сантиметра ще те научи да почиваш.

Ако искаш да бъдеш християнин, 6 дена ще работиш, 7 ще почиваш. Ти като имаш 7 см нос, ще искаш всички хора да работят, пък ти да почиваш. Ако имаш нос от 2 см, работите ти ще бъдат недовършени – това ще започнеш, онова ще започнеш. Някой път 2 см широчина на носа ще ви пречатства: трябва да се изкара носът от 2 см. Ако имате един нос, широк 1 см, нищо няма да ви върви; и при един и половина не върви. При 2 см ще върви, но все ще трябва да надминава двата с един-два милиметра. Като направиш една неправилна постъпка, ще се влоши работата. Като постъпиш, както природата изисква, ти чувстваш една радост в себе си. Щом имаш едно недоволство в теб, значи направил си една погрешка.

Всичките погрешки в живота трябва да се изправят. Всички сте дошли много малки погрешки да поправяте. Някой има малка, микроскопическа погрешка на ума; някой има малка, микроскопическа погрешка на сърцето; а някой има малка, микроскопическа погрешка на волята. Някои имате някои добродетели и не ги туряте на работа. Гледам, мнозина от вас биха станали добри музиканти. Вие гледате, че пари не ви дават. Не е въпросът за пари: ти ще пееш, а парите отпосле ще дойдат.

Имаш едно религиозно чувство и казваш: „Ще ида да се моля“. Ти разбираш ли какво нещо е молитвата? Да се моли човек, значи да се научи да говори. Онзи, който се моли и не знае съдържанието на всяка дума, не знае и да се моли. Трябва да намериш тайната на всяка дума. Това е да знаеш да произнесеш една дума. Тогава ти си вече царски син.

Веднъж на мене ето какво ми направи впечатление. В 14-а година срещат одного, искат му личната карта. Той си обръща края на ревера на палтото и го показва. Ако не си покаже под палтото, хайде в участъка. И друг може да го покаже, но няма да има нищо. Трябва да има нещо написано на палтото отдолу. Като дойдеш, ще обърнеш ума си, ще обърнеш сърцето си, ще обърнеш и тялото си – и ще покажеш, че си упълномощен. Всеки трябва да носи своята карта.

Всеки си има по една карта. Всеки ден трябва да знаете как може да влезете в ония течения, които съществуват в природата. Искаш влиянието на Венера, една планета, която Бог е турил. Течение има там и ти ще се потопиш в тия течения. Ти искаш да се умиеш – ще влезеш в реката вътре. Ти искаш хляб – ще идеш при хлебаря или ще идеш в ония градини, дето има плодове, или в ония места, където има зряло жито. Трябва да влезем в ония течения, които ще ни доставят онова, което желаем.

Ние трябва да влезем в света на светлината, за да възприемем оная светлина, която е необходима за мозъка. Трябва да влезем в света на Любовта, за да възприемем оная топлина, която любовта дава за сърцето. Най-после трябва да влезем в света на Истината, за да възприемем силата. Три течения са това, в които всеки ден трябва да се потопяваме. Да се потопяваш в Божията любов и да възприемеш онова, което ти е потребно. Да се потопиш в Божията мъдрост и да вземеш

онова, което ти е потребно. Да се потопиш в Божията истина и да възприемеш онова, което ти е потребно. Всеки ден това трябва да го правиш. И десет пъти ако го правиш, няма да ти бъде зле. Най-малко два-три пъти трябва да се потопяваш.

Та казвам: всички можете да работите. Това, което сте разбрали, приложете го! От мъчнотиите, които сега имате – сърдечни, умствени и волеви – от всичко туй поне 25% ще ликвидирате. Ще останат 75% да работите за в бъдеще. В този живот ако ликвидирате по 25%, това е постижение. 25% е лихва, това е постижение. На 100 сега дават 4–5 лева. 25% не е малко. Прилагайте, турете очите си на работа, турете нос си на работа, турете ръцете, краката си на работа, сърцето си сложете на работа. Да не остане нито една частица от вас да не работи. Всичко в нас трябва да бъде на работа.

Има ли време малко за музика? Да изпеем *Цветята цъфтяха*. Какъв такт има тя? (44) (*Изпяхме песента*.)

Мнозина съжаляват, че не можете да пеете. Трябва да започнете. Едва сега хората се учат да пеят. Много добри певци сега в света няма; много малко добри певци има там. Че нали всички пеят... Някой казва: „Аз не мога да пея добре“. За всеки, който пее, това е крачка напред – той излиза вече от тази, неорганизираната материя, и започва да мисли. Неприятно ти е – попей си. Ако сам не пееш, слушай ония, които пеят. Като минаваш, слушай някой щурец, някой славей, някой кошер. Всичко онова, което носи музикалност, слушай го. Някой човек говори сладко – слушай: музикалност има в този говор. Онова постижение, което искаш в света, ще дойде. Специалисти са хората.

Вие сега сте турили мисълта: „Остаряхме, остаряхме“. Като сте остарели, ако сте поумнели, е хубаво. Ако сте остарели и сте станали добри – добре е. Ако сте остарели и силни сте станали – добре е. Но ако човек остарява, а не поумнява и не става добър и силен, защо му е такава старост? Това е числото 8. Подмладяването е работа. Когато старият вече е направил една сметка какво ще спечели, той помага на младите. Едни от вас трябва да дават поощрение. Сега не трябва да станете преждевременно критици. Казвате: „Той не пее хубаво“. Кое е хубавото пеене? Сега в тази песен тонът се взема много високо. Защо? Не може ли да се пее по друг начин? От коя нота започва песента? От *сол*? Значи цветята са цъфнали.

Има една музика, която е музика на живота. И аз трябва да пея някому... Ти трябва да има кому да пееш. За да пея, най-първо трябва да има въздух, трябва да има светлина, трябва да има топлина, трябва да има някои предмети, които да ни въодушевяват. Щом ги няма тия условия, аз съм затворен в себе си. Сега някой певец пее за пари. Това е един символ. Но ти трябва да пееш за живота.

Ако ви дадат една тема – да направите една песен за живота, как ще я направите? Например да изпеете: „Аз искам да живея“; или да изпеете: „Аз ще живея“. Коя форма ще турим да отива най-добре? (*Учителя го изпя няколко пъти.*) Някой път гърлото се затваря. Трябва да се пее, че да ми се каже: „Какво трябва да работя?“. Затваря се гърлото; има пакостници, които затварят гърлото. Речеш да пееш – не можеш. Ще пееш, докато гърлото се отвори. (*Учителя пак изпя „Искам да живея“.*)

Англичаните казват: „Към“. Това значи „ела“. Искаме нещо да дойде в нас, но трябва да го привлечем, за да дойде то. До 22 нека да направим едно упражнение, само един модел на пеенето. Това е малък мотив. Трябва да излезем от еднообразието. Някой път казвате: „Това е казано, онова е казано“. Много работи са казани. (*Учителя пее „и-и“.*) И-то показва движение. Искам – значи е тръгнал той. Искането е навсякъде: и напред, и назад, и нагоре, и надолу, и надясно, и наляво, навсякъде – в 6 посоки. Имате ли 6, то е Любовта; шестицата е Венера. Любовта ще ти даде постижение. Щом имате 6, вие очаквате да получите. Не избирайте само ляво и само дясно, това е трудно положение.

Целият живот е съграден върху 4/4 и 3/4. Музикални тактове са това. 4/4 е основата, 3/4 е Бог.

Отче наш

22. лекция, 12 март 1941 г., 5 ч., сряда, София, Изгрев

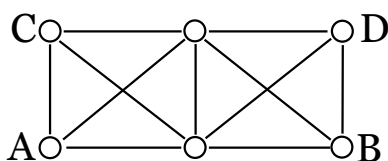
БОЖЕСТВЕНИ ЗАКОНИ

*Отче наш
Цветята цъфтяха
Всичко в живота е постижимо
Блага дума*

Пишете какво представляват противоречията. Значи щом знаете, можете да ги изправите. Щом човек знае нещо, може да го изправи. Противоречията са една необходимост за прогреса на човечеството.

Например някъде имаме огнища. Какво ще бъде състоянието на почвата? Там, дето е горял огън, цветята не могат да растат. Това е по единствената причина, понеже огънят е отнел влагата, която е необходима за растенията. Тази местност е суха, неплодна почва. Ако вземете най-лакомите хора, след като са яли и са престанали да вземат от яденето, в тях се заражда вътрешно отвращение, не им се яде повече. Не че имат някаква педагогическа постановка и не искат да ядат, но вътрешно имат отвращение; те нямат достатъчно енергия да смелят втората храна. Намират се вече в една почивка.

Да кажем, че някой път вие усещате едно неразположение, но не знаете на какво се дължи то. Гледам, в сегашната литература са се заяли двама български поети. Единият е умрял, отишъл е в другия свят. Другият жлъчно го напада, по български. Сега пък и други вземат страна: единият пише нещо против другия. Онзи е написал книга, други казват, че той сега е опетнил името им. Написаното е резултат на онази мисъл, която е преминала, тя вече е засегнала другия в онзи свят. Може да се пита кое го е подбудило. Има някоя причина, която го е подбудила. Когато болният плаче, кое го подбужда? Болестта. Когато бедният постоянно говори, кое го подбужда? Сиромашията. Певецът, като говори, подбужда го пеенето. Когато някой прави добро, кое го подбужда? Когато някой знае много, кое го подбужда? Все има подбудителна причина, на която той се подчинява.

Казвам: тия шест огнища някой път може да са самостоятелни, но понякога между тях може да има някоя връзка. Но всички тия връзки са различни, не са еднакви. Такава връзка ще произведе един резултат, връзката CD ще произведе друг резултат. Връзката DA или AD ще произведе един, а CD ще произведе друг резултат. Например ако вие сте пили много вино, ще ви заболи главата.

Някой път направете малък опит. Сварете мляко, че напълнете чашата и турете от съвременното вино. Няма да се мине и половин час, и някои от вас ще усетите болка. От какво произтича болката? Можете да пиете чай с вино. Ако се надядете и изпиете един чай с вино, нищо няма да ви бъде. Но ако стомахът ви е празен и пиете чай с вино, веднага ще се образува една болка вътре.

Сега ако някой попита, ще му обяснят, че става много сложен химически процес. Може с чая и виното да се образуват газове. И като се образуват, става напрежение в стомаха. Може да стане някакъв химически процес, но може и да не стане. Фактът е, че някой, на когото стомахът е много деликатен, ще усети болка, а някой няма да усети. Ако и двамата направят опита, единия ще го боли коремът, а другият ще каже: „Аз не усетих никаква болка в стомаха“. Тогава ще питате защо единият страда, а другият не страда. То е все същото.

Вземете и турете 50 килограма на гърба на детето и на гърба на един снажен човек. И двамата ще имат доста различни опитности. При едно 15-годишно дете, ако му турите 50 кг на гърба, и ако сложите 50 кг на онзи, който може да носи стотина килограма, вътрешните опитности ще бъдат различни.

Например на някои от вас им кажат една и съща дума. На единия тя ще произведе едно впечатление, а на другия същата дума произвежда друго впечатление. Една и съща дума произвежда различни впечатления. Това зависи от самата чувствителност. Вземете двама души. Единият, на когото ухото е развито, отдалече слуша тоновете и прави различие. Друг слуша, но не може да прави правилно различие.

Казвам: всички хора се различават по вътрешното си схващане. Това е така върху всички въпроси. За Любовта се говори, но малцина има, които разбират какво нещо е тя. Те разбират, имат понятие за Любовта, за онази любов, която е основа за живота. Всеки човек без никаква философия, а дори и животните, разбират какво нещо е Любовта.

Та казвам: когато човек не върви по правилния път, по онзи, естествения път, се образуват ред противоречия. Представете си, че сега някой е следвал в гимназия, но каквото учителите са преподавали, той не го е учил. Някои уроци не е учил, някои е учил – и през годината някои неща ги знае, а някои не ги знае. Искат да го изпитват, но той иска да го изпитат за онова, което знае, а не за онова, което не знае. Ако го изпитат за онова, което знае, минава, че той знае. Ония неща, които ги знае, той наистина ги знае. Но като попадне на онова, което не знае, ще го скъсат – и минава, че нищо не е научил.

И в единия, и в другия случай ние нямаме ясна представа за същината на нещата. Някой ученик не може да отговори на въпросите и другите мислят, че не знае. Някой отговаря на въпросите и мислят, че знае всичко. Върху дадените въпроси знае, но много други въпроси има, за които може да го скъсат. Искат от вас да дадете 1 лев. Учителят не може да те скъса за 1 лев – ти даваш 1 лев. Не може да те скъсат и за 2 лева – ти изваждаш и даваш 2 лева. Не могат да те скъсат и за 5 лева; не могат да те скъсат и за 10 лева. Но кажат ти: „Дай 25 000 лева“. Тогава ще те скъсат, защото не можеш да го направиш. С 1 лев и със 100 лева лесно става, но така ли е с 25 000 лева?

Някои хора имат 25 000 лева, но на 50 000 лева ще ги скъсат. Все има някои неща, които са невъзможни. Ако е за носене на товар, 1 кило ще го пренесеш. Някои могат да пренесат до 40–50 кило и спират. Даже най-силните спират до 100–150 кило. Някой път човек може да носи тежест, много по-голяма, отколкото той тежи.

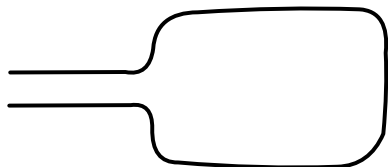
Казвам: има един вътрешен закон, който регулира живота и в мислите, и в чувствата, и в постъпките. Човек никога не трябва да харчи повече, отколкото може да приеме, ако иска да върви в живота си. Човек никога не трябва да мисли повече, отколкото той разбира; никога не трябва да чувства

повече, отколкото е способно да възприеме неговото сърце. Или пък с волята си не трябва да прави неща, които са извън силите му.

Често има християни, които, като се молят, искат така, като че заповядват на Господа да оправи целия свят. Те казват: „За всички се молим“. Като се молиш за всички работи, всичките хора оправени ли са? Не са оправени. Даже ако тия хора никак не се молеха, и без техните молитви работите им щяха да се оправят.

Има неща, които стават извън нашата воля. Някой път ние мислим, че сме взели участие в тях. Има някои работи, които, като се молиш, ще станат, но и като не се молиш, пак ще станат; само че като се молиш, ти се ползваш от тях. При онзи човек, който се е молил за другите, понеже те са нямали нужда от тази молитва, това, за което той се е молил, ще се върне върху него.

В природата никога не вземай това, от което нямаш нужда. Тогава това, което ти изпращаш, го връщат назад. Питам: защо ще го върнат? Ти не го желаеш, но ще го вземеш. Вие разсъждавате по един много обикновен начин. Ще го вземеш, но ти имаш цяла каруца – къде ще го туриш? Сега носиш 40 кила на гърба си, а още 10 души искат да ти дадат по 5 килограма подарък. Ще ги приемеш ли? Ти ще се откажеш, защото носиш 50 или 20 кила на гърба си. Носят ли се толкова килограми на път? Ако ти дадат още, ще се откажеш. Но ти се питаш: „Как ще се откажа?!“. И казваш: „Прати ми ги у дома“. Този човек това благо само по този път ще ти го даде. В дадения случай ти не можеш да го ползваш, а да го прати по пощата, той не може. Същевременно подаръкът не е меродавен за цялата природа. Срещам те на пътя, казвам ти една дума; вървим до едно място. Хората казват: „Те вървят двамата“. Двамата вървят до известно време: случило се е паралелно да вървят. Казвате: „Разбирам се с този човек“. Разбирате се само донякъде...

Какво ще образуват тия двамата? Ще образуват едно шише. Сега трябва да разсъждаваме така, както се срещаме в сегашния живот. Ако четете третата глава от Притчите, ще видите колко хубави неща има казани. Тогава това, което е

казано, се е прилагало по един начин, сега се прилага по друг начин. Казвате: „Яж умерено“. Как се яде умерено? Ако ядеш умерено, ще се претеглиш. Ти тежиш 70 килограма. Математически на 70 килограма каква храна се пада на ден? Или тежиш 40 кг. На 40 кг колко храна се пада?

Може математически да изчислим колко обяд ни се пада. Най-първо ще вземем една малка пчела и математически ще изчислим, като я претеглим, каква тежест има тя; после ще изчислим какъв обяд ѝ се пада. Ще претеглим и себе си – и тогава ще направим едно съотношение; съобразно с пчелата ще видим колко храна ни се пада. Правили ли сте вие изчисления колко храна ви се пада на ден, ако вземете пчелата за мярка? Може да вземете и един слон. Ако вземете слона, както сега му дават по 70 кг на ден, ако го оставите в естествено положение, колко ще изяде?

Казвам: всички страдате от пресищане. Вие имате толкова желаниа, искате да станете знаменит, да ви знае целият свят. Питам: ако ви знае целият свят, какво ще придобиете? Искаш да бъдеш прочут певец, че като пееш, да знаят, че пееш хубаво. Ти за да станеш знаменит, на всичките хора трябва да дадеш нещо от себе си. Станеш ли знаменит и богат, трябва на хората да раздаваш, трябва на хората да даваш пари. Тогава ще станеш знаменит. Ако ти на тия хора им разправяш колко милиона имаш, колко слуги имаш, ни най-малко няма да станеш знаменит. Всички тия хора ще те считат за един човек, който обича да се хвали – тщеславен е. Като ходиш да раздаваш парите си, хората ще помислят, че ти си добродетелен, ще се прославиш. Или искаш да се прославиш, че си най-силният човек. Тогава пък трябва да раздадеш от своята сила – ще ходиш да се бориш. Дан Колов¹³, който ходи да се бори навсякъде, какво стана с него? Умориха го.

Казвам: всеки един от вас живее в един кръг, в кръга, който Бог ви е дал. Ние, съвременните хора, казваме: „Това не прави“ – много се коригираме. Казвате: „Еди-кой си как е постъпил“. Не искам да ме занимава, то си е негова работа. Ама той тъй е писал... Негова работа си е: писал е – писал. Ама той не трябваше тъй да пише! Че това е негова работа. Не трябваше... Има ред и порядък в тези неща – защо ще ме занимавате сега? Гледам ги тия статии, дето ми попаднаха. Защиават се те. Портретите им като погледнах – търкулило се гърнето, на-

мерило си капачето. Портретът на Кирил Христов и на Пенчо Славейков. Това са експлозивни. Туй, което Кирил Христов е направил – направил го е. Не го е направил съзнателно. Една бомба е напълнил, като е бутнал капсулата. Като гледам лицето му, един личен елемент има в него. Онзи го е измъчвал: мачкал е Пенчо Славейков, не му е давал да се прояви. Кирил Христов е минавал като учител и другият и сега не може да забрави тази обида.

Мислите ли, че положението на Давид е по-добро, отколкото на Пенчо Славейков. Един евреин, като е намерил Давид – изложил го е. И в Библията всички, които го четат от хиляди години, казват: „Брей, така да направи, такава подла постъпка, уж избраник на Бога“. Казват, че Давид е бил според сърцето на Господа. Може ли да бъде такъв човек? Ние виждаме, че онзи, който е изнесъл това, има една морална страна. Най-първо е изнесъл престъплението, нарушението на закона. След това изнася, че Давид се разкайва, отива, моли се – и сам иска да поправи своята погрешка.

Та казвам: сега и на Кирил Христов му остава като Давид – като е направил погрешката, да я поправи. Защото сега имате Пенчо Славейков като жената на Урий. Красива жена е била тя. Той ако нямаше красива жена, щеше да остане жив. Но понеже имаше красива жена, турят го на бойното поле, за да остане жена му свободна. Сега поезията е тази жена – и двамата поети спорят. Тук често стават спорове както с Пенчо Славейков. Сега аз ще извадя поука: в човека има нещо, от което не може да се въздържа. Има някои работи, които човек трябва да ги регулира. Понеже вас ви интересува, и нас ни интересува.

Сега, когато се говори за живота, той за нас е важен дотолкова, доколкото може да ни допринесе някакво благо. Мисълта за нас е интересна дотолкова, доколкото служи за повдигане на нашия ум. Любовта за нас е интересна дотолкова, доколкото може да повдигне сърцето. Значи всички неща, които нас ни интересуват, имат отношение към нашето съзнание. Ако ти си пророк и трябва да изобличиш хората за греховете им, как ще го направиш?

Например някой стражар стои на пътя и казва: „Наляво, надясно“. Българинът ще попита: „Що ми заповядваш, това е

моя работа, къде да вървя“. Стражарят казва: „Закон е това“. Ако ти си европеец, който е отишъл в Америка, и стражарят ти каже: „Вляво“ – вляво трябва да идеш. Или ако ти рече: „Вдясно“, а ти се противиш, с дясната ръка ще те удари в носа. Какво ще се биеш?! Като го погледнеш – 6 стъпки е висок човекът, 70 килограма може да вдигне с едната си ръка. Ако речеш да се противиш – ще те вдигне. Казва ти да се подчиняваш на закона. Питаш: „Ами свобода няма ли?“. Каква свобода? Оттук ще минеш.

Човек, който не знае да мисли, не може да бъде свободен. Човек, който не знае как да чувства, не може да бъде свободен. Човек, който не знае как да постъпва, не знае как да бъде силен. Силен трябва да бъдеш! У българите има един характер, който съм наблюдавал в малките деца. Седят две деца и се карат. Едното казва: „Я ме удари, че да видиш аз какво ще направя“. Първото е по-смело и като го удари другото, започва да плаче и казва: „Ти като дойдеш в нашата махала, ще ти покажа тогава“. Който бие в тази махала, той бие и във вашата махала – и там ще те набие. Който не може да се защити тук, където и да е не може да се защити.

Често ви казват: „Това сега не можем да го направим“. Същата логика е: „В този не можем, че в другия живот“. Сега като не можете да го направите, и в другия живот няма да можете да го направите. Казват: „Сега условията са такива – не можем да го направим, но за в бъдеще“. Блажени верующите! Това, което в даден момент може да направи човек, показва, че той е силен. Никога не оставяйте своите погрешки непоправени в съзнанието си. Всяка погрешка, която имате, поправете я. Има погрешки, които никой не вижда – и тях поправете. Ония погрешки, които всички ги виждат, те са на миналото. Има погрешки, които човек сега прави и само той си ги знае. Поправете тях, защото за в бъдеще тия погрешки ще се увеличат.

Фламарион¹⁴ прави едно малко изчисление. Туря 25 стотинки от времето на Христа до наше време под сложна лихва¹⁵. За да се изплати този дълг, и цялата Земя да е златна, сумата не може да се плати. Този дълг той изчислява така: че трябва 9000 години всеки час по една Земя да пада в банката, за да се изплати дългът. Коя е онази банка, която от създава-

нето на света може да приема толкова земи и къде ще ги тури? Такъв дълг почти не може да се изплати. Природата никога не те оставя да не си изправиш погрешката за 2000 години, защото тя става непоправима. Колкото по-лесно се поправят погрешките, е по-добре.

Човешката енергия трябва да се впрегне в работа. Често ние грешим от нямане какво да правим. Да допуснем, че по цял ден стоиш, не се движиш. Приятно ти е така, но ако стоиш на едно място 5, 10, 20 или 30 години, ще започнат да те болят краката. Ако не се упражнява тялото, в тебе ще се образува една застояла кръв. Тия крака, които не си движил, ще атрофират.

В това отношение страданията в света идат, за да избавят хората от този покой, в който те се намират. Хората страдат, за да станат по-здрави. Казва се, че хора, които страдат, са винаги по-здрави от хора, които никога не страдат. Ако едно дете никога не е боледувало, хване ли го болест, умира. Децата, които са боледували, като ги хване някоя тежка болест, издържат – организъмът им става по-устойчив. Тогава, когато организъмът става по-устойчив, задната кост при ухото се развива и става по-изпъкнала. На хора, които са много страдали, тази кост зад ухото е по-развита, има една малка издатина.

Някой казва: „Много съм страдал“ – и се пипне отзад зад ухото. Например в това поколение, при което аз съм дошъл, тия хора са страдали повече по сърце, а по ум – по-малко. Когато си страдал, има място, където ти влагаш. От страданието остава нещо като една основа и организъмът става по-издръжлив. Ум, който е страдал, който е имал препятствия, става по-издръжлив. Сърце, което е страдало, също става по-издръжливо. И воля, която е страдала – става по-издръжлива. Това са все препятствия в живота.

Аз гледам животните. Котката например не обича да яде топло. Тя яде топли мишки, приятна ѝ е тази топлина. Но ако ѝ дадеш топло ядене, като го бутне и се опари, бие го тя с крака, удря го – мисли, че е нещо живо, което я е ухапало. Отдалечи се, пак се приближи – и като го удари два-три пъти, тя мисли и си казва: „Най-последно можеш да го ядеш“. Котката не знае, че има една горещина, която е турена в храната.

Та казвам: и ние страдаме така. В света има един огън, който гори хората. Например ако някой човек ви е дал нещо – пари или хляб – и в него е вложил една лоша мисъл, вие като се наядете с хляба, ще почувствате мисълта – ще почувствате едно неразположение. Хората в миналото, които са знаели тия тайни в природата, никога не са искали да ядат такъв хляб, понеже знаят, че в този хляб има вложено нещо, което не е приятно, не е хубаво. Така понякога дадат на човек един подарък и той не го иска.

Казвам: ние живеем в света и не всяко нещо можеш да го буташ. Аз съм гледал някой човек – върви из София, но дойде до една улица, ала не минава през нея, а през друга улица ще мине. Той усеща, че ако мине през тази улица, ще изгуби настроението си – и минава по друга улица. Може земните течения тук да не съответстват на неговия организъм или мислите на хората, които живеят на тази улица, да не му хармонират. Като дойде той, спре се и погледне улицата; някой път се спре, погледне – и по трета улица ще тръгне.

Някой ще каже, че това е суеверие. Не, туй е предпазване в света. Има нещо, което предпазва човека. Ако вие всички слушате вашето радио, ще ви кажат откъде да минете и как да минете. Станеш сутрин: ще ти кажат как да излезеш и в кой час да излезеш – всичко това ще ти кажат. Хората са изгубили тия показания, които имат. Ние сега туряме един нов порядък. Казвате: „В 12 часа ще ядем“. Този дванадесети час ние го определяме.

Има едно време в природата, което е определено от нея. Ти ще ядеш, когато си гладен – гладът е мярка за здравето. Ако всинца ядяхме, когато сме гладни, щяхме да бъдем по-здрави, отколкото сега. Понеже слагаме за ядене 12 часа, щом е дошъл 12 часът, и ти ядеш. Много е мъчно да се върнете във вашата мисъл към природата.

Сега казвате, че всичко с вяра става в света, но не вярата схваща ония закони, които са турени в природата. С вяра значи, че ще вървиш по законите, които Бог е вложил в света. Има закони, които ангелите са турили, има закони, които хората са турили. Ако вървиш по законите, които Бог е поставил, ще имаш един резултат. Ако вървиш по законите, които ангелите са поставили, ще имаш друг резултат. Старият Завет

е по закона на ангелите. В света има и закони, турени от хората.

В София има закони, сложени от хората. Един чиновник в 8 часа трябва да бъде на работа. Казвам тогава: защо е създаден светът? Аз говоря сега за Божествените закони. Когато говорим за възпитанието, то седи в силата на Божествените закони. Най-първо ще се хармонираме, ще турим правило, че умът и мисълта трябва да вървят по Божиите закони. Никому нищо няма да се помага – то е частна работа. Ще турим нашето сърце да върви по Божиите закони, ще турим и нашата воля да функционира чисто по Божиите закони.

Ако ние започнем да действаме по Божиите закони, Господ, Който живее в сърцата, ще ни регулира. Като решиш да живееш по законите на Господа, ако имаш господар, на когото служиш, като те усети, че ти вървиш по Божиите закони, той не те счита отговорен по своите. Но щом не вървиш по Божиите закони, господарят ти казва: „Моя закон ще изпълниш“. Ти като изпълняваш Божия закон, той знае, че ще изпълниш и неговия закон. Като не изпълняваш Божия закон, господарят казва: „Моя закон дръж“, защото няма друг закон, който да те регулира.

Сега някои от вас се спъват от човешките закони, някои се спъват в ангелските закони. Говоря ви за Божествените закони. Започнете с нещо! Някой казва: „Бъди кротък“. Да си кротък е според Божествения закон. Ти ще бъдеш кротък, когато отвърте изучаваш този закон, и ще постъпиш тъй, както ти го научиш. Щом започнат отвън да те учат как да бъдеш кротък, това не е Божествено. Някой казва: „Трябва да бъдеш кротък“. Не, кажете така: „Върви по Божествения закон на кротостта, върви по Божествения закон на Любовта, върви по Божествения закон на Божията Истина“.

Истината също си има един път – Божествен път, по който тя се проявява. Някой казва: „Искам да бъда свободен“. Не можем да бъдем свободни, ако всинца не служим на Божия закон. В законите на ангелите има ограничения, в законите на хората има ограничения, а в Божествените закони има свобода, понеже Неговите закони започват добре и свършват добре. Ангелските закони започват зле и свършват добре, а човешките закони започват добре и свършват зле.

Ние сме в обратно положение на ангелите. Тъй като ангелите започват винаги зле и свършват добре, затова вземат хората за образец, понеже хората започват добре и свършват зле, а ангелите започват зле и свършват добре. Те започват оттам, дето хората свършват, за да свършат добре. Хората имат известни съотношения, интереси имат. Ако един ученик влезе в едно училище, дето учителят започва зле, ученикът трябва да започне добре. Учителят ще го приеме оттам, откъдето той е свършил. Ако ученикът започва добре, той ще бъде в хармония с учителя си, понеже ако учителят е лош, и ученикът като е лош, значи и двамата започват зле. Тогава те не могат да мелят брашно. Някой казва: „Ученикът трябва да бъде мек“. Мекотата значи да започнеш добре; лош значи да свършиш зле.

Сега животът има ценности, взети от онова, което придобиваме... Някой иска да бъде добър заради хората. Бъди добър заради себе си. Като бъда добър, ще се ползва моят ум, ще се ползва сърцето ми, ще се ползва и тялото. За добро считам това, от което най-първо се ползва моят ум. Божественият порядък е добро. Онова, от което моето сърце се ползва, аз го считам за Божествен порядък. Божествен порядък е това, от което и тялото ми се ползва. Казвам: тук няма изключения. Щом изпълнявате един Божий закон, вие ще имате подобрение в ума си, подобрение в сърцето си и подобрение в тялото си. Така се лекуват болестите. Това, дето някои хора не могат да се лекуват, е по причина, че не са в Божествения порядък – те са по-често в човешкия порядък. Казва някой: „Ти ме излекувай, тогава ще повярвам“. Това е човешко.

Та казвам: в Божествения порядък вие ще се ползвате от него. Единственият порядък, от който еднакво можем да се ползваме, това е Божественият порядък. Няма защо да ни казват хората – вие вярвайте в Божествения порядък! Няма какво да ви разправам – влезте в Божествения порядък! Сега за да влезеш, трябва да се покаеш, трябва да се обърнеш, трябва да се новородиш. Това са неща човешки. Ангелска работа е да се обърнеш и да влезеш в Божествения порядък. Щом обичаш Господа, ти ще влезеш. И щом влезеш в Божествения порядък, ти ще възлюбиш Господа с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си сила. Това е Божественият порядък.

Двата други порядъка са да възлюбиш ближния си като себе си – това е човешкият порядък. Като възлюбиш ангелския порядък както своя порядък, тогава ще влезеш в него.

Казвам: в Божествения порядък няма какво да изправяш. Върви по Божествения порядък; ние трябва да вървим в Божествения порядък. Като влезем в този порядък, вече не можем да кажем: „Аз стоя по-горе от тебе“. И двамата сме певци – и аз ще пея, и ти ще пееш. Като пееш, аз зная дали пееш по-добре от мене; зная и като пея, аз ли пея по-добре, или ти пееш по-добре. И ти знаеш дали пееш по-добре от мене, или не, или и двамата пеем добре. Щом пеем добре, има акорди, хармония има – и и двамата можем да пеем каквато и да е песен. Щом не разбираме Божия порядък, има дисхармония: единият е взел тона по-долу, има дисонанс. Прави му се тогава бележка: „Не вземаш вярно тона“. Това не е Божествен порядък. В Божествения порядък имаме най-добрите певци. Божественият порядък е такъв: единият пее, другият му се радва. Всеки се радва на въздуха, понеже има свободата да вземе толкова, колкото иска, не му го претеглят с грамовете; оставен си да вземеш толкова, колкото искаш.

Казвам: трябва да влезеш в Любовта, да я възприемаш и да я дишаш. Някой казва, че му е дотегнал животът. Какво има да се говори? Ние не можем да влезем в Божествения порядък, ако тук, от Земята, не влезем в него. Оттук трябва да влезем, за да ни приемат горе. Ако тук сме в човешкия порядък, като заминем за другия свят, пак ще бъдем в човешкия порядък. Ако тук сме в ангелския порядък, като идем в другия свят, пак ще бъдем в ангелския порядък. Ако тук сме в Божествения порядък, и горе ще бъдем при него. Където си тук, и горе ще бъдеш на същото място.

Сега, когато правим сравнение, някои от вас мислят, че сте в Божествения порядък. Щом си в Божествения порядък, всичките противоречия в ума ти, в сърцето ти, в тялото ти изчезват и излизат навън; отвън са противоречията, а отвътре нямаш. Щом не си в Божествения порядък, противоречията са вътре, а отвън няма противоречия. Божественият порядък е този, който изважда противоречията навън. Не че ще се освободиш съвсем, но противоречията ще бъдат отвън. Ти отвътре ще имаш един импулс, който постоянно тече, ще се

радваш на живота. В Божествения порядък каквото започнеш, ще го постигнеш.

Това, дето казват: „Всичко е постижимо“, то е в Божествения порядък – и сила, и знание, и пеене, и художество... Не да изучаваме всичко това, но в даден случай ти само се интересуваш от нещата. Туй, от което се интересуваш, ти вече си го постигнал. Всички не можете да бъдете цигулари, всички не можете да бъдете челисти, всички не можете да бъдете пианисти, но всички можете да бъдете певци. Като станете сутрин, млади и стари, най-малко поне 5 минути ще си попееете; после ще увеличите на 10 минути. Да пееш 15 минути е достатъчно, но не да те чува цялата махала, че пееш. Ти за себе си ще пееш.

(Учителя нагласява цигулката.) Изпейте *Тъги, скръби*. (Учителя свири тихо.) Това е сърцето. (Свири силно.) Това е волята. Волята е малко по-груба.

Речеш ли да пееш, има известни правила, ред ограничения. Искаш да пееш хубаво, но мисълта ти, умът ти не е в съгласие със сърцето. Като се съгласят едно с друго човешката воля, човешкото сърце и човешкият ум, човек пее хубаво. Ако не се съгласят, има дисонанс и трябва да се настрои ларингсът. Казват: „Младите да пеят, не старите“. Ако е за старост, ангелите, които пеят, са на милиони години – и пак пеят. Милиони години живеят и не са остарели, а вие сте на 50, на 80 години – и мислите, че сте остарели. Като сте на 80 години, казват: „Стари сме“. Що са 80 години? Вие не сте работили. Земята се е мъчила 80 години, 80 пъти е обиколила около Слънцето, пък вие сте се уморили. Мязате на онзи анекдот, дето мухата се е качила на рога на вола и казала: „Цял ден орах на нивата“. Волът и нея е носил, а тя мисли, че е орала. Орал е волът, а тя е седяла само на рогата му отгоре.

В Божествения порядък трябва да се освободим от ограниченията. Има известни ограничения, от които трябва да се освободим. Това са ограничения на миналото. Казват: „Това не мога“. Ще дойдем до един порядък да пееш в себе си. Прави ти някой някое добро – като се върнеш въкъщи, ще изпееш една песен. На този човек, който ти е направил едно добро, да му изпееш една песен – той ще те чуе. А ти днес не пееш, утре не пееш – и така човек се осакатява.

Казва се: „Пейте и възпявайте Господа в сърцата си“. Като пеете, никой да не ви слуша; също като пеете, да ви е приятно. Ти и чиновник като си, може да определиш кога да пееш. Божествено пеене е да няма място, където да не пееш. И в затвора като си, можеш да пееш; и на служба като си, и по пътя – навсякъде можеш да пееш в себе си. Тогава ти ще чуваш музиката.

Като възприемеш Божественото, всички мъчнотии в живота се разпръскват. При Божественото пеене всички мъчнотии се топят тъй, както снегът и ледът се топят при слънчевите лъчи. Сега ви говоря не за това, обикновеното пеене. Вие пеете много добре, но в Божественото пеене сте слаби; в човешкото пеене сте по майстори. В Божественото пеене са по-високи тоновете – от четвъртата октава нагоре. Затова хората не засягат това пеене. Трябва да се радваме. В Божественото пеене човек се подмладява. По човешки като мислиш, ти си стар; по Божественому като мислиш, тъй както тревата се подмладява, и ти се подмладяваш. Като нея през идущата година човекът пак ще се подмлади.

Ако една трева може да се подмладява с хиляди години, колко повече може да прави това човекът. Изсъхнал си – това е човешко; идната година пак се подмладяваш. Казвам: това трябва да ви бъде правило. Като гледаш тревата, да кажеш: „И аз мога да се подмладя“. Това е вечното подмладяване. Вечно се обновявайте във вашата мисъл.

Не мислете: „Ние сме остарели“. Ако сте остарели, аз ще ви попитам колко знание имате. Щом сте стари, всичко трябва да знаете. Щом сте стари, вие трябва да сте били в рая, трябва да сте гледали как Адам го обработва, понеже старите са по-стари от Адам. Адам е червеният човек. Вие, старите, сте преди Адам. Старият човек е бил преди Адам. Адам е от новите, той е червеният човек. Ние страдаме от червения човек. Той е ненаситен: иска много да яде, много да пие, много неща да има. Всичко това много не му е потребно. Някой път ще ти дадат подаръци, които докато ги пренесеш от едно място на друго, ще ти струва повече, отколкото струват самите подаръци.

Следователно в Божествения порядък е важно това, което имате в себе си, като станете сутрин. Всяка сутрин правете

един опит да се премахнат противоречията. Всичките противоречия, които съществуват в ума, трябва да се премахнат. Всичките противоречия, които съществуват в сърцето, трябва да се премахнат. И всички противоречия, които съществуват вътре в тялото, да се премахнат. Отвън ще ги оставим сами по себе си да се разтопят, но вътрешните противоречия ние сме длъжни да ги премахнем. Това представлява работата ни в живота.

*Това е живот вечен, да позная Тебе,
Единаго истиннаго Бога
и Христа, Когото Си изпратил. (три пъти)*

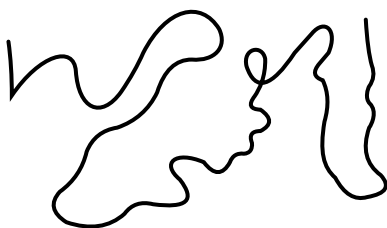
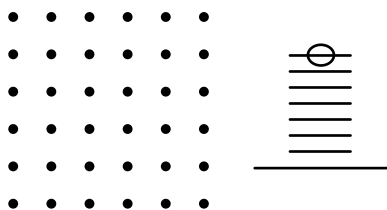
23. лекция, 19 март 1941 г., сряда, 5 ч., София, Изгрев

ЗАКОНЪТ ЗА БОЖЕСТВЕНАТА ХАРМОНИЯ

*Отче наш
Мога да кажа*

Законът за Божествената хармония е важен в света. За да могат хората да разбират какво нещо е хармонията, въпросът не е отношенията им да са както между господари и слуги. В света има отношение между господари и слуги, които работят. Земеделецът работи на нивата; той хване някой човек и те работят на нивата – и отношенията им са прости. Единият работи 7–8 часа и очаква да му платят нещо. Господарят погледне работата му каква е. Някой път той е добросъвестен, някой път е недобросъвестен, иска да му отбие. Слугата е работил 8 часа и господарят трябва му плати 50–60 лева, но той е недоволен от работата му и наместо да му плати толкова, ще му отбие нещо. И онзи е недоволен. Наместо господарят да му плати, отбие му. Това се повтаря един, два, три дена, цяла година – слугата копае, онзи плаща, слугата копае, господарят плаща... Най-последно погледнеш – слугата има мазоли на ръцете.

За някого казват: „Той е много работлив човек“. Той работи, но не работи от любов – работи по закон. Има два начина да се работи. Като е по закон, искаш – не искаш – ще работиш. Другият работи по закона на свободата. Сега ще те заставят да работиш по закона, нищо повече. Ще ти прегледат работата по закон и ако не си работил добре, ще ти намерят някаква погрешка. Значи ти трябва да знаеш как да работиш. А в закона на хармонията се изисква онзи, който работи, да работи от любов, и работата, коя-

то свършва, да няма погрешка, да е хубава. И за тази работа нищо не му плащат; в тази работа той е и слуга, и господар.

Ние, които сме излезли от Господа, казваме: „Господари сме“. Господ е създал света от Себе Си. Значи кои са слугите му, кой е господарят му? Той като гледа, казва: „Този е слуга“. В даден случай някой е слуга, но в даден случай е господар. Ако в съзнанието слугата не извършва една работа, както трябва, това показва, че не разбира. Защо да не разбира? Не е учил. Не е учил, защото е ленив, малко е мързелив. Защо е ленив? Защото има високо мнение за себе си. Мързеливите хора имат високо мнение за себе си. Като го срещнеш и като направи някаква дребна работа, той мисли, че кой знае какво е направил. Аз съм виждал ученички, които са написали някакво малко стихотворение от един-два куплета. Носи го тя в джоба си, изважда го и казва: „Ето, вижте, четете“ – и го дава да го четат. Много хубаво е, но в какво седи поезията? Напише тя няколко думи, но и аз ще ги напиша...

Четете сега. Законът е сега такъв, че всички безсмислени неща имат смисъл. Вземете това, че в едно музикално творение има турени точки. Но в тези неща има смисъл и музикантът ги знае. После има петолинии, спомагателни линии над петолинието. Каква е тази нота? Тази нота с гласа не можете да я вземете. Трябва някой извънреден певец да може да я вземе изведнъж, но трябва да знае какви са трептенията ѝ. Това са високи трептения с други трептения – хиляди трептения има. Тогава как ще ги вземеш? Онзи, който разбира закона на хармонията, веднага ще ги вземе. Който не ги разбира, ще каже: „Тази работа не е за мене, онази работа не е за мене“. Да копае – не е за него, да реже лозето – не е за него, да шие дрехи – не е за него, да прави обуца – не е за него. Питат: „Каква му е работата?“. Преоблича се по три пъти на ден. Сутрин ще стане, ще се облече; на обяд ще смене дрехите си и пак ще се облече с други, ще се опере хубаво и вечерта пак ще си смене дрехите. Ще гледа лицето си дали е хубаво, веждите си ще гледа, носата си, устата си. По същия начин ти имаш една къща и гледаш отвън – малко е разкопана. Замажеш я – приятно ти е къщата да е добре замазана. Влезеш въкъщи, трябва да е и чиста.

Вие идвате тук и нито един от вас не се грижи за чистотата; и наум не ви идва, че трябва да чистите. Всички сте господари: те дойдат на чисто, влизат с нечисти обуца. Всеки трябваше да си носи по едни обуца, че като дойде отвън, да се обуе с чистите. Някои дойдете и казвате: „Нечисто е“; считате, че другите трябва да чистят този прах и тази кал. Ако бяхте от тези – да разбирате законите, трябваше да има едно състезание да чистите този прах. Че това са милиони пращинки. Сега трябва да се накара някого, та да изчисти салона. Казвате: „Тази работа не е за мене“. Коя работа е за вас?

Един ден и вас като някой ангел ще ви пратят на Земята да поправяте един грешник. Знаете ли как се поправя един грешник? Сто пъти е по-лошо, отколкото да изчистиш салона. Господ ще те прати да дойдеш при този грешник. И докато този материал го дадеш на грешника, докато го научиш да живее добре, ще ти побелее главата. Ще кажеш: „Още веднъж не искам да се занимавам с този грешник“. Всеки професор, да кажем, по музика, който се е занимавал с онези деца, да ги научи да свирят добре най-хубавите парчета от класическата музика, знае колко мъчно е това.

Вие имате религиозни хора, които искат да се явят при Господа. Ти за да се явиш на един конкурс в едно музикално състезание, трябва да знаеш да свириш. Ако знаеш да свириш само *Цвете мило, цвете красно*, може ли да излезеш на конкурса? Като излезеш на конкурса, трябва да знаеш да свириш. На конкурса ще ти дадат да свириш един концерт или от Бетовен, или от Хайдн, или от някой друг музикант. И трябва тъй да го разбираш, че всички да останат доволни.

Казвате: „Ще се познаваме ли в другия свят?“. Пита ме някой: „От мене музикант може ли да стане?“. Отговарям: „Я ми изсвири нещо“. Свири ми. Казвам: „От тебе ще стане един обикновен музикант, обикновена работа.“ „Аз мисля...“. Казвам: „Може да мислиш, но тъй както свириш, по този път на музиката обикновен музикант можеш да станеш“. Аз съм имал пример с един учител. Дойде той при мене: запалил се по музиката, иска да стане музикант. Казвам: „Изсвири ми нещо“. Изсвири ми. Казвам му, като го слушах: „Не си губи времето, не можеш да станеш музикант. Ти може да станеш един от обикновените капелмайстори, добър учител може да

станеш, поп може да станеш, търговец може да станеш, земеделец, но музикант не можеш да станеш, не си губи времето. Ще си изгубиш времето, ако се опитваш да станеш музикант.“ „Ама запалил съм се за музиката.“ „Запалил си се, но музиката не е в твоето естество. Ти не си роден за музикант. Това е последното“.

Сега аз съм говорил толкова време за Любовта. Какво нещо е Любовта? Тя е най-голямата хармония, която съществува в света. Ти като влезеш в любовта, няма да знаеш какво нещо е да страдаш. Страданието е извън Любовта. Човекът на любовта за всяко едно страдание пари дава. И като дойде страданието, на него му е приятно, на четири му се отварят очите за едно страдание. Любовта ходи да търси страданието и пари дава за това. Гледаш, че любовта като хване страданието, то стане на скъпоценен камък: тя всичките безобразни работи на скъпоценни камъни ги обръща, от първо качество прави нещата. Но човек трябва да разбира закона.

Ако остане сега да постигате нещо, днес ще постигнете зложбите, които имате във вас. Ще дойдат обаче малки работи да отвлекат вниманието ви. Имате една болка, която се явява във вас; една болка ще се яви във врата или на кръста ви, или в коляното, или отдолу в пръстите, или в ставите. Това показва какви са дефектите на вашия мозък. Значи свири се на някой концерт. Ноти има в коляното, в лакътя, ноти има на врата, в гръбнака има ноти – те са турени на петолиние и навсякъде по петолинието има ноти: горе, долу, навсякъде има ноти. Един музикант, който боледува в коляното, в материалните работи не е добре. Щом болката е в лакътя, в умствено отношение не върви добре. Щом е във врата, духовната музика не е добре. Щом го боли главата, Божествената музика е объркана. Това трябва да се поправи.

Някой казва: „Как да го поправим сега?“. Обикновените работи ще ги направиш необикновени. Аз съм привеждал онзи пример, когато Мойсей отивал в планината и минал покрай онзи овчар. Тогава той не разбирал закона. Овчарят бил весел, радвал се, защото заклал едно агне и го опекъл. Мойсей го пита: „Какво си толкова весел?“. Онзи отговаря: „Как да не съм весел, Господ обеща да ми дойде днес на гости“. Мойсей казва: „Ти не разбираш тази работа. Господ с печени агнета не

се занимава. Той няма да ти дойде на гости, ти се заблуждаваш“. Проповядвал му и този овчар се убедил, но се натъжил. Колкото и да яде, той не може да изяде агнето. Влязъл в едно противоречие.

Като отишъл при Господ на планината, Мойсей видял лицето Му. Недоволен бил Господ от него. Мойсей Го попитал защо е недоволен. Господ му рекъл: „Защо каза на онзи овчар, че аз няма да му ида на гости? Ти отде знаеш? Ти предполагаш. Иди да му кажеш, че аз ще му ида на гости“. Мойсей се връща при овчаря и му казва: „Ти ще ме извиниш. аз ти казах, че Господ няма да дойде на гости, но тази работа не съм я проучил. Той ще дойде“. Скрил се Мойсей, за да види как Господ ще посети овчаря; не бил виждал как Той ходи при хората. Овчарят пеел радостен. По едно време Мойсей го гледа, че е заспал. И когато заспал, слязъл огън от небето и изпоял агнето, то изгоряло. Овчарят става и казва: „Господ ми дойде на гости, яде и пи“. Овчарят разбрал едно, Мойсей разбрал друго. Овчарят разбрал по материалному работата, Мойсей разбрал по духовен начин как иде Господ.

По някой път и вие сте тъжни. Дойде някой и ми се оплаква – и аз вече турям там Мойсей. Онзи тъкмо е заклал агнето и е казал, че Господ ще му дойде на гости – минал е някой Мойсей и му е казал, че Господ няма да му дойде на гости. Казвам: ще дойде Господ! Що е обидата? Мойсей е минал там. Ами че в какво е обидата тук? Някой казва: „Тебе хората не те обичат“. То е същото като да имаш някакъв дефект. По този начин вие слушате човека да ви изсвири само едно парче. Хубаво е да слушате хората как свирят, но трябва да се упражнявате и вие да пеете. Казвате за някого: „Много хубаво пее“. Всеки, който пее и който слуша, той се ползва. Но постоянно да слушаш, без да изпълняваш, няма постижение.

Ти ще оставиш един ден хората – и тогава сам трябва да знаеш да пееш. Ако другите ти пеят, ти трябва да плащаш – така е по закон. Ако сам пееш, това е по любов. Ти докато очакваш другите хора да ти пеят, те трябва да имат разположение. Ако са разположени – ще ти пеят, ако не са разположени – няма да дойдат да пеят. Само когато пееш и свириш по Божествения закон, ти можеш да пееш когато искаш и която и да е класическа песен. Можеш да свириш каквото искаш, ако

е по закон. Обаче онзи, когото ще задължиш, може и да ти откаже, той ще поиска много. Отива Падаревски¹⁶, защото го викат да свири при един американец в едно богато семейство. За една вечер свирил един или половин час и му плащат хиляда долара. Сто хиляди лева са това! Хубаво, но ако Падаревски дойде при вас, кой би могъл да му плати да свири един час?

Някой път имате високо мнение – че при вас трябва да дойде някой ангел, някой от големите ангели, Архангел Гавриил или Архангел Михаил. Много големи амбиции имате. Но желанието, което ти имаш, някой път може да не се постигне. Като мине Мойсей за планината, може да мине покрай овчарина. Но този Мойсей всякога няма да мине.

Та казвам: ако сега мине някой виден музикант при вас и вие не сте готови, какво ще научите от него? Ако аз ви дам едно парче по закона на хармонията, какво ще направите? Тук има някои сестри, които не обичат другите. И казвам: тази сестра, която не обичате, искам да я обикнете. Тази сестра, която не обичате, е една Божествена композиция. Ти досега не си обръщала листовите ѝ. Обърни ги, за да видиш колко хубаво има написано там, посвири! Някой казва: „Нищо не струва“. Ти гледаш само заглавието и по него съдиш, но тя е една отлична композиция. Ще обичаш тази сестра!

Как ще я обичате, как ще започнете? Аз съм привеждал този пример. Божествената любов започва със зрението. Отдалече гледаш една планина и виждаш – една приятна линия има. Като гледаш планинския връх, побелял горе, има нещо приятно в тази линия. Или някой човек, когото обичаш, отдалече го видиш, но ти е приятно, че си го видял. Той нито ти е отговорил, нито е обърнал погледа си, но ти го гледаш, както гледаш сутрин Слънцето. Като го видиш, целия ден ти е приятно. Това е Божественото. Духовното е, като му кажеш да дойде наблизко, да си поговорите, да чуеш една-две думи от него; не само да го видиш, но да поговориш с него. Това е пак по закона на хармонията. Но ти не се спираш там, не искаш само да си поговорите, но искаш да се ръкуваш с него. Най-после искаш да го прегърнеш и да го целунеш, особено последното. Като дойдете до целувките и прегръдките, зараждат се вече противоречията. Хубаво е това, целуни го, но онзи, когото си целунал, не е доволен; той казва: „Студена му е устата, едно ухане има“.

Аз правя сега едно сравнение. Сравненията са само процеси, които стават. Вие сте при едно плодно дърво и вземате плода му, но той не е така хубав, има нещо стипчиво в него – и вие или го оставяте, или го хвърляте. Ако плодът е хубав, ако е една отлична круша, значи има нещо сочно в него.

Вие имате високо мнение за себе си. Ще влезете в един свят на съвършени същества, които са минали преди вас, ще идете между тях, но какво ще правите, кажете ми? Те ще почнат да ви свирят. Когато свирят, имат една идея. Когато те свирят и пеят, тяхната музика минава чак до Земята. Някой път седне един ангел до някое дете, което плаче, и започва да му свири. Като свири на това дете, на него мисълта му започва да възлиза нагоре – и то престане да плаче. Някъде ангелът свири – и скръбта ти на Земята изчезне; та най-после, като възлезе вниманието, ти станеш радостен. Този ангел свири тук, докато ти станеш радостен. Между ангелите и тебе разстоянието е толкова голямо, колкото от Земята до Слънцето. Те по радиото предават и ти слушаш. Аз тук ги слушам: те от 3–4 километра от Европа предават, а аз тук ги слушам, като че от десетина метра свирят. Като слушам, виждам как се предава музиката.

Някои музиканти свирят много хубаво, пък някои свирят много обикновено, няма нищо музикално. Като ги слушам тях, виждам, че те свирят, за да мине времето и да им платят. Такъв музикант не разбира как да свири, но чака да му платят. Някоя певица кряска, пее, взема високи тонове. Аз както я преценявам, ако я извикам да ми пее, едва бих ѝ дал 5 лева. Бих ѝ дал 50 лева, задето се мъчи да пее, а за изкуството ще ѝ дам 5 лева. Само за това, че се е мъчила да пее, ще ѝ дам 50 лева, за измъчването.

Та казвам: ние се намираме в един свят на противоречия и искаме правото... Питат някои: „Защо става така? Защо вее вятърът, защо стават бурите, защо е облачно, защо на хоризонта има залез или изгрев, защо хората така постъпват?“. А как трябваше да духа вятърът? Тихото време е хубаво, но то е ритъм вътре в музиката за онези, които имат хубаво развито ухо. Пък силният вятър и бурята са за онези, на които ушите не са развити. Тази буря трябва да ги разтърси, за да чуят музиката. Като дойде някоя буря, човек разбира, че това е музика.

Вие ще кажете: „Може ли да се докаже това?“. Нещата се доказват според нашите чувства. Как ще докажеш дали някой знае, или не? Най-първо чул ли си гласа му, или не? Ти можеш да докажеш това, което си чул. Това, което не си чул, как ще го докажеш? Питат: „Какво е ангелското пеене?“. Ангелите чувал ли си ги да пеят? Казват, че когато Христос се родил, дошли цял полк ангели, които пеели песента, но имате ли една ясна представа какъв е бил този хор? Не сте били там, само предполагате. Трябва да сте чули пеенето, за да знаете какво нещо е ангелското пеене.

На мене ми разправяше един американец, който беше слушал Камила Русо, ученичка на Паганини, която свирела *Сънят на живота*. Той каза: „Тази цигуларка като я слушах, за първи път почувствах, че имам желание да раздам имането си, и бях готов да се примиря с целия свят. Като я слушах, такава беше моето разположение. Като излязох, започнах по американски да мисля, че много съм се увлякъл... Как ще се примиря с всички, много далече отидох, как ще раздам имането си? Докато слушах – имах разположение да се примиря с всички, но като излязох, започнах да мисля друго. Това, да се примиря с всичките и да раздам имането си, за друг път го оставих“.

Когато богатият ученик дойде при Христа и Го попита какво да направи, Той най-после му каза: „Иди раздай имането на бедните и ела и Ме последвай, ще ти кажа какво да правиш“. Но и този ученик като американеца казва: „Много хубаво е това учение, но какво може да придобие човек, ако отсега иде да се учи при Него? Какво ще ми даде Той? Дали ще ми даде това, което търся?“. И отложил въпроса.

И ние всички сега все отлагаме. А после какво се случва с нас? Туй, от което ние се боим, то ще ни дойде. Ние всички се боим от страданието, боим се от смъртта, боим се да не би да изгубим това, което имаме. А пък това, което имаме, ще го изгубим. Казва някой: „Да прекараме живота си“. Ти дойдеш, остарееш и в ума на твоите синове и дъщери минава мисълта: „Този да си замине за другия свят, да ни остави“. Ти започнеш да чувстваш, че така мислят. На него не му се иска да умре, но най-после го заставят – и каквото е спечелил, той ще го остави. Ще изкопаят един трап и ще го турят, ще го заровят вътре.

Хубаво е, ако душата излезе от тялото – това заравяне е намясто. Но ако душата е в тялото и го заровят, като кажат: „Хайде при Господа“, какво отиване при Господа е това? Той остава там, в тялото, под пръстта; остава да се мъчи, докато се освободи от тялото си. По някой път гледам, че хората казват: „Какво му е състоянието?“. Че има хора, които с години са свързани с телата си, по 10–15 години не могат да се освободят от тялото! Питат: „Къде е?“, а той е още в гроба, не се е освободил от тялото.

Сега няма какво да ви говоря. Това е законът на дисхармонията. Човек трябва да знае защо седи, защо е вързан. Казвам: Божествената хармония изисква нас да ни освободят от ония връзки. Всинца сме привързани за земята и постоянно страдаме; ненужни страдания имаме сега.

Тук сега имате къщи с по 300 метра земя. Едно време, за да започне новото учение тук, аз казах всеки да си вземе по един декар земя, но дойдоха други и коригираха това. Казах по един декар, за да има всеки какво да работи. Ала после накупиха по 300 метра, та да имало места за всички. Сега се карат и за тия 300 метра. Туриха новото учение на по 300 метра... Всеки иде, иска място и казва: „Сто-сто и петдесет метра ми стигат“. И на 150 метра те ще се карат... Трябва му на всеки най-малко един декар, та да има какво да работи, да има малка градинка.

Казвам: има един Божествен план, на който вие не сте обърнали внимание. Всички имате тази слабост – искате да угодите на хората. Не можеш да угодиш на хората, докато не угодиш на Бога. Най-първо ще свириш пред Господа, най-първо ще свириш пред професора – и той като ти даде одобрение, ще свириш пред другите. Ако Господ те препоръча – добре си дошъл. Но ако Господ не те препоръча, всеки ще влезе в стълкновение с тебе. Мислите ли, че за да ви обичат хората, това произтича от тях? Не. Аз искам да ме обичат хората, но за какво могат да ме обичат? Ако Бог е в мене, ще ме обичат хората; ако Бог е във вас, ще ви обичат и вас. Ако Бог не е във вас, кой може да ви обича? Тогава ще имате една обикновена любов, ще имате обикновеното в живота. Но за да дойде Бог да живее в тебе, Писанието казва: „Трябва едно чисто сърце, един чист ум, едно чисто тяло“. Господ не може да дойде и да

се всели в тебе без Божественото тяло, което трябва да имаш, Той не може и да живее в теб. Това е една нечиста къща.

Та казвам: онези, които разбират закона, напредналите, знаят, че всички не могат да бъдат музиканти, но никой, който не знае да свири, няма да влезе в другия свят. Като идете в другия свят, трябва да знаете повече, отколкото знае един музикант на Земята. За да ви приемат горе, трябва да знаете да свирите повече от най-видния музикант на Земята. Ако вие разбирате как да мислите, това е една музика. Трябва да туриш мисълта си в хармония.

Казвате: „Важни са хубавите мисли“. Хубавите мисли вие не можете да ги възприемете, ако не разбирате закона на Божествената хармония. Те не трябва да са от обикновените. Вас ви интересува да имате пари, но това е отдавнашен закон. Да допуснем, че имате всичките пари. Да допуснем, че имате всичкото брашно, но сами трябва да си направите хляба. Вие търсите някой да дойде и да ви го замеси. Не, трябва сами да се научите да си правите хляба. Най-първо ще има някой да ви покаже, но в края на краищата ще ви оставят сами да правите вашия хляб.

Има известни въпроси, които сами трябва да разрешавате. С много мисли и чувства, които имате сега, сте се ангажирали по закона на Любовта. Вие имате една любов, която е ангажирана любов – тя не е по закона на хармонията. Любов, която е подчинена на закона на хармонията, нямате, но имате любов, която е подчинена на закона. Почти всички, без изключение, имате любовта, която е подчинена на закона. Казвате: „Длъжен съм да го обичам“. Това е любовта, подчинена на закона. Хубава е и тази любов, но сега трябва да излезете от любовта, която е подчинена на закона. Законът трябва да бъде изпълнение на любовта. Тогава няма да има противоречие. Но за да имате тази любов, трябва да има някой, който да ви покаже любовта. Може да ви я покаже, но и след като ви я покаже, тя е пак много трудна.

Някой ще ви покаже някога любовта, но в тази любов се иска голямо самоотричане. Дойде един гост – как трябва да го приемете в дома си? Ако той дойде в един хотел, хотелиерът по закона веднага определя каква стая да му даде. Щом плаща най-високата цена, ще му дадат най-хубавата стая, която

има в хотела. Плаща 200, 300, 400, 500 лева на вечер – тогава ще му дадат най-хубавата и най-добре мебелираната стая. Всички слуги ще треперят наоколо за 500-те лева. Но ако отидеш и нищо не плащаш, ще вземеш последната стая. Когато имате само един лев, какво ще бъде вашето положение? Ако си в най-хубавата стая, то е заради 500-те лева – и всички са на твоя услуга. Докато имам 500 лева, ще имам уважение и почитание; щом нямам 500 лева, никакво почитание и уважение няма. Сега това почитание е по закона. То ще зависи от твоя ум – колко си богат. Човек трябва да бъде богат по ум, трябва да бъде богат и по сърце.

Щом говорим за хармония, не можем да говорим за беднотия. Беднотията е по закона; в Божествената хармония всички са богати. Сега се проповядва, че хората трябва да бъдат щедри. Някои богати са скържави. Това е една погрешка в тях. Богат ум трябва да има богатият – той не трябва да мисли, че богатството му може да изтече. Богатият е като извор. От това, което изтича от извора, и той може да се ползва, и всички наоколо могат да се ползват.

Сега не трябва да схващате, че вие отсега трябва да се изменяте. Аз не говоря за светиите. Според мен да бъдеш светия е обикновена работа. Според мен да бъдеш светия, това е запалена свещ. Много долна работа е то, защото да бъдеш праведник – това е една чиста риза, която хората ще облекат; а светията е запалена свещ. Законът за хармонията е приблизително като Слънцето, което изгрива и залязва. То донякъде представя Божествената хармония. Слънцето свири. И като свири, всеки, каквото е разбрал, ще го възприеме. Ние възприемаме дотолкова, доколкото човек разбира Божествената хармония.

Например вие искате Господ да дойде във вас, нали така? Че вие двамата имате спор. Как се запознавате, като дойде някой ваш близък? Ти не виждаш Господа в него, но гледаш как е облечен, какви са му дрехите, гледаш лицето му, как е вчесан, гледаш ноктите му. Дойде някой светия – той има кал под ноктите, лицето му е хлътноло, очите му са потъмнели – и минава за светия, понеже 30 години се е разхождал из гората; така е станал светия. Казваш му: „Свири“, нищо не може да свири. Говори, че въшките и бълхите са го яли, че е зъзнал, че

нямал печка, че хляб нямал. Този светия ти говори за обикновени работи.

Откак съм дошъл на Земята, ме заболяха ушите да слушам хората да ми разправят, че все сух хляб са яли. После, крайно лицемерие има в тях. Гледам го – пред мене леща яде, после си направил зелник с масълце и сирене. До мене леща яде, като остане сам – зелник яде, там си е направил баница. Пред мене се показва, че е много набожен – лицемерие е това. Какво ще иде пред Господа да се показва?! Значи пред хората леща яде, а като е сам, баница яде.

Дали е леща, или баница, е все едно. Лещата няма да те препоръча. Ако ядеш леща, за очите е добре; ако ядеш баница, е добре за стомаха. Лещата е цяр за очите; ако ти са слаби очите, яж леща. Пък той не знае защо да яде леща... Според мене лещата е лекарство за очите. Или боб яде... Бобът е лекарство за бъбреците. Някой казва: „Обичам грах да ям“. Козметика е това – той яде грах, за да стане по-красив. Но той не знае, че това е козметика. А пък яденето е за повдигане на ума, на сърцето и на тялото.

С яденето ние идваме в съприкосновение с Господа. Щом ядем, ние възприемаме Божия живот в себе си; възприемаме Божествената мисъл и Божествената сила. Яденето е придобиване – ние идваме в контакт с Божествената мисъл. Най-свещеният акт в света е яденето. И Христос казва: „Който Ме яде, има живот“. Трябва да Го ядете. Ние ще Го ядем с любов, че и Той да е доволен. Човек не само трябва да яде с любов, но така и ще свири. Така ще Го възприемем – че Той като влезе в мене, Господ ще направи онова, което аз не мога да направя. Пък аз ще направя това, което Господ не може да направя. Той заради мене няма да яде. Щом аз ям, Той като влезе в мене, ще направи това в моя ум, в моето сърце и в моето тяло – ще им придаде това, което никой друг не може да им даде.

Свещен акт е яденето. Като ядеш този хляб с всичкото благоговение, значи Господ е там. Ще прочетеш: „Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго истиннаго Бога и Христа, Когото Ти си пратил“ – и ще започнеш да свириш на арфа от 32 струни. Китарата е с 6 струни, арфата е с 32 струни. Та казвам: яденето е един свещен акт, най-свещеното нещо. Затуй има много спорове как е направено яденето.

Задайте си въпроса: Бог като е създал всичко заради нас, какво ние сме направили заради Него? Цялото небе и цялата земя Той е направил заради нас. А ние какво сме направили, в какво седи заслугата ни? „Аз обичам Господа?“ В какво Го обичаш? Кажете ми Той: „Иди там“, аз не отивам. „Направи това“, аз си правя оглушки. В хармонията няма отлагане: знаеш колко е отмерено, ритъм има. Там трябва съвършенство. Казва ли ти: „Иди!“ – иди; „Ела!“ – ела. Но не по закон – ти трябва да схванеш още самата мисъл. Ти трябва да схващаш, преди Господ да ти каже; още преди да ти каже нещо – да го изпълниш. Щом Господ ти каже, Той казва веднъж – и онова, което ти казва, ще го направиш, искаш – не искаш. Ако Той те е заставил да говориш някому, ти няма да разбираш защо те е заставил. Ако почиташ Неговата мисъл, Писанието казва: „Опитай каква е добрата Воля Божия“.

Казвам: животът е хармония сам по себе си. Няма какво да ми разправяте: „Аз те обичам“. Как ще го изпеете, ако човек не може да пее? Казвам: когато се научиш да пееш, тогава човекът ще дойде. Отдалече като го видиш, ще му изпееш: „Аз те обичам“. Тя на 20 души е пяла „Аз те обичам“ – и е дошла и на мене да пее същото. Гледам, на лицето ѝ е писано, че на 20 места е ходила да пее „Аз те обичам“. Казвам: „Още не си дошла дотам, където може да те обичат“. Как бихте изпели „Аз те обичам“? Има ли десет души, които могат да изпеят „Аз те обичам“? Не че мене обичате, но че обичате някого... За мене е безразлично да ми изпееш „Аз те обичам“. Пет братя и пет сестри ще пеят „Аз те обичам“; ще има стари братя и млади братя, стари сестри и млади сестри.

Защо не пеете „Аз те обичам“? Трудна работа е. Ще знаеш колко трудна работа е това, защото всеки един ще запита. Ти си гладен. Щом ти запее „Аз те обичам“, трапезата ще се сложи. Ти си болен: пея ти „Аз те обичам“ – веднага ще бъдеш здрав. „Аз те обичам“ – ще бъдеш добре облечен. „Аз те обичам“ – Слънцето ще изгрее, денят ще бъде хубав, всичко така ще се уреди, както е в природата. Господ казва: „Аз те обичам“ – значи Слънцето иде, тогава се показват тия лъчи. Всеки ден става това – Господ ни казва: „Аз те обичам“. Ние ще направим това, което Господ прави. Най-първо трябва да оценим това, което Господ казва и прави.

Господ казва, че ви обича, пък вие имате разпавии за дребни работи. Имате разпавии дали някой тук, от Земята, ви обича. На Земята няма нито един, който да ви обича, вие се заблуждавате. На Земята има хора, които могат само да те вържат с въже за яслите, за да ядеш слама. Но да има хора, които да те обичат на Земята – това никъде го няма. Нито един няма; нищо повече. Че тия, които ви обичат, ще ви заровят в земята, ще ви кажат да си вървите и по ваш адрес ще говорят. Кой от вас говори хубаво; тук от вас кой говори любовно? Постоянно говорите: „Този е такъв, онзи е онакъв“. Нито вие обичате, нито те ви обичат. Казвате: „Той е малко смахнат, сприхав е“. Това не е любов.

Та на Земята няма любов, това състояние го няма. В любовта като видиш този, когото обичаш, стане ти приятно. Наскоро имах тук, в България, един пример. Една сестра отива при един брат и той ѝ казва: „Ти като дойдеш, ми става много приятно. Преди ти да бе дошла, ми беше тъжно“. Той се занимаваше с търговия, мъчно му било нещо. И казва: „Ти като дойдеш в дюкяна, ми става леко, приятно“. Тази сестра не е млада, но като дойде, става му приятно. Как му става приятно? Тия скърби и страдания, които изпитва, тя като дойде, спират – и той става весел. Щом един брат идва и на тебе ти става приятно, той вече носи в себе си светлина и я внася в ямата; там внася и топлина, че отдалече като го видиш, изменя се твоето състояние. Това е като Слънцето. Когато Слънцето изгрява, веднага денят взема определена форма.

Казвам: ние най-първо трябва да благодарим за онова, което Бог излива. Ние сме слепи и търсим своето щастие на Земята, където никога няма да го намерим. Ако всички тия хора обърнат вниманието си към Бога, ако обикнат Бога, любовта ще дойде на Земята. Ние търсим любовта един от друг; търсим тя отнякъде да дойде. Отникъде няма да дойде! Тази лампа свети по причина на Слънцето. Ако Слънцето изгасне, и тя ще изгасне. Любовта на Бога ще дойде отвън и ние ще бъдем изразители на Божията любов. Казвам: ние не изразяваме още любовта, която Бог показва всеки ден. Той не иска да ни се наложи, а оставя постепенно да я схващаме. Ако река сега аз да ви съдя... Аз само казвам, че на Земята любов още няма.

Аз имах една котка. Тя се показваше около мене, че е много правоверна. Виждам един ден – хванала е една птичка. Казвам ѝ: „Слушай, пусни птичката!“. Спрях се и ѝ казвам: „Пусни птичката!“. Наведох се към нея и тя избяга с птичката, занесе я някъде. Но не се минаха два-три месеца – и котката си отиде. Не пусна птиченцето, изяде го и на мене ми стана криво. Не ме послуша, а трябваше само да си отвори устата и да пусне птичето. Сега не мога да я препоръчам – отиде и котката с птичето.

Имам сега друг един пример, пак с една котка. Една кокошка ме беше обикнала и ми носеше по едно яйце пред вратата. Дойде днес пред вратата – и снесе яйцето. Един ден беше дошла и котката, но двете не се спогаждат. Котката приближава към кокошката и тя изведнъж я клъвна по носа. Котката пък я одраска с крака си по врата, потече ѝ кръв и трябваше да я лекувам. Питам ги: „Защо се карате?“. Кокошката казва: „Ще изяде яйцето, затова я кълва“. А котката казва: „Не ме разбира, ни най-малко не искам да ѝ изям яйцето. Аз едно време ядях яйца, но сега не ям“. Тя се оттегли, но започна да ме увещава, проточи си крака. Рекох им: „Не е хубаво това“. Затова казвам: любовта е дошла дотук.

Виждам аз, че кокошката толкова ме обича – снася ми яйца. Но знаете ли защо стана това? Тя ми казва: „Учителю, из двора ходим и цапаме“. Аз си мислех да направя така, че да се махнат от двора. Казвам си: „Защо не си туря силата да ги изпгдя. Кокошарник няма, може да ги изпгдя всичките тия кокошки“. Когато ми мина тази мисъл, дойде тази кокошка да носи яйца. Тя казва: „Учителю, да не ни изпгждаш. Всичките кокошки сме готови да ти носим по едно яйце, само да не ни изпгждаш“. Дванайсет яйца е снесла досега. Една сестра ми казва: „Учителю, да ти направя джиджи-папа“. Рекох: „Не може, аз съм намислил да я насадя“. Един ден стопанинът ѝ като пита: „Къде са ми яйцата?“, тя да си иде при него с пиленцата.

Сега привеждам този пример и казвам: похвално е за кокошката да дойде и да снесе яйце пред вратата ми. Тя снася, без да кряка. Само като дойде котката, тогава кряка. Казвам на котката: „Остави кокошката свободно да си снесе яйцето, не я безпокой. Като си замине тя, тогава идвай“.

Та казвам: у всинца ни трябва да има едно желание да извършим Волята Божия в света; да създадем ония красиви мисли, да създадем ония красиви желания и красиви постъпки. Това е вече законът на хармонията. Никой не може да ви научи на него от себе си. Има едно съзнание, което трябва да дойде от само себе си. В мене Божественият закон ми показва как трябва да постъпя. Ако свирите хубаво, той ви казва, че свирите хубаво. Ако не свирите хубаво, ви казва, че не свирите – ни най-малко няма да има някакъв умисъл. Онзи, който е разбрал Божествената любов, той лесно се справя с всичките свои състояния.

Казвам: първото нещо е да внесете любовта във вашия ум. По възможност не допускайте дисхармонични мисли. Внесете по едно хубаво чувство; задръжте това, което дойде в сърцето ви. Като станете сутрин, направете едно хубаво движение. По някой път вие вървите и си носите главата наляво или надясно; на някои, като вървите, коремът ви е изпъкнал напред или пък сте се прегърбили.

Кое е хубавото движение? Хубавото движение е да туриш една хармонична мисъл за главата. Хубавите мисли ще изправят най-първо главата ти, тя сама по себе си ще се изправи. Като внесете хубавото чувство, то ще изправи кръста ви. Като внесеш хубавите постъпки, та да започнеш да мислиш добре, веднага ръцете и краката ти ще вземат една поза, която е хармонична и е много красива. (*Учителя постави десния си крак напред и лявата си ръка на кръста. После обратното – левия крак напред и десната ръка на кръста.*) Какво означава това? Това е една стомна, която е пълна. Лявата ръка е чучурът. Такова движение показва, че ти си готов да вземеш.

Та днес за първи път помислете за вашия ум, който Бог ви е дал. Помислете и за вашето сърце, което Бог ви е дал. Помислете и за вашето тяло, в което сега живеете. Поблагодарете, та тези три неща да останат. Аз ще се спра пак да ви говоря. Сега това е предисловие на Божествената хармония.

Добрата молитва

24. лекция, 26 март 1941 г., сряда, 5 ч., София, Изгрев

МУЗИКА И ЗДРАВЕ

Отче наш

Всичко в живота е постижимо

Пишете върху темата *Най-лесната работа в света.*

Всички вие имате едно погрешно схващане в музиката. Имаш един инструмент – и мислиш, че от цигулката излиза музиката. Никаква музика не излиза от цигулката, нито от органа, нито от пианото. Музиката е един вътрешен процес на живота. Тя излиза от човека, там са законите. Инструментът е само условие, както радиото. Слушате, че радиото ви говори, но говорът не се образува в него – то е само едно условие. Онова, което става в човешкия мозък, то се проектира.

Музиката е израз на онази вечна хармония. Тя е единственият признак, че сте здрави. Щом не искаш да пееш, щом не искаш да обичаш, ти си болен човек. Това е мярката. Щом си разположен, ти тананикаш отвътре – значи си здрав. Та казвам: музиката е външна страна на здравословното състояние. Вие трябва да развиете слуха си, да схващате отвътре как излиза музиката. Майката трябва да пее сопран, бащата трябва да пее бас, синът трябва да пее тенор, а дъщерята – алт. Такова е семейството, тъй като то е идейно. Майката трябва да бъде първокласен сопран, бащата – първокласен бас, синът – първокласен тенор, а дъщерята – първокласен алт. Така имате вече идеалното семейство. Ако свирят, майката ще е първа цигулка, бащата – контрабас, синът – чело (виолончело) и дъщерята – алтовата цигулка (виола).

Разбира се, това са само проекции. Вие докато дойдете до това положение, колко поколения трябва да минат. Мислите, че всички имате такава музика, но не я използвате като условие. Тогава наместо музиката идват разни дразги, които създават хиляди тревоги – тревожите се за нищо и никакво. Някой път капелмайсторът се тревожи за една нота. В музиката погрешки не могат да стават. Там, дето стават погрешки, това не е музика. Някой път ви се струва, че в музиката има дисхармония. То е когато съчетавате две гами или два тона,

които не си хармонират. Всеки тон сам по себе си е хармоничен, но заедно тоновете не си хармонират.

Казвам: и в музиката имате плюс, положителна музика – слънчева музика е това. Минус е земната музика, тя дава равенство. След това имате минус и плюс. Това са процеси

$$\begin{array}{c} + \\ - \end{array} = \begin{array}{c} - \\ + \end{array} = \begin{array}{c} + \\ + \end{array} = \begin{array}{c} - \\ - \end{array}$$

на музиката. Плюс с плюс се отблъскват и минус с минус се отблъскват; плюс с минус се привличат. Имате два плюса и в

средата минус. Това е военната музика. Там има състезание на два тона, които се бият. Минусът е поле, за което се бият кой

$$\begin{array}{c} + \\ - \\ + \end{array}$$

да го вземе: има бум-бум. Вие слушате тази военна музика. А това е по-мека музика. Тук са две моми, които се борят за един момък. Вие ще кажете, че тази работа е неразбрана. Това е техника, технически е така.

Знаете, че когато две моми музикално се борят, те и двете пеят, когато са певици, или пък едната ще свири, другата ще пее. Момъкът ще си даде ухото да слуша.

$$\begin{array}{c} - \\ + \\ - \end{array}$$

Сега аз толкова пъти съм говорил за любовта; и вие също казвате: „Любов“. Че вие трябва да се научите как да постъпвате в любовта. Например ако бяхте писали една тема върху любовта, какво бихте написали? Ще пишете както в романите – че тя е припаднала, че той е припаднал. Това не е никаква любов, когато някой припада. Човек припада от страх.

Първото нещо е: аз искам да ви представя какво нещо е любовта, как действа. Момъкът си има хубава къща, хубаво е облечен, всичко има вкъщи, но няма кибрит. Вечерно време на тъмно седи, няма светлина, не знае как да си запали свещта. Като влезе момата, тя ще запали свещта, а той ще ѝ каже: „Много ти благодаря, че запали тази свещ“. Това е любов. Вие ще кажете: „Това е достатъчно“, но това е началото на любовта. Второто положение е какво ще прави момата? Момъкът всичко има: светлина има, дърва има, брашно има, всичко има, но огън няма. Той знае как да си запали огъня и как да си омеси хляба. Дойде тази мома, влезе вътре, запали му огъня, омеси му питата. Той казва: „Много ти благодаря“.

Третото положение на любовта е следното: той всичко си има, но е окъсан, само дрипи са отгоре му. Платове си има, но не знае как да ги ушие. Дойде момата изведнъж, скрои му

гащи, ушие му ги; скрой му риза, ушие я; и дрехи му ушие. Кое е това положение на любовта? Първо момата внесе светлина, после запали огъня, омеси хляба... Третото положение е да му направи дрехи. Четвъртото положение – той всичко има, книги има, но не знае да чете. Тя ще го посети, ще му открие азбуката. Той казва: „Много ти благодаря, ти ми отвори очите“. Това е четвъртото положение. Петото положение е, че той не знае да се моли, в църква не е ходил. Тя го заведе на църква. Туй е все любов, разбира се. И още колко други работи има...

Човек трябва да знае как да постъпва. Помнете, че никогата не могат да ви обичат, невъзможно е. Това, което имате, са стари понятия за любовта. Казвате: „Мене не ме обичат“. Защо ще те обичат хората? Щом каже някой: „Мене не ме обичат хората“, това значи, че той не е обичал. Щом се оплакваш, ти си беден човек, никому добро не можеш да направиш. Ти щом се оплакваш, никаква Божествена работа не можеш да свършиш.

Та първото нещо – вие искате хората да ви обичат. Щом искате другите да ви обичат, трябва да знаете и вие да обичате. Щом аз обичам, не се интересувам дали ме обичат, или не ме обичат. Аз изявявам Божията Любов, аз съм един извор и се радвам на онова, което изтича от мене; радвам се на любовта, която иде отгоре, и имам връзка с Бога. На хората искам да им дам един начин как да се обичат. Ще кажа: „Аз обичам хората“ – и се ползвам от тази любов. Когато обичам, аз съм здрав човек, ползвам се от любовта. Аз ви обичам, но вие сте само едно условие за мене, а аз се ползвам.

Някой казва: „Аз го обичам“. Той се ползва и Бог го благославя. Ако някой не приема моята любов, той не се ползва. Ако този, когото обичам, не приема моята любов, той ще боледува. Ако възприеме любовта, ще бъде здрав, всичко ще му върви. Аз ако обичам, ползвам себе си. Онзи, който приема любовта, той се ползва. Ако аз не обичам, вредя на себе си; ако той не възприема моята любов, също вреди на себе си. Обратното: той като ме обича, ползва се; а като възприемам неговата любов, аз се ползвам. Този закон няма изключение. Аз тъй разбирам.

Някой казва: „Аз нищо не разбирам“. Ти после ще разбереш, когато започнеш с любовта. Докато не обичаш, никак-

во разбиране нямаш. Казва някой: „Аз много зная за любовта“. Нищо не знаеш за любовта. Знае, че го е излъгала някоя мома... Любовта не го е излъгала, излъгало го е безлюбието. Сега ще ми говори, че са го излъгали момите. Хубаво, в какво са го излъгали те? Какво може да го излъже една мома? Има ли някой от вас, който да е лъган?

Ние сега говорим принципиално за живота, не частично. Някой път минаваш по моста, счупи се гредата. Не че искаш да се счупи, но като минава един човек и мостът се счупи, това показва, че мостът не е здрав. Та казвам: първото нещо е, че трябва да имаме едно правилно понятие за онова, от което зависи животът ни. Нас от любовта ни е срам. Трябва да те е срам, когато не обичаш, а не да те е срам, когато обичаш. Ако срамът иде от уважението, той е нещо свещено.

Най-после съвременните философи казват: „Няма любов в света“. Слънцето изгрява по любов, дърветата растат по любов, реките текат по любов, вятърът вее по любов – всичко в света става по любов. Земята в света се движи по любов, тя тича в пространството, гони някого по любов; Слънцето в света се движи от любов. Всичко в света се движи от любовта: хората се раждат по любов и умират по любов. Когато човек умира по любов, това е спасение; когато умира без любов, това е адът. Когато умира без любов – в ада е; когато умира с любов – в рая е. Когато се ражда с любов, той благува на земята; когато се ражда без любов, страда. Същият закон е. Всичките страдания в света произтичат от безлюбието, всичките радости и блага произтичат от любовта. Тъй седи общото правило.

Сега аз се спирам върху този въпрос, понеже като станете на 40–50 години, на 60 години, вие ще мислите, че сте остарели. Че какво си остарял? Ти не си обичал на свят, не си учил на свят – какво си остарял? Не си и работил на свят. Някой път казвате: „Срамота е да се говори за такива работи“. Оставили сте тази наука само за младите, да си говорят вечерно време без свещ. Не: и вечерната любов също е хубава, ако отвътре има светлина, ако отвътре има запалена свещ. В любовта огнището трябва да бъде запалено в сърцето, след туй любовта трябва да гори и на физическото поле. Когато слънцето изгрява, това е започването на любовта. Щом е нощ в живота, ти не можеш да имаш никаква любов.

Казвам: първото проявление на любовта в човека е едно състояние, пробуждане на неговия ум, пробуждане на неговото сърце и събуждане на неговата телесна деятелност. Щом си здрав, ти вече пееш. Трябва да знаеш, че ако съвсем не ти се пее, скоро ще заминеш за другия свят. Туй да го знаете: щом някой пее, той е здрав. Пеене трябва да има. Някой като охка, и в охкането има пееене. Като чуя някой болен как охка, казвам: „Този няма да умре“. Веднъж ме повикаха при един болен на умираше. Слушам го как пее и казвам на сестрата: „Не бой се, той няма да умре, ще оздравее“. Като престане да пее човек, подписан му е паспортът за другия свят. Преди три-четири месеца дойде при мене един генерал, казва ми: „Свърши се“. Като седи, слушам дишането му – не пее. Казва: „Моята се свърши“. „Ако не пееш, рекох, ще се свърши.“ Не се минаха три месеца – и замина на другия свят.

Казвам: вие можете да продължите живота си. Някой казва: „Защо ще пея? Нека Господ да ми даде живот, тогава ще пея“. Че ти досега на Господ не си пял. Кой от вас е пял на Господа? Изгрее Слънцето – изпей една песен! Видиш една цъфнала круша – изпей една песен! Видиш една река да тече – изпей една песен! Някой казва: „А, ще ида да пея, като видя една цъфнала круша!“. Видиш ли, че гроздето е узряло – изпей една песен и откъсни един грозд. Навсякъде в пеенето човек трябва да изразява своята благодарност, хармонично да пее.

Казвам: това е един истински начин за самовъзпитание. Ако не мислите така, не можете да имате прогрес. Аз съм правил опити, опити... Навсякъде като вляза, чувствам, че хората не са разположени, те не пеят. Щом вляза, имам ли разположение да пея, тия хора са здрави. Казвам: тук трябва да пеете; сега аз ви обръщам внимание – трябва да пеете. Някой път ви слушам отгоре как пеете. Понякога пеете много хубаво и казвам: „Добре отиват“.

Та и здрави, и болни като станете – пейте. После никога не критикувайте музиката. Вие ще кажете: „Не може да пее той“. Ами и ти не можеш да пееш. Така ти критикуваш себе си. Научи се да пееш и да свириш. Научете се поне една песен да пеете, която можете да изпеете хубаво. Една песен, но на свят да я изпеете – може да е от три-четири реда. Можем да

кажем: „Вдъхновение, ти носиш Божие благословение, изобилна светлина, мирен живот“.

Някои от вас ще попитат: „Защо не дойде на млади години? Сега на 40–50 години да пеем, какво ще кажат хората?“. Да се карат две сестри – това е в реда на нещата, а да пеете, не е? Две сестри като се карат на 60 години, са доста поумнели. Аз бих желал да се карат музикално, както в оперите. Като застанат, едната сестра да пее: „Мари сестра, днес ти какво си казала? Ами сестра, знаеш ли ти какво си казала? Ами ти знаеш ли, че аз не мога да търпя. Аз не мога да търпя, сестра“. (*Учителя пее тези думи.*) Тогава другата сестра какво трябва да ѝ отговори? Защо някои хора не са весели? Някои хора имат развит този център на веселието; у други е развит този център на силните контрасти, виждат големите противоречия. Те не могат да виждат нищо смешно, веселието не може да се роди. Челото малко трябва да се развие.

Във всичките неща човек трябва да вижда хубавото и красивото. Защото много работи ние в живота сме ги изопачили, преподадени са криво. Казвам: ако така се научите да мислите, ще се подмладите най-малко с десет години. Седите и имате една тъжна мисъл, казвате: „Ние не се обичаме, не се любим“. Казвам: възлюбете се, време е да дойде любовта. Някой казва: „Стар е, на 60 години, а любовни работи ще прави“. Какво има, ако отива да запали една свещ? Какво има, ако отива да запали един огън? Какво лошо има, ако купи едни обуца от любов някому? Какво има, ако посади едно дърво с любов? Или какво има, ако иде със стомната и донесе вода? Че бил на 60 години, срамота било... Как е срамота? Една стомна вода да донесеш срамота ли е? Пък ти се възгордееш, не вземеш стомната с вода да я донесеш, но караш слугата да иде. Като идеш и го накараш, намясто ли е?

Та казвам: по какво се отличава новият живот? Тук турям едно обяснение. Срещате един брат и една сестра: намерете една хубава черта в тях. Аз ви казвам, че това е лесна работа. Имаше една сестра, която ме безпокоеше с време и без време. Зает съм – безпокои ме. Идеше ми да я нахокам, да ѝ кажа, че не разбира, но като погледнах ръката ѝ, намерих, че има много хубави работи. На тази сестра ѝ държах една лекция от половин час за любовта. Казвам ѝ: „Какво има да търсиш

своето щастие отвън? То е в тебе. Ти сега гониш момците да те обичат“. После рекох: „Ти не си обичала. Ще обикнеш един момък. Ти сега мислиш, че ще те лъжат момците. Мома, която не обича, я лъжат; мома, която обича, те са много внимателни към нея“.

Никога не е имало пример да обичаш и да те лъжат. Никога не е имало случай в историята някой да обикне, че да му правят зло – няма такова нещо. Казват, че са обрели някого от любов. Ако влязат и ви обират, това не е от любов. Любовта не се обира, тя не се дели, никой няма да ви я вземе – това е невъзможно. Аз ви говоря сега принципно за любовта. Ако дойдем до физическата любов, понеже любовта е едноцентрична, тя има три проекции на Земята. Тия проекции са временни. В младини се извява по един начин, в зрялата възраст – по друг начин, и в старини – по друг; проекции има. Те са основните тонове в музиката: *до, ми, сол*. Човекът започва с *до, ми, сол*; старият свършва със *сол*. Това са основните тонове.

Ще каже някой: „Трябва да обичаме Господа“. Сега се говори: „Да възлюбиш Господа“. Правилни ли сте опит да възлюбите Господа със сърцето си, да възлюбите Господа с ума си? Човек знае нещо, за което е направил опит. Това е проектираната любов. Любовта има девет проекции: три проекции на физическото поле, три в духовния свят и три в Божествения свят. После тия девет проекции имат девет съчетания. После и минус имат те.

Та казвам: за в бъдеще цялата култура ще бъде друга. Ти учиш, а учението е един подтик. Бащата се грижи за дома от любов. Ако я няма тази любов, ще напусне дома, децата и жената. Но и самите животни правят така. Една птичка има пет дечица. По някой път те са на чифтове, може да има и шест. Бащата и майката ходят и донасят храна, изхранват ги. Като донесе и нахрани едното, после и другото, и третото – тези малки знаят, че има един ред. Като ги научат как да хвъркат, старите веднага напускат гнездото, не ги хранят повече. Кой ги подбужда? Онзи, великият закон заставя тази птичка да работи. Нищо в света не е в състояние да застави това малко същество да носи яйца, да ги мъти, да храни малките. Но като влезе любовта, ще даде подтик на тази птичка. Тази вълна като дойде, птичката работи. Тя като дойде в гнездото, знае

кому е дала храна. Даде на едното, на второто, на третото, на четвъртото и т.н. Бащата като дойде, и той ги познава, та така се проявява.

Като влезете в духовния свят, ще ви дадат едно изпитание на любовта. Христос дава един пример за богатия. Защо богатият не каза на Авраам: „Отче Аврааме, позволете да ме пуснат от ада, понеже аз се мъча. Да ида да им проповядвам, да им разправа какво мъчение има в ада“. Топло му беше в ада, казваше: „Лазар да напусне небето, той да иде да проповядва“. Научил се е да заповядва. И в ада като се мъчи, богатият пак заповядва: „Да пратят Лазар“. Авраам му казва: „Не може да иде“. Аз зная вече тази работа: понеже богатият заповядваше, затуй не му се изпълни желанието. Ако бе поискал той да иде да проповядва, щяха да го пуснат от оня свят.

Казвам: сега и вие като богатия искате други да пеят. Щом дойде мисълта на една стара сестра някоя млада да ѝ попее, нека тя да пее. Може младата сестра да ѝ покаже как да пее. Гледам, много стари сестри ги е срам да пеят. Няма нищо, нека пеят: младата и старата сестра нека пеят; някой стар и някой млад брат нека пеят. Ако старият знае да преподава, младият да се учи. В пеенето млади и стари няма. По този начин ще се създаде една съвсем друга атмосфера.

Ако тъй бихте работили, отвсякъде щяха да бликнат извори, всичко щеше да върви в хармония. Ако за една година бихте направили един опит, тук болести по дърветата нямаше да има. Някои дървета са болни, понеже не се пее, музика няма. Лекуват ги със син камък. Ако има музика, всички паразити, които има по дърветата, ще си идат. По-хубаво лекарство от музиката в света няма.

Ако музиката би се приложила – всички да пеят, и учителите да пеят, 99% от хората щяха да се възпитат; ще остане само 1%. Приложете този метод, той е най-лесният и най-ефикасният. Не само за пеене, но тогава във вас ще се създаде идеен стремеж да учите, да работите, във всичко ще ви върви. Като се изгуби импулсът, на човек не му се работи, казва: „Що ще ида да уча, аз вече съм стар“. Като идеш в другия свят, искат знания.

Аз съм привеждал този пример, във Варна се е случило, действителен пример е това. Една стара жена на 60 години

сънува, че отива в другия свят. Като отива в оня свят, гледа – 12 старци седят около една маса. Тя влиза там, казва: „Добър ден“. Питат я: „Защо дойде?“. Тя казва: „Дойдох, искам да живея тук“. Те питат: „Ти знаеш ли да четеш?“ „Не зная“. Казват ѝ: „Тук вода ще носиш“.

Аз казвам: като идете в оня свят и не знаете да обичате, вода ще носите. Казвам също: когато обичате, за любовта никому не говорете нищо. За любовта си не говорете, че обичате. Ти само даваш нещо от себе си, защото като даваш от себе си, мязаш на един извор. Той, другият като дойде, трябва да оцени любовта. Когато те обичат, тогава си давай мнението; като обичаш, не си давай мнението. Ти сам се ползваш, като обичаш: проявяваш Божията любов и Бог те благославя. Тогава ти мълчи, понеже Господ те учи. Щом започнеш да брътвиш много, ще престане да те учи – и ставаш невежа. Нищо не говори, когато Бог те учи в любовта. Когато обичаш, радвай се на любовта; когато те обичат, тогава си давай мнението.

Казвам: когато Господ ви учи да обичате, мълчете; когато Господ ви учи чрез любовта на другите, тогава оценете любовта. Кажете: „Много хубав е плодът, много съм благодарен“. Това сега не е по закон. Казвам: ако постъпвате така, във вас ще влезе един нов живот. Вие сега чакате да умрете. Че какво ще стане тогава? Това е безлюбие. Онези обичат някого, но като умре – заровят го в земята. Казват: „Да се научиш как да обичаш“. Заровят го в земята, турят му паметници. Това са паметници на безлюбието. И на Христос, Който обичаше, в света не му туриха пръст, ни най-малко, но му туриха камък. На гроба си Той имаше само един камък, като в стая беше, но там не остана – като дойде ангелът, излезе. И в гроба като влезе, пак излезе.

Ако влезете в гроба и ви заровят с пръст, опасна работа е. Ако след една година пак ви намерят в гроба, това показва, че нищо не сте разбрали от закона на любовта. Само посейте семената и ще видите. Казват: „Тия хора умряха“. Умряха всичките все от безлюбие. Възкресението иска знание. Всеки, който обича и е обичан, ще възкръсне, нищо повече. Това е мое мнение. И не просто мнение, но тъй зная аз: всеки, който обича и когото Бог обича, ще възкръсне. Който предава любовта и който приема любовта – той ще възкръсне. Казват:

„Те ще възкръснат“. Това е възкресение. Ами че Христос като дойде на Земята, в какво се прояви?

Хората вярват в това, което не е. Вие искате да знаете дали някой ви обича. Чудни сте, няма какво да мислите. Някой човек не може да ви обича от само себе си. Всеки, който ви обича, има подтик от Бога. Може да кажеш, че е от само себе си, но всеки, който ви обича, има подтик от Бога. Ако е верен на този подтик, той се благославя. Всякога, когато ти възприемаш любовта на хората, това е пак подтик на любовта. По два начина се учи как да възприемеш любовта. Ако не можеш да обичаш и не можеш да възприемеш моята любов, нищо не можеш да направиш, нищо не можеш да се ползваш. Апостол Павел, когато говори за любовта, казва: „Ако зная всичките езици и имам всичкото знание, а любов нямам, ще съм кимвал, ще дрънка“.

Ха сега, коя сестра ще изпее *Изгрява Слънцето*? Ха нека стане една стара и една млада сестра; от любов да станат, не заради моите думи. Но ако някой от вас има подтик, импулс; не аз да кажа: „Стани, сестра“, а подтик да дойде. Вие ако не пеете, аз ще ви пея най-после. (*Учителя изпя „Фир-фюр-фен“.*) Може да се пее още по-хубаво. *Изгрява Слънцето* кой ще изпее? Аз ви похвалявам в тази постъпка: всеки иска да даде път на другите, пък той остава последен. Но в другите работи не е тъй.

Изучавал съм какъв ритъм има музиката. Не е лесна работа това. Коя сестра ще изпее *Изгрява Слънцето*? (*Една сестра и един брат изпяха „Изгрява Слънцето“.*) Изпейте сега *Давай, давай*.

Всичко, което е посято във вашия ум и във вашето сърце, трябва да възрасте: Бог да възрасте посятото във физическия свят, в духовния свят и в Божествения свят. Най-първо ще пеете на физическото поле. Вие отвътре се притеснявате, а точно отвътре трябва да станете музикални. Някой казва: „Не зная да свиря“. Това е външната страна. Всеки си има по един инструмент. (*Учителя свири на цигулката.*) Сега аз наричам това „движение на сърцето“. Когато лъкът отива надолу, а ръката се движи от горе надолу, това е във връзка със слънчевата енергия. Когато ръката се движи от долу нагоре, енергията иде от Земята.

Казвам: ако на земния ритъм вие давате слънчевата цена, не е право. Някой път на слънчевия ритъм дават земна цена. Слънчевият ритъм има едно влияние, земният ритъм има друго влияние. Двата ритъма, от които единият е положителен, а другият е отрицателен, образуват този кръговрат на човешките мисли и на човешките чувства. Седнеш: каквото и да работиш – ще пееш. Ще кажеш: „Господи, досега не съм пял. Ще слутувам на Господа, ще слутувам на Господа. Ще слутувам на Господа, на Господа, хей!“ *(Като пее тези думи, Учителя ходи и силно удря с крак по пода.)*

Сега аз пях и във вас може да се зароди мисълта, че в пеенето трябва деликатност. След време и тя ще се зароди. В пеенето искат деликатност. Има деликатни положения, които отпосле стават. Някой път най-първо деликатно е запалена една клечка кибрит. След време това, деликатното, може да стане грандиозно и много опасно. Пък има известни течения, които в началото са грандиозни, после стават меки. Дъждът, който слиза отгоре, в началото е грандиозен, но после този дъжд има много благотворно влияние в природата.

Аз изтропах силно с крака си, но един ден ще има и по-мeko. Колкото времето минава и утихва, този ритъм става по-лек и по-лек. В природата не трябва да правим критика. Всичко, което става в природата – и духането на вятъра, е намясто. И тихото време, и силният вятър – всичко, което става в природата, е Божествено. Върху него трябва да имаме само едно мнение, за да се възпитаеме. Ние критикуваме – вятърът бил лош, Слънцето не греело, хората не са хубави, този не е хубав, онзи е грозен... Та ние още я нямаме красотата, защото това са маски на хората. Маските са тези, които остаряват. Ако хората бяха без маски, щяха да видят истинската красота. Човек всеки ден трябва да се изменя. Като видите един човек, като го погледнете, отдалече лицето ви да се запали от любов.

Всички искате да ви обичат. Че как ще ви обичат? Вие трябва да дадете нещо. Искате някой човек да ви благодари. Ще повикате човека, ще извадите мед от пчелина или ще наберете грозде от лозето. Като яде той, веднага ще ви благодари. Срещат се двама и единият казва: „Добър ден, Иване. Откога не съм те виждал, дълго време има. Кога ще си платиш дълга?“. А вие кога ще си платите онзи дълг, който имате да

плащате? Онзи няма търпение, веднага казва: „Не съм те виждал дълго време, кога ще си платиш дълга?“. Това сега няма място. Ако е за дълг, кога ще се отплащаме? Някой казва: „Аз нямам нищо да дължа“. Не съм плащал нищо за Слънцето, което ме е гряло, на вятъра, който духа, на водата, която тече – нищо не съм плащал. Тук плащаме само за канализацията, не за водата. Хиляди блага има, за които Господ и дума не прави.

Та казвам: тогава решавам да живея по любов. Толкова голяма любов има Бог, ще изпълня Волята Му. Ще се научите да изпълнявате Волята Божия с музика.

*Това е живот вечен, да позная Тебе,
Единаго истиннаго Бога
и Христа, Когото Си изпратил.*

25. лекция, 2 април 1941 г., 5 ч., сряда, София, Изгрев

НЕ РАЗВАЛЯЙТЕ ПАКТА

Добрата молитва

Бог е Любов

Размишление

В начало бе Словото

Мъчно е да накараш болните хора да пеят. Не пее той, и как да пее?! Мъчно е да накараш гладния човек, който е гладувал десетина дена, да работи. Трудно е да накараш сития да яде. Той казва: „Не искам“. Има една голяма опасност в живота. Човек трябва да има едно разбиране. Ти не можеш да прекараш един слон през мост, който е неустойчив. Той като си тури крака, оттегля го назад. Слонът знае ще го издържи ли мостът, или не. А пък човек някой път мисли, че през всеки мост може да мине.

Например у нас сега става въпрос дали ще имаме светлина. (*Поради затъмнението се събрахме на тъмно, докато се развидели.*) Че ако имахме знание, защо ни трябва тази, външната светлина. Светлина има доста в нашия мозък: имаме светлина да се осветим. Тъй щото нещата показват нашето незнание, затова се нуждаем от външна светлина. Когато ние мислим, ни най-малко не ни трябва външна светлина. Има нещо отвътре, което ни осветлява. Вечерно време на каква светлина ходят вълците, имат ли осветление? Рибите преди милиони години имаха светлина; като ходеха вътре в морето, имаха своите лампички. Как ги направиха те, кой им направи лампичките? Някои имаха на опашката, други – в устата; навсякъде като украшение имаха лампички: като ходят, да си осветяват пътя.

Казвам: има три порядъка в света, които вие смесвате. Единият порядък е Божествен, от който нещата излизат – и тогава всичко е наред. Има един духовен порядък – той е на ангелите, на духовете. Има и един порядък човешки. Единият порядък е порядък на живота; вторият порядък е порядък на светлината, а човешкият порядък е порядък на топлината.

Сега това са само нахвърлени наброски, но те нямат приложение. Днес как ще ги приложите? Вземете сегашната война – тя е война на духове, духовна война. Това са духовете – тези същества, разумните – те правят войната сега. Хората в тази война са като конете. Често хората вземат конете да се бият ни в клин, ни в ръкав, но конете отиват да се бият. И автомобилите воюват, танкове има да се бият. Но те сами не отиват – карат ги и с тях разрушават всичко.

И хората сега са впрегнати в една война, където духовете са ги накарали – и те тичат; не са хората, които отиват. Един танк отива наляво-надясно, но вътре има едно разумно същество – то е, което управлява. Сега вие мислите, че нещо може да се направи в света. Ако си един кон, какво ще направиш? Онзи всадник, който е на гърба ти, той заповядва. Ти ходиш, но не ходиш по своя воля, а вървиш там, дето те искат. Сега например някой път вие се разгневите. Гневът не е ваш – гневът не принадлежи на хората, гневят се духовете. Те са се разгневили и казват: „Ще се разгневиш“. И мислиш, че ти си се разгневил, а туй е състояние на духа. Човек като се разгневи, какво ще направи? Ти като се разгневиш, усещаш един упадък. Казваш: „Що ми трябваше да се меся в тази работа“. Сега кое е важното?

Да оставим тия философски разсъждения. И те са хубави, но важното е това: не прекъсвайте връзката с Божествения порядък. Защото докато си свързан с Божествения порядък, ти ще живееш, всичко ще ти върви наред; направиш ли най-малкото опущение да се откъснеш, веднага ставаш като един лист, когото вятърът може да духа навсякъде, нямаш вече никаква опора. Второто положение: изучавайте и света на светлината, и порядъка на духовете – това е съдържанието. Вие ако не сте свързани с порядъка на духовете, никакво знание не можете да имате, няма кой да ви ориентира. Те са духовете, които слизат и учат хората какво трябва да правят. Ти седиш и мислиш, мислиш – дойде една светла мисъл, казва ти: „Така направи“. Като го направиш, върви добре.

Един ваш приятел ми разказваше. Той участвал в миналата война. Седи на едно място и нещо му казва: „Не стой тук“. След 5 минути на това място паднала една граната. „Не стой тук“ – нищо повече! Друг един офицер ми разправяше: „Едно нещо ми казва: „Мръдни се“. Аз питам: „Защо да се мръдна, че

тук навсякъде има опасности.“ „Мръдни се“. Аз седя и разсъждавам и един куршум ме прободя. Разбрах защо трябваше да се отместя“. Вие казвате някой път, че няма опасност. Казва ли ви нещо, мръднете се. А вие не се мърдате и казвате: „Каквото Господ даде“. Господ казва: „Понеже Аз ще мина оттука, мръдни се да не те прегазя“. Ако ти не се мръднеш, Господ ще те прегази. Предупреждава те Той и ти трябва да се мръднеш, а не Господ да измени пътя Си.

Господ никога не се отклонява от Своя път. Хората, които седят на Божия път, трябва да се отстранят – те нямат право да седят на Божия път. Отстрани на пътя може да седят, но наред този път не могат да седят тъй, както чакат царските каляски. Ако някой от публиката излезе и даде на царя един плик, той ще изненада онези пазители на закона, защото духовете много пазят. Ако ги изненадаш – ще дадеш плика; ако не – ще те арестуват, защото ти си нарушил известни правила. И тогава се създават ненужни страдания.

После гледам и друго нещо: вие никога не проверявате нещата и предавате лъжливи сведения. Казват ми: „Английски аероплан е паднал при „Александър Невски“ със седем души убити“. Питам: „Видяхте ли?“ „Не, но ми казаха“. Бил е заобиколен със стражари и не пускали; казал му някой. Аз им казвам: „Проверете“. Отиват – няма никакъв аероплан. Приказват: „Тук, на Семинарията, паднала една бомба, вътре в оградата паднала“. Дойде един брат и казва: „Ходих, няма никаква стена съборена, никаква бомба не е паднала“. Кажете: „Чух, но не зная дали е вярно, че е паднала бомба на Семинарията“.

После и тук, на Изгрева, говорите непроверени работи. Учете се нещата, които говорите, да ги проверявате в самите себе си; вие можете в себе си да ги проверите. Аз съм ви казал толкова пъти да ги проверявате – всеки по който начин може да ги провери. Вие искате да посетите един ваш приятел в града или на Изгрева. Спри се, виж в себе си вярно ли е, там ли е, направи един опит. Искаш да го посетиш, но дали е там, или не, не знаеш. Ако приятелят ти е вкъщи, ти ще усетиш една пълнота в ума си и в сърцето си. Някой път ще усетиш пълнота, а някой път – празнота. Нещо ти казва: „Иди, той е там“. А друг път усещаш, че не е там – отиваш и го няма. Веднъж, два, три пъти правиш опити – и започваш да разбираш и

да различаваш тия състояния, когато твоят приятел е там и когато не е там.

Когато вашият приятел е там, ще знаете по вашето състояние. Някой път от невидимия свят ти дават признак. Речеш да посетиш един свой приятел – и лявата ти вежда заиграе; значи той не е там. Ако ти заиграе дясната – той е там. Като играе едната вежда, това показва, че е там. Като заиграе другата, това показва, че не е там. Ако поиграе лявата вежда – няма го приятеля ви. Като ви поиграе дясната – идете, ще го намерите: съобщение има. Ти запиташ и от невидимия свят ти казват: „Не е там“. Те са отвивисти, с една дума ти отговарят, разсъждение няма. Питаш: „Да ида ли?“ „Да“. Но ти казваш: „Какво ще бъде времето?“. Като ти кажат „Да“, не питай какво ще бъде времето, ще има ли превозни средства. Като ти кажат „Да“ – върви напред. Като ти кажат „Не“ – не отивай. Ти казваш: „Ако има превозни средства, пари имам“. Не ходи – колкото и да бъдеш осторожен, ще се случи нещо лошо.

Сега Господ не е същество на безпорядъка. И при най-малките работи във вашия ум и най-малката мисъл понякога произвежда един вътрешен дисонанс – и ти не можеш да бъдеш слушан. После другото... Казват: „Човек се излъгва“. Ние сме на Земята. За да имате нещо съществено, трябва да пазите реда, който и на каквато степен на развитие да е. Седи някой, но колко знае? Например някой път аз съм говорил толкова за музиката. Има хора, има деца, като ги чуя да пеят, понякога аз се връщам назад. Има хора, като ми пеят, отивам напред – нищо повече. Казваш: „Да се връщам ли назад?“. Щом чуя, че хората пеят, ще зная. Когато някой умре, пеят. А плаченето не е ли пеене? Този, когото търся, го оплакват, пеят му песни; изпращат го в другия свят и казват: „Заминал си е вече“. Те му пеят последната песен – за довиждане. Тогава аз се връщам назад. А пък когато отивам да посетя някого и не му пеят песни, тогава отивам. Вие идете и питате: „Защо му пеят?“. Защото си е заминал. Казвате: „Не може ли да не си заmine?“

Ще ви приведа пример с един руски епископ. Има един разказ, който не е верен – това е митически разказ. Този епископ вижда един овчар, който прескача тоягата си на едната и после на другата страна. Пита го: „Защо, синко, прескачаш така тоягата си?“ „Моля се“ – казва онзи. Овчарят каже: „Да бъде тъй, Господи“. Той прескочи на едната страна – и стане

много добре. Каквото поиска, като прескочи от другата страна, пак става. Епископът казва: „Синко, тъй не се моли“. И започнал той да го учи да се моли с „Отче наш“. Учил го, учил го – овчарят научил молитвата. Като го научил, епископът се качил на парахода и отпътувал. По едно време овчарят забравил молитвата, турил си дрехата на водата и стигнал парахода върху дрехата си – отишъл да пита епископа как беше началото. Владиката пътува с параход, а пък овчарят – с дрехата си. Като го видял, епископът казва: „Синко, моли се, както знаеш“.

Докато се возите на чужди кораби, вие сте в човешкия порядък. Когато ви води Божествената мисъл, вие сте в Божия порядък. Когато те водят чужди мисли, това е безпорядъкът на нещата.

Второто нещо: пазете се! Не всичко, което ви хрумва във вашия ум, е ваше. Вие мислите, че всяка мисъл, която иде във вашия ум, и всяко желание, което иде в сърцето ви, е ваше. Не е ваше. Някой път на десетте мисли и желаниа, които идват, едва едно е ваше. Вие трябва да знаете кое е ваше; пък чуждото си е чуждо.

На вас ще ви кажа: пазете се от кръчмарската любов. Ще ви обясня какво нещо е кръчмарската любов. Кръчмарят ще дойде, ще каже: „Аз имам много хубаво вино. Ела да опиташ какво вино имам“. Завежда те – ти гледаш десетина-двадесет бъчви. Започваш да опитваш виното на кръчмаря, не него. Кръчмарят точи и ти изпразваш неговите бъчви. Този кръчмар най-първо ще те почерпи една чаша. Щом като кажеш, че го харесваш, той ти дава. Ти изпразваш чашите, опиваш се, а той остава трезвен. Питам: кой от вас печели – този, който изпразва бъчвите, или кръчмарят? Кръчмарят прокопсва. На кръчмар, който продава виното с пари, да не стъпвате в кръчмата му – нищо повече. Там като дойдеш, не пипай, спри се! Туй, което се продава с пари, не го пипай – то не ти трябва. Пък има и други едни кръчмари. Този кръчмар има бъчви и те са по планините, по долините. Той ще те заведе на планината, при една такава бъчва, и ще ти каже: „От тази бъчва може да пиеш колкото искаш“. Завежда те в долината и пак ти казва: „Колкото искаш пий“. Пийте от онова вино, което е без пари. После онова вино, което прави човека шашав, не го бутайте: пийте от онова вино, което внася живот.

Сега викам някого, казвам му: „Ела“. Той пита: „Ти обичаш ли ме?“. Значи той иска да ми плати. Това е кръчмарска любов. Дойде някой, казва ти: „Аз те обичам“ – ти също ще платиш заради това. Идеш при някой адвокат, идеш при някой лекар – той ще ти направи една инжекция, после ще платиш. Но инжекцията освен че не подобрява работата, но я влошава. Защо ще ходиш да се мъчиш да те инжектират... Тогава къде ти е вярата? В човешкия порядък. Ти поеми въздуха: като го поемеш – той лекува. Като отвориш очите си и приемеш светлината, ще имаш инжекция.

Ако топлината не може да внесе в тебе онова, което искаш, ако светлината и въздухът не могат да го внесат, всичките други неща са празни. Външни неща са това, които не са свързани с Бога. Онзи, който няма хляб, да яде пръст – това разбирам; но онзи, който има хляб, да яде пръст – това е престъпление. Единственото нещо в един лекар, което лекува, това не са лековете. Има хора, които са пратени за лекари в света, но те носят лекарствата в себе си. Те имат една магнетическа сила, която лекува. Лекарят лекува с това, което излиза от него. Христос лекуваше хората с онова, което беше в Него. Онази жена като се допря до Него, Той рече: „Излезе нещо от Мене“. И аз казвам: „Идете при един такъв лекар, че като те пипне той, да излезе нещо от него“. Щом излиза нещо от лекаря, намясто е. Щом нищо не излиза от него, ти при такъв лекар не ходи.

Често мнозина идат при мене да ме питат по някой въпрос. Още преди да ме питат, те казват: „Ясно ми е“. Въпросът е разрешен: още преди да е дошъл при мене, въпросът му е разрешен. Тогава казвам: „Няма какво да ме питаш, Господ ще ти изясни нещата“. Казвам: всеки човек, при когото вие се приближавате и нещата ви стават ясни, той е в Божествения порядък. Ако отиваш някъде и умът ти се забърква, не стой там.

После пазете достойнството на другите тъй, както пазите вашето достойнство. Има една мярка за това. Гледам, мнозина се събират и говорят за някого – и всички дадат ухо, приятно им е. Някои не обичат някого и като говорят, приятно им е. Но някои, които го обичат, вземат страна и все спорят. Допуснете, че отивате в един дом, където майката я няма. Тя е оставила детето само и то се е напарфюмирало с онова, което е излязло от него. Така се е напарфюмирало и мирише,

като от най-хубав парфюм. Вие идете, видете и започвате да разправяте: „Гледай, мари, как е оставила детето така да се напарфюмира“. Вие като говорите така, я излагате. Вземете това дете, стоплете вода, измийте го от този парфюм. Вземете чисти пелени, повийте го. Майката като дойде, да намери ред и порядък. Щом ти видиш някъде, че няма ред – това е твоя работа. Като свършиш нейната работа, тебе те опитват колко любов имаш – и на майката ще ѝ стане мило. Като види, че ти си окъпала детето ѝ, ще ѝ стане мило на душата. Ще каже: „Добра жена е това“. А вие какво правите?

Когато Господ ви дава условия да покажете любовта си, вие показвате знанието си. Знаете ли колко е мъчно човек да живее така?! Мене някой път ме интересува, когато някой дойде и ми разправя неща, които аз зная много добре. Дойде някой – разказва ми нещо; дойде втори, трети, четвърти... Казвам му: „Аз го зная добре“ – и го осветявам по въпроса. Каква нужда имаме да разправяме за нещата? Тогава вие се намирате в положението на онзи турчин, който казал: „Който влезе, ще съжالياва, и който не влезе, пак ще съжالياва“.

Има неща, за които вие съжالياвате. Съжالياвате, че не сте богати. Богатият пък съжالياва, че е богат, защото като станеш богат, ще ти приложат най-лошите работи. Ще кажат, че си крал, че си кождер, най-лошите имена ще ти турят. А пък като си сиромаш, няма да ти ги турят, само ще кажат, че си сиромаш. Никой няма да каже, че си крал, че си лъгал, а казва: „Добър човек е, ама сиромаш“. Вие винаги искате богатства. Тогава ще бъдеш богат, но трябва да носиш този товар.

Сега въпросът не е да се занимавате с лошите работи, по-неже така прекъсвате общението си с Бога. Тогава ще изгубите вечния живот. Аз съм правил доста опити. Дойде някой и ми казва: „Еди-кой си брат ме излъга. Обеща ми нещо и не си удържа думата.“ „Какво ти е обещал?“ „Туй и туй“. Считайте, че той ви го е дал. Някой път ти изискваш. Не, остави този брат, не изисквай!

Вчера идва една сестра, която боледува. Аз ѝ казвам да направи една малка работа. Казва: „Аз да оздравея, Учителю, ще посветя живота си на Господа“. Оставете тия работи: тя досега е живяла 20 години и е създала тази болест, досега не е посветила живота си на Господа, че отсега ще го изпълни. Това, което ѝ казвам, тя не иска да го изпълни, а иска голямото до-

бро и голямото зло. Те трябва да седят отвън. Аз ѝ давам малкото добро; малкото зло е вътре. Ти направи малкото добро, то ще те спаси. Голямото добро ако влезе в твоя организъм, той не е в състояние да издържи. Тогава ѝ казвам: „Ако не ме слушате, лекари има в света, ще плащате; тук даром искате“. Рекох ѝ: „Направи туй, малкото“. Отговори ми: „Аз искам изведнъж да оздравея“. Казвам ѝ: „Не можеш изведнъж да оздравееш. При теб най-малко шест месеца трябва да минат, за да имаш едно подобрене, като едно житено зърно“. Тук се е набрала нечиста кръв, трябва нещо от въздуха да влезе, от храната да се подобри. Трябва да дойдат всички светли духове да работят, да подобрят тази работа, то не е лесна работа.

Сестрата ще каже, че аз мога да лекувам. Вие не знаете как става лекуването. Лекуването става от Господа, не от хората. Казвам ѝ: „Ти искаш да ме заставиш да ти кажа: утре ще оздравееш. И като не оздравееш, ще речеш: „Каквото каза Учителя, не стана“. Казвам ти: след шест месеца ще имаш едно подобрене, като просено зърно. След една година и половина ще имаш по-голямо подобрене, ще имаш две просени зърна“. Ще се учите на търпение. Щом дойде просеното зърно, работата вече е свършена, стига да стане едно малко подобрене.

Казвам сега: приложете онзи закон в себе си; приложете свободно закона. Аз не искам вие да бъдете светии. За да бъдете светия, трябва да имате една опитност от хиляди години. Ако досега не сте станали светии, ще бъдете обикновени хора; то за светийството се иска много работа. Казвам: във всичките времена религиозните хора са имали големи мъчнотии, светът не е свободен. Ние сме заобиколени с два лагера на същества, които се борят. Ето, сърбите искаха от невидимия свят да ги освободят. Една клика стана да се борят с германците; другите направиха друго. Какво стана сега, кажете ми? Не се бори със силния, нищо повече! Ако някой от вас мисли, че можете да накарате Господа да направи това, което вие искате, много се лъжете. Тогава ще имате туй, което сърбите имат. Ще дойде Господ с „Щуки“, с танкове. И като мине през тебе, навсякъде ще бъде пустиня. Ако с мир го направиш, като подпишеш един пакт с Него, трябва да държиш на това.

Та пактовете, които сте подписали с Господа, изпълнете ги! Ако не ги изпълните, лоша е работата. Подписания пакт с Господа дръж с Него. Не държиш ли с Него, всичко ще бъде

пометено. Сега казвате: „Господ да ви помогне“. Какво има Господ да ни помага? Дръжте пакта с Него. Господ ви помага, но вие слушате другите. От другия лагер са доста силни. Когато казвате: „Ние не живеем добре“, това е другият лагер. Аз чувствам два лагера вътре. Едните са тъмни, другите – светли; едните са плодни дървета, другите – цигански тръни. Едните са плодни дървета – круши, сливи; другите са драки, цигански тръни. И магарешки тръни има навсякъде...

Сега ви говоря за порядъка. Помнете: в който порядък влезете, такъв ще станете. Щом влезете в един свят, където хората пушат, като излезете навън, ще миришете на тютюн. И другите не може да не повярват, че не сте пушили. Като пиете една чашка винце и като излезете навън, ще миришете на вино. Вие като пиете една чашка вино и като влезете в духовния свят, веднага ще ви изпъдят, защото това е лошо ухание. Виното е подквасено с една подкваса от много нечистотии. На едни животинки се дължи ферментирането на виното.

Това аз ви го давам за изяснение. Но това вино за някои хора е необходимо. Например като станете стари, по на 80 години – може да вземете около 50 или 100 грама на ден за цяра. Ако не пиете вино, още по-добре. В Писанието се казва, че хората най-първо пиха човешкото вино и като се свърши, накараха Христа да им направи друго вино. Той каза: „Донесете вода“ – и направи вино от водата. Казват: „Защо ти си оставил хубавото вино?“. Но това е духовното вино, което не опива; то не е вино, което ферментира. Ако е от последното вино, пийте; ако е от първото вино, оставете го настрана. Първото вино в света е вино на раздори, второто е вино на мира. Туй, което произвежда раздори, това е първото вино; туй, което внася мир, е последното. Тъй седи въпросът. Питат: „От кое вино да прием?“. Ако искаш да се караш, пий от първото вино; ако искаш мир, пий от второто вино.

Едно правило всички си турете: един ден на Земята ще изчезнем като листата. Сестра Динова къде е сега? Колко добра сестра беше, тук седеше. Къде ще я намерим? Имахме един брат Йордан Савов, къде е той? Един ден този брат изчезна, отиде някъде – в оня свят. Вие не сте го видели. Аз ги виждам, зная къде са, но не може да ви разправам за тях. За мене е ясно, за вас не е ясно. Вие един заминал брат никога вече няма да го срещнете в тази форма. Сестра Динова никога вече

няма да я срещнете такава, каквато беше. Отиде тя, нещата не се повтарят... Динова ще я срещнете в друга форма, не в тази. Тогава ще съжелявате, че сте я обидили, че сте говорили лошо за нея. Сега не можете да се примирите, но после няма да имате условия да се примирите. Да допуснем, че дойде един ангел и вие го изпъдите. Той втори път няма да дойде вкъщи. И вие ще съжелявате защо не сте го нахранили.

Та казвам: условията, които Господ ви дава, не ги изпускате; не изпускайте да направите едно добро. Сега вие седите и се тревожите. Какво има да се тревожите сега? Господ е направил света. Като влезете в Неговия порядък, ще видите, че всичко е намясто. Като излезете из Божествения порядък, нещата не са намясто. Ще влезете в духовния порядък, а там има борба. Като влезете в човешкия порядък, там има неразбория, която никой не може да оправи. Затова очакваме Божественото да влезе в нас, за да внесе порядък. Ние се нуждаем от храна, не от голи думи.

Когато говорим за любовта, подразбираме това, което носи живот. Христос казва: „Аз съм живият хляб, който е слязъл от Небето. Всеки, който Ме яде, ще има живот вечен“. Тази храна тук е временна. Докато ти мислиш за Бога – живееш; щом престанеш да мислиш за Него – почернееш, потъмнееш, обезсмисля се животът ти, започваш да остаряваш. Най-после не знаеш къде да идеш, изгубиш пътя. Вие седите тук. Ако се държите за Господа, никаква бомба няма да падне. Но ако скъсате връзката с Господа, знаеш ли колко бомби могат да дойдат? Имаме приятели, които са в Белград – те ще имат друга представа; тук само половин час имаше дум-дум. Я да дойдат 60, 100, 150 аероплана да пускат бомби 5–6 часа, а после да избият 100, 200, 300 души.

Та казвам: ако се държим с Божественото, страданията ще бъдат най-малките; много малки ще бъдат, като просени зърна. Ако се откъснем от Божествения порядък, ще имаме такива страдания, каквито никога не сме виждали. Сега ви казвам: не разваляйте пакта си с Господа! Пример от сърбите не вземайте. И вие пакта с Господа не разваляйте. Каквото сте обещали, изпълнете го. Тогава всичко ще имате и каквото искате, ще ви бъде. Ако развалите пакта, опасна работа е. В нищо да нямате изневяра и колебание. Кажете: „Подписахме го – ще го изпълним, нито на йота няма да изменим. Ще

изпълним всичко, каквото сме обещали“. И Той ни е обещал. Ако ние изпълним пакта, и Той ще го изпълни; ако ние не го изпълним, ще стане туй, което никога не сме желали.

Казвам: не разваляйте пакта си с Господа. Ако някой ви пита какво говори Учителя, кажете му: „Не разваляйте пакта си с Господа“. Няма по-хубаво нещо от това, човек да държи на онова, което е обещал. Тогава ще живеете, както вие обичате. Аз желая всеки, каквото разбираме има, така да живее. По-добро от него няма. Всинца имате добро разбираме, всинца разбирате много добре. Понякога, като слушам как някой разправя някому, казвам: „Браво!“ . Той му разказва как да живее, как да се пожертва, как да се моли... Тъй хубаво разправя, че аз казвам: „Браво, много хубаво говори“. Онзи казва: „Това, което проповядвам, аз още не съм го направил, уча го“. Казва: „На мен ми проповядваха така – и аз проповядвам“.

Каквото са ви проповядвали, и вие го проповядвайте – не е лошо. Туй, което проповядвате на другите, е хубаво – пакта само да не разваляте. Пакта го развалиха англичаните; пакта с Господа и дяволът го развали. Той като дойде, ще попита: „Що ви трябва?“. Той ще ви обещава много, но вие не вярвайте на големи обещания. Този, който много обещава, нищо не дава. Като дойде Христос, ще каже: „Ти ще имаш страдания и неволи – доброто ще дойде към края“. Като дойде дяволът, ще ти каже: „То богатство, слава, апартаменти, автомобили“ – всичко туй ще ви даде. Този, който обещава всичко в началото, той лъже. На този, който казва, че ще страдаш, дръжете неговата страна. На този, който казва, че доброто ще дойде в началото, не стойте на неговата страна. Когато доброто е в края, това е вярно. Когато на Земята доброто е в началото, не е вярно. Не се лъжете – нищо повече.

Защото Господ сега иде на Земята да научи всичките народи как да живеят, затова всеки да държи обещанието си. Всичките народи трябва да служат на Господа. Земята е на Господа: тя не е на англичани, на германци, на руси, на българи. На всеки народ той е дал по една площ. Понеже народите не изпълняват Волята Божия, затова страдат. Господ иде сега да тури ред и порядък на Земята. Редът и порядъкът няма да дойдат тъй, но ще дойдат с големи страдания. Хиляди кораби ще потънат, богатите ще осиромашеят, страданията ще дойдат, ще има земетресения... Какво ли няма да има – ще има

гладория за всички, даже по един грам масло няма да има. Като изпоядат кравите, откъде ще вземете масло? Сега още има крави. Отиват хората, но като не сеят нивите, откъде ще дойде житото? Не се засяват и картофи... Всяка война носи лоши последици със себе си. След това лошите мисли и лошите желания – те също произвеждат болестите.

Та казвам: сега ние ще се молим на Бога по възможност да минем през най-малките страдания, през тези, които можем да издържим; да минем и само да се кръстим в страданията. Че баня ще има, ще има, но ще се молим кожата ни да не се охлузи. Който има две ризи, едната ще се вземе. Христос казва: „Дай едната“. Сега като ти вземат едната, благодари, че не са ти взели и двете. Благодари, че ти е останала една риза; благодари за нея. Тъй е казал Христос. Това е за нашите времена: който има две ризи, едната ще му я вземат. Имаш един син и една дъщеря – ще ги вземат, ще ги мобилизират, ще идат да се бият. Какво ще направиш тогава?

Та като ви мобилизират, трябва да идете като юнаци, не като страхливци. Ние сме за войната, но ще воюваш с доброто. Ще ида на война и ще кажа: „Аз не зная да се бия, не мога да превързвам пукнати глави, счупени ръце и крака. Гладни хора мога да храня, болни да лекувам...“. Вие ще направите другото, но аз него не го зная. Вие направете другото: идете, бийте се, пък аз ще превързвам. Всинца ще идем да видим какво нещо е войната. Вие ще воювате по два начина: трябва да обезоръжите вашия неприятел.

Не разваляйте пакта си; един спрямо друг не разваляйте пакта. Щом се карат двама души, пактът е развален. Отстъпете! Двама души спорят за нищо и никакво – те имат някакъв договор. Да отстъпят.

Запомнете само едно нещо: вие имате много добри разбирания. Толкова добри, че няма защо да се учите повече. Но още не прилагате пакта си тъй, както трябва.

Отче наш

26. лекция, 9 април 1941 г., сряда, 5 ч., София, Изгрев

ДОБРЕ ЩЕ БЪДЕ

*Добрата молитва
Размишление
Махар Бену Аба*

Вие по някой път минавате за герои вътре в себе си. Някой мисли, че е повдигнат, че знание има, че светлина има; казва: „Това зная, онова зная, всичко зная. Какво ли има да уча още?“. Той мисли, че като каже: „Да се обичаме“ – свършен е въпросът. Хубаво е всичко да знаеш, но вземи например, че те хвърлят във водата – какво ще правиш? Хвърлят те във водата, оставят те: какво знаеш? Като те оставя сам, какво ще направиш? Знаеш ли колко мъчно е да се съблечеш във водата? Имаш голям балтон, модно си облечен – и те хвърлят във водата с този балтон. Ще идеш на дъното на водата. Трябва да се съблечеш и колкото по-малко дрехи имаш, толкова по-добре ще плуваш. Ако знаеш как да употребиш ръцете и краката си, ще излезеш от това положение.

Казвам: има една страна, на която всички трябва да обърнете внимание. Човек може да си претовари мозъка. Може да претовариш мозъка си от чрезмерно ядене, може да го разтвориш от много пост. Може да го претовариш от такива мисли: какво ще правим, как ще преживеем на Земята, или от безпокойства. Защото като се безпокоиш, това не е осторожност, а е страх. Така таксуваш мозъка си с една отрицателна енергия. Може да си много докачлив. Това е един център – и пак товариш мозъка си повече. Постоянно мислиш за себе си – този да не те обиди, онзи да не те обиди. Тогава таксуваш не целия си мозък, а определени места, с енергиите. Този център ти го товариш.

Някой път човек трябва да се освободи от личните идеи. Богатия трябва да го извадиш навън. Някой не те е погледнал някак си – и ти се докачиш веднага. Той може да е неразположен или да го боли корем, или нещо му се е случило. Ти казваш: „Защо не ме гледа умилно, а ме гледа начумерено, като че съм му изял бащиното имане?“. Или някой път един човек

иска да бъде по-остър, повдигне си гласа. Ти казваш: „Защо да го повдигне?“.

Като дойдоха англичаните със своите аероплани, как ни говореха, как ни проповядваха? Дойдоха и туриха доста голяма светлина, за да ни видят. Те хвърлят бомби, но първо осветяват мястото, да видят намясто ли ще паднат тия бомби. Тия ракети, които хвърляха, за да осветят, доста дълго време светеха. Някои казваха: „Запали се аеропланът“, пък то е ракета, с която осветяват, за да видят. Те казват: „Да ви кажем у нас как спускат бомбите“. Искат да видите и вие как ги спускат.

Казвам: ние не сме хората, които спуснаха бомбите; други ги спуснаха. Защо не идете на тях да им покажете, а на нас? Ние сме непричом, че други са ви спускали бомби. Казват: „Да ви покажем. Видяхте ли? Нас ни турят като арбитър да преценим хубаво ли е, или не. Ние имаме разрушения, искаме да видим и на вас как ви е?“. Ние им казваме: „Хубаво, вие сте богати хора. Защо не искате да платите на хората? Платете си дълга. Вие сте обсебили целия свят“. Имат право и те. Кой е прав?

Сега всички вие сте англичани; съвременните хора ги считам, че са англичани. Новото, което иде, това са германците. Първият елемент от името на англичаните – А, е човек, който е натоварен много. Не ти трябва толкова, разтовари се! Англичанинът е човек, който е натоварен и трябва да се разтовари. Той, който е много натоварен човек, търси говеда, за да тури товара си на другите да го носят. Но това вече не е Божествено.

Казвам: сега това е в реда на нещата. Тази война е чисто духовна. Една голяма борба има между светлите братя и черните братя – така ги наричам аз. Те преди милиони години се биха и черните взеха надмощие. Тогава светлите братя се оттеглиха, дадоха място на другите – и така Земята беше обвита в мрак и тъмнота; около Земята владееха те. Тогава дойдоха тия, светлите братя, за да устройват Земята. Шест дена работиха, имаха голяма борба и Писанието казва: „Господ видя“. Господ видя, че всичко е направено добре, обаче онези се ухитриха. Като видяха, че Той направи първия човек, дойдоха, че внесоха своята тъмнина вътре в хората. По-напред тъмнината беше отвън, а светлината – отвътре. Когато Бог на-

прави светлината отвън, те внесоха тъмнината в съзнанието на хората – и хората съгрешиха. Отвън е светло, светът е доста хубаво уреден, но в нас вътре е тъмно.

Гледам тук, че някои, които са от Захарната фабрика, са дошли, облечени в бяло. С бели дрехи идват да си почиват тук. Казвам: няма нищо. Те рекоха: „Пет-шест часа не сме спали“. Казвам: всички бяха в будно положение да се молят, разсъждаваха какво ще стане. Питате: „Кое е Божественото?“, и искате да знаете кои са на правата страна. Да ви кажа: онзи, който в дадения случай ви изважда от водата, когато се давите, е човекът, който е пратен от Бога. Той може да е лош циганин, може да е какъвто и да е, не го зная, но е пратен от Бога... Пък може да ти е брат, за такъв да го мислиш, но ако не може да те извади, не е от Бога пратен. Този човек, който е от Бога пратен – той ще те извади. В даден случай онзи, който ни помага, той е от Бога пратен.

Законът за мислите е същият. Ти имаш много мисли, които не могат да ти помагат – те не са от Бога. В сегашните изпитания ние ще познаем кое е от Бога. Аз харесвам един наш брат. Отива той за Габрово, качва се на трена и на гарата го заварва бомбардировката, запалването на бомбите е на 300–400 метра. Всички започват да бягат. Той казва: „Къде ще бягам навън? Може да ме претрепе някоя граната или ще ме хванат, че бягам, ще помислят, че съм някакъв шпионин, понеже имам такава опитност. Казах си: „Каквото даде Господ“. Преживях това, но нещо ми казва: „Не бой се“. Гранатите пукаха около мене 3–4 часа“. Братът рече: „Разбрах много работи. Сутринта към 5 часа, като съмна, видях, че още един герой има в трена. Всички други бяха избягали. Излязох и от тук-оттам научих много работи. Ако човек не вярва в Бога, ще му се пръсне сърцето. Казвам си: „Каквото Господ даде“ – и отправих ума си към Бога“.

Казвам: човек трябва да има светлина във време на мъчнотии и ще почувства онова – Божественото. Като се даде тревога тук, ангелите идват отгоре да ни защитават. След като се мина канонадата, виждам – тук, из двора, намериха парчета от шрапнелите, но не от неприятелските бомби, а от нашите гранати, с които стрелят. Като гонеха неприятеля, те се пукат и като падат, могат да претрепят човека. За спомен

около десетина парчета бяха паднали. Паднаха наблизно, не са влезли в прозорците. Намериха и малки патрончета.

Една сестра върви подире ми и ме пита какво ще стане. Рекох ѝ: „Ще видиш. Това, което сте видели, е нищо, то е първата сцена. Вие не сте видели това, което се казва в Писанието – че цялата Земя в огън ще пламне“. Че ние какви трябва да бъдем? Ако дойде огънят, какво ще стане? Като те изгори огънят – отиде. Но този огън може да те пречисти, както златото пречиства. Този огън е намясто. Това е един вътрешен огън. Казва Писанието: „Ако онези дни не се съкратяха, ни една жива душа нямаше да остане“. Сега ще видите какво нещо е обсаждане на Йерусалим. Днес не страдат онези, които са на фронта, но онези, които са в тила. Ние тук сме в тила, но всякога неприятелят атакува тила, не фронта. На фронта са по-добре – аероплани не могат да ги намерят. В тила ги намират.

Казвам: не трябва да се таксуваме. Някои ги е страх. Седиш и мислиш някоя бомба да не падне. Чуваш: първата не пада до тебе, но мислиш – втората може да падне; и дойде пак това напрежение. 80 бомби – все туй напрежение: таксуваш. Започнеш да мислиш: „Ами ако дойдат втори път? Ами ако дойдат трети път?“. Започнеш да таксуваш, да таксуваш... Казваш: „Дотегна ми животът“. Онези горе в аероплана, които отиват да се бият, и онези, които отиват да гасят пожара, когато избухне – около тях падат гранати, но те гасят пожара.

Знаете ли, има един пример. Във войната раняват един сръбски офицер в крака, счупват му го. Отива един германски лекар, започва да го превързва. Сръбският офицер изважда револвера си и ранява лекаря. Лекарят взема револвера и му говори на немски: „Аз искам да ти помогна. Ако е за война, като оздравееш, можем да се бием“. Взема му револвера и му превързва крака. Повдига си палтото и му показва револвера си, казва: „Ако е за револвер, и аз имам. Не е геройство да те претрепам, но искам да ти превързва крака. Като оздравееш – тогава пак може да се бием“.

Понякога и вие, когато някой иска да ви направи услуга, вадите револвера си. На всеки човек, който ви е направил услуга, бъдете благодарни. Знайте, че всички народи – германци, англичани, руси, българи – вършат Волята Божия. Ние не трябва да се месим: всеки върши Волята Божия. Бог е турил народите на изпитание – и нас е турил на изпитание. Казва-

те: „Какво ще дойде от това изпитание?“. От него ще научим нещо много хубаво. В какво тогава седи лошото?

Когато оная вечер англичаните пущаха своите ракети с парашут, някои казваха: „Каква хубава звезда, като пентаграм“. Около пет минути тя осветява цялото място наоколо, да видят намясто ли са хвърлили бомбите, или не. Някой път, като се запалят и във вас такива парашути, тогава от черните братя искат да видят някакъв обект – и да хвърлят някаква бомба. Сега, през тази седмица, някои се събират да се молят. Като се даде тревога, как ще се молят, кажете?

Преди години във Варна през тази, Страстната седмица, стана един случай. Казал някой, че е станало земетресение, както били събрани в градската църква „Св. Никола“, но се затварят вратите и 19 души били смачкани отдолу. Като се натрупали всичките хора, не могат да излязат – 19 души умряха. Като казали, че има земетресение, всички бягат, да не би да се събори църквата. После имаше десет ковчези. През тази седмица стана това.

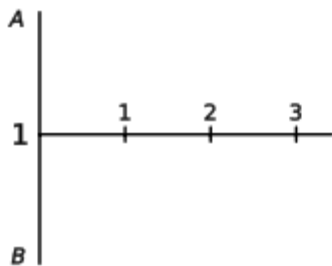
Казвам: молиш се, но дойде една тревога – какво ще правиш? Вие досега сте имали вътрешни тревоги. На какво се дължат те? Имате една вътрешна тревога – същото нещо е. Трябва да бъдете свързани с Бога. Какво ще стане? Ще стане туй, което никога не е ставало. Какво ще стане със змията, която е облечена със стари дрехи? Дойде змията на някое тясно място, старата дреха я изпуска и остане с новата. Тя живее според Христовото учение: който има две дрехи, едната да даде. Змията казва: „Постъпвам според това учение“. Отдолу новата дреха се е образувала. Като дойде тя, старата змийска дреха, с която е била облечена, цялата се изхлузва. Мнозина намират тия дрехи на змията и с тях обличат бастунчета.

Казвам: сега трябва да се съблечем от разните стари навички, от старите мисли. „Какво ще стане?“ Какво ще стане ли? Христос казва: „Ако те съблазни окоето ти, извади го“. Как да си извадиш окоето? Ами ако сега, както е война, ти извадят окоето? Например някое парче от засада те удари и ти извади окоето... На един германски офицер така му извадили сега окоето, във войната, и той благодарил, че не са и двете. Като те удари едно парче и ти извади окоето, какво ще правиш? Сега мнозина от вас имате по две очи и пак сте недоволни. Онзи е

останал с едно око и пак е доволен, благодарен е; казва, че пак ще иде да се бие с Германия срещу англичаните. Превързват крака на одного и той казва: „Бързо да ми превържеш крака, че ще ида да се бия с англичаните“.

Не трябва да таксуваме мозъка с излишна енергия, която не е Божествена. Всякога, когато стане претрупване на мозъка, се явява вътрешно безпокойство. Например в любовта, в самото чувство човек може да се натовари чрезмерно така, че му става отвратително, не иска да обича никого. Тогава трябва да се разтовари.

Казвам: ние трябва да употребим колкото се може повече центрове, разнообразна трябва да бъде мозъчната деятелност. Има умствен труд, има и чувствен труд. Някой път правите погрешката на онзи калугер, който целия ден се молил. Хубаво е, не е лошо да се моли човек. Но ти се молиш Господ да ти даде благословение. Той се молил и Господ дал дъжд. Но като дойде дъждът, трябва работа: има царица да се копае, домати има. Господ си е свършил работата, а ти ще вземеш мотиката, ще идеш да помагаш на доматиците, на царевичката ще помагаш. Ако искаш – и там може да се молиш; няма да се молиш само в някоя къща.

Та казвам: има едно ново схващане. Гледам – мнозина разправят за своите изпитания. Пазете се от едно нещо – не разказвайте нещата, както не са. Какво е отношението към 1, 2 и 3? AB е една ос, която се върти. Завърти се веднъж – имате едно завъртане на оста: тогава имате 1:1. Имате 1:2 – тогава имате две завъртания; а като имате 1:3 –

имате три завъртания. При 1:3 значи тази ос три пъти се е завъртяла. Ако е платно, то три пъти се е завъртяло около оста. Кое число е по-голямо? Оста си е ос, но едно число показва работата на оста. 13 или 12 показва в дадения случай каква работа се е извършила.

От работата, която човек свършва, се показва какъв е той. Ти проповядваш на един ученик, но си сприхав – сплашиш

ученика и той не може да те разбира. Трябва да бъдеш толкова разположен, че като му разправяш, той да възприеме онава, което имаш в ума си – да се съкрати времето.

Сега по някой път съм слушал някои да казват: „Толкова години ние слушаме тук. Какво сме научили?“. Вие искате всичко да ви дойде на гости, като една стока да го продавате. Че трябва да работите над себе си! Има един вътрешен начин за работа. Сега какъв е вътрешният и какъв е външният начин? Външният начин се вижда и е материален, той се материализира; вътрешният сега се образува. Сега откън растенията, камъните и светлината ни учат. Това е процесът на всичките същества. Значи това съзнание ни обгръща.

Сега по някой път вие казвате: „Аз съм свободен да правя каквото си искам“. Един кон, на който съм турил гем, е свободен да върви, но той върви там, дето аз искам. Аз съм се качил на гърба му и конят върви, където аз искам. Вървя и потегля юздата наляво – и той върви наляво; потегля юздата надясно – върви надясно. Конят казва: „Аз ходя, дето си искам“. Той ходи, където аз го направлявам.

И вие ходите там, където ви направляват. Някой казва: „Аз съм свободен“. В какво сте свободни? От болест не си свободен, от глад не си свободен, от безпокойство не си свободен, от сиромашия не си свободен... Друг казва: „Каквото помисля, все става“. Тревата каквото помисли, също става. Някой път тя може да е помислила, че страда за дъжд – и дъждът дойде. Тревата казва: „Каквото помислих – стана“. Понеже и на мене ми трябва дъжд, също казвам: „Каквото помислих – става“. Аз ли каквото помислих, стана, или каквото тревата помисли, то стана? Каквото тревата помисли – то стана, и каквото аз помислих – също стана. Но това стана не защото аз го помислих, но понеже помислих за нещо, което трябваше да стане.

На един добър човек му е дошло наум да направи благодеяние. Неговата мисъл се е проектирала в пространството. Ти мислиш да има някой, който да дойде да ти помогне. Този човек идва със своите блага и ги раздава. Казваш: „Аз помислих и той дойде“. Ти криво мислиш: мислиш си, че понеже ти си помислил, този човек е дошъл, а ти си помислил, защото първо той е помислил. Този човек казва: „Да ида да посетя бедните хора, да им раздам нещо“, а ти си възприел неговата

мисъл. Благодари, че си възприел неговата мисъл да дойде и да ти даде нещо. Казваш: „Аз каквото помислих, стана“. На него от друго място му е дошла идеята.

Казвам: когато ви дойде една хубава идея, тя иде от един друг, по-висок свят. Ти се радвай, че съзнанието ти е било будно, за да можеш да възприемеш Божественото и да се ползваш от него. В сегашния век на нас ни трябва изпълнение на Волята Божия. Има два начина за изпълнението ѝ: единият начин е сегашният, по закон. Всички изпълнявате Волята Божия по закон – и камъните, и водата, и земята я изпълняват по закон. Вторият начин е по любов, но него сега го учим. По закон страхът е отвътре и той е, който те заставя. Страхът е отвътре – да не бъдеш наказан, ако не изпълниш закона. Страхът е отвътре, а законът е отвън. При втория начин страхът е отвън, любовта е отвътре.

Казвате: „Искаме да се освободим от страха“. Страхът е намясто, но него трябва да го турим на мястото му. Страхът трябва да го турим отвън. Той е много добър слуга, но не е много добър господар. Казвам: когато Любовта стане господар, когато милосърдието стане господар, а алчността – слуга, и когато страхът също стане слуга, тогава светът ще се оправи. Когато учтивостта и мекотата станат господари, пък силата е слуга, е много добре – светът ще се оправи. Всичко онова, което е грубо, трябва да бъде отвън, а онова, хубавото, да е отвътре. Тогава светът ще се оправи. Всичко онова, което става отвътре, трябва да е господар, а всичко онова, което става отвън, да е слуга. Именно затова трябва да има едно разнообразие.

Вие искате някой път да бъдете търпеливи. Лесно се учи търпението. Дружете с хора, които са търпеливи. Има някой, който е много търпелив, защото се е натоварил. Търпеливите хора са много упорити. Англичаните са упорити: бият ги и те устояват. Циганинът казва: „И чука, и чергата си продавам, но не се подчинявам“. Ще го бият, ще го бият, но той не се подчинява. Какво ще правиш, ако се противопоставиш? Казвам: ако някой от вас не е търпелив, нека да дружи с търпеливи хора; пък ако сте много търпеливи, дружете с нетърпеливи, за да стане една обмяна. Ако си милостив, дружи с други, които не са милостиви; ако си алчен, дружи с други, които са щедри; ако си щедър, дружи с други, които са алчни. Трябва да стане обмяна.

Много мъчно може да се освободите от старите неща. Аз гледам понякога някои неща, за които съм говорил, правя опити. Някой казва: „Ти не разбра какво говореше Учителя“. Другият казва: „Ти не разбра“. Аз казвам на английски: „I am“, друг го напише така: „Ай ем“. Кой е прав? Първият е прав, вторият го е написал на български. Нещата трябва да ги пишете на Божествен език, а вие ги пишете по земному.

Седя един ден на двора и слушам една гургулица, която казва: „Гу-гу-гуу“. Превеждам какво значи това: всичко добре ще се свърши. Седи тя и си гугука, казва: „Всичко добре ще се свърши“. Как ще се свърши? Онзи, който е направил света, е толкова мъдър, а ние само ходим отвън – на този дънер кацнем, на онзи. Пък Той иде в гората и на всички говори. Пита ме един: „Какво ще стане?“. Казвам: „Гургулицата казва, че всичко ще свърши добре“. Тя като казва това, образува се една гуша; гургулицата знае да диша.

Та казвам: англичаните се учат да дишат, германците се учат да работят. Дишането е много лесно, то е търговия. Богатство искаш, леснотия искаш, удобства искаш, всичко да ти е наред, пари да имаш, само да идеш до банката с един чек да вземеш пари, да се облечеш хубаво, да имаш хубави столове, пък работа по английски малко се изисква. Природата работи чрез главата, работи чрез дробовете и чрез стомаха. Тия три вида работи иска да ги съедини в едно – човек да диша правилно, да яде правилно и да работи правилно. От онова, което придобиеш, трябва да раздаваш. Ти вече си ял, повече нямаш нужда, не си гладен. Онова, което не можеш да изядеш, него го раздай; не оставяй храната от днешния ден за утрешния. На евреите, когато ги изведе в пустинята, Господ им каза само за днешния ден да събират храна. Евреите бяха големи търговци, събираха за два дена, казваха: „Може утре да не падне“. Събраната за два дена храна се разваляше. Всеки ден ще събираш, а те искаха да я скрият. Всеки ден носи своето благо. Нека да благодарим сега за онова, което Бог ни дава. Като дойде утрешният ден, добър е Господ.

Та сега мнозина от вас, които сте англичани, трябва да се разтоварите. Някои от вас, които сте германци, трябва да работите. Русите какво трябва да правят? *Ру* какво е? Англичанинът е натоварен, германецът е на работа, а *ру* значи „на духа“. Руснаците седят и се потриват. Руснакът казва: „Ниче-

во“. Някои са руснаци, казват: „Господ ще промисли, Духът ще промисли“. Ще промисли Духът, но като дойде Той, трябва да послушаш. Учителят ще те научи, но той ще ти предаде урока, а после учение трябва, работа трябва. Щом ти предадат един урок, трябва да работиш.

Предадения урок на търпението как ще го приложите в практическия живот? Казвате: „Какво има?“. Като си търпелив, ти си съединен с Божествения свят, от всичко се ползваш. Ти като се разсърдиш, работиш за духовете. Те вземат тази енергия – сръдната, и я турят на работа. В сръдната харчиш повече и ти губиш. Като си търпелив – печелиш. Но и в многото печалба има опасност. И в многото харчене има опасност, и в многото губене има опасности. Ще държиш закона на равновесието – нито да си много богат, нито много сиромаш. Или другояче казано – нито богат, нито сиромаш. Богатството и сиромашията да бъдат като дясната ти ръка. Сиромашията изисква работа – ще дадеш работа и на лявата си ръка. По някой път дясната е щедра, понеже работи – и като вземе нещо, ще го даде. Тя е много щедра: ще вземе – и вие ще турите хляба в устата. Това ще ви ползва.

Сега познавате ли начина, по който Духът говори? Всякога, когато Божественият Дух говори, в главата се образува светлина, една много приятна светлина. Когато Духът говори, се образува една мека топлина – много ти е приятно, тихо и спокойно. После усещаш свежест по тялото, приятно ти е навсякъде. Тъй говори Духът. Тогава си готов при най-малкото пошепване да направиш нещо. Някой път в ума ти има тъмнина, а в сърцето ти – студ; и казваш, че Духът говори. Той пак ти говори нещо, но разбъркани работи. Седиш така и нещо ти казва: „Тебе никой не те обича“, Господ на молитвите ти не отговаря. Трябва да се стегнеш, да работиш, бъди малко ачигъоз.

Разправяше ми един свещеник, на младини при гръцкия владика бе работил. Казва: „Богат човек беше, имаше много пари, но аз бях много честен. Другите си оправиха работите, взеха парите му, но аз си казвах: „На мене не ми трябва пари“. После, като станах на 70 години, иде ми наум: като бях при владиката, защо не бръкнах да взема от парите му. Сега живея от една малка пенсия. Можех аз да му взема парите,

но други ги взеха. Сега, когато станах на 70 години, дойде ми наум: защо не взех от касата?“.

Сега някоя млада сестра ми казва: „Дотегна ми, Учителю, не искам да страдам“. Някоя стара сестра също ми казва: „Дотегна ми, не искам да страдам“. Че и на мене ми е дотегнало. Четете Посланието към римляните: няма някой, който да е свободен в света; всички сме поставени под едно бреме. Само Любовта е, която може да ни избави от игото на Земята. Ти си свободен да обереш някого, но ще дойде законът. Той казва за всеки товар: „Ти ще го вземеш и нямаш право да говориш“; 50–60 кила ще ги вземеш, ако не – бой има. А законът на Любовта ще те храни, ще те остави сам да си избереш колко да вземеш – 1, 2, 3, 4, 5 кила; сам ще си избереш. В свободата ти ще се натовариш толкова, колкото намериш за добре, а със закона ще те натоварят, колкото не искаш. Всякога, когато сте обременени, това е извън закона на свободата. Защо да не си по-умен? По-добре оставете този въпрос настрана... Като те освободи Господ и като дойде Любовта, тя ще каже: „Взemi колкото искаш“. Не вземай за два дена, взemi за един.

Искам сега лицата ви да бъдат светли. На всички, които идват при мен, лицата ви са омърлушени; навсякъде гледам омърлушени лица, като шашардисани. Няма по-хубаво нещо от това, човек да се моли. Безпокои се човек за нищо и никакво: „Че това защо станало, че онова защо станало, че защо не го предвидих“. Аз ще ви дам няколко правила.

Сутринта гледам: птичките пеят, гургулиците гугукат, пелтите кукуригат... Те казват: „Какво ще бъде?“. Казвам: „Много добре ще бъде“. Че и те слушат този шум, а седят спокойно. Каква ще бъде тази работа? Казвам: „Излишно безпокойство е това“. Ако искаш да пътуваш от България за Америка, качи се на един параход – и ако видиш, че плъховете излизат, ако бягат, на този параход не се качвай. Плъховете знаят това. Видиш ли на някой параход, като дойде, че плъховете влизат в него – влез и ти. Дето влизат плъховете, влез и ти; дето излизат плъховете, излез и ти. Ще кажеш: „Аз ще слушам сега един плъх...“. Дето бяга плъхът, бягай и ти; там, дето влиза плъхът да се крие, влез и ти.

Аз ще ви приведа примера, когато стана земетресението в Търново. Казвам си: да ида, да видя приятелите там. Още като влизам в града, виждам една човешка атмосфера. Виж-

дам също, че кучетата лаят, петлите кукуригат, всички птички пеят. Като влизам в Търново – пророци колкото искаш. Един казал: „Това ще стане, онова ще стане“ – пророкуват. Като влизам, всичките са на палатки. Казва ми една сестра: „Учителю, да влезете в палатката“. Казвам: „Турете ми въщи леглото.“ „Ще се събори къщата, така предсказват тук“. Казвам: „Аз като влязох, два вида пророци видях. Каквото казват първите, всичко ще бъде“. Те отговарят: „Каквото беше – мина“. Другите, които са се изплашили, казват, че ще потъне Търново, ще се разруши. Рекох: „Това е минало вече“.

Казва Писанието: „Като видите всичко онова, което става, да знаете, че е наближил часът на вашето избавление“. Това е вътрешна светлина, Бог се проявява. Ние сме като своенравни деца – искаме да си уредим живота, тъй както Бог не иска. Бог ни е пратил и е предвидил всички да станем умни, да станем добри и силни. Затова ни е пратил на Земята. Слабите седят и казват: „Елате да си поживеем“. Какво ще си поживеем? Малко удобства трябва. Какви удобства ни трябва? На войниците какви удобства им трябва? Раницата на гърба, оръжието на рамо – и той тръгне, не може да се противи. Как ще се противи? Влезеш ли в една река, трябва да знаеш да плуваш.

Сега във време на мъчнотии искам мъчнотиите да ги носите не по закон. По закон всички ги носят, но вие трябва да ги носите по любов; да ти е приятно, като страдаш. Питате: „Какво ще бъде?“. Всичко добре ще се свърши. Тъй казваха гургулиците, тъй казват малките птиченца, тъй казват петлите. Петелът казва: „Кукуругуу, добре ще се свърши“. Гургулицата казва: „Гу-гу-гуу, добре ще се свърши“. Чичопей казва същото: „Добре ще се свърши“. Три вида пророци са това – петлите, гургулиците и чичопей. Всички казват: „Добре ще се свърши“. Защото Бог е Любов.

Страхът нека дойде, но той отвън да седи. На страха, като дойде, ще кажеш: „Добре ще бъде“. Някой пита: „Какво ще стане, взеха ми всичкото имане?“. Добре ще стане; нетърпелив си, но добре ще бъде. Насърчете ги всички, и тези отвън в света, и кажете на всички: „Добре ще бъде“.

Отче наш

27. лекция, 16 април 1941 г., сряда, 5 ч., София, Изгрев

САМОВЪЗПИТАНИЕ

*Добрата молитва
Духът Божий
Размишление
Цветята цъфтяха*

Ще говоря за закона на самовъзпитанието. Закон за самовъзпитанието или какво нещо е самовъзпитанието, как човек да работи и да възпитава себе си.

Всичките хора страдат от невъзпитаност. Малките деца, ако биха оставили на тях, както идват в живота, ако нямаше кой да им помогне, най-напред не знаят как да си изберат храната. Майката ще приготви подходяща рядка храна, ще им даде първите правила как да започнат да се хранят. Децата са много възискателни. Те като дойдат на Земята, искат всеки да им служи. Колкото души има вкъщи, от всичките искат служение. Каквото кажат – думата на две да не стане. Щом не се изпълни това, което желаят, веднага проявяват негодувание, веднага крещат, издават един звук. Това го наричат плач. От негодувание, че не са ги послушали, тия големи генерали веднага заплачат. Това е наказанието.

Детето казва: „Как не разбирате Божествените закони, че аз съм дошъл да ми служите, че вашето щастие, щастieto на бащата и на майката, зависи от мен. Ако не съм аз, нищо не може да стане. Ти стана баща благодарение на мене, аз те произведох баща. Ти си майка, но аз те направих майка. Ако не съм аз, ти нищо не можеш да направиш“. Затуй първото дете казва на второто: „Аз ако не бях се родил, никакъв брат нямаше да бъдеш“. Първото дете мисли, че всичко то е направило в света.

Вие всички мислите, че във всичките хора има едно големство. Но и най-малкото животно, ако го настъпиш, също ще се надигне. Бутнете един паяк. Той се спре, надигне се на краката си, казва: „Разбираш ли кой съм аз? Шест крака имам, знаеш ли какво мога да направя?“. Знаете ли какво е самозащита, или не? На мен ми разправяше един приятел, че

един от големите паяци го накарал да излезе от стаята. И той скачал от единия край до другия, премятал се из стаята.

Сега вие живеете в един свят и мислите, че той е уреден. Не е уреден! Ако беше уреден, нямаше да го има всичко това. Бог казва: „Правя нова земя и ново небе“. Под „старо небе“ и „стара земя“ се разбира старият порядък на Земята, който сега изживява последните си дни. Това ще се смени, както се сменят нощта с деня. Сегашният порядък, в който ние живеем, е нощ. Писанието казва: „Ето, мина нощта, приближава денят“. Ние ще идем в новия порядък, където има светлина. Казвам: всичките нещастия, които съществуват в света, се дължат на тъмнината. Всички прегрешения все в тъмнината стават – в тъмнината, която има в нас. В светлината прегрешения не могат да стават.

Няма сега да се спирам да обяснявам какво значи грях. Грехът – това е едно наше понятие, нарушение на един закон. Бог е поставил известни закони. Когато нарушаваме законите на природата, на физическия свят, имаме едни последствия. Когато нарушаваме законите на духовния свят, имаме други последствия. Когато нарушаваме законите на умствения свят, имаме трети последствия. И там може да се нарушат законите. Всеки, който наруши един Божествен закон, изчезва от този свят.

Ние сме на физическото поле; не сме в онзи свят, където всичко тече по мед и масло. Ние сме в един свят, дето се мъчим. Ако погледнем на цялата природа, където живеем, това е вечна борба, вечно робство е тук; няма нито едно същество, което да е свободно. Има нещо в нас, което ни изменя постоянно. Човек е бил малко детенце, после той постепенно се изменя. Кое е онова, което го изменя отвътре? Човешкият дух трябва да расте и човешката душа трябва да се развива. Но така, както ние се развиваме, кой от нас е доволен от това състояние, което имаме сега? Всеки усеща, че му липсва нещо.

Някой казва, че не го оценяват. За да те оценят, хората трябва да бъдат свършени. Как ще те оцени един човек? Ти искаш нещо, което не съзнаваш. Влезете някъде – искате да има пиано, да ви посвирят добре. Тия хора едва знаят да попейват, те нито пиано имат, нито модерно свирят. Вие питате: „Няма ли някой друг да свири, дъщеря ви или синът ви?“.

Отговарят: „Няма такива работи у нас“. Хората орат и сеят. Те казват: „Имаме си свои песни, попяваме си по някой път. Други условия нямаме“. Някой религиозен ще каже: „Нямате ли такива набожни картини на света Богородица, на Исус Христос, на свети Никола, на свети Георги, на свети Петър?“. У българите има много светии, но свети Драган няма, свети Стоян няма, и свети Панчо няма, и света Череша няма.

Казват: „Колко е хубав образът на Христа тъй, както се моли“. Но тази форма я е турил художникът. Той не е бил там да види как се е молил Христос. Той се молеше денем. На художника този образ му е дошъл в тъмнината. Тогава казвате: „Колко хубаво се моли“. Това е сегашно наше понятие. В какво седи доброто? В молитвата. То седи в това правилно поставяне на ума. Мисълта ти трябва да бъде така светла и чиста. После – важно е онова правилно положение на сърцето, да няма никакви горчиви чувства. После – в постъпките да няма нищо, което да те смуцава. Три неща в молитвата трябва да имаш. Молитвата учи ума ти да е пълен със светлина и сърцето ти да е топло, ритмично да бие; да чувстваш, че имаш най-приятното разположение.

Сега не разбирайте погрешно думата *удоволствие*, ами като си тъжен, трябва да го намериш и в самата тъга и да видиш, че там има нещо хубаво. Умният човек, като се заоблачи небето, вижда добрата страна. Той казва: „Тия облаци ще се превърнат на капчици, ще капнат по тревата и тя ще израсте. Цветята ще цъфнат, дърветата ще се полеят, ще раждат хубави плодове“. Духне вятър – и умният човек вижда хубавото, казва: „Ще стане едно пречистване“. Онзи, който не разбира, казва: „Сега ли се намери, откъде се намери?“. Заоблачи се, той казва: „Сега защо ли се заоблачи, не можеше ли да е светло?“.

Мнозина от вас искат все да бъдат щастливи. Че щастие то на един певец в какво стои? То не е нещо материално. Певецът като пее хубаво, е щастлив. Като го слуша, всеки един казва: „Хубаво пее“. Още като е на сцената, тия хора му изпращат своите хубави мисли. Казват: „Хубаво пее, искаме да слушаме, такъв певец чакаме“. Така те са му платили. Щом не пее хубаво, казват: „Защо не се подготви хубаво да пее, така ли се пее?“. И него, горкия, започва да го стяга сърцето; казва, че

не му е вървяло. За да се извини, той казва, че времето е било влажно, салонът е бил неотоплен, публиката е била студена – дава си извинения. Тия неща са наши залъгалки.

Мога да ви приведа пример, че по някой път ние сме смешни в нашите разбирания. Казвате: „Той много знае“. Аз съм привеждал този пример и пак ще го приведа. Идва една съседка при другата и пита: „Вие как шияте роклите?“ „Така ги шием.“ „И ние правим така“ – отговаря тя. Тази, която пита, всичко знае: знае как преподават, знае как се молят; каквото правят другите, и тя го знае. Онази съседка е видяла, че другата в много неща е боса, и е искала да ѝ създаде една неприятност, да ѝ покаже, че не знае. Един ден съседката идва и я пита: „Вие как готвите охлювите?“ „Как ги готвим ли? Вземаме ги, туряме ги в чутурата, начукаме ги, начукаме ги – и ги слагаме в тенджерата, туряме им ориз и солчица и ги варим“. Първата казва: „И ние така ги готвим“. Тя като отишла, начукала охлювите, направила ги както ѝ казва съседката и ги сготвила. Връща се мъжът ѝ, сяда да яде и я пита: „Ти какво си направила?“ „Ами така ме научи нашата съседка, по нов начин да се готвят охлюви“.

Това е невежество: охлюви не се готвят така, не се турят в чутурата. Те се слагат във вода, измиват се хубаво, сваряват се с прясната вода, после с една виличка се взема единият край, набоде се и се изтегля охлювът. Вие нали сте яли охлюви? Скържавите хора как си готвят охлювите? В Балкана има такъми за охлюви, има охлюви, нанизани на връв. Дойде съседката и каже: „Дай ми твоите такъми, да си наготвя охлюви“. Ще сложат нанизаните охлюви, ще сложат ориз, ще ги сготвят – и като изядат яденето, въобразяват си, че ядат охлюви. Ние сега можем да се смеем, но не е ли смешно и нашето положение за Божествения свят, когато мислим, че като имаме пари, ще бъдем щастливи. Ще бъдем щастливи, защо? Парите са външната черупка на охлювите. В тази форма все ще влезе малко ориз, ще влезе малко зехтин, ще ни бъде развлечение, че сме яли ядене с охлюви. Все има нещо в самата черупка. Голямото богатство на охлюва остава в черупката и който е майстор, ще може да извади стотина-двеста пъти малко миризма.

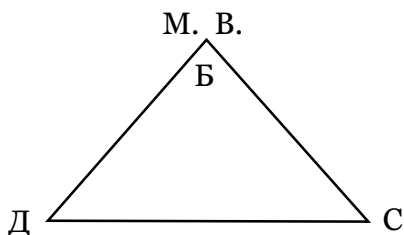
Казвам: туй положение, в което се намираме, както и тези възгледи, вече са детински. Най-първо ти вървиш и си недоволен. Трябва да знаеш, че твоето недоволство...

От яденето започва самовъзпитанието. Бог ти е дал един език, дал ти е едно чувство да опиташ дали храната е добра, или не. Ако вкусът ти не е покварен, още като вкусиш храната, ще знаеш тя дали е за теб, или не. Някой път ние страдаме от сготвена, от развалена храна. Гледам, че някой не може да яде прясно мляко, яде кисело. Киселото мляко съдържа някои ферменти. Сега тези ферменти на киселото мляко, според теорията на Мечников¹⁷, са полезни. Ако си от киселите хора, ти не можеш да ядеш пряното мляко, защото си много кисел. Като ядеш прясно мляко, то се подквасва, хаби се млякото. Киселини има, които не дават възможност на млякото да се смели хубаво, да се подготви храната, да се извадят ония хранителните елементи.

Много пъти ние имаме религиозни схващания. Някой каже, че е набожен и само сух хляб ще яде. Аз ако съм, сух хляб не бих ял – това е човешко гледище. Сам ще си сваря хубаво жито, ще го сваря хубаво и ще ям. Ако направя хляб, която и жена да го прави, този хляб не е така чист, както вареното жито. Или ако ми са здрави зъбите, ще го накисна в топла вода и ще го дъвча. Това жито ще бъде много по-полезно, отколкото онзи хляб. Ако имаш развалени зъби, какво ще правиш? Житото така не можеш да го гълташ...

Сега трябва да се избавим от ненужното. Ние имаме наслідствени възгледи. Ти искаш да бъдеш здрав, но за да бъдеш здрав, трябва да си избереш една храна, която ти подхожда. Всяка храна, която ти не обичаш, не е здравословна. Тази храна трябва да я разбираш. Като я обичаш, след като я ядеш, поради любовта ти тази храна оставя хубаво впечатление. След като ядеш и се разкайваш за яденето, тази храна е неестествена. После, храната не трябва да бъде еднообразна. От хилядите плодове, които Бог е създал в света, се подразбира, че във всички тях има известни плодни елементи, които са необходими. Ти ядеш череша. От черешата хората не знаят какво добиват; от сливите също не знаят какво добиват. Или ябълки ядеш, или грозде, или портокал, или лимон, или репички, или боб, или грах – не знаеш какво придобиваш.

Някои храни служат за обнова на стомаха, някои храни служат за обнова на сърцето, а някои храни служат за обнова на човешкия мозък. Ако мозъкът няма достатъчно енергия, когато човек се храни, той не мисли. Някой път нещата произтичат от това, че ние нямаме едно правилно схващане. Например вие започнете да се дразните. Щом се дразните, това е качество на децата. И старите хора се дразнят. Единствените хора, които не се дразнят, са възрастните. Това е най-хубавото състояние на човека.

Д – детство, *С* – старост, *МВ* – млада възраст. Старият човек е слаб, с хилави нерви. *Б* – това е Божественото начало, Любовта. Този триъгълник е човекът. Двата лъча са Божествената мъдрост, която изпраща светлина. Детство-

то е началото на живота, старостта е краят на живота. Но животът не може да се разбира, ако ние нямаме това Божествено начало, ако не възприемаме Любовта, която иде отгоре. Това е Божественото дихание.

Аз забелязвам, че някой път искаш да изкажеш една мисъл с най-малката енергия. Понякога питаш: „Не разбираш ли тази работа, която казвам?“. Можеш да кажеш на човека: „Ще ти кажа нещо. Можеш ли да не разбереш?“. Това нещо можеш да го кажеш с викане, можеш да го кажеш и съвсем тихо. (*Учителя го изговаря съвсем тихо и после го изговаря с викане.*) Ти искаш да дадеш някакъв вид на казаното. Майката кряска, бащата кряска, учителят кряска, всички кряска, не можете да търпите. Като не можете да търпите, какво ще правите, кажете ми?

След като си се ударил в някой камък, ти не можеш да търпиш. Ще търпиш, ще носиш болката! Казваш: „Тази сиромашия не мога да я търпя“. Ще търпиш! „Болестта не мога да я търпя.“ Ще търпиш! От сиромашията можеш да се освободиш; и от болестта можеш да се освободиш. От всичко в света можеш да се освободиш, но трябва знание.

Аз съм привеждал пример, в един от романите го има. Излиза един цигулар с цигулката си; доста виден цигулар

бил. Излиза навън от града, зима било. По едно време го заобикаля глутница вълци, 12–13 вълци били. Отварят му път, после стесняват кръга, стесняват го още повече, искат да го нападнат. Той си казва: „Тъй и тъй ще се мре, но да си извадя цигулката, да си посвирия“. Изважда цигулката и започва да свири; вълците всички налякали, а той свири. Свирил половин час и излязъл от кръга на вълците. Виждат го хората и казват: „Виж, този серсемин дава концерт на вълците“. Вълците са музикални: той като свирел, те го слушали. Той свири за последен път на вълците, а те казват: „Такъв музикант ние не ядем, а го слушаме“. Ако той не знаеше да свири, те щяха да отидат до него.

Казвам: мъчнотиите в света са вълци. Ако знаеш да мислиш, вълците ще те оставят. Всичките мъчнотии слушат в света умните хора. Щом започнете да се дразните, пазете се. Щом се дразните, това е един признак на старост. Гледай, като се разгневиш, да минат 10–15 минути и да сложиш всичко в равновесие, да намериш своята погрешка, иначе ще изхарчиш повече енергия. Пък вие казвате: „Аз се моля по три пъти на ден, на църква ходя, аз съм ученик, това и това съм свършил“ и т.н.

Сега като се говори така, някои мислят, че са нарочени. Не, не, това е една слабост. Някои я имат повече, някои – по-малко. Ако искате да се благославяте отгоре... Сега аз ви разправам тук и харча повече енергия. Аз можеше да не го кажа, то е излишно. Това е меню от мен. Турят в програмата певец или цигулар с три номера. Като му ръкопляскаат, той ще даде повече. Като тури три номера и нищо повече, нека му ръкопляскаат колкото искат. Сега това, което казвам, е един номер повече, отколкото трябва, за да не покажете хатър.

Никога човек не трябва да се нервира, а да вижда на всички добрата страна. Минавам някъде, питат: „Ти не знаеш ли какви са законите?“. Казвам: „Извинете, но скоро съм допъл тук. Благодаря ви. Какви са порядките на този град? Ще ги изпълня“. Отишъл си в една къща – изуй си обувката. Ти ще влезеш вътре и ще се поизчистиш само. Изуй си обувката! Ние, съвременните хора, като влезем вкъщи, без да си изчистим обувката на стъргалката, цапаме. Българинът казва: „Да ти остане благословение“. Аз бих желал в новото всеки да си

носи лапчуни. Като идеш на гости, изуй си обуцата, обуй лапчуните. Ще ти вземе 5 минути, не повече. И след като си заминеш, хората ще имат добро мнение за тебе, ще кажат: „Ето един умен човек“. Ти ще кажеш: „Извинете, от кално ида, не си очистих обуцата“. Оставиш ли някъде калчица, те ще ти пратят една лоша мисъл.

Ако искате да говорите, изберете от говора онова, което е разбираемо за хората. Да допуснем, че вие сте един умен човек, който оценява някъде – и на някой дадете скъпоценен камък, хубав, с червен цвят, на някой дадете камък с хубав син цвят, на друг – с жълт. Като влезе човек, дайте му един скъпоценен камък. Или сте градинар – занесете една кошница от най-хубавите плодове.

Казвам: човекът е една райска градина. В нас тя се обработва, но има едно дърво, което не трябва да бутаме. Ние вече сме вкусили от това дърво на познанието на добро и зло и виждаме, че всичките последствия, всички болести, всички страдания, всички нещастия са произлезли от тази неестествена храна. Мене за да ме почитат хората като богат човек, колко пари трябва да имам при сегашния строй? За да те уважават хората – 5 000 000. За да те уважават хората като певец, колко октави трябва да бъде гласът ти? Четири октави трябва да имаш, за да те уважават, където идеш. На физическото поле две октави са достатъчни; в духовния свят – три октави; за Божествения свят – 4, 5, 6, 7 и повече... Но нашето ухо не е още готово за 4 октави, за да възприемем тия високи трептения. Гласът не е така музикален във високите и в ниските тонове.

Някой път ти си се раздразнил – вземи някои тонове. Раздразнил си се – вземи няколко тона и виж ще могат ли те да ти въздействат. (Учителя пее: „А-ха-ха-ха-ха“.) Вие не можете да се освободите; мъчно е човек да се освободи от статическото състояние на нещата. Всеки е готов да пее само това, което той знае. В Божествения и в духовния свят нещата никога не се повтарят. На физическото поле има повторение. Защото след като се караш на един човек и най-после дойдеш до едно място, ти казваш: „Извинете, малко съм нервен“.

Някой път се караш на другите хора, но някой път бащата се кара на сина си. Този син е излязъл от него – значи бащата се кара на себе си. Никога не се карайте на себе си. Направи

ли детето погрешка, погали го, защото ти се учиш от сина си: така виждаш обективно от какво произтича погрешката, която си направил в своето минало. Ние искаме да бъдем видни, всичките хора да обръщат внимание на нас. Видиш някой плод, искаш го за себе си; най-хубавата шапка също искаш за себе си. Твоето дете като се отдели, и то има твоя характер, и то взема най-хубавото. Ти туй не го харесваш, че това си ти. Искаш да бъдеш онзи човек, който желае да бъде почитан. Той трябва да бъде най-силният човек.

Почитаният човек трябва да носи всичкото учение, всичкото богатство, той трябва да плаща всичко. Щом си богат, трябва да си готов да плащаш всичките разноски; щом си сиромаш, не искаш да вземеш никакви задължения. Щом ние искаме да се освободим от задълженията, ти казваш: „Аз бях невежа, не знаех, ще ме извините“. Никога не се опитвайте да лъжете себе си. Кажете: „Това нещо аз можех да го направя, но не го направих. Втори път ще изправа тази погрешка“.

На мен веднъж един човек ми направи хубаво впечатление. Гледам – един господин ходи с кални обувци. Поизчисти си обувките, но не прати слугата да му ги чисти, а той сам ги изчисти. Казвам: хубава постъпка. Да кажем, че някой човек направи някаква погрешка пред тебе. Ти не го съди в дадения случай. И да го съдиш, няма да го поправиш. Думите, които ви говорях, ако не са намясто, нищо не може да се поправи.

Всяка мисъл, всяка дума, всяко изказано чувство трябва да бъде намясто. Изказал съм една погрешка, но не чувствам това. Аз съм отговорен за самото чувство, което имам. Неразположен съм – трябва да държа в съзнанието своето неразположение. То е като огън. Не трябва да му давам ход, та да се образува един пожар, но да възпитам своето недоволство, да му намеря причината. То има някаква причина. Всеки човек, който не е обичан, е недоволен. Всеки човек, който работи и не му плащат, е недоволен. Всеки човек, когото не уважават, е недоволен.

Сега ние нямаме право да унижаваме себе си. Понеже да унижавам ума си, да кажа, че съм невежа – това не е право. Невежеството – това е моето неразбиране. Бог е вложил в мене един ум, който още не съм проявил, и аз не осъзнавам благата и това богатство, което имам. Бог е вложил в мене едно сър-

це. Писано е, че сърцето е грешно. Това е човешко понятие. Това грешно сърце, от което ние плачем, за него Бог казва: „Сине Мой, дай Ми сърцето си“. Това сърце е ценно, Господ го оценява и го иска. Пък ти не го оценяваш и казваш: „Имам калпаво сърце“. Имаш едно тяло, за което милиони години е трябвало, за да се съберат тия клетки и да ти направят този организъм. Ако вие бихте изучавали колко време е отнело на невидимия свят да ви направи туй жилище... А ти седиш и си недоволен.

Много същества от невидимия свят те посещават вътре в тялото; но не тъй, както вие разбирате тялото. То има една вътрешна страна, където напредналите същества искат да надникнат в този вътрешен порядък. Ние не познаваме ума си, сърцето си, дробовете си, стомаха си. Ръката е почерняла отвън, но това не е тялото. Мисълта е, която се проявява в тялото; чувството е, което се проявява в тялото; силата е, която се проявява в него. Всякога трябва да храним една обич в тялото. Него ние го пускаме, както българите пускат воловете и конете, но утре ти ще носиш последствията. Като остарееш, тялото вече не се подчинява.

Казваме: „Остарях“. С това тяло, ако живееш добре, и до 120 години ще бъдеш млад. Като дойдеш на 120 години, сам ще напуснеш тялото. Което е непотребно от него, ще го раздадеш и тогава ще си заминеш. Каквото ти е непотребно от тази материя, от която е направено тялото, ще го раздадеш; ще раздадеш костите, мускулите – и ще си заминеш като разумен човек. Сега като умреш, мислят да те заровят в земята или да те изгорят. Най-първо всички живи клетки ще се освободят – клетките отиват при своите роднини. Те са разумни. Тридесет милиарда клетки има и всяка от тях си отива. Тя е като една монада, както ги нарича Лайбниц¹⁸. Всичките други души от разните категории ще отидат откъдето са. Които са от растенията – ще отидат при растенията. Които са от минералите – ще отидат при минералите. Които са от органичния свят – ще отидат при органичния свят. Всяка клетка ще се върне откъдето е. Някои клетки, които са в човешкия мозък, са много умни.

Казвам: ние още нямаме понятие за оня свят. Вие мислите, че като идете в оня свят, ще видите хора както тук, на Зе-

мята. Тук срещнеш един човек – не го познаваш. Има едно познанство, което не може да се опише. То мяза на това състояние, което имате. Представете си, че сте в този салон, а отвън е мрак. Туй е салонът: ти гледаш, но нищо не можеш да видиш. Представете си, че е ден, вече Слънцето е изгряло. Вижда се цялата природа, растенията, всичките живи предмети. Минаваш покрай едно дърво, което цъфти, и то те поздравява. Минаваш покрай едно цвете – и то те поздравява. Въздухът те поздравява. Минаваш покрай извора – той те поздравява. Навсякъде в природата, където и да минеш, все те поздравяват. Казват: „Добре дошъл, добре дошъл“.

В това „добре дошъл“ има голям смисъл. Вятърът като те лъхне, трябва да мислиш хубаво. Светлината като те огрява, казва: „Всичко това, което ти давам, да го обработиш“. Храната, която приемаш, казва: „Трябва да благодариш“. Ябълката, като я изядеш, казва: „Да напишеш едно писмо на домашните си, да благодариш за онова, което са ти изпратили“. Като благодарим на Бога, това показва, че плодовете, които сме яли, въздуха, който сме дишали, светлината, която е дошла – това са съединителни елементи. Чрез онова, което са ни предали, ние отговаряме на писмата, които сме получили.

Ти считаш, че вятърът е глупав, земята е глупава, всичко е глупаво – единственият умен човек си ти. Мислиш за Господа и казваш: „Никъде не съм Го виждал. Не зная къде е“. Туй, което търсиш, туй, което ти причинява радост – то е Господ. Ти искаш да бъдеш богат. Богатството е в Бога. Ти търсиш учението – учението е в Бога. Ти търсиш Любовта – Любовта е в Бога. Ти търсиш Мъдростта – Мъдростта е в Бога. Всичко онова, което търсиш, към което се стремиш – то е Бог. Всички тия неща като ги намериш, ще видиш проявлението на Бога. Като влезе Любовта, тя няма да бъде само едно понятие. Щом влезе, ще знаеш с колко се повишава температурата ти. Кога то се влюбите, вземете един термометър, измерете топлината. Обикновено колко е нормалната температура? (36 и половина). След като се влюби човек, с три градуса става по-висока температурата му. Ако има само едно впечатление, има само 1 градус повишение. Ако има едно чувство – повишението е с 2 градуса. Като дойде съзнанието на Любовта – с 3 градуса има повишение. Да се разберем: температурата като дойде на 37 градуса, това е нормалното.

Щом човек поумнее, има известни лъчи, които ние възприемаме. Има някои лъчи от светлината, които ние, съвременните хора, не можем да възприемем, не можем да задържим, не знаем как да ги акумулираме. После – ние още се стремим да вземаме пари.

Мислете върху самовъзпитанието най-малко десет дена. Мислете за онова, което Бог ви е дал, но от вашето гледище, както вие разбирате. Десет дена се старай да не обиждаш себе си; да не създадеш условия да те обиждат отвън, да не дадеш повод. Ако аз пея лошо – и хората мислят лошо: аз им давам повод. Ако аз пея хубаво, те щяха да имат добро мнение. Само болните имат лошо мнение. Ако се ръкувам с един здрав човек, той ще знае как да го прави. Ако се ръкувам с един болен човек, той ще каже: „Много ми разтърси ръката“.

Сега оставям болните хора настрана – с тях по друг начин трябва да се обхождаме. Какво трябва да се прави с болните хора? С болния човек аз не се ръкувам – на болния му услужвам. Като идеш при него, той се нуждае от юрган: занеси му един юрган. Като идеш при болния, той се нуждае от риза: дай му една хубава риза, една хубава фланела. Той има обуца, но не са така меки: занеси му едни меки обувки. На болния му занеси най-хубавите обувки. Въобще ако идеш при болния, занеси му това, което счита за най-хубаво. Болният не иска ръкуване, иска сладка дума. Занеси му нещо и му кажи: „От това зависи твоето здраве“ – и той ще бъде доволен от тебе.

Природата така постъпва с нас. Дала ни е всичките плодове, дала ни е въздух, светлина, а ние седим и чакаме да дойде щастието отнякъде. Сега ще дойдем до известно положение. Вие си имате известни възгледи. Трудна работа е сега ние да се изменим. Ни най-малко не искайте вашето естество да се измени. Не е работа *тонът* да се измени, но да се вземе правилно. Не е работа *ре* да се измени, но да се вземе правилно. *Ми* не трябва да се измени, но правилно да се вземе. Всичките тонове трябва да се вземат правилно.

Казвам: какво е отражението на един тон? Трябва пъпката хубаво да цъфне, хубаво да завърже, хубаво да узрее. Пъпката добре трябва да разцъфне. Това е колорит на тона. Трябва добре да завърже и добре да узрее. Това са три качества, които са необходими за един тон. Казвам: цъфтенето е в тялото, за-

вързането е в чувстването, узряването е в човешкия ум. Тия трите процеса като ги съедините в едно, вие ще имате един правилен процес в себе си: главата ви ще бъде нормална, дробовите ви ще бъдат нормални и тялото ви ще бъде нормално.

Това е само за едно вътрешно самовъзпитание. Баща ви ви е възпитавал тъй, както той е знаел, пък вие ще възпитавате другите. Това е най-доброто самовъзпитание, което някой път го прилагаме към себе си. Какво разбирате от думите: „Да се разцъфти, да завърже и да узрее“? Ако нещо не разцъфти, не завърже и не узрее, процесът е неправилен. Ако завърже и узрее, но няма кой да го яде, процесът също не е правилен. Трябва да цъфне добре, да завърже добре, да узрее добре и да се изяде.

Затуй сме дошли на Земята: да цъфнем, да завържем, да узреем и да ни изядат. Това е най-страшното – да те изядат. Но то е едно Божествено благословение. Ти като ядеш, се радваш, а като те ядат, не се радваш. Едни други като се ядем – това е Божественото. Едни други като се ядем – това ще бъде новото възпитание. Но при сегашните условия запомнете добре: трябва да цъфнеш добре, да завържеш добре, да узрееш добре и да ядеш добре. Нужна е храна чрез очите, храна чрез ушите, храна чрез носа, храна чрез устата, храна чрез ръката.

Отче наш

28. лекция, 23 април 1941 г., сряда, 5 ч., София, Изгрев

ОСНОВЕН ТОН

Добрата молитва
Венир Бенир

Сега пяхме *Венир Бенир*. Какво означава тази песен – *Венир*. Че вече имаме един строеж. Някой път аз говоря, че в музиката онези, които изчисляват, казват, че първият тон има 16 трептения. Музикантите не знаят 16 трептения какво означават. Числото 16 е количествено число: 16 000 хора или 16 000 златни или книжни пари. *Венир* значи онзи, който е направил света; *Бенир* – ти, който си накарал нещата да растат, да се върши работа.

Какво представя една съгласна буква? В еврейския език имаме 22 съгласни букви; гласните букви ги няма. Там гласните букви се подразбират, а съгласните представляват веществото, от което трябва да се създаде нещо. Съгласните букви са непроявен свят, а гласните букви са един свят, който е проявен. Или като са съединени в едно – при една съгласна буква като туриш до нея гласна, тя се проявява. Другояче съгласната не може да се прояви, тя няма път. Съгласните букви са светът, който се проявява.

Да допуснем, че в даден случай имаш едно състояние: в безизходен път си, в трудно положение се намираш. Искаш да станеш богат човек, но не знаеш как. Желанието да станеш богат не е лошо. Но имаме *Бенир* – богатият трябва да расте. Ти трябва да наследиш богатството от баща си, но това богатство не е твое. Наготово го придобиваш, не си се трудил за него.

И една валчеста плоча става голям певец – като се навие, пее една песен. Какво пее? Пее си една песен. Като я туриш, завърти се и пее много хубаво, като че ли е свършила университет. Но втория път пак същата песен пее: една и съща песен си пее плочата. Тази песен плочата не я е научила с усилие, но е отпечатана на нея. Това не е лошо, но туй е един материален свят; материя е това, която не се движи.

Казвам: понякога ние повтаряме някои работи. „Лошо ми е, лошо ми е“ – напечатана плоча е това. Този, болният човек, е напечатана плоча. Дошъл е, турил е напечатаната плоча и казва: „Лошо ми е“. Какво трябва да направя? Аз ще взема тази плоча много полека, ще я разгледам и ще напиша отгоре: „Здрав съм“. Това още не е реално – и то е плоча. Болният човек излиза и пее: „Болен бях, здрав съм сега. Болен бях, здрав съм“. Сега трябва да оцениш това. Ти не съзнаваш какво е здравето, не го цениш. Болен си, но и болестта не цениш – само пееш. Другите, които са наоколо, страдат повече, отколкото ти страдаш.

Някой път, когато човек е болен, той има една преструвка; в болните и в децата има преструвка. Не го боли много, а съвсем малко, но ще се покаже, ще се увива, че много го боли. Тогава ще му направят малко чорбица, че боледува. По какво ще познаете, че един човек е болен? По цвета. Какво има в жълтия цвят? Започват да мислят за този, че е пожълтял, затова е дошла болестта. Ние искаме да премахнем жълтия цвят, но така правим пакост на тоя човек. Ще му дадем онзи, естествения жълт цвят. Има един жълт цвят, който не е здравословен. Той няма съответните трептения.

Да допуснем, че тук имате 15 трептения; или да допуснем, че имате 14 или 13 трептения. Какво означава това? Имаме вече един създаден свят. Трябва добре да се ползвате от него. Числото 16 показва, че ние вече сме се освободили от едно несносно зло в света. Ти си бил крайно беден човек – сега ти дават числото 16, дават ти едно богатство. Казват: „Направи си къща, купи си ниви, та да си сееш, купи си волове“. Оженил си се, народил си деца – възпитаваш ги. Казвате: „Имам богатство, та да ядем, да пием“. Числото 6 в дадения случай е закон на Любовта. При 6 в дадения случай Бог ти е дал. Някои казват: „Числото 6 е илюзия, илюзия е това число“. Кой е подтикът на 6? Числото 6 само по себе си какво е? Да кажем, имаш едно яйце, създадено от любов. Но ако туй яйце няма да го измътиш, след 4, 5 или 10 месеца ще се развали. Значи 6 ако има тази единица преди него, единицата показва, че вече има условия за 6-те, то има разумни условия да се прояви.

Казвам: любовта трябва да има една подбудителна причина. Ти носиш 6 – то е едно семе, посято в земята. Семето може

да израсте, но трябва да има слънце. После и Земята трябва да се върти около себе си. Трябва в тебе да стане една промяна, че да възприемеш слънчевите лъчи. Туй зърно, посято в земята, трябва да може да израсте, да даде своя си плод.

Някой път всичкото ваше богатство е в главата. То е ваше, то е вашият капитал. Хамбарът е горе; Божественият хамбар е в главата горе. Нещата в главата нямат динамика, те са в едно потенциално положение. Тия неща трябва да излязат от главата и да слязат долу в сърцето. Сърцето в дадения случай е една посята нива. Известна идея, като се посеете, ще даде резултат. Ако не можеш да изведеш една идея от Божествената житница и да я посееш вътре в сърцето така, че тази идея да се огрява от Слънцето, ти не можеш да разбереш какъв е смисълът на идеята.

Сега по някой път аз засягам идеи, не им намирам махна. Една песен е построена. Например вие не знаете какво значи един затворен интервал в музиката. Има игриви интервали, има затворени интервали. Затвореният интервал е една идея, че ти скръбиш. Затворен интервал – значи имаш една болест, за която няма цяр. Не че няма цяр, но не знаеш кой е. Ти се обезсърчиш. Дойде един човек, отвори този интервал, казва: „Излечима е тази болест“. Имаш запек на стомаха, значи малко лигавина има в червата, има излишъци насъбрани. Червата изгубват своята динамика, не могат да изхвърлят нечистотиите навън. Тогава запекът може да стане толкова силен, че човек може да се задръсти.

Един цар попитал едного: „Кое е най-хубавото състояние в света?“. Онзи казва: „На Земята най-хубавото състояние е да функционират червата ти правилно; да ядеш добре и да ходиш по себе си.“ „Защо е така?“. Човекът започва да му разправя, но царят не може да разбере. Този философ задънил царя. Той като седял 10 дена задънен и като се освободил, казал: „Туй, което ми казваше, е вярно“. Сега аз като ви разправям това, и вие ще идете и ще го лансирате. Лошо нещо е човек да се задъни. Сега това е философия, вие трябва да разбирате задръстването. Казвате: „Това е задънена работа“. Че като е задънена, има ли нещо страшно? Кацарят като задъни кацата, какво лошо има? Дошло му е науем, турил е тия дъски, турил е обръчи, турил е дъно – задънил е кацата. След като

я е задънил, ще ѝ остави място за една канела. Тук има ред и порядък. Задръстените работи имат един изходен път.

По някой път ви говоря за музиката. На музиката трябва да знаеш къде ѝ е канелата. Една музика е задънена и трябва да знаеш къде е канелата, за да наточиш. Ако не знаеш как да извадиш виното от бурето, каква полза има? Някой казва: „Да не пие човек вино“. Аз оставям този въпрос. Аз съм за пиенето, аз съм за яденето – нищо повече; не съм да не ядеш. Аз съм за това – да ядеш, да пиеш, да работиш, да мислиш, да чувстваш за всичко това, положителното. Туй е един свят, който е съвсем другояче построен. Ами ти не прави лошо! Какво нещо е лошото? Лошото е един материален свят, на който ти не знаеш какви са законите. Не пипай една киселина, не пипай едно взривно вещество, като не му знаеш законите.

Наскоро тук бяха намерили една бомба. Селянинът я взема да си я носи за спомен. Започнал да я човърка – пуква се тя, убива го. Знание трябва, техник трябва, който разбира тънкостите на тая бомба. Ако бутнеш там, където не трябва, може да стане експлозия.

Вие знаете ли каква динамика има в речта, какви динамични думи има в нея? Знаете ли какви отрови има в говоримия език; знаете ли какви киселини има, знаете ли какво налягане има там? Вие си нямате хабер и решавате да говорите всичко. Казвате: „Защо Господ е направил света така? Защо туй, защо онуй?“. Не е твоя работа да говориш така. Ти като дойдеш там, не питай защо Господ създаде света. Казваш: „Защо Господ създаде света?“. А как трябваше да го направи – кажете вие? Ако един вол ме пита защо Господ е направил света, какво ще кажа на вола? Ако човек ме пита защо Господ е направил света, какво трябва да му кажа? На вола казвам: „Господ те направи за света да ореш“. Пита ме рибата: „Защо Господ направи света?“. Казвам: „За да живееш във водата и да плуваш“. Пита ме птицата: „Защо Господ направи света?“. Казвам: „За да хвъркаш“.

Това нещо е вярно изобщо. Птиците Господ ги създаде в света да хвърчат, но докато започнат да хвъркат, колко време ще им трябва? Ако рекат със своите аеропланчета да хвъркнат... Да допуснем, че сами не ги правят, а ги купуват, но все-таки трябва да разбират от техника. А да се качите в един ае-

роплан и да го направлявате, лесна работа ли е? Аз по някой път казвам: големи герои са тия хора от аеропланите. И там той може да се блъсне някъде, трябва да си отваря очите. Ако сам пътува, добре, но по някой път пътуват стотина-двеста апарата, може да се сблъскат някъде.

Сега казвам това, което можете да приложите. Наука е туй, което трябва да учите. Вие седите и казвате: „Остарях, побеля ми косата“. Че побеляването на косата старост ли е? Господ ви е направил бяла коса. Досега ти събираше от хората, вземаше, а сега, като ти е направил бялата коса, трябва да даваш от себе си. Ще бъдеш щедър, ще даваш. Ти казваш: „Как ще дам?! Че какво ще стане с мене?“. На друг Бог е турил черна коса. Белият е раздал всичко и Господ сега му е направил черна коса. Казва му: „Ти сега ще събираш, ще вземаш“. После черната коса ще стане пак бяла... Значи ти ще вземаш, ще даваш, ще вземаш, ще даваш... Хубаво е да вземаш и да даваш.

Ще обясня думите *вземане* и *даване*. Вземаш житото, туряш го в хамбара; даваш житото, изваждаш го от хамбара. Посяваш го на нивата и като узрее, ти пак го прибираш в хамбара. Какво ще даваш, ако ти изваждаш постоянно? Ще учиш процеса. Като сееш житото, ще видиш какво става. Като го сееш в земята, то излиза, изниква. Имате две точки. Вие сте двама, искате да се обичате. Благодарете, че в българския език имаме тази дума – *обич*. На английски или на някой друг език е много мъчно да се обясни разликата между *обич* и *любов*. В английски за *обич* и *любов* трябва да кажа така: космична любов и мирова любов. Космичната любов е любов от центъра към периферията, а мировата любов е от периферията към центъра.

Какво значи от центъра към периферията? Един свят се създава, Божествената любов излиза отгоре, иде към нас, а ние сме към периферията. Когато Божествената любов се явява в нас, ние не можем да проявим любовта в даден случай, а сме вече едно отражение. В нас се явява една *обич* към Бога. Този, който ни люби, ние Го обичаме. *Обич* в дадения случай е това, че ти приемаш Божественото, започваш да работиш в него. Ако във вълната, която си приел, ти не работиш, значи не обичаш човека. Като започнеш да работиш, вълната ще покаже, че го обичаш.

Вие искате Бог да ви обръща внимание. Хубаво е желание-то ви. Но ако един ученик се учи по музика при мене и той не следва хубаво, може ли аз да го любя? Ако му предам първия урок и той не го научи, как ще му предам втория? Вие знаете ли в какво стои основният тон? Музиката има основен тон. Тези първа хората ще учат музиката, както я разбирам. Боли го коремът, но като изпее *до*, болестта престава. Има смущения в ума си, но като вземе *до*, основния тон – изчезва смущението.

Свързвам се с първата причина, с Любовта. Тази любов започва да трепти. Аз зная какви са трептенията ѝ, но това не мога да го предам на вас. Казвате: „Как става тази работа?“. Че сега как ще ви го разправя? На вас може да ви разправям какво нещо е светлината, но ако вашите органи, ако очите ви не бяха развити, как ще ви разказвам какво нещо е светлината? В дадения случай ще кажете: „Ние толкова ли сме невежи?“. Вие още не сте започнали да учите; като младите ученици и ученички още започват да се опознават.

Две деца са седнали и се опознават. Едното погледне другото, второто погледне първото; после пак се погледнат. Вие не сте наблюдавали, за да видите психологията на децата. Гледал съм, като преподават по психология, какви неверни неща изнасят хората психологически. Например някой седи, погледне и свие вежди. Какво означава туй състояние? Казват: „Навъсил се е“. Не е навъсване: като си свие веждите, у някой се образуват две линии на челото, у други няма две линии. В някои има само една линия, в някои няма никаква линия. Какво означават двете линии? Сега това е тайна; няма да го обясня, само ще направя един малък превод. Погледне малкото дете, види другото и казва: „Дали ще мога да живея с него?“. Две успоредни линии има: дали ще можем да вървим, дали колата ни ще върви по релси? Дали ще можем с този човек да се спогаждаме? То погледне и се понавъси.

Аз като размишлявам, като разучавам нещата, като ги разбирам, казвам: „Ще ходим“. Като кажа, че можем да ходим двамата, лицето ми стане светло. Единият е едното колело, другият – другото. Те турят една ос, започват да карат каруцата. Колата някъде ще се спре, някъде ще пътува по-бързо; някъде е нанагорнище, те по-мъчно ще пътуват; надолу полесно ще пътуват, но ще има спирачка. Ако се качите с две

колелета на две релси, ако дойдете до един наклон, ще отхвъркнете – и ще се чудите какво става с вас. Вие не разбирате закона. Когато се пътува по плоскост, ще научите едно нещо; когато пътувате нанадолу, ще научите друго нещо; пък когато пътувате по нанагорнище, ще научите трето нещо. Това са закони, които трябва да се изучават. Така Господ е направил нещата и така се пътува. Господ е направил нещо и е турил един закон.

Ти казваш: „Нали се качвам сега в автомобил“. Ако се качите на един автомобил в задната или в предната част, каква ще бъде разликата? В автомобила има едно място, дето е най-приятно. Като седнеш там, най-малко сътресения има. Другаде като седнеш, ще има друсане. Вие качвали ли сте се на българска кола с кон без пружини? Като слезеш, заболи те кракът. Като слезеш от тази конска кола, така си се разгърсил, че мязаш на мляко, което са били, били.

Сега защо давам този анекдот? Понеже във вас наставка психологически едно натегнато състояние на неразбиране. Едно развлечение трябва да стане в ума ви, да се позасмеете малко. Ако човек цял ден копае – мъчи се; или ако три пъти копне и си почива, той или три пъти ще копне, а веднъж ще си почива, или три пъти ще копне и тогава мотиката ще е във въздуха. Аз изчислявам – 100 пъти ако съм копал по три мотики, това са 300 мотики. Ударил съм в земята 100 пъти, а другите движения са във въздуха. Онзи господар е толкова алчен, че казва: „Ти по три пъти удряш, но стоенето ти беше по-дълго“. И работникът ще започне да пресмята: „Математически 300 мотики ударих – по 1 стотинка – 300 стотинки. Колко струват?“. Стават 3 лева; а 3 златни лева, това са 90 лева. Ако господарят каже „3 лева“, работникът ще рече: „Много е евтино“. Вие имате една цена, която е непостоянна. В науката има постоянни цени. Един лев – това е една постоянна цена. Няма по-хубава цена от едното. Двете в тази наука е по-малко, а трите е още по-малко.

Сега ще се отдалечим от това.

Имаме:

1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9 и
9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1.

Какво означават тия два процеса? Единият процес е процес на числата. Той е един инволюционен процес. Ако съберете сега числата от първата и втората колонка, колко ще прави? $(10) 2 + 8 = 10$; $3 + 7 = 10$; $4 + 6 = 10$; $5 + 5 = 10$ и т.н. Резултатът е един и същ. Та казвам: най-първо вие имате едно число. Трябва да знаете еволюционно число ли е то, или е инволюционно. Както сега се употребяват числата, те са механически – числата нямат никакъв смисъл. Аз вземам числата, които имат съдържание в себе си.

В природата числата имат съдържание – например два скъпоценни камъка, две житени зърна... Самите житени зърна имат съдържание; има и голяма разлика във всяко зърно. Зърната се различават, тъй както хората се различават. Понеже нашият ум не е така силно развит, за да разберем това, ние забелязваме, че някое зърно е по-малко, някое е по-голямо.

Но да се върнем към числата. Вие имате 1 – то е Божественото начало във вас. Имате 6 – то е любовта; следователно това още не е вашият ум. 16 е число на сърцето. Основният тон в дадения случай е за възпитание на човешкото сърце: ти започваш да възпитаваш, да обработваш сърцето. Сега да ви наведе на мисълта си. Често имате такъв психологически момент – някой пее, а някой говори. В него се събуждат известни мисли. Вие виждате, че неговата мисъл е в дисхармония с вашата. Искате да направите едно възражение и казвате: „Това не е право“. Този автор или говорител, който говори така, както разбира, според себе си е прав. Според това, както вие разбирате, той не е прав. Друг схваща по трети начин. Тия неща са частни мнения във вас.

Вие не сте сравнявали вашата теория с теорията, която съществува в природата. Някой път седите и искате да кажете нещо. Чакайте, нека този човек да си изкаже мнението, той може да говори. Вие казвате: „Така не може да бъде. Той може да разпразя, че е видял коне да хвъркат из въздуха. Конете могат ли да хвъркат?“. Сега конете могат да ги носят с аероплан и един кон така може да хвърка. Няма защо да опровергавам: и конете могат да хвъркат, като се качат на аероплана. И човекът сам не може да хвърка като птица, но с ума си може да направи нещо, с което той сам да хвърка; сам може да си направи един аероплан.

Сега вие като ме слушате, мислите, че аз мога да ви кажа неща, с които да ви избавя от всички несносен живот; мислите, че ще ви кажа една формула. Ако аз ви кажа основния тон в музиката, вие ще имате единицата, откъдето може да започнете. При тази единица при *до* – *ре* има вече смисъл. При *ре* – *ми* има вече смисъл, при *ми* – *фа*, при *фа* – *сол*, при *сол* – *ла*, при *ла* – *си* има смисъл. Минете първата октава. Първата октава на музиката ако е инволюционна, ако отгоре започнем философски, е едно; но ако започнем с първата октава, която е еволюционна, въпросът е съвсем друг.

16 трептения на музиката – това е еволюционно число. Следователно разстоянието между вълните е голямо. Това не са къси вълни, много дълги вълни са те; 16 трептения са много дълги вълни. Основният тон е с много дълги вълни. Под него има други трептения, които са много ниски. Под 16 отдолу трептенията са в дисонанс – 15, 14... Щом влезете в 14, ще бъдеш в положението на вол. Щом бъдеш на 15, ще си в положението на роб. Щом влезеш в 13, ще бъдеш в положението на нещо, което го варят в тенджерата; ще бъдеш кокошка, която варят. Щом влезеш в 12, ти си вече сварена кокошка и ще те дъвчат. Щом влезеш в 11, това е за товар на хората. Щом влезеш в 10, сега мога да ви покажа всичките процеси.

10 за мен е процес, 16 е едно положение, в което е любовта. 16 за мене е спасително положение на човека. От 16 дявола го хвърлят долу, а праведния го турят горе. Значи при този тон, в 16, дяволът е долу. При 1615 имате числител 16, знаменател 15. Когато имате едно цяло и 1/15, в дадения случай числото 5 показва човек – търговец, който като дойде, иска да те продаде. Като види, че си силен и учен, казва: „Имам работа за тебе, искам да те използвам“.

Някой момък или някоя красива мома пет души искат да я използват, че страдат заради нея. Защото я обича, той ще ѝ даде най-първо едно откъснато цветенце. Ако аз съм мома и един момък ми донесе откъснато цветенце, ще го държа три километра далеч от мене. Ако аз съм момък и една мома ми даде откъснато цвете, същият закон е, за мене няма разлика. Ако ми донесе едно цвете с коренче, казвам: „Умен човек е това“. Ако ми донесе цвете без корен, след няколко дена то ще

повехне – значи не е умен човек. Не че има нещо лошо в това, но той не знае.

Този, който носи откъснатите цветя, е много тщеславен. Той е тщеславен и мисли, че всичко знае. Казва: „Виждаш ли туй цвете, аз му давам живот“. Казва още: „Ти разчитай на мен, учен човек съм. Ти при мене царица ще бъдеш, ще живееш добре, автомобил ще имаш, рокли ще имаш, слуги ще имаш“. Казвам ѝ: „При откъснатото цвете слугиня ще бъдеш, нищо повече“. Не че това, което говори, не е вярно, но в дадения случай той си въобразява. После ще каже, ще се извини: „Много съм се заблуждавал, бях голям идеалист“. Той е човек без идеи – идеалист без наука.

Та казвам: вие сте от онези ученици, от тези хора, които си играят с лотарийни билети. Всеки от вас взема един билет и казва: „Ще спечеля ли, или не“. Аз изчислявам. Пита ме един ще спечели ли, или не. Отговарям: „Едва ще си вземеш парите“. Казва: „На мене ми трябва много пари“. На друг казвам: „Няма да си вземеш парите.“ „Защо?“ „Защото ти си под 16 отдолу“.

Числото, което не печели, то е под 16. При всяко число, при което вземаш парите си, ти вече имаш основния тон. Благодарите, че нищо не си изгубил; пари имаш, втори път пак ще вземеш билет. Основното число не губи. Вземеш един билет – той печели и ти вземаш само парите си. Ти печелиш толкова, че не губиш поне. Вземеш веднъж – изгубиш, не печелиш; вземеш втори и трети път.

Сега да ви наведе на мисълта, на онази мисъл, която е във вашия ум. Аз като ви говоря по този начин, вие ще се обезсърчите. Не, не искам да ви покажа, че сте невежи – искам да ви покажа колко има да се учите. Сега, като остарееете, трябва да се радвате, че можете да учите. Благодарете на Бога, че има какво да учите на стари години. Казвате: „Защо това не беше на млади години?“. На млади години човека яденето го занимава. Като стане по-голям, с другарчета се занимава. Като стане на 21 години, момите го занимават. Като стане на 30 години, децата го занимават. Богат станеш, вече имаш една фирма, капитал имаш. Остарееш и погледнеш – краката ти не държат. Четеш една окултна теория, че втори път като се пре-

родиш... Сега като се прероди, какво научи? Най-първо боза от майка си. После се научи да ядеш, после се изправи, след туй започна да дружиш с децата, да ходиш на училище. На стари години казваш: „Какво научих сега?“.

Турците казват: „Теле се роди, говедо си отиде“. Вие не знаете колко съдържателна е думата *хайван* – тя означава *ха*, *Иване*. Хайван гелди. Хайван значи един човек, който знае да се натовари, не знае да се разтовари. Някой казва: „Да ви кажа ли как да се разтоварвате?“. Ти си ял една храна, която е мълчносмилана. Като влезе в стомаха, образува се брожение, ти започнеш да се превиваш; не знаеш как да снемеш тази раница. Какво ще правиш? Ако си учен, не разбираш и веднага ще вземеш едно лекарство за изчистване. Изчистването не е нищо друго освен снемане на раницата.

Казвам: от всичкото време, от което страдаме, трябва да се разтоварваме. Вие страдате от някои мисли, от някои чувства, и трябва да знаете как да се разтоварвате. Не е лошо човек да желае нещо. Ти искаш да станеш богат, но искаш да станеш богат по късия път. Бръкнеш в някоя каса, задигнеш 100 000 лева, туриш ги в банката и казваш: „Работата се уреди“. По този порядък на нещата те хванат, един процес се образува. Дойде адвокат, започне едно углавно дело – и 10 години в затвора. Казваш: „10 години поне имам да ям и да пия“. Не знай дали можеш да ядеш и да пиеш от парите, които си взел.

Сега да се върнем към музиката. Българите в игривите песни имат „хай-ха-ха“. Това е затворен интервал. „Тай-ти-ти“ – това значи „какво ще ми направиш“. Казваш: „Ох-ох-ох“ – музика е това. Още като ми пее този човек, знай къде му е болката. Казвам: когато вие пеете, някъде пеете успокоително. Например как се пее *Цветята цъфтяха*? Мнозина имат теории. Вие най-първо ще намерите това цвете през колко етапа е минало. То е посято. Зимата е минала, пролет е дошла, птиците пеят. Ако пеят, ще турите малко подвижност. Като пеете песента и аз като слушам, казвам: „Хубаво е“. Като цъфтят цветята, какво има, кой тон имате там? *Сол*.

Сега съвременната музика е чисто материалистическа музика. Значи окръжността е материална. Махнете този диаметър. Имате 3, или от него е излязло *и*, от това число е излязло и *ип*. *П*-то е надолу обърнато, *и*-то е основа. От 3 са излезли

доста букви. Това е материално число, то взема с двете ръце. В български е същият закон.

Сега това са процеси, които стават вътре в човешкия ум и в човешкото сърце. Вие имате едно желание, но няма среда, където да проявите вашето желание. Имате една дарба, певец сте, но нямате среда къде да се проявите. Да ви обясня това. Вижте един овчар, който пасе овцете. Овцете са доста музикални и всеки овчар има кавал. Като свири на овцете си, те пасат по-добре. Ако някой път искате да развиете музиката, трябва да пасете овце. Овчарите държат много на овцете.

Гледам, че и мухите са много музикални. Може да се смеете на мухите, но аз доста съм правил опит с музикалността им. Седя в стаята си – и няма нито една муха да ме безпокои. Взема цигулката си и засвирия. Като свирия 1–2 минути, дойде една муха и кацне на цигулката или на носа ми. Казва: „Много хубаво свириш“. Няма да кацне на гърба ми, на раменете, но ще дойде на носа. Казвам ѝ: „Чакай, не съм свършил концерта“. Като дойдат мухите, аз не ги пъдя вече. Най-първо събирам мухите. И като награт, понеже две не могат да кацат на носа ми, другата ще кацне на ухото. Много тщеславни са те: някоя кацне на челото, някоя – на веждите; не вземат по-долни места.

Наблюдавал съм състоянието на мухите. Така аз разбирам себе си, не гледам просто така. Главата им е доста хубава, също и очите. Като свирия – наблюдавам ги. Кацне някъде мухата и стои. В нея трепне нещо, като свирия. Престана ли да свирия, пак си идат. Понякога, ако мисля много хубаво, ако имам музикални мисли, те пак се награт. Щом мисля, много хубаво ще дойдат – като музика схващат мислите. Когато по някой път мухите накацат отгоре ви, това е добър признак; защото ако сте лош, мухи на гърба ви не кацат.

Ако станете много лош, тогава и въшките не идват. Докато въшките ви ядат, всичко може да стане от вас; но когато въшките почнат да бягат от вас... Ако вземете кожата на един вълк, знаете ли какво ще видите? Това не съм го проверил, вие можете да го проверите. Ако имате кожух, направен от вълча кожа, там въшки не влизат. Като имате такива факти, как ще ги обясните? Ако се направи една струна за цигулката от тънките черва на вълка и ако се направи друга струна от

тънките черва на овцата, струната, направена от вълчи черва, къса струната на овцата. Като се качи, вълчата струна иска да я яде. Трептенията, които са образували червата на вълка, имат друга динамика. Затова цигуларите са много внимателни. Хубавите струни трябва да бъдат направени от овчи черва. Вълкът е динамичен, не е толкова музикален. И той има музика, но друга динамика има. Затова за по-добри се считат струните, направени от овчи черва. Най-музикални са струните, направени от човешки черва. Казват, че Паганини свирел на струни, направени от човешки черва. Тайна е това. Защо да не направят струни и от човешки черва? Заминал си е човекът...

Казвам: внимавайте за вашите мисли. Не да се страхувате, но на всяка една мисъл, която иде отнякъде, ще намерите нейния произход. Ако намерите произхода на една мисъл, на едно чувство, на едно желание, на една постъпка – откъде иде, вие ще се ползвате. Някой път дойде един човек, но не ви е приятен. Този човек, който е неприятен на вас, е приятен на другите. С този човек, който ви е неприятен, можете да направите опит. Ако има човек, когото не обичате, как може да го обикнете? Да допуснем, че не обичате някой беден човек... Но ако този беден човек забогатее, ако стане богат, ще го обикнете. Защо не го обичате? Причината е външна. Вие считате, че той ще ви безпокои, че не е толкова умен. Като дойде при вас, той ще каже: „Я ми помогни. Дай ми 5 лева назаем“. Или дойде и каже: „Имате ли една ябълка? Дайте ми“. Не е лошо, че иска, но това остава на вашата добра воля. Той казва: „Аз искам, вие не може да не ми откъснете един плод“ – навсякъде си позволява.

Тази свобода, която има, не е лоша, но не е в порядъка на нещата. Той е поставил своето желание ненамясто. Например ако поставиш основния тон там, където не трябва, какво ще стане? Ако насаждам една квачка, аз ще започна с *до*. Но като отивам да бера плодове, няма да започна с *до*. С кой тон ще започнеш тогава? С *ла*. При *ла* плодовете сами капят. Като дойде *сол*, цветовете завързват и узряват. При *ла*, като пееш, те узряват. Ако този плод е зелен и ти го откъснеш, значи не си го откъснал както трябва.

Една мисъл, която ще туриш на работа, трябва да е узряла. Тази мисъл трябва да има семка. Като я посееш, трябва да

израсте дървото, от което е станала. Ако няма семка, плодът не е узрял. Тогава не си откъснал плода навреме. Обичаш някого, но след години твоята любов се измени. Ти си откъснал плода по-рано. Като кажеш, че обичаш, трябва да има промяна, но да няма измяна. Дойде един при мене, иска да му дам вино. Виждам, че шишето му е пукнато. Казвам: „В туй шише не мога да ти дам. Донеси здраво шише. Моето вино в такова шише не го турям“.

Имайте предвид, че в този човек има едно същество със завършена еволюция и то ви наблюдава. Един просяк, който е дошъл при вас, е изпратен; и той е умен. В него има едно същество, което ви изпитва. Трябва да бъдете много внимателни и да постъпите добре. Да ви обясня какво значи да постъпите добре. Ако съм добър певец, като пея една песен, ще туря в нея красота и простота. Туря аз красота в песента, туря съдържание, мекота и магнетичност, изпея песента и задоволя цялата публика. И човекът изважда 1000 лева, дава. Значи аз съм певец, когото слушат. Ако не вложи това, всички казват: „Не си струва, изгубих си времето, не си струваше“.

Казвам: от мене зависи в даден случай да получи ли нещо, или не. Казвам: когато направиш добро, ти пееш. Гледай твое то добро ще произведе ли този ефект в публиката; гледай дали ще израсте, дали плод ще даде. Ако ти си направил едно добро, но то никакъв плод не дава, доброто не е намясто. Някой казва: „Не ме обичат хората“. Бог е направил света заради тебе, ти не говориш истината. Най-първо Бог те обича. Ти си дошъл в света и Слънцето грее заради тебе, вятърът вее заради тебе, Земята се върти заради тебе. Ти си като пътник в пространството, носят те из него и досега ти дават ядене като на едно дете... Може окръжаващите хора да не те обичат, но ти не говориш истината. Те не могат да те обичат, докато и ти не ги обичаш.

Та питам: какво значи да обичам? Значи когато казвам, че любя, с това показвам, че любовта, която съм приел от Бога, аз я проявявам. От тази, Божествената любов, аз изпращам на хората. Това е любов в даден случай. Аз изпращам Божията любов, проводник съм. Когато хората възприемат Божията любов, която аз им пращам, това е обич към мене. Те възприемат нещо. Ако и те предават любовта нататък, тогава се радвам, защото едновременно и те се проявяват.

Трябва да проявите любовта и обичта едновременно. След като приемете любовта, трябва да я предадете. След като си приел една малка радост, гледай тази радост да я предадеш, да е динамична, не я дръж само за себе си. Не искам само да говорите. Аз ако съм, ето как ще постъпя. Няма да кажете на хората, че ги обичате. Ако аз нося най-малката радост в душата си и ида при болните, на тях ще им олекне. Те казват: „Като дойде този човек, като че ли ни донесе нещо“. Пък вие само минете, попитате ги: „Имате ли да ядете?“, и излезете. Като излезете, те казват: „Този човек ни донесе нещо, дано дойде друг път“. Аз съм внесъл в тях радост. В който дом влезем, първо трябва да носим Божественото съзнание, че е хубав денят, и второ, че Слънцето грее. От Слънцето сега ни слушат по радиото. Напредналите същества слушат какво се говори – как аз ви говоря и как вие разбирате. Ще кажете: „Туй вярно ли е?“. Вие считате, че това е от 1001 нощ.

Сега и вие казвате, че Бог е направил света. Аз ви питам: „Вие бяхте ли там?“. Като кажете: „Господ създаде света“, питам: „Ти бил ли си там?“ „Мойсей е писал така“. Чел си в Библията, че за 6 дена Господ е създал света. Мойсей беше ли там? И той не беше, и той от някого го е взел. И Мойсей не беше, когато светът се създаваше. Той казва: „В начало Бог създаде света“. Аз разглеждам това другоаче. Щом в мен влезе Божествената любов, това е началото на живота – значи Бог в мене създава света. Тази любов като влезе, тя ми казва как Бог е създал света. 16 трептения в Любовта е основният тон. Този тон не съответства на цигулката.

Втория път ще продължим. Киселините в живота трябва да ги превърнем в сладчини; отровите трябва да ги превърнем в лекарства. Всичките тия непотребни работи трябва да ги направим на тор. Сега остава да учите. А вие седите и казвате: „Учителя тъй каза, Христос тъй каза“. Представете си, че има една разумна мисъл, която носи светлина; че има едно чувство, което носи топлина; че има една воля, която носи сила. Събрани в едно, те дават едно ново разбиране. Когато са събрани заедно, това нещо е Божествената любов. Светлината, топлото чувство и силата са условия, за да се прояви Божествената любов. Това, което носи светлина, е любов. Това, което носи топлина и сила, то е любовта в дадения случай.

Казвам: каквото и да вършите, някой път вие може да се заблудите, да бъдете песимисти. Но каквото и да е, това не е лошо състояние. За да разрешите въпроса, ще знаете, че ще ви трябва светлина, топлина и сила. Светлината на ума е тази светлина, която трябва да се увеличава. Има си пропорции за това. Да не остане в ума ви желание да кажете: „Какво знание имам?“.

Сега ние се смеем на животните. Знаете, че в българския език има думи, които са взети от кокошките. Някои пък са взети от говедата. Думата *мучи* например. Турците имат дума, взета от кучетата – *аф*. Тя е от кучешки род. После думата *къ-ти-къти* – тя е кокоша. Кокошката казва *кът*. Имаме доста думи, заети от говедата. Някои са взети от птиците и т.н. Това да не ви обижда. Какво лошо има в него? *Куку* какво значи? Казват: „Той е *куку*“. *Ку* значи искам – искам и вземам. Кукувицата никога не прави гнездо и другите работят за нея. Когато искате другите да работят заради вас, вие сте кукувица. Ако не искате да бъдете кукувица, трябва да си правите гнездо. Всеки човек, който не мисли добре, който не чувства добре и не постъпва добре, е кукувица.

Коя е сега основната мисъл? Ученикът като иде при учителя си, да кажем, ако е ученик по изкуство или музика, учителят трябва да се зарадва, че при него е дошъл такъв даровит ученик. Казвам: един ден и вас като ви срещне някой, който ви обича, той трябва да се зарадва, че ви е срещнал. Като срещнете някого, и вие трябва да се зарадвате, че сте го срещнали. Той е даровит човек – защо да не се радвате?

Отче наш

29. лекция, 30 април 1941 г., сряда, 5 ч., София, Изгрев

ЩЕ НАПРАВИМ ЖИЛИЩЕ

*Отче наш
Бог е Любов*

Всички, които сте тук, нямате еднакво разположение. Всички мислите за разни неща, за работа мислите, чакате нещо да ви се даде; но дали ще бъде в съгласие с онова, което вие мислите? Не само вие, а всички хора мислят така.

Какво подразбирате под думите *възможност, постижение и осъществяване*? Като ученици ако ви се дадат възможности в природата, какво ще направите? В дадения случай на човека е дадено нещо, но то е една възможност. Тази възможност сама по себе си не идва, тя съществува като едно външно условие. Да кажем, имате възможност да избирате. Какво подразбирате под това? Или имаш възможност да обичаш, или имаш възможност да те обичат.

Сега вие ще дойдете до едно разрешение, казвате: „Природата е създала така нещата“. Природата как ги е създала? Когато аз създавам нещо, го създавам според моето разбиране. Природата ли го е създала? Или по някой път питам: „Защо съм такъв?“. Ние твърдим, че Бог ни е създал. Има нещо в нас, което Бог е създал, но има нещо, което Бог не го е създал. Ти си сприхав човек и казваш, че Господ те е създал такъв. Че си сприхав, това е твоя работа; че мислиш разумно, това е друг въпрос. В Божествените работи има един непреривен процес. Божествените работи не могат да се прекъснат, непреривни са; пък човешките са преривни.

Например ти дишаш – това е Божествена работа: трябва да дишаш. Защо – не е твоя работа? „А не може ли другояче?“ Ако може – направи го. Казваш: „Не може ли другояче?“, но направи го, ако можеш, нали си толкова умен човек. Сега това не може да се измени. „На мене вече ми дотегна.“ И на мене вече ми е дотегнало, но... Целия ден като една помпа трябва да дишаш, за да вървиш; тази помпа тегли буталото, а ти мислиш много работи да постигнеш. Какво ще постигнеш?

По някой път ние пресилваме нещата, че нищо не можем да постигнем. Това не е вярно! Аз вече съм постигнал много и имам още много работи да постигам. След като постигнеш нещо, какво ще стане? След като човек е постигнал нещо, какво е придобил? Казваме: „Ще постигна нещо“. Все имаме постижения, но като постигнем нещо, ние вече обичаме мързела – мързелът е главната цел. Човекът мисли да постигне нещо, че вече да не работи. Религиозните са станали религиозни по единствената причина, че искат да не работят. Аз гледам тук – някой път работя по закона на природата, чопля нещо – и някой ученик ме пита: „Какво правиш?“. И ми казва: „То така не се разкопава, а се разкопава така“. Питам го: „Защо се разкопава така, а не така?“. Казва: „Дядо ми ми каза как да разкопавам“. Дядо му му е казал и той досега още не е направил опит.

Друг казва: „Еди-кой си не е търпелив“. Ами че един голям извор, който блика постоянно, търпелив ли е? Големите извори са крайно нетърпеливи; търпеливи са онези, тихите извори, които едва текат. По-добре е изворът да боботи. Сега аз съм на страната на нетърпеливите хора – те са работните хора. Като дойде до тебе – той бърза, направи нещо. Ще направи и някаква погрешка, но ти считай, че не е направил никаква грешка. Това е твое схващане. Човекът е свършил работата, окопал е, а ти започнеш да го мериш и казваш: „Окопал е, но три пръста плитко“. Окопал е човекът цял декар. Ако го беше копал по-дълбоко, нямаше да изкопае толкова. Пък той мисли да сади лук, не му трябва повече – 3–4 пръста стигат. Той не иска да сади друго. Някои от вас по колко копаете? И толкова не копаете, даже и един пръст не копаете.

Това е пак аналогия. Да ви наведе на мисълта: за всяка една работа, която е станала без мисъл, без чувство и без воля, така – отвън, природата всякога налага глоба. Щом изживяваш повече енергия, природата те държи отговорен. Сега онези, които се сърдят, не ги обвиняват за сръдната. Прав е човекът да се сърди. Но го глобяват, че е изхарчил повече енергия, отколкото трябва. Например имаш един слуга и той е направил погрешка. Ти ще му кажеш: „Направил си погрешка“; ще идеш при него и половин час ще му кряскаш, че е направил грешката. За пет минути работа той е направил една погреш-

ка, а ти направиш един такъв разход – за хиляда лева енергия изхарчиш. Казваш, че не искаш такъв човек. Ти си направил пакост на себе си. Понеже господарят се е намесил, той ще плати половината от онова, което слугата е направил.

Гледам, всички вие разправяте: „Не вървим добре“. Оставете тази работа – „не вървим добре“; кажете: „По-добри хора от нас няма“. По-добри хора от нас няма, но и по-лоши хора от нас няма. Вие сте чудни: добро и зло са две неща, които вървят заедно в света, като брат и сестра вървят. Вие може да не харесвате злото. Но има едни хора, които не харесват доброто, казват: „С добро човек овца става“. Съгласен съм, че човек с доброто овца става, но със злото вълк става. Кое е по-хубаво – овца ли да станеш, или вълк? Ако слугуваш на злото, вълк ще станеш; ако слугуваш на доброто, овца ще станеш. Казваш: „Овца ли да стана?“. Щом не искаш да станеш овца, вълк ще станеш. Кое е по-хубаво, кое има повече условия за живот? Повече условия има овцата, тя има повече да живее, по е културна, понеже има вълна на гърба си. На вълка винаги му се четат ребрата, той никога не може да затлъстее. Целия ден върви и казва: „При лоши условия живея. В която кошара да вляза, ме гонят, навсякъде ме гонят“. Вълка навсякъде го гонят. Какво лошо е направил?

Вие какво мислите за лошото? *Лош, добър. Л-то* в лошото показва, че то иде от Бога. Това са Божествени енергии, това са условия. *О-то* е пак от Бога. Лошото седи в *Ш-то*, понеже то показва, че човек има две чаши. Като идеш при него, две чаши има, с две мерки мери: за себе си мери по един начин, за другите мери по друг начин. При един българин дошъл един турски бей, а той наливал вино в чашите. Като наливал на бея, чашата я оставял два пръста празна; като наливал своята чаша, все я преливал. И казвал: „Уттраа!“. Като го гледал, беят му казва: „Чорбаджи, и на мене да бъде уттраа“.

И ние, като дойде за нас, наливаме пълно; като дойде за другите, не го наливаме пълно. Това е користолюбие. Когато един бакалин продава, гледа нито един грам да не иде повече, но когато купува за себе си, иска да мине повече. И при купуването, и при продаването трябва да бъде еднакво; а не онзи, който купува и продава, да има две чаши. Злото е, че има две чаши, две мерки има. Как ще го поправиш? Ти като

идеш при лошия човек, ще му вземеш едната чаша, само една да му остане – и той ще стане добър човек. Лошото седи в двете чаши, в двете мерки. Щом имаш една мярка, ти си добър човек, щом имаш две мерки, си лош човек. Или пък лошият носи два хляба, два чифта обуца, две шапки, две ризи, натоварен е навсякъде.

Има някои болни хора, които не могат да се лекуват, защото са лоши. Той е турил една риза, после една фланела, после друга по-дебела фланела, после палто, отгоре друго палто – и пак трепери. Казва: „Запалете собата“. Той е лош човек. Казва: „Много студено е“ – трепери и иска целият свят да му иде на помощ. Лошият човек трябва да извади едното палто и да го даде. Вие ще ме разберете криво. Ще ме разберете така, както попадията е разбрала попа. Един свещеник държал проповед, че който има две ризи, трябва да даде едната. Тя искала да изпълни това и като отишла вкъщи, попът имал две ризи и дала едната риза. Сега къде е погрешката? Тя е дала ризата на попа, не е дала своята. Анекдотът е такъв. Аз коригирам този анекдот. Какво е казал попът? Аз не зная каква е работата. Тя казала: „Аз слушах и исках да изпълня“. Попът ѝ рекъл: „Това беше моя работа, да дам моята риза. Защо не даде своята риза, но даде моята?“. И тя имала две ризи, но не дала нейната, а дала тая на попа. Казва: „Исках да изпълня желанието на Христа“. Желанието ѝ е право, но тя прави помен с попската риза. Попът като проповядва, той можеше да даде своята риза, тя пък да даде своята. Ти ако имаш две ризи, дай своята.

Сега вие ще направите възражение. Ти носиш само една риза. Ако тя се оцапа, трябва да я переш. Като нямаш друга риза, трябва да останеш гол, а не е практично. Това възражение ще дойде, че трябва да имаш две ризи. Да ви изясня работата как седи. Ти направиш две погрешки – значи носиш две тояги. Онзи, който е гневен, като те набие с едната тояга, ще вземе и с другата да те бие. В дадения случай е по-хубаво да те бият с една тояга, отколкото с две. Вие трябва да разберете закона защо не трябва да имаш две ризи.

Да ви приведа друг пример. Един български адвокат пътувал от Севлиево за Търново. Там има един завой, дето ставали много обири. Разбойниците ще хванат някой богат човек,

някой богат търновчанин или севлиевец. Пътувал веднъж един търновски адвокат, носил два кобура. Като го хванали разбойниците, го питали: „Защо ти са тия два кобура?“ „За зор-заман“. Ти знаеш какво нещо е любовта, знаеш какво нещо е мъдростта, знаеш какво нещо е Божията истина, но не си служиш с тях, а носиш оръжие. Ти си като този адвокат, който носи кобури. Минаваш покрай някой завой, хванат те разбойниците, но не изваждаш кобурите. Защо ти са тогава? „За зор-заман“. Ако в дадения случай на вас знанието не може да ви помогне, вие не сте правили опити.

Има някои хора, дето и добро като ти говорят, дразнят те. Разправям нещо из моя живот, но защо го разправям, няма никакъв повод. Разказвам, че някое дете имало хубава стомна и я счупило. Нищо не съм казал на детето, но и за счупената стомна въпрос не трябва да правя. Като разправям това на вас, аз печеля, понеже се показвам, че съм много търпелив. Затова разказвам, че еди-кой си е имал хубава стомна, той я е счупил и аз съм мълчал.

С един пример аз ще направя изяснение, че донякъде някой човек е имал търпение, но той си знае дали има търпение. Един математик се занимавал с астрономия, 20 години правил своите изчисления и наблюдения, но в него редът и порядъкът не е бил развит. Той обичал да смята, но нямал ред и порядък. Ние имахме една сестра, тя се казваше Казакова. Като влезеш в къщата ѝ, всяко нещо бе на мястото турено. Ако не е намясто, не може да бъде. Казваше: „Тъй ми е дадено“. Редът в нея е развит. Пък влезете в някой друг дом – дрехите са разхвърляни, нищо не е турено намясто. Там казват: „Нямаме време“. Не че нямат време, но не им стига умът. Дайте ноти на един, който не е музикант, той не знае къде да ги тури – пънка се, пънка се. Дайте нотите на един музикант – той ще тури всяка нота намясто, знае гласа. Като погледне песента – вече може да пее.

Сега тия изяснения нас ни отдалечават от целта да приложим нещо в себе си. Правил този учен своите наблюдения и ги записвал на отделни книжчици. Той ги знае, но са разхвърляни. Той всякога държал стаята заключена. Никой не знаел какво има вътре. Един ден станал малко разсеян – туй сега е от мене – станал разсеян и забравил да затвори вратата.

Той бил професор в университета; дошла една от студентките и го запитала нещо, а той забравил да затвори вратата. Слугиняла намерила стаята неочистена, с разхвърляни книжки навсякъде, и събрала книжките, турила ги в печката, изчистила стаята и измела хубаво. Като се връща той, гледа – всичко е изметено. Пита: „Къде са книжките?“. Слугинята казва: „Аз ги изгорих.“ „Моля ти се, още веднъж да не правиш това“. Къде е погрешката в нея? Тя трябваше да събере книжките и да го пита какво да ги прави. Но авторитет има тази слугиня – мисли, че знае повече от професора. Взема ги тя – и хайде в печката, изчиства ги. Изпъчила се и му казва: „Аз изчистих“.

И вие по някой път вземате като тази слугиня Божественото във вас, събирате го, но не питате какво трябва да правите и го изчиствате, туряте го в печката. Хубаво, да допуснем, че някои от вас имате погрешки. Погрешка имате най-първо, че не ходите както трябва; не си махате ръцете както трябва. После, като вървите, харчите много повече енергия, пък нищо не постигате. Като вървите, държите главата си наведена на едната страна. Или тук, като седите, си местите краката – ту единия крак, ту другия. Не се позволява да си местите краката. Някой път и аз си местя краката. Не е позволено – аз сам си позволявам.

Казват: „Ще си туриш десния крак върху левия, когато трябва да проявиш мъжа. Когато трябва да проявиш жената, ще си туриш левия крак върху десния“. Хубаво, аз ще ви приведа един пример. Сега мнозина от вас казват: „Аз не искам да ми заповядват хората“. Защо не искаш да ти заповядват хората, какви са съображенията ти? Не искаш да ти заповядват, а искаш ти да заповядваш. Да ти заповядват е хубаво, но и да заповядваш е хубаво. Ако един учител, който преподава музика, заповядва на ученика, той го научава на нещо. Някои от вас може да заповядват както турският кадия заповядвал на ибриците. Наредил кадията 40 ибрика и като идвали богомолци в джамията, според обичая искали да се измият. Той им заповядвал кой ибрик да вземат, казвал: „Не този ибрик, а онзи“. Но това са анекдоти, станали някъде, аз досега не съм видял нито един такъв кадия. Кой знае къде е станало това. Възможни неща са те, вяроятни са.

Всичките постижения в света зависят от това, как ще разберем Божия закон. Често мене ме питат: „Как ги търпиш тия хора?“. Рекох: „Търпя ги, както мене ме търпят“. И мене ме търпят, като ходя по Земята. На тази тревичка стъпя, на онази тревичка стъпя. Може да си мисля, че дето аз стъпвам, е добре, дето другите стъпват, не е добре. И мене ме търпят; като стъпвам, и мене ме търпят. Казвам: както мене търпят, така и аз търпя. Трябва да стана умен, да имам крилца, като стъпвам, да не стъпвам по земята, но да хвъркам – ще мина отгоре, без да настъпя нито една тревичка.

Вие като се спрете, търсите погрешките на хората. Казваш: „Той не живее добре“. Ти в дадения случай, като казваш, че той не живее добре, вредиш и на себе си, и на него. Казваш: „Светът не живее добре, хората не трябваше да се бият, те не живеят добре“. Тези работи нищо не ни ползват, нито пък другите ползват. „Светът не е добре направен.“ Това не е наша работа. Ама Йеремиа е казал същото. То си е работа на Йеремиа – той е пророк, изпратен с власт, има право да казва. Ти не си пророк, нямаш право да казваш. „Исайа е казал.“ Ти не си Исайа и си позволяваш неща, които нямаш право да правиш.

Ти ще мязаш на онази българка, която е опопила мъжа си. Има един такъв анекдот. Решила тя да го направи чиновник, но никъде не го назначили на работа, не го искали. Един ден тя взела едно чакърче, купила черен плат, направила расо, една калимявка му турила, дала му една китка босилек в чакърчето и му казала: „Ще започнеш и ти да ръсиш хората“. Като го видели хората с калимявката, помислили, че е поп. Прочул се той, че хубаво ръси. Казват на владиката: „Един млад свещеник имаме.“ „Че как, аз не съм го опопил?“. Вика го владиката: „Ти откъде си, кой те е опопил?“ „Жена ми“. Значи ти не си свършил университет, нямаш знание, не знаеш работата.

Например вие седели ли сте тъй: да бъдеш вгълбен, че нищо да не те интересува? Някой казва: „Много съм вгълбен“. Аз виждам, че не сте вгълбени, все поглеждате на една или на друга страна. Ти като си вгълбен в себе си и мислиш, окръжаващите хора като че не съществуват. Представи си, че си осъден на смъртно наказание, да те обесят. Ти като минаваш така

вгълбен, другите минават покрай тебе и ти нищо не виждаш, потънал си. Това положение трябва да има човек – така да забрави света, та да не мисли, че хората са грешни, а да мисли, че светът е добър. Това, дето мислим, че светът е лош, е отчасти така, само някъде има кал. Дето има морави, няма никаква кал. В горите и в песъчливите места няма никаква кал.

Ние, съвременните хора, се безпокоим за много работи. Говори се за любовта, но кой от вас носи любовта? Някой казва: „Гори ми сърцето“. Че гори сърцето ти, това не го отричам. Сега във всичките неща всъщност дисхармонията не съществува. Само в музиката вземете някои тонове – не си хармонират. Ако ги пеете, дисонанс има между тях. Поотделно ако ги пеете, са музикални, но като ги пеете заедно с други, има един дисонанс. Този дисонанс също е потребен.

Казвам: сега не трябва да считате, че злото не съществува. Но ето аз какво разбирам под реален живот. Реално за мене е дървото, реален е плодът, който мога да опитам, но сянката на дървото не е реална. И тя има реалност, можеш да я нарисуваш, на книгата съществува. Може сянката да съществува, но не е реална – със сенки не можеш да се храниш. Аз мога да ви направя книжни пари, колкото искам, но какво ще ви ползват те? Някой път ги фалшифицират, правят банкноти, но държавата е толкова строга, че тя търси тия банкноти. Често и вие правите подобни банкноти, като прокарвате някое ваше право в света. Никой няма право да търси своето право в света. За себе си може да го търсите, но да го прокарате в света – нямате право. Всички трябва да бъдем изразители на онова, Божественото, то да функционира. Това са звонкови пари.

Сега аз както развивам темата, няма погрешки в света. Ние не можем да направим една разлика. Може да се направи разлика, когато двама души пеят. Тогава мога да кажа кой пее по-хубаво: единият пее по-хубаво. Гласът му е ясен, има мекота, има и сила, като пее, има разположение. Другият пее, ясен е гласът му, но дразни, няма мекота в гласа си. Единият като пее, той сам се радва на своето пеене; другият пее, но в него има мисъл дали ще го харесат хората. Нека да не мисли, когато пее, дали ще го харесат хората. Някой иска да бъде добър, за да го признаят другите. Ти си на крив път. Щом мислиш дали хората мислят дали си добър, ти си на крив път.

Аз трябва да бъда добър, защото доброто е основа на живота; аз трябва да бъда добър за самия себе си. Като съм добър, аз съм проводник на Божественото; ако не съм добър, не съм проводник. Един човек, който няма добротата за основа, не може да очаква за в бъдеще никакви постижения. Онова, което е съградил, ще рухне. Може да има каквито иска идеали, може да има каквото иска знание – всичко ще рухне и ще остане само онова, което е добро. Някой казва: „Аз съм добър човек“, пък говори, че всичко е рухнало. Щом всичко е рухнало, ти не си добър човек. Друг казва: „Не съм направил никакъв грях“. Щом в тебе всичко рухва, значи имаш грях. Или казва: „Добър съм“. Добър си, пък си неспокоен.

Има едно неспокойствие отвън. Вятърът може да разклаща листата, може да разклаща клоните и самото дърво, но това разклащане на дървото е намясто. Ако тия дървета не се разклащаха, те нямаше да растат. Вятърът като разклаща листата, като разклаща дървото, дърветата се ползват. Следователно страданията в света са турени намясто. В духовния свят ако не страдате, вие не можете да растете. Разклащането трябва да дойде, но не целия ден вятърът да ви разклаща и да ви изкара из земята. Казвате: „Дотегнаха ми тия страдания“. Хубаво, като са ти дотегнали, какво трябва да се прави? Някой казва: „Малко мир да дойде“. Щом искаш мир, сними пушката и револвера. И ето – мирът ще дойде.

Сега вие за какво се смеете? В ума ви има един контраст. Разправяше ми един наш брат: като вървял някъде и проповядвал, дошли малки деца и турили отзад две знамена. Върви той и всички се смеят. Той носи знамената. Всички се смеят и той се чуди. Казва: „Турили са ми знамената, направили са ме знаменосец“. Не носете знамената, които децата са ви сложили отзад. Някой казва: „Де да ги видя?“. Трябва да ги видиш. Като ти слагат знамената, хвани ги. Трябва да кажеш на децата: „Аз виждам, като ми туряте знамена“. Ако бяха отпред, щяхте да видите знамената. Човекът и досега е сложил хорските погрешки отпред, а своите погрешки ги е турил отзад, не ги вижда. Като дойде до хорските погрешки, вие ги виждате, но своите не ги виждате. Ти проповядваш на хората, но с твоего проповядване какво става?

Сега говорим за новото. По кой начин ще изнесем в света Любовта? В какво седи новата любов; или от какво трябва да

бъде направена новата любов? Новата любов печена ли трябва да бъде, варена ли трябва да бъде, или трябва да бъде направена от коприна? Сега пак засягам младите – без тях работата не върви. Една млада мома облича червена рокля, за да се хареса на някого. Той като види червената рокля, обърне се нещо в сърцето му. Някой път момата се облече в черно, всичко е черно. Като види черното, свие му се сърцето. Защо на червения цвят се радва, а на черния не се радва? Представете си, че като се е облякла момата в червено, сърцето на момъка се е обърнало по един начин. Като се облече в черно, то пак се обърне, но в обратната посока. Сега той, като види черното, знае, че или баща ѝ е умрял, или майка ѝ е умряла, или брат ѝ, или сестра ѝ – изгубила е някого. Изгубила е някого отвън, затова се е почернила.

Когато вие се почерните с някоя ваша мисъл, кой е умрял? Ти някой път си неразположен вкъщи – кой е умрял? Тогава, когато вие живеете в един свят, дето хората умират, не очаквайте щастие то да съществува. Неволя съществува там. Щом има смърт в живота, не може да има щастие. Вие влезте в света на безсмъртието, влезте в нашата мисъл. Едно място трябва да има, където да няма смърт. В нашата мисъл не трябва да има смърт. Желанията умират, постъпките умират, но мислите – не. Трябва да влезете в Божествения свят, за да нямате лоши мисли. Всички мисли, които имате, всички там да живеят, оттам трябва да ги черпите. В Божествения свят в нашия ум трябва да има нещо безсмъртно – където са мислите, да не умират.

Когато аз ви говоря за Любовта, говоря нея да турите във вашия ум. Като влезете там, всичко друго се нарежда. Порядъкът съществува, но този порядък може да бъде само във вашия ум, там може да стане ред и порядък. Човек, който знае, много лесно може да се поправи. Да се поправи човек не е мъчна работа, ако знае как. Там, във Варненско, може би преди 40–50 години един български чакръкчия се прочул, че знае да поправя счупени ръце и крака. Това на мене са ми го разправяли и аз ще ви го приведа за пример. Случва се, че на жената на варненския валия ѝ излязъл хълбокът, а никакъв лекар няма. Трябва да се поправи хълбокът, но ханъматата не трябва да се докосва. Викат го и валията му казва: „Искам да наместиш крака на жена ми, без да я буташ“. Той поми-

слил, помислил и казва: „Може. Имате ли един арабски кон?“ „Имаме.“ „Ще го държите три дена жаден, няма да му давате да пие вода“. На третия ден довеждат ханъматата, изваждат я прислужничките, турят я на коня. Чакръкчията казва: „Нека да ѝ вържат краката под коня“. Тя била без седло, само на една възглавница, турена на гърба на коня. След това дават по малко вода на коня. Той пие и коремът му започва да се издува – и така се наместил хълбокът.

Казва му този валия: „Как ти дойде на ума така да направиш?“ Питат го после: „Как се излекува ханъматата? Конят пи вода, пък се намести кракът на жената. Как става това?“ „Става. Конят като пие вода, намества се кракът“. Валията се чуди на изкуството му и чакръкчията казва: „Това изкуство, което имам, е придобито с опит. Дайте ми една голяма стомна от 15–20 кила, строшете я, турете я в един чувал и го завържете отгоре“. Той през чувала започва да събира всичките парчета и ги нарежда на стомната. Валията му дал едно голямо възнаграждение. Ако вие не можете да наместите крака на ханъматата, ако не можете счупената стомна да я наредите, ако в този чувал не можете да я наместите, значи нямате изкуство. Ако умът не ти стига, когато конят пие вода, да наместиш крака на ханъматата, какво знаеш? Това е сега изкуство.

Казвам: всичките препятствия някой път произтичат от това, че ние се осланяме на човешкото. За да ти въздейства в живота, Бог ще действа чрез твоя ум; за да ти въздейства в живота, Бог ще действа чрез твоето сърце; за да ти въздейства в живота, Бог ще действа чрез твоето тяло. Вън от нашия ум Той как ще се прояви? Тогава нямаме допирна точка. Оттам трябва да започнем да възприемаме и да разбирам Божествените мисли. Та сега времето е вече дошло – трябва да потърсим Божественото. Трябва да потърсим Божественото вътре в нашия ум. Това Божествено ще го намерим в нас. Вие се безпокоите и казвате: „Остаряхме“. Защо си остарял? Щом си остарял, ти си вече на служба турен. Ти си остарял, понеже не знаеш да се разтоварваш. И мислиш, че си остарял... Що е старият човек? Най-първо старият човек става пристрастен. Казва: „Да дадем малко почивка на краката, да дадем малко почивка на ръцете, хайде да дадем почивка на ушите, почивка на устата, да дадем почивка на туй-онуй“ – и най-после става почивателен.

Тази, долната част на буквата *Д*, показва, че има нещо, което зрее. *Л*-то е енергията на лошия човек, която е отворена – и Божествената енергия си отива. Добрият човек, понеже е по-умен от лошия, спира Божествената енергия и я туря на работа. Долната част на *Д*-то е заведение за работа. Добрият човек туря Божията енергия на работа, той мисли, чувства и постъпва. Лошият е като кокошката, той всичко разкъшква, разхвърля; и казва: „Той Господ ще уреди света“. Добрият казва: „Понеже света Господ го е уредил, аз ще ида да слугувам в този, уредения свят. Ще служа вече на един уреден свят“.

Ние чакаме сега Господ да уреди света. Казват: „Да дойде Христос“, очакват Го. Това е много външно разбиране. Христос по три пъти иде на ден – сутрин, на обед и вечер. Слънцето като изгрява, не идва ли Христос? Казват, че Слънцето навсякъде грее. Сега поставяте едно противоречие на онова заблуждение, което съществува във вас. Вие казвате, че сте остарели. Като си остарял, какво ще стане с тебе? Внесете една нова мисъл.

Аз имам един пример. Срецах веднъж една баба, 85-годишна – с много правилно лице, добре оформено; и челото правилно, носът правилен, устата правилна. Виждам, че на млади години е била много красива, много умна. Тя казва: „Учени хора има сега, в наше време не беше така. Свърши се нашето“ – гледа песимистично на живота. Има нещо в нея, но не знае как да се изрази, пък говори много умно. Аз я засягам, казвам ѝ: „На колко момци си запалила чергата?“ „Не ме питай, синко.“ „На колко момци запали чергата? Я ми кажи, на тебе кой ти запали чергата?“ Тя се поусмихва, а аз съм много сериозен. Рекох: „Ако мога да те направя на 19 години, да те подмладя, какво ще направиш?“ Изведнъж в нея просия една светлина и една усмивка: „Синко, може ли туй?“ „Може“, казвам. „Сега вече виждам: ако те подмладя, ти си запалила на десет момци чергата и все за теб са въздишали.“ „Къде ще ги намеря сега, те отидоха в оня свят.“ „Щом те подмладя, как ще постъпиш с тях?“ „Мъчна работа е това“.

Сега няма да се спирам повече на това, но искам да ви наведе на идеята: внесете в себе си Божественото. Спрете се да помислите, че Бог работи за вас, Той е обърнал вниманието Си върху вас и вие досега не сте оценили Неговата любов. Спри се, за да чуеш гласа Му: Той е, Който подмладява. Ти си

остарял по единствената причина, че не обръщаш внимание на Него, а мислиш само за себе си. Като помислиш за Господа, ще се подмладиш. Ти като станеш, помисли за Него. Не мисли, че е някъде, но мисли, че във всичко това, което съществува, Той взима участие.

Та казвам: като станете сутрин, вие мислите какво ще ядете, какво ще научите; много работи мислите. Всичко това е хубаво, но най-важното оставяте за после. Щом станеш сутрин, седни на леглото; не трябва да се обличаш, а тъй, както си, седни и веднага отпрати ума си към Него като едно невинно дете. Поблагодари на Бога, че си станал, че Господ има да ти каже много работи. Може би една или пет секунди си помисли и след това се обличай. Стани тогава и ще бъдеш весел. А ти станеш, бързаш да се obuеш, това да направиш, онова да направиш. Като се натовариш с всички тия неща, тогава ще идеш и ще направиш една молитва, ще прочетеш *Отче наш*. Не, преди да се облечеш, още неофициално, negliже, си помисли за Бога.

Та казвам: ти ще речеш: „Обуца нямам, чорапите ми са скъсани, дрехите ми са скъсани“; ще кажеш, че времето е облачно, че вали, че е студено, че огън нямало, че не си разположен. Като станеш и помислиш за Бога, ще се стоплиш. Поне моята опитност е такава. Като изстина и помисля за Господа, стоплям се – с няколко градуса се стопля човек. И вие мислете за Него – само така светът може да се оправи. Докато грее Слънцето, всичко расте. Ако един ден растенията не могат да излязат на слънце, те не могат да растат.

Всяка сутрин, като станете, благодарете. Благодарете и на обяд; мислете за великата благодат, която е в Бога. Бог ни търпи и каквото и да направим, не ни се сърди. Господ като ти се разсърди, ще ти прати лош слуга. Като се плашиш от лошите слуги, Той казва: „И твоето положение спрямо Мене е такава“. Ти не мислиш за Бога. Тогава ще се ожениш, Господ ще ти даде деца и те няма да мислят за тебе. Ще имаш слуги и те няма да мислят за тебе. Майка ти няма да мисли за тебе, баща ти, братята ти, сестрите ти, приятелите ти няма да мислят за тебе, никой няма да мисли за тебе. Щом ти мислиш за Него, всички ще мислят за тебе. Направете опит за цяла една година – не по закон, а по свобода.

Нали всички сте се влюбвали? Какъв закон ви кара като станете, да тичате по прозорците; кой ви кара? Никакъв закон

няма. За вода ще идете и ще гледате: младите момци, когато имат обич, ще вземат кобилицата, стомните на момата, току ще поглеждат насам-натам. Тя отива на чешмата, но и той минава някъде там. Не е лошо това, но трябва да имаш някаква идея. Дошъл си в света, а не обичаш никого. Че на какво ще замязаш, като не обичаш никого? Ти си мъртъв. Обичайте Господа, Него никой няма да ви Го вземе. Само ще Го видите някъде, в някое цветенце; някое цвете ще ви се усмихне. Може да Го видиш в един плод. Като погледнеш черешата – усмихва ти се; и във вас се зароди желание да я вкусите. Това е любов.

Това са положения, които трябва да чувстваме. Ние се срамуваме от това, което не е; пък някои се срамуват от това, което е. Никога не се срамувай от това, което е; срамувай се от това, което не е. Ти даваш мухлясал хляб на човека. Това е туй, което не е. Даваш най-хубавия хляб. Това е туй, което е. Давам хляба, но не бил намазан с яйце... Хлябът има свое съдържание, никакво яйце не иска. Казвам: една хубава мисъл струва повече от всичките богатства, които могат да ти дадат. Това е външното. А онази мисъл, която всеки ден ще предизвикате, тя носи вечния живот.

Казва Христос: „Ако думите Ми пребъдват във вас и вие пребъдвате в Мене, Аз и Отец Ми ще дойдем и жилище ще направим във вас. Ако Божиите мисли пребъдват във вас, Аз и Отец Ми ще дойдем и жилище ще направим във вас“. Ако Божиите мисли пребъдват в нас, Бог ще дойде и ще направи жилище в нас. Като дойде, Той ще се изяви. Това е истината.

Христос казва: „Ако думите Ми пребъдват във вас и вие пребъдвате в Мене, Аз и Отец Ми ще дойдем и жилище ще направим във вас“. Къде е лъжливата мисъл? На вас са ви турили една лъжлива мисъл, че Господ не мисли за вас, че не ви обича – и вие не ходите да Го посрещате. Той е първата любов. Като станеш, още бос иди да Го посрещнеш!

*Това е живот вечен, да позная Тебе,
Единаго истиннаго Бога
и Христа, Когото Си изпратил.*

30. лекция, 7 май 1941 г., сряда, 5 ч., София, Изгрев

ПРИЯТНО ЗАНИМАНИЕ

*Отче наш
Бог е Любов*

Представете си, че ви се задава една тема – да опишете какво нещо е добрият живот. Как бихте го описали? Казвате: „Човек трябва да знае“. Човек и да знае, не може да живее добре. Знанието помага на добрия живот, но не носи добрия живот със себе си. Някой може да говори за изкуство, да опише какво нещо е изкуството, но трябва да бъдеш художник, за да знаеш в какво стои изкуството. Или по някой път може да ви зададат тема да опишете красотата. Но красотата в какво стои? Красотата, хубавото е много общо казано.

В живота всички сте станали много страхливи, чрезмерно страхливи. Като станете 40–50-годишни, казвате: „Остаряхме“. Сега ще ви дам друго едно деление: от 1 до 40 години ти си млад, от 40 до 80 години си възрастен, от 80 до 120 години си вече в старост. Някой е още на 40 години, още не е станал възрастен, а казва, че е остарял. Вие казвате: „Много са тия години“. Какво са много: нямате понятие за мерките в природата. Ти на 40 години си като на 4 години, едно дете; на 80 години си на 8 години – нулата нищо не значи. На 120 години си като на 12 години. Като си на 4 години, казваш: „Голям съм“. На 8 години като е, човек мисли, че е възрастен.

Станали сте много учени. Във вас влезе мисълта, казвате: „На 40 години съм“ – и мислиш, че много знаеш. Какво знаеш? На 40 години много ли знае човек? Който е на 40 години, не знае даже колко часа има в тези години; не е правил сметка 40 години колко дни имат, колко месеца имат. Боледувал е няколко пъти, глава го е боляла няколко пъти, чупил си е крака няколко пъти – много знае. Че са го излъгали в търговията – много знае. Че са го излъгали – изкуство е да те лъжат хората. И хубаво става така. Младата мома се излъгва с копринена рокля, обещава ѝ: „Царица ще бъдеш, това ще бъдеш“. Като се ожени, мъжът ѝ е професор, тури я за ученичка, иска да я научи как да готви, да шета, да мие; слугиня няма – всичко

тя работи. Че какво лошо има в това? Тя казва: „Не си удържа обещанието“.

Сега вие всички минавате за професори, казвате: „Ние говорим – сериозен е животът“. Че като те заболи коремът, как няма да бъдеш сериозен? Сериозен си – проточиш си лицето. В какво стои тази сериозност? Трябва да ядем. Наука е да ядеш. Знаеш ли как се яде? Защо Господ е дал яденето? Чрез яденето ти се запознаваш със света. С черешите ще се запознаеш какви са по вкус. Аз ако искам някой човек да придобие някакво качество, ще го храня с череша; не през цялата година, но през особени дни. Ако искам да внеса друго качество, ще го храня със сливи; не през цялата година, пак в особени дни. С ябълки ще го храня, с круши, но не през цялата година.

Представете си, че житото би имало нашето съзнание, каквото ние имаме. Какво понятие би си съставило то за човека? Задигне го някой човек, тури го в чувала и хич не мисли – хайде на воденицата. Вие виждали ли сте тия стари български воденици? Има един конусообразен кош, който изсипва житото по едно улейче. Има два големи камъка, има един чакълдак, едно дрънкало; и като бута житото – пада. Житото казва: „Какво престъпление направих, че ме въртят в тия камъни?“. Стане на брашно, събират го пак в чували; казва: „Кажете ми прегрешението, за да се изправя. Защо е туй наказание?“. Човекът казва: „Вие не разбирате тая работа, ще си мълчите там“. Житото страда.

Дойде друго прегрешение. Извадят едно корито, извадят брашното, турят вряла вода. То казва: „Защо тази жена ни мачка? За какво е туй мачкане?“. Вие не знаете: мачка ги, мачка ги, а те страдат. После тя започва да ги дели. „Вие, казва, да не се карате“, проповядва им братство и равенство. Отдели на теб това, на теб онова – и хайде в пещта. „Ами този огън защо е?“ „Не знаете ли?“ Все не знаят. Най-после извадят хляба от пещта, турят го на трапезата, започват да го дъвчат в устата. Житните зрънца казват: „Не се ли свършва нашето страдание?“.

Сега всеки от вас може да представи този пример. Ние минаваме и това, което правим, го считаме, че е в реда на нещата, че така трябва да бъде. Право е. Но щом дойде нас да ни мелят, какво правим? Дойдат по-умни от нас, хванат ни,

турят ни под хромела; и питаме: „Защо е туй?“. Ти не знаеш. Турят те в чувала, а защо – не знаеш. Турят те в пещта и ти протестираш, казваш, че не знаеш. Пък има един начин за обяснение. Човекът, който мели брашното, не е много учен. Аз казвам: ти не си много учен човек. Като мелят брашното, ония етерни мазнини отлитат, остават триците. Щом като го заливат с топла вода, други мазнини си отиват. После, като го подквасят и като го турят в огъня, други вещества си отлитат, остават триците.

Житото трябва да го ядем тъй, както си е, не му трябва друго. Вземи, че го дъвчи. Тури 100–200 грама в единия джоб, 100 грама в другия – и го дъвчи като сакъз. Шо ще ходиш да го мелиш, че в огъня да го туряш, че после в пещта. Този задигне нещо, онзи задигне – и най-после ти го дъвчеш и хлябът казва: „Избави ни от туй зло на устата“. Житото е дошло да се оплаква. Това сега е за развлечение.

Има един анекдот. В турско време, когато турците идвали у българите да ги гощават, трябвало да им плащат дишхак. След като дойде къщи и го угостиш, ти му платиш за всеки зъб по един грош; за 32 зъба, че е ял в къщата ти, ще му платиш. Ти ще заколиш една кокошка, ще го угостиш и ще платиш дишхак. Във Варненско един дерибей отива при една вдовица и тя отишла да се оплаква; казва: „Нямам пари да му дам“. Викат този турчин и го питат: „Какво искаш?“. Той рекъл: „Зъби има да ми плати“. Повалят го на земята, избиват му всичките зъби. Казват: „Досега имаше зъби, но понеже сега нямаш – няма да ти плащат“.

Сега и на вас ви се избиват зъбите, за да не вземате дишхак. Ние, съвременните хора, колко неща имаме, които трябва да се поправят. Сега ходите на кино, гледате там как стават разрушенията, как са влезли германците. Какво печелите оттова? Казвате: „Да научим нещо“. Много хубаво, но какво ще научите? Вие сте писатели или поети – и обидите някого. Може обидата да е много деликатна. Един поет, когото не обичаш, е написал стихотворение и е турил думите: „Брава, брава, от това умря нашата крава“. Аз дойда и кажа: „Брава, брава, от това оживя нашата крава“. Ако кажа: „Брава, брава, от това умря нашата крава“, ти ще се обидиш. „Брава, брава, от това оживя нашата крава“ – то е пак малка ирония, много деликатна. В политиката има такива неща.

Някой много учен човек знае даже и бръмбарите какво правят, знае и червейчетата как вървят, всичко знае. Той всичко знае, но червейчетата вървят ли като човека? След като каже, че знае как вървят червейчетата, тук има ирония. Този червей няма крака. Червеят едва учи огъването; той е един

студент, който учи огъването. Толкова знае – само изучава кривата линия. С всичкото си знание, като прекара 10–20 прераждания, едва може по тази линия да върви. На изпит се явява и комисията казва: „Този червей се е научил как да се криви, минава в по-горен клас“. В по-горния клас го направят стонога, че му турят сто крака. Сто крака да ги движиш, да ги контролираш отляво, отдясно... Защо му са сто крака? Той казва: „Задача е това, сто крака да ги хармонираш“. На всеки крак да знаеш да командваш – знание се иска. След туй, като се научиш да командваш 100 крака, дават ти по-малко.

Ние сега сме дошли до двата крака. Два крака: на единия пет пръста и на другия пет пръста – 10; и на ръцете 10 пръста – това са 20. И ние мислим, че сме се освободили. Трябва да знаеш как да си милваш пръстите. На един пианист колко му отнема, докато се научи да си контролира пръстите? Някой казва: „Знае да си мърда пръстите, слага ги на пианото“. Онзи 20 години учи и като седне – изкара нещо от мърдането. В мърдането има голяма разлика.

Господ ти е сложил и език, но трябва да знаеш как да го мърдаш. Да знаеш как да го мърдаш, че като кажеш една дума, да бъде съдържателна. Ако не знаеш как да мърдаш езика, думата не излиза както трябва; може да удължиш думата и да туриш дълги вълни. Може и средни вълни да туриш, и къси вълни. Казват: „Едно и също е“. С късите вълни отдалече приемаш какво става, а от дългите вълни станциите са близо. С дългите вълни – това е на физическото поле. С дългите вълни може да се разговаря на Земята; със средните вълни – в духовния свят; пък с късите вълни – във високите светове. Някои от вас нали искате да се разговаряте.

Вие искате с дългите вълни да се разговаряте с духовния свят. Тук, на Земята, може да се разговаряте с тях. Казва ти някой: „Аз те обичам“. Като ти каже тъй, мръдне ти под лъжичката. Някой друг ти каже, че те обича – не ти мърда. Каз-

ваш: „Сладка е думата“. Казал я е през езика, но ти не я приемаш. Казваш: „Сладка е думата“. Дойде един човек при тебе и казва: „Дай ми 5 лева“. Погледнеш го – и не искаш да дадеш. А за някой, който ти поиска 1000 или 2000 лева, мръдне ти сърцето, изваждаш и казваш: „Господ така е казал“. Но този човек е учен, знае как да го каже. Като каже – нещата стават.

Една майка казва на детето си: „Днес ще идем да се молим за дъжд“. Тръгват да се молят за дъжд и майката нищо не взема. Детето взема омбелата и казва: „Мамо, дъжд ще имаме, да се пазим“. Майката казва: „Може да има, не знаем дали ще има“. Детето взема омбелата и мисли, че ще има дъжд. Ние в някои отношения сме като майката: отиваме, но дали тази работа ще стане – не сме сигурни. Отиваш да държиш една реч, но казваш: „Дали ще мога да държа речта, или не“. Опека 1000 хляба, защото окръжаващите хора са гладни. Аз положително зная, че от хляба няма да остане нито един от фуруната. Ако опека хляба, но тия хора са взискателни, най-малко половината ще остане. Казвам: „Тия хора не ме обичат“.

Не че не те обичат хората, но ние ако се оплакваме от природата, за да ни разбере тя, трябва да говорим на нейния език. Колко години ви е трябвало да научите българския език... Вие, които говорите български език, кажете: колко думи има в него, които имат само едно значение? Колко думи само имат двойно, тройно, а някои имат и четворно значение... В английски ако вземете думата *bear*, колко значения има тя? Тази дума, както е турена в едно предложение, някъде значи мечка, някъде значи търпение, някъде значи трудна жена, а някъде значи раждане. Българите казват *пола*. Има поли на планината, има и женски поли. За какви поли се говори – женски или планински поли? После вземете думата *любов*. Каква любов – физическа или духовна?

Къде да намират хората значението? Щом говориш за любовта, еднозначна дума ли е това? Солта, понеже си я опитал, че има само солен вкус, има едно значение. Захарта има едно качество – сладчина. Думата *горчивина* има едно значение. Вземете думата *чистота* – едно значение има. Значи вашата чистота, когато няма никакъв примес, е чистота. Оризът е чист, когато няма примес с камъчета. Житото е чисто, когато няма къклица вътре и т.н.

Казвам: какво може да се каже сега? Какво може да ви се каже от 1 до 40 години? Казвате: „Как ни забавлява Учителя, той нас ни счита още за деца“. Че това е привилегия. По какво се отличава детето? Детето е доверчиво: каквото му кажат, всичко го интересува. Много любознателно е то: ходи, отваря тук, затваря там, дири – всичко го интересува. Възрастният започва да се отделя от другите хора, той не е като малките. Ще си направи къща, ще си намери един съдружник и ще започне търговия.

Идва един брат, който е учил този занаят, млад брат; пита ме и аз му казвам: „Не ти трябва“. Отговаря ми: „Не за себе си. Аз имам занаят, но брат ми обича бакалията“. Казвам: „Ще имате мъчнотия“. Рече: „Може да ги преодолеем“. Казвам: „Хубаво, направете опит“. Идва след това и ми казва: „Бамбашка работа е това, едва половината разноски покриваме. Отивам, вземам маслото и на мястото, както е нормирано, 90 лева ми искат. Норма е турена 90 лева и не може да се продава повече. За да спечеля, трябва да го продавам 120 лева, а ако ме хванат“. Гледам – захар няма, туй няма... Дойдат братята и четат уроци: „Масло нямаш, сирене нямаш“, това няма, оно ва няма, ориз няма. Казват: „Какво сте вие да ни заставяте?“. Казва ми: „Искам да намеря. Иде ми да напусна тази работа вече“. Рекох: „Ще почакате малко“. Аз го питам: „Колко разноски имате?“ „3500 на месец.“ „Половината покривате ли ги?“ „Покриваме ги, разбира се.“ „С другата половина плащате за уроците“.

Това, което учиш, ще мислиш, че на професор плащаш; 1500 лева плащаш. Някои ученици са плащали по 500 лева на урок по музика. Един наш музикант 200 лева вземаше на урок. Тук имахме една сестра, която 200 лева даваше на урок. 200 лева – много пари ли взема? Че природата като ви дава всичко без пари, оценявате ли го? Ние живеем и дишаме въздуха. И казваме: „Този свят не е уреден“. Не бил уреден светът! Че как не е уреден?! Ти досега нищо не си плащал за въздуха. Как ще уреди природата, че навсякъде можеш да ходиш? Даром вземаш.

После природата трябва да те научи да не бъдеш много егоист. Тя ти е определила, че като вземеш една вдишка, да не можеш да я задържиш повече от три секунди. Капитала

за три секунди го вземаш. Като минат те, ще го върнеш назад и нов капитал ще вземеш. Дишането е търговска работа на Земята. Този капитал трябва да го увеличите. Ако по три секунди държите въздуха, аз мога да ви предскажа, че търговци няма да станете. Ще го задържате 4 секунди, 5, 10, 15, 20, докато дойдете до 60 секунди. Тогава горе-долу ще бъдеш търговец, децата ти ще бъдат облечени, а жената ти и ти ще имате къща. Всичко това ще го имаш, то е капитал. Ти от въздуха ако не можеш да извадиш онова, което е в него, как ще живееш? Природата е скрила много работи и иска да ни застави да работим.

Ние сега искаме да живеем. Най-първо три процеса има в добрия живот. Първо ще се научиш да мислиш. Знаеш ли колко мъчно е да се мисли? Не е лесна работа това. Когато човек дойде да разреши някаква чужда задача, започва да се грижи. Грижата не е мисъл. Мисълта е приятно занимание в природата. След туй ще се научиш да чувстваш, да мислиш и да постъпваш право. Това са три начина. Ако не можеш да мислиш право, ако не можеш да чувстваш и ако не можеш да постъпваш право, ти не можеш и да живееш. Животът като изкуство е най-голямото благо, което Бог ни е дал. И това, най-голямото благо, носи най-голямото нещастие със себе си.

Представи си, че по невнимание, ако не знаеш как да направяваш сърцето си, ти ще развалиш очите си. Ако не знаеш как добре да мислиш, ще развалиш ушите си. Ако не знаеш как добре да постъпваш, ще развалиш езика си, вкуса си ще развалиш. Ако започнеш да ядеш, но не вземаш участие в яденето, всяко ядене ще бъде безпредметно. Тогава ядеш нещо, но то е като пръст, нищо не усещаш. Ако човек остане без вкус, нищо не му се яде. Много пъти хората умират. Те предпочитат да стане така, отколкото да минава добре храната. Като ядеш, трябва да усещаш нещо приятно. Ще вземеш първо една хапчица, после втора, трета...

Сега вие ще кажете: „Толкова невежи ли сме?“. Това не е невежество. Ние тук имаме един брат, той сега е в Америка. Като го гледаш – дрехата му накапана, само в капки. Ще кажеш сократовски, че не обръща внимание на това, сократовски живот живее. После някой ходи разчорлен, косата му е така. Той казва: „То животът не седи в обличането“. Ами в

какво седи животът? Ако умът не е облечен добре, ако сърцето не е облечено добре и ако тялото не е облечено добре, това са равносилни неща. Ако ума го оставиш гол, ако сърцето е голо и тялото е голо, ти си закъсал вече. Та казвам: за добрия ум, който е работил, природата туря бележки.

Аз трябва да ви дам да направите едно ухо, което показва доброта и активност. Как ще го направите? (*Учителя начертава две линии на уши.*) Това ухо е горе-долу хубаво. Първото ухо право мисли и разсъждава, второто е активно – нищо не мисли. Първият седи и мисли: „Да го направя ли, да не го ли направя?“; и пресмята: „Тъй ако го направя, какво ще излезе?“. Добрите условия минават и той не намира време да го направи. На втория ден – пак същото нещо: пак седи по цял ден и пак намери, че няма време. На третия ден лятото иде, нивата непосята остава. Онзи, активният, прави погрешки, но криво-ляво работи. Казва: „Може ли да се изправя?“. Той преодолява тази слабост. И какво се образува тогава? Образува се човешката уста. Това е единият полюс. Ти като си оратор, мислиш какво да кажеш на публиката: това ли да кажеш, или не. Ще кажеш на хората само неща, които са верни.

Понякога говорим за хигиена. Казвам: никога не стъпвай на пета, понеже това след време ще се отрази зле върху тебе. Мозъкът не обича сътресения. Стъпвай на пръсти, за да събудиш най-първо ума. Мисли, че после действай; не да мислиш, като удариш ръката си. Казвате: „Търпение трябва“. Знаете ли един човек, който дяла, колко търпелив трябва да бъде? В нетърпението ръката се проточва. Аз дялам с теслата, но ако стана нетърпелив, какво ще стане? Трябва да бъде търпелив, понеже нетърпението продължава ръката. Ако продължа така – отиде ръката ми. Ако продължа ръката си в нетърпението – отиде тя: може да ми отнеме един-два месеца, докато заздравее. Казвате: „Защо е нетърпението?“. Ако не си търпелив в работата, ще се повредиш. Това са елементарни работи.

Вие разглеждате търпението. Търпението е едно от най-добрите качества на човека. То влиза като елемент в ума на човека. Трябва да бъдем търпеливи по ум, по сърце и по воля. Не само да мислиш и нищо да не правиш – това все още не е търпение. В търпението ние разбираме човекът да бъде силен. Изисква се той да стане съвършен – само тогава ще бъде тър-

пелив. Казват: „Ти си много търпелив“. Сега и дума не може да става за това. „Ти си доста търпелив.“ Аз като ви разглеждам, трябва ви още търпение. Някой път човек е търпелив в малките работи, но не и в големите работи.

С малките работи ние правим пакост на себе си. Дойде някой при мене и ми говори, че бил женен, деца имал. Аз имам цял хляб – повярявам му, дам му целия хляб. Той нито е женен, нито деца има. Аз му дам целия хляб, че и той да е благодарен, и жена му да е благодарна, и децата му да са благодарни. Казва: „Цял хляб ми даде“. Виждам, че на този човек жена му не е там, децата му не са там. Ако ми хвали мъжа – ще добие известни качества; ако хвали жената – ще добие други качества; ако хвали децата – ще придобие трети качества. Трябва да го хвалят. Някои от вас искате да не ви хвалят, но като не ви хвалят, се докачат. Някой казва: „По някой път слушам с каква ирония Учителя говори това“. Понякога ние се обличаме, обличаме, че се облечем в същите дрехи.

По някой път ние може да се усмихнем и да се покажем много весели. Турили сме една маска и минаваме за весели. Някой път влизам при един бакалин, а той обръща внимание на другите. Аз като пазарувам, той гледа дали ще му платя, затова ме гледа. Щом си направя сметката и му платя, пак си обърне гърба, към другите мющерии гледа. Сега представете си, че аз съм един бакалин, а вие, учениците, сте само клиенти. Вие влизате, но не купувате – не можете да си купите от моята бакалия. Като излезете, какво ще кажете? „Изгубих си времето.“ И бакалинът казва така: „Изгубих си времето, през целия ден нищо не можах да продам“. Там е като в затвор.

Сега аз съм ви говорил толкова време за Любовта. Може ли да ми кажете някое от вашите произведения на Любовта? Какво именно сте произвели от Любовта? Искам да ви видя произведението. Круши, сливи, ябълки, пиперки, моркови, магданоз, лук, краставици, жито, ечемик, ръж, лимони, портокали, хлебни дървета – всичко това. Аз съм готов като бакалин да ходя да купувам масло, каквото вие произвеждате – и съм готов да го продам. Искам да ви наведе на мисълта, че между природата и нас има една вътрешна обмяна. Всичко не ни се дава даром – природата изисква от нас да произведем нещо. И тя е първата, която ще вземе. Тя има клиенти:

той ще влезе, ще вземе отнякъде. Може да ви говоря за неща, които са непонятни, но има същества, които трябва да се хранят с вашите мисли. Има същества, които трябва да се хранят с вашите чувства; има същества, които трябва да се хранят с вашите постъпки. Плодове са това.

Растенията ние ги обичаме, понеже произвеждат плодове. Ако нямат плодове, няма да ги държим за красота. Казвам: в едно отношение в природата ние сме като плодните дървета – имаме цена за онова, което раждаме в себе си. Всичките същества имат особено разположение. Ако сме безплодни, с нас ще постъпят, както ние правим с безплодните дървета – режем ги за собата, греди правим. Това е външната страна, но в много отношения ние сме в света като плодните дървета. Ако искаш да се подобри положението ти, имай най-хубавите мисли. На всичките хора мисълта не е една и съща, тя е много разнообразна. Мисълта на животните е една, на хората е друга, на ангелите е трета. Безброй са формите, в които една човешка мисъл може да се облече.

Аз бях при един българин. При него идва един беден студент. Този българин беше богат човек и студентът искаше той да му помогне нещо. Богатият не му помогна – тръгна, замина си студентът. Рекох му: „Ти изгуби едно голямо благо.“ „Че как?“ „След 10 години той ще бъде министър в България. Ти трябваше да му помогнеш, защото той ще ти помогне след 10 години. Един ден той ще ти даде урок като министър и тогава няма да те погледне.“ „Министър ли? Че как тъй?!“. Ти трябва да разбираш. Имаш едно яйце – трябва да разбираш качествата му. Змийското или кокошето яйце, като ги излюпиш, трябва да разбираш какви свойства ще имат?

Курдисала се е една кокошка и снася по едно яйце пред вратата ми – 40 дена наред носи. Аз го считам туй за късмет: взимам яйцата, които тя носи – 40 яйца е снесла. Казват: „Да ги опечем. Да направим това-онова, да направим хляб с масло“, как го казвате – джиджи папа. Една чужда кокошка беше, най-първо като идваше, се караше с котката. Сега като дойде, седне, дадат ѝ малко житце, тя поседи. Най-първо мълчеше. Понеже познава хората, предупреждава ме; казва: „Да не ми вземат яйцето, кряк-кряк“. На мене ми дойде наум на тази кокошка да ѝ направя едно добро. Тя ми казва: „Искам да ме

освободите от това робство. Някой ден ще изчезна, ще ми откъснат главата“. Отговарям ѝ: „Щом носиш яйца, главата ти не могат да режат“. Решихме да я купим. Колкото искат – ще я купим, ще я насадим, ще излюпим пиленца.

Ще кажете: „За една кокошка ни разправя“. Запознахме се с кокошката, аз я милвам по главата, а тя ме гледа. Казва: „Неудобно ми е“. Рекох ѝ: „Няма нищо“. Питам: кой кара тази кокошка да идва, откъде-накъде дойде там? Та те се крият, когато снасят яйца... Не се спирам върху това. Затвориха я за два дена и като я пуснаха – пак дойде. Казват: „Полог трябва, за да носи“. Тя и без полог носи. Някоя ще се качи на полога и няма да носи. Казвам: ако тази кокошка идва при мен, и аз ще ѝ направя услуга. И вие, когато ще снесете нещо, идете в преддверието на Господа. Умна е тази кокошка. И вие, каквото направите, там ще го направите. Не сме ѝ направили много удобно на кокошката – дърва турят там по някой път.

Та казвам: всеки един човек, каквото прави, нека да го направи в преддверието на Господа. Ако на друго място носи яйцата, ще хвъркнат. Само веднъж тя снесе в 5 часа след обяд, а през всичкото време – в 9, 10, 11 часа сутринта. Някой път в 8 часа, в 8 без 10, в 8 и 15. Наблюдавам времето: когато е топло, кокошката снася по-рано; щом е студено, снася по-късно. Казват: „Обикновени работи“. Цяла философия има в това. Като снася, аз зная какво е времето. За да направим някое добро по-рано, времето трябва да е добро. Щом правиш по-късно доброто, щом мислиш по-бавно, значи студ има. Най-първо няма да мислите, че сте стари: на 40 години сте още млади. Онзи, който е над 40 години, е възрастен. Няма нито един от вас, който да е стар. Сестра Попова е единствената.

Турците казват: „Много приказки са за воденица“. Може да ви кажа така с три думи. Мисли добре, за да имаш всякога светлина в ума; чувствай добре, за да имаш всякога топлина в сърцето и сърцето ти да тупа равномерно. Лекарите пипат пулса. Като чуваш сърцето, трябва да пееш една песен. (*Учителя пее: „Търпение, търпение, търпение“.*) Имам сиромашия. Още като пея, бръкна в джоба си – имам нещо. Аз още като пея, хората се влюбват. Някой е бръкнал, турил е в джоба си. Аз се преструвам, че не го виждам. Тогава преставам да пея.

Бъдете умни деца, не мислете, че сте възрастни; не мислете, че това се е случило. Всичко, каквото ви се случи в света, всичко, каквото ви се случи, като влезете в Божествения свят, е за добро. Бог е, Който работи, Той ни опитва. Та умните деца разбират: каквото и да ти се случи – за добро е. Може да те посаждат на нивата – за добро е. Бог е Единственият и каквото направи Той – считай го за добро. Другите какво правят, прави различие. Дойдете ли до Бога, имайте една свещена мисъл. Трябва да имате едно мнение, че Господ каквото прави – за добро е. Трябва да бъдем доволни от онова, което Той ни дава.

Сега това е по отношение на Бога. За онова, каквото правят другите същества – там ще пазим нашия ум, ще знаем Господ ли говори. Щом другите говорят, ще видим какъв процент са те. Това правило не е за другите хора, а е само за Бога.

*Това е живот вечен, да позная Тебе,
Единаго истиннаго Бога
и Христа, Когото Си изпратил.*

31. лекция, 14 май 1941 г., сряда, 5 ч., София, Изгрев

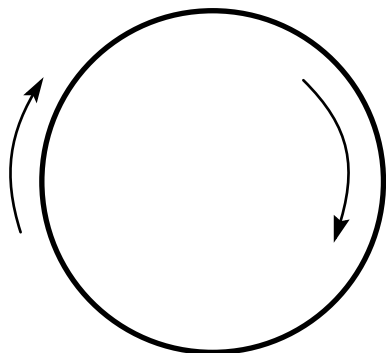
ПРАВТА ПОСОКА

*Отче наш
Бог е Любов*

Упражнение: Застанете прави. Ръцете настрани, с длани една срещу друга. Дясната ръка леко докосва лявата и се движи по лявата до рамото, докато дойде надясно. После лявата се поставя пред дясната и се движи по дясната, като леко я докосва. Така се прави пет пъти.

Всякога трябва да се стремите да създадете сами интерес към онова, от което се интересувате. Всеки човек е създаден по един особен начин – и той трябва да намери своя път. И когато намери своя път, той се радва. Например детето има желание да се изправи. Най-първо то се ражда при съвсем други условия. В него има вътрешен импулс да се издига. Докато се издигне, употребява един, втори, трети, четвърти начин, среща много мъчнотии. Като се изправи, то трябва да знае да ходи. Вие мислите, че е лесна работа. Не е лесна работа, тя изисква наблюдение. Добрият човек върви по един начин, лошият върви по друг, а един престъпник – по трети. Котката върви по един начин, а конят – по друг. Всички животни имат един метод. Аз сега не искам да ви въвеждам в противоречие.

В този кръг има две противоположни течения. Ние правим упражнението от ляво надясно и от дясно наляво. Те са

две противоположни посоки. Има обаче една разлика. Онези, които са създали лявата, и онези, които са създали дясната, са написали нещо на тях. Колкото неща са написани на лявата ръка, те са потребни още хиляди години, докато се прочете този материал. В лявата ръка е капиталът, който е вложен в теб; в дясната ръка е капиталът, който си обрабо-

тил. Онзи, който разбира, ще види в лявата ти ръка онзи капитал, който е вложен в тебе, а в дясната ръка е това, което ти си обработил. Сега мнозина уповават на онова, което им е дадено, но даденият капитал трябва да се обработи. Един човек може да бъде даровит, без да използва своите дарби. Пък може да бъде по-малко даровит и да използва дарбите си.

Да кажем, че някои привидно се движат в две противоположни посоки, но това движение е успоредно. Перспективно така се показва, че движението е противоположно.

Но при тия хора, които се движат успоредно в противоположни посоки, това не е едно противоречие. Ако двамата се движат в една и съща посока, може временно да се движат в противоположни посоки. Вземете движението на двамата в кръга. Може ли да се движат в една и съща посока, когато единият отива напред, а другият като че отива в противоположна посока, но когато вторият отива вдясно, първият отива вляво? В това движение единият и другият не знаят, но те вървят успоредно.

Та казвам: вие по някой път се спъвате, като казвате: „Този не върви с мене“. Този, който остава назад, той е тил за вас; след това вие ще бъдете тил за него. Тъй щото в дадения случай не можете да държите първото място.

Питам: кое ви интересува? Религиозните хора искат да бъдат в оня свят. Какъв ще бъде оня свят? Те мислят, че е някакъв свят, някакъв красив свят. Материалистите, които не приемат оня свят, казват, че в този свят искат да бъдат богати. Какво богатство искат? Да имат хубаво направена къща – и си я въобразяват. За тях, материалистите, раят е тук, а за духовните раят е някъде другаде. Но и едните, и другите ще се разочароват. Материалистите в края на краищата трябва да остарееят и после умират. Искат или не искат, вярват или не вярват – трябва да умрат. И виждат, че отиват някъде. Къде отиват – не знаят, вдигат си раменете.

Онези, които вярват в другия свят, се утешават, имат малка утеха. А материалиста го осъждат, но няма никаква надежда за помилване. Религиозният пък има малко надежда, че като иде в другия свят, ще го опростят вече. Вие вярвате в оня

свят, но имате пак нещо, което ви мъчи. Ти вярваш в Бога, но се сърдиш на другаря си, за малка работа кипнеш. Защо – и ти не знаеш. Някой е взел един крив тон, размърдал е въздуха, ти казваш: „Не го е взел хубаво“, сърдиш се. Или някой не е облечен хубаво, има някакъв цвят, който ви дразни. Може вие да сте облечени в червена дреха, но като минавате между биволи, ще ги разсърдите, те ще ви гонят.

Та казвам: първото нещо е, че имате една мисия, дадена в света. Тази мисия вие ще я намерите, ще намерите разгадката. Щом ви дам яденето, вие сами намирате как да го ядете. И най-малките същества знаят как да ядат. В яденето, ако си умен, ще придобиеш нещо; ако не си умен, много малко ще придобиеш. Вие имате условия да бъдете здрави хора, да бъдете щастливи хора, но трябва да разбирате какви са законите на щастieto.

Някои искат да добият религиозно щастие. Религиозните искат да се молят само на Бога. Те считат, че тялото е място на греха, че туй тяло трябва да се омаломощи. Това е едно криво разбиране. Ако ти не знаеш как да употребиш тялото си, то е друг въпрос, но без тялото какво ще направиш? Ако нямаш здраво тяло, ако нямаш здрави ръце, очи, уши, всички тия удове, какво ще направиш в света? От очите зависи как ще гледаш. Ако знаеш как да гледаш, ще видиш нещата в човека красиви; ако не знаеш как да гледаш, ще видиш това, което не е красиво. Ако знаеш как да гледаш, ще видиш красота в уста; но трябва да гледаш, когато тази красота идва, защото всяко нещо идва на своето време. Красотата, която Слънцето има сутрин, на обяд не можеш да я намериш; по обяд то има друга красота. Ако вие не можете да я видите, когато Слънцето изгрява, ако по обяд сте под някоя круша, под нея как ще видите красотата? В какво седи красотата на обедното слънце? Че на обяд има най-голямата светлина. Следователно предметите ще ги видите много ясно.

Сега обедната светлина аз я уподобявам на това, че имате най-голямото благословение, което Бог ви е дал. На обяд човек почива или работи и не може да види красотата. Като дойде обяд, той е зает с някаква своя преживелица. Да кажем, че вие сте служещ в някоя банка или учреждение. Щом се върнете по обяд, каква красота ще видите? Уморен сте от

работата, искате да почивате на обяд. Когато имате възможност да ви дадат най-големите условия за блага, вие сте зает с посторонни работи. Случило се е, че някъде в учреждението сте изгубили 1000 лева; и вие се смущавате къде отидоха тия пари. Ако сте семеен и имате дъщеря, дошла е бележка от училище, че дъщеря ви не учи, слаба е. После, хванали са някакви поетически писма, които тя приема и праща. Какво лошо има, поет е тя? Върне се човекът на обяд, мисли за писмата на дъщеря си.

Аз наричам това засади. В света има същества, които правят само засади за човека. Тъй както рибарите ходят, виждали ли сте ги? Турил е мрежата на рамото, тръгнал е по брега, прави научни изследвания. Хвърли мрежата, започне да тегли едно въже, току погледнеш – 10–15 риби се хванали. Извади ги, тури ги в торбата, пак ходи. Някой път и вие може да попаднете като тия риби в подобна мрежа. Вървиш – и тъкмо си хубаво разположен, някой рибар току хвърли мрежата и ти попаднеш в нея.

Христос казва на Своите ученици: „Елате, ще ви направя ловци на човеци“. Има два вида рибари: едни, които спасяват хората, и други, които ги погубват. Сутрин, като станете, вие сте разположен духом. Някой път сте неразположен духом, но не знаете причината. Изменете посоката на вашата мисъл. Може би мисълта ви отива някъде, движи се. Може да мислите за децата си, понеже имате един такъв център на главата – и вие мислите за дъщеря си, че когато стане на 20 години, трябва да я жените; и какво ще правите, дали ще намерите такъв момък на света. Казвате, че дъщеря ви е деликатна, дали ще ѝ се падне такъв деликатен. Смущавате се, разбира се. Аз ви привеждам един пример. Вие нямате дъщеря и не ви е така приятно, но мислите след колко години може да имате такава дъщеря...

Някой път се занимавате със себе си, мислите какво ли ще стане с вас. Нищо няма да стане. Вие сте пъпка на едно дърво и ще цъфнете, ще завържете, ще дадете плод. Не се безпокойте! Вие се безпокойте колко голям ще стане плодът. Плодът ще стане колкото трябва. Една ябълка колко голяма ще стане? Повече от едно кило не може да стане. В България веднъж гледах една дюля, над едно кило тежка. Такива дюли дървото

не може да ги удържи. Ако има 400–500 дюли, ще изпочупят клонищата.

Сега правя сравнение, за да ви обясня някои работи. Вие имате заложби вътре в себе си – едно голямо богатство, което не го знаете къде е заровено. На мене са ми разправяли за много богати хора, които, като ги е страх да не ги оберат, идат, че си заровят имането някъде. Като го зарови, понеже земята се движи, след 4–5 години имането се е преместило с 4–5 пръста и той не може да намери гърнето. Търси го, не може да го намери. Изгуби той настроение: търси, търси – и започне да мисли, че го е видял някой и е обрал гърнето. Но гърнето се е преместило. Трябва да знаете посоката, по която се мести. Едно дърво, един дъб за сто години се преместват на два метра. След сто години ще го намерите не там, където е посадено. Ако турите едно гърне при един дъб, това гърне ще се премести по посоката, по която се движи дъбът.

Да кажем: кое е онова, на което можете да разчитате? Вие казвате, че имате вяра. Вярата ви трябва да бъде като една подбудителна причина и като един стимул. Вие сте изкусен архитект или изкусен художник, или изкусен музикант. Ще турите вярата си в това, за да развиете във вас дарбата. Ако сте музикант – ще свирите. Целият живот няма да бъде музика, но музиката ще улесни човека. Когато музиката се е появила в човека, станало е едно подобрение на цялата раса. Адът е място без музика. Най-голямото страдание е без музика. Няма музика – няма какво да те насърчи. Когато се е появила светлината – това е музика. И звукът в ушите на хората – това е благословение.

Трябва да се вслушвате в природата. Не само да гледате светлината, но да видите какви промени прави тя. Вие трябва да правите опити лятно време, когато се печете на слънце. Например как се печете? Пекли ли сте лявата страна, после дясната страна, за да видите какво влияние ще упражни Слънцето върху вас? По някой път някои излагат главата си на Слънцето по обяд. Един наш приятел беше правил опити – по няколко часа се пекъл, но като се върне, замае му се главата.

Сега ако се спра да ви обяснявам, това са технически, лекарски работи. Защо се замайва главата на човека? Ако минавате по един мост над някое високо място и мостът е тесен,

какво ще стане? Ако е широк – добре, но представете си, че мостът представлява една греда над някоя пропаст на 40–50 метра дълбочина. Тогава започва да ви се вие свят. Две противоположни чувства имате. Най-първо ще се зароди чувството за самосъхранение, че може да паднете. Но виждали ли сте онези акробати, които вървят по въже с върлина? Върви човекът по въжето с върлината от единия до другия край на въжето. Аз съм привеждал примери за смелостта на хората. На един акробат опъват едно въже над Ниагара и той минава сам по въжето с върлината. После взел едного на гърба си и минава с него. Питам: кой е по-смел – онзи, който минава с върлината, или онзи, който се е качил на гърба му? Онзи, който минава с върлината, има вяра в себе си, че може да мине; а онзи, който се е качил на гърба му, има вяра в онзи, който го носи. Когато вие вършите нещо сами, е едно; но когато се качите на гърба на някого, за да минете Ниагара над това голямо бучене, една малка погрешка – и ти, и той ще отидете.

Когато се качите на гърба на Провидението, имайте вяра в онзи, който върви по въжето. Той не пада, той е Провидението, което ще ви пренесе по това въже. Казвам: по някой път вие може сами да минете, по някой път може да носите някого на гърба си. Ти ще се радваш, че онзи, който е на гърба ти, ти има вяра. Казваш: „Трябва да имаш вяра“. Ако аз мога да премина по това въже, той има вяра в мене. Някой казва: „Качи се на гърба ми“. Казвам: ако имаш вяра – качи се, ако нямаш вяра – не се качвай. Ако аз имам вяра, че мога да го пренеса, ще го покания; ако нямам вяра, ще кажа: „Не трябва да се качваш, защото аз за себе си едва гарантирам дали ще мога да мина, или не“. Казвам: всинца в живота минавате по това въже. Някой път минавате през много стръмни места.

Казвам: има с какво да се занимавате. Най-първо имате три неща, с които трябва да се занимавате сега. Да изучавате какво нещо е Любовта във всичките ѝ течения и всестранны проявления; да изучавате какво нещо е Божията мъдрост; да изучавате какво нещо е Божията истина във всичките нейни проявления.

На някои от вас косите са побелели. Защо побеляват косите? От тревога. Ще повикам всички, които са направили главите си бели, и ще им кажа: слушайте, искам сега косата

ви да почернее. Казват някои, че е хубаво да побелее главата. Някой път е хубаво, но някой път не е хубаво. Ако вие посеете едно жито в бяла пръст и друго на черна пръст, черната дава по-хубаво жито.

Сега вие имате желание да бъдете праведни, да не направите никаква погрешка. Че да прави човек погрешки е приятно нещо. В музиката или в изкуството се правят погрешки. Разправяше ми една актриса, че онзи диригент все ще намери някаква погрешка; педант е, ще намери грешка в движението, че не си е турила ръцете както трябва, поза не е взела, темперамент нямала, нямала това, нямала онова, не била доста сериозна. Какво ще бъдеш сериозен на сцената?! Представяш как бесят някого – как ще го представиш? Или представяш някаква комическа работа – как ще я представиш? Гледам, че комическите работи са пресилени; рядко ще намериш естествени. Всичките неща са все пресилени. Казвам: всички ние изобщо пресилваме работите. Не е лошо това.

Като станете сутрин, определете си да има нещо ново, което да внесете в себе си. Говорите за вашите вярвания. В какво седят вашите вярвания? Казвате, че Бог е Любов. Какво отношение имаме към Него и Неговата любов? Какво отношение има тя към мене? Най-първо Божията любов има отношение към способностите, които Бог ми е дал. Той всякога ни поощрява, казва: „Имаш хубав глас, имаш хубава памет“. Да кажем, някой от вас може да е способен, много лесно изучава езици. Някой е певец, много лесно изучава песни. Някой лесно изучава някое изкуство, някой лесно изучава шивачество, някой е художник. Някой знае къде да тури думите, знае да сложи един глагол на най-хубавото място. Омразата има ли глагол? Може ли да ми кажете един глагол на омразата? „Мразя“ – какво означава „мразя“? „Мразя“ произлиза от думата *мраз*. Това е филологически.

Имате долу отрицателно, горе положително. Онзи, който те мрази, значи не ти дава никакви условия да се проявиш. Един разбойник, като те хване, ще ти запуши устата, да не издадеш никакъв звук. Ако издадеш звук, ще дойдат ония, които искат да те освободят, ще те намерят. Той ти запушва устата да не говориш, да не знаят къде си. Вие се намирате в трудно положение. Тогава ако устата ви е запушена, какво трябва да правите? Трябва да вярвате.

Човек е свободен в своята мисъл: никой не може да ограничи мисълта на човека. Има три неща, на които може да вярвате: мислите ви никой не може да ограничи, чувствата ви никой не може да ограничи и постъпките ви никой не може да ограничи. При постъпките аз разбирам, че даже като си вързан, пак можеш да направиш едно малко движение, не могат да те спъват. Има един закон: ако вие знаете да се движите, и най-дебелото въже може да го скъсате. Пък ако знаете музика, вътрешно като изпеете една песен, може да скъсате въжето. Трябва да бъдете един гениален музикант, за да скъсате едно дебело въже. Вие имате едно обезсърчение вътре в душата си. Не е ли това едно дебело въже, което ви е вързало? Като изпееш една песен, можеш да скъсаш това въже.

Трябва да има нещо, на което да разчитате. Казвате: „Господ всичко може да направи“. Това се отнася за Него, но ние трябва да имаме вяра в това, което Той може да направи. Някой казва: „Това, което ми казваш, ще стане.“ „Аз не го виждам.“ „Ти не го виждаш, но ще стане. Дали го виждаш, или не – ще стане“. Ние виждаме ли, че Земята се върти? Наблюдавали ли сте Месечината, че когато е обърната към нас, тя е валчеста. Защо именно гледаме Месечината оттук и оттам? Че тя е над нас. А пък ако идем на Месечината, ще виждаме Земята. Ние виждаме Месечината над нас, а ако идем на Месечината, ще виждаме Земята над нас. Като гледаме Месечината, виждаме някакво същество по нея, виждаме неговата глава. Понеже гледаме неговата глава, накъде ще гледа това същество?

Ние по някой път, като правим упражненията в един кръг, една част на кръга се движи вляво, другите се движат вдясно. Ако вземеш дясната страна, противоположната страна се движи вляво, но движението е едно и също. Дали се движат вляво, или вдясно, движението е едно и също, в една определена посока. Щом си в този център, в каквато и посока да се движиш, всичко ще постигнеш. Щом си извън този център, въпросът е друг. Щом вярваш в Бога, постижение ще имаш, ще имаш каквито и да е постижения. Ако искате да бъдете богати, колко богатство ви трябва? Ти за да бъдеш богат, ще имаш толкова пари, колкото ти тежи тялото. Това е мярката. Тежиш 65 кило – 65 кило злато ще имаш, ако е злато. Но ако са диаманти, колко ще бъде? А ако човек е от радий?

Радвайте се на постиженията, на всичко онова, което става във вас. Радвайте се на постиженията на всеки един човек, понеже тия постижения са и ваши. Радвайте се на вашия пръст, понеже той като расте, всички други части растат пропорционално. Щом една част се развива във вас, съразмерно с това у вас се развиват и другите способности. Та казвам: ние водим един живот и считаме, че другите хора нямат никакво отношение към нас. Мислим, че само онова, което ние можем да постигнем, то е реално. Не е така: когато краката се движат повече, съразмерно с тях се развиват и ръцете, съразмерно с краката се развива и човешкият ум.

Сега всеки един от вас се нуждае от нещо. Общи неща трябва да се започнат. Как вие се справяте с вашите мъчности? Разправяше ми един приятел: „Хванала ме е една индиферентност – нищо не ме интересува, безразлично ми е“. Пресищане е станало в него. Когато човек е ял много сладки работи, не му се яде вече това, преситил се е. Ядеш нещо много – пресищане става, ражда се контраст – и искаш нещо киселичко. Някой път, когато някои хора са яли кисели работи, в тях се заражда желание да ядат сладки работи.

Казвам: избягвайте пресищанията, не мислете постоянно върху едно и също нещо. Казваш: „Няма да я бъде тази работа“ – и наистина няма да я бъде. Хубаво е някоя работа, която е много вървяла, да се спре. Ако сте много богат, хубаво е да се спре богатството. Даже Земята, като се движи с голяма бързина, не се движи едновременно с една и съща скорост, но има едно малко намаление и после усилване на бързината. В този промеждутък тя си почива. Представете си, че се движите с бързината на една кола или че се движите с колата на светлината. Ако пътувате с колата на светлината, колко време ви трябва, за да се спрете на една гара? Една тристахилядна част от секундата се изисква. Знаете ли колко е това време? Вие мислите как ще излезете. С каква бързина трябва да излезете?

Вие седите по някой път и изгубвате вашето щастие, понеже трябва да бъдете много внимателни. За това се изисква не една секунда, не едно мигновение, но още по-кратко време. Човек трябва да бъде много внимателен. Никога не допускайте една отрицателна мисъл да ви обсеби. Казвате: „Остарях“. Макар да ви казват, пак не вярвайте, че сте остарели; вие ос-

тавете отслабването. Старостта не е нищо друго освен една неорганизирана материя в човека. Всичките негови лоши мисли образуват отлагания, утайки, отлагат се около неговата нервна система, наричат се „артериус склероза“. Не допускайте лоши мисли в ума си.

Вие по някой път говорите за новото учение. В новото учение трябва да бъдете! Ние сме спокойни, когато сме добре облечени. Но трябва да се облечеш със скъсани дрехи, да имаш сто дупки на роклята закърпени – и да не обръщаш внимание. После, да бъдете с боси крака, хубаво измити – и като вървиш, хората да обръщат внимание, а ти да ходиш и да не обръщаш внимание. Ти се безпокоиш какво ще ти кажат хората. Ако бих направил опит да ви кажа да идете боси в града, колцина бихте го направили. Аз няма да направя този опит никога, защото вие ще се върнете. Как? После вие не сте носили дрехи, които обичате. Гледам дрехите ви, но те не съответстват на вашите желания, цветът на косите не ви мяза, цветът на веждите не съответства на очите ви. После, вие правите известни движения, които никак не ви съответстват. Буташ лявата си ръка. Ако не си разположен, пипай нежно лявата си ръка. Като буташ лявата си ръка, внимателен трябва да бъдеш. Ти пипаш пръстите си грубо. Обхода нямаш, ти нарушаваш Божествената хармония.

Ние мислим, че сме господари на себе си. Човек трябва да има една хубава обхода. После не се смущавайте, гледайте само хубавите работи в света. Гледал съм – двама души си приказват. Третият стои, като че не го интересува, пък дава ухо. Защо ти е това, което ще кажат? Аз да ви кажа какво ще каже. Този човек е пътник, който е бил на студено – ще разправя за студа, как е ходил. После разправя, че се е простудил, че го е болял корем, как е пил топла вода; разправя, че е минал през една местност, паднал е, навехнал си е крака.

Сега ти казваш, че искаш да чуеш. Хубаво: двама млади си приказват, а ти искаш да чуеш. Какво има, че си приказват? Брат и сестра са, и двамата млади – и си приказват. Аз да ви кажа за какво си приказват. Приказват си за баща си и за майка си. Братът и сестрата благодарят на Господа, че са се намерили; толкоз години са минали – и сега са се намерили; и се

прегърнат. Какво лошо има? Те сега казват: „Не може така“. Щом мислим другояче, ние вървим по пътя на онези, които създадоха противоречията в живота. Та най-първото нещо е: не допускайте противоречие във вашата душа.

(Учителя нагласява цигулката.) Българите, които са разрешавали този въпрос, толкова хиляди години са пели, играли, без да разрешат въпроса на живота. По този начин и още хиляди години да минат, въпросът няма да бъде разрешен. Българинът разрешава въпроса така. (Учителя свири тъжна българска песен.) Какво е разрешението? Българинът, като иска утеха, казва: „Попейте ми“. След туй е минал въпросът за болния. (Учителя пее: „Има излаз в живота, има излаз в живота за благомото на душата. Онзи, който вярва в любовта, той ще намери своя път, веднага светлината ще озари неговата душа. Той ще бъде свободен да намери мястото на своята душа“.)

Казвате: „В какво седи разрешението?“. Ще пете. (Учителя пее: „Всичко може да постигна, всичко може да постигна“.) Ти може да се подмладиш и може да остарееш – зависи от твоето знание, което имаш. Ако си умен – ще се подмладиш; ако си глупав – ще остарееш. „Колко време ми взема да го наредя?“

Та казвам: ще бъдем свободни да изразим онова, което е в нас, и онзи порив... Никога не въздействай на един Божествен порив. Всички трябва да пазите правилото: когато има нещо Божествено, дайте му ход. Не въздействайте на Божественото в себе си, понеже се осакатяват. Казвате: „Това не мога да направя, онова не мога да направя“. Всичко в Божествения порив е право. Направиш една малка погрешка – нищо не значи. Казвам: първо ще се научим да бъдем свободни хора. Ние сме дошли на Земята да правим погрешки. Защото в погрешките ти си свободен. Погрешката не произтича от факта, че ти искаш да направиш погрешка, но от желанието да направиш нещо добро. Даваш на едно дете ябълка, но понеже то няма зъби да я сдъвче, отхапе и гълта в стомаха цели парчета. Не че искаш нещо лошо, но от несъобразителност правиш така. Втори път ще счукаш или ще свариш ябълката и ще му дадеш.

Често ние като страдаме, страдаме от доброто си желание. Всички искаме да бъдем здрави. Една наша сестра, доста на-

преднала, иска да бъде здрава и пита: „Кога?“. Ако искаш да оздравееш, не питай кога ще оздравееш. Дали сега ще оздравееш, или след хиляда години, не е толкова важно. Хиляда години – това е един ден; и един ден са като хиляда години. Така казва Писанието: „Хиляда години пред Бога са като един ден“. Ще оздравееш. Кога? След хиляда години. Казвам на сестрата: „Днес ще оздравееш, довечера“. На друга една сестра майка ѝ беше болна и тя казва на майка си: „Вярваш ли?“ „Вярвам.“ „Ако вярваш, ще оздравееш“. Майката повярвала, хванала тоягата и оздравяла. На мене това ми го разправяха и аз го разказвам на вас.

Вярвайте, защото вярваш ли, ще се подмладиш. Ти питаш: „Главата ми ще почернее ли?“. Ако вярваш, главата ти ще почернее. Ако можеш главата си да я боядисаш с боя, а не можеш да я боядисаш с мисъл, какво знаеш? Ако можеш да сгъстиш светлината, главата ти ще почернее. Ще разредиш светлината и главата ти ще побелее. Ние разреждаме светлината повече, отколкото трябва, и вследствие на това косата става бяла. Дали сме от тялото повече, отколкото трябва. Икономия трябваше да имаме.

Та казвам: в новото учение вярвайте в Божествената сигурност. Онези, които ви обичат, са ви дали повече, отколкото вие осъзнавате. Не се колебайте в онова прозрение. Вие може да имате прозрение. Мислите: „Какво има да учим толкова много?“. Та ние едва сме започнали новото. Ако този кръг се намалява или увеличава с намаляването или с увеличаването на предмета, ние знаем, че предметът или се отдалечава, или се приближава. Това показва една относителна реалност, която пък показва посоката на движение. Ако нещата се намаляват, те се отдалечават от нас; ако се уголемяват, те се приближават при нас.

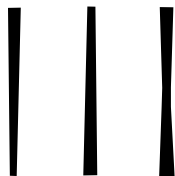
Ако някой път изгубваме посоката на истината, или ние се отдалечаваме от нея, или истината се отдалечава от нас. Защото ако едно същество от невидимия свят дойде при вас и вие към него храните едно недоверие, то ще се отдалечи. Ако любовта дойде при вас и вие към нея храните едно недоверие, и тя се отдалечава. Вие искате да знаете дали някой ви обича, или не. Ако човекът е оставил един самун хляб, като е минал край вас – той ви обича. Като минете покрай един извор, пита-

те ли го обича ли ви? Онзи, който е направил извора, ви обича. Затова някой минава покрай извора и се кланя пред него.

Казват понякога: „Много нависоко гледа, много е горделив.“ „Не съм толкова горделив, аз при всеки извор клякам, навеждам се и със смирение поздравявам изворите. Навеждам се да пия вода, не казвам водата да дойде при мене“. Кой от вас не е клякал при изворите? Казвате за някого: „Горделив човек е“. Не е толкова горделив. Ние в дадения случай мислим, че сме повече, отколкото сме. В даден случай аз съм повече от някого. Той се безпокои, пък аз съм спокоен. Той се безпокои, че е сиромаш, пък аз зная, че има заровено богатство. Аз като гледам надолу, той седи и се безпокои. Той гледа и казва: „Черната земя“. Тя е черна, но има нещо хубаво. Черната земя трябва да се обработи. Той като замине, аз изваждам гърнето. Онзи пита: „Къде е гърнето?“.

Всичкото богатство е заровено в човешкия мозък, само трябва да го обработите, да го разровите. Ако идете на телефона и повикате някого, няма ли да дойде? Ако имате закона на любовта, вашите ще ви говорят по телефона. Там е станцията, но вие сте забравили номера, не знаете къде да идете. Тук, в главата, седи станцията. Ти казваш: „Имам нужда от малко хляб. Имам нужда от малко спокойствие, имам нужда от малко памет, имам нужда от хубаво разсъждение, имам нужда от музика, имам нужда от изкуство“. За хиляди работи трябва да се работи. Сега често питате колко сте успели.

Имайте една тетрадка и направете опит с три букви: А, Б, В. Сутринта като станете, напишете ги. На другия ден ги разгледайте. Защото има хора, които започват дебело и свършват тънко. Има други – започват тънко и свършват дебело. Други ги пишат равномерно от единия до другия край. Тези, които започват тънко и свършват дебело, увеличават лихвите. Други, които започват дебело и свършват тънко, намаляват лихвите. Казват: „На другите вземам 16%, пък на тебе ще взема 5%“. Другият казва: „Аз съм вземал 5%, но на тебе ще взема 16% накрая“. По-хубаво е да имате тези, смирените, които от началото до края са написани тънко. Кое е по-хубаво? Но като ги съедините, какво ще стане? Те започват дебело сутринта, на обяд – тънко, а

вечерта – дебело. Какво се е постигнало? Нищо не се е постигнало. Дебелото е материализъм, тънкото е идеализъм. Най-тънките работи на едно място са дебели въжета. Едно желание в човека може да се удебели. Може някой да ви каже десет пъти, че ви обича, и нищо да не направи. Пък може веднага да ви каже, че ви обича, и да направи нещо.

Във вашата мисъл, във вашите чувства и във вашите постъпки каквото кажете – направете го. Кажете, че ще направите нещо за Господа – направете го. Казвате, че ще направите една разходка за Господа – направете я. Макар да си чиновник, вземи отпуска и иди, не казвай нищо на хората: иди, направи една разходка за Господа. В този път, като направиш една разходка, ти ще се разговаряш с Господа. Като се върнеш, ще бъдеш радостен. Казваш: „Време нямам, условията са такива“. Време има достатъчно за този, който знае. С биволска кола много време се изисква да идеш до Слънцето, но за светлината се изискват 8 минути. С биволска кола ти трябват 250 милиона години, а със светлината – 8 минути.

Невъзможните неща са с биволската кола, възможните са със светлината. Вярвайте в светлината и работата ще се уреди. Аз искам да се освободите от всичките ваши книжни пари и да остане като ефективен златото. И другото не е лошо...

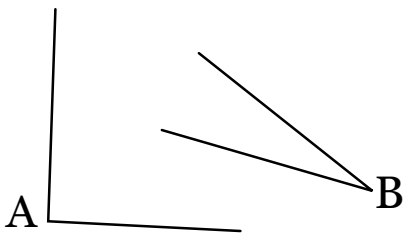
*Това е живот вечен, да позная Тебе,
Единаго истиннаго Бога
и Христа, Когото Си изпратил.*

32. лекция, 21 май 1941 г., сряда, 5 ч., София, Изгрев

ДВЕ СЪСТОЯНИЯ

*Отче наш
Цветята цъфтяха*

Сега като седите, имате две състояния. Половината от вас обичате да давате, другите имате да вземате. Седите по някой път недоволни, мислите какво ще се прави. Какво ще се прави? Или ще вземаш, или ще даваш. Щом си болен, какво е състоянието ти? Имаш да даваш. Щом си здрав – имаш да вземаш. Здравето взема, болестта дава. Болестта като дойде, ще те затвори, ще те тури на легло. Тя казва: „Дай тук. Защо не си изпълнил обещанието си?“

Сега всичките хора имат една философия, която нищо не разрешава. Питате: „Това защо е така, онова защо е така? Как трябва да бъде?“. Ами защо Слънцето изгрява от изток, защо залязва на запад? Откъде трябва да изгрява и да залязва Слънцето? Казвате: „Защо трябва да изгрява от изток?“. Хубаво, а откъде трябва да изгрява? Засега най-хубавото място, откъдето изгрява Слънцето, е изток; за в бъдеще от другаде може да изгрява. Слънцето никога не изгрява от едно и също място. Мислим, че идната година пак от едно и също място изгрява. Не, всякога има едно различие в изгряването. Това са тънки работи.

Има трудни и лесни работи. Аз наричам лесните работи „дебело предене“. Щом не можеш тънко да предеш, преди дебело, колкото можеш. Щом имаш вълна, ще предеш дебело. Но и дебелото въже трябва да го направиш гладко. По какво ще се познае, че прогресиращ? Дебелото ще го правиш все по-тънко, по-тънко и по-тънко. Трябва да предеш. Слушам, че някои от вас предете доста дебело. Гледам, че някои от вас даже не пеете, установили сте се. Има един анекдот из американския живот. Отиват баща и син на едно събрание,

дето всички са весели, пеят. Бащата казва на сина си: „Синко, те пеят весело. Нека пеят, а аз съм установен. Пял съм едно време, няма какво да пея сега. Нека пеят другите“. Детето си казва: „Баща ми е установен“. Един ден бащата впряга една малка бричка. Конят спира и не върви, навик имал да спира. Детето казва: „Татко, конят се установи“.

Установяването е да изхвърлите всичко от живота. Тук преди години идвам по нашето шосе от София, качвам се по нашия път нагоре. Един полковник със своя адютант се вози в един файтон. По едно време двата коня спират, единият гледа настрани и не иска да върви. Слезе полковникът от файтона – конят тръгва. Като се качи полковникът – той спира. Направи ми впечатление, седя и наблюдавам. Няколко пъти полковникът се качи и слезе и най-после каза на войника: „Карай нагоре, аз после ще дойда“. Как ще си го обясните? Може да си го обясните, както искате. Качи се полковникът на колата – конят върви назад, слезе от колата – конят тръгне. Качи се адютантът му – конят върви.

Питам сега: какво трябва да направиш? Необходимо ли е да се качиш и да те вози този кон? И без файтон може. Сега изводът какъв е? Да допуснем, че вие нямате обуца и ви е срам да излезете от къщи. Казвате: „Къде ще излезем, обуца нямаме“. Питам: вашата мисъл права ли е, че като нямате обуца, не искате да излезете? Че вие с обуца ли се родихте? Без обувки се родихте. Ако ви трябваха обуца, щяхте с тях да се родите.

Когато Мойсей отиваше при Господа, като видя онази къпина, казаха му: „Изуй човешките си обуца, с боси крака трябва да дойдеш, с обувката, с които си роден“. Аз бих желал един ден да ви видя тук с боси крака; на това място трябва да си изуеете обувката. Не ви върви. Докато държите обувката, нищо няма да стане. Боси трябва да бъдете всички тук. Вие ще кажете: „Голяма ексцентричност е това“. Сега е два пъти по-голяма ексцентричност. Сега е по-голяма ексцентричност, не е до буквата.

Ти имаш една идея като обувката, една стара идея, стари възгледи – обул си ги. Казваш: „Не се мърдам“. Вървиш, но в ума ти седи идеята: „Какво ще кажат хората?“ Ако ходиш добре, хората ще кажат, че ходиш добре; ако ходиш криво, хо-

рата ще кажат, че ходиш криво; ако се клатушкаш като гемия, хората ще кажат, че като гемия се клатиш. Ако пееш добре, хората ще кажат, че добре пееш; ако пееш лошо, лошо пееш. Какво ще кажат хората? Кои са хората? Тази гръцка дума *хор*, *хора*, *хоро* какво значи? Ти на хорото като се хванеш, трябва да знаеш как да се въртиш. Пък един отива напред, а ти назад – това игра ли е? В играта има един ритъм: той като отива напред, и ти трябва да отиваш напред. Пък един напред, друг назад – дисхармония има.

В мисълта е същият закон – хармония трябва да има. Еднаквите трептения – силни и меки трептения, ги наричат мъжки и женски трептения, трептения на ума и трептения на сърцето. Те трябва да се комбинират. Едните трептения произвеждат топлина в сърцето, другите произвеждат светлина. Ако трептенията в ума произвеждат светлина, те са нормални. Ако трептенията произвеждат топлина, те също са нормални. Щом едните не произвеждат топлина, а другите – светлина, ние казваме, че са аномални. Намираш се в едно особено състояние. Ти чувстваш, че светът е стегнат. Дойде топлината – всичко се обръща. Дойде светлината – отвори света пред тебе, умът ти е отворен.

Сега вас ви е страх по някой път от хората – и има защо да ви е страх. Заекът като се намери пред някое куче, го е страх. Защо? Защото кучето може да постъпи със заека така, както той не иска. Всякога ние се страхуваме, когато знаем, че ония хора няма да постъпят с нас, както ние искаме. Тогава какво трябва да правиш? Трябва да бъдеш от тия, лошите хора. Аз вземам думите *лоши хора* условно. Лоши хора в живота са ония, които постъпват зле. С ония хора, които постъпват добре спрямо нас, ние сме свободни. Вие казвате: „Тя работи ние ги знаем“. Хубаво, направете един опит! Това е знание, което можеш да приложиш в даден случай. Ти имаш знание; имаш и една болка долу на пръста. Ако знаеш, веднага болката може да престане. Ти знаеш вече законите на организма и можеш да премахнеш това препятствие на болката. Как ще го премахнеш?

Хубаво, турям сега голям товар на палеца: 10, 20, 30, 40 килограма желязо. Палецът усеща болка, желязото тежи; ти усещаш, че палецът е притиснат, и усещаш болка. Умният

човек взема товара, туря го настрана и освобождава палеца. Ти седиш и викаш този-онзи, гледаш да ти помогнат. Не си свободен човек – значи нямаш сила в себе си. Ти не можеш тези 20–30 килограма, които тежат на палеца ти, да ги преместиш, пък искаш да даваш ум на хората. Ще вземеш товара! Когато не знаеш да вземеш товара, какво достойнство имаш? Казваш: „Не искам да се покланям“. Какво значи „не искам да се покланям“? Казват някои: „Аз не съм се научил да се покланям“. Аз казвам: ти не можеш да живееш, докато не се кланяш. Ще идеш при някой извор – ще се поклониш. Ти не можеш да живееш, докато не се кланяш. Какво ще правиш? Не можеш да кажеш на извора: „Ти знаеш ли аз кой съм?“. Изворот казва: „Аз нищо не искам да зная за хората, които не се покланят. Пет пари не давам за тях“. Той върви надолу. Наведеш се, казва: „Заповядайте“ – и веднага ще вземеш вода.

Вие сега сте от тези, които не се кланят. Не че не искате да се покланят, но някой път кракът ти се вдърви и не можеш да го свиеш. Какво трябва да се прави? Някой път искате да вземете някой тон, но ларингът ви не се поддава и не можете да вземете тона. Всякога трябва да държите едно състояние, което е меко. Никакво противоречие не дръжте във вашето сърце.

Аз искам да изпеем едно упражнение: „Аз ще пазя топлината, която внася в моето сърце Божиите блага“. Ти може да четеш молитви, колкото искаш. Но ако не знаеш как да пазиш топлината, която внася в твоето сърце Божиите блага, ти всякога ще бъдеш недоволен. Божествената топлина внася Божиите блага. Сега вие разбирате от четене на молитви. Пътуват двама души – единият слаб, другият силен. Единият казва: „Каквато мъчнотия и да ми дойде, аз чета молитви и тя се премахва“. Иде един бик. Човекът чете молитви, но бикът го настига, натиска го на земята. Имаме такъв случай и с един наш приятел от Беброво, на име Симеон. И тук има един брат, който се казва Симеон, симеоновци има, пък и нашият престолонаследник се казва Симеон. Този бик не разбира от молитва – той не е научил твоите молитви, натиска те. Онзи, силният, го хваща за рогата и му казва: „Пусни ме“ – и бикът го пуца.

Една мъчнотия ако не можеш да я хванеш за рогата, ти не си силен човек. Молитвата подразбира да имаш сила. Молитва, която не носи сила, не е молитва. В момента, в който се

бориш, Бог, Който ще дойде в тебе, е силен. Той хване бика и му казва: „Ще го пуснеш“. Като речеш да се молиш, ще станеш проводник. Натиснал те е този бик на земята, но като се обърнеш – хванеш го за рогата. Господ му казва: „Ще го пуснеш“. Бикът разбира, че има сила, и се подчинява на нея.

Вие сега чакате за в бъдеще да станете силни. Всинца все сте свикнали да очаквате времето. Казвате: „Времето не е дошло“. Като си млад – времето не иде, като си възрастен – времето не иде, и като остарееете – и тогава няма да дойде времето. Като дете имаш добри условия, като млад имаш още по-добри условия, като възрастен имаш най-добри условия. Ако ти като дете, при добрите условия, ако като млад и като възрастен не използваш добрите условия и чакаш да остареееш, тогава никак няма да имаш условия, няма да имаш възможности. Като чуят в света, че има стари хора, от цял свят изпращат комисия да ги видят. В милионите години едва ли ще се роди един стар човек. Че като се роди, старият човек е един зрял плод. Една комисия ще дойде да го вземе и да го занесе в оня свят. Голямо тържество дават на стария човек, всички идват да го видят. Това не е лесна работа.

Вие сега ставате стари хора, казвате: „Остаряхме“. Комисията дойде ли? Като дойде, тя ще донесе царска мантия на стария човек, ще му донесе корона, огърлица – и той ще тръгне. Вие мислите, че старите хора са се сгушили. Сега това не е разрешен въпрос. Казвате: „То тъй съществува, но да има човек“. Какво да има? Да има пари. Питам: дървото ли отива при децата, или децата отиват при дървото, при плодовете? Имате един банкерин. Той има вече зрели плодове. Ще идете при него, ще изпеете една песен – и той ще ви даде. Аз сравнявам нещата. Защо не се позволява едно дърво с плодове да го търсиш? Като ида при дървото, погледна го; дойде вятър и като го разтърси – започнат да падат плодовете. Плода, който падне долу, имам право да го взема. За онзи, който не е капнал, трябва да искам позволение; а онзи, който е капнал, имам право да го взема. Дойда при дървото и не събирам всичките плодове, а взема един-два; другите ги оставям на земята.

Та казвам: ако вие с вашата мисъл не можете да накарате плодовете на едно дърво да капнат на земята, къде ви е силата? Да допуснем, че има едно въже, с което сте вързани, и то

има две хиляди нишки. Не можете да ги скъсате наведнъж. Питам: ако всяка минута бихте откъсвали по един конец, две хиляди нишки за колко часа бихте ги скъсали? Две хиляди като го разделите на 60, колко правят? Ами ако всяка секунда късате по една нишка, за колко часа ще ги скъсате?

Вие в обикновения живот може да употребите каквито искате думи с едно, с две, с три, с четири значения, но като ученици в живота, за да бъдете силни, трябва да имате един речник, където всяка дума да има свое значение. Ти казваш: „Топло“. Какво означава „топло“? Ти казваш: „Студено“. Какво означава „студено“? Ако кажеш: „Гладен съм“, какво означава това? Като говорите за любовта, казвате: „Божествена любов, човешка любов, плътска любов“. В човешката любов има известни съображения, известни интереси. В човешката любов ние всякога искаме да вземем. Всяка любов, която иска първо да взема, е човешка любов. Всяка любов, която първо дава, е Божествена любов. Ако свържем думата *давам* с Божествената любов, а *вземам* – с човешката любов, ние ще имаме идеята.

Казваме сега: „Не ме обичат хората“. Всички питат: „Ти обичаш ли ме?“. Децата са много умни. Аз съм забелязал, че децата най-първо питат: „Ти женен ли си? Деца имаш ли?“. Значи пита ме дали съм женен, защото ако съм женен и имам деца, дал съм нещо от себе си. Децата имат една определена идея. Детето пита: „Деца имаш ли и колко са?“ – иска да знае колко си щедър. Колкото повече деца имаш, то счита, че си по-щедър. Като нямаш деца, счита, че ти още не си влязъл в Божествения свят. Пита: „Че защо сега да нямаш деца?“. Какво ще му отговориш? Аз често казвам: „Жена нямам, деца нямам. Млад съм още“. Питам ги: „Вие имате ли деца?“ „Като израснем...“. Казвам: „И аз не съм израснал“.

Жененето става точно навреме – не можеш да се жениш всякога. Какво разбирате вие под думата *женене*? Не само трябва да се качите на една каруца, но тази каруца трябва да тръгне, и да тръгне добре; не да ме прекатури на пътя, да си пукна главата и да сляза да ходя пеш; като се кача – да ме занесе на местоназначението. Женитбата е качване в Божествената каруца, на каруцата на Любовта: и двамата ще седнат на каруцата вече нашироко. Женитбата в света е най-прият-

ният живот, който някога човек може да има. Отдето минеш, е все с овации, с венци; има посрещане, ядене, пиене – само да живее човек.

Сега вие казвате: „Лошо нещо е“. Ние не сме отговорни за това. Когато те турят на някое менгеме, не си виноват. Стягат те, но защо те стягат? Да извадят нещо от това менгеме. Ние, съвременните хора, сме стегнати много – менгемета има. Трябва да бъдем по-свободни. За да бъдем свободни, има закони човешки, има духовни закони и Божествени закони. Най-първо трябва да изпълним човешките закони, после законите на духовете, и най-последно – да разбираме Божествените закони. Тия закони са законите на тялото, законите на човешкото сърце и законите на ума. За да можем да се освободим, това става по един начин.

Сега във вас седи идеята: „Аз съм вече на 45 години, остарях. Аз съм на 40 години, аз съм възрастен“. Че ти още нищо не си свършил. 40 пъти Земята е обиколила около Слънцето, върти се с 39 километра в секунда: тя се движи, пък ти, като си седял на пружината, си остарял... Това не е ли смешно? Тя е обиколила 40 пъти, а ти казваш: „Остарях“. Като се върти Земята, тя има един ритъм. Чули ли сте ритъма на Земята? Като се върти, тя пее. Знаеш ли как пее Земята? Толкова деца има по кората си, правят ѝ главоболия, ровят кожата ѝ, пък тя хич не обръща внимание на тия деца. Като погледне Слънцето, пее си. Слушали ли сте гласа ѝ? Евагелистите казват за Земята: „Този плачевен юдол“. Земята пее и като пее – всичко върви, като пее – всичко расте; Слънцето изгрява и залязва, ветровете веят от пеенето на Земята.

Сега можете ли да ми изпеете: „Аз ще пазя тази Божия топлина, която внася в моето сърце Божиите блага“. Можете ли да ми я изпеете? Трудно е. Защо е трудно? Аз ще изпея песента, не се безпокойте, ако я забравите: по един начин, по втори, по трети; и никога няма да забравите тази песен. Както и да я пеете, е правилно. Не мислете, че трябва да я научите и само по един начин да я пеете. (Учителя пее: „Аз ще пазя тази топлина, която внася в моето сърце Божиите блага“.) По който начин и да я пеете, няма погрешка.

Сега аз бих ви изпял *Отче наш*. *Отче наш* ще я пеете по един начин, но като дойдете до „и избави нас от изкушение“,

ще го пеете по друг начин. *Отче наш* е тържествено. (Учителя изпя „Отче наш“ тържествено, после изпя „не веди нас во изкушение, но избави нас от лукаваго“.) „Не веди нас“ е опасна работа. Има един голям пехливанин, дето като те хване, казва: „Знаеш ли да се бориш?“. Ако се борим с дявола, той ще ни блъсне на земята и ще пострадаме. (Пее: „И не веди нас в изкушение“.) Ние може да минем от една гама в друга. „Не ме въвеждай, Господи, в това изкушение, за да мога да Ти служа както трябва. Ако се изкушавам, няма да мога да ти служа. Ще се справим с дявола. Той засега е по-силен от мене.“ Тъй ще пеем: „Не ни въвеждай в изкушение“. Дяволът като дойде, като те погледне – знае слабостта ти къде е. Обичаш парите – той току ти се усмихне, започва да ти показва златото. Хване те за врата, седне отгоре ти, натисне те и казва: „Вардете го“. Като те върже дяволът, тогава ще изтегли соковете ти, после ще те остави. Ти си разнебитен духом, казваш: „Прекарах голямо изкушение“.

Сега ще оставим тия неща. Искам да мислите. Аз не искам да ви запознавам с дявола – вие сте запознати с него. Вие сте го видели облечен с цилиндър, с фрак. При мъжете той се явява като красива дама. Като ги погледне – тя им се поусмихне, казва: „Високоуважаеми господине, моите почитания. Високопочитаеми...“. Че като го хване после за врата... Сега няма да представям страшното. Когато дойдете при него, ще го поздравите, на дявола ще му дадете почитание. Няма да му казваш какъв е – не е твоя работа, че той изкушава този онзи. Не е твоя работа – това е негова работа. Вие сте чудни: че когато видите онзи железар със своя чук как кове на наковалнята, наклал огъня, казваш ли му кой му е дал правото да нажежава желязото? Той го нажежи, удря го с чука, туря го в огъня, после във водата. Пък ти ще кажеш: „Какъв е този човек?“.

Дяволът е скулптор. Ти с благоговение ще се спреш и ще кажеш: „Много хубаво, намясто постъпва човекът“. Не се съпротивлявайте на дявола и той ще побегне. Никога досега не съм срещал това тълкувание. Като срещнеш дявола, обикни го – и той ще побегне. Обичали ли сте вие дявола? Ако можете да обичате едно куче, ако можете да обичате една котка, той не е по-лош от една котка. Горкият, навсякъде го хукат, няма

кой да го обича. Каквото стане в света, все той е виновен. Само като го погледнеш, като дойдеш до него, на голямо изпитание е това същество. Той разрешава една много трудна задача. Иска да победи, пък не може да победи. Иска да завладее – и не може да завладее. Тъкмо дойде – хванат го. Колко пъти са му рязали ноктите, колко пъти са му чупили зъбите. Но майстор е той: счупят му един зъб – направи друг, по-хубав. Изрежат му ноктите, направи по-хубави нокти. Майстор е човекът.

Сега трябва да имате една ясна представа за онази борба вътре, която вие преминавате, за светлината, която трябва да дойде. Една млада сестра ми каза: „Господин Учителю, защо ми е твоето учение, какво ще ми донесе в живота?“. Ако го разбираш, ще те ползва; ако не го разбираш, ще ти бъде товар, няма защо да го носиш. Ако научиш песента, ще те ползва; но ако една песен само я носиш, какво те ползва тя? Хубаво: какво те ползва светлината, какво те ползва вятърът, какво те ползват камъчетата, какво те ползват реките? Онези, които не разбират законите, може да кажат, че нямат полза. Тия реки не са създадени само заради мене. Какво ме ползва реката? Ако тази река не ползва мене, тя ползва хиляди риби, които живеят вътре. Ако в дадения случай въздухът не ме ползва, той ползва хиляди растения, на които донася влагата и ги полива. Какво ме ползва, като духа вятърът?

Не е право да се мисли така. Благото не е само заради мене – благото е свързано с всички. За да мисля аз, преди мене безброй същества са мислили, приготвили са условията. Ако аз съм първият човек, който трябва да мисли, това е изгубена работа. Ако вие сега трябва да мислите, за да уредите вашата работа – късно е. Ако работите ви не са уредени от по-рано, вие нищо не можете да уредите.

Колко ни говорят, че трябва да имаме любов към Бога. В какво седи любовта към Бога? В Божията любов ти няма да вземеш ни повече, ни по-малко. Вие за Божията любов отивате с големи чували. Една капчица като взема от нея, е достатъчно. А вие вземате цяла стомна или идете с бурета да си напълните. Така не може. Малко ще вземете, една капка е достатъчна от Божията любов. Какво ще разберете; една капка какво ще произведе? Трябва да знаеш, да мислиш. Какво може да произведе една искра? Нещо зло ли е тя? Но тази ис-

кра може да запали цялата земя, ако ѝ се дадат условия. Значи тя има мощна сила. Какво може да произведе едно зрънце? Ако на това житено зърно му дадете условия, то след време ще има магическа сила.

Казвам: малкото в нас е, което е живо. От любовта ти ще вземеш един малък зародиш, но ще я посееш в твоя ум, в твоето сърце и в твоето тяло – и веднага ще имаш резултати. Няма да се безпокоиш, а ще се оставиш Божията любов да се проявява, както тя знае. Няма да поставиш закон какво нещо е любовта. Аз съм говорил толкова за любовта, но това още не е любов, то е външна работа.

Сега казват, че любовта имала цветове, но цветовете не са любов. Може да кажете, че любовта носи топлина, но топлината е само качество, тя не е любов. Може светлина да носи, но любовта не е това, което носи. Чистота може да носи в себе си, но тя е проявление на Бога във всичката Негова пълнота. Като кажем: „Бог е Любов“, имате вече всичките възможности в себе си; не само за даден момент, но за цяла вечност имате всичките възможности. Ако схващате така любовта, вие ще се радвате.

Вие ще се уплашите, ако престане Божията любов. Казвате: „Ако постигнем всичкото познание, после какво ще има?“. Че там се спъвате всички! Аз съм слушал много мъже да казват: „Сега ме обича, ама за в бъдеще не зная дали ще ме обича“. За мене въпросът е ясен. Ако го виждам, че носи едно шише с вода, зная след колко време, като започне да излива водата, ще я излее от шишето. Няма да иде целият ден, но 10–15 минути. Ако шишето е от едно кило, за 15 минути ще свърши водата, любовта ще престане. Тогава казвате: „Това не е любов“. Но ти си повярвал в любовта, която е в шишетата. Шишето не е един извор, това не е любов. Любов е това, което никога не тече и никога не изтича. Думата *изтича* има двуяко значение. Любовта никога не се свършва.

Дошли тук някои за първи път да ме търсят, влезли в салона, отворили там и взели бушоните, задигнали крайната крушка; взели два бушона по 150 лева, за 40–50 лева крушката, задигнали ги и си отишли. Казват ми: „Няма светлина в салона“. Отварям в моята стая, понеже е друга фаза – свети. Идвам тук – няма ги бушоните. Дошъл онзи, извадил бушо-

ните и си заминал. Казвам: затваряйте вратите! Какво означава това? Без бушони светлината ще дойде ли? Ние ги поправихме лампите без бушони, но днес трябва да купим.

Казвам: по някой път и във вас ще дойдат електротехници, пък вие сте заинтересовани другаде – и те задигнат бушоните. Тогава в ума ви не свети, сърцето ви не работи. Не дръжте там отворено, както тук. Ще заключиш така, че само ти да стъпваш: ще отключиш и после пак ще заключиш. Щом се дойде до сърцето, този ключ трябва да го държите вие. Само вие отваряйте и затваряйте сърцето си; никога не давайте някой друг да отваря и затваря сърцето ви. Само на едного може да го поверите: като дойде Господ, понеже Той ви е дал сърцето и ключа на сърцето ви, само на Него може да поверявате ключа. Като дойде някой друг, ще кажете: „Не“. Като дойде някой млад момък при една мома, той казва: „Може ли да ми дадеш сърцето си?“. Че защо му е то? Ако една мома иска моето сърце, защо ѝ е? Тя има едно, и моето сърце – стават две сърца. Защо ѝ са две сърца, кажете ми?

По същия начин онзи техник е дошъл тук и ми е откраднал бушоните. Не зная друг път тук да са крали. Разбира човекът – той ще ги продаде евтино. Ако знаем къде е, ще ги купим, ще ги вземем по-евтино. Който от вас го намери, купете бушоните и аз ще ви дам 20 лева отгоре. Работите ни не вървят, защото бушоните ги няма. Всичките наши неразположения на сърцето се дължат на това, че бушоните на сърцето ги няма, че бушоните на ума ги няма, че бушоните на тялото ги няма. Там ще бъде заключено, за да не се губят бушоните.

Та казвам песента. (*Учителя пее: „Аз ще пазя тази топлина, която внася Божиите блага в моето сърце или в моята душа“.*) Като станете сутрин, пейте песента; всеки ден до идната сряда, като ставате – пейте я! Кой както знае, да я пее.

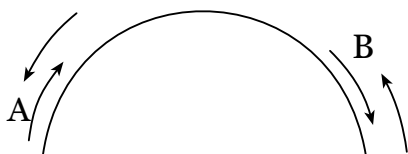
*Това е живот вечен, да позная Тебе,
Единаго истиннаго Бога
и Христа, Когото Си изпратил.*

33. лекция, 28 май 1941 г., сряда, 5 ч., София, Изгрев

КАЧВАНЕ И СЛИЗАНЕ

*Отче наш
Духът Божий*

Пишете тогава върху темата: *Защо човек се ражда млад и защо става стар?* Ако не знаете нищо, ще пишете: „Не зная“; но ако ви дойде някаква мисъл, ще кажете: „Зная защо човек се ражда млад“. Ако ви дойде някоя мисъл, пишете. Човек остарява от седене, подмладява се от работа. За подмладяването трябва работа.

Имате посока на движение А и В. Старият като се качва нагоре, полека върви; стръмно е, а раницата му е доста голяма. Младият като се е качил, е изял всичко; той се подмладява и слиза надолу, даже без да ходи, слиза надолу, търкаля

се. От някой планински връх търколете един камък, който и да е камък – той ще слезе долу. Казвам: трябва да разбирате отношенията, да разбирате отношението горе и долу. Надолу лесно се слиза, нагоре мъчно се качва. Ако ти не се качиш на мъчното, как ще слезеш на лесното?

Например вие всички искате да имате един учител, който да ви тури 6. Едно съчетание има тук. Ученикът трябва да бъде много способен, трябва да има богат език, да има израз, за да се изкаже. Ако той се запъва, като говори, ако се колебае тук-там, учителят ще му тури 3 или 4; 6 слага на най-способните. Някъде тури единица, някъде тури двойка. Там се създава вече неприятност. Всичките ученици, които имат единици и двойки, имат голямо неразположение; те считат учителя виновен за това, казват, че той не е щедър.

Представете си, че аз турям тази работа малко по-практично, за да се изяви бележката. Ако на всяко едно кило товар се плаща по 1 лев, 5 кила като носиш – 5 лева ти плащат; 10 кила като носиш – 10 лева ти плащат; на 15 кила – 15 лева,

на 30 и 40 – пак толкова. Казваш: „Защо на мене ми плащат 5 лева, а на него – 30?“. Много ясно. Вие как искате? Носи ли някой 30 кила, 30 лева ще му дадат. Ти искаш да носиш 5 кила, а да вземеш 40 лева. Питам: справедливо ли е това? Същевременно желанието не е право, понеже хората харчат много енергия, а много малко са свършили. Значи много им се плаща.

Добре, има и друго сравнение. Ако един кон пренесе една кола скъпоценни камъни, негови ли остават камъните? Колко плащат на коня, който ще пренесе скъпоценните камъни? Малко сенце, малко слама – и в обора. Един кон, който е носил царя на гърба си, къде ще го турят? В обора го пращат. Защо е сега така? Аз не искам вие да отговаряте, но мислете. По някой път мислите, че сте нещо хубаво, че сте нещо особено, но какво сте, и вие не знаете.

Например вземете религиозните хора. Те казват, че за каквото се помолят, Господ ги слуша. Това е много общо казано. Някой път има едно съвпадение. Стотина-двеста души са се молили едновременно, а той мисли, че заради него Господ му дава. Пада му се едно на стоте, а той мисли, че е за него. Казва: „Аз се помолих, Господ ме послуша“. Ако не бяха стоте души, Господ нямаше да го послуша. Вие представяте работата както не е. Един човек не може да свърши работата на сто души за един ден. Сто души може да свършат много, но един колко може да свърши? Тогава какво сте изработили?

Да кажем, учили сте по пеене, но трябва да ви изпитат какво сте научили? Като бяхте млади, пеехте повече, по-хубаво; като поостаряхте, гласът ви започна да става дрезгав. Тук имаше една сестра, много даровита по глас, и сега даже е запазила гласа си, но я няма тука. Тя мислеше, че като не пее, гласът се разваля. Човек постоянно трябва да се въодушевява.

Сега представете си, че вие сте певци, пък ви прекарват през цигански тръни с модерни обуца. Обуцата ви са тънки, с тънки чорапи сте; тръните ви набодат и така се нареждате на сцената. Как ще пеете? Ще усетите една болка в краката. Да допуснем, че пеете, но сте яли мъчносмилаема храна. Мъчките се на сцената. Как ще пеете? Може да пеете, но казвам: какво трябва да прави човек; трябва ли да се наяде, като отива на концерт? Малко трябва да яде, с малко водичка; или по-добре

хич да не яде. Той трябва да работи. Който работи, без изключение, всякога се благославя. Важно е не какво мислят хората: вътре в себе си ще знаеш работиш ли, или не. Ако съм художник, щом работя, ще излагам картините си. Хората правят и забележки. Има карикатуристи: той ще направи една линия, ще направи едно лице, но колко ще му турите?

Геометрически този човек не е умен. Толкова е любопитен, мисли, че като снесе едно яйце, целият свят е оправен. Когато се изучава физиогномията, има работи, които се изучават, но има много работи, които не се казват. Не трябва да се знае всичко. Вие носите признаците на хиляди поколения, носите добрите и лошите им признаци. Те се пазят в тайна. Някой твой праядо е имал лоша черта и дядо ти я е турил на тебе. Някой път го виждаш, че дойде; той е имал глас и ти не го обичаш – тогава човек се дразни за нищо и никакво.

Някой път давали ли сте си отговор защо се дразните? Върви някой човек, дразни ме. От лявата ми страна като върви – дразни ме, и от дясната ми страна като върви – пак ме дразни. Той обича от лявата ми страна да върви, а аз искам да го туря от дясната. Знаете ли защо? Отляво кои ги турят? Грешните. Отдясно турят праведните. По европейски щом вървите, от коя страна слагат дамите? Като се разхождат, мъжете вървят отляво, жените – отдясно. Защо? Защо слагате жените отдясно? Това са порядки. Един порядък минава отдясно или отляво.

Когато се говори, в речта може да се приведат много примери. Например един оратор говори, но някой път намират, че речта му не съответства, намират, че не е съобразена с порядъка на нещата. Той иска да се наруши порядъкът. В турско време само бедните хора имаха право да ходят боси – тези, които нямат нищо. Казват, че някой е закъсал или ходи гологлав от немай-къде. Ако някой друг тръгне гологлав, мислеха, че е изфирясал. Сега всички ходят гологлави, без шапки. Ако се пренесем в турско време, това не е в реда на нещата, но сега намираме, че на гологлавите хора умът им е намясто.

Тук има една сестра, която страда от крак. Аз я убеждавам, казвам ѝ: „Ти сега ще вървиш по стария порядък. Трябва да

вървиш боса; ще хвърлиш галошите и боса ще ходиш.“ „Как? Какво ще кажат изгревчани?“ „Сега по слънце ходят само по едни сандали, с боси крака.“ „Глупавите ходят боси“. Сега започнаха да ходят без палта, само по жилетки. Пък в турско време, като се напие някой и хвърли палтото, стане чакъркефлия.

Казвам: има нещо, с което мъчно ще се справите, но трябва да се справите. От чисто хигиенично гледище с галоши не е хубаво да се ходи. Галошите са лош проводник. Ако иска човек да боледува, да носи галоши. Всеки ще дойде да препоръчва, че подметката е по-хубава от галошите. Подметката е от кожа и е по-добър проводник между земята и тялото на човека. По-добре е човек да носи добри проводници; само в крайни случаи може да носи галоши. Казвам на сестрата: „Ако ходиш боса, ще стане обмяна между енергиите на земята и тялото. Тогава по-скоро ще оздравее кракът ти“. А по-късно ѝ казах: „Кракът ти беше подут, сега поспадна. Още малко остана – и това ще мине“.

Сега другото. Като гледат болестта, хората ще питат: „Как се подут кракът?“ Подул се е. „Как се е подул?“ Носила е тесни обувца. Днес от подут крак кой не е страдал? Сега щом те боли кракът, ще гледаш да станеш добродетелен, за да мине кракът. Болят ли те краката, основата на твоите добродетели е разклатена. Болят ли те ръцете, основата на твоята справедливост е разклатена. Боли ли те глава, не си много от умните. Казва някой: „Мене глава не ме боли“. Глава не те боли, но кракът те боли; или крак не те боли, но глава те боли; глава не те боли, но ръцете те болят. Когато престанат да ви болят ръцете, краката и главата, вие сте в нормално състояние.

Туй е доста общо казано. Ще дойде някой – заболял го е кракът. Някой път кракът може да ви боли по симпатия. Ако обичаш един човек, ти се хармонираш с трептенията му и ще приемеш половината от неговата болка. Сега мнозина, които не знаят да лекуват, мислят, че това е лесно. Те искат с някакви треви, като ги сварят – и да мине. Ако с треви се лекуваше, е много лесно. Лекуването с треви е баене. Бабата ще ти бае, но нещо излиза от нея, тя трябва да даде нещо от себе си. Ако не излезе нещо, баенето не хваща.

Вие искате всички да станете учени, без да дадете нещо от себе си. Сега например има някои преувеличени неща. При-

казват за оня свят... Оня свят е свят на голяма интелигентност. Там всеки е зает със сериозна работа; това не е свят за развлечение. Ние се намираме в един свят, който Господ е направил за развлечение. И на най-великите същества, които работят хиляди години, им е приятно да дойдат тук, на Земята, да си починат. На Земята те на курорт идват. Като кажат, че ще дойдат на Земята, те идват на курорт. Пък вие сте дошли на Земята и сте се опретнали на сериозна работа. Там е вашата погрешка. Като дойдат хората тук, те искат да направят един апартамент, учени да станат. Тук за учение не сте пратени, за курорт сте пратени. Вие искате учени да станете, философи да станете, това да станете, онова да станете, че нищо не ставате.

После всички, които идвате на Земята, искате да се опознаете. Тук, на Земята, никога не можете да се опознаете. И Христа не Го познаха. В другия свят като влезете, там ще се опознаете. Тук всеки си има по една особена маска. Хубаво е да сте свободни. Някой път вие мислите, че ви познават хората. Ако маската е сериозна, казват: „Сериозен е човекът“; ако маската не е сериозна, ако е смешкарска, казват, че е смешкар. Вие нито сте сериозни, нито сте смешкари. Приятно е, като ги гледаш хората, че са различни. Ти също имаш муцуна и ти е приятно, че не те познават. Позволяваш си всичко да говориш, преправяш си гласа, няма да говориш естествено.

Казвате: „Трябва да говорим тъй, както трябва“. Когато искаш да заповядваш, ти ще туриш друг тон; когато искаш да ти услужат, ставаш мекичък. И в единия, и в другия случай има нещо неестествено. В единия случай си по-мек, отколкото трябва, в другия случай си повече твърд. Казваш: „Аз ти заповядвам“. Това не е естествено. Какво ще заповядваш? Според мене ти не можеш да заповядваш на друг, ако не заповядваш на себе си. Ти кажеш нещо на себе си – и трябва да го направиш. Не можеш да заповядваш на останалите, ако не заповядваш на себе си. Пък ти като не можеш да го направиш, искаш другите да го направят. Това е невъзможно.

Казвам: трябва да имате една подбудителна причина. Например вие имате една работа. Най-първо дишането е една благородна работа. Тази работа вие не я свършвате както трябва. Всичките неприятности в живота произтичат от дишането. Вие имате най-културната работа – дишането, и не

го свършвате както трябва. Някой път дишате бързо, но не се диша бързо. После по някой път поемате дълбоко въздух. Защо го приемате? Или някой път го приемате много плитко, не вземате достатъчно количество въздух. Кой плаща за въздуха? Нищо не плащате, даром ви се дава. При това всеки ден половината от въздуха остава неупотребен.

Питате: „Защо дойдоха болестите?“. Не сте взели достатъчно количество въздух, не сте приели достатъчно количество топлина, не сте приели достатъчно количество светлина, не сте приели достатъчно количество сила... И вследствие на това в тялото ви има един недоимък. Светлината ви е малка, затова се спъвате; топлината ви е малка, затова движението ви е слабо; силата ви е малка, затова и работата, която свършвате, е малка.

Силният най-първо ще се качи и ще започне да върши трудната работа. Онзи, който знае да пее, може да пее. На коя страница се намира *В начало бе Словото?* (На 38.) Сега може една песен да се създаде по православному; може да я изпея и на един глас, но какво ще разберете от този глас? Да кажем, може да се тури един нов глас на песента – това е един проводник. (*Учителя пее по църковному „В начало бе Словото“.*) Може да ви направя цяла литургия с туй пеене, но с това еднообразно пеене какво се постига? Като не знаеш нищо, не трябва да пееш. (*Учителя пее по попски.*) Защо не се пее така?

Казвам: светът, в който живеем, е строго определен. Аз по някой път го наблюдавам: щом направя някаква забележка, светът не търпи никаква корекция. За да коригирам някого, трябва да пея; не трябва да му казвам, че той не знае да пее. Аз ще му покажа, пък той ако иска, да се ползва. Аз мога да накарам всеки от вас да пее добре. Като съм добре разположен, ще пея хубаво. Щом бързам, зная, че не мога да пея; значи нямам търпението да ви чакам. Много учители по пеене има, дето като видят, че учениците не могат да пеят, стават неразположени. Учителят иска способни ученици.

Та казвам: тъй както е написана песента *В началото бе Словото*, в нея има разрешение. От какво започва тази песен? От *ла*. Значи имате вече узрелия плод; имате плод, който е пресен, и този плод ще го опитате. Всякога, когато една песен почва от *ла*, трябва да имате същото разположение. За-

почва ли една песен със сол, вие трябва да знаете смисъла и красотата; трябва да знаете какво нещо е красотата. Или ако започва от *ми*, вие трябва да знаете какво нещо е обходата. Започва ли от *ре*, посоката на пеене трябва да знаете. Ако искате да придадете в себе си енергия, трябва да започнете с песен, която ще ви даде подтик за работа. Ако искате обхода, пейте песни, които започват с *ми*.

Вие искате да се изправите без музика. Човек без музика не може да изправи характера си. Това е един начин, за да нагласиш мозъка си – и все трябва да излезеш от една песен; той трябва да е нагласен. Една идея и едно чувство не се раждат лесно в мозъка на човека. Онези, които са били светии, са прекарвали по 30 години в трудности, тия хора са работили много усилено при най-големите неудобства на живота, но са преодолели неудобствата и са станали светии.

Сега изпейте само думите *В начало бе Словото*. Във второто изпълнение има нещо, което не е пълно. Изпейте *В начало бе Словото* музикално, изпейте го, като че всичкото ви щастие ще дойде от него, като че всичко ще ви дойде оттам. Сега вие го пеете, като че нищо няма да ви дойде. Представете си, че като го изпеете, веднага сто хиляди ще ви дойдат, като го изпеете, един апартамент ще дойде, яденето ще дойде. Болен си. Като го изпееш, ще оздравееш. Думите трябва да се разбират. (*Учителя пее „В начало бе Словото и Словото бе у Бога“.*)

Сега може да вземем думите „Само Тебе, Господи, аз обичам“ – и тогава ще дойдем до разрешението. „Само Тебе, Господи, Който всичко си създал, мога да Те обичам“. Има защо да Го обичам. Един лекар, който е излекувал хиляди хора, могат да го обичат; а един лекар, който е изморил хиляди, не могат да го обичат. Един учител, който бие и постоянно осакатява своите ученици, кой ще го обича? Но учител, който повдига всичките, може да го обичат.

Като дойдете до закона на Любовта, всички имате една погрешка: искате да ви обичат. Вие сте обичани, няма какво да ви обичат; пък търсите това, което няма да дойде вече. Не може отсега нататък вече да ви обичат; отсега нататък Бог не може да ви обича – сега остава вие да обичате. Че вие още не сте се научили да обичате! Мислите си, че обичате, но това не

е любов. Вие очаквате да ви обичат. Че вие сте обичани! Това тяло, което имате, умът, който имате, сърцето, което имате, показват, че сте обичани. А вие какво чакате? Заровили сте вашия талант; и като дойде господарят, ще ви каже: „Какво направихте?“.

Сега някои казват, че не обичат. Но аз казвам: цялата нова раса, която идва, трябва да има Любовта. Искате да ви обичат, но и вие обичайте така, както искате да ви обичат. Досега Господ не се е явил да ти каже: „Ти трябва да Ме обичаш“. Днес ще говоря върху този предмет. Времето е облачно и Господ се е затулил. Значи и аз съм от онези, необичаните – затова е облачно. Господ не казва: „Мене, Който съм направил толкова много неща, не Ме обичат“. Защото когато обичаме Господа, времето е ясно. Но Той тогава нашата необич я превръща и така помага на растенията. Когато ние не Го обичаме, Господ работи между растенията, тях полива. Защото понякога не може да ни изпраща повече... Ако от любов нахраниш едно дете, след половин час пак можеш ли да го храниш? Ако една майка на всеки половин час храни детето, съвсем ще го развали. Трябва да се минат 3–4 часа. Три пъти като го храни – това са 9 часа.

Сега вие търсите любовта. Най-първо имайте уважение един към друг. Ако е за критика, ако има един, който знае да критикува, това съм аз. Аз обаче не се спирам върху погрешките. Аз зная защо хората правят погрешки. Вие искате винаги да имате много, искате да се осигурите на Земята. Че ние сме осигурени! С въздуха аз съм осигурен, какво ще го турям в шишето. Може като се качвам по високите планини, да ми трябва повече въздух; но така, както съм, като се качвам по планините, на високите места на мене не ми трябва да нося въздух. Колкото се качвам по-нагоре, аз започвам да правя обедите много по-редки. Човек трябва да знае как да ги прави. Ще дишаш лека и ще задържаш въздуха. Ако се качиш нагоре и започнеш да дишаш бързо, ти си слаб човек.

Седиш ти и се смущаваш в ума си защо си беден. Бедността е едно голямо благословение, но ти не съзнаваш това. Забогатееш, радваш се, а богатството е голямо нещастие. Ти си изменил нещата: в нещастията си щастлив и в щастията си нещастен – обърнал си знаците. Сега ще ги смениш – на щастията ще туриш плюс и на нещастията ще туриш минус.

Сега някои от вас ще кажете, че нямате здраве. Ти не си здрав по единствената причина, че не обичаш. Всякога, когато човек престане да обича, той боледува. Изопачената любов носи всичкото нещастие и неразбиранията в света. Ако искаш да живееш, ще обичаш някого, понеже е закон. Ако обичаш баща си и майка си, животът ти ще се продължи; ако не обичаш баща си, майка си, брата си, ще се съкрати животът ти. Този закон от паметивека е констатиран. Някой казва: „Аз не мога да го обичам“.

Сега какъв е аргументът, че не можеш да го обичаш. Има да ти дава – не можеш да го обичаш, понеже не си е платил. Искал си нещо да направи, нещо за тебе; не го е направил – не го обичаш. Прав е поведът. Но тогава ще му платиш по следната причина. Отива един поет при един богаташ. Богаташът казва: „Кажете му, че аз не съм тука“. Поетът чува това. Слугата казва: „Господарят не е тук“. След време този богаташ имал нужда от поета, той да направи нещо за него. Тогава поетът нарежда да му кажат: „Няма го тука.“ „Как, рекъл богаташът, чувам гласа му“. Но поетът казва: „Аз повярвах на твоя слуга, че не си вкъщи. Ти на мене не ми ли вярваш? Тук съм, но не съм тука за тебе“.

Обич нямат хората. Няма закон, който да определи как трябва да се обичаме, нямаме правило. Какво правило има да обичаш един човек? Това е единственият закон, който произтича от Първата причина. Никой не може да ви определи колко трябва да обичате. Това е новото положение. И когато ти се откажеш от това подбуждение, усещаш една скръб. Като изпълниш това вътрешно подбуждение, ти се радваш, значи си на добрата страна. Изпълняваме Волята Божия – имаме одобрение; не изпълняваме Волята Божия – нямаме вътрешно одобрение. Кой каквото и да ти казва, ако нямаш вътрешно одобрение, ти ще констатираш работата.

Сега аз нося два плода. Определил съм по-хубавия плод за себе си, другия плод искам да го дам на другите. Идва някой при мене. Как ще направите вие? Знаеш колко мъчно се дава хубавото на другите. Аз правя обратното – това, което съм определил за другите, го давам на себе си, и това, което съм определил за себе си, го давам на другите. Пък някой път оставям за себе си това, което съм определил за себе си; каз-

вам: „Той не го заслужава“. Това са философствания. Всякога е по-хубаво ти, като делиш работите, за себе си да оставиш най-малкото; не оставяй най-голямото. Ако не искаш да се изкушаваш, като ти дадат кошница с грозде, остави за себе си най-малкото, ако искаш да бъдеш радостен. Ако оставиш за себе си най-хубавия грозд, а на другите – малки, работата не е свършена.

Хубаво е, ако си певец, всички да пеят преди тебе и ти да останеш най-послед, когато няма вече кой да пее. Всички са изморени – тогава попей ти. Колкото и да ти ръкопляскаат или да не ти ръкопляскаат, трябва да бъдеш доволен. Пък ти искаш да излезеш на първо място, да кажат, че като тебе певец няма. Някои хора са по-надарени – работили са в миналото и имат хубав глас. Затова сега имат едно съчетание на доброто, на справедливостта и разумността. Ларингът е правен някъде, той не е проста ципа. (*Учителя пее „сааму“*.) Какво ще разберете? Една дума е разбрана в тебе, когато даде един импулс. Ти вземеш, направиш едно усилие – и след туй движението зависи от първия импулс. Когато ти запееш и пеенето се усилива, тия думи са прави. Ако с всяко действие движението отслабва, проявата на мисълта не е правилна.

Вие казвате: „Какво ще се качваш горе?“. После вървиш, вървиш и казваш: „Днес е много топло“. Като тръгнеш, трябва да ти е приятно, че е топло. Като се качиш горе на върха, какво ще придобиеш? Ще придобиеш нещо, което никъде другаде не можеш да придобиеш. Като се качиш, какво ще чуеш? Ще чуеш това: „Така всякога постъпвай в живота си, качи се на върха, на най-високо място“. Така постъпвай винаги – качи се на възможно най-високото място. Станеш ли сутрин, бъди благодарен на положението, в което си. Ако си слязъл в долината и станеш неразположен – зарадвай се, че си долу на работа. Пороботи малко, после пак се качи горе на върха. Не си си доспал – нищо; може да си починеш.

Та казвам: в мисълта си намерете един човек, който да се е научил. Винаги правете връзка с всички добри хора, правете връзка с умните хора, правете връзка със справедливите хора. Постоянно трябва да се прави връзка с добрите хора, с умните и справедливите хора, за да стане една обмяна. Щом не правиш връзка с доброто – добър не можеш да станеш. Щом не

правиш връзка със справедливостта – справедлив не можеш да станеш. Щом не правиш връзка с умните хора – умен не можеш да станеш. Трябва да мислим за Господа тъй, както се проявява в цялото Битие. С всеки човек, в когото Бог се проявява, ти направи връзка. Това е един от най-добрите методи, с най-малките разходи става той.

Сега се заражда възражението: „Нямаме условия“. В света условията ние сами си ги създаваме. Ако вляза в кладенеца и остана вътре, кой ме караше да вляза в него. Преди да вляза, трябваше да опитам въжето. Ако то се скъса или ако оставя едно дете да ме тегли, детето не може да ме изтегли. Като влизам в кладенеца, ще направя така: ще взема единия край, ще го завържа и ще хвана другия край. Като вляза, после сам ще се изтегля. Ако искаш да влезеш в кладенеца, вържи едното въже, прехвърли го през колелцето и сам започни да се теглиш. Това е най-сигурното, така ще излезеш. Няма да уповавам на никого. Щом остане някой друг да те тегли, тогава работата е проблематична. Сам като се теглиш, трябва да бъдеш здрав.

Казвам: най-първо уповавайте на себе си. Аз разбирам – уповавайте на Бога, Който е във вас; Той ви учи. Ако ние Него не разбираме, тогава как ще се разберем с хората? Най-първо имайте почитание един към друг; но това почитание да произтича естествено. Бог изисква всички ние да се уважаваме и почитаме. Ако ти почиташ еднакво зелената и узрялата череша, почитанието е намясто. Ти почиташ повече узрялата череша, но и зелената върви по процеса на узряването. След това ще дойде друг процес.

За всички неща в Божествения свят трябва да имаме една и съща любов. В любовта не може да има различие. Ние се лъжем, любовта е неизменна. Тя дава и си заминава, любовта не остава. Тя ще ти остави нещо и ще си замине; няма да те пита: „Ти доволен ли си?“. Ако си доволен – доволен си, но ако не си доволен, тя няма да те убеждава. Такова нещо в Божествената любов няма. Тя ти оставя точно онова, от което се нуждаеш. Ако право го употребиш – добре, ако не – втория път тя друго благо ти оставя. Тя ще ни остави трето, четвърто благо – и най-после ние оставаме нещастни, понеже богатата, които Бог ни дава, не сме ги използвали.

Казвам: сега да се явят трима души кандидати, за да изпеят втория път *Сила жива* или *В начало бе Словото*. Или може да вземете *Един си ти, мой Мусала*. Откъде започва тя? От до – напрежение.

Как си представяте, като идете в оня свят? Там трябва да знаете езика на оня свят. Ангелския език вие не сте го учили. На кой език ще говорите, като идете там? Точен език е той. Като идете там, ако говорите на български, трябва да намерите някой преводчик. Докато намерите, ще чакате, докато ви разберат ангелите. Като научат, че сте българин, ще кажат: „Викайте някой българин“. Тогава ще се осведомят. Ако сте французин, ще намерят някой французин. Ако сте българин, трябва да говорите съвършено български.

Търпението е в качването към върха на чертежа; слизането е лесно. Хората не вървят по един път. Питат: „По първия кой върви?“. Оттам, отдето мъжът се качва, жената слиза; оттам, отдето жените се качват, мъжете слизат. По това се отличават мъжете и жените: че отдето мъжете слизат, жените се качват. Затова те не могат да бъдат на един ум. Искат сега да бъдат на един ум, но не могат да бъдат. Мъжете се качват, жените слизат. На другата страна пак ще се разменят.

Другото нещо, за което вие правите погрешка, е, че искате сърцето на някой човек. Не се позволява някой да има сърцето ви; не се позволява някой да залага сърцето си. Сърцето няма да го залагате – то не се залага. Сърцето ще бъде извор – да извира. Него няма никъде да го залагате, нито да се оплаквате. Няма да туряте сърцето си на показ, та да го пипат хората. Сърцето трябва да бъде надалече от човешките ръце, то не трябва да се пипа. Щом започнат да пипат сърцето, отиде и се не видя.

Никой няма право да ме пита обичам ли го, или не – аз зная сам. Щом го обичам, ще придобия живота; щом не го обичам, ще загубя живота. Щом го обичам, ще придобия знание; щом не го обичам, ще загубя знанието. Щом го обичам, ще придобия сила; щом не го обичам, ще загубя силата. Казвам: най-първо обичта и необичта засягат мене. Та затова ви казвам: ако обичате или не обичате, сами ще се засегнете. Казваш за някого: „Аз не го обичам“. Ти ще страдаш. Един човек, който не иска да го обичаш, мине-замине – остави ябълката.

Сега ние искаме да накараме някой човек да ни обича; на този, който не ни обича, искаме да му покажем, че го обичаме. Няма какво да му показваме; няма какво да спираме Господа на това място, нито да го извиняваме. По отношение на любовта никога не коментирайте. Кой колко обича – този е единственият въпрос, на който не трябва да се спирате. Някои искат да знаят колко ги обичам. Колко ме обичат хората – хич не мисля за това; пък и аз колко обичам хората – и за това не мисля. Това не е моя работа. Някой пита: „Колко ме обичаш?“. Аз казвам: „Не ви обичам“.

Какво ще разберете под думите *не ви обичам* или *обичам ви*? Какво разбирате, като казвате, че някой човек ви обича? Човекът, който ви обича, като мине и види ябълката, той ще я остави. Който не ви обича, ще вземе ябълката и ще я изяде, после ще си замине. Мине ли и ябълката седи на мястото си – той ви обича. Мине ли и ябълката е изчезнала, той не ви обича. Който ви обича, ще ви остави ябълката; който не ви обича, няма да ви я остави. Пише ви писмо – обича ви, не ви пише писмо – не ви обича.

Има три вида писма – на физическото поле, в духовния свят и в Божествения свят. Най-лесно се пишат Божествените писма, духовните се пишат по-мъчно, а физическите – най-мъчно. Един-два часа ще ти вземе, докато напишеш едно любовно писмо, понеже иначе ще бъдеш критикуван. Знаеш в любовта колко са прецизни.

*Това е живот вечен, да позная Тебе,
Единаго истиннаго Бога
и Христа, Когото Си изпратил.*

34. лекция, 4 юни 1941 г., сряда, 5 ч., София, Изгрев

НАЙ-РАЗУМНИТЕ ОТНОШЕНИЯ

*Отче наш
Духът Божий*

Пишете по една тема, която не знаете.

Писали сте върху темата *Защо човек е млад и защо остарява*. Вие не знаете това. Трябваше да пишете: „Не знаем“. Сега какво казвате? Човек идва млад на Земята да се учи. Че младият не учи – старият учи. Младите правят погрешки. Който учи, не прави погрешки.

Сега толкова години вие сте разбрали криво учението, което проповядвам. Вие не сте живели тъй, както трябва, и сте добили навици, които са атавизъм. Аз не виждам никакво въздържание във вас. Вие се въздържате, както се въздържат страхливите. Страх го е него от дървото и казва: „Търпелив съм“. Щом е силен, хич не е търпелив, защото се въздържат не слабите, а силните. После трябва да търпи силният, не слабият – слабият не може да търпи. Това са неразбирания.

И вие постоянно говорите за Любовта. Това, за което хората говорят, не е любов, защото те казват, че любовта ражда всичките нещастия. Тя дава живота на човека. Любовта ражда всичките нещастия – туй е вярно; но нещастieto се ражда, когато хората делят живота. Едни вземат повече, други – помалко. Ако остане на Любовта, тя би им дала толкова, колкото им трябва. Понеже хората делят живота, от изобилието се ражда нещастieto. Като няма човек нищо, ще крадат ли от него? Сега казвам, че Божественото учение не се разбира по този начин.

Какво означава едно; какво означава един мъж, една жена? Кой беше по-напред – мъжът или жената? Едното е мъжът. Щом е едно – той работи. Мъжът е едно дърво, дървото на живота. Но кога излезе кражбата в света? Щом дървото роди плод. Тогава хората започват да крадат от плода. Самото дърво, като е едно, не се краде. Щом роди плода, вече при плода има кражба. Тук, на Изгрева, казвате: „Всичко е на Господа“. Хубаво, всичко е на Господа, но за ядене всички

сме първи, за пиене на вода всички сме първи, за обличане, за обуца, за дрехи сме първи. Ала щом дойде за работа, казват: „Все ние първи няма да бъдем!“. После, тук има някои, дето не съм ги виждал да работят физически – те минават за аристократи. Не съм ги виждал да работят... За ядене той е за Господа, но за работа не е за Господа.

Сега вие сте големи критици, питате колко ви обичат? Никой не знае колко ви обичат. Единственият, който обича, това е Бог. Ние, които обичаме – това е отражение, то не е никаква любов. Ти като обичаш, какво даваш? Ако нося светлината, не съм я създал аз. Светлината грее, но и електричеството грее. Някой казва: „Аз му давам светлина на него“. Вие давате хляб някому, но този хляб не иде от вас, не давате нещо от себе си. Ще вземете да четете от Библията и проповядвате: „Аз туй, което проповядвах, не го приема. Какво ще му проповядвам на този човек“.

Та казвам: ако е за проповед, всички знаете да проповядват, всеки от вас проповядва така, както живее. Тогава каква нужда има да се събираме? Всичките хора се събират, но каква нужда има да се събират? Човек ще живее и без да се събира, и без да му проповядваш за Господа. На овцата каквато и религия да ѝ се проповядва, все ще пасе трева. Вълкът, каквато религия и да му се проповядва, все ще яде месо. Каква е разликата? Единият ще бъде вегетарианец, другият ще бъде месоядец. Тогава ще примиряваме месоядството с вегетарианството.

Питам: кое е по-доброто учение – да бъдеш вегетарианец или да бъдеш месоядец? Месоядецът се храни с консервирана храна, храни се с консерви; консервирана енергия има той. Като хване една овца, консервирано месце има. Сега, разбира се, религиозните вярвания, че Господ е създал животните за храна на хората, са човешки схващания. Бяхте ли при Господа, когато ги създаваше? Кой от вас е чул, че животните са за храна на хората? „Господ е казал, Мойсей така е писал...“ Мойсей бил ли е там? Не е бил – тъй му е скимнало.

По какво се отличава, когато Бог говори? Всяка Божествена дума ти не можеш да я изопачиш по никой начин. Тази дума ти не можеш да я оцапаш по никой начин, с нея не можеш да злоупотребиш. Божествените думи си остават чисти като диамант. Значи за тебе само онова, което остава неоца-

пано, е Божествено; всяко нещо, което се цапа, не е Божествено. Тогава правили ли сте опит да видите кое не е оцапано? Говорите за вашата душа, но вие познавате ли се какво нещо сте като душа?

Спорили младият вълк и старият вълк. Старият вълк казва: „Ти не знаеш как да давиш овците. Така не се давят“. А старият като ги давил, младият му казва: „Много време ти отне. Така няма време да се яде, малко по-бързо трябва“. Кое е похубаво – бавно да ядеш или бързо? Ако имаш зъби – бързо яж, ако нямаш зъби – бавно яж. Какво показва бавното ядене? Че нямаш зъби. Има ли зъби човекът, той дъвчи бързо.

Добре, ние искаме правото в света. Как ще турите правото? Вие не можете да турите еднакво право едновременно и на двата си крака. Аз бих желал да дадете еднакво право на двата си крака, те еднакво да вървят напред. (*Учителя подскочи с двата си крака едновременно.*) Пък ти туриш левия крак напред, десният остане назад; туриш десния крак напред, левият остане назад. Туй право ли е? Трябва да разрешите въпроса.

Когато един човек има да плаща много полици, за правото не може да говори. Той говори за правото, но това е относително право. Всеки човек, който иска да разреши нещата за Божествената истина, не трябва да има дългове. Да кажем, грешен е някой човек, но той се интересува Господ да му прости – и ще се моли. Но тая молитва не е още по закона на Любовта, това е принуждение. Грехът е този, който те принуждава. Ти отиваш да се молиш не от любов, не от съзнание, а от страх. Ако навреме не си плащаш дълговете, има по-друго положение. Не че първото положение, да се молиш, е лошо, но то не произтича от любовта.

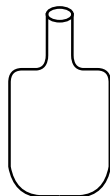
Казвам: дотогава, докато умът на човек се смущава, той не може да намери Истината. Смущението е един подтик, но то не разрешава страха, а представлява подтик да бягаме. Може да има причини, но причината може да е толкова малка, че да се смееш на себе си. Вярата е един подтик. Обезвериш се – нямаш потик. Надеждата е един подтик, милосърдието е един подтик, справедливостта е един подтик. В тебе се явява едно съзнание, че тъй трябва да постъпиш – това са подтици. Как ще откажеш на един подтик в съзнанието си? Тази линия права ли е? Не е права. Защо, каква е мярката? Тази линия не е права. (*В оригинала липсва чертеж.*)

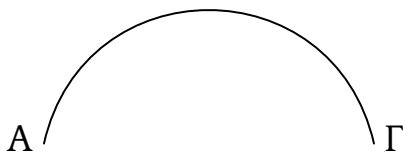
Това е плоскостта, по която се движи Земята. Всяка линия, която не е хоризонтална с плоскостта, по която Земята се движи, не е права. Първата линия от двете страни е крива. Следователно коя е права? Нашият път е прав, когато линията е в Божествената плоскост, в която ние вървим. Значи трябва да имаш в ума си една права. Правата тук, на черната дъска, я сравнявате с ръбовете на дъската. Ако тази линия беше във въздуха, ако няма с какво да я сравнявате, тази линия щяхте ли да я видите права? Казвам: често вие за мярка вземате горния или долния ръб на дъската. Мислите ли, че тези линии са хоризонтални с плоскостта на Земята? Нашето дюшеме хоризонтално ли е? Не е така хоризонтално. Хоризонтални са две линии, когато са еднакво отделени. Когато всичките точки на две прави линии са еднакво отделени в дадена посока, тогава те са хоризонтални.

Казвам: вие сте в живота, но сега какво разрешавате? Казвате, че човек се е родил млад. След като човек се цани на работа, той е млад; след като го изпъдят от работа, е стар. Вие влизате някъде за чиновник, след 30 години ви пенсионираат. Млад ли сте? Стар сте. Защо ви пенсионираат? Понеже не можете вече да работите. Всеки човек, който има в запас енергия, е млад; всеки човек, който е изхарчил енергията си, е стар. Това е едното изяснение на нещата.

Вие се подмладявате и остарявате. Като имате сила, вие имате цена в себе си. Например имате едно шише. Ако го напълните с вода, то е младо; щом го изпразните, става старо. Старото шише като го напълните, пак е младо. Старият – това е състояние на човешката душа. Ти съзнаваш, че в младини си имал нещо, а в старини си го изгубил. В старини пък си придобил нещо, което в младини си го нямал. Казваш: „Похарчих енергията на младостта само за да добия знание“. Пък някой път казваш: „Не разбрах живота“. Сравняваш и казваш: „Дали туй, което изхарчих, съответства на знанието, което придобих?“.

Сега човек, като живее, се стареае да бъде красив – и най-после става грозен. Всички започват с красота и свършват с грозота. Защо става така? Ти имаш красотата до известно време, после става

обратно. При А Слънцето изгрява, при Г залязва. Като изгрява Слънцето, ние виждаме красотата, като залязва то, красотата не се вижда. Щом красотата не се вижда, явява се грозотата. Или казано дру-

гояче: красотата е изобилна светлина, грозотата е тъмнина.

Сега вие от живота чакате това, което никой не е придобил. Вие очаквате от живота нещо отвън да ви дойде. Отвън ще дойдат условията, а отвътре ще дойдат зародишите. Очаквате зародишът на една мисъл да дойде отвън, но това никога няма да бъде. Условията ще дойдат отвън, а възможностите ще дойдат отвътре. Трябва да бъдеш добър. Условията ще ви ги дадат отвън, но добротата е вътре във вас. За да бъдете справедливи, ще ви дадат условия отвън, но справедливостта е вътре във вас. Та казвате: „Не съм добър“. Имате възможност да бъдете добър, но условията са отвън; пък зародишът на тия условия е в човешката душа.

Казвам: сега това трябва да се приложи. То е една и съща дума, но в приложението нещо трябва да се приложи. Как трябва да се каже това? Тук една дума се повтаря два пъти. Зародишът трябва да се посее в почвата – тогава ще му се дадат условия да расте. Приложението трябва да се приложи – значи трябва да се посее семето. Посятото семе трябва да даде плод, който вие очаквате. И не само вие... Вие разбирате, че това е нужно само на вас. Не, на всичките хора е потребен един вътрешен стимул. Вие някой човек не можете да го обичате, защото си има причини. Обичам един бакалин, понеже има захар; няма ли захар – не го обичам. Обичам едно дърво, понеже има плод; обичам една пчела, понеже в кошера има мед; обичам една къща, понеже е хубаво осветена, добре устроена, има кухня, баня и всички удобства. Една колиба, на която прозорците не са намясто, не мога да я обичам.

Казвам: така не може да се живее. Как можеш да живееш в една колиба както в една хубава къща? Условията не са еднакви. Ти можеш да преобразиш колибата и можеш да развалиш хубавата къща. Казвам: причините и на двамата са добри,

но не могат да живеят, понеже и двамата искат едно и също нещо. Всякога, когато двама души искат едно и също нещо, те ще се скарат. Турете двама чиновници на една и съща служба – те ще се скарат: единият ще каже, че той е по-способен. Има двама инженери, които да се турят на една и съща служба с едно възнаграждение – 15, 20, 25 хиляди лева. Ако ви турят за арбитър, как ще определите кой от двамата да се назначи? Допуснете, че единият е на 30 години, другият е на 90 години. Ако е за работа, ще турите младия инженер да свърши работата; ако е за да даде план или един хубав съвет, ще вземете стария. Ако е за опитност, за скица, ще вземете стария; ако е за работа, за приложение, ще вземете младия. Аз ако съм, ще ги примиря; ще кажа: „Тази заплата от 30 хиляди лева ще я разделите на две, тъй като за двама инженери има място“. От тях зависи и двамата – и младият, и старият да работят.

Кога старият и младият не могат да работят? Само при един случай – когато старият е умен, а младият е глупав; тогава старият и младият не могат да работят. Когато младият е глупав, а старият е умен, тогава пак не могат да работят. Когато младият е глупав и старият е глупав, и тогава не могат да работят. Когато младият е умен и старият е умен, тогава и двамата могат да работят. Тогава тук често се случва двама да не се спогаждат. Тогава или старият е умен и младият е глупав, или старият е глупав и младият е умен едновременно. И тогава не се спогаждат. Животът е една служба: трябва да живеем, трябва да работим нещо.

Сега да ви попитам: как е най-право да се живее? Какво трябва да се разбира под думата *живот*? Животът не е нищо друго освен една малка проява на любовта. Любовта като иска да направи една проба, вика живота като една дреха и оттам изважда терковете. Направи един терк – не става; после втори, трети, четвърти – все теркове прави. Това е любовта, това се нарича живот. Когато теркът стане хубав, тогава казваме, че животът е добър. Когато теркът е лош, казваме: „Не се сбъдна животът“.

Сега в дадения случай кое е по-лесно – да пълниш шишето или да го празниш? От кое човек може да придобие повече – когато се напълни шишето или когато се изпразни? За сегашния живот говорим. Ще ви превода мисълта си малко

по-конкретно. Кога печелите повече – когато ядете или когато постите? Кое е за предпочитане – яденето или постенето? Кое бихте предпочели сега – яденето или постенето? Аз бих предпочел яденето; поста ще го оставя настрана. Постенето е изключително нещо; ние постим само тогава, когато отиваме в оня свят. Щом сме на този свят, на общо основание ще ядем, по всичките правила. Щом мислим да идем в оня свят, ще постим, понеже отиваме в една по-рядка среда и трябва да олекнем. Аз ако съм натоварен с ядене, в оня свят не мога да отида, ще изгубя оня свят.

Вие сега се намирате в трудно положение – като ученици, на които учителят е преподавал една лекция и търси да разбере дали знаят урока си. Представете си, че всички вие знаете предмета. Кой от вас не знаят да ядат, има ли някой? Всички по яденето сте специалисти, даже в някои отношения по-хубаво от мене ядете и сте недоволни. Може би някой път от яденето сте недоволни. Някое дете е по-доволено, като знае да яде. Не мислете, че детето не знае да яде или че не знае да диша. Детето знае по-добре да диша.

Ако дойдем до мисълта – това другояче седи. В дадения случай детето не може да мисли право, понеже не разполага с достатъчно енергия; затова не може да мисли. Когато туй дете добие онази необходима енергия, неговата мисъл е права. Тогава майката и бащата са тези, които спъват детето да мисли право. Ако майката, когато е била бременна с детето, се е страхувала, то става страхливо. Ако майката е била буйна и се е сърдила, детето става гневливо. Ако майката, когато е била бременна, е била суеверна, и детето става суеверно. Ако майката, когато е била бременна, е била мързелива, и детето става мързеливо. Каквито наклонности е имала майката, всички те се отпечатват на детето. Ако майката, когато е била бременна, се е занимавала с изкуство, детето става художник. Ако тя се е занимавала с музика, детето става музикант. Ако майката, когато е била бременна, се е занимавала с религия, детето става набожно. С каквото се е занимавала майката, такова направление ще даде тя на детето, което носи в себе си.

Всичките ваши мисли стават точно такива, каквито сте вие. Каквото е вашето състояние, такава е и вашата мисъл,

която ще се роди от вас. Например проповядваш някому за оня свят и се колебаеш – ти сам не си убеден в оня свят, не си ходил там. Вие сте излезли от оня свят. Какъв е той, вие не го знаете. Накъде е оня свят? Тук, на Земята ли е, или е горе някъде? Че е някъде, някъде е... Вие повдигате очите си, все нагоре гледате, но това е вътрешно заблуждение. Щом се премахне онова препятствие, което имате в себе си, веднага ще се отвори онзи свят, ще го видите.

Да кажем, вие сте си турили преграда пред очите; Слънцето е изгряло, но вие нищо не виждате. Щом махнете препятствието, веднага ще го видите. Значи щом не виждате оня свят, пред вашето зрение има турено нещо. Щом махнете предмета, веднага ще видите оня свят. Туриш ръката си пред очите – не виждаш оня свят. Щом махнеш ръката – веднага ще видиш оня свят. Вие разсъждавате за оня свят, но ръката ви седи пред очите. Искате да влезете в оня свят, но държите ръката си близо до очите.

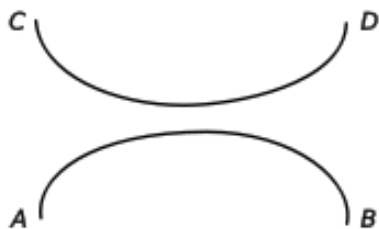
Какво разбирате под това, че държите ръката си близо до очите? Ако идеш в оня свят, ще вземеш ли тази ръка със себе си? Защо умират хората? Защото от невидимия свят искат да ни покажат, че не трябва да поставяме физическо препятствие пред очите си, да не забуляме оня свят. Но ние трябва да се освободим от този свят, за да видим оня свят. Ти като умреш, ще оставиш ръцете, краката и всичко тук, ще го оставиш и ще идеш в оня свят. Този човек ще го видите, че там е етерен. Пак е същият човек – и крака има, и ръце с пръсти има, но е от толкова фина и прозрачна материя... Той и стомах има, но нищо физическо не може да сложи в него – там му трябва етерна храна. Казваме, че там човек нямал хранителни органи. Не, има! Но тогава ние се плашим.

Казвате: „Като умрем, какво ще стане с нас?“. Какво ще стане ли? Да кажем, ти си в затвора, имаш букай, турени на краката, и казваш: „Като изляза вън в света“. Какво ще стане, като ти махнат букаите? „Как ще ходя без букай?“ Кога по-хубаво ще ходите – с букаите или без букаите? Без букай е по-хубаво. Букаите какви трябва да бъдат – железни, златни или от тънък копринен конец? Когато говорим за светиите, разбираме, че те имат букай от коприна, направени на Земята. Много са лекички, широки са. По някой път те ги вземат в

ръце, както едно време дамите си хващаха роклите. Нали сега има владици, на които им хващат опашката отподире.

Всички казват: „Учителя тъй каза“. Ако твоята вяра не може да развива светлина – слаба е вярата ти. Ако твоята надежда не може да развива сила – слаба е тази надежда. Ако твоята обич не може да развива топлина или да образува магнетическо поле, за да привлича – слаба е любовта ви.

Всички вие търсите любовта. Тя има няколко проявление. Има магнетическа любов, която привлича. Тази любов

е CD , това е привлекателната любов. Имате любовта AB – тя е отблъскващата любов. Имате любов, която отблъсква, и любов, която привлича. Туй, което привлича, като се обърне наопаки, отблъсква. Туй, което дава, като се обърне наопаки,

взема. Туй, което взема, като се обърне наопаки, дава. Следователно вие виждате някой човек да дава, но трябва да знаете, че той като се обърне, ще взема. Онзи банкир, като отидеш при него, дава; след три-четири месеца обаче взема. Най-първо той е AB ; като се обърне, става CD . Как стана така? Много естествено. Гостилничарят, щом влезеш в гостилницата, ще ти даде, но после казва: „Аз ти дадох един пример как се дава, искам сега и ти да дадеш“.

Даването върви с даване, вземането – с вземане. „Ти искаш да вземеш и аз искам да взема. Ти дойде при мене, каза: „Дай“. Веднага турих чинията, напълних я, дадох. Сега аз искам – ти трябва да отвориш кесията си, да дадеш“. Ти казваш: „Как тъй?“. Той ти дава – и ти ще даваш; той взема – и ти ще вземаш. Даване и вземане едновременно вървят. Вземаш ли, после ще даваш; даваш ли, после ще вземаш.

Бог ви е пратил на Земята и ви е дал, в замяна на това и Той иска нещо от вас. Вие ще кажете: „Аз съм свободен“. Разбирайте правилно свободата. Аз съм свободен дотогава, докато изпълнявам Волята Божия; щом не изпълнявам Волята Божия, изгубвам своята свобода. Бог е всеблаг и всякога е свободен, понеже никога не е отказал на всяко, даже и на най-малкото същество; и каквото то поиска от него – Той му дава.

Което и същество да иде при Бога, това, което поиска, Той му го дава. В това седи величието на Бога. Всяко същество взема толкова, колкото може да носи – и Бог ще му го даде.

Казвам: докато изпълняваме Волята Божия, ние сме свободни. Щом престанем да изпълняваме Волята Божия, вече не сме свободни. Аз като чакам един автомобил да дойде, не съм свободен. В мене има по-голяма свобода: имам два крака и тръгвам – тогава съм свободен. Имам две ръце, с които трябва да работя, но чакам някой да дойде да работи за мене. Това са относителни работи. Тази работа, която ние работим по 8 часа на ден, не е Божествен закон. Тази любов, която ние сме турили в света, и това не е любов. Значи създал съм един порядък: искам да изпълня един човешки порядък по-добре, отколкото един Божествен порядък.

Кой баща досега е станал пълен господар на сина си? Коя майка е станала господарка на дъщеря си? Нито една майка не е станала господарка. Кое дете казва, че майка му го е носила на ръце? Кой са ония деца, които майка им ги е носила цял живот на ръце? Като порасне детето, всяка майка се отказва да го носи. Ако туй дете дойде до 21 години и иска да го носят на ръце, като казва, че му е дотегнало да върви, нали не е възможно да се носи на ръце. Щом стане на 5 години, то само ходи. Най-първо майката е работила за него всичко – къпала го е и т.н., но после го праща на работа.

Сега вие сте станали доста възрастни, а все искате някой да работи за вас. Имате въпроси, които не сте разрешили; очаквате да ви дойде вдъхновение. Знаете ли как идва вдъхновението? Вие знаете как идва вдъхновението. Вдъхновение – как трябва да се вдъхновиш? Въздухът минава покрай мене, но аз все трябва да го вдъхна. Вдъхновение – това е, че трябва да бъда в състояние да го приема. За да дойде вдъхновението, трябва да искаш, да можеш да го приемеш. Щом дойде и най-малкото препятствие, вдъхновението не върви право. При най-малкото препятствие на мисълта вдъхновението не върви право. И при най-малкото препятствие на чувствата вдъхновението не върви право. После се зараждат такива състояния като остаряването. Аз виждам как хората остаряват. Ти седиш и прекарваш един конец около себе си, смееш се. Прекарваш го още веднъж, още 4, 5, 10, 15, 100, 200, 400, 500 пъти; и като речеш да го скъсаш – оплел си се, не можеш да излезеш – и

сега трябва да се размотаваш. Ако оставиш едно дете да те омотае, пък то после си замине, какво ще правиш тогава?

Толкова години аз като проповядвам за любовта, като говоря за нея, казвам: трябва да се обичаме. Вие казвате: „Така не може да се обичаме“. Това е завъртане. Ти като млад можеш да обичаш, като стар вече не можеш да обичаш. Като млади можем да ядем, като стари не можем да ядем. Това са относителни неща. Ти си развалил своите зъби. Защо си ги развалил?

Има един анекдот от турско време. Във Варненско, било по времето на еничарите, имало един обичай – турците искали българите да им плащат дишхак. Като дойде някой турчин на гости, след като се нахрани, ще му платят по един грош за всеки зъб. Тогава имало още и обичай, че като дойде един турчин на гости, ще се качи на гърба на българина, та на 2 километра ще го изнесе из селото навън и тогава ще се върне. Този анекдот ми го разказваха и аз на вас го разказвам така. Един турчин отива на гости при една бедна вдовица, а тя няма какво да му даде: трябвало да продаде нещо, че да му плати за зъбите. Тя отива и се оплаква на валията, казва: „Да имам, да му дам, да му платя, но откъде да взема 32 гроша, де да ги спечеля?“. Вика валията турчина и му казва: „Нямаш ли страх от Бога? Даже и от бедните искаш“. Заповядва да го свалят на земята и с чук да му избият всичките зъби. Тогава му казва: „Сега нямаш право да искаш дишхак“. Оттам насетне всичките турци, които ходили при българите, не искали вече дишхак.

Някой сега ще дойде като този турски чорбаджия, ще яде в дома ти и ще се качи на гърба ти. Какво е това сега? Нали уж любовта ще се качи на гърба ти. Когато любовта качва хората по гърбовете, това е едно престъпление. Когато майката вземе детето, туй дете ни най-малко не иска това; то седи и плаче, казва: „Що ми трябваше да идвам в този свят, като крачетата ми са слаби, ръцете ми са слаби! Кой ме караше, защо дойдох от оня свят? Що ми трябваше този будалък?“. То седи и плаче, пък майката се съжали, вземе го на ръце – и то пак плаче. Като го сложи, пак плаче. Като се научи, детето казва: „Много ти благодаря, че ми помогна“.

Вие сте разбрали любовта като дишхак – да ви дават хората, да ви носят на гърба. Любовта – това е най-разумното от-

ношение, което могат да имат двама души. Те мязат на двама цигулари, които свирят. Някой път човек свири, но някой път му е приятно да му свирят. Когато двама души се обичат, единият е публика, другият му свири; после той слуша, а другият му свири. И единият, и другият си казват: „Много е хубаво“. Да свириш – това е любовта. Онзи, който ви обича, е наготвил и двамата ядете. Ти казваш на себе си: „Много хубаво е сготвено яденето“. Като идеш на гости при твоя приятел и той наготви, ти казваш: „Много хубаво е наготвено“. Казвам: яденето трябва да бъде много добре наготвено.

Мислите ли, че Господ би дошъл на едно място, където има раздори? Господ няма да дойде, кракът му няма да стъпи там. В една душа, в която има раздори, Господ е отвън. Той ще изпрати един посланик, втори, но кракът Му не стъпва там. Когато човек стане чист и свят, Господ като го посети, като дойде при него, ще му каже: „Синко, готов ли си с Мене да вървиш?“. Той тръгне – и ти заминеш с Господа за оня свят. Тръгваш не със сълзи, но радостно, лицето ти е светло, защото тръгваш с баща си. Дотогава, докато ни викат със страх, не сме за оня свят, но в затвора. Докато със стражар ви карат – не ви водят при баща ви, но в затвора.

Ще ви приведа още един пример, във Варненско се е случил. Един баща казва на сина си: „Ти прокопсан човек няма да станеш. От тебе нищо няма да стане, дебела глава имаш“. Отива синът в странство и завършва. Дошъл в България, назначили го за управител, за губернатор. Праща двама души стражари при баща си, задигат го и го докарват при него. Казва синът: „На, виж, ти казваше, че човек няма да стана.“ „Абе синко, казва бащата, така ли се прави? Изпоплаши ме. Що не ми прати един файтон, но със стражари ме викаш. Ти ме изплаши. Голямо магаре си“.

Че и ние точно така постъпваме. Ако вашата правда не надмине правдата на фарисеите и митарите, не можете да влезете в Царството Божие. Ако вашата правда надмине тяхната правда, ще влезете. Ние в нашите възгледи, в ума си, в сърцето си се занимаваме с това, как живее светът. Светът си живее, както си разбира. И ние ще живеем тъй, както ние разбираме. От нашето разбиране ние ще се ползваме. И не само ние, но ще се ползват и другите. Онези, които са създали скъпоценните камъни, се ползват от тях, но същевременно от

скъпоценните камъни се ползват и другите. Онези, които създадоха златото, се ползват от него. Но като оставиха златото, всички се ползват от него, ползваме се и ние.

Всичките хубави неща, които съществуват в природата, са създадени от онези, които са живели по законите на Любовта. Чистият въздух е създаден по законите на Любовта, създадоха го онези преди нас. Светлината Господ я създаде преди. Сега от тази светлина, от този въздух, от тази храна ние се ползваме; ползваме се от всички блага на онези, които са минали в една по-висока фаза на живота; ползваме се от техните блага. И ние като напуснем Земята, от онова, което сме създали, други ще се ползват от нашите блага. Затова Писанието казва: „Делата им ходят подир тях“. Ако нашите хубави мисли не могат да ходят подир нас, ако нашите хубави чувства не могат да ходят подир нас, ако нашите постъпки не могат да ходят подир нас, тогава няма с какво да гарантират за нас.

Казвам: онова, което Бог е вложил във вас, оставете го там. Никога не е късно да го развивате. За една година можете да направите повече, отколкото за 20 години сте направили. Срещам сестри, които казват: „Тази сестра кракът я боли“. Питам: „Какво очаквате?“. Те очакват да се подмладят. Подмладяване е сутрин, като станете, да изхвърлите малко от непотребните мисли. Една непотребна мисъл, едно непотребно чувство ще го изхвърлите. Една непотребна постъпка също ще я изхвърлите. Всеки ден има нещо, което трябва да се изхвърли. Видите някое камъче на пътя – махнете го. Кал има, прах има вкъщи – изчистете я.

Например вие, изгревчани, като идете при някой ваш приятел, ни най-малко не си изувате обувката. За в бъдеще, като идете някъде, да си носите лапчуни. Щом влезеш, ще си изуеш обувката, ще обуеш лапчуните. Ако това не го правите, новото учение не можете да го приемете. За салона то най-после ще стане. Когато отивате някъде, ви съветвам да носите лапчуни: изуйте обувката, обуйте лапчуните и тогава влезте. Няма какво да се извинявате. Та кой как дойде при мене, казва: „Извинете, извинете“. Да, извинете! Един мой съвет е това – обувайте си лапчуни. Аз трябва да си купя пръв лапчуни. Намислил съм да си купя хубави лапчуни и като отида някъде, ще ги нося.

Често трябва да влизаме и в своята душа, за да си очистим работите, да очистим тялото. Само тогава ще имаме Божието благословение. Ние го очакваме, но онова само по себе си няма да дойде – трябва да се работи. Никой не трябва да се меси в работите на другите хора. Аз гледам, че мнозина от вас, които постоянно проповядват, образуват кръжоци, учат другите. Оставете се от това, а излезте в света. Тук да образувате кръжоци – тия неща ги оставете. Вие повече разваляте работата, която аз върша, отколкото да я поправяте.

Най-последен съм намислил: ако вие не вземете това, което ви уча, аз сам ще напусна, ще се откажа от работата си в България, ще напусна България и ще намеря един народ, дето да прилагат Любовта. Не обичам хора, които не обичат Бога. Досега всинца сте неблагодарни, като че ли аз съм дошъл тук да уреждам живота ви. Уреден е животът ви. Ако е за уреждане, вие сте бащи и майки, уредете живота на децата си. Не проповядвайте това, което не сте приложили, но говорете за любовта, която знаете, говорете за правдата, която знаете, говорете за мира, който знаете. Че аз не съм от слепите хора. Утре като замина, ще започнат да делят аз какво съм казал. Не искам вие да казвате аз какво съм казал, но онова, което аз съм казал, искам да разказвате как Бог ви го е открил вътре и вие как сте го приложили.

Вие трябва да сте опитали плода. Ако не сте опитали плода на учението, на което ви уча, то не е полезно никому. Аз не обръщам внимание на този, който няма плод. Ние постоянно коригираме някои работи. Тъй както говоря, аз не одобрявам някои работи. Има някои неща, за които нещо ми казва: „Остави ги, какво ще ги учиш. Нека си теглят“. Но тук пак има един егоизъм и аз казвам: „Ще паднат, после пак аз ще ходя да ги вадя. Ще ми отнеме повече време тогава“. Сега е по-добре да ви дам един съвет, понеже ще ми вземе само 10 минути, пък иначе ще ми трябва цели часове да ви изваждам навън.

Сега ще кажете: „Така не се говори“. А как се говори? Трябва да живеем по любов. (*Учителя го изговори няколко пъти много тихо.*) Аз ще ви говоря сега: да живеем по любов, трябва по любов да се живее. (*Същото го изговаря много високо.*) Сега остава последното – „по любов“. Една мътна каша има тук, няма никаква любов. Някой казва: „Той не живее по любов“. Така не се живее по любов. Аз съм решил едно нещо.

Понеже си казвам: „Тия хора не искат да живеят по любов, как ще ги уча?“, тогава ще взема всичките ви погрешки и ще ги поправам. Пари назаем вече не давам, не искам никого вече да уча, защото е закон: ако някой е дошъл при мене, значи Бог ви е привлякъл при мен. Аз съм длъжен да му покажа пътя към Бога.

Христос казва: „Аз съм Пътят, Истината и Животът“. Ако аз кажа така, че съм Пътят, Истината и Животът, значи съм едно с Бога. Ако не съм едно с Бога, никакъв Път, никаква Истина и никакъв Живот не съм. Щом кажа „Аз съм Пътят, Истината и Животът“, аз и Бог сме едно. Следователно Бог е в мене и аз съм в Бога. Аз не мога да работя за себе си. Всеки човек, който работи за себе си, нищо не може да постигне. Щом кажеш „Аз съм“ – ти и Бог трябва да бъдете едно. Щом в мене е Бог и щом аз съм в Него, в тебе няма да има никакво противоречие – ще бъде Неговата Воля.

Аз искам да изпълните Волята Божия тъй, както вие разбирате, не както аз разбирам. Вие ще бъдете свободни. Аз ще изпълня Волята Божия тъй, както аз я разбирам, и аз съм на правата страна. Ако нося един голям товар – това е за моята сила. Ако вие носите малък товар – той съответства на вашата сила: пропорционално е всичко. Аз съм толкова силен, колкото и вие. Това нищо не значи: цената седи в работата, която ще направим. Който носи големия товар, нека добре да го носи. Който носи малък товар – и той добре да го носи. И двамата еднаква заплата носят.

Всяко нещо, което правите, го правете съзнателно, защото Бог е вътре във вас и вие сте в Бога. Само така може да се поправи светът; по друг начин не може да се поправи. Там, дето Бог не пребъдва в хората и те не пребъдват в Него, нищо не се постига – постигат се временни работи, но вечни работи не могат да се постигнат.

*Това е живот вечен, да позная Тебе,
Единаго истиннаго Бога
и Христа, Когото Си изпратил.*

35. лекция, 11 юни 1941 г., сряда, 5 ч., София, Изгрев

ТРИ ОСНОВНИ ТОНА

*Отче наш
Духът Божий*

Всички говорите за правия път, ходите в него. Бих желал всеки един да пише за правия път, тъй както той го вижда.

Правият път е път без препятствия. Път, който има препятствия, той не е прав. Пътят на светлината например е прав – тя минава и няма никакво препятствие. Ако имаше препятствия, щеше да закъснее. Светлината има много малки препятствия. Пътят, в който има много препятствия, не е прав; той сега се прави, шосира се. Та по някой път, когато се намерите в затруднение в своя път, значи сте се отклонили в някоя драка, залостили сте се там и казвате: „Много мъчен е пътят“. Пък вие си правите нов път.

Някъде имате такива понятия, които не са верни. Има много причини за това – мъчен е животът. Вози ви Земята, а вие казвате: „Мъчно е да се живее на Земята“. Че какво е мъчно да се живее на Земята? За въздуха не работиш, за светлината не работиш, за водата не работиш, за хляба не работиш. Хляба трябва да го сдъвчеш. Голяма работа, голяма мъчнотия е. Че каква работа е, че си сдъвкал хляба? Някой казва: „Много мъчно се яде“. После ще рече: „Много мъчно се добива хлябът, много мъчно се живее“.

И вие си създавате такива изкуствени мъчнотии, като на кино. Видиш някой актьор и казваш: „Страшна работа“. Че каква страшна работа има на киното? Казват: „Война“. Никаква война не е това. Казват: „Гръмотевица, пукот има, ужасна работа“. Няма нищо такова там. Има неща, които са съществени: да се освободите от личния живот, от живота на дълговете. Ти имаш личен живот и казваш: „Личност съм“. Съзнаваш, че си едно отделно същество, което иска да живее щастливо. Вие имате известни схващания, известни понятия за себе си. Те са такива, че трябва да минат години, за да се убедиш доколко е вярно това, което мислиш за себе си. Имаш на сто души да даваш, всеки ден те ти искат. Може да си баща

или майка, но този човек като те срещне, казва: „Имаш да ми даваш.“ „Че нямам пари.“ „Трябва да ми дадеш“. Един след друг те казват: „Да ми дадеш“. Срещнеш един – даваш; срещнеш друг – даваш. Като видиш тия хора, още отдалече ги познаваш.

Кой е виноват сега за това състояние? Ако ти беше умен човек, хич не биха те безпокоили. Ти имаш една определена форма, знаят те. Измени формата си, за да не те познават. Ако ти си на 35 години и си взел пари, ще те знаят. Измени се и стани на 21 години. Имал си брада и мустаци – ще останеш без мустаци и брада, с гладко лице. Ще те срещнат и няма да те безпокоят. Та сега ви казвам: днес не носете определени лица – ще ви знаят всички.

Другото положение е, че някой път ние искаме да бъдем справедливи. Но в какво седи справедливостта? Ние имаме едно отвлечено понятие за нея: считаме за справедливи неща, които на нас са ни приятни. Вие живеете, но представете си, че онзи, който страда, не сте вие. Това е някой друг, който страда. Нали сте имали случай да видите един акробат, който ходи по въжето, пък вие седите и треперите. Той си играе с върлината по въжето, пък на тебе долу ти се свива сърцето. Казваш: „Ще падне, ще се претрепе“. Той върви по въжето, кляка. Ти като го видиш да кляка, казваш: „Отиде“. Той се хване с краката, а на тебе ти настръхва косата, пък това е майстор.

Сега вие всички се плашите от сиромашията; просто настръхвате от сиромашията. И мене ме е плашила сиромашията, с гугла ме е плашила. Един смел човек, като срещнал сиромашията с гуглата, той я взел и от платното си направил риза. Оттам насетне, като си направил риза от гуглата на сиромашията, тя престанала да го плаши и той забогатял. Вие искате да бъдете богати, не искате сиромашията.

Има една философия, една ясна представа, една максима. Ако не можеш да влезеш в една къща, ти не си свободен човек, не си силен човек. Ако не можеш да излезеш от една къща, ти не си силен човек. Влизането и излизането са две положения, които са необходими. Сега някои от вас влизате и не можете да излезете – наполовина сте свободни. Някои излизате и не можете да влезете – пак наполовина сте свободни. Сега в какво седи богатството? Богатството влизане ли

е, или излизане? Сиромашията влизане ли е, или излизане? Кой работи в света? Богатият ли работи, или сиромашът? Кой яде – гладният или ситият? Това са състояния вътре.

После по някой път ние делим хората, казваме: „Той е набожен човек, другият не е набожен“. Кой е набожен? Който яде, е набожен; който не яде, не е набожен. Ами че от безбожниците стават набожници. Всеки, който е набожен, след време ще стане безбожен. Като се наяде, той не иска вече да яде. А онзи, който е безбожен, ще стане набожен.

Ние предполагаме, че някои хора в света са лоши. Това сега е наше понятие. Например ако тонът в музиката е дисхармоничен по отношение на друг тон, какво става? Има тонове, които са дисхармонични. Тонът сам по себе си не е дисхармоничен, а само по отношение на някои други тонове – те не се съгласуват; някои акорди не се съгласуват. Та казвам: понеже Бог е построил живота по известни гами, щом ние се отклоним от тия гами, страдаме. Всеки човек е построен по една гама. Тази гама той трябва да я измени.

В целокупния живот ти не вървиш по една гама, но постепенно всеки ден гамата ще се изменя. Това е за някои, които разбират музиката. Някои не знаят какво нещо е гама. Музикантите знаят, но много малко знаят. Една гама може да е минорна, може да е мажорна – това е един метод за пеене. Основният тон на една гама е *до*; или може да е *ре*, може да е *ми*, може да е *фа*, може да е *сол*, може да е *си*. Ако е *до*, какво иска да каже с тази гама? Ако започва с *до*, ако е *до-мажор*, какво иска да каже?

В природата ти си в една гама на живота, ти си постоянно в едно вътрешно напрежение, искаш да излезеш от едно състояние. Аз наричам това една гама, която излиза от *до*. Напрежението – това е едно яйце, което се мъти някъде: турено е под квачката, мъти се 21 дена и пилето трябва да излезе. Щом излезе пилето, вече няма напрежение – и ти чуваш гласа на това малко пиленце. Най-първо пилето си има една майка, която го учи. Като седи, тя казва: „Клок, клок“. Англичаните оттам взеха думата *клок* (*clock*). Това означава: „Добре използвай времето – клок“. Майката казва: „Клок“. Какво казва пилето? То не казва „клок“, а казва: „Чип, чип“. На турски значи: „Излез“. Питам: защо пилето казва „чип“, а майка му

казва „клок“? Чип – клок. Българите казват: „Клочи – нещо, което бълби“. Майката казва: „Пригответи се за работа“. То казва: „Ще изляза, ще изляза“, и излиза. Каквото казва пилето – и го прави – излиза.

Сега вие седите и казвате: „Откъде го намери това нещо сега?“. Ще кажете, че е нещо много оригинално. Нещата верни ли са, или не? Верен тон е онзи, с който в даден случай можеш да свършиш определена работа. Неверен или неправилен тон е този, с който не можеш да свършиш една работа; той не може да ти помага. Много пъти на вас ви трябва пари. Че вие ако знаехте да пеете, можехте да ги имате навсякъде. В сегашното общество ако имате хубав глас – веднага 10–20 лева ще ги имате. Ще се спреш някъде и ще кажеш: „Да ти попея. Трябват ми 15 лева. Ще ти изпея една песен. Обичаш ли песните?“. Изпееш я – и не 15, но 25 изведнъж ще ти дадат.

Отида при един болен човек и зная известни музикални формули. На вас няма да ви ги кажа, защото това е престъпление – сами ще ги намерите. Като изпееш тази формула, веднага човекът става здрав. Но в живота парите не са най-важното – те са едно средство. В живота най-важното е човек да има светлина. Второто важно нещо е да има топлина, а третото важно нещо е да има сила. Светлината ще я поставиш горе в ума си; топлината ще я поставиш в сърцето си. Топлината ти дава онзи ритъм на движението. Сърцето показва топлината и нейния ритъм. Докато той е правилен, животът върви. Силата е това, което е във връзка с цялото тяло. Тя ти дава възможност да ходиш, да работиш. Това е сила. Умът е, който ти дава начин как да се справиш с всичките мъчнотии.

Сега като ви говоря, вие казвате, че това нещо го знаете. Какво нещо е знанието? Когато майката те ражда, дава ли ти някакво знание? Майката ти дава възможност, но тя като те роди, трябва да идеш на училище, да се учиш от някой учител. Майката иска да знаеш, да придобиеш това знание, но възможностите са в тебе. Майка ти няма време да те учи. Едно дете много мъчно се учи от майка си, едно дете много мъчно се учи от баща си. За да се учи детето, бащата трябва да го прати отвън, други да го учат. Кой ще го учи? Вие не можете да се учите, ако нямате всъщност светлина в ума си и ако нямате топлина в сърцето си, ако нямате сила в тялото си – тогава вие не можете да се учите.

Възможно е човек без светлина да живее, възможно е и без топлина да живее, но това е обикновено положение. Има един живот извън светлината, има един живот извън топлината, извън силата. Ние не го знаем какъв е. Има, съществува, но това са теории, предположения. Вие в сегашния живот имате идеята, създадена от хиляди години, че няма нещо по-лошо от сегашния живот. Всички индуси работят да се освободят от живота. Какъв ще бъде онзи живот, в който те искат да влязат? Казват: „Има друг живот, живот на Девакана¹⁹“. Питам: къде е Девакана, къде е правилният тон? За да намеря един правилен тон, на колко километра далече да го намеря? В мене е тонът, в мене е възможността да създам този тон. Правилният, хубав, мек, силен тон е в мене. Той е в мене, в главата ми, но мястото с милиметри не може да се мери.

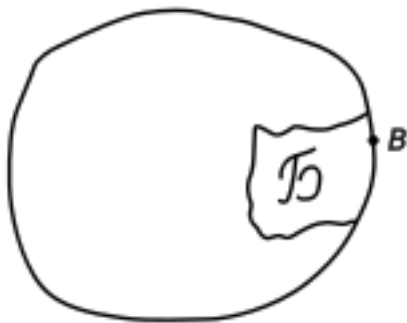
Изобщо мнозина от вас не искате да пеете, но пеенето е първият подтик. Човек, който не пее, е далече от Любовта; човек, който пее, е близо до Любовта. Всички онези, на които им се продължава животът, стават весели, ще позапеят. Когато човек престане да пее, това е болезнено състояние. Той е вдаден в някоя дълбока мисъл, но и в дълбоката мисъл има пеене. Всяка мисъл, която е вярна, произвежда състояние, в което човек се радва. Когато човекът разреши една мъчна задача, в него се образува такава вътрешна радост, че неговото лице просиява.

Сега в каквото и общество да сте, хората се чоплят постоянно едни други. Те искат да знаят кой е по-красив, кой е по-силен, по-умен. Това са външни състояния на човека. Кой е по-умен човек? Ако аз пея при една плоча, тази плоча е много умна. Като изпея една песен, тази плоча след 15–20 минути ще запее като мен. Но плочата, която се върти и пее, осъзнава ли пеенето? Ако ѝ кажа да изпее някоя друга песен, тя ще каже: „Аз пея само това, което са ми преподали. Днешната песен, която ми преподадоха, нея пея. Друга песен не пея“.

И ти казваш: „Аз ходя само по този път“. Като ходиш само по този път, ти си в положението на една грамофонна плоча. Трябва да разбирате този път. В този път, в който ходиш ти, има вече разнообразие. Днешния път, в който ходя, втори път няма да го премина – следващия път той ще се различава. Пътят, който утре ще мина, и той ще се различава. Всеки ден

пътят, който изминаваме, се различава. Ти този път не го знаеш, сега го учиш. Пътя в живота, който днес изминаваме, сега го учим. А ние мислим, че знаем пътя.

Някой казва: „Аз го зная този път. Пътя за Бога го зная“. То не е тъй – да вземеш една карта и да кажеш: „Това е България“. И ще речеш: „Тук е Варна. Зная го този път на картата“. Но я тръгни да ходиш в действителност – знаеш ли го? Казваш, че на картата го знаеш, казваш откъде се минава за Варна, но тръгни сам, да видиш как се ходи отгук до Варна. Може на картата да видиш и пътя отгук до Америка, но я тръгни да видиш как се отива. Вярна ли е тази карта, тази крива линия?

Понякога слушам: някой човек се е въодушевил, мисли, че знае. Това е едно подбуждение, но в себе си ти трябва да събудиш онзи вътрешен интерес. Често съм загатвал, че човек трябва да се подмлади. Но за да се подмлади, човекът трябва да се освободи от известен товар. Ние сме натоварени психологически. Ти седиш и мислиш. Майката е остаряла, 4–5 деца има. И бащата е остарял, защото тия деца трябва да ги храни.

Хубаво, но аз по някой път гледам на това много научно. Едно куче като остарее, от какво е остаряло? То е остаряло от мислене за храната си. Тук го бият, там го бият – и става неспокойно. Ония кучета, които не са бити, а са галени, не остаряват много рано; онези, които са бити, по-скоро остаряват. За всяко малко парченце хляб – бой. Знаете ли колко мъчно е да възпитаеш едно куче или една котка? Но някой път има много възпитани котки, много възпитани кучета.

Един български свещеник ми разправяше за една своя възпитана котка във Варна. Остави в стаята печена кокошка, плешки от курбан на Гергьовден – котката вътре не ги бута, седи и чака. Като влезе той, ако ѝ даде едно парче – яде, ако не – не яде. Той като излезе, тя върви подир него; идат до вратника, той излезе, пък тя се качи на дървото, слезе и пак се върне вкъщи. Преди той да се върне, тя знае кога ще си дойде

и го посреща пак на вратника. Но където и да я остави, никога не си позволява да вземе от копанчето. Тя е една възпитана котка. Как мислите? Той ми разправяше, но други такива не съм виждал: доколкото ги зная аз, все обичат да пипат. Колкото котки съм оставил при яденето, нито една не е издържала. Оставял съм ги при хубави баници – опитвали са баницата; оставял съм ги при други хубави работи – като се върна и погледна, котката казва: „Изкусих се“. Аз само я погледна.

Трябва да станем свободни в своята мисъл. Нещата могат да се разбират от много гледища. Една песен може да я пее по много начини, но в дадения случай има един правилен начин. Ти имаш свободата да измениш нещата, щом влезеш в една система. Например музиката сега се изучава според начини, както днес се развива, както се образуват гамите сега, както днес е наредена музиката. Ако идеш да свириш на един орган – ще свириш, както е нареден. Как са наредени клавишите? Като знае това човек, ще знае и как да свири.

Но в свиренето всичките неща имат полза. Човек като пее и като свири, той с музиката внася светлина в ума си, с нея внася известна специфична топлина, внася известна сила в организма си. На всички ония хора, които са музикални, характеристиките им са съзнателни. Човек, който е музикален, сам познава погрешката си, казва: „Извинете“. Онзи, който не е музикален, няма да я познае. Има една аналогия, че в музиката ти виждаш погрешката си. Някой казва: „Тази погрешка не е много голяма“. Големите и малките погрешки се различават. Но имате все същото: един малък огън може да стане и голям; и големият огън може да стане малък. Това е отношение. Една погрешка е малка, микроскопическа, и може да струва една стотинка; но ако оставиш тази погрешка с години, тя ще стане голяма.

Един математик изчислява, че ако 25 стотинки във времето на Христа се дадат под сложна лихва, след 2000 години от тях се получава едно грамадно число. Той казва, че ако цялата Земя е от злато, няма да може да изплати дълга. Това е една малка добродетел в тебе – и ако я развиваш, след 2000 години ще стане грамадна. Законът е същият и за доброто, и за злото. На малкото ако му дадеш условия, след време то става мощно. Казвате: „Какво, като съм добър?“. След 2000 години ще

бъдеш толкова богат, че няма да има втори като теб толкова богат. Този математик не се спира само на това, но той отива по-далече. Аз не съм проверявал доколко са верни неговите изчисления, но той казва, че ако всеки 5 минути в една банка пада по една земя като нашата, но от злато, ще трябват 9000 години, за да се изплати дългът.

Та аз вземам другата страна на това нещо: дайте си възможност, не спъвайте себе си. Вие седите и казвате: „Няма да я бъде тази работа. Ние не вървим по правия път. На зло отиваме. Няма хора“. Как да няма хора? Два милиарда хора има. Хора има, но тях ги оставете настрана, а всеки един в себе си да каже: „За какво съм дошъл аз на Земята?“.

Всички се оплакваме, че някой ни обижда. Че ако той ни обижда, ако една вода се размътва, какво лошо има? Нали като се размъти, река Нил носи всичките богатства. Най-богатото място за пшеница е областта на река Нил, където се образува най-хубавото жито, най-хубавите класове, които дават по 260 зърна.

Сега ние казваме: „Лош е животът. Хората не са добри“. Това е пресилена работа, то е наполовина вярно. Направи някой една погрешка – не взел вярно *фа*; другите казват: „Не пее хубаво“. Казвам: направил е само една малка погрешка, че не е взел *фа* или *ми* вярно. Някой *ми* не може да вземе вярно, някой *фа* не може да вземе вярно, някой *ре* не може да вземе вярно. Сега някой, който се учи да ходи, трябва да ходи дълго време, за да се научи как да вземе *ре*. Някой път може да направим един опит, да пуснем 10 души да ходят – и да познаем по хода им могат ли да вземат вярно *ре*, или не. Като тръгне човек, още по движението му аз мога да зная може ли да взема *фа*, или не. Един човек, който обича париците, един човек, който обича винцето, един човек, който обича яденето, *фа* го взема много добре. Когато обича винцето, *фа* го взема много добре; когато обича ракийцата, взема много вярно *фа*. Който обича хлябеца, също взема много вярно *фа*. Всеки човек, който обича нещо материално, той взема вярно *фа*.

Това е твърдение. Някой ще каже: „Докажи го“. Нещата трябва да се докажат не само на теория, но и научно. Кои неща са научни? Научните неща са онази истина, която сега

изучаваме. Изучавате гамите – това е наука. Ще изучавате положението на гамите, какво отношение имат, строежа в създаването на една песен, в създаването на една музикална пиеса или в създаването на една симфония. Или има хора, които с години работят в музиката. Сега като говоря, не искам да ви кажа, че днес трябва да станете гениални музиканти, понеже ще има с хиляди години да изучавате музиката.

Да допуснем сега, че това е един анекдот. В какво седи анекдотът? Той може да е верен, може да не е верен. Всичките анекдоти са нещо украсено. Нещата в един анекдот не са поставени тъй, както всъщност са, но има нещо украсено в тях. Например има анекдот за жената на Сократ, че била много спривава, много лоша. Каква е била тя, има много анекдоти. Но пък и Сократ не е бил стока. Той е имал толкова дефекти в себе си, а тя, като гъркиня, е била много възискателна. Ксантипа обичала красивото, изящното, обичала порядъчния живот, който Сократ не обичал. Като се гледа черепа на Сократ, той е много правилен, но в строежа на неговия нос има нещо неправилно. Тя е трябвало да го възпитава като някое малко дете. Благодарение на Ксантипа той е станал Сократ.

Измислили са един анекдот. Той казва така, аз ще го превода. Попитали Сократ защо се е оженил за нея. Той казва, че се е оженил за Ксантипа, за да види дали ще може да търпи несгодите на тази изящна жена. Ако на нея може да угоди, тогава животът му ще стане весел. Казват, че Ксантипа била много лоша. В какво седи лошото? Веднъж той довел един приятел вкъщи. Ксантипа носела един леген, обаче след като им поляла да си измият ръцете, Сократ направил една погрешка. Тя взела легена и го изляла на главите на двамата. Онзи, който е създал анекдота, казва, че Ксантипа им давала наставления. Сократ не знаел как да си сложи краката. Тя му казва: „Събери си краката“; рекла същото и на неговия приятел. Сократ казва на госта си: „Ти трябва да знаеш, че след тия наставления ще дойде дъжд отгоре“.

Сега вие като се разгневите, току изведнъж вдигнете ръка си и ударите нещо, счупите го. Защо трябва да удариш този предмет и да го счупиш? Музикално аз го намирам за много естествено. Онзи музикант извади своя камертон и го удари, а ти удариш чашата. Тази чаша какво казва? Ако е от стъкло,

което пружинира, ще удариш чашата и тя ще отскочи – ще даде тона *до*, после *ре*, *ми*. Сега казваш: „Трябва да търпиш“. Някой е казал: „Да изтърпиш една жена е по-голямо изпитание, отколкото да изтърпиш всичките мъчнотии в света“. Сега онези от вас, които сте женени, го знаете. Някой път може да държите на едно лице, но как е обективно от опитността, която имате? Лошото в хляба къде е? Може да имате най-хубавия хляб – и пак да останете недоволен от него, понеже може да ви горчи. Или яденето, което е сготвено много хубаво, ако не го чакате да изстине, то ще ви причини вреда. И най-хубавото нещо не трябва да бързае изведнъж да го изядем.

Вие всички имате желанието да бъдете щастливи. Това щеше да бъде най-голямото нещастие. В какво седи щастието на човека? Щастието на човека е един момент. Падам в реката, давя се – дойде един човек, извади ме. В дадения случай виждам, че щях да изгубя живота си. Този човек ме избавя и у мен се заражда едно хубаво чувство на благодарност към него. Виждам Божествения промисъл – той е сложил един умен човек да ми помогне. Аз благодаря на Бога, благодаря и на този човек в дадения случай.

Накъдето и да ходя, може да се яви неразположение. Допуснете, че съм се докачил от някого. Вляза във водата, започна да се давя и виждам, че не е хубаво, но няма кой да ме извади. Изважда ме същият този човек и в мене се явява едно съзнание. Благодаря на този човек, че е дошъл да ме избави. Казвам: да се дави човек във водата е по-лошо, отколкото да страда отвън.

Та казвам: хубавите условия в живота трябва да ги използваме. Сега при всичките лоши състояния, които имаме, все има някоя хубава мисъл, която седи край брега. Седиш и мислиш. Някой път ти минава една мисъл и казва: „Погледна ме малко другояче, но Бог, Който е създал света, е промислил всичко заради тебе“. Ти не виждаш благото, което Бог е създал. Гледам – нямате нито едно нещастие. Вие имате толкова блага, които Бог ви е дал, и аз се чудя, че не ги виждате. Само да бутнеш едно копче – и всичко ще имаш на разположение. В банката имате вложени доста пари, богати сте, а като сиромаси ходите. Хубави дрехи имате, а в съдрани ходите – хубавите не ги знаете. Носите скъсани обувца, а имате хубави – и

тях не ги знаете. Пиано имате – не го знаете къде е. Ходите и казвате: „Какво да правим?“. Вземате един лотариен билет, за да ви се падне един милион. Вие имате милиони в банката, а казвате: „Къде са?“.

Едни тук се усмихват, други са много сериозни. Представете си една отлична картина на някой художник и се усмихнете. Аз зная една усмивка какво означава. Някой казва: „Виж какъв бил“. Друг казва: „Аз мислех, че мога да пея“. Но като мисля, виждам, че той трябва да пее. Някой седи и мисли, че може да пее. Ти сам като си, попей на себе си най-първо; пейте на себе си първо. Вие пеете на другите, но пейте на себе си. Сутрин като станете, вие попейте на Господа. Той казва: „Я да видим какво си научил по музика“. А вие станете сутринта и сте недоволни – камертонът ти не е верен, не си взел един верен тон. Какъв тон вземате сутрин, като станете? Сега казвате: „Стани бре!“ . Един ми разказваше как говори на себе си. Казва: „Иванчо, стани бе!“ . Сам на себе си казва това: „Стани бе, Иванчо, Иванчо!“ . После казва: „Бре, Иванчо, не ставаш. Стани бе!“ . Пак лежи. „Стани бе, Иванчо!“

Сега някой път вие мислите, че сте нещо в света. Тъй е. Че имате дарби – тъй е. Всички ние страдаме, че нашите дарби не са проявени. Но ние искаме да се проявим пред невежи хора. Какво ще им покажем, чудна работа? Тия лампи, които светят, сами се показват. Ти си цвят, който живее. Като цвят казваш: „Елате да ме помиришете“. Като го помиришеш, знаеш, че този цвят е цъфнал. Казват: „Не трябва да има илюзии“.

Някой казва: „Трябва да бъда добър човек“. Ти трябва да живееш като цвят. Щом си музикант, трябва да проявиш музиката. Ти си добър човек – трябва да проявиш доброто. Доброто дава основните тонове – *до*, *ми*, *сол* – доброта, справедливост и разумност. Това са основните тонове. В *сол* нещата цъфтят, в *ми* те вземат посока. Художникът за да нарисува една картина, трябва да разбира какво нещо е *ми*. За да може да рисува, той трябва да има хубаво платно, не може да рисува на каквото и да е. На морския бряг ако нарисува нещо, ще дойдат вълните и ще го заличат. Той трябва да има хубаво платно.

Сега влизам в положението ви и развивам една философия. Казвам ви: пейте добре. Но комуто от вас и да кажа това, се стеснява. Някой път аз мога да пея, но си казвам: „Какво

ще им пея? Те не разбират от тази музика“. Казвам: до е напрежение; вие не виждате какво напрежение може да има в един тон. Ако вземеш вярно тона до, може да имаш една болка, която те стеснява, но като изпееш тона – и болката ще мине. Пей на крака си. (*Учителя пее: „Боли ме кракът, боли ме кракът, боли ме кракът, боли, боли, боли, боли, боли ме кракът“.*) Изкуство е това. Аз пея, но мене кракът не ме боли. Ще търпиш, ще пееш – и кракът ще престане да те боли. Ще смениш своето състояние. Трептенията се смениха и ти вли-заш в хармония.

Болките на крака показват, че сме влезли в дисхармония с някого от висшите светове. Казват: „Основата ти не е правилна“. Измени камертона и ела в съгласие с Великия закон – и ти ще пееш. Сега изпейте ми вие нещо. Трудна работа. Аз пея тъй хубаво, защото не съм болен, но ви казвам когато ви боли кракът как трябва да пеете... Болестта в света е едно условие. Най-първо създайте в ума си една мисъл, че Бог е приготвил неизчерпаеми условия за вас. Вие седите и сте недоволни за нищо и никакво. Трябва да бъдеш благодарен, така да бъдеш погълнат от мисълта, че целият свят представя възможност за твоето повдигане. Няма какво да се безпокоиш. Че е дошло безпокойството – ти се радвай на това.

Веднъж отиваме на екскурзия. Казват: „Вали“. Отговарям: „Вали, не вали – ще вървим“. Тръгнахме, пък те мислят, че аз като отивам, ще престане; мислят, че аз ще кажа на дъжда да спре. Казвам им: „То едва е започнало“. Вървим, а дъжд и отвън, и отвътре – той трябва да ни умие главите, краката... Всички питат: „Защо е този дъжд?“. Казват: „Неблагоприятни условия“, но всички, които минаха през неблагоприятните условия, се чувстваха добре. После дъждът беше пълен с магнетическа енергия, която като пада с дъжда, все ще остане в нас.

Ние имаме криво понятие, че дъждът може да развали фасона на дрехата ни. Чорапите ми бяха бели, а станаха черни от кал. Обущата ми се оцапаха, до коленете бях мокър; и външните гащи мокри, и вътрешните мокри. Вали дъжд и трябва да се преоблека, какво ще правим? Питат: „Днес ли намери да идеш на екскурзия?“. Казвам: днес тъкмо е при най-лошите условия на живота. Благодарете на Бога; всички имате добро желание.

Сега мога да ви кажа, че от вас по-добри хора няма. Ще кажете, че това е подигравка. Няма по-добри хора от вас! Че не сте добри, това е ваше схващане сега – то е друг въпрос. Не мога да кажа, че сте лоши, понеже по-добри хора няма. Даровити сте, но не използвате вашата даровитост. Имате и добродетели. Някои ваши приятели мислят, че сте добри, някои не мислят – две мнения има. Двете мнения са необходими. Когато някои наши приятели мислят, че сме добри, и когато някои мислят, че са лоши – много добре мислят. При доброто сме свободни и при злото сме свободни. Щом сме лоши – проявяваме се както разбираме. Щом съм добър – това е ваше схващане.

Някой казва: „Като баба няма да бъдеш, ще се проявиш. Трябва да се уважават хората“. Другият казва: „Меко постъпи, като вода си“. Като падне нещо във водата, тя казва: „Заповядайте“ – и отвори място то да влезе. Пък ако сте някоя канара, като хвърлят камък по нея, тя казва: „Навън да отскочи“. Тогава кой е прав? И водата е права, и канарата е права. Някой път разсъждаваме така: някои хора са като водата – пускат те, но после затварят. Другите не те пускат и отскачаш, но те ти казват: „Навън работи!“. Като влезеш вътре, ти не можеш да излезеш. Канарата казва: „Навън“, а водата казва: „Влез, ще те науча. Ти мислиш, че аз съм от меките, но като влезеш в мене, аз ще те тъпча. Най-първо ти ще ме тъпчеш, после аз ще те тъпча“. Канарата те отхвърля и казва: „Аз искам да останеш свободен“.

Онези, които нас ни гонят, искат нашата свобода, да не ни тъпчат. Онези, които не ни гонят, те отгоре ще ни тъпчат. Ще си избереш на канара ли да паднеш, или във водата ще влезеш. Ти ще избереш единия или другия. Пък един ден водата като изтече, ще отвори място – пак ще останеш свободен. Тя е щедра и ще те остави наследник. Сега тя като напусне това място, като си замине, камъните ги оставя наследници. Следователно всичката опитност, която придобиваме във водата или върху камъните, остава. Това е богатството, което остава.

Следователно всички преживявания, които имаме в света, от каквато и форма да са те, са едно богатство. Стихът в Писанието казва: „Всичко онова, което се случи на онези, които любят Бога, ще се превърне за добро“. Значи каквото и да се

случи на човека, ще се превърне на добро. Щом е добро, то е богатство, което ще занесеш със себе си. То влиза като строеж в твоя ум, в твоето сърце и в твоето тяло.

Трябва да благодарим за онова, което става. Не трябва да остава в нас едно понятие, че сме нещастни. Ще благодариш, че нещастиято те е засегнало малко с крачето си, защото и щастието с малкото си краче ще те засегне. Ще благодариш в себе си за всяко нещо, което ти се случва, защото Бог е, Който примирява противоречията в нас. Ние ще ги опитаме, а Той ще ги примири. Ние ще констатираме само факта. Любовта е единственото важно нещо и тя ще дойде последна. Когато съберем всички най-противоположни данни и факти в нас, Любовта ще примири всички и ще извади най-хубавото, което някога сме мислили. Тя ще го събере и тогава ние ще живеем в това, събраното.

*Това е живот вечен, да позная Тебе,
Единаго истиннаго Бога
и Христа, Когото Си изпратил.*

36. лекция, 18 юни 1941 г., сряда, 5 ч., София, Изгрев

НОВО ВОЮВАНЕ

Отче наш
Изгрява Слънцето

Каква беше темата? *Правият път.*

Ако запитате гладния защо е гладен, сития – защо е сит, си мислите, че това е много лесна работа. Да кажем, че имате точката А. Лесна работа е точката А. Имате правата линия А _____ В. Лесна работа е и тя. Имате квадрата С; и казвате: „Лесна работа е“. Но какво нещо е точката? Точката е безпространствена, никакво пространство не заема. Как ще схванете това? Тази точка, която е безпространствена, прави пространството, образува правата линия. Но всяка права линия с нищо не може да се определи, тя има само дължина. През нея може да се мине, тя не представя никаква преграда.

Казвате: „Отворете вратата“. Що е врата? Врата е това, което затваря. Щом вратата се затваря, не можеш да влезеш и да излезеш. Щом вратата се отваря, ти можеш да излезеш и да влезеш. Нужни ли са врати за духовния живот? Но законите и правилата за сегашния живот са нужни. За един музикант, за едно дете, което учи музика, не се е изменило правилото. Но когато изучите всичката музика, тия правила не са нужни. Музикално музикантът е над всичките правила. Има разни методи за свирене – например лъкът как трябва да се държи. Има разни методи за пеене – как трябва да се пее.

1

2

Едни пишат така (1 на чертежа), други – така (2 на чертежа). Кое е правото? Едни пишат наклонено надясно, други пишат наклонено наляво. И единият е прав, и другият е прав. Отиваш наляво – прав си; отиваш надясно – прав си. Казва някой: „Вляво отива“. Какво има от това? Може да отива и надясно. Ако няма ляво и дясно, тогава накъде ще се движи?

Сега има установени възгледи. Казват за някого: „Той има морал“. Например богатите хора имат един морал, бедните хора имат друг морал. Богатият мисли, че каквото има, ако някой му го вземе, това не е право. Бедният мисли, че ако му платят повече, отколкото са му казали, е право. Но ако му платят по-малко, отколкото са му обещали, не е право. Богатият ако има повече и на бедния ако му платят повече, считат, че е право. Но ако на богатия му вземат нещо или на бедния му платят по-малко, считат, че не е право. Това са относителни неща.

Представете си, че вие сте богат човек и няма друг такъв на света. Какъв закон ще туриш? Представи си, че ти си богат човек: какъв закон ще поставиш? Щом има подобни на тебе, ще сложиш закон, но щом ти си сам, какъв закон ще слагаш? Казвам: ти си последен и искаш да ядеш. Наядеш се, после искаш да си почиваш. Кое е по-хубавото – гладен ли да си, или да си сит? Ситият произлиза от гладния и гладният произлиза от сития. Как ще го разберете това? Или казано другояче: гладният като се наяде, става сит; ситият огладнява, след като мине дълго време. Значи това не са две статически положения. Гладът не е статическо положение и ситостта не е статическо положение. Значи това е променчиво.

Да определя това: ти се движиш в една посока, но ако се движиш по земята, тя една равнина ли е, една плоскост ли е? Има голямо разнообразие. Ако се движиш във всяко място, положението, в което ти ще се разположиш, ще се различава. Ако изучавате Земята, ако се движите от Южния полюс към Северния и ако се движите от Северния към Южния полюс, вие ще видите голямо различие. Ако обикаляте Земята около Екватора, пак ще намерите голямо различие. Сега например тук всеки ден става ден и нощ. Ако идеш на Северния или на Южния полюс, там има само един ден. Като изгрее Слънцето, тук то се издига и залязва, заобикаля; там Слънцето се върти наоколо. Северният полюс става Южен и Южният полюс става Северен. Слънцето се върти навсякъде, върти се нагоре, излиза и пак слиза надолу и се изгубва.

Ще кажете сега: „Кои са причините?“ Учените хора го обясняват, това е един дълъг и широк въпрос. Но след като някой ти го обясни, пак остава непонятно. Един съботянин²⁰,

като ми говореше за съботата, искаше да ме убеди и аз да празнувам този ден. Казвам му: „Ако е за един свещен ден, той е на Северния полюс“. Който иска хасъл съботянин да бъде, там да иде. Като изгрее Слънцето там, само един ден има. Тогава има два вида съботяни: едни – северняци, и други – южняци. Тогава мъжете съботяни трябва да живеят на Северния полюс, а жените – на Южния. Само по един ден ще има. По какво се отличава Северният полюс, по какво се различава Земята? Например Северният полюс е нагоре по отношение на нейната орбита, а Южният е надолу. Защото южната страна е по-тежка, тъй като оста не е перпендикулярна, но е малко наклонена – с 23 градуса.

Сега тия работи са свързани с нашия живот. Някой казва: „Мене що ме интересува, че нашата Земя е наклонена с 23 градуса?“. Всеки един човек не е наклонен, но той се движи наклонено, както е наклонена Земята. Така и всеки човек става наклонен. Всичкото противоречие произтича от този наклон, от 23-те градуса, защото 23 е число на раздора. У човек, който има числото 23, в неговия ум и в неговото сърце има постоянна бъркотия. От къде накъде? Двойката постоянно обърква каша, а тройката примирява. Ние имаме постоянно примирение и размирение.

Например вие постоянно се смущавате за нищо и никакво. Някой е болен и вие се опасявате, че ще умре. Сега казваш, че ти ще умреш. Един ми каза: „Ти ще умреш“. Рекох му: „Не съм умирал, но зная какво е умирането. Не съм умирал, но имам понятие за смъртта“. Каза ми: „Ще умреш“. Попитах го: „Ти умирал ли си, за да знаеш?“ „Не, само предполагам“. Казвам: това е понятие само. Да предполагаш нещо не е наука. Аз казвам: сега зная, че живея; зная, че ще умра, и предполагам, че ще изчезна. Къде ще изчезнеш? Когато ледът изчезне и се стопи, изчезнал ли е? Когато водата изчезне и се превърне на пара, изчезнала ли е?

Най-първо вие мислите за себе си. Всеки един от вас има понятие за себе си, че е нещо, но какво е – и той не знае. Например вие нямате ясна представа какво сте във от вашето тяло. Вие сте сраснали с него. Например седите в една къща и имате понятие за нея, имате понятие, че каквато е къщата, това сте и вие. Това не е вярно. Къщата ви седи на едно място,

а вие излизате и влизате в нея. Сега мислите, че тялото и вие се движите, но тялото ви не се движи, а вие се движите, пък тялото ви седи на едно място.

Представете си, че имате къща на две колела. Впрегнали сте един кон. Накъдето върви конят, натам върви и колата. Питам: кой се движи – къщата или вие? Къщата се движи с вас. Ако вие останете на едно място, и тя остава на едно място; ако вие я движите, и тя ще се движи. Сега вие казвате, че материалният живот изисква нещо. Материалният живот не изисква нищо – той е един резултат на онова, което ние сме направили. Аз, човекът, се интересувам за доброто. Защо? Интересувам се като за основа, върху която мога да съградя своята къща. Интересувам се от справедливостта, понеже ми трябва материал, чрез който мога да градя тази къща. Следователно справедливостта дава материал, с който може да се гради. Доброто дава основа, разумното дава начин как да се движим.

Някой казва: „На мене не ми трябва никаква основа, на мене не ми трябва никакъв материал, на мене не ми трябва никакъв начин за живеене“. Тогава питам: какъв ще бъде животът, как ще живееш тогава, каква ще бъде представата ти за живота? Казвам: когато има един цигулар, който има една хубава цигулка, той самият ме интересува; но в дадения случай ме интересува и цигулката. Аз ще го слушам и той ще ми свири – това е реалното. Всички неща отвън не са музикални, това са само условия за музиката. Щом като свири, чрез въздуха той ще предава една своя идея, една истина – и между мене и него се образува една вътрешна връзка. Че въздухът се движи – това не е музика; а въздухът е проводник на музиката. През въздуха минава самата музика, тя става един хубав начин да се приеме животът. Това е музиката, това са музикалните тонове: всеки тон е проводник на Божественото, което хората не го знаят какво е.

Някой сега мисли, че е музикален. Той може да има един хубав живот. Добрият живот съдържа в себе си най-фината материя, добрият живот съдържа в себе си най-фината топлина, добрият живот съдържа в себе си най-фината светлина. А пък тази топлина и тази светлина са пак проводници на това, което хората не го знаят. Светлината е проводник. Като дойде светлината, се проявява знанието. Светлината е едно условие

за знанието, което трябва да научим. Ако нямаш светлина, няма да имаш знание за нещата.

Често мислим, че изпълняваме Волята Божия. Как си представяме ние Господа? Аз си Го представям като едно същество, което никога няма да произведе смут в ума ми, представям си Бога като едно същество, което никога няма да произведе смут в сърцето ми, представям си Бог като едно същество, което никога няма да произведе смут в тялото ми. Следователно това, което смущава ума ми, това, което смущава сърцето ми, и това, което смущава тялото ми, не е Бог. Това, което смущава ума ми, сърцето ми и тялото ми, то не е Бог – това сме ние. Що съм аз? Аз съм този, който може да смущава ума си, аз съм този, който може да смущава тялото си, аз съм този, който може да смущава сърцето си. Тогава аз нищо не съм. Тогава вие, като се смущавате, сте обърнали работата, не разсъждавате правилно. И вие, като смущавате сърцето, ума и тялото си, казвате, че Господ смущава ума ви, сърцето и тялото ви.

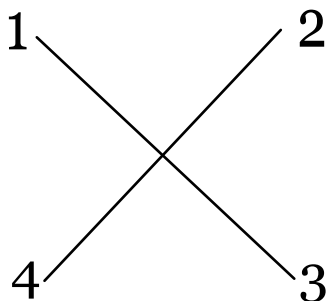
Когато ти си спокоен, казваш: „Това съм аз“. Вие сте заместили Господа – Него сте турили на вашето място. Вие сте се поставили на мястото на Господа, та сте объркали света. Казваш: „Господ живее в мене“. Ако Господ живее в тебе, значи Господ е много малък. Има две неща, които са важни в света – движението от безкрайно голямото към безкрайно малкото и от безкрайно малкото към голямото. Който разбира тия два полюса, веднага ще нагоди живота си и на Земята, и в духовния свят, и в Божествения – навсякъде ще бъде господар на положението. Той няма да умира, няма да боледува, няма да бъде сиромаш. В този свят ние няма да имаме тия противоречия, които сега имаме.

Например светът има големи смущения. Ние сме поставени на един вулкан. Всякога този вулкан може да ни изхвърли някъде. Вземете един Лондон – преди години какво беше, пък сега той е в развалини. Много градове сега се развалят. Защо се развалят? Идеите на хората са такива. Сега хората искат да обсебят Земята, да станат нейни господари. Днес има една борба между Бога и човека. Сега Господ се е запретнал и казва: „Ти с кого ще се бориш, с Мене ли?“.

Та сега тази война е война на духовете. Черните духове са хората, светлите духове е Бог в тях. Сега има една война

между Бога и човеците. Питат: „Кой ще надвие?“. Бог ще надвие. Къде е Бог сега? Светли духове има и между англичаните, и между германците, и между русите, и между българите. И от черните има и между българите, и между англичаните, и между руснаците, и между германците. Така са се объркали, че не може да ги познаете. Сега аз искам да ги определя, за да имате една ясна представа. Черните човешки духове са много красиви отвън, а отвътре са много грозни. Като ги срещнеш – отвън на светии мязат, но отвътре са черни; като го погледнеш – същинско страшилище. Но той е скрит в маската; ти го виждаш, че меко говори, а той... На светлите духове маските отвън са грозни, много са страшни, но отвътре, като смъкнеш маската, са ангели.

Сега вие се смущавате, като срещате грозните хора. Казвате: „Той е дявол“. Пък той отвън е такъв, а отвътре е красив човекът. А пък аз казвам обратното: дяволът е ангел отвън, а ангелът е дявол отвън. Грозното отвън е Божественото, а красивото отвън е човешкото. Красивото отвътре е Божественото, а грозното отвътре е човешкото – обратни са процесите.

1 е Божествено, 2 е човешко, 3 е Божествено, 4 е човешко. 1 и 3 са Божествени, 2 и 4 са човешки. На вас идеята не ви е ясна и няма защо да ви става ясна. Трябва да мислите сто години още по цял ден, а вие определяте само по половин час да мислите. Човек ако разбира една идея, той трябва да измени живота си. Питам: по кой начин се познава Божественият порядък? Ако аз съм гърбав,

щом мисля по човешки, гърбицата ми остава. Щом мисля по човешки, краката ми се завързват, ръцете ми се завързват, очите ми се завързват, ушите ми се завързват. Щом мисли по човешки, човек остарява, космите му стават не само бели, но стават като свинска четина дебели. По човешки щом мислиш, главата ти почернява. Черните коси са човешки.

Сега какво обичате вие – черните глави или белите? Белите глави са на старите, черните са на младите. Питам: ако

през зимата не падне никакъв сняг по земята, за да побелее, ако зимно време земята не побеляваше и ако лятно време не падаше дъжд, тогава какво щеше да бъде състоянието на земята? Тя щеше да бъде една пустиня. Снегът, този материал, който пада като покривка, същевременно е един материал, от който се изработва нещо.

Между снега, между дъжда, между светлината и топлината има отношение – всички те са резултат на старите хора. А пък растенето, това, което расте и дава плод, то е на младите. Отношение има между тези неща. Но ако няма влага, ако няма топлина, ако няма светлина, младият не може да расте. Следователно онези, които не разбират дълбоко отношението, което съществува в природата, казват: „Този човек е стар“. Но старият ще се превърне, той ще даде условия на младия да излязат сладките плодове.

Та казвам: ако вие в себе си не се подмладявате постоянно и ако постоянно остарявате, значи сте човек. Човек е този, който постоянно се подмладява и постоянно остарява. Как остарява? Като знае да придобива. Старият човек, който има знание, не е стар. Младият човек, който не расте и не придобива сила, не е млад. Младият човек постоянно трябва да придобива сила, старият трябва постоянно да придобива знание. Тогава знанието и силата, като се съединят, образуват живота; тогава се явява животът в света.

Вие питате: „Вярвам ли в Бога?“. Аз Господа Го виждам да коригира нещата в една моя мисъл. В една моя постъпка Господ Го виждам да казва: „Тази постъпка не е права“. В едно мое отношение към някои хора Господ Го виждам – затова към едни съм разположен, а към други не съм разположен. Някой казва: „Разположен си към този, но защо?“. Този човек е богат. Не че аз не го обичам, но е заради париците. Това е политика. Някой има знание. И това е политика. Но политиката не е живот. Това е хубаво, не е лошо – то е една хубава дреха.

Та казвам сега: трябва да се образуват ония, правите отношения между хората. Днес двама силни хора се борят. Нали сега се бориха един румънец и един българин. Вестниците нищо не говорят, имаше само едно малко антрефиле. Когато Дан Колов се бори, много го разгласиха. Тогава политическа-

та констатация беше друга, а сега е друга. Бориха се 47 минути и борбата свърши. 47 минути се хващаха за ръце, крака, глава, за туй-онуй, че най-после българинът хвана румънеца, вдигна го и го блъсна в земята – свърши се работата. Цели 47 минути го хване, а той се изплъзне, хване го за врата, той се изплъзне. После онзи го хване, тури го отдолу, мачка го. Знаете ли защо го хваща за гърлото? Там е дихателната система: като го стисне за гърлото – онзи отслабне. Онзи мръдне с главата, освободи я.

Всички вие сте в положението на Дан Колов и на този Ферещанов²¹. Всеки човек в света се бори. Борба има: борите се сами със себе си. Дойдеш някъде, искаш да проявиш някакъв морал – борба има. Някой път съблазън имаш: дойдеш някъде, пари има или видиш плодовете. Ако идете в Америка, хората минават покрай градините и никой не къса от плодовете. В България ако минете покрай пътя, всички плодове са обрани. В Америка дори плодовете, паднали на земята, не ги вземат. Българите, като минават в Америка, ще ги познаете: като минат – откъснат си плод. Българинът е много практичен, казва: „Защо да го оставя да гние на земята? Трябва да се изяде“.

Три понятия трябва да имате в света. За да придобиеш сила в света, трябва да имаш едно здраво тяло: без здравето тяло силата не идва. За да бъдеш добър, трябва да имаш сърце, което да функционира добре. За да бъдеш умен, трябва да имаш едно разбиране за светлината. Че ако допуснеш каквато и да е дисхармония, ти нарушаваш онзи закон на вечната, Божествената хармония. Ти на Земята не можеш да се повдигнеш, защото за да се повдигнеш там, за да станеш учен човек, трябва ти светлина. За да бъдеш учен, трябва ти една хубава глава. За да бъдеш едно гениално същество, трябва ти едно добро сърце. За да можеш да постигнеш своя идеал в мисълта си, трябва ти едно здраво тяло. Казвам: здравината на нашите тела зависи от нашата мисъл и от нашите чувства. Мисълта внася светлина, тя е необходима. Без светлина нищо не става в света; без топлина и без сила нищо не става в света.

По някой път аз говоря за Любовта, но на Земята няма любов. Там не може да има любов: на Земята има само отражение на любовта. Например вие влезете в един салон, дето

има изложени картини на разни местности, но тия картини нямат никаква реалност. Имате нарисувани картини, но това не е реалността – това е отражение на някаква реалност, която е нарисувана. Колкото и да е гениална тази картина, тя ни най-малко не съответства на онова, което е в природата. Даже и при най-добрата фотография пак е така.

Мене като са ме фотографирали, гледам – много страшен ме фотографират; аз не се познавам – слагат ми една лоша маска. Фотографират ме по същия онзи закон – страшен ме рисуват, турят ми отвън маска. Казвам: отвътре съм добър, отвън съм страшен. Гледам някого, като го фотографират – отвън го ретушират, направят го красив. Казвам: този е от черните.

Сега това не трябва да го навиеете на пръста си. Човек като носи една маска, той е свободен човек. Ти като не носиш маска, не си свободен. Всичките хора на Земята носят маски, няма нито един без маска, затова са свободни. Утре, като замине някой от света, кой ще го знае? Представете си сега, че ако някой път аз изяснявам така нещата, вие ще си извадите едно съвсем странно заключение. Представете си, че един барабанчик бие барабана, представете си, че тази кожа е одрана от някое животно, което има съзнание. Като бият барабана, то мисли, че него бият. Какво е направено, като бият барабана? Голямото зло е направено: кожата е одрана от гърба на животното и е турена на един барабан. Барабанчикът я бие с две тояжки.

Питам: какво престъпление прави барабанчикът; какво наказание ще му турите, че той бие барабана? Какво наказание ще поставите на един човек, който би ви казал: „Ти не си умен човек“; или ти каже: „Ти си лош човек“. Какво наказание ще им сложите сега? Най-първо туй, което казва, вярно ли е? Какво се подразбира, че някой е лош човек? Че съм енергичен човек. Казвам някому: „Слушай, не ме закачай, не ме закачай. Знаеш ли, като те блъсна...“. Кой е добрият човек? Блъснеш този човек, а той казва: „Благодаря“. Ти го удариш, той казва: „Заповядайте“. Ти му удариш две плесници. Щом удариш две плесници, ти минаваш за добър човек.

Един индуски учител пратил някой от своите ученици при един военен. Казва му: „Ще идеш и ще му удариш една

плесница. Ще идеш после при друг, който се моли, и на него ще удариш една плесница. И на един философ, който философства, и на него ще удариш плесница“. Отива ученикът при военния и като му ударил една плесница, онзи му ударил две, прекатурил го; показал му как се бие. Вторият тъкмо вдигнал ръце да се моли, и този ученик му ударил една плесница. Ръцете на човека потреперили, но понеже се молил на Господа, не го ударил. Отишъл ученикът при философа, който така се занимавал с книгите си, че когато го ударил, той хич и не отделил вниманието си – изучавал нещо човекът.

Връща се ученикът при учителя си и му разказва това. Учителят пита: „Как е?“. Ученикът казва: „На военния ударих една плесница, пък той ми удари две. На онзи, който се молеше, му ударих една плесница. Само му потрепериха ръцете, но не ме удари. А като ударих философа, той даже не ми обърна внимание“. Учителят попитал: „Кой обичаше най-много?“ „Онзи, който хич не ми обърна внимание“.

Сега и вие идвате в света и аз правя сравнение. Вие ударите на военния една плесница – той ви удари две. Крив ли е човекът, че ходиш да го биеш? Че той си върши своята длъжност. Чудни са хората, когато казват, че това не е право. Че кажете им кой е прав в света. Онзи, който отива да сече едно дърво, прав ли е? Като сече дървото, прав ли е? Онзи, който изяде един кон или едно агне, прав ли е?

Питам: къде е престъплението в света? Има едно право. Аз го определям така и казвам: всяко нещо в света, което става без любов, е престъпление; всяко нещо в света, което става с любов, е Божие благословение. Всяко нещо, което става по закон, е Божия мъдрост, то е благословение. Всяко нещо, което става без мъдрост, е престъпление. Та казвам: там, дето Любовта не взема участие, дето Мъдростта и Истината не вземат участие, тия постъпки са престъпление. А там, дето Любовта взема участие, дето Мъдростта и Истината вземат участие, това е Божие благословение в света. За мен е така, това е моето правило.

Да кажем, при тия двама борци, дето се бориха, вие като българи искате българинът да победи. Ако българинът е силен, той ще победи; но ако онзи румънец е силен, а българинът е слаб, тогава? Ти ще се питаш: „Защо да не победи бълга-

ринът?“. Защото е слаб. Така е според мене. Българин е онзи, на който душата е пълна с любов. Българин е онзи, на който умът е пълен със знание и мъдрост. Българин е онзи, на който тялото е пълно с истина, със свобода. Той е българин. И англичанинът е същият, и германецът е същият, и който и да е... Всеки, който има тия качества, той е човек, той е българин; който ги няма, не е българин.

Казвам: такава трябва да бъде вашата представа. Всеки човек, който няма в себе си любовта, той не е никакъв, няма никакво бъдеще. Само ония хора имат бъдеще, които имат любовта. Бъдещият свят е за хората на любовта, но не на настоящата любов. На нас, хората, ни трябва спокойствие на ума.

Сега хората се бият, бият се германци и руси. Защо? Не можеше ли без бой? Можеше. Щом не може без бой, тогава – с бой. Аз ще ви приведа един пример: българите, след като изтъкат плата, нали го валят. Представете си, че валянето е бой, защото като турят плата, там има две тупалки: тупат го, обръщат го и най-после платът се уплътнява. Можеше ли без да се бие този плат? Тъй както е изтъкано, и без бой можеше; но като е валяно, е по-гъсто, по-топли. Хората като се бият, по-топли ще станат. И без бой може, и с бой може... И без бой може, но това зависи от разбиранията на хората.

Помнете едно в света – че вие не сте фактори на нищо. Всичко в света, което става, е точно отмерено и разумно, то е един Божествен план, който поставя всичките народи да извършат Неговата воля. Няма народ в света, който да не служи, но те не го знаят това. Всички служат. Англичаните мислят за себе си, русите мислят за себе си, българите мислят за себе си, но в тази мисъл има един Божествен план. И българите ще служат на Господа, и англичаните – без да знаят, те всички служат на Господа.

Казвам: не се пристрастявайте, дръжте в себе си Божественото, считайте всички народи в света като синове Божии. Като съгреша един син, Господ го хване за ухото. Еврейският народ, който беше избран народ, имаше 36 хиляди обещания. Колко пердах само яде и още яде....

Сега мислите: „Объркана работа е това“. Върху една бяла книга ще се пише... Вие искате да живеете в света без стра-

дание, но самият живот на Земята изисква страданието. Ако ние не страдаме, от нас нищо няма да излезе. Сега казвате, че културата седяла така, че един килограм грубо желязо струва 10 лева. Ако това желязо го направите на тънки жици и се продаде, ще струва 25 хиляди лева. След като изпредете това желязо на тънки жици, че го продадете за 25 хиляди лева, какво сте допринесли на желязото? И самото желязо какво е придобило?

Каква е Волята Божия в света? Вие вземате участие във войната, искате да победят едни от тези, които се бият. Че това са хиляди и милиони хора, които имат майки и бащи, които плачат. Какво допринася това в света? Ние не можем да предотвратим нещата: не е в нашата сила да спрем хода на тия събития. Тогава какво трябва да се прави? Ще кажем: „Господи, да бъде Твоята воля“. Всеки един от вас трябва да знае кой е на правата страна, а не само да предполага кой е на правата страна. Бог е на страната на слабите. Бащата на Земята най-първо започва с Христовия закон. Като дойде детето, по Христовото учение го приема, милва го по любов. Като стане детето на 5–6 години, дойде законът – и гледаш, че детето започне да пее. Наложат това дете бащата и майката, казват му: „Ти ще се подчиняваш на баща си и майка си“. Но един ден тия деца ще станат по-силни от бащата.

Разправяше ми един баща: „Хванаха ме двамата ми синове, държат ме – и жена ми ме налага. Един ме държи за главата, друг – за краката, а жена ми ме налага. Ти ако си на моето място, какво ще правиш?“. Рекох: „Ще търпя.“ „И аз съм от тия“. Пита ме някой: „Ти защо не си женен?“. „Защото не искам да ме бият“. Той после ме пита: „Ти защо не се ожени?“. „Не искам да ме бият“. Онзи, който се жени, трябва да знае ще го бият ли, или не, трябва да е ясновидец. Ако синовете, които ще дойдат, ще го бият – да се откаже. Ако няма да го бият, ако ще живеят по любов – тогава да се ожени.

Това е само един пример; аз го вземам, но той е изключение. Не че всички са ги били, само едного са били. Толкова бащи има, които никак не са бити. Тарас Булба²² като изпратил синовете си да се учат, като се върнали, той искал да знае колко са се подобрили. Тарас Булба най-първо набил по-младия син, но като дошъл големият син, той набил баща си. И

бащата казва: „Ти си се научил“. Бащата удря и синът удря – и бащата казва: „Така те искам, да удряш“.

В света трябва да се борим. Човек трябва да удари с любов и онзи да се търкули; да удари човек със знание и онзи да се търкули. Търкулването значи човек да се движи. Аз по някой път не харесвам нещата. Представял съм ви работите и вие казвате: „Учителя говори за любов“. За любов говоря, но аз правя наблюдение – никъде няма любов. Гледам в тревата, че две същества са се хванали, давят се. Гледам, че онзи паяк е хванал една муха. Тя бръмчи, моли се, а той ѝ казва: „Така е предопределено, ти трябва да се жертваш“. Питам паяка: „Защо я хвана?“. Той казва: „Моя работа е“. Рекох: „Не е право“. Казва: „Не е право, но закон има – тя какво търси тука?“. Питам: „За мой хатър не можеш ли да я пуснеш?“. Казва: „Че кой си ти?“. „Аз съм по-силен от тебе. Ако ти не ме послушаш, ще ти покажа кой съм“. Той пита: „Че ти по-голям ли си от паяците?“. „Много по-голям съм. Ти ще ме слушаш. Ако не – имам един закон“. Паякът казва: „Говориш ли истината, или се шегуваш? Да не би ти да си голям паяк?“. „Аз съм най-големият паяк.“ „Щом си най-големият паяк, добре“ – и той започна да къса мрежата и остави мухата свободна; каза: „Да нямам беля“.

Вие какво ще разберете сега, ако го разбирате по човешки? Но има един закон: на паяка мога да му предам това не с думи. Аз мисля и пращам известни вълни, казвам: „Пусни мухата“. Пращам известни вълни и произвеждам една дисхармония. Като пращам тия вълни, той започва да ги чувства и най-първо се спира. Първо искаше да я оплете, но като пратих мисълта, той се спря. Дойде до едно такова място, че вече тия мои влияния не можеше да ги издържи – и той или ще избяга от паяжината, или ще започне да къса тази паяжина. Щом се ослуша, аз спрях да мисля. По някой път нищо не казвам и паякът изяде мухата – наблюдавам го как я яде. Виждал съм паяците как я оплитат. Мухата бръмчи, а той я оплете, после дойде до врата ѝ, изпие сока ѝ. След като я изяде и повече няма нищо, откъсне я и пак направи паяжината – да няма престъпление.

Сега да оставим паяците. Ние как трябва да живеем? Там седи философията. Всеки човек трябва да бъде един добър

проводник на Божественото. Всеки човек трябва да бъде проводник на духовното и всеки човек трябва да бъде проводник на човешкото. Това са три необходими неща, за да се изпълни Волята Божия. Трябва да бъдем проводници на Божествената енергия, на духовната енергия и на човешката енергия. На човешкото – значи на човешката мисъл. Всички трябва да бъдем проводници на Божествената любов и на Божествената мъдрост, за да видим каква е Волята Божия. Тогава ще поправим живота си и животът ни ще бъде ясен като днешния ден. *(Вън е ясно и слънчево.)* Ако има престъпление, ще има облаци; ако има по-големи престъпления, ще се явят дъждове и бури. Но ако живеем както трябва, Бог ще превърне всичко за добро.

Помнете едно нещо: ние се намираме в една преходна епоха в света. Старият свят си отива с всички свои порядки. Нашата мисъл е била малка като едно дете, но щом като то стане на 21 години, казва: „Аз съм млад, но като възрастен човек ще живея“.

Трябва да знаем, че всичките хора страдат. Не ние страдаме – единственото същество, което страда, това е Бог. Ние се мъчим, гневим се; а туй, което страда и съжالياва в нас, казва: „Създадох тия хора, дадох им всички блага, но те не ги оценяват и изпитват Моето търпение“. Бог не е от слабите, Той може да ги смаже, но търпи. Той страда и казва: „Станете умни, не Ме предизвиквайте. Ако Аз изляза вън от Себе Си, да стана като вас, ще изпопердаша всинца ви“. Седи Той и ние казваме: „Слабо същество е онова, което страда“. То е силното в света.

Това, което не страда, е слабо същество; онова, което страда, е силното в света. Онова, което не страда, то е слабото. Дотогава, докато страдаме, ние сме силни. Дотогава, докато мислим, ние сме силни. Дотогава, докато работим, ние сме силни. Щом не работим, ние сме слаби. Щом не мислим, ние сме от слабите. Щом не страдаме, ние сме от слабите. Вие имате понятие, че не трябва да бъдете от старите хора. Ние трябва да влезем в страданията, да станем съучастници на Неговите страдания.

Тази война, която става сега, е за добро. Не че самата война е нещо добро, но това зло, което съществува, не може да се

изправи по друг начин. На тях хора две хиляди години им се проповядва – не разбират. И сега идва войната. Казват: „Не може ли без война?“. Щом сега се бият – не може. След като се бият, всичките набрани енергии като изчезнат, ще спре войната. Хората се бият с желязо. Ако го няма този предмет, войната ще престане. Един ден като нямат пушки, като нямат барут, като нямат взривни вещества и аероплани, като нямат автомобили и танкове, с какво ще се бият? Един ден ако Господ им вземе ръцете, ако им вземе краката, ако им вземе очите, ако им вземе сърцата, с какво ще се бият? Днес се бият, защото имат ум. Ако Бог им вземе всички тях работи, с какво ще се бият?

Та казвам: аз не съм против войната. Има една война, която е по любов. Всички воюват. Аз съм против войната, която е без любов. Ако една война ще произведе по-голямо благо, отколкото ако хората не се бият, аз съм за тази война. Но ако една война ще произведе повече нещастие, отколкото ако хората не се бият, аз съм против войната. Аз съм против всяка постъпка, която произвежда повече страдание, а по-малко благо. Аз съм за всяка постъпка, която ще произведе повече благо, отколкото повече страдание. Казват: „Да не се бием“. Това е много общо казано. Ако една война ще произведе по-голямо благо за свободата за цялото човечество – да се бием. Аз съм против тази война, която ни разваля.

Това е вече едно определение, то е разумното в света. Войната не съществува за първи път. Тя съществува и за напредналите същества, и за ангелите. Ангелите също воюват сега, и хората воюват. Казвам: всички трябва да воюваме с любов; всички трябва да воюваме със знание и с мъдрост. Всички трябва да воюваме с истина и за свобода. Туй, което носи свобода, туй, което носи истина, туй, което носи мъдрост, което носи знание, което носи живот в себе си – ние сме за това.

Казвам: сега не бъдете пристрастни, не спорете кой трябва да победи. Ние сме за победата на Любовта в света, ние сме за победата на Мъдростта в света, ние сме за победата на Истината в света. Ние сме за победата на живота в света, ние сме за победата на знанието в света, ние сме за победа на свободата в света. Ние сме за доброто ядене, ние сме за доброто дишане и за доброто мислене. Максими трябва да имате. Всички трябва

да ядем, всички трябва да дишаме, всички трябва да мислим. Благата, които Бог ни е дал, ние ще ги оставим. Един ден ние ще напуснем Земята и ще се явим при Господа. Какво ще Му занесем?

Напуснете вашите стари възгледи. Бъдете верни на Любовта, бъдете верни на Мъдростта, бъдете верни на Истината, верни на знанието, верни на свободата, верни на живота, верни на доброто ядене, верни на доброто дишане, верни на доброто мислене. Това е разрешението. Всеки един трябва да го приложи, да направи нещо от себе си. Трябва да бъдем от тия, които ще оправят света. После не се произнасяйте за всички тия водачи на човечеството, не мислете лошо за тях. Гледайте онзи капитан, който ръководи един параход: каквото знае, човекът ще го направи. Без него е още по-лошо.

Та казвам: онези, които ръководят съдбините на света, които са турени над съдбините, разбират работата. Вас ако ви сложат, как ще оправите България? Мислите ли, че е лесно да се оправи България; да се координират тия хора, техните интереси? Това е много трудна работа – да ги организираш. Но ние трябва да внесем нещо. Вижте аз как разбирам това. Съвременното човечество е затворено в един салон, където няма въздух. Ние ще дойдем да разбием тия прозорци, да влезе въздух.

Всеки трябва да стане проводник, за да влезе една енергия на любов в човечеството, всеки трябва да стане проводник, за да влезе една енергия на Божията мъдрост в света. Трябва да станем проводници на енергиите на Божията истина в света – проводници се изискват. Казваме: „Господ ще дойде отгоре“. Това е механическо схващане. Той ни е направил по образ и подобие на Себе Си, за да работим сега заедно. Къде е Неговият образ сега? Гледам, някои тук сте се влюбили, всеки си има по една възлюбена. Мъжът е хванал своята възлюбена под ръка – хубаво е това. Но ако аз се влюбя само в един косъм и търся само него, какво щеше да стане с другите? На главата си имам 25 хиляди, всички трябва да ги обичам.

Някой казва: „Моята жена“. Жена ти като си замине, къде ще я намериш? И жената къде ще намери своя възлюбен? Ти обичаш тия пари. Като ги дадеш на бакалина, къде ще ги намериш? Чудни са хората! Единственото реално нещо, което

трябва да свършим, какво е? Единственото реално в света – това е само Бог: Бог в любовта, Бог в мъдростта, в знанието, в светлината, Бог в свободата, в истината, в правото в света. Казвам: всички сега трябва да бъдете верни на Господа.

Един приятел идва при мене. Всички имат мнение. Аз съм за всяко хубаво мнение. Когато едно дете прави нещо хубаво, радвам се. Когато едно дърво дава хубав плод, радвам се и на него. Като тече реката, пак се радвам – радвам се на всичко в света. Всичко в света е за добро и всичко в света носи добро. Казвам: трябва да станем проводници на Божественото, но не по закона на насилието, защото насилието съществува в света. Ако поддържахме насилието, ние не носим нищо ново в себе си. Поставете този закон: отвън нека има насилие, но отвътре във вас да няма никакво насилие. Нека да имаме един живот без насилие. Аз искам отвътре да бъдете силни.

Казвам: който обича, е силен; който знае, е силен; който е свободен, също е силен. Който е здрав, той е свободен. Желая на всинца ви отвътре да бъдете свободни, а отвън да бъдете ограничени. Отвън ние не можем да бъдем свободни – на физическото поле никой не е свободен. Само в Бога е свободата. Щом Бог е вътре в тебе, ти си свободен. С Бога сте свободни, без Бога не сте свободни. Това определя свободата. Човек, в когото не прониква Божията любов, Божията мъдрост и истина, е ограничен човек. Този, в когото Бог прониква, е свободен. Бог ще мисли дали той знае, или не знае – и ще започне неговата свобода. Той е силен човек.

За да бъдем силни, непременно трябва да знаем, да бъдем проводници на Божественото. Като се срещаме, всеки трябва да вижда в другия проявлението на Бога. И където го видим, да имаме всичкото уважение и почитание към него. Там, дето е човешкото, може да си кажеш мнението. Аз съм за критиката, ако постъпваш по човешки. Някой казва: „Аз трябва да му платя“. Питат го: „Защо го биеш?“ „Има да ми плаща. Ще го бия, понеже е закъснял с изплащането“. Казвам му: „Хубаво, но остави го, мене удари“. Кой от вас би направил това? Христос, Който дойде да спаси света, защо остави гърба Си да Го бият? Казваше: „Нямам ли власт да поискам 12 милиона ангели да Ме освободят?“. Но как ще се спаси светът? Ангелите не са слаби същества. В Стария Завет имаме един ангел,

който се явява една вечер и поразява 15 хиляди. Колко ангели се изискват, за да очистят българите?

Няма по-страшно оръжие от оръжието на Любовта. Няма по-страшно оръжие от оръжието на знанието, на Божията мъдрост. Няма по-страшно оръжие от оръжието на Истината – най-страшните оръжия са те. Казвам: въоръжете се всички. Но не да кажем сега: „Ще се съдим, няма какво да правим“. Ще турим ума си на работа, ще турим и сърцето си на работа. Това е, което Господ иска от нас сега.

*Това е живот вечен, да позная Тебе,
Единаго истиннаго Бога
и Христа, Когото Си изпратил.*

37. лекция, 25 юни 1941 г., сряда, 5 ч., София, Изгрев

САМООБЛАДАНИЕ

*Отче наш
Изгрява Слънцето
Размишление*

Всички трябва да работите. Всички ще напишете по едно писмо на някой ваш приятел, едно кратко писмо. Някой от вас може да напише как е бил в класа, някой може да напише на приятеля си, че е ходил на екскурзия, някой може да напише, че е направил посещение някому. Каквато и да е работата, едно хубаво писмо ще напишете на един ваш приятел и ще се подпишете.

Сега хората остаряват, когато започнат да мислят, че много знаят. Щом започнете да мислите, че много знаете, вие сте в старостта. Многого знание на човек е като да туриш един товар – и започваш да усещаш, че е тежък. Колкото повече усещаш тежестта, толкова тя е по-голяма. Голямата тежест състарява човека. По възможност човек трябва да носи малка тежест. В ума си не трябва да носите тежести. Всяка мисъл и всяко чувство трябва да бъде леко, да не ви тежи. Някой казва: „Тежи ми нещо на сърцето“. Извади тежестта от сърцето си! Друг казва: „Тежи ми нещо на ума“. Извади този товар от ума си! И на тялото нещо му тежи...

После мнозина от вас трябва да се научите да пишете. Щом дойдете до истината, тази част на стрелката показва, че трябва да се каже истината. Знаеш ли какъв ум трябва да имаш, за да кажеш истината? Ти виждаш нещо и трябва да го нарисуваш естествено. Човек, който вижда лошото в хората, той не знае какво нещо е истината. Истината седи в това – и в най-голямото лошо да видиш хубавото. Това е истина: и в най-лошото да видиш хубавото, доброто. Да виждаш най-лошото в доброто – това не е истина. Някой казва: „Аз виждам истината“. Истината е да видиш доброто и в най-голямото лошо.

Мислите ли, че една тигрица, която дави някое животно, от омраза го прави? Хванала е животно и го дави от лю-

бов, заради любовта към децата си го дави. Ако нямаше любов към децата си, ни най-малко няма да хване да го дави. Неразбраната любов ражда кривата ревност. Някой път вие ревнувате, оплаквате се, че хората не ви обичат. Това не зависи от вас – то съществува от хиляди години. Чувството на ревност съществува, но не сте го изобретили вие. То съществува и между най-възвишените същества, само че тяхната ревност е от малко по-друг характер, а вашата е от друг.

Например, да кажем, че рисувам. По някой път мога да нарисувам такъв един образ. (*В оригинала рисунката липсва.*) Това е неразбиране, изкуство ли е то? Не е. Това са детински неща. Вие се възхищавате, но за мен то има съдържание. Тая уста, този вдлъбнат нос, тия линии – от тях вече имаме една представа за характера на човека. Виж носа, за да видиш какъв е човекът. Виж ухото, за да видиш как се проявява. Виж устата, за да видиш какъв е той и как се проявява в дадения случай. Например на някой от вас устата показва стеснение, устните показват, че се намирате в стеснени условия. Като гледам устата на някой, виждам, че сърцето му не е свободно. Като гледам носа на някой, виждам, че умът му не е свободен. Като гледам ухото на някой, виждам, че тялото му не е свободно. Някой път ухото е близо до главата, а някой път е отдалечено.

Казвам: когато изучавате човека, трябва да бъдете много благородни, за да не би по външните признаци, които той има, да си съставите едно неправилно понятие за него, да кажете: „Той е лош човек“. Под думите *лош човек* ние разбираме човек, който е в дисхармония с нас. Общото понятие е това. Някой човек по мисъл, по чувство, по постъпка не ни хармонира. Казваме: „Лош човек е, той няма обхода“. Сега ние трябва да имаме една обхода, трябва да имаме една мярка. Тази мярка откъде ще я вземем?

Както сте насядали, едни държите ръцете си прекръстосани, други ги държите надолу, на други те са отдалечени, а някой е турил крака си отгоре. Всичко това защо е? Ако речеш да измениш един стар навик, знаеш ли колко е мъчно. Ще искаш пак старото... Да кажем, че имаш някой път слабост, сърби те някъде и казваш: „Няма да се почеша“. Като те засърби, неволно ще се почешеш. Недей да се чешеш! Мислиш, че като

се почешеш, ще ти мине. Няма да ти мине. Като се почешеш веднъж-дваж или три пъти, тия неща остават във вашия характер. Сърби те, казваш: „Няма да се чеша“. Ти упорстваш и искаш да имаш характер. Нека те сърби, нека да изтърпиш нещо. Заболи те нещо – ти не можеш да търпиш. Ще си кажеш: „Не ме боли. Онзи, който го боли, е друг. Мене не ме боли. Ти искаш да ме убедиш, че мене ме боли“. Най-последно навикът ще те убеди, че те боли кракът, ти ще повярваш – и кракът наистина ще те заболи, нищо повече.

Вие ще кажете: „Това е философия“. Следете вашата вяра. Заболи ли ви кракът, работата е много проста – станало е свиване на капилярните съдове, преминало е повече електричество в тази област, свили са се капилярните съдове и става напор. Кръвта, която минава там, не може свободно да премине. В кръвта се намират твърди частици, които, като минават, образуват триене. Образова се известно възпаление и вие чувствате болка. Ако държите вашата мисъл в естествено положение, ще изпратите доста топлина на крака. Като ви заболи кракът, изпратете му топлина, направете му един топъл компрес.

Като ви заболи нещо някъде, не ходете да разправяте за болестта. Вие ходите и разправяте какво ви боли, казвате: „Боли ме хълбокът“. Твоят хълбок оздравява, но онзи, на когото разправяте, него го заболи хълбокът – предавате си болестта. Най-първо следете в себе си; има състояния във вас, които трябва да ги наблюдавате. Минава един човек, плюе или се изсекне, а ти го видиш, намръщиш се. Ти не си господар на носа. Видиш ли го, ти си извади поука. Този човек е дошъл, иска да направи добро и казва: „Пари нямам, но каквото имам в носа – давам го“. Понеже това е богатство, което седи в носа, то образува някаква мекота в него. И човекът казва: „От ценното, което имам в носа, давам“.

Така го тълкувам аз, но то не е точно тъй – този човек няма поведение, не знае как да се обхожда. Така е: че не знае да се обхожда – не знае; но ние трябва да дадем едно хубаво тълкувание. Тогава какво ще направиш? Той като замине, ще идеш да заровиш това съкровище. Той ще се изсекне там, а ти чакай, като си замине, и вземи една клечица, отвори една дупка, закрий го, тури знак после къде заравяш това съкровище.

Бих желал тук, на Изгрева, който плюе някъде, тази плюнка да се зарови, тя е ценна. Писанието казва: „Ще залича греховете ви“. Господ като мине, вижда много неща, но Той всичко заличава и казва: „Няма да спомена вече престъпленията ви“.

Та казвам: трябва ви един нов начин за постъпване. Всеки ден, като се срещате, трябва да откривате нещо ново в другия. Вие не се стремите да откривате хубавите работи в себе си, но търсите дребните неща на баба ви, на дядо ви. Ред поколения са оставили всякакви старини. Намери човек някаква старина, но защо я държи? Държи я за спомен от дядо си. Има един навик – дядо му е обичал да плюе – и той плюе. Дядо му е обичал да пие винце – и той пие. Дядо му е обичал да пуши цигари – и той пуши. Дядо му е обичал да носи бир-бучуклия гащи – и той носи като него. Докато се научат българите да носят панталони, доста възражения правеха, казваха: „Какво са турили тия кюнци, нахлузени на краката? Безобразие, такива гащи носят ли се? Бир-бучуклия разбира“.

Сега модерните панталони са широки, а турските са прилепнати. Това има психологическо разбиране. Ако река да ви обяснявам, то е губене на време. След като ви го обясня, каква полза ще имате? Вие имате една добродетел, но има нещо, което стяга добродетелта. Защо стягате добродетелта? Аз често забелязвам някои деца. Има някои деца или някоя жена, като погледнеш краката им – съберат ги. Турците скриваха ръцете си, гушата си, да не ги видят и да не се съблазнят. Пък в новата култура всичко туй се отваря – да се виждат ръцете, вратът. Казват: „Господ го е създал хубаво“. И той отваря ръката – да бъде, както Господ я е създал; да е хубава ръката, и вратът да е хубав.

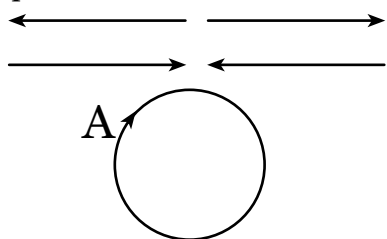
Като ги видиш, от тях трябва да излиза светлина и топлина. Като пипнеш тази ръка и е студена, защо ти е? Тя е като от мрамор. Трябва да е топла, да видиш, че има движение. Ръката предава нещо магнетично. По някой път аз бих ви препоръчал, като останете сами в стаята, да се съблечете. Гледам ви тук – голтаци ходите, но това е безобразие. Ти ще се съблечеш гол в стаята си и ако се харесаш, тогава ще излезеш така. Като се гледаш, нищо да не те съблазнява. Като погледнеш походката си, ако има нещо да те съблазнява, не ходи да поставяш своята съблазън навън, да ходиш гол. Гледам, един тръгнал

гол и турил едни гащи. Ако искате голи да ходите, ще си направите едни гащи, но хубави гащи, да прилягат по тялото. Като ходите отвън, не ходете с обикновените си бели гащи. Направете си такива да прилягат – или бели, или червени, или сини, но като ги турите – да прилягат. От трико може да ги направите. Тогава с тях можете да излезете.

Един морал трябва да има. Онова, което изявяваме, трябва да има нещо хубаво, за да го изнесем. Ако ръката е хубава, изнеси тази ръка; но най-първо работи, за да е хубава. Не е лошо това, но казвам: не трябва да създаваме съблазън един на друг, да се критикуваме. От всяко нещо ти трябва да си доволен и другите да са доволни.

В новото възпитание трябва да се внесат нови мисли, нови чувства, нови постъпки. Критиката действа ужасно, тя обезвещава хората. Има хиляди дадени правила, но те не ни ползват. Това мяза на военщина. Може да се внесе един механически порядък, но такъв порядък се отразява зле. Пък и потребно е някой път за порядъка на тялото да се изисква свобода. Но порядъкът на сърцето изисква още по-голяма свобода; а за ума още по-голяма свобода се изисква. Та казвам: свобода трябва да внесем вътре в живота. Внесете най-първо свобода за вашето сърце. Вие седите и се безпокоите. Казвате: „Еди-кой си не ме обича“. Ако не ви обича, намерете причината за тази необич.

Двама души не се обичат по единствената причина, че вървят в различни посоки. Кои от тях се обичат? Тия двама се срещат и това е един път. Това колело е от стар окултен произход. То е змията, която, така

съединена, е безопасна. А е главата на змията. Тя си е хванала опашката. Докато змията държи с главата си опашката, тя е безопасна. Щом този кръг се отвори, веднага змията става опасна. И в електричеството

имате същото движение. Обичта сега върви по права линия. Всичко това търси да разкъса кръга. Щом разкъса кръга, веднага това разкъсване произвежда поражение. Някой път в себе си имате една мисъл, която ви поразява – вие сте скъсали

този кръг. Като излязат тия енергии от кръга, какво ще стане? Този извор може да бъде в сърцето, може да бъде в мозъка, в крака ви, в гръбнака, в корема ви може да бъде или в гърдите ви. Всякога от тия удари произтичат много болести.

Казвам: най-първо ще се научите да се самовладеете. Седи някой човек, напада ви – вие нямате въздържание, не сте търпелив. Кой е търпелив? Търпелив може да бъде силният човек; слабият не може да бъде търпелив. Бог е търпелив, за да задържи силата Си. Едно дете, което не може да задържи един кон, не е търпеливо. Онзи всадник, който се е качил на коня и го държи, той е търпелив. Ако вие не можете да задържате себе си, ако не можете да задържите вашия ум и веднага избухвате – значи силата ви е малка. Ако не можете да задържите вашите чувства – силата ви е малка. Ако в тялото, като вървите, вие не владеете органите си – слаби сте.

Казвам: най-първо трябва да станем силни – силни органически, силни по сърце и силни по ум. Тази сила няма да дойде по наследство – върху това трябва да се работи дълго време. Някой път седиш и вътре се дразниш. Свири някой на пианото, дразни те. Говори някой и виждаш, че работите не са свързани, не са логични. Религиозните говорят някои работи, заблуждения имат. Представят за онзи свят това, което не е. На мен само какво са ми разправяли за онзи свят, какво са виждали... Тия неща са верни, но това не е онзи свят – туй са ред картини и филми. Ходил е някой на един филм, вижда войната, но това е филм, а не е войната. Това е една малка картина, взета от някой сюжет от бойното поле.

Трябва да се влезе сега в Божествения свят, където са разумните същества. Само тогава човек може да се облагороди. Стремете се по мисъл и по чувство да се свържете с напредналите същества. Земята е пълна с тях, но вие не можете да ги намерите. Казвате: „Къде да ги намерим тия същества?“. Всичките ония същества на Земята как намират Слънцето? Я вижте онзи щурец: направил е дупка и я е турил оттам, отдето ще изгрее Слънцето. Като изгрее то, да може да хваща лъчите на това слънце.

Казвам: всичките ония добри хора в света мязат на западени факли. Като пътувате вечерно време и като се приближите към тях, те ще ви ориентират в пътя, по който вървите.

Сега вие имате за себе си известни понятия. Това е вярно, но кое показва настоящото състояние? Ако се учите десет години, по какво се отличавате? Вие влизате като едно малко невинно дете, но не знаете да пеете. Вие сте добър, но умът ви не е развит, умение за пеене нямате. След десет години се научавате да пеете хубаво, да свирите хубаво – значи имате придаден един плюс. Десет години като се занимавате с математика, също имате един плюс. Десет години се занимавате с инженерство – вече имате понятие как се строи. Десет години сте изучавали земеделие – имате един плюс, приложен в живота.

Например десет години сте изучавали психология, душите на хората. Някой казва: „Изучавам психология“. Много мъчно е да се изучава психологията, понеже нямате нищо видимо в дадения случай. Ти при този човек, като го видиш, имаш само едно чувство. Казваш: „Хареса ми“, но то е една илюзия. Аз мога да скрия под благовидния си израз един свой недостатък. Трениране е това. Трябва да видите дипломатите. Религиозните хора, понеже искат да бъдат прями, винаги вземат сериозна поза. Никаква религиозност не е това. Сериозността подразбира, че ти имаш някоя важна мисъл, която те занимава, или някое чувство, което те занимава – там има сериозност.

Детето, като види една череша, оценява колко струва. Колкото черешата е по-хубава, неговото внимание е по-съсредоточено; колкото черешата е по-недоразвита, вниманието му е по-малко. Психологически можеш да разглеждаш какъв оттенък имат очите. Като види плода, човек има една усмивка. Някой ще погледне черешите, но седи спокоен. Щом не обича тези плодове, той казва: „Не ме интересуват черешите“.

Всички търсите щастие в живота, търсите пътя, по който трябва да дойде новият живот. Новият живот ще дойде по пътя на сърцето. Правилният живот не може да дойде, ако пътят на сърцето не е отворен. Сърцето е цял един свят. Всички тия пътища на сърцето трябва да са построени така добре, че ходовете, по които животът ще дойде, да могат да текат правилно. Ти седиш и се безпокоиш – пари нямаш. Някой казва: „При сегашните условия нямам памет, не мога да мисля“. Добре, но ти нямаш памет, понеже мислиш за много работи. Разсейва се човек.

Аз съм привеждал онзи пример, дето един американски професор отишъл на пощата и си забравил името. Това са изключения. Чиновникът му казва: „Моля, кажете си името“. Професорът казва: „Извинете“ – и отива да пита жена си за името. Среща го на пътя един негов приятел и извиква името му. Професорът отива пак в пощата и си казва името. От какво зависи това? То зависи от голямото неспокойствие. Набрала се е млечна киселина в мозъка.

Мога сега да ви обяснявам, но тия обяснения няма да ви ползват. Когато се намали млечната киселина в човешкия мозък, пирамидалните клетки, от които зависи човешката мисъл, не могат да функционират. Ако разгледате повърхността на мозъка, тези живи клетки имат крачка, че когато човек започва да мисли – съединяват крачката си и теченията стават правилно. Като се съединят клетките, токовете минават правилно. Когато се намери млечната киселина, клетките свиват крачката си и мисълта е разкъсана. Дойде ли се някъде да не са съединени крачката на тия клетки, мисълта върви трудно. Историческата памет е напред челото. Ти искаш да си спомниш нещо, но то не иде, не иде. Пък музикалната памет е на средата на челото, но встрани, а паметта за цвят е в долната част на челото. На разните места на челото специфична памет има.

Казвам: в новото учение ти трябва да знаеш как да възпитаваш мозъка си, как да възпитаваш сърцето си. Намери някоя добра черта в някой човек заради самия тебе. Че той може да е човечен, но в дадения случай да не се обхожда добре с тебе, но да се обхожда много добре с другите. Намери причината защо той се обхожда с другите добре, а с тебе не. Не вземай мисълта, че ти си на правата линия, а той – на кривата. Мисли, че той е на правата, а ти не си на правата страна, понеже в себе си лошото по-лесно можеш да го поправиш, отколкото в другите. Аз лошото в мене мога моментално да го поправам, но в другите не мога така лесно да го поправам. Ако взема в мен неговата погрешка, лесно мога да я поправам.

Да допуснем, че някой пътник пътува отнякъде, но има високо развито чувство на самоуважение. Три дена той не е ял и идва при вас. Вие имате хляб, но не искате да му дадете: този човек не ви хваща око. Казвате: „На такъв човек хляб не

искам да давам“. Какво ще стане с този човек? Ще ви намрази. Не, като го срещнеш, ще кажеш: „Много ми е приятно, че ви срещам“ – ще го нахраниш и ще го посрещнеш. И като дадеш на този човек, не да даваш като на някой слуга, но с всичкото уважение – така, както даваш на себе си. И в чувствата си да имате същото уважение и почитание към него.

Казвам: в такива класове, както сте тук събрани, вие изгубвате самоуважението; не се уважавате достатъчно. Някои от вас са по-развити, знаят повече, но тук се обезличават. Вие казвате: „Той е завършил химия, но не ме интересува какво знае“. Някой е музикант – вие кажете: „Не ме интересува“. Кое ви интересува? Но сте станали такива, че само като усетите, че някой има пари – вече ви интересува. Че по химия знае, че музика знае – не ви интересува. Като има пари и каже, че може да ви послужи – вие сте вече много любезни, но това е лицемерие. Той си има пари – нека да си има, нека да си ги обича, защото парите са една развалена жена. Тя се усмихва на всички; в който и джоб да е, не протестира, всички обича. И с разбойника, и с развратника, и със светията тръгва. Казва: „Все едно ми е“ – безразлично ѝ е, ни най-малко не се оплаква.

Аз виждам известна добра страна на парите. Казвам: бих желал да имам характера на парите, че в който и джоб да съм, да ми е все едно, да не ме интересуват хората кой какъв е. Аз искам в джоба да бъда, нищо повече. Какво има да се безпокоите, че някой човек е лош. Господ не се безпокои, вие се безпокоите. За Господа този човек е един цвят, той е само един вид екземпляр. Няма двама души, които да са еднакви. Този, лошият човек, е един екземпляр, един специфичен цвят, бодил. Държат го, за да го показват някъде. Вие не трябва да сте недоволни от него. И при вас е така – дойде ви една лоша мисъл, вие не можете да се освободите от нея.

Първото нещо – старайте се вечерно време, преди да си легнете, да почистите съзнанието си. Бог не обича да държим нечисти работи в ума и в сърцето си. Очисти съзнанието от набраните неестествени неща в сърцето, освободи се от тях. Вие не можете съвършено да се освободите, но поне наполовина трябва да се освободите. Ще кажете: „Нямам време“, но една лоша мисъл, едно лошо желание ще ви отнеме много повече време. Ако не намерите време днес да се освободите от него, после ще ви вземе повече време. Сега тия работи са

необходимими. Това психологически е необходимо за тялото ви, защото за да се обновява това тяло, то не трябва да се претоварва. Чрез сърцето и чрез ума си ние разваляме тялото, понеже чрез нашите мисли и чувства покваряваме кръвта си. Тази кръв е носителка на всичките болести. Тогава лошите мисли започват да се наслояват долу в пръстите, в коленете, в ставите, в гръбначния стълб, в храносмилането, в дихателните органи, най-после се отлагат в кръвта – и ти започваш да чувстваш неразположение в мозъка, тъмно ти е, мъчно ти е.

Казвам сега: научете се да бъдете философи. Двама души като се карат, не питайте защо се карат, седете и ги гледайте. Кажете: „Колко хубаво си говорят, колко откровено, никаква лъжа няма в тях“. Единият казва: „Ти си такъв, ти си онакъв“. Другият казва: „Ти не си щедър“. Той говори истината. Онзи ти казва: „Не знаеш“. Ти отговори: „Не зная, разбира се. Какво зная? На Слънцето не съм ходил, на Месечината не съм ходил и по звездите, всичката земя не съм заобиколил, на дъното на океана не съм бил“. Онзи казва: „Нищо не знаеш“. Прав е човекът. Рече ти: „От градеж нищо не разбираш“. Казваш: „Разбирам малко“. Какво разбирам от градеж? „От рисуване и от литература не разбираш.“ „Разбирам, но не мога да рисувам. От литература не разбирам, но всички велики автори ги зная.“

Онзи казва: „Ти не си религиозен“. На много религиозни хора съм казал: „Я ми кажи, с коя дума Мойсей е започнал най-първо?“. Отговаря: „В началото...“ „Това е на български, но кажи ми Мойсей как го казва“. Не знаеш ли? По мойсеевски ще ми кажеш. Някой англичанин ще ми цитира така „В началото“: „At the begining“. Кажи ми, как каза Мойсей? Кажи ми и как каза Христос? На кой език говори Христос? Христос не говори на български. Вие цитирате Христа. Цитирай, както Христос е казал. Как ще Го цитираш? Как е казал Господ? Цитирайте, както Господ е казал. Ако аз дойда при вас, когато се говори на първия език, няма да ви говоря нищо, но ще ви нося една кошница с най-хубави черешки – ще ви се поклоня и ще ви дам кошницата. Това е Божественият език. Ще се помъча и на български да ви превода съдържанието: това дърво аз не съм го садил – на мен ми го даде дядо ми, донесъл го е от странство. То роди първите черешки, понеже аз исках да ви покажа какво нещо е Божественият живот. Донесох ви от тези плодове и искам да ги опитате, да ми дадете вашето мнение за черешки-

те. Това, което човекът е почувствал от черешите, то е Божествено; и това, което аз съм почувствал вътре, то е Божествено.

Вземете думата *добро* на български и на английски. В английския думата има други трептения. На английски има две условия, значи доброто има два зародиша. Аз така го тълкувам на английски. Едното условие е на сърцето, другото е на ума. Човек за да бъде добър, трябва да има един отличен ум и едно отлично сърце, здрава воля и здраво тяло. Англичанинът е практичен. Българинът казва: „Добро е“. Добро е туй, което е излязло от Бога и което дава плод. След туй казва: „На това добро, което е излязло от Бога и което дава плод, трябва да му се дадат условия, да го използваме хубаво“. Българинът казва: „Доброто, което вземеш, трябва да даде нещо“. Българинът казва още: „*P*-то показва, че като вземеш доброто, трябва да го дадеш не само на един, но на всички“. Българинът е много практичен; той казва: „За всички трябва да оставиш по малко“. При българите майката за всички ще остави по една лъжица мед.

У птиците не е така. Птицата като носи благото, едното дете, като ѝ покаже устата си, казва: „Мамо, колко те обичам“. И тя даде нему, пък другите църкат. Птицата казва: „Няма за вас“. После отново носи – и което пак си покаже устата и ѝ каже: „Мамо, колко те обичам“, тя на него даде. Децата на птиците в това отношение много се сърдят, понеже бащата и майката имат пристрастие. Бащата обича някои от малките повече; майката също обича някои от децата повече. Аз съм наблюдавал това – в гнездото има 4–5, които са си показали устата. Като донесе храна и като ги погледне, птицата дойде до едното, тури в устата му; другите, горките, гледат. Тя казва: „Тук ще се учите на възпитание“. Ти не знаеш тайната защо е така. Има нещо между малкото същество и бащата – има голяма привлекателна сила. Това малко същество, на което той ще даде, има по-голяма привлекателност за него. Дойде и майката, но не дава на онова, на което бащата е дал. Тя ще тури в устата на онова, което нея привлича.

Казвам: доброто не може да дойде във вас, ако няма някаква привлекателна сила. Ако вие нямате стремеж към Бога, Той няма да се привлече към вас. Значи що е стремеж? Душата ви трябва да бъде отворена. Това го забелязват учителите. Има учители, при които ще дойде някой ученик. Той може

да е беден, но като го погледне учителят, ученикът е отворен. Каквото казва учителят, ученикът го поглъща. И на учителя му е приятно, че той го разбира. Него ще изкара на дъската, защото смята хубаво, говори хубаво, пише хубаво. Пък другите също внимават, но този импулс го нямат вътре. Човекът трябва да развива този Божествен импулс.

Та казвам: сега ще напишете това писмо. Ще бъдете свободни, всеки ще напише писмото тъй, както иска на него да му напишат. Няма да бъде много дълго, ни една чертичка повече. От 30 реда, нито ред повече. Може да е 10, 20, 30 реда най-много; 10 реда най-малко, не 5 реда; ако иска някой – 10 реда, ако иска – 20, ако иска – 30. От 1 до 3, в тия рамки. Аз ви давам едно благородно число. Едното е Божествено; 2-те е да знаете как да се примирявате; 3-те е как да постъпвате. Първо трябва да знаеш какъв е идеалът; второто е да знаеш противоречията в живота как да ги примиряваш; и три – да знаеш как да се обхождаш. В 10-те ще впрегнеш духа си, в 20-те ще се прояви вашата душа.

Майката гледа да примири родените деца. Тя вижда, че едното не е така даровито, но не може да обясни на децата защо на едното е дала повече, а на другото не е дала. Детето казва: „Онзи, големият брат, колко е здрав, а пък мене си родила хилав“. Какво ще каже майката? Условията са ѝ повлияли, тя не е била господар на условията – и вследствие на това туй дете станало хилаво. Когато майката е била господар на своя ум, на своето сърце, тя е предала най-хубавото нещо. Ако ние не сме господари на ума си в даден момент, не можем да предадем нещо хубаво на другите хора. Ако не си господар, ти не можеш да възприемеш добре нещата. Две злини има: ако нямаме самообладание на ума и на сърцето си, тогава не можем да предадем онова, което трябва да възприемем в света. Ние страдаме от две неща: не можем да предадем както трябва онова, което трябва да предадем, и не можем да възприемем онова, което трябва да възприемем. Тогава се заражда едно противоречие.

После вие мислите, че Господ не ви обича. Това е заблуждение на хората. Всеки, който мисли, че Господ не го обича, носи една човешка идея; една човешка идея ви пошепва вътре във вас. Това е човешко пошепване на вашето радио. Бог ви е създал и Той иска туй, което е вложил във вас, да се развие.

Ако се грижи за едно семе, Бог му е дал условия и му праща слънце. А колко повече изпраща за вас! Пък вие седите и казвате: „Какво съм аз?“. Слънцето изгрява заради тебе, вятърът вее заради тебе, звездите светят заради тебе, всичките хора се движат заради тебе.

Ще попитате: „Какво си мислиш?“. За теб, за онова, Божественото, което Бог е вложил в тебе. Той иска да го обработвате. Като дойде Господ в дома ти, Той иска на черешата да има череша, на сливата да има сливи, домът ти да бъде чист. Не да дойде и да намери всичко нечисто въщи. Ако Господ дойде и намери някой да е ял пастърма, ако дойде и намери у някой повече пари, отколкото трябва, какво ще направи? Колко пари ти трябва на ден? Като дойде Господ, нека да не те намери богат с пари, защото Той ще мине и ще си замине. Като те намери беден и види, че риза нямаш на гърба, ще ти даде хубава небесна риза, ще ти отвори кредит в Божествените банки.

Аз ще ви приведа един пример. Иде една сестра, доста нервна. Тя не е тук, а е друга сестра; тази сестра, за която ви говоря, е отвън. Казва: „Боли ме корем“. Рекох ѝ: „Ти си се влюбила, пък на твоя възлюбен не му е времето да се жени. Ти искаш преждевременно да се ожени, затова те боли корем.“ „Аз нямам никого. Нямам сили в тялото си.“ „Сега искаш да ме лъжеш. Нямаш сила, но ако взема едно дърво, не можеш ли да ходиш?“

Тогава ще ви приведа друг един пример. Разправяше един свещеник за времето на войната през 14-а година. Казва: „Не мога да ходя. Като направя една крачка, клякам. Казвам си: едно време какъв бях, пък сега какъв съм. Седя във Варна пред черквата, че като падна една голяма бомба от тези, морските дреднаути, като гръмна, като се пукна, по едно време не зная какво е било, но се намерих два километра вън от града, в новата махала. Излизам накрая на шосето и не само това, но гледам – нося една тиква. Чудя се на себе си, чудя се на ума си – откъде съм взел тази тиква. Да съм взел хляб, разбирам, но аз тиква нося. Рекох си: слушай, ти на 10 крачки не можеше да ходиш... Сега освен че си изминал два километра, но и тиква носиш“. Аз му казвам: „Значи ти се самоизлъгваш“.

Казвам и на тази сестра: „Има някой, дето тебе те обича, но ти не го обичаш. Обичаш да лъжеш – бяла лъжа е това.

Показваш се, като го видиш, но после пак му обръщаш гръб. Като го срещнеш сега, ще го погледнеш хубаво – и ще ти мине коремът“. И тя после ми казва: „Отболя ме коремът“.

Когато говорим за Любовта, погледне ли ме тя – Господа виждам. Някой човек ме погледне хубаво. Аз трябва да различавам това. Всякога в хората има нещо Божествено. Като ме погледне човек с него, тогава Бог ме е погледнал – това е Божественото. Тогава и аз ще застана с всичкото си уважение пред него. Погледне ме друг, но не е Господ – някой път хората ме гледат. Някой път Бог те гледа чрез очите на хората. Това е момент. И в този момент аз седя с всичкото уважение.

Бъдете благодарни, че Господ ви е погледнал. Като те погледне, тогава ти си весел, радостен, защото Господ те е погледнал. Това не се дължи на хората. Когато се усещаш радостен и весел, това е Божественият поглед. Когато идват хубавите мисли, хубавите чувства – това е Божественото. Когато дойде здравето – това е Божественият поглед вътре в нас. Когато дойдат ония противоречиви неща – това е човешкото.

Та когато идват Божествените погледи, трябва да се радваме. Бог е в сила да преобрази всичко в нас. Казвам: радвайте се на онзи поглед, който Бог предава на някоя звезда, за да може да те погледне, който дава на някой цвят, за да те погледне... Зарадвай се тогава, защото Господ иска да те погледне чрез този цвят. Видиш ли един чист извор – зарадвай се. Господ е този, Който излиза от чистия извор. Ти като идеш у дома си, този извор ще го усещаш и у дома, че блика в тебе. Радвайте се на всичко онова, в което Бог се проявява за вас в дадения случай. Днес ви харесвам.

*Това е живот вечен, да позная Тебе,
Единаго истиннаго Бога
и Христа, Когото Си изпратил.*

38. лекция, 2 юли 1941 г., сряда, 5 ч., София, Изгрев

НЕВИДИМИТЕ ПОГРЕШКИ

*Добрата молитва
Венцр Бенцр*

Какви са противоречията, които съществуват в живота?

Противоречията съществуват в един добре организиран свят; противоречия в един неорганизиран свят не съществуват. В изкуството, в художеството съществуват противоречия. За най-малката погрешка, която ще направиш, веднага казват: „Главата не е направена добре“; или в лицето има погрешка, или в тялото, или в очите има погрешка, или в ушите. Погрешки съществуват и в музиката, в пеенето. В обикновения шум няма погрешки.

Всичките хора са свикнали да живеят в един уреден живот. Те виждат погрешката, но къде е тя – не знаят. Например казват, че някой човек е слаб. Какво подразбирате? Или казват, че слаба му е паметта. В какво седи слабата памет? Как ще го обясните? Някой казва: „Аз много помнех, сега не помня“. Вие, които говорите, с колко думи говорите? Всичките писатели не употребяват еднакви думи. Шекспир е употребил около 12 хиляди, Милтън – около 8 хиляди. Когато четете Шекспир, трябва много думи да търсите в речника. Той употребява някои думи, на които вие не знаете значението.

Да кажем, вие имате едно болезнено състояние, но не знаете къде е причината. Болезненото състояние може да има два източника: може да произтича от нервната система на мозъка, може да произтича от симпатичната нервна система на тялото. Центърът на симпатичната нервна система се намира над пъпа на човека отгоре. Той е стомашният мозък, който се занимава с низшите функции на храносмилането. Аз го наричам това симпатичен център. Там се привличат нещата. Мозъчният център е динамичен. Сега казват: „Симпатичен човек“. Какво значи „симпатия“? Симпатичният човек винаги привлича. Когато симпатичната му нервна система е слабо развита, той е сприхав. Когато тя не е развита, когато не е в нормално състояние, човек постоянно се дразни за най-малките неща.

Някой казва: „Аз не се дразня“. Ако влезе един трън в крака ти, ще стъпиш и ще почувстваш болка. Тогава симпатичната нервна система ще чувства, че имаш болка. Някой ти казва: „Не му мисли.“ „Как да не мисля?“. Този трън трябва да го извадиш от крака си. Докато свикнеш с него, той ще ти направи пакост. Сега и вие може да направите една погрешка. Има погрешки, малки като циганските тръни, има погрешки като тия, големите тръни – глоговете. Това е само за изяснение.

Казвам: когато хората дойдат в едно организирано общество, няма да правят големи погрешки. Например религиозният живот е високо организиран живот, но не тъй, както се проявява на Земята. Защото в това отношение няма същество на Земята, което да няма религиозно чувство, макар сегашните хора да разглеждат религията само в човека. Всичките същества имат религиозно чувство. Щом имаш баща и майка, ти имаш религиозно чувство към бащата и майката.

Хората трябва да се обичат, преди да са дошли на Земята. Как ще го обичате човека; как трябва да се обичате? Вие ще започнете с една неорганизирана работа. Щом дойде до обичта, как трябва да бъде? Няма закон в света, който да ти покаже как трябва да обичаш. Вземете един музикант. Той казва: „Трябва да пееш добре“. Как трябва да пее човек, ухото ще разправя. Учителят казва, че ясно трябва да бъде, но ухото ще покаже ясното пеене. Или меко трябва да бъде пеенето – пак ухото трябва да различи това. Ако тази ципица в него не е правилно развита, много мъчно можете да се справите със самия живот.

Вие били ли сте някой път в положението да кажете, че не можете да търпите? Тук гледам, че някои кипват. Ако ти си войник, каквато дисциплина имат военните, ти ще можеш ли да кипваш? Там може за това да ти теглят куршума. Тук няма куршум и ще кажете: „По любов“; че трябва да те обичат по любов. Каква любов е тази? Любовта е най-висшият организиран живот. Там ти сам ще се съдиш, сам си закон. Под думата *любов* разбирам: аз сам съм закон, сам се съдя. Толкова съм справедлив, че не си позволявам и най-малката погрешка.

Сега, като говорим за погрешките в живота, казвате: „Без погрешки не може ли?“. Може без погрешки. Но ти не можеш да бъдеш бояджия, докато не се оцапаш с боя. Даже художни-

ците, които седят със своята мантия, с четките, колкото и да са внимателни, все ще се оцапат някъде, ще остане малко леке по дрехите им. Някои са внимателни, но на някои постоянно виждаш по дрехите им лекета. У други, без да са художници, виждаш, че дрехите им са оцапани. Някои като вървят, по гърба им има кал. Тази кал, която хората хвърлят, определя характерът им какъв е.

Аз съм срещал само един човек в България, като ходи в кално време, да не падне кал по дрехите и по обувката му. В Шумен беше, когато правех своите изследвания... Казват ми: „Този човек никога не се окалва, тъй внимателно ходи“. Но той като походи 4–5 крачки, извади си кърпата, очисти се. Тъй внимателно върви, тъй стъпя по камъчетата, че няма никаква кал по обувката. Други не съм виждал като него. А този на 10–15 крачки ще извади кърпичката си да си очисти обувката.

В живота е потребна вътрешна хармония, която да имаме към Бога. Имате едно понятие за Бога: че Бог е Любов. Повече е Той – думата *любов* е опаковка. Две същества се обичат и започват да се извиняват. Като обичаш някого, каквато погрешка направи, ти я заличаваш. Но това заличаване не го прави обикновеното същество – любовта заличава погрешките, но и те започват да заличават любовта. Дойдете после до едно състояние, когато казвате: „Едно време го обичах, сега не го обичам“. Какво значи това? Означава следното: „Едно време ясно четях, сега станах на 50–60 години и недовиждам, турих очила“. Че едни очила сложиш, че двойни очила сложиш – очите отново отслабват – и най-после и очилата не ти помагат. Когато очите отслабнат, кои са причините за отслабването им?

Сега аз правя една аналогия, едно сравнение. За да знаем как да възпитаваме ума си, за да знаем как да възпитаваме сърцето си, трябва да знаем, че умът и сърцето са два големи източника, които зависят до известна степен от нас. Има неща, които не зависят от нас. В малките проявления ние трябва да бъдем много внимателни. Когато очите не се употребяват, те отслабват. Ние, съвременните хора, си движим врата. Вратът е много уякнал, а очите седят в едно статично положение. За 20–30 години, като искаш да видиш нещо, но не си обръщаш очите, а обръщаш врата си, очите отслабват. Някой дойде при

мене и ми казва: „Отслабнаха очите ми“. Казвам му: „Ти движиш повече врата, отколкото очите си. На очите ще дадеш работа. Не обръщай врата, но обърни очите си, за да видиш настрани“. Обърни очите си, без да обръщаш врата си.

Някой ще каже: „Ишерет дава“. А без да движиш очите си, не даваш ли ишерет? Ишеретът не е в очите, той е в човешкия ум. Когато мислиш едно и вършиш друго, това е ишерет. Ишеретът не е българска дума, но е съдържателна. После, щом отслабнат очите ти и недовиждаш, някъде ще се блъснеш по пътя. Вечерно време недовиждаш и днес се блъснеш, утре се блъснеш... Някой път може да създадеш много голяма злина на себе си. Всинца, като станете сутрин, затворете си очите без ишерет, без да знаете. Обърнете си очите нагоре, за да вземете един ъгъл.

Окоето трябва да се обърне нагоре или надолу; или като затвориш окоето, да го обърнеш настрани. Със затворени очи трябва да се стараяш, да можеш да видиш нещо нагоре или пък в една или в друга страна. Вие може да направите един малък опит. Някои очи са отслабнали. Правете малки упражнения и ще видите, че след един месец ще има едно малко подобрене, защото на някои очите са съвсем осакатени. Някои трябва да правите упражнения.

Сега това е физическата страна. Щом очите ти отслабнат, с този процес започваш да недовиждаш. Направиш една погрешка, не я поправиш – и започваш да осакатяваш онзи център. Наричат го Божествена справедливост, съвест го наричат. Направиш една погрешка, не я поправиш – и този център отслабва. Направиш втора, трета, четвърта – свикваш и започваш да недовиждаш. Онези, които имат хубави очи, справедливи, веднага ще видят погрешката си. Като обичаш някого, ти го извиняваш; като не го обичаш, не го извиняваш. При онзи, когото не обичаш, смяташ погрешката за много голяма. На какво основание? При онзи, когото обичаш, погрешката е малка.

Аз съм привеждал този пример. Някои хора има, които са много справедливи. Един американски адвокат трябвало да съди един свой приятел, който направил голяма погрешка. Той го осъжда за погрешката на една доста голяма глоба, но понеже неговият приятел нямал пари, адвокатът му плаща

глобата. Ако го извини според закона, ще се мъчи. И той като съдия го осъжда, но същевременно му плаща глобата. Вие ще кажете: „Не е ли глупава тази работа?“. Адвокатът заради себе си го прави, защото ако не го осъди, ще се мъчи, че е направил лицеприятие. Като изпълнил закона, бил доволен. Същевременно той плаща глобата.

Казвам: аз считам тази постъпка за хубава. Ти приятеля си по закон ще го осъдиш, същевременно ще платиш глобата – да бъде доволен и приятелят ти, и ти. Като осъдиш приятеля си, той ще бъде малко недоволен от тебе, но като платиш глобата, ще види, че в тебе има приятелство. Ако го осъждаш, той казва: „Мислех, че в него има приятелство“. Всички хора другояче разсъждават: „Пък мене той ме осъди на най-голямата глоба“. Има малки глоби, има и големи глоби.

Казвам: започнете да изправяте погрешките си. Не изправяйте погрешките, които хората виждат; изправяйте тези, които хората не виждат. Ако ти изправиш погрешките, които хората виждат, там законът ще те хване и ще те теглят през съда. Направиш една погрешка, която законът хваща – и веднага в затвора. Какво ще се изправяш там? Като направиш една погрешка по закон, ти може би 3–4 години ще лежиш в затвора. Вие не се занимавайте с тия погрешки, а изправяйте погрешките, които законът не хваща. Онези погрешки, които законът хваща и които хората виждат, ти, искаш – не искаш, ще ги изправиш.

Казвам: сега вие искате да угодите на Бога. Ако не изправите тия погрешки, които само вие виждате, не можете да угодите на Бога. Бог е още по-строг; от този американски съдия е още по-строг. Той прощава, но ще ви наложи най-голямото наказание: за всяка една погрешка ще ти наложи най-голямото наказание. Направиш една погрешка и никой не знае, законът не те хваща. От невидимия свят ще дойде някой и ще ти каже. Ти ще въздъхнеш – мъчи те нещо. Поправи погрешката! Казваш: „Никой не знае“. Поправи погрешката, защото ако хората знаят, ще влезеш в затвора. Сега от любов поправи погрешката. Поправи малката погрешка, докато е малка, другояче ще дойде голямата. Като я поправиш, веднага ще утихне съзнанието ти и ще почувстваш едно облекчение.

Духовният свят е добър в това отношение, че като поправиш една погрешка, ще те наградят. В невидимия свят има закон: за всеки, който поправя погрешката си, има възнаграждение. Като поправя погрешката, тогава човека не го съдят; не иска ли да поправи погрешката, искат да го пратят на Земята, там да го съдят. В другия свят погрешки няма, а пък тук няма закон за доброто. Направиш някое добро – никой не обръща внимание. Но направиш ли една погрешка, има закон: и ще кажеш на кое основание си направил една погрешка. В невидимия свят има закон за поправяне на погрешките. Щом поправиш погрешката, веднага ще почувстваш една вътрешна радост.

Та казвам: каква е погрешката в един хор, че някой не е взел *фа* както трябва? Взел го е половин тон по-надолу или половин тон по-нагоре. Намалил е трептенията, раздвижил е въздуха по особен начин – и веднага капелмайсторът го погледне строго и каже: „Така не се взема *фа*“. На капелмайстора или на учителя по музика, или на някой диригент, колкото ухото им е по-развито, толкова са по-строги. Пък има някои учители по музика, които вземат тона толкова вярно, колкото и другите.

Та казвам: вътрешните погрешки трябва да се изправят, за да може човешкият ум правилно да се развива и човешкото сърце да се развива правилно. Всички ние си пакостим. В съвременните вестници постоянно пишат само за престъпления – това направил един престъпник, онова направил, този или онзи откраднал – все престъпления. Накъдето ходиш, слушаш само отрицателни работи. При това положение човек постоянно се инервира.

Питате: „Как ще се оправи светът?“. Никой не може да ви каже как ще се оправи светът. Днес какво ще бъде времето? Днес небето беше облачно, облаци имаше. Имаме ли власт да кажем: „Да се махнат тия облаци“? На червения цвят не можем да му кажем да се махне. Червеният цвят показва какъв ще бъде вятърът. Ако червеното е много силно, вятърът ще бъде силен; ако червеното е по-слабо, и вятърът ще бъде слаб. Казваш: „Какво ме интересува това?“. Ами ти си пътник, искаш да минеш през планината. При червения цвят няма да можеш да минеш, понеже вятърът може да те отбие. Когато

небето е много червено, няма да минеш през планината; тогава ще минеш през гората, тя ще те защитава. Кога вятърът ви духа? Когато направите погрешка, вятърът ви духа; когато нямате погрешка, вятърът не ви духа.

Сега трябва да научите защо трябва да ви духа вятърът. Знаете ли какво благо донася вятърът на растенията, на растителното царство? Тия растения са много мързеливи – толкова мързеливи, че едно растение, като го посееш и като се движи 100 години, едва ще изходи 2 метра място. Дървото за 100 години 2 метра ще изходи... Ако един човек за 100 години изминава 2 метра, как ще го видите? Той ще бъде на едно място, няма да видите никакво движение.

Питам: какво преобразуване ти правиш в себе си? Това е преобразуването, което правят дърветата. За 100 години колко погрешки ще поправиш? Само две погрешки ще поправиш, а те са сто. Като живееш 100 години и всяка година като поправяш по една погрешка, ще можеш да ги поправиш. Ако не я поправиш, тази погрешка си остава с тебе; и едва в следващото прераждане, като дойдеш на Земята, ще можеш да изправиш погрешката. Имаш да даваш нещо някому, обещал си; или поел си някакво морално задължение. Представи си, че си направил някакво престъпление, убил си някого. Умиращ и отиваш в оня свят. Казвате: „Там ще го съдят“. В оня свят за престъпления не съдят. Ако си добър човек, ще идеш в оня свят; ако си лош, ще останеш тук, на Земята.

Та по някой път вие мислите за оня свят това, което не е. Както една майка, която праща своя син Драганчо в странство... Казвам Драганчо, но каквото име и да взема, все може да засегна някого. Майката толкова обичала своя син, че не можела да го пусне. Бащата решил да го прати да се учи. Драганчо завършил гимназия и го пращат, за да следва в университет. Майката плаче и казва: „Драганчо, майка, как ще се разделим? Не мога, Драганчо!“. И той обичал майка си, и на него не му се ходело в странство, бащата обаче искал да го прати. Отиват на гарата, майката прегръща сина си и казва: „Кога ще се видим?“. Качва се на трена синът, обаче Драганчо слиза от него и преди майката да се върне вкъщи, и той се върнал. Като го вижда, майката казва: „Синко, завърши ли?“, а той никак не е ходил. Вижда го тя вкъщи, Драганчо не иска да ходи да се учи в странство.

Ако правим погрешки, които не можем да поправим, как ще се оправим тогава? Аз говоря за невидимите погрешки; тия, видимите, със закон ще ги оправим. Не говоря за погрешките, за които всеки може да ти напомни – аз говоря за погрешки, за които никой не подозира. Тях като изправи човек, по-лесно ще изправи и другите. Големите погрешки се дължат на малките. Като изправим малките погрешки, които никой не вижда, и големите лесно ще се изправят. Когато не можем да изправим невидимите погрешки, дето никой не може да види, и другите по-мъчно ще изправим.

На един светия му донасят малко хляб, една пита. Някой път на светиите им носят хляб. Дойде някой и му поиска хляб. Ако не иска да му даде, това е погрешка. Светията не може да каже, че няма хляб – това е лъжа. Или пък като дойде някой да му иска, светията ще му даде изгорялото, черния хляб. Това го считат за престъпление – и светията се мъчи, че не е дал от хубавия хляб. Може и цяла седмица да няма мир защо е дал изгорялото на човека; той цяла седмица не може да се освободи от мисълта, че е проявил егоизъм. Светията ще вземе най-хубавата страна на хляба и ще я даде, а за себе си ще остави изгорялото; най-хубавото ще даде. Като даде хубавото, уещса се доволен. Някой път и цялата пита може да даде...

Та казвам: едно голямо благо е човек да изправя малките си погрешки. Човекът, който се занимава с изправянето на малките си погрешки, става здрав: очите му са здрави, ушите му са здрави, дишането му е здраво. Човекът, който изправя всичките си погрешки, е здрав. Болестите се дължат на погрешките. Ако ти си деликатен човек, и най-малкото полъхване на вятъра може да те простуди.

Понякога аз се чудя, че като привеждам някой пример, засягат се някои. Например в езика си ти ще употребиш една дума, от която хората се сърдят. Казвам: дойде ли ти една такава дума на езика, като я кажеш, ти огрубяваш езика си. Или кажеш една хубава дума, пък не е изразителна. Колко пъти в годината трябва да употребиш думата *смахнат* или думата *недодялан*? Колко пъти може да я употребиш? Ако употребиш думата *недодялан* за един камък – иди-дойди, но ако я употребиш за едно одялано дърво, тогава вече кое е по-хубаво? Камъкът, като е одялан, е по-хубав, но дървото, като е одяла-

но, не е хубаво. За предпочитане е дървото да не е одялано. За нас одяланото дърво е намясто, но на самото дърво, като го одялат хората, не му е така добре.

Казвам: не се стремете да одялате хората. В съзнанието ви трябва да има това: оставете всеки човек сам да се оправя. Много лошо е, когато някой път искаме да изправим погрешките на някого. Аз като обичам един човек и като направя една погрешка, не мога да му помогна. Ако направя той една погрешка, може да го обичам, но моята обич не може да премахне болката, която му се причинява в дадения случай. Да кажем, кракът му е изкълчен или счупен. Мога ли да му помогна? Аз мога да му помогна, ако мога добре да му поправя крака. Той като направя една погрешка, няма закон, който да го съди, но не може да се освободи от болката, която чувства. Някой казва: „Не ме ли обичаш?“ „Обичам те, но не мога да премахна болката ти“.

Някои лекари се изхитрят и турят наркотични средства; или ще направят операция – и онзи няма да чувства болката. След операцията обаче болката се удвоява. Природата е толкова умна и наказанието, което иска да ни наложи за изправление на една погрешка, не можем да го избегнем, понеже с това наказание тя ни изправя. Когато аз страдам, подразбирам, че в природата има едно същество въвн от мене. То казва: „Поправи тази погрешка. Ако ти не искаш да я поправиш, аз ще я поправя“.

Казвам сега: подчинявайте се на вътрешния закон да поправяте не вашите видими, но невидимите си погрешки. Онзи човек, който знае да поправя своите невидими погрешки, е силен човек. Преди няколко дена идват да ми разправят, че някой е направил една погрешка. Казвам: „Не ми казвайте, не може да се поправи тази погрешка.“ „Защо?“. Направена е вече погрешката. Някой е ударил някого, но защо да го удари? Ти не можеш да го поправиш. Онзи, който е ударен, чувства болка. Че аз може да не споделям това. Болката си е болка. Тази погрешка не е добра, но аз нямам един закон да ги съдя. Онзи, удареният, и онзи, който е ударил, трябва да се съберат двамата и да се поправят. Аз питам: „Ти защо го удари?“, а онзи казва: „Не съм“.

И аз по някой път, като хвана една муха, правя погрешка. Хвана мухата, но не я обичам – и не я пускам да излети от прозореца, но като го отворя, я хвърлям навън. Това е вече една вътрешна погрешка. Тя ще хвъркне, няма да падне, но в самото хвърляне има нещо, което не е хубаво; а после свия вежди. Като хвъркне тази муха, кажи ѝ: „Колко си хубава, разходи се навън“. Тук, на ръката, трябва да я туря, да я погледя, да ѝ кажа: „Хвърчи навън, да те видя как летиш“. По някой път я хващам, но не я турям на ръката, но я хвърлям навън. Никой не ме е видял, но това е една малка погрешка. Днес хвана една и я хвърля, утре друга, трета, четвърта...

По някой път дрехата ти не е огладена и ти я теглиш. Това е погрешка. Или пък я дръпнеш нервно. И това е погрешка, защото нямаш търпение. Погледни дрехата и считай, че е същество, което те слуша; кажи ѝ: „Може това да ти причини някаква болка, но искам малко да те изтегля“. И хванеш ръкава, теглиш го. Така няма никаква погрешка. Тогава какво трябва да се прави? Направиш малка погрешка, изтеглиш дрехата, скъсаш я, после започнеш да съдиш, че този дрехар не я е направил хубаво: скъсана била дрехата, не била хубаво ушита. Или изгърбиш се и имаш някоя дреха, дето носиш 4–5 години... Ти тогава си я правил, а сега си се прегърбил. Причината не е в дрехата, но в тебе. Ами че аз забелязвам – някои от вас много започнахте да се прегърбвате. Не се позволява духовният човек да бъде прегърбен. Нямаш никакъв товар, а си се прегърбил... Това не се позволява. Казват: „От старостта“. Не е от старостта, а от немарливостта. Станеш сутринта и казваш: „Бог е горе, Бог е долу“. На земята като стъпиш, няма да казваш: „Господ е горе, Господ е долу“.

Където стъпиш, краката ти трябва да бъдат чисти. Ако излезеш отвън да ходиш, ще си измиеш краката. Гледам, някои от вас не си мият краката. Според този закон трябва да си умиеш краката и тогава да ходиш по тревата. Вие изувате обувката си и с нечисти крака ходите по тревата. Казвате: „Лечебно е“. Погрешка е това. Ще си измиеш краката хубаво. С много студена вода ако умиеш краката си – пак е погрешка. Ако водата е много топла – пак е погрешка. Ще си умиеш краката с такава вода, че те да са доволни; после ще идеш да се разходиш по тревата с чисти крака. Ти по тревата с нечисти

крака няма да ходиш. Като ходиш с нечисти крака, гледаш – тревата е пожълтяла.

Сега някои казват, че имат морал. Стъпил съм на едно цвете – погрешка е това, не съм внимателен. Това цвете тъкмо е излязло да се покаже – и аз съм стъпил. По някой път го повдигна и казвам: „Ще ме извиниш“. Пък аз стъпя отгоре на цветето и казвам: „Много съм занят“. Няма никаква философия в това.

Каква философия има в света? Понякога питаме: „Кой е създал света?“. Че каква философия има в това, кой е създал света? Да му мисли онзи, който го е създал. Аз което съм създал, за него ще мисля. Ако искам да зная, ще ида да го питам – и той ще ми каже кой го е създал.

Казвам: когато започнете да изправяте малките, невидимите погрешки, за които няма закон, тогава никаква карма не се образува. От тия погрешки се образува кармата. И да ги поправяш, и да не ги поправяш – никой не те съди. Този, който не поправя своите невидими погрешки, пак го приемат в невидимия свят. Но като идете там, онези от вас, които нямат желание да поправят невидимите погрешки, като ви видят, ще се усмихнат. Като се усмихнат, ти ще знаеш, че казват: „Този не се е научил да поправя погрешките“. Те не говорят навъсено, но весело. Казваш: „Много весело ме приеха“. Това е признак, че ти не искаш да поправяш погрешките си.

Затуй в религията казват: „И прости, Господи, онова, невидимото, което никой не го знае, и то е погрешка“. Стъпил съм на един цвят, изул съм обущата си и с нечисти крака ходя по тревата. После съм окалял краката си, пък не съм ги измил – накарал съм другите хора да ми мият краката. Разболял съм се и искам другите хора да ме лекуват. Че си се разболял, това е твоя погрешка – и ти очакваш другите да ти помагат. Сготвят ти хубаво ядене, разгневиш се, казваш: „Такова ядене!“ . Най-първо, като се разгневиш, ще кажеш: „Погрешката е моя“.

Вие в болестта си, гледам, всички сте страхливи. Щом дойде болестта – тичате при лекар. Хубаво, нямам нищо против това, но ти ще идеш при един лекар, а той не може да ти помогне. Ще викаш втори, трети, четвърти, пети лекар... Кой лекар може да ти помогне? Аз да ви дам правилото: не отивай при лекар, когото не обичаш; иди при някой лекар, когото обичаш.

Да, има нещо, което те привлича в него. Погледнеш го – имаш му доверие. В тебе трябва да има една вътрешна връзка, симпатия – и този лекар, без да ти даде лекарство, ще ти помогне. Ако някой път се лекувате, идете при един ваш приятел, който ви обича и когото вие обичате – той всякога може да ви помогне. Любовта в туй отношение е най-добрият лекар.

Идете между хора, които ви обичат. Дружете с хора, които ви обичат – и ще бъдете здрави. Щом ходиш между хора, които не обичаш, ти губиш. Като излизаш – пак е същото правило. Минавай по път, който обичаш – и ти ще си свободен. Като минаваш по път, който не обичаш, правиш пакост на себе си. Тръгни и избери най-хубавия път, по който да минеш. Минаваш ли из една местност, избери най-хубавата местност. Това ще стане, когато си вътрешно свободен. Когато е по команда, това е друг въпрос, но когато си свободен, не минавай отдето и да е.

Не чети книга, която не обичаш; не рисувай предмет, който не обичаш; не пей песен, която не обичаш. Изучавай песен, която обичаш; същевременно рисувай нещо, което обичаш – и никога не прави това, което не обичаш. Щом имаш малко неразположение, не прави това нещо. Когато искаш да измиеш паницата си, не цапай ръката си. Не си осакатявай ръката, не мий паницата си с ръка. Когато се миете, вие сте много груби. Това е престъпление. Вие, като се миете, търкате очите си. Тъй не се чисти. Двете очи за тебе ще бъдат първокласни светии, затова ще ги пипаш внимателно. Пък ти ги търкаш силно – това е престъпление. Или ти някъде се чешеш. Не се прави така – никакво почесване! Или ще вземеш грубо да се решиш – и това не става така. Като си чешеш косата, ще си кажеш, че това са антени на главата. Ти като се чешеш, можеш да развалиш света. Изтеглиш ли десет-петнадесет косъма, ти вече си направил престъпление.

Вие сега всички се стремите да изправите погрешките си, но не поправяйте онези, които законът ги хваща. Тия погрешки са неизправими, тях законът ги изправя. Как ще си чешеш косата? Някой път имате навик да турите пръста си в ухото и силно го тръскате. Сега аз като го правя и ви показвам, правя погрешка. Ушите ми казват: „Защо ни излагаш? Какво сме ние виновати?“. А какво съм виноват, че те не слушат – правят погрешка.

Като станеш сутрин, ще отпуснеш сърцето си, ще обърнеш ума си към Бога и ще кажеш: „За какво ме създаде, Господи?“. Ще оставиш ума си спокоен, ще оставиш всичките противоречия, за да се отпусне лицето ти, очите ти, всички да приемат Божието благословение. Цялото тяло трябва да бъде свободно, че всичко в тебе да почувства, че има един господар, който разбира Божия закон. Сега усещаш краката си натегнати, ръцете си натегнати, не знаеш как да си помогнеш. Ти си първият лекар. В себе си вътре ще дадеш свобода на всичките органи, на очите, на ушите – 10–15 минути всичко да е намясто. Като излезеш, трябва да се зарадваш, че си постъпил добре.

Ако аз река да пея дебело – правя погрешка. Какво право имам да викам? Махнеш с ръката си грубо – погрешка е. Свишаш си веждите – погрешка е. Спокойно трябва да погледнеш, нищо да не те смущава. Двама души се бият – стой настрана, гледай, не вземай участие. Двама силни хора какво ще ги примиряваш? Ако си по-силен от двамата, хвани ги и двамата, раздели ги, кажи: „Не е хубаво да се бие“. Щом си слаб, гледай как се бият силните хора. Вие искате методи за възпитание. При съвременните методи на възпитание светът ще бъде, какъвто е сега. Закон има и трябва да има. И неволи ще има.

Трябва да дойдем до погрешките, които никой не вижда. Само Господ ги вижда в нас... Трябва да започнем да ги изправяме. Да започнем добре, внимателно да се обхождаме и с косата си. Не че е грях, ако скубем косата си, никакъв грях не е, но като туриш ръцете си отгоре на главата, нищо не се постига. Като четете Стария Завет, ще видите какво са писали пророците, ще видите тия погрешки. Йеремиа казваше: „Това Господ, онова Господ“, но като дойде Той, Йеремиа сам плака. Ако ние поправим нашите невидими погрешки, ако всичките хора биха се възпитавали така, ако всички възпитатели и учители, ако всички бащи и майки, синове, дъщери и слуги изправеха тия погрешки, които никой не вижда, това именно е онзи, съвършеният живот, към който ние се стремим.

Тогава казвам: сутрин, като станеш, отправи ума си към Бога, защото трябва да направите връзка с този, съвършения живот. Тогава погледнете към растителното царство, към земята, към всички тия тревици, които растат. Към всичко това Божественото съзнание е толкова внимателно, че Господ гледа всяка тревица. Дето има нещо живо, на всичко туй Господ

иска да се дадат съответни условия. Неговото съзнание е така поставено, че Той постоянно поправя погрешките на хората. Там, дето някой е минал и е настъпил една тревица, тази тревица страда – и Господ веднага поправя това. Той всичко това го поправя и не търси престъпника. Господ не пита кой е минал, не търси виновника. Може да е минал някой вол – Той ще поправи погрешката. Някоя птичка може да е кацнала – и тя е направила погрешка. Бог е съществото, Което всякога поправя, когато в нас имаме една тежест. Ние искаме по механически начин да поправим нещо. Нищо така не се поправя. Както Бог поправя, така и ние трябва да поправяме. Трябва да бъдем герои на търпението. А ние не можем да носим и най-малките страдания... Имайте си едно огледало и сутрин, като станете, оглеждайте се.

Всички вие имате една идея за онзи свят. Казвате: „Да се освободя от тялото“. Ако се отнасяш зле с това тяло, което Бог ти е дал, какво тяло ще носиш по-добре? Отнасяйте се добре към вашия ум, към вашето сърце и към всичко онова, което Бог ви е дал. Ако вие със себе си не се отнасяте добре, как ще се отнасяте с другите хора? Човек може да познае другите хора дотолкова, доколкото познава себе си.

Казвам: трябва да направим най-малките усилия в този живот. Не да поправим големите погрешки, но с най-малкото усилие да поправим невидимите си погрешки, които съдът не ги хваща, които не съдържат никакъв грях. В усилието, като искате да поправите малките погрешки, там е силата на човека. Стъпил си на цветето – като изправяш погрешката си, добиваш сила. Поправи тази погрешка. Стъпил си на някаква трева – обърни се, поправи погрешка; иначе спъваш съзнанието си, ако не я поправиш. Върни се, поправи погрешките – така проявяваш вътрешната сила на характера си. И съзнанието ти започва да работи тъй, както работи в Бога. Трябва да желаем всички същества около нас да живеят така, както ние живеем. Господ желае всички да живеят, както Той живее. Да бъдете така внимателни, както е Той внимателен!

Та казвам: аз не засягам другите погрешки. Другите погрешки другояче ще се поправят, тях ги считам за непоправими. Навехнатия крак как ще поправиш? С болките, които ще изтърпиш, ще го поправиш, искаш – не искаш. Но преди да навехнеш крака си, трябва да избегнеш ония условия,

при които може да стане навехването. Ти можеш да повредиш окото си от взирание. Върви някой, ти го гледаш. Не си туряш в ума да мислиш какво движение да направиш. Всеки човек, като се движи, показва по какъв път отива по движението. Че всяка една стъпка на човека е музикална. На онзи човек, който е направил едно престъпление, ходът му не е музикален. Движението на тялото на онзи, който е направил престъпление, е особено.

Наблюдавайте например един паяк. Гледам паяците: някой път в паяжината има една муха, има бръмчене. Той удвоява нишките, в самия начин на движение на тялото му има нещо неестествено. Като го наблюдавате, ще видите – очите му са ококорени. Като гледа, разбойнически гледа, лакомия има в очите си, очаква и най-малкото ѝ помръдване. Като дойде някоя муха, паякът я бутва много деликатно с крака си, първо само ще я ухапе. Казва ѝ: „Колко те обичам“. Като я хване с крачето, на него вече има много тънки нишки. Казва ѝ: „Аз ще те пазя, да не би да паднеш, да не си счупиш нещо“. Закачи я отгук-оттам, а вие гледате и казвате: „Господ така е направил света“. Тия паяци по кой начин ядат мухите? Господ не ги е направил така, те сами се направиха. Вълкът как яде овците? Господ не го е научил да яде овци. Вълкът най-първо пасеше трева, после се научи да яде овци. Змията, която сега гълта жертвата си цяла, по-напред не я гълташе. Господ ѝ каза с какво да се храни, рече: „С пръстта да се храниш“. Това сега е от нея.

Сега трябва да оставим и да не правим ония погрешки, които ние сме създали. Казваме, че така сме създадени. Ние сме създадени по съвсем друг начин: създадени сме по един свят, който сме напуснали. Сега ходим в един свят, който ние сме създали. Трябва да се освободим от своето, което ние сме създали, и да влезем в света, който Бог е създал. Казвате: „Как да разберем това?“. Аз казвам сега според новото учение: ако не обичам себе си, не мога да обичам и другите хора. Сега хората казват: „Той е егоист“. Бих желал всичките хора да бъдат егоисти. Хората още себе си не обичат. Ако само въртиш врата си и не обръщаш очите си, ако не ги упражняваш, ти не обичаш очите си. Ще дадеш свобода на очите си да се движат навсякъде. Ти като чистиш ухото си, вземеш едно малко дръвче, туриш памук и така чистиш ухото. Не се позволява с никакъв

памук. Някой път, като те заболи ухото, нищо няма да туряш. Ще идеш при Слънцето и ще кажеш: „Моля ти се, помогни ми“. Светлината като влезе, лекува. И ти ще кажеш: „Много ти благодаря“. Щом бъркаш вътре, правиш непоправимите погрешки, от които след хиляди години ще се роди нещо много лошо; или пък заради тях не можем да прогресираме.

Казвам: деликатни трябва да бъдем в обходата си със себе си. Мен ме интересува аз как се обхождам; как се обхождат хората, това е тяхна работа. Мене ме интересува аз да бъда внимателен, да се обхождам тъй, както Бог се обхожда. „Бъдете свършени, както е Той свършен.“ Трябва да започнете от това – от вниманието. Тия погрешки са в тебе и в хората. Хванеш една муха, хвърлиш я. Това е добре за нея, но така аз се огрубявам. Тури я на ръката си, поглади я. По някой път аз не искам да я хвана. Понякога натисна един комар, после гледам, че като го хвана – не може да хвърчи. Казвам: натиснал съм го повече. По някой път го духна и той си отиде. Друг път, като дойде някой комар, го бутна с пръст. Това е погрешка вече. Казвам: когато дойдат комари, духнете ги леко; може и с пръста си да ги бутнете. Щом убиеш един комар, ще стане червено – това е бояджийство вече. Убийството е в света на престъпленията.

Тъй бих представил нещата аз: да бъдеш деликатен към косите си, към веждите си, към очите си, към себе си. Като се изправиш, цялото ти тяло да бъде свободно от каквото и да е напрежение. Десет-петнадесет минути така да остане свободно – това е здравословното състояние, което трябва да придобием.

Като станете, изпейте така една песен. (*Учителя пее:* „*Ти, Господи, към Тебе аз отправям своята молитва. Да се освободи моето тяло от всичките неправди, които аз сам създадох. Господи, Господи, Господи, да бъде Твоята милост към мене, към мене. Аз, който не зная как да живея, Господи, Господи, Боже мой.*“.)

*Това е живот вечен, да позная Тебе,
Единаго истиннаго Бога
и Христа, Когото Си изпратил.*

39. лекция, 9 юли 1941 г., сряда, 5 ч., София, Изгрев

ПРИЛОЖЕНИЯ

ОБЯСНИТЕЛНИ БЕЛЕЖКИ

¹ **Кали-юга** – според Ведите и хиндуизма Земята в своето развитие ще премине през четири епохи: Сатя-юга (Златен век), Дваяра-юга, Третя-юга и Кали-юга (Железен век). Последната е започнала през 3102 г. пр.Хр. с оттеглянето на Шри Кришна и ще продължи 5000 год. Характеризира се с духовна деградация и разрушение, с липса на морални ценности, на милосърдие и религиозност, с господство на силата и несправедливостта.

² **Квакери** са християнска група от анабаптисткия клон на протестантството. Основана е в Англия от Джордж Фокс през 1650 г. Фокс защитава позициите си с думите: „Треперете пред Божието Слово“. Оттук идва названието на неговите привърженици квакери (*quakers* – треперещи; тръпнещи, потръпващи). Названието е свързано с разбирането за свещен трепет пред Бога. Квакерите са силно социално ангажирани и са пацифисти. Убедени са в личното познаване на Бога и отхвърлят тайнствата на християнството. Вярват, че в общуването с Божественото човек няма нужда от посредници. Богослужебните им срещи преминават в мълчание и молитва и се извършват в домове за събирания, а не в църковни храмове. Не извършват обредите, свързани с църковните тайнства, нямат специални свещенослужители. Съсредоточават се в тишина и очакват в тях да заговори Божият глас. Толерантни са към всяка вяра и всеки избор, като смятат, че всеки човек има свой специфичен път към духовността, който непрекъснато се развива. Носители са на Нобелова награда за мир за 1947 г.

³ **Опълченска 66** е улица в София, където Учителя живее в дома на Петко Гумнеров от 1904 г. до преместването си на Изгрева.

⁴ **Цигулков** или **виолинов ключ** е ключът *сол*. Различните диапазони на певческите гласове и на инструментите, обхващащи различни раздели от звукореда, са довели до необходимост от различни ключове. Ключът *сол* показва мястото на нотата *сол* от първа октава. Написан на втората линия на петолинието, се нарича още виолинов ключ.

⁵ **Басов ключ** е ключът *фа*, който определя мястото на тона *фа* от малката октава.

⁶ **Плюшкин** е герой от романа „Мъртви души“ на Николай Василиевич Гогол (1809–1852) – руски белетрист и драматург. Героят е известен с достигащото си до душевна деформираност скъперничество. Гогол е автор и на комедиите „Ревизор“, „Женитба“ и на повестите „Шинел“ и „Тарас Булба“.

⁷ **Д-р Миркович, Георги** (1826–1905) – лекар и общественик, член-кореспондент и академик на БАН. Учи в Духовната семинария в Киев, завършва гръцко и френско училище в Цариград, от 1851 до 1856 следва медицина в Монпелие, Франция, където е награден от Наполеон III с медал за лекуването на болни от холера по време на епидемия. Заради активната му дейност за националната ни кауза е осъден от турските поробители на вечна каторга в Диарбекир. Освободен е след Руско-турската война, установява се в Сливен, където е управител на болницата. Д-р Миркович е първият лекар в България, който започва лечение по метода на хомеопатията. Два мандата е народен представител, издава няколко списания. Първата му среща с Учителя е през 1900 г., на първия събор на Веригата. Под влияние на общуването си с него започва издаването на списание „Виделина“ с материали за духовно усъвършенстване. Завършва земния си път в присъствието на Учителя.

⁸ **Инфлуенца** или **грип** (познат в миналото като испанска болест) е остро инфекциозно заболяване, представляващо една от най-заразните инфекции. Характеризира се с рязко изразена интоксикация. Разпространява се циклично във вид на епидемии, които е възможно периодично да прераснат в пандемии.

⁹ **Обществена безопасност** е отделение на полицията за разправа с политическите противници. Създадена е през 1907 г. по Закона за столичната полиция. В началото е отделение към Канцеларията на софийския градоначалник и се състои от шест бюра – съдебна полиция, полиция на двореца (с охранителни функции), нравствена полиция, контрол, анархисти, пътници и обществени заведения. През 1919 г. се обособява като самостоятелно отделение. От 1925 г. е преобразувана в отдел „Държавна сигурност“ към Дирекция на полицията. След 1945 е наследена от Държавна сигурност.

¹⁰ **Настрадин Ходжа** (1208–1284) е турски хуморист. Писал е разкази, подобни на Езоповите басни. Творчеството му е с шеговит характер и в продължение на векове развеселява хората. Разказите на Настрадин Ходжа се срещат в арабския, арменския, българския, гръцкия, италианския и турския традиционен фолклор. През османския период Настрадин Ходжа е много популярен в българските земи. В народно ни творчество негов аналог е Хитър Петър. Двамата често спорят и се надхитрят.

¹¹ **Георгиев, Михалаки** (1854–1916) е български белетрист, общественик, дипломат и стопански деец. Публикува материали в сп. „Читалище“ и „Право“ на икономическа тематика. Работи в министерствата на обществените сгради и на финансите, като дипломатически представител във Виена и Белград. През 1892 г. е организатор и директор на първото българско земеделско и промишлено изложение в Пловдив. Редактор е на в-к „Балканска трибуна“. Съставя първия български учебник по ботаника за средните училища. Белетристиката му е с теми из живота на българското село. Пише разкази, очерци и хуморески: „Три срещи“, „Бирникът дошел“, „Тахир Беговица“ и др.

¹² **Хроматическа гама** – при която има повишаване или понижаване с полутоп на степените на гамата, отбелязани със знаците бемол, диез и бекар.

¹³ **Дан Колов (Дончо Колев Данев)** (1892–1940) е български борец и кечист. И до днес е смятан за един от най-великите борци за всички времена и е легенда в бойните изкуства. Заминава за САЩ заедно с група българи, когато е едва на 17 год. За цялата си кариера изиграва над 1500 срещи. В двубои успява да победи много от известните по онова време кечисти, непобеждавани от никого професионалисти, включително забележителни тибетски майстори. Той е първият европейски шампион на България по борба свободен стил, известна по онова време като кеч, и печели европейското злато през 1936 г. на шампионата в Париж.

¹⁴ **Фламарион, Камий** (1842–1925) – френски астроном и популяризатор на астрономията. Основател на обсерваторията в Жювизи до Париж, на списание „Астрономия“ и на френското астрономическо дружество. Изследвал е Луната, Марс и двойните звезди. Известен е като автор на научно-популярни книги по астрономия и на творбата „Любовта във Вселената“.

¹⁵ **Сложна лихва** (анатоцизъм), наричана още капитализирана лихва. Изчислява се, като към основната сума се прибави лихвата от предходния период и в следващия период се определя лихва върху новата нараснала сума.

¹⁶ **Падаревски, Ян** (1860–1941) – полски пианист, композитор, общественик и дипломат, заемал постове на министър-председател и министър на външните работи на Полша. Завършва Варшавската консерватория, занимава се с преподавателска дейност и с композиране, после се премества в Берлин, във Виена, става професор в консерваторията в Страсбург. Получава широка известност с концертите си в Париж, в Лондон и в Съединените щати. Падаревски получава известност и като композитор с операта „Манру“ и със „Симфония *h-moll*“. През 1910 г. Падаревски започва да участва в политическия живот на Полша, поддържайки идеята за нейната независимост.

¹⁷ **Мечников, Иля** (1845–1916) е руски и френски биолог, физиолог и патолог, един от основоположниците на ембриологията, създател на сравнителната патология и фагоцитната теория за имунитета. Лауреат е на Нобелова награда за физиология и медицина през 1908 г.

¹⁸ **Лайбниц, Готфрид** (1646–1716) – немски философ рационалист, математик, дипломат и юрист. Като математик разработва диференциалното и интегралното смятане, извежда н.нар. трансцендентни функции. Като физик въвежда понятието „жива сила“. Работи над изобретяването на парната машина и създава механична сметачна машина. Като философ пише върху теологията и философията на езика. Съчинява философска монадология, като нарича атомите монади и смята, че във всяка от тях е заложена цялата Вселена.

¹⁹ **Девакан** – Небесното царство, светът на разума. Девакан е санскритският термин за дългия период от време, лежащ между смъртта и новото раждане. Има нисш и висш девакан, през които преминава душата след смъртта на човека.

²⁰ **Съботяни** – така са наричани представителите на Църквата на адвентистите от седмия ден. По същество тя е християнска от протестантски тип. Възникнала е през втората половина на XIX в. в САЩ и признава единствено каноничната стойност на Библията. Привържениците ѝ почитат съботите като ден на

Бога, а не неделите. Църквата им е известна у нас като съботянска и е основана през 1891 г.

²¹ **Ферещанов, Петър** (1902–1944) е приемникът на Дан Колов в българската борба, шампион в официални международни турнири, борец с нечовешка сила, преподавател по борба в Полицейското училище в София, сътрудник на Никола Гешев, участвал в разпитите на антифашисти, а също и офицер от българското военно контраразузнаване, внедрен сред Гестаповската агентура в София. Владее е няколко чужди езика. Убит е от Народния съд.

²² **Булба, Тарас** е герой от едноименната повест на Николай В. Гогол, публикувана през 1835 г. Събитията в книгата стават в средата на запорожските казаци през първата половина на XVII век. Повестта „Тарас Булба“ разказва историята на един стар запорожец – Тарас Булба, и на двамата му синове – Андрий и Остап, които учат в православната семинария в Киев. По-късно тримата мъже се включват във войната срещу Полша, която управлява Украйна на запад от река Днепър. Остап и Тарас са убити от поляците, като запазват непоколебимия си казашки дух.

РЕЧНИК НА РЕДКИ, ОСТАРЕЛИ И ЧУЖДИ ДУМИ

антрефиле *ост.* Малка статия във вестник между две колони; частно съобщение във вестник.

атавистични *лат.* от **атавизъм** Поява у човека, у животински или растителни видове на белези, които са свойствени само на техни далечни предци, често като уродства.

ачигъоз *тур.* Отворен, събуден.

бамбашка *тур., разг.* Особен, необикновен, съвсем различен.

бирбучуклии гащи *ост.* Потури или панталони със страничен клин; номер и половина.

благоутробие *книж.* 1. *црон.* Добре охранен корем; 2. *остар.* Добросърдечност, милосърдие.

будалък *тур., разг.* от **будала** Глупак.

букаи *тур., ост.* Окови.

бърна *ост.* Устна.

валия *тур.* Управител на вилает в Турция; областен управител.

валям 1. Търкалям нещо сипкаво, правя да стане на топка или с обла форма. 2. *диал.* Тепам прежда.

все-таки *рус.* Обаче, въпреки, все пак, при все това.

всадник *рус., ост.* Конник, ездач.

всинца *рус.* Всички.

вътък *ост.* Нишки, които при тъкане се преплитат с основата.

гега *диал.* Дълга овчарска тояга с кука в единия край.

гем *тур., диал.* Дълъг ремък на юзда.

гугла *ост.* 1. Островърха качулка на мъжка дреха. 2. Островърх мъжки калпак с косъма навън.

гътвам *разг.* Събарям изведнъж нещо изправено; поваляя, катурвам изведнъж.

дембелхане *тур.* Място, където живеят дембели, т.е. мързеливци, ленивци, безделници.

дерибей *тур.* Самовластен турски управник.

джуздан *тур.* Кожен джобен портфейл.

дилаф *ост.* Дълги щипци за хващане на горещи предмети или за разравяне на огъня; маша.

диспепсия *гр., мед.* Разстройство на храносмилането.

дишхак *тур.* Пари, които турците взимали от българите по време на робството затова, че са си хабили зъбите, когато са ги нахранили.

- докачам се** *разг.* Сърдя се, обиждам се.
- дохаци** *разг.* Справям се, излизам на глава с някого.
- дрехар** *ост.* Шивач или продавач на дрехи.
- еминии** *разг.* Плитки обувки без ток.
- журфикс** *фр.* Увеселение, забава през деня, устроена за развлечение.
- загълвичкват** *ост.* Залъгват, заблуждават.
- зánят** *рус.* Зает, ангажиран.
- звонкови пари** *рус.* Монети.
- зор-заман** *перс., разг.* Трудно време.
- ибрик** *пер.-тур.* Глинен или меден съд с чучурка за поливане на вода при миене на ръце и лице.
- иждивявам** *ост.* Изразходвам.
- инервирам** *фр.* от **инервация** В медицината – изпращане на дразнения от централната нервна система към различни органи.
- ишерет** *ост.* Знак, направен с ръка, с очи и др.
- калъпсъз** *тур.* Няма калъп, без калъп.
- канела** *ит.* Чеп на бъчва с каналче за източване на течността, което се отваря и затваря с врътка.
- келяво** *тур., диал.* Водно колело на воденица или тепавица.
- кимвал** *гр., ост.* Музикален инструмент от два медни диска, които се удрят един в друг; чинели.
- копанче** *ост., умал.* Кръгъл съд, издълбан от дърво.
- коруба** *рус., ост.* Кутия.
- коскоджа** *тур.* Доста голям, много голям.
- краска** *рус.* Цвят.
- курдисвам се** *тур., диал.* 1. Разполагам се, настанявам се. 2. Докарвам се, обличам се, нагласявам се. 3. Гордея се, надувам се.
- куркой** *рум.* Птица мисирка, пуяк, фиток.
- къклица** Плевел по житата, който пуска малки черни семки.
- лазарник** *диал.* Година от живота на човека.
- лапчуни** *ост.* Обувки от аба или от мека кожа.
- ледено** *ост.* Сладолед или студена напитка.
- манафин** *тур.* Малоазиатски турчин.
- мандарин** *санскр.* Висш сановник в Китай, управител на област.
- махна** *тур., диал.* Недостатък, кусур.
- меджидие** *тур.* Стара сребърна турска монета от 20 гроша.
- медлено** *рус.* Бавно.

- меродавно** Авторитетно, отговорно, достоверно.
- мертек** *тур.* Греда за строеж с дебелина 10–12 см.
- мнаса** *ост.* Мярка за тегло и за количество пари, която във Ветхия Завет стои вместо 100 сикли, а в Новия Завет е равно на 100 динарии.
- муцкам** *ост., диал.* Сръбвам си ракия или вино.
- мющерия** *тур.* 1. Купувач, клиент. 2. Редовен купувач у някой търговец.
- мязам** *ост.* Приличам.
- наргиле** *тур.* Ориенталски прибор за пушене, при който димът минава през стъклена чаша с вода.
- нарочвам** *диал.* 1. Смятам някого за виновен, обвинявам.
2. Провъзгласявам някого за лош.
- нахорорвам се** *диал.* Да се наежа, да се наперя, да настръхна.
- неглиже** *разг.* Свободно, небрежно, като у дома си.
- ненки** *рус., ост.* Гърди на жена или на женско животно.
- непреривен** *рус.* Непрекъснат.
- ничево** *рус.* Нищо.
- нощви** *ост.* Дървено корито, в което в миналото са месили хляб.
- обхождам се от обхода** *ост.* Поведение на човек към някого или към нещо; обхождане, отнасяне.
- одая** *ост.* Стая.
- окаждам** *ост.* Опушвам.
- окрякавам орталъка** *тур., разг.* Оплакваме се шумно, така че да ме чуят всички.
- олабелир** *тур.* 1. Може би, възможно е. 2. Така да бъде.
- омбрела** *ост.* Чадър, дъждобран.
- опущение** *рус.* 1. Спадане, смъкване. 2. Пропуск.
- орталък** *тур., разг.* 1. Съдружие. 2. Множество хора, тълпа, общество, свят.
- осторожен** *рус.* Внимателен.
- панацея** *гр.* Лечебно средство за всичко (търсено от алхимиците).
- пилюли** *лат., фр.* Лекарство с различни примеси във вид на кръгло или овално топче, удобно за поглъщане; хапче.
- пиперници** Ниви с пипер.
- пиростия** *гр.* Железен триножник, който се поставя върху горещ огън, за да поддържа съдове.
- положка** *ост., умал.* Полог, гнездо.
- помада** Масловидно ароматно вещество, което се прилага с козметични цели.

потривам се *ост., разг.* Бавя се, мързелувам, не се захващам за работа.

посторонен *рус.* Страничен.

предложение *рус.* Изречение.

прокопсан от **прокопсвам** *разг.* Имам сполука, преуспявам.

пънкам се *разг.* Напъвам се, мъча се.

сакъз *тур.* Дъвка.

самун *тур.* Кръгъл хляб.

серсемин *перс.* Глупак, тъпак, смахнат човек.

скудоумие Глупост, ограниченост, тъпота.

скържав *ост.* Скъперник.

слог *ост.* Сричка.

соба *тур.* Печка, пещ.

спогаждам се *ост.* Разбирам се.

странство *ост.* Чужбина.

суббашия *тур.* Турски полицейски началник на градче или на голямо село, ага; чиновник, който е събирал десетъка.

такъми *тур.* Съвкупност, комплект от уреди, инструменти, принадлежности за извършване на определена работа.

талант Антична мярка за тегло, използвана в Европа, Северна Африка и в Близкия изток.

трахана *диал.* Хранителен продукт, приготвен от пшенично и царевично брашно, доматен сок и червени чушки. След втасването на тестото, което се премесва около две седмици, то се накъсва на малки парчета и се оставя да изсъхне на слънце, после се стрива на малки късчета.

терк *ар.-тур., разг.* Образец, кройка.

трихина или **трихинела** Вид кръгъл червей, който паразитира у човека и у животните.

турям *диал.* Слагам, поставям.

уд *ост.* Крайник, орган на тяло.

услишание *рус.* Чуване, слушане.

хабер *ар.* 1. Вест, известие, новина, съобщение. 2. Представа.

хайван гелди *тур., разг.* Глупак, неразбран човек.

хакерене от **хак** *ар., ост.* Даване на парично възнаграждение, на заплата.

хал *тур.* 1. Състояние, положение, обстоятелство. 2. Поведение. 3.

Патила, премеждие. 4. *прен.* Сила, мощ.

ханъма *тур.* Женена туркиня; кадъна.

- хасъл тур., разг.** 1. Истински, същински. 2. Точно, тъкмо, наистина, действително, всъщност.
- хатър тур.** 1. Угодливост, угодничество. 2. Почит, уважение. 3. Воля, желание. 4. Пристрастие, снизходителност от угодливост.
- хомот тур.** 1. Дървено приспособление за впрягане, което се поставя на шията на волове и биволи, за да теглят кола или рало. 2. *прен.* Тегло, бреме, иго.
- хукам ост.** Гоня някого, като викам обидни думи срещу него.
- цаня се** (за работник) *ост.* Наемам, спазарявам се с някого да ми работи.
- цев** 1. Къса тръба от кухо стъбло или друг материал, която се използва за навиване върху нея на прежда при тъкане. 2. Къса метална тръба на оръжие, през която се изстрелват куршумите.
- църци диал.** Тече по малко на тънка струя.
- чакръкчия ост.** Народен лечител, който умее да намества навехнати или счупени кости.
- чакълдак тур.** 1. Воденично кречетало. 2. Детска играчка във вид на воденица.
- чакъркефлия тур., диал.** Пийнал, развеселен от пиене.
- чакърче тур.** Котле.
- чутура диал.** 1. Дълбок тесен съд от издълбано дърво, в който се чука пипер, жито и др. 2. *прен., ирон.* Глава на глупав човек.
- шашав тур.** Завеян, заплеснат, шантав.
- юдол ост.** 1. Долина, бездна. 2. *прен.* Място на страдание.
- юлар тур., оглавник** Въже или ремък, с които се връзва добичето през главата.

ТЕМИ

Лекция 1. *Всеки ден по една добра мисъл.* Свободна тема.

Лекция 4. *Планетни влияния.* Да се пише върху една тема, върху която никой не е писал.

Лекция 7. *Три седмици.* Всеки да напише по три думи, които съответстват на неговия ум, на неговото сърце и на неговото тяло.

Лекция 9. *Живот, сила, здраве.* Свободна тема.

Лекция 19. *Прав път.* 1. Правият и кривият път. 2. Ако бях милиардер, какво бих направил?

Лекция 21. *Трите връзки.* Какво бихте желали да имате?

Лекция 22. *Музикални тактове.* От какво произтичат противоречията в живота?

Лекция 23. *Божествени закони.* Пишете какво представляват противоречията.

Лекция 25. *Музика и здраве.* Най-лесната работа в света.

Лекция 34. *Качване и слизане.* Защо човек се ражда млад и защо става стар?

Лекция 35. *Най-разумните отношения.* Пишете по една тема, която не знаете.

Лекция 36. *Три основни тона.* Всеки да пише за правия път така, както той го вижда.

Лекция 38. *Самообладание.* Всички да напишат по едно кратко писмо на някой свой приятел.

ЗАДАЧИ, УПРАЖНЕНИЯ, ОПИТИ

Лекция 7. *Три седмици*. **Задача** за един месец: като срещнем един брат, когото не обичаме, да търсим в него една хубава черта.

Лекция 8. *Усилвайте връзката*. **Упражнение** за дишането, като при поемане на въздуха да се мисли за думата *живот*, при задържане – за *сила*, при издишане – за *здраве*.

Лекция 10. *Единствената свобода*. 1. **Упражнение** с прекарване на мисълта през пръстите на ръката и изричане на формули. 2. **Задача** всеки да нарисува свободно една права линия, една плоскост и един куб на една книжка и да се подпише отдолу.

Лекция 15. *Трите единици*. **Упражнение** за една седмица – три пъти (сутрин, на обед и вечер) да се благодари на Бога за ума, за сърцето и за тялото.

Лекция 27. *Самовъзпитание*. **Задача** десет дена да се мисли върху самовъзпитанието.

Лекция 30. *Ще направим жилище*. **Опит** за цяла година: всяка сутрин, като станем, а също и на обяд, да благодарим и да мислим за великата благост, която е в Бога.

Лекция 32. *Правата посока*. 1. **Упражнение** с движение на ръцете. 2. **Опит** с трите букви: *А, Б, В* – да се напишат сутрин и да разгледаме как ги пишем.

Лекция 33. *Две състояния*. **Задача** за една седмица: сутрин да се пее песента „Аз ще пазя тази топлина, която внася Божиите блага в моето сърце или в моята душа“.

Петър Дънов
Учителя

ОБЩ ОКУЛТЕН КЛАС

ВСЕКИ ДЕН ПО ЕДНА ДОБРА МИСЪЛ
година двадесета

Редактор	<i>Спаска Миховска</i>
Графичен дизайн	<i>Даниела Тодорова</i>
Предпечат	<i>Иван Дждеджев</i>

Издателство „БЯЛО БРАТСТВО“
София, ул. „Ген. Щерю Атанасов“ 2

www.beinsadouno.org
www.bialobratstvo.info
sales@bialobratstvo.info